Linh Phong Địch Ảnh

Hồi 01

Tần Hoài mỹ nữ

Trời đã xế chiều.
Bóng tà dương đỏ rực nhuộm vào những áng mây phản chiếu xuống dòng sông Tần Hoài, khiến cho những gợn sóng lăn tăn trên mặt sông ánh lên sắc đỏ nhức mắt.
Lúc này những chiếc thuyền hoa cập gần sát mé sông đều đã sáng rực ánh đèn, những chiếc đèn lồng lung linh ngũ sắc tụ lại bên bờ sông từ xa nhìn lại tựa như một con rồng hoa đang uốn lượn trên mặt sông.
Màn đêm dần dần phủ xuống bên bờ sông Tần Hoài càng lúc càng náo nhiệt hơn.
Có những du khách ngồi chễm chệ trên kiệu, hay ngồi đường hoàng trên xe từ phương xa đến.
Cũng có không ít những thiếu niên trẻ tuổi dạo gót nhàn du từ phía trong thành cũng lạc bước tới đây.
Bọn họ tuy đến từ nhiều hướng khác nhau, song có cùng chung một mục đích, đều đi tìm kiếm những đêm hoan lạc cho mình mà thôi. Chỉ có những tên phu xe khiêng kiệu vì công việc làm để kiếm miếng cơm sinh sống qua ngày nên sau khi đưa khách lên thuyền có kẻ vội vã quay đầu vào trong thành, còn một số dừng lại nghỉ chân trong những túp lều.
Những túp lều tranh được cất lên sơ sài, có vài tiểu điếm để khách uống rượu dùng cơm, cũng có một số để cho khách ngồi uống trà thưởng ngoạn phong cảnh bên sông, so với tửu lầu nơi Phu Tử miếu thì quả là kém xa một trời một vực.
Lúc này trong những túp lều bán cơm ở đây, thực khách đến ăn mỗi lúc một đông, tửu điếm cơ hồ như không còn chỗ chen chân, trong đám khách này đa số là bọn phu xe khiêng kiệu hạ lưu nên phía trong lều không khí cực kỳ huyên náo.
Bọn này tuy suốt đời không có khả năng đặt chân lên những chiếc thuyền hoa bên sông, nhưng mà bọn họ cứ ồn ào thao thao bất tuyệt, nói chuyện, bàn tán về các cô nương ở trên thuyền hoa.
Chỉ cần vài gã tụ tập quanh một chiếc bàn kêu hai hồ rượu là câu chuyện nổ ra như pháo liên thanh, họ chẳng hề quan tâm tới việc của mấy ông khách trên thuyền mà chỉ cãi nhau xem cô nương trên thuyền nào có công phu chiều lòng khách đệ nhất, nói ầm ĩ một hồi rồi chợt bật cười hô hố ra chiều hết sức khoái trá. Quang cảnh ồn ào huyên náo, ở bàn nào cũng giống như bàn đó, so sánh với cảnh tượng diễn ra trên các thuyền hoa bên sông quả là vô cùng khác lạ.
Đặc biệt là những con thuyền đậu ở hạ du, so với các thuyền khác chỉ nhỏ bằng một nửa mà thôi. Chẳng những bài trí cực kỳ hoa lệ, ánh đèn lung linh ngũ sắc, mà trên thuyền lúc nào cũng có ca kỷ. Tiếng vui đùa hoan lạc từ trên thuyền theo gió vọng tới, khiến cho ai nghe thấy cũng có thể tưởng tượng được cảnh tình hoan lạc đang diễn ra trên thuyền vui đến độ nào.
Nhưng mà ai cũng chỉ ước vọng mà không thể nào bước lên thuyền được. Bởi vì gần bốn mươi con thuyền trên sông Tần Hoài chỉ cần mang theo năm lượng bạc là đủ để lên thuyền tìm vui một chuyến. Còn khoảng gần mười thuyền khác thì phải có hơn hai mươi lượng bạc mới dám bước lên thuyền uống rượu, hoan lạc đến đêm khuya.
Duy chỉ có ba chiếc thuyền hoa dừng bên Văn Đức Kiều nếu chẳng phải là bậc đại quan, nhã sĩ, phú gia vọng tộc thì chẳng được đặt chân đến. Là vì chỉ qua một đêm lạc thú mà phải phí hơn ngàn lạng bạc cũng chưa gọi là nhiều.
Độc nhất là chiếc thuyền hoa màu xanh biếc, nằm chính giữa hai chiếc thuyền hồng, phía ngoài có tấm biển đề ba chữ "Kỷ La Xuân" do Bạch Lãnh Thu cô nương sở hữu.
Bạch Lãnh Thu có thể nói là đệ nhất hoa vương, chẳng những nhan sắc diễm lệ tuyệt trần mà còn tinh thông cầm, kỳ, thư, họa thơ phú ca vũ. Cho đến những kẻ thường hay lui tới đều là những cao nhân nhã sĩ trong thành Kim Lăng.
Người nào cũng biết ba chữ đại tự Kỷ La Xuân ở bên ngoài thuyền đều do hai cha con Trạng Nguyên đương kim đại học sĩ Thành Mặc Lâm, Tri phủ Thành Duy Hàn đại nhân viết nên.

Vô luận là kẻ có mang bao nhiêu bạc vàng, nếu như không biết văn chương thì tuyệt đối không cách chi mà bước lên trên hoa thuyền Kỷ La Xuân. Hơn nữa, cho dù kẻ đó có uyên bác tới đâu chăng nữa nếu như không lọt vào mắt của Bạch Lãnh Thu thì cũng không được phép đến gần thuyền.
Song có điều kỳ dị là cho dù thân phận nàng cao quý như vậy, nhưng những kẻ thường hay lai vãng đến đây lại thường là những anh cùng nho nghèo hèn trong người không có một đồng tiền, bọn họ lên thuyền ngâm thơ, ca hát uống rượu mà không hề tốn một đồng bạc.
Nàng làm như vậy càng tăng thêm vẻ thân mật, mọi người không ai tưởng nổi nàng thông minh, xinh đẹp như vậy, chẳng trọng tiền tài lại không bán thân. Tại sao lại phải ở bên sông Tần Hoài kiếm kế sinh nhai.
Dung mạo và sở học của nàng như thế, chỉ cần nàng chịu gật đầu sẽ có không ít phú gia đem vàng mang ngọc hân hoan đón nàng về nhà. Nhưng nàng chưa hề nghĩ tới chuyện này bao giờ.
Thậm chí thiên hạ còn đồn rằng ngay cả Thành Duy Hàn tri phủ cũng muốn lấy nàng về làm thiếp, song nàng nhất mực cự tuyệt.
Thân thế nàng không ai biết rõ, lại thêm hành động bí hiểm như vậy khiến cho danh tiếng nàng càng lúc càng lan ra cho nên có quá nhiều người chỉ mong được thấy mặt nàng một lần. Thậm chí có những bậc vương tôn công tử từ thành Bắc Kinh xa xôi tìm đến, mang theo mấy vạn lượng vàng đợi ở Kim Lăng suốt mấy tháng trời vẫn không được thấy mặt nàng.
Lời đồn đại tán tụng nàng càng nhiều, việc kinh doanh trên sông Tần Hoài càng phát đạt. Có vô số người vì không gặp mặt tuyệt sắc giai nhân nên đành phải qua thuyền khác vui vầy hoan lạc với các kỷ nữ ở gần đó.
Một hôm từ một trà thất trong lều tranh bỗng truyền đi tin đồn nói rằng, ngày hôm qua lệnh đường của Thành Tri phủ mừng thọ lục tuần. Bạch Lãnh cô nương đến chúc thọ được Thành lão phu nhân nhận làm nghĩa nữ.
Thế là tin này được truyền bá đi khắp các lều tranh cơ hồ như ai cũng hiểu rằng Bạch Lãnh Thu cô nương đã liệt vào hàng quý phái.
Đang khi mọi người đàm luận huyên náo ồn ào trong lều tranh, đột nhiên một thiếu niên trẻ tuổi chân mang giày vải đen, mình vận y phục xanh đi vào trong tiểu phạn điếm Vạn gia hương.
Thiếu niên bước vào lều, chàng đi xuyên qua hai dãy ghế dài có những khách nhân đang ngồi nói chuyện ầm ĩ, chọn một chỗ ngồi trong góc lều rồi từ từ ngồi xuống.
Lúc này trong tiểu phạn điếm toàn là những tên vô danh tiểu tốt, y phục bẩn thỉu, tướng mạo thô lỗ cộc cằn, vừa thấy thiếu niên áo xanh bước vào lập tức khiến cho câu chuyện của mọi người đang xôn xao bàn luận bên chum rượu chợt ngừng lại. Ai nấy đều ngước lên nhìn thiếu niên mới tới.
Nhưng mọi người vừa ngước mắt ngó lên đã vội vã cúi đầu xuống, không dám nhìn lâu, thậm chí ngay cả thanh âm phát ra khi nói chuyện cũng dần dần nhỏ lại.
Người áo xanh này có đôi mày kiếm sắc bén, hai mắt sáng quắc, tuấn dật siêu phàm, khiến cho ai ngó lâu một chút cũng thừa nhận đây là một mỹ nam tử hiếm có trên thế gian. Đáng lý ra người ta phải chú mục ngó lâu mới đúng.
Nhưng mà khóe môi y mím chặt, sắc mặt nghiêm nghị, ánh mắt sáng quắc, lạnh lùng làm người ta chợt thấy cũng không dám ngó lâu.
Sau khi ngồi yên chỗ nơi góc tường, y vẫn không gọi hầu bàn, tia nhìn lạnh lùng dán chặt vào ống đũa để sẵn trên bàn, tựa như đang tham thiền nhập định.
Lão mập vừa là chưởng quỹ, vừa là đầu bếp của tiểu phạn điếm đang đứng cạnh quầy dùng đũa lật qua lật lại chảo thức ăn đang nấu. Đột ngột phát hiện tiếng nói cười trong phạn điếm bỗng nhỏ dần, bất giác quay đầu ngó ra bên ngoài.
Lão chợt nhìn thấy người áo xanh ngồi trong góc tường, bèn cau mày miệng không ngớt lẩm bẩm một mình :
- Thì ra cái gã quái nhân này lại đến đây rồi.
Lúc này gã hầu bàn trong phạn điếm chạy lại nói :
- Ông chủ, cái tên quái nhân đó lại tới nữa rồi.
Chưởng quỹ liền đáp :
- Đến thì đã sao? Ngươi mau chạy lại chào hỏi hắn ta một câu đi chớ.
Gã hầu bàn thấp bé nhăn mặt kêu khổ :
- Tôi... tôi không dám.
- Sợ cái gì? Chắc hắn ăn thịt người được hả?
Chưởng quỹ lại nói tiếp :

- Ngươi đến chào hỏi hắn lẹ đi, để hắn ăn cơm xong là đi ngay, nếu không hắn làm cho khách nhân hoảng sợ mà đi hết đó.
Lão nói xong, thấy gã hầu bàn vẫn đứng đó không chịu đi liền, trợn mắt quát mắng :
- Ngươi còn không chịu bước hả?
Gã hầu bàn sợ hãi co rúm người nặng nề bước tới chiếc bàn nơi góc tường, mặt gã gượng điểm nụ cười hỏi :
- Khách quan, người cần dùng chi ạ?
Người thiếu niên áo xanh lạnh lùng ngước nhìn hắn, đoạn đáp :
- Một dĩa rau, nửa con cá, một bát nước sốt.
Gã hầu bàn lắp bắp hỏi :
- Khách quan dùng cơm hay uống rượu?
Người áo xanh dường như không muốn nói nhiều, chỉ thốt ra hai tiếng gọn lỏn :
- Ăn cơm.
Nói xong liền vội vàng ngậm miệng lại không thốt ra thêm một tiếng nào nữa.
Gã hầu bàn thấy bộ dạng của người áo xanh như vậy cũng không dám lôi thôi thêm, vội gật đầu chạy lẹ như bị ma đuổi vào trong gian bếp.
Lão đầu bếp mập mạp nghe xong tên các món ăn do gã hầu bàn nói, liền trề môi thốt lên :
- Lai lịch của y không phải tầm thường, nhưng mà hầu bao quá cạn, ngươi còn không lẹ lẹ mang thức ăn cho y để y ăn xong cho nhanh rồi lên đường đi cho lẹ.
Gã hầu bàn vâng vâng dạ dạ, kiếm một cái mâm để ba dĩa thức ăn lên đó cùng với một tô cơm bưng đến chỗ người áo xanh đang ngồi.
Lúc gã đi đến chỗ người áo xanh ngồi, trong lòng có vẻ thấp thỏm, lo lắng không yên, đến lúc tới sát bên khách nhân áo xanh, gã mới đột nhiên phát hiện khách nhân bí hiểm có vẻ lạnh lùng đang cầm một đôi đũa đùa nghịch, trên bàn có mấy cặp ruồi đang nằm bất động.
Gã giật mình kinh ngạc còn chưa hiểu việc gì đã xảy ra, thì đã thấy đôi đũa nhẹ nhàng lướt ngang kẹp lấy con ruồi đang bay trước mặt rồi bỏ nó xuống mặt bàn.
Gã hầu bàn trố mắt kinh hãi rồi bỗng cảm thấy thú vị liền đứng ngây người nhìn trò đùa của khách nhân.
Khách nhân áo xanh nọ cơ hồ phát hiện có ai đang đứng sau lưng chăm chú nhìn mình, bất ngờ quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng ngó thẳng vào mặt gã hầu bàn.
Gã này a lên một tiếng, cảm thấy tia nhìn của vị khách trẻ tuổi như hai lưỡi dao sắc chọc thẳng vào mắt mình, bất giác gã rùng mình cúi đầu xuống không dám ngó thẳng vào khách nhân. Lặng lẽ bưng mâm thức ăn đi tới trước mặt người khách đoạn thưa :
- Khách quan, cơm và thức ăn đã có đây ạ.
Người áo xanh tiếp lấy mâm cơm trên tay y rồi bảo :
- Ngươi phủi sạch bàn đi.
Gã hầu bàn ứng tiếng vội lấy cái khăn vải trên vai mình phủi sạch mặt bàn, đoạn thu đôi đũa mà người áo xanh dùng để kẹp ruồi lúc nãy, gã không nén nổi tính hiếu kỳ xoay chiếc đũa trong tay. Y không ngờ đôi đũa cực kỳ tầm thường nằm ở trong tay người áo xanh này lại trở nên thần kỳ ảo diệu có thể gắp trúng những con ruồi đang bay lơ lửng trên không trung.
Người khách áo xanh thấy y cứ đứng ngơ ngẩn tại đó, bèn khẽ điểm nụ cười bảo :
- Cái tiểu phạn điếm của các ngươi dơ thật, chỗ nào cũng thấy ruồi nhặng, song thức ăn thì quả là tuyệt.
Gã hầu bàn thấy người áo xanh khẽ điểm nụ cười, trên khóe môi chợt hiện ra hai lúm đồng tiền, nét mặt lạnh lùng lúc đầu đã hoàn toàn biến đổi. Khuôn mặt lúc này đã trở nên vui vẻ gần gũi khiến cho lòng người dường như cảm thấy ấm áp lại.
Gã không ngờ rằng nét mặt của một người lại có thể thay đổi lớn lao như vậy.
Hơn nữa, cái vẻ uy nghiêm lạnh lùng tựa như làn sương lạnh phủ trên mặt nam nhân trẻ tuổi lại có hai lúm đồng tiền hiếm có làm cho gã vừa thấy đã phải ngẩn người kinh ngạc.
Đến lúc hắn định thần trở lại thì đã thấy nét mặt của khách nhân áo xanh trở nên nghiêm lạnh như lúc đầu.
Gã gắng nở nụ cười đáp :
- Đại sư phụ nấu bếp của chúng tôi đây xào món ăn là ngon tuyệt, khắp vùng phụ cận nơi này ai cũng đều biết tiếng.
Người khách áo xanh lạnh lùng lên tiếng cắt ngang lời y :
- Ngươi rảnh lắm hả? Để ta còn phải ăn cơm nữa chứ?

Gã hầu bàn mỉm cười lúng túng thu dọn mâm khăn rồi quay mình rời khỏi chỗ của người khách áo xanh ba chân bốn cẳng lủi nhanh vào trong nhà bếp.
Vào tới nhà bếp mới cảm thấy yên tâm trở lại, y thở phào nhẹ nhõm.
Lão đầu bếp mập đã quay vào trong bếp nói với gã :
- Nhị Trụ Tử hôm nay ngươi lớn gan thật, ta thấy ngươi còn dám nói chuyện với cái gã quái nhân đó nữa? Nè, ngươi nói gì với gã đó?
Nhị Trụ Tử lắc đầu đáp :
- Đâu có gì? Y chỉ khen món ăn của lão nấu ngon...
- Y nói vậy hả?
Chưởng quỹ bụng phệ nấu bếp bỗng đưa mắt kín đáo liếc nhìn khách nhân áo xanh rồi nói :
- Kỳ thực y còn chưa ăn thức ăn do chính ta xào nấu mà, như cá hấp chua ngọt, tôm xào đậu, vi cá hầm... Gã chưa đụng đũa mà đã khen ngon là thế nào?
Nhị Trụ Tử tiếp lời :
- Không những thế, gã còn có màn dùng cặp đũa kẹp mấy con ruồi đang bay qua lại trước mặt. Hắn đợi lúc con ruồi bay ngang qua trước mặt mới ra tay thật chớp nhoáng, kẹp đũa lại như vầy...
Chưởng quỹ giật nảy người ngạc nhiên cực độ :
- Nhị trụ tử... Ngươi... Ngươi có hoa mắt không vậy? Làm sao lại có thể gắp ruồi sống đang bay lẹ như thế hả?
Nhị Trụ Tử cả quyết đáp :
- Thật mà, tôi thấy hai chiếc đũa trong tay y di động nhanh không tưởng nổi.
- Đừng hồ đồ nói nhảm nữa, mau đi làm việc của ngươi đi.
Chưởng quỹ nói xong lại đi vào trong bếp.
Nhị Trụ Tử nhìn theo cái thân hình mập ú của lão đoạn gã ngẩn người một hồi.
Bỗng cầm lấy đôi đũa bắt chước người áo xanh kẹp vào hư không hai cái rồi lắc đầu đi mời chào vị khách nhân khác.
Khách nhân áo xanh ăn cực kỳ lẹ làng, chỉ trong một thoáng tô cơm đã sạch trơn, ngay cả dĩa thức ăn cũng hết sạch, chỉ còn trơ lại một ít xương cá mà thôi.
Y chậm chạp đứng dậy lấy từ trong người ra mấy đồng tiền, đặt lên bàn rồi lẳng lặng bước ra khỏi lều đi về phía bờ sông.
Nhị Trụ Tử thu tiền dọn bàn xong liền đi ra ngoài cửa lều đưa mắt nhìn theo. Chỉ thấy người áo xanh giống hệt hai ngày trước đi về phía bờ sông, hướng ánh mắt ngó về phía con thuyền Kỷ La Xuân đang đậu trên thượng du, không hề quay đầu trở lại.
Gã đứng bên ngoài lều ngó một lát miệng lẩm bẩm :
- Cái người này thiệt kỳ quái, cứ đứng suốt mấy ngày ngó như vậy xem ra có ngó suốt đời e rằng cũng không thấy mặt Bạch cô nương được một lần đâu.
Gã nghĩ tới việc mình đã ở đây hơn một năm trời ngoài mấy lần thấy người ta khiêng kiệu đến đón Bạch Lãnh Thu vào thành, còn hầu như không thấy nàng lộ diện, mà chỉ nghe người ta đồn rằng Bạch cô nương đẹp như tiên nữ giáng trần, nhưng gã cũng chưa bao giờ có cơ hội thấy được nhan sắc diễm lệ kia.
Nghĩ tới đây, gã muốn chạy lại nói với người áo xanh là đừng nên đứng đợi phí công vô ích.
Nhìn cái bóng dáng cao cao của người áo xanh. Nhị Trụ Tử đột nhiên cũng cảm thấy thương hại cho mình, ngày ngày cứ ước vọng gặp mặt Bạch Lãnh Thu mà vẫn không sao được như ước nguyện.
Gã thở dài một tiếng đang định quay người trở vào trong lều chợt thấy năm đại hán đang cười nói oang oang đi qua trước cửa lều.
Năm đại hán này đầu đội mão tráng sĩ, chân mang giày, mình mặc kình trang màu tía. Bên ngoài khoác chiếc cẩm bào màu tía có thêu hình con sư tử vàng trước ngực.
Trên mình mỗi người đều mang đao kiếm, cán đao chuôi kiếm lộ ra ngoài áo bào, ngửa mặt nghênh ngang bước về phía Văn Đức Kiều.
Nhị Trụ Tử nghe mấy gã đại hán nói chuyện, trong lòng cực kỳ thích thú, bất giác hai chân tự nhiên bước theo sau bọn họ trong lòng hắn vô cùng hâm mộ các vị tiêu khách rày đây mai đó. Hắn hận mình không thể cùng đi với mấy vị tiêu khách oai dũng này.
Hắn vừa bước được mấy bước, trong lòng cũng chưa biết mình làm như vậy để làm gì, thì đột nhiên năm gã đại hán đã dừng lại xoay người nhìn về phía hắn.
Một đại hán trong bọn có hàm râu quai nón phủ gần kín mặt, trầm giọng nạt nộ :
- Ê, tiểu quỷ, ngươi đi theo sau đại gia làm gì hả?

Nhị Trụ Tử thấy bọn họ quay lại đã có ý muốn chạy. Lại thấy đại hán có râu quai nón trợn mắt ngó mình vội vàng co giò chạy trốn.
Hắn vừa chạy được hai bước thì phía sau gáy đã có một bàn tay chộp tới, hắn khiếp sợ la lên một tiếng kinh hãi.
lên đối mặt với gã, đoạn quát hỏi :
- Tiểu tử, ngươi đi theo sau đuôi đại gia làm chi, nói mau?
Nhị Trụ Tử bị nhấc bổng lên không, kinh sợ hồn phi phách tán, lắp bắp đáp :
- Đại gia, tiểu tử là tên hầu bàn trong tiểu phạn điếm không có làm gì.
Gã đại hán râu ria xồm xoàm khẽ nhếch mép cười bảo :
- Con bà ngươi, còn định nói láo nữa sao?
Nhị Trụ Tử thấy đại hán vung quyền ra dứ trước mặt, hắn sợ điếng người, hoảng hốt đáp :
- Tiểu tử không dám nói láo, tiểu... tiểu tử thấy... thấy đại gia nói chuyện vui quá nên mới...
Gã đại hán râu ria xồm xoàm bật cười ha hả, bỏ Nhị Trụ Tử xuống rồi lớn tiếng mắng :
- Cái con bà ngươi chỉ khoái vui hả? Để bữa nào ta đưa lưỡi đao nhuộm máu cho ngươi xem, chỉ sợ ngươi sợ vỡ mật ra mà thôi.
Nhị Trụ Tử nghe vậy sợ toát mồ hôi lạnh, hai chân tự nhiên mềm nhũn cơ hồ đứng không vững, đưa mắt nhìn hán tử cao lớn đang đứng trước mặt mà không dám bước đi.
Đại hán có hàm râu quai nón xồm xoàm hơi trề môi cất tiếng hỏi :
- Tiểu tử ngươi là hầu bàn ở đấy chắc phải biết rõ trên sông Tần Hoài này có vị cô nương đẹp nhất chứ?
Nhị Trụ Tử vội đáp :
- Đương nhiên là biết, trong vòng trăm dặm quanh đây, ai cũng biết các cô nương trên sông Tần Hoài này đẹp tuyệt trần, trong đó có Bạch cô nương Bạch Lãnh Thu là mỹ lệ tuyệt trần tựa như thiên tiên vậy.
Đại hán râu quai nón lộ vẻ kinh ngạc :
- Bạch Lãnh Thu? Có phải chính là vị cô nương trên thuyền hoa Kỷ La Xuân chăng?
Thấy Nhị Trụ Tử gật đầu, gã liền cười rồi chửi :
- Con bà nó, cái cô nương này danh khí thiệt lớn, chúng ta ở Bắc Kinh xa xôi cũng nghe tiếng, để ta xem thử cô nương đó mỹ lệ thế nào? Chuyến hạ du này làm sao bỏ qua cơ hội tốt được. Hắc hắc, tiểu quỷ, thuyền hoa Kỷ La Xuân dừng lại ở đâu?
Nhị Trụ Tử đáp :
- Đại gia à, Bạch cô nương không tiếp khách tùy tiện đâu, nàng...
Đại hán rậm râu tức giận mắng chửi :
- Tổ bà nó, lão đại gia đến đây mà không chịu tiếp ta sao? Tiểu quỷ nói mau, ở đâu?
Nhị Trụ Tử run cầm cập chỉ vào con thuyền lớn ở phía thượng du :
- Cái thuyền màu xanh đó chính là Kỷ La Xuân.
Đại hán râu rậm nhìn về phía thượng, đoạn cười nói với đồng bọn :
- Hôm nay chúng ta đến đây kiếm được cô nương đó, chúng ta hãy vui chơi với ả một đêm rồi ngày mai lại đến thành Hàng Châu chơi một chuyến thỏa thích.
Mấy đại hán không làm khó Nhị Trụ Tử nữa, vội sải bước cười nói đi về phía thuyền Kỷ La Xuân.
Sở dĩ đoạn sông này có tên Tần Hoài vì ngày trước Tần Thủy Hoàng đục xuyên sông đạo, dẫn nước vào thành sông, nên gọi là sông Tần Hoài.
Đến đời sau, sông Tần Hoài chảy dài ra vùng Tái ngoại cho nên người ta chỉ lấy một đoạn sông chảy vào trong thành gọi đó là sông Tần Hoài.
Trên khúc sông này có tất cả bốn cây cầu là Trường Xuân Kiều, Phục Thành Kiều, Văn Đức Kiều và Hồng Kiều, bình thường đa số các hoa thuyền dừng ở khoảng sông giữa Văn Đức Kiều và Hồng Kiều, có cái dừng bên bến sông có cái đậu dọc theo bên bờ.
Hoa thuyền Kỷ La Xuân đậu ở phía trên Văn Đức Kiều ngang hàng với hai chiếc hoa thuyền màu hồng.
Năm đại hán đi được chừng mấy trượng, chưa đến Văn Đức Kiều đã thấy ba chiếc thuyền lớn đậu ngang hàng trên sông.
Những chiếc hoa thuyền ở phía hạ du thì thấy đã bắc những miếng ván nối thuyền vào bờ. Khách nhân lên xuống lũ lượt, việc làm ăn của các kỹ nữ thập phần phát đạt. Còn ba con thuyền ở phía trên thượng du hoàn toàn khác biệt với những chiếc ở hạ du kia, bởi vì ba con thuyền này cách xa bờ sông mà cũng không hề có ván để cho khách lên thuyền.
Gã đại hán có râu quai nón dường như là thủ lĩnh của cả bọn, y đưa mắt ngó lên thuyền Kỷ La Xuân đoạn cười nói :

- Chư vị huynh đệ có thấy cái ả kỹ nữ này lên mặt quá không? Thấy đại gia đến cũng không chịu mau mau đem ván bắc cầu.
Một đại hán khác đứng bên cạnh bực bội nói :
- Hừ! Cái con a đầu này còn lớn gan hơn Tây Thi tái thế ở Bát đại hồ đồng nơi thành Bắc Kinh nữa. Có lẽ ả cho rằng bọn ta cũng như các khách nhân tầm thường, đại ca hãy tỏ uy phong cho mấy ả xem thử.
Đại hán râu rậm lắc đầu bảo :
- Khoan đã, chúng ta hãy chào hỏi mấy câu rồi lên thuyền cũng chưa muộn.
Nói xong y cao giọng gọi lớn :
- Nè, trên thuyền có người không?
Thanh âm vang dội đột nhiên vang lên nghe như tiếng sấm nổ trên đầu, khiến cho những khách bộ hành gần đó sợ hãi dừng chân lại, ngước mặt nhìn về phía có tiếng phát ra.
Trên ba chiếc hoa thuyền ban đầu không có một ai, lát sau mới có bóng người thấp thoáng đi ra.
Đại hán râu rậm thấy một lão già hiện ra trên thuyền Kỷ La Xuân liền gọi lớn :
- Ê, lão già kia, mau mang ván qua đây, đại gia muốn kiếm Bạch Lãnh Thu vui vầy một đêm.
Lão già lắc đầu xua tay :
- Hôm nay Bạch cô nương không tiếp khách.
- Không tiếp khách sao?
Gã đại hán râu rậm vỗ ngực nói với lão già :
- Đại gia đây mang số bạc lớn tại sao...
Lão già không đợi hắn nói hết câu đã xoay người đi vào trong thuyền.
Năm gã đại hán cực kỳ phẫn nộ, hai mắt trợn trừng. Còn gã đại hán râu rậm giận dữ gầm lên một tiếng, phi thân nhảy phốc lên phía mũi thuyền lẹ như mũi tên bắn.
Lão già vừa quay vào phía trong đi được hai bước đã bị đại hán râu rậm túm lấy cổ áo nhấc bổng lên không.
Lão già không ngờ rằng hoa thuyền đậu cách bờ xa hơn hai trượng lại có người có thể đặt chân lên thuyền, thân hình gầy, yếu của lão chợt bị đại hán kia nhấc bổng lên cao, khiến cho lão kinh hãi, toàn thân run lên từng chập.
Đại hán râu rậm nộ khí quát lớn :
- Tổ bà mi, ngươi còn dám nói một tiếng không tiếp khách nữa hay không?
Giọng lão già run run đáp :
- Đại gia... hãy buông tay ra, cái cổ của tiểu lão đầu này sắp gãy tới nơi rồi.
Đại hán râu rậm lạnh lùng cười nạt nộ :
- Ngươi mau vào trong nói với Bạch cô nương rằng khách nhân là người của Kim sư tiêu cục ở Bắc Kinh đến để cho nàng yên tâm, chúng ta mang rất nhiều bạc tới đây.
Có tiếng hừ trong khoang thuyền vọng ra :
- Bao nhiêu thì có ích gì? Cô nương chúng ta nói không tiếp khách là không tiếp khách.
Hán tử râu rậm chợt thấy trước mắt hoa lên, một thiếu nữ mình vận y phục bằng hoa tím nhạt, đầu thắt hai bím tóc dài vén rèm trong khoang thuyền bước ra.
Đại hán nọ vừa thấy thiếu nữ bất giác trong lòng khen thầm, vẻ tức giận từ nãy giờ tự nhiên biến mất, miệng vội điểm nụ cười toan cất tiếng hỏi :
- Cô nương nói gì ta... ta không nghe thấy?
Trên nét mặt xinh đẹp của thiếu nữ áo hoa thoáng lộ sắc giận, nàng cao giọng hét :
- Ngươi còn chưa chịu bỏ Châu lão xuống hả?
Gã đại hán râu rậm nọ bật cười hề hề, bỏ lão già xuống rồi nói với nàng :
- Lời cô nương nói ta há lại không nghe được sao. Ta là Tiêu đầu Ngô Dũng trong Kim Sư tiêu cục, người trong giang hồ tôn xưng ta là Quyển Mao Hổ...
Thiếu nữ áo tím chợt ngắt lời hắn :
- Ta đâu cần biết ngươi là cái thứ hổ báo chết tiệt gì, ngươi tự tiện vô cớ xông lên thuyền của ta là phạm pháp. Sao còn chưa nhận lỗi, muốn ta gọi nha môn túc vệ à, đến lúc đó người trốn đi cũng không kịp.
Quyển Mao Hổ Ngô Dũng bật cười :
- Ngươi cứ đi mời Nha môn túc vệ đến đây đi. Ha... ha...
Y quay đầu lại nhìn bốn tên đại hán trong bọn rồi nói :
- Các vị huynh đệ, các ngươi có nghe con a đầu này nói cái gì không?

Bốn tên đại hán còn lại sau khi thấy Ngô Dũng bước lên thuyền cũng vội vã phóng mình lên theo, bọn hắn hầu như mê mẩn trước sắc đẹp của thiếu nữ áo tím, bây giờ bỗng nghe Ngô Dũng nói, cả bọn đều bật cười ha hả.
Hán tử gầy nhất trong bọn vội đáp :
- Đại ca cho ả a đầu này biết chúng ta là ai để xem bọn ta có sợ cái lũ chuột nhắt nha môn cho biết.
Quyển Mao Hổ Ngô Dũng liền lên tiếng :
- Con nha đầu kia, ngươi nghe đây, người vừa nói là tam đệ Xuyên Địa Hổ Trần Cẩm Dương, vị kia là nhị đệ Phi Thiên Hổ Hà Miên, hai người này là tứ đệ Khai Sơn Hổ Lưu Bá và ngũ đệ Bạch Ngạc Hổ Tần Dũng, năm người bọn ta đều là đại tiêu đầu của Kim Sư tiêu cục.
Quyển Mao Hổ Ngô Dũng nói tiếp :
- Trong thành Bắc Kinh ngay cả Cửu môn đề đốc còn phải tôn xưng chúng ta là huynh đài, còn ở cái huyện bé nhỏ như vầy thì có đáng gì.
Y thấy thiếu nữ áo tím lặng thinh không nói, nên tưởng rằng nàng đã bị lời nói của y làm cho khiếp sợ đứng ngẩn người ra, liền cất giọng cười cuồng ngạo, nói :
- Tiểu cô nương không nên sợ hãi như vậy, mau kiếm Bạch cô nương ra đây, hôm nay đại gia qua đêm ở đây chẳng những được vui vẻ mà còn có bạc để chi dùng nữa.
Thiếu nữ áo tím tức giận, mặt mày biến sắc thét lên lanh lảnh :
- Cái lũ cuồng đồ như bọn ngươi không coi vương pháp ra gì hết ư?
Xuyên Địa Hổ Trần Cẩm Dương lẹ như tên bắn xông tới ôm chặt thiếu nữ đoạn cười hí hí :
- Tiểu a đầu, ngươi không nên nói càng như thế, lát nữa đại gia sẽ làm cho ngươi vui sướng.
Thiếu nữ áo tím không ngờ bọn người này lại to gan như vậy, nàng bị Trần Cẩm Dương bất ngờ ôm chặt vào lòng bất giác hét lên một tiếng giơ tay tát mạnh vào mặt hắn.
Trần Cẩm Dương cảm thấy như ôm miếng ngọc mềm vào lòng, thân thể mềm mại của thiếu nữ làm cho hắn ngây ngất, đâu biết rằng thiếu nữ trong lúc cấp tốc lại có thể xuất thủ.
- Bốp...
Gã đại hán đã lãnh trọn một cái tát.
Tuy bàn tay của thiếu nữ nhỏ nhắn, lực đạo lại yếu không thể làm cho gã đau đớn, song gã vẫn khó chịu vô cùng.
Trong lòng gã bỗng nổi giận, chợt nghe bốn tên phá lên cười khoái trá, Quyển Mao Hổ Ngô Dũng cười lên như điên :
- Ha ha, lão tam ngươi còn chưa ngồi yên đã nếm mùi ngọt ngào rồi, hương vị tuyệt đó chứ!
Bạch Ngạc Hổ lại nói thêm :
- Ha ha, cái này gọi là tát yêu đó mà, Tam ca may được diễm phúc rồi, thật chẳng phí công.
Trần Cẩm Dương lúc đầu nổi giận bừng bừng, nay nghe các vị huynh đệ của gã mỗi người nói vào một câu, cơn giận bỗng nhiên bay lên mây mất hút.
Gã càng ôm chặt thiếu nữ hơn, điểm nụ cười mắng :
- A đầu này giỏi thật, ngươi lại dám động thủ với đại gia sao? Lại đây mau để cho đại gia hôn ngươi một cái.
Nói xong gã nắm chặt hai tay thiếu nữ áo tím, đoạn vươn cổ ép miệng tới sát mặt thiếu nữ áo tím khiến nàng kinh hãi kêu thét lên.
Quyển Mao Hổ Ngô Dũng cười lên cực kỳ khoái chí :
- Các huynh đệ chúng mình mau xông vào tìm vui một chút, trong lòng ta ngứa ngáy lắm rồi, thiệt chịu không thấu.
Ba tên mãnh hổ còn lại đồng thời tán thưởng, đang định theo sau Ngô Dũng xông vào trong khoang thuyền.
Ngay lúc này từ phía sau lưng bọn hắn chợt vang lên những âm thanh lạnh lùng :
- Kẻ nào dám liều mạng xông vào thuyền?
Ngô Dũng cùng với Tứ hổ đều đột ngột dừng lại, quay người ra sau hướng về nơi có thanh âm vọng đến.
Không biết từ lúc nào phía đầu thuyền đã xuất hiện một thiếu niên trẻ tuổi mình vận y phục xanh đứng sừng sững uy nghi như tượng đá.
Ánh mắt của mấy gã đại hán vừa chạm phải khuôn mặt của người thiếu niên áo xanh, bất giác đã lạnh người, bởi hai luồng nhãn quang của đối phương sắc bén như lưỡi dao xuyên thẳng vào mặt mình.
Tia nhìn sắc lạnh của người áo xanh dừng nơi mặt bọn hắn một chút đoạn chuyển hướng chiếu thẳng vào người Xuyên Địa Hổ rồi trầm giọng quát :

- Súc sinh, ngươi còn chưa chịu buông tay ra hay sao?
Trần Cẩm Dương đang ôm chặt thiếu nữ áo tím, định ép nàng để cho hắn hôn một cái, nghe giọng nói lạnh như băng đá của người áo xanh, bao nhiêu dục vọng trong lòng đột nhiên tiêu tan hết.
Lúc này dưới hai luồng nhãn quang lạnh lùng của đối phương chọc vào mình, gã cảm thấy trong lòng tự nhiên ớn lạnh, lòng gã do dự một chút nên bị thiếu nữ áo tím vùng vẫy thoát ra.
Gã chợt thấy vòng tay mình nhẹ đi, thấy thiếu nữ sắp chạy vào trong thuyền, gã liền vội vàng nắm chặt nàng lại, bực tức cất tiếng chửi mắng :
- Tổ bà mi, ngươi là cái đồ chết bầm, mà sao dám lại đây phá đám đại gia...
Nói chưa dứt lời đã thấy người áo xanh bước tới trước mặt gã, giơ tay xuất thủ, vung chưởng chụp vào cánh tay phải của gã đang ôm thiếu nữ.
Không biết vì sao gã trông thấy rõ ràng, nhưng không có cách nào tránh khỏi lối xuất thủ của đối phương đành để cho đối phương chụp trúng cánh tay của mình.
- Rắc... Rắc...
- Á...
Gã rú lên một tiếng thảm thiết, cánh tay phải đã bị gãy lìa rơi xuống đất, một cơn đau khủng khiếp ập tới, máu tuôn xối xả.
Ngô Dũng và ba gã kia đứng cách Xuyên Địa Hổ Trần Cẩm Dương chưa đầy một thước, thấy người áo xanh xông tới mà vẫn không sao xuất thủ kịp thời để ngăn trở đối phương đành phải trợn mắt đứng nhìn cánh tay bị gãy của Trần Cẩm Dương rơi xuống sàn thuyền.
Bọn đại hán kia biết rằng mình đã gặp phải cao thủ võ lâm, bất giác trong lòng chấn động, thân hình rung nhẹ, nhất tề vây lại thành hình móng đứng bao quanh người áo xanh, trong tay mỗi người đều nắm chặt binh khí.
Người áo xanh tựa hồ như không thấy rõ hai thanh đơn đao, một cây Cương tiên và một thanh Ngô câu kiếm đang chĩa về phía mình, thần sắc vẫn bình thường đứng yên tại chỗ không có chút vẻ lo lắng gì cả.
Người áo xanh trầm giọng nói :
- Cô nương mau đi vào trong thuyền đi.
Thiếu nữ áo tím nãy giờ sợ hết hồn, giờ nghe tiếng gọi mới sực tỉnh, cảm kích nhìn người áo xanh rồi vội chạy vào trong khoang thuyền.
Quyển Mao Hổ Ngô Dũng thấy Trần Cẩm Dương đang nằm rên rỉ dưới sàn thuyền, máu tươi từ trong cánh tay bị gãy tuôn ra nhuộm đỏ, chảy ra trên thuyền nhưng hắn không đi tới dìu đồng bọn dậy vì sợ người áo xanh bất ngờ hạ thủ, nên nghiến răng lạnh lùng bảo :
- Bằng hữu, huynh đệ Ngô Dũng đây là thủ hạ của Cố lão tiêu đầu cai quản Kim Sư tiêu cục ở Bắc Kinh, chuyến này bảo tiêu đi qua nơi đây...
Người áo xanh liền cắt lời y, giọng càng lạnh lẽo hơn :
- Phí công, ngươi đem Cố Dương Võ ra dọa nổi ai?
Ngô Dũng cười lạnh :
- Các hạ không coi Thái Hàng ngũ hổ ra gì thì cũng còn được, ngay cả tổng tiêu đầu cũng bị hạ nhục như vậy thì các hạ tất phải là cao thủ thành danh trong giang hồ, mong các hạ báo danh thì năm huynh đệ tôi sẽ lập tức đi ngay.
Người áo xanh lạnh lùng cười đáp :
- Cái lũ xú trùng tiểu tốt như bọn ngươi mà dám đòi ta xưng danh hiệu ra được sao? Nếu không cút đi lập tức thì hãy để lại đây mỗi tên một cánh tay hay là bọn ngươi muốn lưu cái mạng trên thuyền hả, bọn hổ giấy kia.
Ngô Dũng bật cười cuồng ngạo :
- Các hạ lừa gạt người ta quá đáng, ngươi tưởng bọn ta sợ ngươi hay sao?
Người áo xanh đưa ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn gã :
- Bọn ngươi muốn động thủ à?
Hai mắt Ngô Dũng cơ hồ như toé lửa, gầm lên tức tối :
- Tam vị huynh đệ chúng ta phải liều chết với hắn.
Gã vung cây Cương tiên trong tay đánh về phía người áo xanh.
Chính ngay lúc này trong rèm đột nhiên lay động, một thiếu nữ vận đồ trắng từ trong khoang thuyền bước ra, giọng cực kỳ dịu dàng :
- Xin các vị anh hùng hãy ngừng tay.

Nhãn quang của người áo xanh đột nhiên liếc nhìn về phía thiếu nữ vận y phục trắng như tuyết vừa đi ra. Thấy nàng mày liễu, mắt phượng, môi đỏ hồng, mũi thanh tú đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta không dám nhìn gần.
Tuy là nói không dám nhìn gần, song cũng ngó nàng một lát, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nét mặt của người áo xanh đã biến đổi không biết bao lần.
Thiếu nữ áo trắng vừa xuất hiện, thấy thiếu niên áo xanh đưa mắt chăm chú nhìn mình tựa hồ như bước chân nàng có vẻ lúng túng nhưng thoáng chốc đã bình tĩnh như thường.
Nàng nhẹ nâng tà áo đoạn lên tiếng :
- Các vị anh hùng, tiện thiếp Bạch Lãnh Thu nhất thời thất lễ đến nỗi khiến các vị phải tức giận, mong các vị miễn chấp.
Lời này nàng có ý nói với Thái Hàng ngũ hổ.
Ngô Dũng và mấy đại hán nọ vừa thấy nàng lộ diện, ngay tức khắc đã bị vẻ kiều diễm của nàng làm mất hồn, tên nào cũng đứng ngây người chết lặng, đến khi nàng nói dứt, Ngô Dũng mới như sực tỉnh lại.
Gã "A" lên một tiếng rồi nói :
- Vị này chính là Bạch cô nương đây phải không? Huynh đệ chúng tôi quả thật muôn vàn đắc tội.
Gã nói đến đây, cảm thấy chưa được ổn thỏa cho lắm, nên ngừng lại một chút rồi nói tiếp :
- Kỳ thực chỉ là vì chúng ta nghe danh cô nương đã lâu, muốn thấy mặt ngọc một lúc cho thỏa lòng mong ước, ai biết được cái tên tiểu tử này đa sự đến đây quấy rối...
Bạch Lãnh Thu vội đáp :
- Cái này là do tiện thiếp xử sự không phải khiến cho các vị phải động tới đao kiếm, mong các vị hãy vì tiện thiếp mà buông đao, gác kiếm.
Ngô Dũng liền đáp lại :
- Bạch cô nương nói thiệt gọn gàng vô cùng, huynh đệ ta quả đắc tội với cô nương muôn phần, xin bái biệt.
Gã đưa mắt ra hiệu cho bọn kia, đoạn thu Cương tiên lại.
Ba tên còn lại thừa biết kẻ đứng trước mặt là một cao thủ có thủ đoạn tàn độc ghê gớm, chỉ cần thấy thân pháp cực kỳ nhanh lẹ, hạ thủ hết sức chuẩn xác, cũng đủ biết dù cho bốn người có hợp công cũng chưa chắc chiếm nổi tiên cơ. Lại thêm Trần Cẩm Dương nằm trên sàn thuyền hôn mê, nếu như không đưa y lên bờ gấp, e rằng khó mà bảo toàn tính mạng của y. Đến sau này Thái Hành ngũ hổ ắt phải đổi thành Tứ hổ mà thôi.
Cho nên khi vừa thấy Ngô Dũng thu Cương tiên về, bọn hắn cũng vội vã rút binh khí ngay tức khắc.
Người thiếu niên áo xanh nọ đưa mắt lạnh lẽo ngó chằm chằm vào bốn gã, đến lúc này, chàng mới mở miệng thốt ra mấy tiếng lạnh băng :
- Khoan đã, bọn ngươi xông lên thuyền gây họa cho người ta rồi định bỏ đi dễ dàng vậy sao?
Ngô Dũng bỗng biến sắc :
- Các hạ còn muốn thế nào nữa?
Thiếu niên áo xanh cười lạnh :
- Ngươi chuyên môn làm ác, lừa dối, hăm dọa lương dân, tuy danh vị là tiêu sư, song chẳng khác chi bọn đạo tặc. Tại hạ nếu không cho bọn ngươi một bài học, há để cho thế nhân cười ta hay sao?
Ngô Dũng thủ chặt Cương tiên bên tay phải, rồi nói :
- Lẽ nào ngươi còn muốn động thủ hay sao?
Thiếu niên áo xanh giọng càng lạnh lùng thốt :
- Động thủ với bọn ngươi há lại chẳng làm bẩn tay ta ư? Ta chỉ cần mỗi tên để binh khí lại đây, tối nay kêu Tổng tiêu đầu của Kim Sư tiêu cục Cố Dương Võ đến miếu Phu Tử lấy về.
Ngô Dũng cất giọng cười cuồng ngạo :
- Ngươi chớ có bức người thái quá...
Thiếu niên áo xanh chợt cắt lời gã :
- Nếu không thích thì hãy để một cánh tay lại đây.
Ngô Dũng bật cười lạnh :
- Bạch cô nương thấy đó, cái này không phải do bọn tại hạ đa sự mà do y bức bách quá ư thậm tệ.
Bạch Lãnh Thu vô cùng thông minh, thừa hiểu Ngô Dũng tự biết mình yếu thế không biết cách thối lui ra sao nên mới nói với mình như vậy, hy vọng mình có thể lộ diện giúp gã.
Nàng liền mỉm cười quay sang nói với thiếu niên áo xanh :
- Mấy vị tráng sĩ này mong được...

Thiếu niên áo xanh chợt nhíu đôi mày kiếm :
- Cô nương sao phải chịu khổ sở đi thỉnh cầu tha tội cho kẻ ác đồ dâm dật.
Bạch Lãnh Thu thấy lời mình bị chặn ngang, đồng thời nàng cũng thấy thái độ lạnh nhạt của thiếu niên áo xanh. Bất giác cũng phải đỏ mặt, xấu hổ.
May mà nàng giao du với những bậc quyền quý nho nhã đã lâu, nên công phu ứng đối cũng hơn người một bậc, nên nét mặt nàng chỉ thoáng hiện vẻ bối rối :
- Tráng sĩ hiệp khách, chàng...
Thiếu niên áo xanh nét mặt hiện ra tình cảm cực kỳ phức tạp, lát sau mới đưa mắt ngó Ngô Dũng :
- Nể mặt Bạch cô nương, ta bỏ qua cho bọn ngươi lần này, hãy xéo ngay khỏi mắt ta...
Những thớ thịt trên mặt gã co giật liên hồi, nghiến răng cố gắng nhịn nhục, ôm quyền hỏi :
- Mong các hạ thông báo tôn tính đại danh?
Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp :
- Nếu như bọn ngươi còn chưa chịu nghe hãy kêu Cố Dương Võ đến kiếm ta. Ta ở sau Phu Tử miếu đợi hắn.
Bốn gã đại hán vội vàng phi thân lên bờ, lủi nhanh vào đám đông rồi mất hút sau Phu Tử miếu.
Bạch Lãnh Thu thấy bốn tên đại hán đi xa rồi, mới quay lại nhìn thiếu niên áo xanh giọng cảm kích :
- May nhờ có tướng công đến cứu, tiện thiếp xin bái tạ.
Thiếu niên áo xanh đưa mắt chăm chú nhìn Bạch Lãnh Thu rồi trầm giọng bảo nàng :
- Cô nương bất tất phải đa lễ như vậy, thực ra chẳng cần tại hạ phải xuất thủ, cô nương cũng có thể ứng phó được với cái lũ giang hồ bại hoại này, tại hạ chẳng qua chỉ là đa sự mà thôi.
Bạch Lãnh Thu thoáng vẻ kinh ngạc :
- Tại sao tướng công lại nói như thế?
Thiếu niên áo xanh đáp :
- Cô nương có võ công tuyệt thế chỉ vì không muốn lộ hình tích mà thôi.
Bạch Lãnh Thu mỉm cười không trả lời, nàng khoát tay nhẹ nhàng nói :
- Mời công tử vào trong thuyền để tiện thiếp mời vài chung rượu cảm tạ.
Nói đoạn nàng vén màn, uyển chuyển bước vào trong thuyền.
Thiếu niên áo xanh không hề khách khí bước ngang nhiên vào trong khoang thuyền.
Hai ngày hôm nay chàng đều phải mất mỗi ngày hơn hai giờ để đứng trên bờ sông nhìn về hướng hoa thuyền, ngày nào cũng thấy bóng rèm lay động ánh sáng lấp lánh từ trong thuyền chiếu ra, chỉ thấy bóng người thoắt ẩn, thoắt hiện mà không có người bước ra.
Lúc này chàng đi theo Bạch cô nương bước vào trong khoang, chàng mới phát hiện bên trong khoang thuyền rộng rãi, lối bài trí cực kỳ hoa lệ, sang trọng, vượt xa điều mình tưởng tượng trước đây.
Trong gian phòng cực kỳ hào hoa tao nhã này chỉ có thiếu nữ áo tím lúc nãy mà thôi, ngoài ra không còn nhìn thấy một ai khác.
Thiếu nữ áo tím nọ đang bày thức ăn lên một chiếc bàn tròn, những dĩa thức ăn đầy ắp nghi ngút bốc khói trông cực kỳ ngon miệng, lại được bày biện vô cùng đẹp mắt.
Các món ăn này đều là những món ăn nổi tiếng ở vùng Giang Nam, chỉ cần ngửi thấy hương vị tỏa ra từ món ăn thơm nồng đã đủ vượt qua gấp vạn lần những món ăn thô tục trong những tiểu phạn điếm bên sông.
Huống hồ gì trong khoang thuyền bày trí hết sức hoa lệ. Những món ăn thịnh soạn được dựng trong loại đồ sứ Cảnh Đức thập phần quí giá, thêm mỹ nhân ngồi đối ẩm, nếu đem so sánh với bữa ăn tầm thường trong tiểu phạn điếm ồn ào lúc nãy, thật là khác xa nhau một trời một vực.
Bạch cô nương lên tiếng gọi :
- Tử Quyên mau xuống sạp thuyền mang vò Trúc Diệp Thanh tửu lâu năm lên đây.
Thiếu niên áo xanh vội ngăn lại :
- Cô nương không nên khách khí như vậy, tại hạ đã dùng cơm tối xong rồi. Vả lại ta không quen uống rượu, cô nương...
Tử Quyên kinh ngạc trố mắt nhìn chàng :
- Nhưng mà cô nương chúng tôi đã...
Bạch cô nương liền bảo :
- Tử Quyên, ngươi sai bọn họ dẹp hết bữa tiệc này đi, còn ngươi mau đi pha hai bình trà ngon để ta cùng...
Nàng chợt dừng lời quay sang hỏi thiếu niên áo xanh :

- Tướng công, tiện thiếp được người ra tay trợ giúp, nhưng không biết quý danh của ân nhân. Tiện thiếp nên xưng hô ra sao mới phải?
- Tại hạ là Kim Phi Hùng, cô nương bất tất phải khách sáo như vậy, tại hạ sắp phải đi ngay thôi.
Bạch cô nương khẽ chau đôi mày liễu :
- Tướng công vội vàng ra đi như vậy chẳng lẽ khinh chê tiện thiếp là hạng hạ lưu thấp kém, sống trên sông Tần Hoài nên không đáng giao tiếp hay sao?
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Tại hạ không giấu gì cô nương. Tại hạ trong lòng có mang mối huyết hải thâm cừu, suốt hai mươi năm nay, không lúc nào quên được mối thù chưa báo. Phiêu bạt qua bao dặm đường, mong sao sớm tìm ra vết tích kẻ cừu thù để đòi nợ máu, mối đại thù chưa báo được, tại hạ tuyệt nhiên không thể mạo hiểm lo lắng ân oán cho người khác được.
Chàng bỗng trầm sắc mặt, chậm chạp lên tiếng nói :
- Nếu như tại hạ liệu định không sai, ắt cô nương phải có chuyện khổ tâm gì đây, nên mới gởi tấm thân ngọc ngà trên khúc sông Tần Hoài này, tại hạ thật không muốn tìm hiểu sâu hơn để tránh...
Bạch Lãnh Thu gắng nở nụ cười buồn bã đáp :
- Tiện thiếp quả tình không có ý nhờ tướng công trợ giúp chỉ là...
Kim Phi Hùng không đợi nàng nói dứt lời, đã vội vòng tay ôm quyền bảo :
- Giả như tại hạ dùng lời trực ngôn nói thẳng mà có điều thất lễ, mong cô nương lượng thứ, tại hạ cáo từ.
Bạch Lãnh Thu thấy chàng quay người toan bước ra, vội gọi :
- Kim tướng công, hãy dừng bước.
Kim Phi Hùng lạnh lùng hỏi :
- Cô nương còn có điều chi chỉ giáo?
Bạch Lãnh Thu liền nói :
- Tiện thiếp rất hiểu nỗi lòng của tướng công, chỉ vì vừa rồi muốn cảm tạ đại ân ra tay viện thủ, nên mới muốn tướng công lưu lại đây một khắc mà thôi.
Kim Phi Hùng hấp tấp đáp :
- Chỉ là chuyện nhỏ thôi, cô nương đừng nhắc đến làm gì. Mà giả sử tại hạ không xuất thủ thì cô nương cũng đủ sức đối phó với bọn giang hồ tiểu tốt hạ đẳng như vậy.
Giọng nàng bỗng cất lên u oán :
- Lẽ nào tướng công lại tuyệt tình như vậy, ngay ở thời gian lưu lại uống với ta chén trà cũng không thể à?
Kim Phi Hùng khẽ cau mày lặng im không đáp.
Tử Quyên đột nhiên quỳ xuống trước mặt chàng :
- Kim công tử, tiểu nữ còn chưa kịp đáp tạ ơn cứu mạng, xin công tử nhận cho một lạy.
Kim Phi Hùng thấy Tử Quyên quỳ xuống, bất chợt chàng cảm thấy lúng túng, chân tay bấn loạn, không biết làm sao cho phải.
Chàng hơi nhíu mày lắc nhẹ vai tránh qua một bên :
- Tửu Quyên cô nương, đừng làm như vậy.
Tử Quyên cúi đầu đáp lời chàng :
- Kim công tử xin người hãy đợi một chút để tiểu nữ pha trà kính dâng để tỏ lòng tạ ơn nếu không lòng tiểu nữ áy náy không yên, chẳng thể nào đứng dậy được.
Kim Phi Hùng buông tiếng thở dài :
- Ôi, tại hạ là một tên võ phu các người bất tất phải làm như vậy.
Khóe môi Bạch Lãnh Thu thoáng hiện nụ cười, vội bảo :
- Tử Quyên ngươi mau đứng lên đi, Kim công tử đã chịu lưu lại đây rồi.
Tử Quyên nghe vậy, trong lòng mừng rỡ bèn đứng dậy, ánh mắt cảm kích hướng về hướng Kim Phi Hùng :
- Đa tạ Kim công tử đã nhận tiểu lễ của tiện nữ.
Kim Phi Hùng cười khổ :
- Kỳ thực ta lưu lại đây chỉ thêm phiền cho cô nương mà thôi. Cô nương không biết ư?
Bạch Lãnh Thu cười bảo :
- Công tử việc chi phải nói như vậy, thiếp đây không muốn đa sự hỏi rõ thân thế của công tử là được rồi.
Kim Phi Hùng thở dài :
- Hà tất phải thế.

Bạch Lãnh Thu lên tiếng :
- Mời công tử theo thiếp vào thư phòng.
Kim Phi Hùng theo Bạch Lãnh Thu đi vào thư phòng, sau khi phân ngôi chủ khách xong, chàng đưa mắt quan sát tứ phía quanh gian phòng.
Chỉ thấy bên trong thư phòng bố trí giống hệt như thư phòng của bậc thế gia, đâu đâu cũng la liệt những sách quý, đủ biết chủ nhân của chúng là người cao thâm uyên bác.
Một bên thư phòng có một khung cửa sổ, hiển nhiên là chủ nhân của nó nhìn qua cửa sổ này mà có thể quan sát được cảnh sắc ở bên ngoài.
Kim Phi Hùng chỉ vào khung cửa nhỏ mà hỏi :
- Có phải Bạch cô nương thông qua khung cửa này mà thấy tại hạ đứng trên bến phải không?
Bạch Lãnh Thu gật đầu :
- Mỗi ngày tiện thiếp thường phải ở trong thư phòng này đọc sách độ chừng hai giờ, từ ngày hôm kia chợt thấy công tử đứng bên bờ sông nhìn về hướng này.
Nàng bỗng mỉm cười rồi nói tiếp :
- Y phục của công tử tuy tầm thường nhưng đứng trên bờ chẳng khác nào chim hạc, chim phượng lạc giữa bầy gà, thế đứng sừng sững như núi cao hiên ngang mọc lên giữa dải đất bằng, tiện thiếp sao không nhận ra được. Hơn nữa, điều khiến cho tiện thiếp hiếu kỳ là công tử cứ đứng nhìn không chớp mắt về phía này suốt hơn hai giờ rồi mới bỏ đi. Tối nay, tiện thiếp chuẩn bị sai Tử Quyên mời công tử lên thuyền, thật may...
Kim Phi Hùng điềm nhiên cười hỏi :
- Bạch cô nương muốn biết nguyên nhân tại sao tại hạ đứng trên bờ sông nhìn vào đây phải không?
Bạch Lãnh Thu đáp :
- Tiện thiếp đang muốn nghe công tử nói rõ điều ấy.
Kim Phi Hùng nghiêm mặt đáp :
- Tại hạ chỉ muốn được thấy mặt cô nương một lần mà thôi.
Bạch Lãnh Thu thoáng đỏ mặt :
- Có phải vì tiện thiếp xấu xí khó coi, không được công tử hài lòng cho nên vừa thấy mặt đã muốn bỏ đi.
Kim Phi Hùng thấy nét mặt nàng thoáng lộ vẻ giận nên vội lắc đầu bảo :
- Cô nương lại hiểu lầm rồi, bởi vì tại hạ lầm tưởng cô nương là bào muội của tại hạ.
Bạch Lãnh Thu lộ vẻ kinh ngạc :
- Kim công tử, xin chớ trách tiện thiếp đa sự, không rõ lệnh muội...
Kim Phi Hùng trầm giọng kể :
- Sáu năm trước ta và muội muội thất tán mỗi người một nơi, suốt sáu năm dài, không lúc nào tại hạ không nhớ đến nàng, không lúc nào ngưng tìm nơi hạ lạc của muội muội, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm thấy.
Bạch Lãnh Thu không rõ vì sao chàng và muội muội bị thất lạc nhau, song nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của chàng, nên có thể tưởng tượng được rằng khi thấy mình không phải là muội muội của chàng, chàng đã thất vọng đến bực nào.
Nghĩ đến đây, nàng có cảm giác đã hiểu chút về chàng, bao nhiêu bực bội nãy giờ đều tan biến cả.
Nàng lặng im một chút, đoạn cất giọng dịu dàng hỏi :
- Kim công tử, việc lệnh muội thất tán...
Kim Phi Hùng đột ngột ngắt lời :
- Cô nương đừng nên nhắc đến việc đó có được không?
Bạch cô nương kinh ngạc liếc nhìn chàng, cúi đầu xuống, giọng nàng trở nên ai oán :
- Mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình, thân thế của công tử buồn thảm như vậy, chả lẽ ta lại không đáng thương hay sao?
Kim Phi Hùng bỗng đưa mắt đờ đẫn nhìn nàng, khóe môi chàng khẽ mấp máy :
- Bạch cô nương đừng trách tại hạ thất lễ, quả tình tại hạ không có ý...
Bạch Lãnh Thu vội nói :
- Tiện thiếp rất hiểu tâm tình của công tử.
Kim Phi Hùng bật cười lên một tràng dài :
- Hiểu ta ư? Thiên hạ có ai hiểu được ta? Kẻ nào mà có phụ thân bị sát hại, mẫu thân bị làm nhục, muội muội bị bắt đi, kẻ nào đã từng đi hành khất khắp bốn phương thì mới có thể hiểu nổi.
Bạch Lãnh Thu vội nói :

- Công tử! Mong chàng hãy bình tĩnh lại một chút.
Ánh mắt Kim Phi Hùng như ngây như dại, từng thớ thịt trên mặt không ngừng co giật liên hồi, lúc lâu sau mới thở hắt ra một tiếng, khuôn mặt lại trở nên lạnh lùng như cũ.
Chàng quay về phía Bạch Lãnh Thu ôm quyền đứng lên :
- Bạch cô nương mong nàng chớ trách tại hạ thất lễ, tại hạ phải đi đây.
Bạch Lãnh Thu liền gọi :
- Khoan đã, công tử còn chưa uống trà!
Kim Phi Hùng vội nói :
- Đa tạ cô nương.
Bạch Lãnh Thu thấy chàng kiên quyết, nàng chợt cau mày giọng không được vui :
- Kim công tử, chàng còn chưa trả lời câu hỏi của tiện thiếp.
Kim Phi Hùng hỏi lại :
- Nàng nói sao?
Bạch Lãnh Thu đáp :
- Công tử hãy ngồi xuống đây một lát nữa.
Kim Phi Hùng cương quyết lắc đầu :
- Bạch cô nương, tại hạ đã lưu lại đây đã lâu, thật không tiện làm phiền cô nương thêm một phút nào nữa.
Bạch Lãnh Thu đột nhiên cười hỏi :
- Chàng sợ ta sao?
Sắc mặt Kim Phi Hùng trở nên kinh dị :
- Sợ nàng à? Tại hạ thật sự chẳng biết sợ là gì?
Bạch Lãnh Thu nói tiếp :
- Công tử đã không sợ ta tại sao phải gấp gáp bỏ đi như vậy? Chàng cho là ta nhất định mời chàng trợ thủ à? Ta nghĩ...
Kim Phi Hùng thấy nàng càng nói càng kích động, đã mấy lần chàng định thốt ra, song chàng không làm như vậy mà chỉ lắc đầu, lẳng lặng đi ra bên ngoài.
Bạch Lãnh Thu bỗng bật khóc nức nở :
- Ngươi đi đi, đi ngay đi, suốt đời ta không muốn gặp mặt ngươi nữa...
Lời nói chưa dứt, suối lệ đã tuôn xuống như mưa trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Hồi 02

Thanh Y Tu La

Kim Phi Hùng đã bước ra tới cửa phòng, chàng nghe sau lưng vang lên tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của Bạch Lãnh Thu. Bước chân chàng chợt ngưng lại, nhưng không hề quay đầu ra sau, do dự một chút rồi đi mau về hướng mũi thuyền.
Chàng vừa định bước ra ngoài khoang thuyền đã thấy Tử Quyên đang bưng ấm trà nóng.
Tử Quyên hơi ngạc nhiên hỏi chàng :
- Kim công tử...
Kim Phi Hùng vội nói :
- Tại hạ phải đi ngay, phiền cô nương chuyển lời cáo lỗi với lệnh tiểu thư, tại hạ không thể...
Chàng thở dài một tiếng, không nói thêm, cúi đầu im lặng bước ra bên ngoài.
Tử Quyên bước vội lên trước ngăn Kim Phi Hùng lại :
- Công tử làm sao có thể bỏ đi trong lúc này được?
Kim Phi Hùng cười khổ :
- Tại hạ phiêu bạt khắp nơi chân trời, góc bể, đâu đâu cũng là nhà, lưu lại đây làm chi cho thêm phiền não.
Tử Quyên liền bảo :
- Công tử có thể nghe tiểu nữ nói một lời không?
Kim Phi Hùng thấy nét mặt nàng có vẻ tha thiết khẩn cầu, nên gắng gượng cười đáp :
- Cô nương còn có điều chi muốn nói?
Tử Quyên đáp :
- Thân thế của tiểu thư chúng tôi cực kỳ đáng thương, sở dĩ tiểu thư tạm cư ngụ nơi đây chỉ vì muốn báo thù cho lão nhân gia mà thôi, công tử có nghe ai nói đến danh hiệu Thiết Diện ngự sử Bạch Tín đại nhân không?
Kim Phi Hùng nghiêm mặt hỏi lại :
- Bạch cô nương không lẽ chính là...
Tử Quyên nói ngay :
- Bạch đại nhân chính là thân phụ của tiểu thư chúng tôi, người làm quan rất thanh liêm chính trực, nhưng bị gian thần hãm hại, vu cáo lão nhân gia, may mà Hoàng thượng thấy lão nhân gia có công nên chỉ phân xử bãi chức trở về quê nhà, nào ngờ giữa đường trở về cố hương gặp phải bọn cường đồ cướp của giết chết, lũ gian tặc còn không chịu tha cho gia môn họ Bạch...
Kim Phi Hùng vội ngắt lời nàng :
- Tử Quyên cô nương không nên nói nữa...
Tử Quyên ngừng lại giây lát đoạn nói tiếp :
- Tiểu thư chúng tôi trong lòng cực kỳ thống khổ, nàng giương buồm đậu thuyền nơi đây là vì muốn báo thù cho phụ thân. Từ trước đến giờ nàng chưa hề để mắt đến một nam nhân nào cả, công tử là nam nhân đầu tiên lọt vào mắt xanh của tiểu thư nhà tôi đó.
Kim Phi Hùng đáp ngay :
- Tại hạ không phải là không biết hảo ý của nàng đối với tại hạ, song điều tại hạ sợ nhất cũng chính là ở đây...
Tử Quyên nói :
- Vô luận công tử có khó khăn ra sao chăng nữa, công tử quyết không thể bỏ đi vào lúc này được.
Kim Phi Hùng khẽ thở dài :
- Tử Quyên cô nương bất tất nói nhiều, tại hạ sẽ quay trở lại ngay đây.
Tử Quyên vui mừng ra mặt, liền cúi đầu :
- Đa tạ công tử!
Kim Phi Hùng quay lại bước vào trong thư phòng, chỉ thấy Bạch Lãnh Thu đang gục đầu xuống bàn trà khóc tức tưởi.
Chàng lúng túng xoa tay gọi :
- Bạch cô nương...

Bạch Lãnh Thu vẫn nức nở khóc không buồn để ý đến tiếng gọi của chàng.
Kim Phi Hùng nhất thời bối rối không biết tính sao, vừa lúc đó Tử Quyên đến, khẽ đẩy chàng ra sau, đoạn lên tiếng gọi Bạch Lãnh Thu rồi nàng đưa mắt ra hiệu cho chàng.
Kim Phi Hùng hiểu ý vội bảo :
- Bạch cô nương vừa rồi tại hạ xử sự không phải mong cô nương thứ lỗi.
Bạch Lãnh Thu ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn còn ràn rụa trên mặt :
- Ngươi không đi đi, còn quay trở lại đây làm gì?
Tử Quyên vội nói xen vào :
- Tiểu thư, Kim công tử muốn chuộc tội cùng tiểu thư đó.
Bạch Lãnh Thu giận hờn đáp :
- Ta không cần bất cứ ai thương hại hết!
Sắc mặt Kim Phi Hùng đột ngột biến đổi, chàng lạnh lùng bảo :
- Bạch cô nương, tại hạ quả là đa sự, xin bái biệt.
Nói xong, chàng quay người bước lẹ ra ngoài đầu thuyền.
Tử Quyên đứng sau lưng rối rít gọi chàng, chàng vẫn không buồn chú ý nữa.
Chàng đi nhanh ra ngoài đầu thuyền, đầu hơi cúi xuống nhìn dòng nước lững lờ trôi.
Hấp...
Kim Phi Hùng hít một hơi dài, hai vai khẽ lắc nhẹ một cái, nhẹ nhàng phi thân lao vút lên bờ.
Đứng trên bờ chàng quay đầu nhìn lại hoa thuyền Kỷ La Xuân, chỉ thấy Tử Quyên đứng trên sàn thuyền không ngớt lên tiếng gọi chàng.
Nhưng chàng không hề đáp lại, mau chóng quay đầu lại hòa vào đám đông, rồi bước tới những bậc đá trước cửa miếu Phu Tử.
Chàng chẳng buồn để mắt đến đám đông náo nhiệt trước miếu Phu Tử, cắm cúi bước nhanh vào trong miếu.
Chàng đến Kim Lăng ba ngày nay do trong người không có bao nhiêu tiền, cho nên đành phải kiếm người giữ miếu xin thuê một căn phòng nhỏ ít tiền nhất để ở mé đông.
Lúc này chàng vừa trở về gian phòng nhỏ, ngăn mình cách xa với đám đông đang huyên náo bên ngoài, nhưng trong lòng chàng đang rối như có những cơn sóng mãnh liệt cuồn cuộn nổi lên, càng lúc càng trở nên cuồng loạn.
Chàng ngồi lên chiếc giường gỗ, trầm tư tột độ, sau đó lấy từ trong mình ra một bức họa cuộn tròn, từ từ mở nó ra để trước mặt.
Ngọn đèn dầu trên tường hắt ra một ánh sáng màu vàng vọt chiếu lên bức họa chàng đang cầm trên tay. Trong tranh có một thiếu nữ hiện ra sống động như người thật trước mặt chàng.
Lúc này nếu như Bạch Lãnh Thu có mặt ở đây, thấy thiếu nữ trong bức họa nhất định nàng sẽ phải vô cùng kinh ngạc.
Bởi vì thiếu nữ trong tranh, trừ ánh mắt còn đượm vẻ thơ ngây, ngoài ra nàng giống Bạch Lãnh Thu như hai giọt nước.
Kim Phi Hùng dùng tay giữ bức tranh, đoạn lặng thinh chăm chú ngắm nhìn hồi lâu, rồi mới cẩn thận cuộn bức tranh lại, buông tiếng thở dài sườn sượt, trước mặt chàng dường như lại hiện lên hình ảnh muội muội ngây thơ khả ái của mình.
Chàng lẩm bẩm một mình :
- Thiên hạ tại sao có hai người giống hệt nhau như vậy? Chẳng lẽ...
Kim Phi Hùng nghĩ tới lần đầu nghe nói đến Bạch Lãnh Thu nổi tiếng xinh đẹp trên sông Tần Hoài, chàng hoài nghi đó chính là muội muội của mình, trong lòng đột nhiên xúc động dị thường, vội vã đi suốt ngày đêm, từ Lạc Dương tới Kim Lăng, hy vọng gặp lại muội muội thân thương sau bao năm xa cách.
Ai ngờ khi đặt chân tới Kim Lăng nghe nói Bạch Lãnh Thu đậu thuyền ở đây, kẻ nào không có tiền ngàn lượng vàng thì chẳng thể thấy mặt nàng.
Chàng đành phải đứng trên bờ sông từ xa xa ngó lên thuyền, hy vọng có thể thấy mặt Bạch Lãnh Thu một lần. Song chàng thất vọng khi rèm cửa màn che trên thuyền quá dày. Hơn nữa Bạch Lãnh Thu cũng không hề rời thuyền nửa bước.
Mãi cho đến hôm lễ mừng thọ của lão phu nhân. Thành tri phủ cho người đưa kiệu đến đón nàng vào chúc thọ, nghe được tin này chàng đã vội vàng chạy ra bờ sông, nhưng Bạch Lãnh Thu đã trở vào trong hoa thuyền rồi.

Chàng đang thất vọng đứng bên bờ sông, chờ cơ hội thập phần hiếm có để gặp được Bạch Lãnh Thu giải tỏa mối nghi ngờ mấy tháng nay.
Quả nhiên, trời không phụ công người khổ tâm, khiến cho Thái Hàng ngũ hổ nhảy lên hoa thuyền Kỷ La Xuân gây náo loạn, nhân đó chàng mới có cơ hội được chính mình trông thấy Bạch Lãnh Thu.
Không thấy thì tốt hơn, vì chàng vẫn còn có hy vọng, một khi thấy rồi bao nhiêu hy vọng đều tan biến như mây khói, chàng lại mất đi một cơ hội có thể tìm thấy muội muội thân yêu của chàng.
Bởi vi khi thấy ánh mắt rực sáng của Bạch Lãnh Thu, chàng biết rằng nàng không phải là một thiếu nữ nhu nhược mà trái lại, nội công của nàng đã đạt tới mức thâm hậu hơn cao thủ đệ nhất võ lâm.
Còn muội muội của chàng là một thiếu nữ nhu nhược không hề hiểu biết gì về võ công cả.
Nghĩ đến đây, bao nhiêu đợt sóng tràn dâng ào ạt trong lòng chàng tự nhiên lặng dần lặng dần. Chàng đang định vận công điều tức một lát, chợt nghe có tiếng bước chân gấp gáp đi về phía phòng của chàng.
Nơi chàng đang ở là một gian phòng nhỏ nằm ở mé đông, là gian cuối của dãy nhà bình thường rất hiếm người lui tới, ngay cả người giữ miếu cũng hiếm khi để mắt tới. Cho nên tiếng bước chân đột ngột vang lên đó làm cho chàng cực kỳ chú ý.
Chàng vội thu bức tranh lại nhanh chóng, cuộn tròn cất vào trong người.
Tiếng bước chân gấp gáp dừng lại trước cửa phòng chàng, tiếp đó từ trên cánh cổng vọng lại tiếng gõ cửa dồn dập rồi bỗng thấy cái dáng cao gầy cùng với khuôn mặt cực kỳ hoảng hốt của người giữ miếu hiện ra trên khung cửa.
Chàng vội hỏi :
- Lưu huynh có chuyện gì vậy?
Người giữ miếu cấp tốc bước đến nói :
- Kim công tử gây ra việc gì vậy, có người vừa đến tìm đó, công tử sao không trốn mau đi?
Kim Phi Hùng "ồ" lên một tiếng :
- Lưu huynh, có ai kiếm tại hạ vậy?
Người giữ miếu hấp tấp nói :
- Có mấy đại hán hung dữ như quỷ sa tinh đến...
Người giữ miếu này họ Lưu trước đây đã đọc qua không ít cổ thư, từ lúc Kim Phi Hùng đến đây thường đàm luận kinh sử với y, nên y rất bội phục sự uyên bác về kinh sử thư pháp của Kim Phi Hùng.
Cho nên y vô cùng quý mến, lo lắng cho chàng, vừa thấy sự biến đã vội đến thông báo cho chàng ngay tức khắc.
Y nuốt ực một cái, đoạn nói tiếp :
- Bọn họ hỏi trong miếu này có người nào giống như huynh đệ không? Bộ dạng của họ vô cùng dữ tợn, dường như muốn đến gây rắc rối cho huynh đệ, ta không biết huynh đệ đã gây chuyện với họ lúc nào cho nên đã nói với bọn họ là huynh đệ không có ở đây.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Bây giờ bọn chúng ở đâu rồi?
Người giữ miếu đáp :
- Bọn họ nghe nói huynh đệ không có ở đây, có tên thì bảo vào trong miếu đợi, có một đại hán có râu quai nón nói có lẽ huynh đệ đang ở trên hoa thuyền Kỷ La Xuân, cho nên bọn họ vội vàng đi ra phía bờ sông.
Người giữ miếu thở hắt ra một tiếng đoạn nói tiếp :
- Ta xem bộ dạng bọn hắn rất hung bạo, chỉ sợ đến đó kiếm không thấy, bọn hắn lại quay về đây, nên cấp tốc đến thông báo cho huynh đệ biết mà kịp trốn đi.
Kim Phi Hùng nghe vậy, biết ngay mấy gã đại hán chính là bọn Thái Hàng ngũ hổ, có lẽ lúc này kéo theo Cố Dương Võ đến tìm chàng để báo thù.
Trong mắt chàng đột nhiên chiếu ra một tia nhìn sắc lạnh ghê hồn, lòng thầm nghĩ :
"Mấy tên bại hoại này thật to gan, ta đã tha mạng cho bọn chúng. Tại sao bọn chúng dám đến kiếm ta gây sự?"
Người giữ miếu họ Lưu đang muốn nói tiếp, bất ngờ thấy mặt chàng như có một lớp sương bao phủ, mắt chiếu ra tia nhìn lạnh như băng giá, bất giác y sợ điếng người, ngậm miệng kinh hãi không thốt nên lời.
Ánh mắt Kim Phi Hùng chợt dịu lại, chàng thấy vẻ mặt sợ hãi của người giữ miếu bèn mỉm cười thu hồi tia nhìn đầy sát khí lạnh lẽo lại, đoạn lên tiếng nói :
- Đa tạ hảo ý của Lưu huynh, tiểu đệ muôn phần cảm kích.
Người giữ miếu lại nói :
- Kim công tử gây chuyện rắc rối lúc nào vậy? Hình như ở bên sông Tần Hoài?

Y nhìn Kim Phi Hùng một chút rồi bảo chàng :
- Công tử cần phải chuẩn bị cho kỳ thi đại khảo năm nay, đừng nên đến những chỗ như sông Tần Hoài làm gì, bởi vì nơi đó có những cạm bẫy khó lường, hại người vô kể.
Kim Phi Hùng đáp :
- Đa tạ hảo ý của Lưu huynh, tiểu đệ tự biết giữ mình.
Giọng người giữ miếu tỏ vẻ lo lắng :
- Ta thấy mấy tên đó hết sức hung ác, công tử hãy đi trốn mau, trong thành này ta có quen với một huynh đệ bán đậu phụ, chỗ đó...
Kim Phi Hùng điềm nhiên mỉm cười :
- Mấy chuyện nhỏ này, tiểu đệ tự có cách giải quyết, Lưu huynh không nên phí tâm lo lắng làm chi.
Người giữ miếu ngạc nhiên :
- Kim công tử! Ý của công tử là...
Kim Phi Hùng liền nói :
- Tiểu đệ đi kiếm bọn họ nói rõ sự hiểu lầm này, tiểu đệ nghĩ bọn họ không phải là những kẻ không biết phải trái.
Người giữ miếu nói ngay :
- Cái loại người đó mà đếm xỉa gì đến lý lẽ phải trái, tên nào mặt mũi cũng ghê rợn như hung thần ác sát, e rằng ta chưa nói gì chúng đã vung quyền múa chưởng đánh chết người ta rồi.
Kim Phi Hùng cương quyết nói :
- Lưu huynh hà tất phải nói nhiều, tiểu đệ đã quyết định ra bờ sông một chuyến.
Nói rồi chàng vòng tay thi lễ, đoạn quay người cất bước chạy ra ngoài cửa.
Người giữ miếu vội chạy theo sau gọi lớn :
- Kim công tử hãy nghe ta nói đã.
Kim Phi Hùng càng chạy nhanh hơn, thoáng chốc chàng đã chạy ra khỏi ngôi miếu, men theo các bậc đá chạy về phía bờ sông.
Khi vừa chạy đến bờ sông, nơi đây thường ngày cực kỳ ồn ào huyên náo, lúc này không còn một khách bộ hành nào qua lại. Ngay cả những chiếc thuyền cũng dạt ra ngoài xa.
Chàng đưa mắt ngó kỹ lại thấy phía trong những túp lều tranh đông nghẹt những người đang thò đầu nhìn ra bên sông không rõ đang nhìn cái gì.
Chàng định thần đưa mắt ngó ra đằng xa, thấy dải đất nằm sát bờ sông có hai xác chết đang nằm sõng soài trên đó, máu tươi nhuộm đỏ khắp người.
Ánh đèn trên bến lờ mờ nên đứng xa xa không thể nào nhìn rõ hai người này là ai.
Lúc đi đến gần, Kim Phi Hùng mới nhìn rõ y phục hai xác chết mặc trên người chính là y phục của nha môn túc vệ.
Chàng chợt hiểu tại sao mà khách bộ hành phải trốn hết vào trong những túp lều tranh và nguyên nhân vì sao mà những chiếc hoa thuyền vội vã chèo ra đậu trên mặt sông.
Đây rõ ràng là do Thành tri phủ nghe nói có người gây náo loạn trên thuyền Kỷ La Xuân, nên mới phái hai tên nha môn túc vệ đến bảo vệ cho Bạch Lãnh Thu.
Lúc Thái Hàng ngũ hổ đến đây gây sự, thì hai người túc vệ này tự nhiên phải can thiệp vào, cho nên gây ra cớ sự mà bị Thái Hàng ngũ hổ sát hại mất mạng một cách thảm thương.
Kim Phi Hùng bất giác nổi giận, đôi mắt chiếu ra những tia sát khí lạnh ghê hồn, trong lòng tự nhủ :
"Bọn này quả thật lớn gan, ở giữa chốn đông người mà dám ngang nhiên sát hại công sai, hiển nhiên là chúng dựa vào thế lực của Cửu đầu kim sư Cố Dương Võ, kết giao với bọn quyền quý ở Bắc Kinh, thế lực mạnh mẽ nên mới không sợ vương pháp."
Chàng không cần hỏi thăm, cũng biết bọn Thái Hàng ngũ hổ này đang ở trên hoa thuyền Kỷ La Xuân. Song chàng không biết Bạch Lãnh Thu đối phó với bọn chúng ra sao? Nàng có thể ẩn giấu tuyệt kỹ võ công của mình không?
Trong lòng chàng miên man suy nghĩ, nhưng bước chân vẫn không hề chậm lại.
Phút chốc, chàng đã vượt xa hàng mấy chục trượng đến sát mé sông nơi thuyền Kỷ La Xuân đang đậu lại.
Lúc chàng đến bên bờ sông, đột ngột phát hiện ra một sự việc vô cùng lạ lùng.
Gần bốn chục chiếc hoa thuyền lớn nhỏ trên sông Tần Hoài đã chèo ra giữa sông, có chiếc còn chèo thuyền sang nép dưới những bức thạch bình bằng đá. Ở bờ đối diện chỉ có hoa thuyền Kỷ La Xuân và hai chiếc hoa thuyền màu hồng bên cạnh là vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Kim Phi Hùng biết võ công của Bạch Lãnh Thu không phải tầm thường, sở dĩ nàng không muốn lộ diện xuất thủ chỉ là vì không để cho người ta biết thân thế lai lịch của mình mà thôi, tuyệt nhiên chẳng phải là khiếp sợ gì cả.
Nhưng điều lạ lùng là hai chiếc hoa thuyền màu hồng ở bên cạnh, đáng lý thấy Thái Hàng ngũ hổ làm náo loạn trên sông Tần Hoài cũng phải giống như các hoa thuyền khác mà dời ra giữa sông mới đúng, tại sao lại vẫn điềm nhiên đậu lại chỗ cũ?
Trừ phi chủ nhân của hai chiếc hoa thuyền này cũng là bậc kỳ nữ có võ công tuyệt thế mới dám làm như vậy.
Kim Phi Hùng trong lòng chợt động tính hiếu kỳ, đưa mắt liếc nhìn hai chiếc hoa thuyền này, nhưng rèm buông kín mít không thể nhìn thấy bóng người bên trong.
Kim Phi Hùng cũng chẳng phải là kẻ thích đa sự dò xét việc riêng của kẻ khác, hơn nữa lúc này trong lòng chàng chỉ nghĩ đến Bạch Lãnh Thu cho nên tính hiếu kỳ vừa nổi lên đã bị dập tắt ngay tức khắc.
Thân hình chàng nhẹ nhàng di động, bay lên trên hoa thuyền Kỷ La Xuân cực kỳ êm ả, không hề gây ra một tiếng động nhỏ.
Sau khi lẳng lặng đặt chân lên sàn thuyền, chàng không hề đường đột xông thẳng vào trong mà cứ đứng im lặng ở bên ngoài quan sát tình thế, đầu khẽ cúi xuống thông qua khe hở của bức rèm nhìn vào trong khoang thuyền.
Từ trong thuyền vọng ra tiếng cười lớn :
- Tại hạ thật là hạnh ngộ mới có cơ hội ngàn năm để diện kiến Bạch cô nương một lần.
Một âm thanh thô lỗ lại vang lên :
- Bạch cô nương! Thiếu bảo tiêu chủ của chúng tôi được cả thành Bắc Kinh xưng tụng là Ngọc diện lang quân, lại là huynh đệ kết nghĩa với đề đốc cửu môn, khắp thành Bắc Kinh đều biết tiếng Ngọc sư tử Cố Tử Kỳ.
Lại có một người khác lên tiếng :
- Ngọc sư tử sở ngộ Kỷ La Xuân có thể nói sông Tần Hoài này lại có thêm một thiên tình sử diễm lệ, sau này sẽ có vạn người truyền miệng. Ha ha ha...
Kim Phi Hùng thấy kẻ đang nói là một nam nhân trung niên tuổi trạc ngoài tứ tuần, mặt trắng, râu thưa, tướng mạo đường đường là một trang nam tử, chỉ tiếc rằng đôi mắt y láo liên bất định, nét mặt thoáng hiện vẻ gian tà xảo quyệt.
Trừ người này ra trong thuyền còn có năm người nữa, trong đó có Bạch Lãnh Thu, Tử Quyên, Quyển Mao Hổ Ngô Dũng, Bạch hổ Lưu Bá. Còn một thiếu niên mình mặc áo bào gấm, lưng đeo trường kiếm thì Kim Phi Hùng không hề quen biết.
Thiếu niên mình mặc áo bào gấm mặt trắng như ngọc, khí khái phi phàm đem so sánh với Quyển Mao Hổ Ngô Dũng đứng bên cạnh thì hoàn toàn khác lạ.
Kim Phi Hùng vừa thấy liền biết ngay đó chính là Ngọc sư tử Cố Tử Kỳ, kẻ vừa được Ngô Dũng nhắc đến.
Ánh mắt chàng đang nhìn vào mặt Cố Tử Kỳ bỗng chuyển qua chiếu vào thân hình Bạch Lãnh Thu, thấy nàng cúi đầu im lặng không đáp, chẳng biết nàng đang nghĩ gì.
Cố Tử Kỳ nghe nam nhân trung niên nói như vậy bèn cất tiếng cười lớn bảo :
- Cô nương chớ nên nghe lời bọn họ nói, tại hạ không phải là hạng cậy thế bức hiếp người đâu, tại hạ cư ngụ trong thành Bắc Kinh song cũng chưa từng lui tới thanh lâu trà đình. Còn như ngõ hẻm Hồ đồng đó thì càng không dám đặt chân tới. Hôm nay, nghe Ngô tiêu sư nói đến đại danh của cô nương, đồng thời không tiếc lời khen ngợi, tại hạ cho rằng tiêu sư có hơi quá lời, giờ được hội kiến mới thực sự tin rằng trên trần gian quả là có người nhan sắc cực kỳ diễm lệ làm minh chứng. Bạch cô nương thật đúng là đóa sen trắng giữa chốn bụi trần mà vẫn giữ được vẻ thanh khiết xinh đẹp, tại hạ hết sức ngưỡng mộ.
Kim Phi Hùng nghe đến đây bất giác hừ lạnh một tiếng, khẽ mắng :
- Đồ chết bầm.
Câu nói chàng vừa thốt ra khiến sáu người trong thuyền đều thất kinh cực độ. Mặt Cố Tử Kỳ đột nhiên biến sắc, hắn vừa đứng dậy, chợt nghe tiếng rèm cửa lay động rồi thấy một thiếu niên áo xanh đĩnh đạc bước vào.
Sáu người trong thuyền trừ mỗi mình Tử Quyên là không biết võ công, tuy công phu của Thái Hàng ngũ hổ còn có chỗ non kém, còn Cố Tử Kỳ và nam nhân trung niên đều thuộc hạng cao thủ, mặt khác võ công của Bạch cô nương không phải là loại tầm thường.

Nhưng bọn họ đều không hề hay biết có người phi thân lên thuyền, mãi đến khi Kim Phi Hùng lên tiếng bước vào bên trong, họ mới phái giác có kẻ đột nhập lên thuyền.
Sắc mặt của Cố Tử Kỳ và nam nhân trung niên nọ không ngừng biến đổi lúc xanh lúc trắng. Mắt mở to, trân trân nhìn vào thiếu niên áo xanh đang bước vào khoang thuyền.
Quyển Mao Hổ Ngô Dũng lớn tiếng nói :
- Thiếu bảo chủ, chính là y đó.
Tia nhìn của Kim Phi Hùng quét nhanh qua mặt các người đang ở trong thuyền một lượt.
Bởi vì tia nhìn của chàng gặp phải ánh mắt chan chứa cảm tình của Bạch Lãnh Thu, khiến cho lòng chàng thoáng xao động, bất giác chàng cảm thấy có một cảm giác lạ lùng không sao thốt được nên lời.
Kim Phi Hùng tuyệt nhiên không để cho cảm giác này làm chàng bấn loạn nên cố gắng định thần, gạt bỏ nó qua một bên để khỏi ảnh hưởng đến tâm trí chàng.
Luồng nhãn quang chiếu thẳng vào mặt Ngô Dũng, tia nhìn như mũi dao sắc lạnh lùng, xoáy vào y làm cho y bất giác run sợ vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mặt đối phương.
Ánh mắt lạnh lẽo của Kim Phi Hùng chợt đổi hướng chăm chú nhìn thẳng vào thân hình của nam nhân trung niên, rồi chàng lạnh lùng nói :
- Cứ như khẩu khí và võ công của tôn giá, dường như tôn giá không phải là người trong tiêu cục, tại sao ngươi lại chịu đi chung với lũ giang hồ bại hoại này, tại hạ thực là thương hại giùm cho ngươi đó.
Mặt nam nhân trung niên chợt đỏ bừng và nổi giận lên, điệu bộ cực kỳ hung hãn, quát lớn :
- Ngươi còn quá nhỏ tuổi, chắc có lẽ còn chưa biết ta là ai?
Kim Phi Hùng lạnh lùng hỏi :
- Các hạ cho rằng mình là nhân vật ghê gớm lắm sao?
Nam nhân trung niên trầm giọng nói :
- Ta đây đường đường là Quyền Kiếm Song Tuyệt Tăng Vân Hạc chẳng lẽ không đáng vào tai ngươi hay sao?
Y ngừng lại một chút, đoạn nói tiếp :
- Ngươi đã không coi Kim Sư tiêu cục ra gì, tất nhiên phải là cao thủ võ lâm, không rõ nên xưng hô ra sao cho phải?
Giọng Kim Phi Hùng lạnh như băng :
- Những kẻ như các ngươi mà cũng đòi ta xưng danh hiệu hay sao?
Ngọc sư tử Cố Tử Kỳ vội nói :
- Đối với tiểu tử này, y thật không biết trời cao đất dày sao cả, đạo trưởng không nên nói nhiều làm chi, vung kiếm giết chết hắn là xong chuyện.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Ngươi nói sao? Thử nói lại cho ta một lần nữa coi, cái giống bại hoại dựa thế bức hiếp người ta, cấu kết với bọn quyền quan hoành hành khắp thành Bắc Kinh, nay lại đến đây quấy rối, nhưng gặp phải ta thì ngươi đừng mong sống sót mà trở về.
Bạch Ngạc Hổ Lưu Bá ngồi gần cửa ra khoang thuyền, cách chỗ Kim Phi Hùng đứng không xa, nghe vậy bất ngờ gầm lên như sấm :
- Tiểu tử lớn gan khoác lác, lão tử đây phải dạy cho ngươi một bài học.
Nói dứt lời, gã vung mạnh thanh Ngô câu kiếm xuất chiêu "Dạ Xoa Thám Hải"
chém vào ngang lưng Kim Phi Hùng.
Gã nghĩ rằng mình đứng cách đối phương không đầy một thước, lại xuất thủ đột ngột như vậy thì Kim Phi Hùng khó mà phòng bị, chỉ cần đánh ra một chiêu kiếm là có thể lấy mạng đối phương một cách dễ dàng, cho nên chiêu kiếm đánh ra đã dồn hết công lực vào đó. Cơ hồ như muốn phanh thây đối phương tức khắc.
Nào ngờ gã chưa kịp mừng, chợt cảm thấy Ngô câu kiếm trên tay như trượt vào khoảng không, lướt qua thân hình đối phương mà thôi, lực đạo cũng nhân đó mà đánh vào hư không.
Trong bụng gã ngầm kinh hãi, biết sự đã hỏng, thân hình liền khựng lại, vội vã thu hồi lực đạo, song đã không kịp nữa rồi.
Gã thấy sau lưng bị Kim Phi Hùng đánh nhẹ một cái, một luồng kình lực hết sức mãnh liệt đã xâm nhập vào cơ thể gã, khiến cho huyết mạch bị đứt đoạn, vỡ tim chết tại chỗ.
Những người trên thuyền thấy rõ Kim Phi Hùng vẫn đứng nguyên tại chỗ mà kiếm của Lưu Bá không thể nào đâm vào người chàng được, nhưng thân hình gã chồm tới trước.

Lúc đó các yếu huyệt trên thân Lưu Bá đã phơi ra lồ lộ trước mặt đối phương, đây quả là điều tai hại khôn lường.
Cố Tử Kỳ và Tăng Vân Hạc biết là nguy hiểm nhưng không kịp ra tay ngăn cản.
Bạch Ngạc Hổ Lưu Bá hộc ra một búng máu tươi, rồi gục xuống sàn thuyền, không kịp thốt ra một tiếng.
Sự việc diễn ra chỉ trong chớp mắt.
Quyền Mao Hổ Ngô Dũng nổi cơn thịnh nộ, chẳng cần nghĩ ngợi gì thêm, thét lên một tiếng, múa tít ngọn Cương tiên trong tay xông tới.
Cố Tử Kỳ biến sắc la lớn :
- Ngô tiêu sư, không nên...
Y đang muốn ngăn Ngô Dũng lại thì bóng Cương tiên trùng trùng điệp điệp, vừa chớp lên đã biến mất, Cương tiên trong tay Ngô Dũng không biết đã lọt vào tay Kim Phi Hùng ra sao.
Y thất kinh khi thấy Kim Phi Hùng một tay cầm ngọn Cương tiên, tay kia nắm chặt cổ áo Ngô Dũng, đoạn cất tiếng hừ lạnh, trở tay thật nhẹ ra sau một cái :
- Tỏm...
- Bùm...
Phía ngoài thuyền vang lên hai tiếng động, thân hình của Ngô Dũng cùng với ngọn Cương tiên đã rơi xuống sông, làm cho bọt nước bắn tung tóe.
Sắc mặt Cố Tử Kỳ chợt trở nên đỏ rực, dung y cực kỳ phẫn nộ, liền rút soạt thanh trường kiếm đang đeo trên lưng, miệng quát vang :
- Tiểu tử! Ta tuy bất tài song cũng muốn lãnh giáo thủ pháp cao minh của ngươi một chút.
- Trên thuyền không phải là nơi động thủ, chúng ta hãy lên trên bờ đi.
Cố Tử Kỳ quay qua nhìn Bạch Lãnh Thu rồi nói :
- Đúng thế, làm kinh động đến Bạch cô nương thật là không phải chút nào.
Y vung vẩy thanh trường kiếm trong tay :
- Tiểu tử! Nếu như ngươi có gan thì hãy lên bờ tỷ thí kiếm pháp với ta.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Cái thứ như ngươi mà cũng dám nói đến kiếm pháp hả? Hôm nay ta sẽ cho các ngươi thấy kiếm pháp chân chính, các ngươi có chết cũng không ân hận.
Nói xong chàng quay người bước ra ngoài thuyền. Tư thái của chàng cực kỳ thanh thản, không hề có vẻ gì là sắp sửa bước vào trận quyết đấu sinh tử, mà chỉ tựa như một võ nhân đang tản bộ ngâm thơ, thản nhiên không phòng bị những yếu huyệt sau lưng.
Quyền Kiếm Song Tuyệt Tăng Vân Hạc, cao đồ của phái Võ Đang, công phu quyền thuật và kiếm pháp đều đã đạt tới độ tuyệt đối vi diệu, một trong những bằng hữu ưu diện của Cửu Đầu Sư Tử Cố Dương Võ.
Lần này Kim Sư tiêu cục nhận áp tải một số lượng lớn châu bảo ngà ngọc từ Bắc Kinh đến Hàng Châu, khách nhân đã bỏ ra số nhân lực lớn để vận chuyển số châu ngọc này, sợ có điều chi sơ xuất nên mới đến mời Tăng Vân Hạc cùng đi để dọc đường có người trợ giúp.
Quyền Kiếm Song Tuyệt Tăng Vân Hạc tung hoành trên giang hồ đã lâu nên có nhiều kinh nghiệm hơn Cố Tử Kỳ gấp bội. Khi thấy Kim Phi Hùng từ tốn bước ra khỏi thuyền, nhưng chẳng hề phòng bị, dù vậy trong lòng vô cùng cảnh giới đề phòng sợ đối phương ra chiêu thức sát thủ kỳ bí, thế nên y cũng không dám khinh thường.
Thần sắc y vô cùng nghiêm trọng, tay luôn luôn đặt trên chuôi kiếm, thân hình khẽ nhích động, vượt đi trước Cố Tử Kỳ, mắt đăm đăm quan sát từng cử động của Kim Phi Hùng.
Tất cả lần lượt bước ra ngoài đầu thuyền.
Cố Tử Kỳ thấy Kim Phi Hùng không hề phòng bị như vậy, hắn hết sức tức tối, tính vung kiếm đánh lén Kim Phi Hùng một cái cho đỡ tức.
Nhưng đứng trước mặt Bạch Lãnh Thu, cho nên hắn cố gắng nén lại, không dám thể hiện thủ đoạn đê tiện hèn hạ đó với đối phương đang đi trước mặt.
Hắn vòng tay hướng về phía Bạch Lãnh Thu rồi nói :
- Bạch cô nương, xin cô nương hãy đợi một lát, chúng ta sẽ cùng nhau đối ẩm trong men rượu mừng chiến thắng.
Bạch Lãnh Thu chợt ngẩng đầu bảo hắn :
- Cố công tử, không biết công tử có chịu nghe lời ta không?
Cố Tử Kỳ liền đáp :
- Có việc gì, xin cô nương cứ nói!

Bạch Lãnh Thu đáp :
- Công tử niên kỷ còn quá trẻ, tương lai đang mở rộng trước mắt! Hà tất phải chuốc lấy khổ mà liều mạng ở đây làm chi? Theo như ta thấy, công tử nên sớm rời khỏi nơi đây thì hơn.
Cố Tử Kỳ nghĩ rằng chắc nàng sẽ cầu xin hắn buông tha cho Kim Phi Hùng, nhưng trong lòng cảm thấy chua xót, vì nào ngờ nàng đã nói ngược lại ý hắn.
Lập tức lửa giận trong lòng hắn bốc lên dữ dội, khiến cho khuôn mặt tuấn tú giờ đây bỗng trở nên dễ sợ vô cùng.
Hắn hầm hầm tức giận nói :
- Bạch cô nương! Nếu như nàng nói như vậy, thì hôm nay ta nhất quyết phải lấy cái mạng của tiểu tử đó.
Hắn nắm chặt đốc kiếm, giận dữ bước ra ngoài thuyền.
Trên sàn thuyền, Kim Phi Hùng và Tăng Vân Hạc đang đứng cách nhau năm thước, bốn luồng nhãn quang chiếu thẳng vào nhau, mặt đối mặt.
Tăng Vân Hạc đang triển khai tuyệt kỹ đường quyền của phái Võ Đang, thần sắc ngưng trọng chuẩn bị xuất thủ.
Cố Tử Kỳ thấy Kim Phi Hùng vẫn thản nhiên, tư thế ung dung, khuôn mặt lạnh tựa như được tạc bằng đá, trơ trơ chẳng biểu lộ cảm xúc, nếu như vạt áo bào của chàng không phất phơ lay động trong gió đêm, sẽ khiến người ta tưởng lầm chàng chẳng phải là con người bằng xương bằng thịt, mà nghĩ rằng đó chẳng qua là một tảng đá có hình người không hơn không kém.
Cố Tử Kỳ hầm hầm giận tái mặt, đi ra ngoài sàn thuyền, bất chợt chạm phải tia nhìn lạnh như băng giá cùng với dáng đứng oai nghiêm của Kim Phi Hùng, bao nhiêu tức tối đã biến mất, ngược lại trái tim đang bị kích động gần như muốn ngưng đập.
Hắn phóng túng cao ngạo chẳng qua là dựa vào uy danh của Cửu Đầu Sư Tử Cố Dương Võ mà thôi, chứ bản thân võ công của hắn chỉ đáng liệt vào hạng tầm thường trong võ lâm, chớ làm sao dám so sánh với các cao thủ như Quyền Kiếm Song Tuyệt.
Trong khi quá kích động, hắn đã thốt ra những lời phách lối, cậy thế tiêu cục mà hành sự. Nay bình tĩnh trở lại, hắn cũng cẩn trọng suy xét đến hậu quả tai hại của nó.
Hắn nghĩ đến thân pháp quỉ mị tuyệt luân của Kim Phi Hùng lúc nãy đã dùng để đối phó với Thái Hàng ngũ hổ đều là hai chiêu sát thủ cực kỳ chuẩn xác. Trong thâm tâm, hắn không khỏi khiếp sợ khi thấy thủ pháp của đối phương.
Hắn đứng trên sàn thuyền, lòng thầm nghĩ :
"Chuyến này gia phụ để cho ta bảo vệ số lượng châu báu cực kỳ quí giá từ Bắc Kinh chuyển tới Hàng Châu, trước lúc khởi hành còn dặn dò ta phải hết sức cẩn trọng, trên đường không nên gây chuyện rắc rối làm hỏng việc, vậy mà cái gã Ngô Dũng cứ..."
Hắn chợt cảm thấy hối hận, đang miên man nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác như có một luồng sát khí lạnh lùng đang ấp tới.
Hắn ngước mắt nhìn lên đã thấy tả thủ của Tăng Vân Hạc bắt quyết để trước ngực, hữu thủ nắm chặt thanh trường kiếm không biết đã rút ra từ lúc nào đang chĩa thẳng vào ngực Kim Phi Hùng.
Trường kiếm trên tay Tăng Vân Hạc rung lên, chứng tỏ y đã dồn hết tâm huyết, sức lực vào trong thanh kiếm, chỉ đợi cơ hội thí mạng với đối phương mà thôi.
Cố Tử Kỳ biết rõ võ công của Tăng Vân Hạc, thấy y không dùng quyền cước tuyệt diệu của phái Võ Đang, mà lại sử dụng kiếm pháp, bất giác hắn vừa kinh sợ lại vừa cao hứng.
Điều làm cho hắn kinh ngạc vô cùng là sự thành tựu võ công của Tăng Vân Hạc và danh tiếng của Quyền Kiếm Song Tuyệt vang dội giang hồ, mà khi đối mặt với một gã thiếu niên trẻ tuổi lạ mặt không có danh tánh rõ ràng, lại không cách nào thi triển nổi một chiêu quyền pháp độc đáo của Võ Đang, lại bị bức bách đến độ phải sử dụng trường kiếm thì thật là khó hiểu.
Như vậy cũng đủ biết võ công của thiếu niên áo xanh lạ mặt này cao thâm vô cùng, cỡ như hắn làm sao có thể đương cự lại được.
Hơn nữa, Tăng Vân Hạc xuất thân từ phái Võ Đang, y là người có kiếm pháp cao diệu bậc nhất trong số các đệ tử tục gia của phái Võ Đang hiện thời.
Phái Võ Đang chủ yếu lấy sự tu luyện võ công lâu dài làm căn bản, bắt buộc kết hợp với kiếm pháp cao siêu mà truyền bá danh tiếng trong võ lâm. Trong số chín đại môn phái ở Trung Nguyên, phái Võ Đang có lực lượng và tài nghệ đông đảo không hề thua kém Thiếu Lâm, đồng thời cũng là kẻ đứng đầu trong hàng tứ đại kiếm phái trong võ lâm Trung Nguyên.

Tăng Vân Hạc xuất thân từ phái Võ Đang, tất nhiên phải có công phu độc dị về mặt kiếm pháp, chỉ cần y chịu rút kiếm ra là gã thiếu niên áo xanh dĩ nhiên khó thoát khỏi tay tử thần.
Cố Tử Kỳ đắc ý cười thầm, hắn nghĩ :
"Tiểu tử này cho dù có thân pháp quái dị đến đâu đi nữa, công phu của gã có tuyệt vời bao nhiêu thì cũng không sao so sánh được với Tăng lão gia, bởi vì gã còn quá nhỏ tuổi, cho dù gã có luyện kiếm từ lúc mới sinh cũng không thể bằng với công phu của Tăng lão gia khổ luyện trong mấy chục năm..."
Hắn nghĩ đến đây liền cảm thấy trong lòng có phần nhẹ nhõm thanh thoát được một chút, tâm trí có thể rảnh rang quan sát xung quanh.
Đến lúc này Cố Tử Kỳ mới phát hiện ra tiếng nhạc dìu dặt vang lên, lúc hắn mới lên thuyền giờ đây đã im bặt. Những chiếc hoa thuyền hồi nãy còn đậu gần bờ sông, giờ đã chèo ra xa buông neo giữa sông, khiến cho khúc sông ngày thường ồn ào náo nhiệt, bây giờ chỉ còn là màn đêm đen kịt bao phủ. Trong các phạn điếm lều tranh có vô số người đứng chen chúc nhìn về hướng hoa thuyền Kỷ La Xuân.
Ánh mắt hắn nhìn ra xa một lát rồi lại đưa mắt nhìn lại trên thuyền.
Bởi vì hắn phát giác trường kiếm trên tay Tăng Vân Hạc đột nhiên rũ xuống, rồi lại thấy lão lùi ra sau một bước.
Cố Tử Kỳ đưa mắt kinh dị nhìn Tăng Vân Hạc, lập tức nhìn thấy trên trán của cao thủ Võ Đang này không rõ tự bao giờ đã tuôn ra những giọt mồ hôi, trong lòng Cố Tử Kỳ rúng động, vội bước tới trước, giọng hốt hoảng :
- Tăng lão gia... Tăng tiên sinh người...
Tăng Vân Hạc cơ hồ như không nghe tiếng hắn nói gì, vội vã thu hồi trường kiếm về, tả thủ để bình ổn trước ngực trầm giọng hỏi :
- Tôn giá có võ công thật kinh người, tại hạ vô cùng khâm phục, không biết đại danh là gì để cho tại hạ ghi nhớ trong lòng. Ngày sau nếu như có duyên sẽ lại xin lãnh giáo vài chiêu của tôn giá?
Từ lúc ra ngoài sàn thuyền, Tăng Vân Hạc đã đối mặt với Kim Phi Hùng, chứ không giống như Cố Tử Kỳ nhát gan đứng xa nhìn, cho nên đã được nếm mùi vị đặc biệt của thủ pháp đối phương.
Lúc đầu, lão định dùng Quyền thức để so tài với Kim Phi Hùng nhằm giải tỏa mối hận thù ở trong khoang.
Nào ngờ thế đứng của Kim Phi Hùng vững như một ngọn núi, mới thoạt nhìn dường như không hề phòng bị, kỳ thực toàn thân chàng không hề lộ một kẽ hở để cho đối phương đánh vào.
Tăng Vân Hạc liên tục thay đổi thủ pháp, song chẳng những không thi triển được thế công mà còn cảm thấy áp lực của đối phương càng lúc càng nặng nề, tựa như có một bức tường vô hình sắp đổ ụp xuống đầu lão.
Thấy tình thế nguy cấp như vậy, bức bách lão phải rút ngay trường kiếm để chống lại áp lực vô hình của đối phương, mưu tính dùng kiếm áp đảo đối phương để xuất thủ trước chiếm lấy tiên cơ, mong phá vỡ được áp lực càng lúc càng nặng nề của Kim Phi Hùng.
Kiếm pháp của Võ Đang là kiếm pháp nội gia, lúc tĩnh thì cực kỳ bất động, lúc động thì lẹ hơn sao xẹt. Công phu nhẫn nại đã đến mức thượng thừa, đợi đến lúc đối phương không còn chịu đựng nổi nữa, tấn công trước mới thừa cơ đột nhập vào chỗ sơ hở đưa đối phương vào tử địa.
Bởi vì bất cứ một chiêu thức nào cũng phải có chỗ sơ hở của nó, đặc biệt là lúc động thủ, kẽ hở này càng lộ ra rõ hơn, có thể trở thành nhược điểm chết người. Vì vậy Tăng Vân Hạc chờ đợi cơ hội đối phương sơ hở để đánh vào, nên mới giữ thế kiếm bất động như vậy.
Kim Phi Hùng tuy tuổi còn trẻ hơn nhiều so với lão, song công phu nhẫn nại của chàng đã vượt xa sức tưởng tượng của lão, mặc dù thấy đối phương cầm kiếm chỉ thẳng vào mặt mình, nhưng chàng vẫn đứng sững, bất động.
Một áp lực vô hình càng lúc càng gia tăng mãnh liệt đè nặng lên lồng ngực của hai người, không khí bị nén chặt khiến cho lão có cảm giác nặng nề thở không ra hơi.
Tăng Vân Hạc thấy tình thế vô cùng bất lợi cho mình, nên lão phải thối lui ra sau một bước, khó nhọc thốt ra những lời nói vừa rồi.
Với thân phận của lão, những câu nói vừa rồi rõ ràng biểu lộ rằng mình hoàn toàn không phải là địch thủ của đối phương, muốn rằng sự việc kết thúc ở đây, ngày sau sẽ giải quyết.
Nào ngờ Kim Phi Hùng không chấp nhận lời chịu thua của lão, mặt chàng vẫn trơ ra không hề biểu lộ một cảm xúc gì.

Tăng Vân Hạc mặt mày biến sắc, thái độ của đối phương lạnh lùng khiến lòng tự ái của lão bị tổn thương nghiêm trọng. Lão chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng bốc lên ngun ngút, máu nóng chạy rần rật trong huyết quản, không cách nào chịu đựng nhẫn nhục được nữa.
Tuy lão nổi cơn thịnh nộ, nhưng cũng biết rõ lúc này mạo hiểm tấn công đối phương sẽ làm lộ ra nhược điểm của kiếm pháp Võ Đang, tự chuốc họa sát thân vào mình. Do đó lão không dám vung kiếm xuất chiêu tấn công. Chính ngay lúc đó lão bỗng nghe Kim Phi Hùng trầm giọng đáp :
- Ngươi đã nói như thế, ta cũng không bức bách ngươi làm chi, nhưng ngươi hãy để trường kiếm lại đây rồi cút đi cho mau khỏi mắt ta.
Tăng Vân Hạc thốt nhiên phát giác lúc Kim Phi Hùng vừa nói ra thì luồng áp lực vô hình đè nặng trên người lão đột ngột biến mất.
Lão đã chờ đợi hồi lâu mà không tài nào có được cơ hội hạ thủ. Nay thấy đối phương không có ý phòng bị, há lão có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này sao?
Tăng Vân Hạc đột nhiên thét lên một tiếng, vũ lộng thần oai, kiếm quang bất ngờ chớp lên, cả người lẫn kiếm đã phóng xẹt tới trước mặt Kim Phi Hùng.
Lão tự biết chiêu kiếm mình vừa đánh ra lợi hại đến bực nào, nên trong lòng cực kỳ tự tin, y nghĩ rằng nhất định đạt được mục đích gây hại đối phương.
Lão đột ngột hạ chiêu sát thủ như vậy là đã thi triển tuyệt kỹ kiếm pháp của phái Võ Đang.
Kim Phi Hùng hú lên một tiếng, phi thân bay khỏi vầng kiếm quang dày đặc trùng điệp của lão.
Cố Tử Kỳ đứng ở bên ngoài thấy rõ việc, trong bụng cũng thất kinh không hiểu Kim Phi Hùng đã dùng thân pháp quái dị gì mà thân hình cứ như chiếc lá bay lượn trên vòng kim tỏa của kiếm quang, khiến cho chiêu kiếm lợi hại của Tăng Vân Hạc không chút nào gây thương tích cho chàng được.
Hắn đang kinh ngạc trong lòng, không biết có nên vung kiếm trợ giúp Tăng Vân Hạc hay không.
Vùng kiếm quang đột nhiên biến đổi từ thế công hết sức mãnh liệt thành thế thủ.
Điều này hiển nhiên là Tăng Vân Hạc khi thấy thế công bất ngờ của mình vô hiệu quả, vạn bất đắc dĩ mới đổi thành thế thủ, để chờ xem đối phương thi triển thân pháp gì mà thay đổi đường kiếm.
Nào ngờ ngay lúc Tăng Vân Hạc đổi chiêu, từ thế công mãnh liệt chuyển sang thế thủ, trong nháy mắt Cố Tử Kỳ thấy tà áo xanh của Kim Phi Hùng bay phấp phới, không rõ chàng lấy từ đâu ra một thanh đoản kiếm cầm lăm lăm trong tay.
Thanh đoản kiếm phát ra một đạo hào quang xanh biếc, đột ngột xuyên thẳng vào giữa màn kiếm quang lấp lánh bao phủ, đồng thời phá tan nó thành từng phần đứt đoạn.
- Á... Chết ta rồi!
Một tiếng gào thê thảm vang lên. Tăng Vân Hạc ngã lăn xuống sàn thuyền, máu tuôn xối xả.
Từ lúc Kim Phi Hùng rút đoản kiếm ra cho đến lúc Tăng Vân Hạc đổ vật xuống sàn thuyền chỉ không quá một cái chớp mắt, giả như Cố Tử Kỳ không được tận mắt chứng kiến, có lẽ gã sẽ chẳng tin được rằng Quyền Kiếm Song Tuyệt vang danh khắp giang hồ lại không chịu nổi một đường kiếm của một thiếu niên vô danh như vậy. Thân hình lão tựa như một nhành lúa bị trận cuồng phòng thổi ngã rạp dưới đất.
Cố Tử Kỳ trong lúc chấn động tâm thần, hắn còn cho rằng mình nhìn lầm nên vội lắc đầu mấy cái rồi định thần nhìn lại, thấy nét mặt thiếu niên áo xanh lạnh hơn giá băng, Tăng Vân Hạc nằm trên sàn thuyền cách đó không bao xa, toàn thân nhuộm đỏ máu tươi, thều thào lên tiếng, giọng đứt đoạn :
- Bằng hữu... ngươi... ngươi là... là Thanh Y Tu La phải không?
Nét mặt Kim Phi Hùng lạnh lùng không biểu lộ tình cảm, nghe hỏi như vậy khẽ gật đầu nói :
- Trên giang hồ có người xưng hô ta như thế đó!
Tăng Vân Hạc cười khổ cố gắng hít lấy một hơi :
- Gặp... phải ngươi... ta chết là phải lắm rồi...
Lão chưa kịp nói xong câu này, hữu thủ đột nhiên buông thõng xuống, thân hình mềm nhũn, nằm gục trên vũng máu, không thấy động đậy chi nữa, hiển nhiên lão đã chết rồi.
Cố Tử Kỳ nghe lời Tăng Vân Hạc thốt ra trước khi tắt thở, mới chợt nghĩ đến gần đây trên giang hồ đồn đại một thiếu niên trẻ tuổi vận y phục màu xanh, sử dụng đoản kiếm làm binh khí, có võ công siêu tuyệt, cao không tưởng nổi.
Do hành tung của thiếu niên này phiêu hốt bất định, võ công tuyệt cao và hành sự không phân biệt thiện ác. Thủ đoạn cực kỳ tàn độc, không hề đếm xỉa đến hai bên chính tà, cho nên được giang hồ gọi là Thanh Y Tu La.

Thanh Y Tu La xuất hiện trên giang hồ chỉ khoảng hai năm lại đây, nhưng lời truyền ngôn về nhân vật này nhiều vô kể, điều làm cho người trong võ lâm lạ lùng là đường lối võ công lộ số chiêu thức và thanh đoản kiếm quái dị trong tay người thiếu niên này.
Hai năm gần đây, cao thủ hai phái chính tà bị sát hại dưới tay y không phải ít, cũng có kẻ may mắn thoát chết, nhưng không ai biết được võ công của y thuộc môn phái nào, và do cao nhân nào truyền dạy.
Còn thanh đoản kiếm y đang cầm trong tay cũng càng gây ngạc nhiên cho người ta không ít. Bởi vì nó không phải là một đoản kiếm bình thường, mà lại chính là một thanh trường kiếm, không biết tại sao lại bị gãy làm hai đoạn, thành ra trường kiếm đã bị biến thành đoản kiếm. Mấy chuyện này không một ai được biết, bởi thế danh tiếng của y càng trở nên bí hiểm lạ lùng, đến nỗi được giang hồ liệt vào hàng cùng với ba cao thủ tuyệt đỉnh trong giới ma đạo làm thành tứ đại ma đạo tôn giả.
Cố Tử Kỳ nghe rất nhiều truyền ngôn trong giang hồ đồn rằng tứ đại ma tôn đều là những nhân vật kỳ bí lạ lùng, hành tung của bọn họ phiêu hốt bất định, không ai có thể đoán trước được cho nên hắn không thể ngờ được thiếu niên áo xanh mặt mày anh tuấn nhưng lại có vẻ lạnh lùng tàn khốc này chính là Thanh Y Tu La, một trong tứ đại ma tôn khét tiếng trong giang hồ võ lâm.
Lúc nãy nghe lời nói của Tăng Vân Hạc trong lúc lâm chung, lại thấy Kim Phi Hùng gật đầu thừa nhận, bất giác hắn kinh sợ tiêu hồn vía, không còn muốn liều mạng đấu với đối phương nữa.
Sắc mặt hắn lúc này trắng bệch rồi đến xám ngắt như xác chết, hắn chỉ hận Thái Hàng ngũ hổ vô cớ kéo mình vào chuyện rắc rối chết người này, hắn đâu còn nghĩ đến những lời nói khoác lác vừa rồi trước mặt Bạch Lãnh Thu cô nương?
Chạy trốn là thượng sách, hắn cũng mặc kệ Bạch Lãnh Thu cười chê, ánh mắt hắn đảo qua một cái rồi đột nhiên phi thân ra giữa sông.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Cái con chuột nhát gan kia, ngươi còn muốn chạy trốn hay sao?
Nói chưa dứt lời, thân hình chàng lẹ hơn điện xẹt, bay vọt tới chỗ Cố Tử Kỳ định nhảy xuống, trong nháy mắt đã đuổi kịp hắn.
Hai chân Cố Tử Kỳ sắp sửa chạm xuống mặt nước, bất ngờ cảm thấy có luồng gió lạnh từ sau lưng thổi tới, rồi tiếng kiếm rít lên bên tai nghe rợn tóc gáy.
Hắn khẽ quay đầu lại liếc mắt ngó qua, đã thấy Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng phất nhẹ tay áo, thân hình bay lướt tới lẹ như gió cuốn.
Trong lúc kinh hãi cực độ, hắn vội cong mình lại thừa lúc Kim Phi Hùng còn chưa tới kịp để trầm mình vào trong dòng nước.
Không ngờ thuật khinh công của Kim Phi Hùng thật là kinh hồn, đầu của Cố Tử Kỳ chưa kịp lặn vào trong dòng nước thì một luồng kiếm khí đã bắn xẹt tới, đoạn tàn kiếm trong tay Kim Phi Hùng như một quầng sáng xanh chớp lên chém xuống mặt nước.
Cố Tử Kỳ dường như sắp sửa bị mất mạng dưới lưỡi tàn kiếm của Kim Phi Hùng, đột nhiên nghe tiếng Bạch Lãnh Thu vang lên :
- Kim công tử mong chàng hạ thủ lưu tình!
Lời nói vừa vọng đến thì một thanh đoản kiếm đã bay tới xẹt thẳng vào khe hở giữa Kim Phi Hùng và Cố Tử Kỳ.
Thanh đoản kiếm phóng tới cực kỳ linh diệu, chen ngay vào khoảng giữa hai người, là phương cách tốt nhất ngăn cản Kim Phi Hùng hạ thủ.
Bởi vì nếu như Kim Phi Hùng muốn giết chết Cố Tử Kỳ thì đoạn tàn kiếm của chàng đâm không tới đối phương, tất nhiên thân hình chàng phải hạ thấp xuống.
Giả như thân hình chàng hạ thấp xuống nữa thì sẽ đụng phải thanh đoản kiếm phóng tới.
Để bảo toàn tính mạng mình, tất nhiên chàng không thể hạ sát Cố Tử Kỳ được.
Nhưng Kim Phi Hùng thật không hổ danh Thanh Y Tu La mà giang hồ truyền tụng, vừa thấy thanh đoản kiếm phóng tới, chàng không hề thu kiếm trở lại mà cánh tay hơi nhích động chém xéo xuống dưới một chút.
- Úi da!
- Á!
Tiếng gào thảm thiết vang lên.
Thân hình của Cố Tử Kỳ sắp lặn sâu chìm trong dòng nước, trong một tích tắc ngắn ngủi, cánh tay phải cầm kiếm của hắn đã bị đoạn tàn kiếm của Kim Phi Hùng chém đứt, máu từ vết thương phun ra đỏ ngầu một khoảng sông.

Thân hình Cố Tử Kỳ mất hút dưới dòng nước, trong phút chốc không còn thấy bóng đâu nữa.
Thân ảnh Kim Phi Hùng lúc này lơ lửng cách mặt sông chừng hai tấc, chợt thấy thân người chàng uốn cong lại, gót chân chạm vào thanh đoản kiếm của Bạch Lãnh Thu phóng ra.
Chàng mượn đà phóng của lưỡi đoản kiếm, hít vội một hơi chân khí, khẽ lắc vai nhún mình bay vọt lên không lộn người đáp xuống khoang thuyền Kỷ La Xuân.
Đoản kiếm chúi mũi lao thẳng vào dòng nước rồi từ từ chìm xuống.
Bạch Lãnh Thu đứng trên hoa thuyền nhìn thấy Kim Phi Hùng thi triển thân pháp khinh công ảo diệu như vậy, nét mặt không khỏi lộ vẻ kinh dị, không ngờ chỉ mượn sức của lưỡi đoản kiếm mà chàng có thể bay trở lên thuyền được. Kim Phi Hùng lên trên thuyền rồi, ánh mắt chàng lạnh lùng liếc nhìn Bạch Lãnh Thu, đoạn cởi chiếc áo bào xanh đang mặc ra, phía trong để lộ ra bộ y phục kình trang màu xanh, rồi giắt đoạn tàn kiếm vào trong thắt lưng.
Đoạn tàn kiếm của chàng dài không quá một thước, vì vậy bao kiếm được đặc chế hết sức vừa vặn, bị vạt áo bào bên ngoài bao phủ nên nhìn từ bên ngoài không cách nào thấy được đoạn tàn kiếm kỳ dị của chàng.
Khóe môi Bạch Lãnh Thu thoáng mấp máy đoạn lớn tiếng hỏi :
- Công tử, chàng giết y rồi sao?
Kim Phi Hùng không đáp lời, chàng hỏi ngược lại :
- Tại sao cô nương không để cho ta giết hắn?
Bạch Lãnh Thu đáp :
- Công tử, mời công tử vào trong khoang thuyền đã.
Kim Phi Hùng vội nói :
- Không cần.
Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :
- Ta trở lại đây chỉ vì không muốn làm phiền cô nương mà thôi, bây giờ ta phải đi đây.
Bạch Lãnh Thu lên tiếng :
- Kim công tử, công tử cho rằng giết chết bọn họ thì sẽ không gây phiền hà cho tiện thiếp ư?
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Trên giang hồ ân oán phân minh, ta không giết bọn họ, bọn họ tự khắc sẽ tìm ta mà trả thù. Làm thế nào có thể vô cớ trút lên đầu cô nương được?
Bạch Lãnh Thu điểm nụ cười khổ :
- Công tử lúc nãy vừa mới thi thố võ công siêu tuyệt ảo diệu vô tưởng, người ở gần đây họ sẽ nghĩ thế nào. Huống hồ công tử giết bọn họ là vì thiếp, Kim Sư tiêu cục và người của Võ Đang phái tới, tất nhiên bọn họ đời nào lại chịu để yên cho tiện thiếp?
Kim Phi Hùng nói :
- Thế cô nương bắt tại hạ phải làm gì?
Chàng hơi nhếch môi điểm nụ cười lạt, nói :
- Chẳng lẽ cô nương muốn giết hết lũ đạo sĩ phái Võ Đang rồi san bằng Kim Sư tiêu cục thành bình địa mới được hả?
Bạch Lãnh Thu đáp ngay :
- Tiện thiếp không hề có ý như vậy.
Nàng chợt buông tiếng thở dài, đoạn nói :
- Thiếp chỉ muốn nói từ nay về sau, thiếp không thể nào ở lại đây được nữa.
Kim Phi Hùng lặng thinh một lát, rồi bảo rằng :
- Nói vậy thì tại hạ cũng không biết làm sao cho phải.
Ánh mắt chàng chăm chú nhìn vào khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp của Bạch Lãnh Thu, rồi hỏi tiếp :
- Kỳ thực võ công của cô nương không phải tầm thường, tại sao cô nương cứ phải nhất định lưu lại trên sông Tần Hoài?
Bạch Lãnh Thu nghe vậy vội đáp :
- Khắp chân trời bao la này, thử hỏi công tử bảo thiếp đi đâu để tìm kiếm kẻ cừu thù.
Kim Phi Hùng bảo nàng :
- Gian tặc hãm hại lệnh tôn, năm đó có quan chức trong triều đình, nhất định phải có môn sinh đệ tử, cô nương cứ lần theo dấu đó ắt sẽ tìm ra hắn thôi, cớ sao phải ở đây mà chịu khổ?
Kim Phi Hùng thở dài một tiếng, nói tiếp :

- So với ta, cô nương còn may mắn hơn bội phần, ta truy tầm suốt mấy năm trời vẫn không thấy bóng kẻ giết hại phụ thân ta ở đâu cả.
Bạch Lãnh Thu bảo chàng :
- Kim công tử trong lòng nặng mối huyết hải thâm thù, quyết chí tìm kiếm cừu nhân báo thù, tuy không nhân hậu song cũng không nên tàn sát người ta vô cớ như vậy, hành sự sao lại lạnh lùng khốc liệt như thế?
Giọng Kim Phi Hùng lạnh như băng :
- Cô nương cho rằng ta không có nhân tính hay sao?
Bạch Lãnh Thu đáp :
- Thiếp tuyệt nhiên không có ý nói thế, chỉ mong công tử để cho người ta một con đường sống mà thôi.
Chàng phẫn nộ nói lớn :
- Đó phải chăng là lý do để cô nương phóng kiếm cứu người? Những cái lũ chỉ biết cậy thế ức hiếp người ta, tại sao cô nương có thể nói là vô cớ?
Bạch Lãnh Thu nói :
- Cố nhiên là y xử sự không phải, nhưng y còn quá trẻ. Công tử lẽ nào lại không cho hắn cơ hội thay đổi lối sống?
Nàng ngừng lời điểm nụ cười khổ :
- Thực ra, hắn xuất thủ mà không lượng sức mình thì thiếp cũng không thể cứu tính mạng hắn được.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Ta đâu giết chết hắn, chỉ chém đứt một cánh tay của hắn mà thôi, để từ nay về sau hắn không thể làm ác được.
Bạch Lãnh Thu nói ngay :
- Cái này đâu khác gì giết chết y?
Giọng nàng buồn rầu nói tiếp :
- Chém đứt cánh tay của hắn, lại để hắn bơi trong dòng nước, máu huyết bị nhiễu quá nhiều, coi như hắn đã bị rơi vào tử thần rồi còn gì?
Kim Phi Hùng hừ lạnh một tiếng :
- Vậy thì hãy phó mặc cho số mệnh vậy. Nếu như mạng hắn còn lớn.
Bạch Lãnh Thu lên tiếng bảo chàng :
- Công tử được giang hồ kinh sợ đặt danh hiệu là Tu La, chẳng lẽ trong lòng không còn cảm xúc, mà uất hận tạo ra sát kiếp vô biên hay sao?
Tia mắt Kim Phi Hùng đột ngột phóng ra vẻ uất hận cực độ :
- Bởi vì tại hạ không có nhân tính, nhân tính của tại hạ đã bị kẻ khác cướp hết trong trận tai kiếp ghê sợ năm xưa rồi.
Bạch Lãnh Thu bắt gặp ánh mắt mênh mông thù hận uất ức, bất giác nàng sợ điếng người. Hồi lâu mới tiếp tục nói :
- Công tử, nỗi khổ của công tử ngoài thiếp ra đâu còn ai có thể hiểu được, người ta chỉ nghĩ rằng công tử là một kẻ hiếu sát, chỉ biết giết người như điên cuồng mà thôi.
Kim Phi Hùng cất lên một tràng cười dài, tiếng cười đượm vẻ thê lương :
- Tại hạ đâu cần ai hiểu tại hạ, không cần một người nào cả, ngay cả cô nương cũng vậy.
Giọng Bạch Lãnh Thu vô cùng khẩn thiết :
- Giữa người và người tuyệt nhiên đâu chỉ có thù với hận, mà còn phải thông cảm, hiểu biết nhau để tồn tại nếu như người ta không hiểu, thì công tử chỉ cô độc suốt đời mà thôi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng nói :
- Tại hạ đã chủ định suốt đời sống cô độc, kỳ thực cô độc có gì là không tốt?
Bạch Lãnh Thu buông tiếng thở dài :
- Lẽ nào công tử lại muốn cô độc như vậy sao? Tại sao không muốn thay đổi số mạng cô độc của mình?
Kim Phi Hùng lặng im không đáp, thấy vậy Bạch Lãnh Thu nói tiếp :
- Nếu như chàng muốn thì đâu đâu cũng có những bằng hữu thân thiết, chỗ nào cũng...
Kim Phi Hùng vội lên tiếng ngăn lại :
- Cô nương đừng nói nữa, tại hạ cô độc đã quen không cần có thêm bằng hữu nữa.
Chàng vòng tay ôm quyền nói tiếp :
- Bạch cô nương, tại hạ phải đi đây.
Bạch Lãnh Thu buồn bã nhếch môi nói gượng :

- Công tử...
Kim Phi Hùng thở hắt ra một hơi rồi đáp :
- Đa tạ hảo ý của cô nương, tại hạ vĩnh viễn ghi nhớ lời vàng ngọc của cô nương, suốt đời tại hạ sẽ...
Mặt chàng khẽ giật lên một cái, giọng biến đổi :
- Nếu như có người nào đến đây gây phiền hà, cô nương cứ nói với bọn họ, những người này đều do Thanh Y Tu La gây ra cả, rồi bọn họ đến kiếm ta để thanh toán là được.
Chàng liếc nhìn nàng, đoạn quay người định rời khỏi thuyền.

Hồi 03

Phụng thoa họa trụ

Kim Phi Hùng quay người bước ra, đang muốn phi thân lên bờ, đột nhiên thấy phía trên bờ người đứng đông nghẹt như một đàn kiến, mười mấy tên tráng hán mặc đồ quan nha, hai tay xô vẹt đám người đang đứng trên bờ ra làm hai bên.
Chàng biết ngay có kẻ thấy xác chết, nên báo với nha môn quan phủ, bởi vậy công sai nơi quan phủ mới đến đông đảo như vậy.
Đôi mày kiếm của Kim Phi Hùng chợt cau lại, không biết có nên nhảy lên bờ lúc này không, chẳng rõ cái đám công sai có để yên cho chàng trở về miếu Phu Tử hay không?
Nếu như chàng cứ xông đại vào giữa công sai để đi về nơi mình trú ngụ, thì cái đám đông công sai đó cho rằng chàng làm đạo tặc giang hồ. Tuy chàng không hề sát hại chúng, nhưng chàng không muốn gây ra chuyện phiền hà rắc rối nữa.
Giả sử chàng đa sự gây phiền phức, cho rằng quan phủ sẽ họa hình mà dán khắp thiên hạ để tầm nã, qui tội chàng là sát nhân, xử trị, đến lúc đó thì đi đâu cũng gây không ít điều phiền nhiễu khó chịu.
Chàng còn đang do dự chưa quyết định, chợt nghe Bạch Lãnh Thu nói :
- Kim công tử, tại sao công tử không lưu lại trên thuyền một lát, đợi cho bọn họ đi qua rồi hãy trở về.
Nàng thấy Kim Phi Hùng lặng im không đáp, bèn tiếp tục lên tiếng :
- Công tử tuy không sợ công sai của quan phủ, nhưng để bọn họ gặp mặt sẽ gặp vô số phiền phức, mong công tử lưu lại đây một khắc thì hơn.
Kim Phi Hùng thở ra một tiếng rồi đáp :
- Thôi được, ta phải làm phiền cô nương một chút vậy.
Bạch Lãnh Thu liền nói :
- Công tử thiệt quá khách khí, tiện thiếp hoan nghênh công tử lưu lại đây vô cùng.
Kim Phi Hùng đưa mắt liếc nhìn lên trên bờ :
- Nhưng mà bọn công sai đó thấy có người chết trên thuyền, chỉ sợ làm cho cô nương.
Bạch Lãnh Thu vội ngắt lời :
- Không sao cả, tiện thiếp tự có cách ứng phó.
Kim Phi Hùng không nói thêm nữa, lẳng lặng theo sau Bạch Lãnh Thu đi vào trong khoang thuyền.
Tử Quyên đứng ở góc thuyền dường như đang nghe họ nói chuyện, vội vàng chạy ra cúi mình thi lễ với chàng rồi nói :
- Xin mời Kim công tử theo sau tiểu nữ xuống dưới thuyền.
Bạch Lãnh Thu vội ngăn lại :
- Không cần đâu, ngươi mau dẫn công tử vào trong thư phòng của ta, lát nữa nếu có công sai ở nha môn quan phủ đến, ngươi bảo Bạch Phúc bắc ván cho họ lên là được rồi.
Tử Quyên ứng tiếng đáp :
- Dạ, thưa tiểu thư. Tỳ nữ pha cho công tử một bình trà thơm nhé?
Bạch Lãnh Thu gắt :
- Chẳng lẽ còn phải đợi ta sai bảo nữa sao?
Nàng quay đầu về phía chàng điềm nhiên mỉm cười :
- Mời công tử vào thư phòng.
Kim Phi Hùng khẽ gật đầu :
- Mời cô nương.
Tử Quyên đứng bên cạnh nghe vậy liền bật cười hì hì. Bạch Lãnh Thu thấy vậy chợt hỏi :
- Tử Quyên, ngươi cười gì đó?
Tử Quyên cười đáp :
- Tiểu nữ cười là vì hai người đều khách sáo quá, một bên là công tử mời, rồi tiểu thư cũng mời.
Bạch Lãnh Thu nghiêm mặt quát :
- Tử Quyên, không được vô lễ.
Tử Quyên sợ hãi không dám cười nữa, cúi người bước ra.

Kim Phi Hùng đi theo Bạch Lãnh Thu vào trong thư phòng. Hai bên phân ngôi chủ khách rồi ngồi xuống chỗ của mình.
Sau khi hai người ngồi yên chỗ, không ai biết mở miệng bắt đầu ra sao.
Kim Phi Hùng ngồi trên ghế mặt lộ vẻ âm trầm tựa như được khắc bằng đá, khiến cho Bạch Lãnh Thu cũng bối rối không biết nên mở đầu câu chuyện như thế nào nữa.
Lát sau Tử Quyên bưng trà bước vào.
Nàng thấy Kim Phi Hùng ngồi lặng im, nét mặt lạnh lùng như một vị Bồ Tát, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng không dám cười ra thành tiếng, nên mím chặt môi lại rót trà cho lẹ rồi đi mau ra khỏi phòng để cười cho thoải mái.
Bạch Lãnh Thu thấy Tử Quyên đi rồi bèn nói :
- Mời công tử dùng trà.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Đa tạ cô nương.
Chàng bưng tách trà thơm lên hớp một ngụm rồi đặt xuống bàn khoan khoái thở ra một hơi.
Bạch Lãnh Thu cất tiếng :
- Mấy năm nay dường như công tử gặp không ít chuyện khổ tâm phải không?
Kim Phi Hùng trả lời :
- Khổ như vậy có đáng gì? Cho dù có rơi vào bể trầm luân cực khổ gấp vạn lần đi nữa, song chỉ cần tìm được kẻ cừu thù đã sát hại gia phụ, tại hạ cũng không sợ.
Bạch Lãnh Thu buông tiếng thở dài :
- Tiện thiếp lúc nãy có nói công tử xuất thủ cực kỳ tàn độc, bây giờ nghĩ lại cảm thấy mình có hơi quá lời. Kỳ thực công tử bôn ba trên giang hồ gặp bao điều khổ tâm, lúc nào cũng tâm nguyện nghĩ đến việc báo thù, đương nhiên khó tránh.
Kim Phi Hùng lạnh lùng mỉm cười đáp :
- Tại hạ chẳng phải vì nguyên nhân đó mới bị người ta cho là hạ thủ tàn độc, mà là tại hạ nghĩ rằng thiên hạ sở dĩ có quá nhiều chuyện bi thảm là do những kẻ chuyên gây việc ác chưa bị trừng phạt mà thôi. Nếu như ác nhân trên thiên hạ bị giết chết tuyệt, thì thế nhân sẽ không hề có chuyện bi thảm xảy ra nữa.
Điều chàng suy luận tưởng đúng, nhưng xét lại hoàn toàn sai lầm. Bạch Lãnh Thu nghĩ rằng chàng sai, trong bụng muốn cãi lại. Song nàng chợt nghĩ đến cá tính ương ngạnh của chàng, cho dù có nói ra chỉ làm cho khoảng cách giữa hai người càng xa hơn, cho nên nàng gắng nhịn không hề phản bác ý kiến của chàng.
Nàng nghĩ ngợi một lát, rồi nói với chàng :
- Tiện thiếp hơi có điều mạo muội, dường như tình hình của công tử hiện nay rất quẫn bách?
Kim Phi Hùng mỉm cười, giọng lạnh lùng :
- Cô nương cho là trong tay tại hạ không có tiền hay sao? Tại hạ quên rằng kẻ nào bước lên hoa thuyền Kỷ La Xuân, trong mình ít nhất cũng phải có trên ngàn lượng bạc, xem ra kẻ nghèo hèn như tại hạ phải đi rồi đây.
Bạch Lãnh Thu giậm chân tức tối :
- Ngươi tính đi đâu hả? Ý của ta đâu có nói.
Nàng thốt ra đến đây, bỗng thấy khóe môi của Kim Phi Hùng thoáng hiện nụ cười ngụy dị, mặt nàng bất giác đỏ bừng rồi lên tiếng nói tiếp :
- Ngươi rõ ràng là biết ta không có ý đó sao cứ chọc ta không vậy?
Kim Phi Hùng thấy nét mặt nàng như vậy, vẻ lạnh lùng trong mắt chàng dần dần tan mất hết.
Trong ký ức của chàng mấy năm trước đây, chàng cũng đã nghĩ ra nhiều cách để chọc phá tiểu muội của mình cho đến khi nàng bừng bừng giận dữ, thậm chí có lúc phải òa lên khóc chàng mới buông tha.
Nhưng niềm vui thuở ấu thơ cũng mất mau chóng khi gia đình chàng bị tan nát.
Từ lúc đó, chàng khổ luyện võ công, quyết chí phục thù, tự bắt mình phải luyện tập cực kỳ nghiêm khắc, áp chế tất cả tình cảm, biến bản thân thành một người lạnh lùng, tàn khốc, không hề có cảm tình.
Trong suốt khoảng thời gian này, lòng chàng được tôi luyện đến mức ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình sắp biến thành một khối sắt vô tri.
Nhưng ngay lúc này, chàng chợt khôi phục lại tính trẻ con thích đùa nghịch của mình, chàng cao hứng nghĩ ra ý muốn đùa nghịch Bạch Lãnh Thu, nên mới thốt ra lời nói như vậy.
Khi vẻ lạnh giá trong ánh mắt chàng dần dần biến mất, Bạch Lãnh Thu cũng nhận ra điều đó, nên tia nhìn trong mắt nàng lấp lánh chăm chú nhìn Kim Phi Hùng, đột nhiên hiện ra một tình cảm nồng nàn khó tả.

Trong lòng Kim Phi Hùng cũng cảm nhận được ánh mắt lạ lùng đang chiếu vào mình, bất chợt lòng cảm thấy bồi hồi xúc động, nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục tính cứng rắn đối với nữ nhân như trước.
Trên khuôn mặt tuấn tú của chàng, hình như có một lớp sương lạnh bao phủ, ánh mắt phóng ra những tia nhìn sắc lạnh như dao đập vào mắt Bạch Lãnh Thu, khiến cho nhân tình trong lòng nàng vừa bốc lên đã đột ngột tắt ngấm.
Không khí trong thư phòng trở nên trầm mặc khác thường.
Bạch Lãnh Thu nhấp một ngụm trà, rồi bảo chàng :
- Dựa vào tài hoa và tuyệt nghệ của công tử, công tử không nên.
Kim Phi Hùng lạnh lùng ngắt lời :
- Hừ, không nên phóng túng tự do như vậy chứ gì? Tại hạ không muốn cướp lấy tài lực của người ta, lại cũng chẳng thích trở thành kẻ móc túi người ta giữa đường, thế thì tiền tài ở đâu mà đến nhiều vậy?
Bạch Lãnh Thu nói :
- Công tử lại hiểu lầm ý của tiện thiếp rồi, thiếp nói rằng cần có người hiểu được công tử, giúp đỡ công tử để công tử không bị cảnh bần cùng theo đuổi nữa.
Kim Phi Hùng nghiêm mặt đáp :
- Bần cùng đối với tại hạ cũng là một việc mài luyện lòng tại hạ. Tại hạ không muốn ai giúp đỡ mình, càng không cần ai hiểu.
Ánh mắt chàng bỗng nhiên sáng rực :
- Bạch cô nương, hy vọng rằng cô nương từ nay về sau không nên nhắc đến chuyện đó nữa, để tránh cho tại hạ khỏi hiểu lầm.
Bạch Lãnh Thu thấy sắc mặt chàng trở nên nghiêm nghị, trong lòng thầm khâm phục. Nàng cũng không dám nói những điều khiến cho chàng bất mãn nữa, thế là nàng vội nói lảng sang chuyện khác :
- Kim công tử, công tử đã từng bảo lệnh muội rất giống tiện thiếp, nhưng không rõ ai đã bảo công tử như vậy?
- Tại hạ có một bức họa của xá muội.
Kim Phi Hùng chậm rãi nói tiếp :
- Lúc đó xá muội được mười bốn tuổi, gia mẫu đã đích thân họa tượng.
Chàng như bị đắm chìm trong dòng hồi ức xa xôi, trước mắt chàng như có một màn sương mênh mông che phủ, miệng chàng lẩm bẩm :
- Lúc đó tại hạ mới mười sáu tuổi. Ngân Thi thì mười bốn tuổi tròn, một bữa nọ mẫu thân tại hạ hứng khởi vô cùng, kêu huynh muội tại hạ lại để họa tượng. Mẫu thân tại hạ họa tượng rất tài ba, nhưng người chỉ vẽ tranh sơn thủy mà thôi, không hiểu sao hôm đó lại họa tượng cho huynh muội tại hạ. Lúc đó huynh muội tại hạ đều cao hứng, đi mài mực và màu để cho người họa tượng. Ai có ngờ rằng.
Kim Phi Hùng ngừng lời, mặt hiện ra nét đau đớn khôn cùng, lát sau mới tiếp tục kể :
- Khi đó thân mẫu tại hạ đã mất trọn hai ngày để họa cho huynh muội tại hạ mỗi người một bức họa, đoạn bảo mỗi người giữ một bức để ngày sau dù có cách xa chăng nữa, cũng không quên được tình huyết nhục. Thật ra lúc đó tại hạ đâu biết được trong lòng gia mẫu có cảm giác gì, đến bây giờ tại hạ mới rõ đây là linh cảm của người về sự biến.
Nói đến đây, bàn tay cầm chén trà của chàng bỗng run lên bần bật, nét mặt chàng cực kỳ bi thương, những ngón tay cứng như sắt dường như không còn sức để đỡ nổi chén trà.
Bạch Lãnh Thu im lặng ngước nhìn chàng, không khí tĩnh mịch trầm lắng, nàng cũng bất động như sợ rằng sẽ cắt ngang dòng hồi ức của chàng khi mình cử động.
Kim Phi Hùng không hề chú ý tới ngón tay của mình đã thọc vào trong chén trà từ lúc nào, vẫn cứ trầm tư nhớ lại hồi ức, đoạn nói tiếp :
- Ba ngày sau khi thân mẫu họa tượng xong, sư phụ tại hạ từ đại danh phủ tới, người là bằng hữu của gia phụ năm xưa, từ lúc ấu thơ tại hạ đã làm môn hạ của người.
Mấy năm gần đây, nhân vì gia đình tại hạ sắp rời Hà Bắc, nên người lưu lại nhà tại hạ vài hôm. Có ngờ đâu, tối hôm đó lũ gian tặc kéo đến.
Chàng vừa nói đến đây, hơi thở bỗng nhiên nghẹn lại, nét mặt xám xanh, không nén được đau thương, hai dòng lệ trong khóe mắt tuôn ra như suối.
Chàng đột nhiên ôm mặt rồi bật lên tiếng khóc thảm thiết, đoạn nói trong hai hàng nước mắt :
- Mấy tên gian tặc đó võ nghệ cao cường, gia đình tại hạ đều bị chúng sát hại ngay cả sư phụ tại hạ cũng bị chết thảm. Kiếm pháp của bọn gian tặc vừa nhanh vừa hiểm độc. Kim Long kiếm của gia phụ tại hạ bị hắn chém đứt làm ba mảnh, còn gia mẫu thì.

Chàng hầu như chìm đắm trong dòng hồi tưởng càng lúc càng sâu thêm, nhất thời không tài nào thoát ra khỏi chuyện bi thảm đã xảy ra trong quá khứ.
Bất ngờ có một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai chàng.
Bàn tay trắng muốt, mềm mại, làn da mịn màng song không hề để lộ một chút gân xanh nào cả, may mà bàn tay đặt lên vai chàng tỏ vẻ trìu mến thương yêu không hề có ý thù hận, nếu không thì chàng đã mất mạng rồi.
Bạch Lãnh Thu đưa hai tay vuốt nhẹ lên vai chàng, tỏ ý vỗ về an ủi rồi nhẹ nhàng ôm lấy chàng vào lòng mình.
Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng nhòa lệ, ánh mắt cảm thông, thương mến nhìn chàng chăm chú, giọng nàng dịu dàng cất lên :
- Kim Phi Hùng, không nên đau thương phiền não như vậy.
Kim Phi Hùng mắt đang nhòa lệ, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Bạch Lãnh Thu đang xúc động mặt mày đẫm lệ, nên nhất thời cho rằng nàng là muội muội của mình.
Chàng liền vươn tay ra ôm lấy nàng kêu lên mừng rỡ :
- Ngân Thi, Ngân Thi. Ta tìm kiếm muội suốt mấy năm nay.
Bạch Lãnh Thu thấy trong lúc hoảng hốt, chàng đã nhận lầm người, dù vậy nàng cũng không lên tiếng phủ nhận.
Bạch Lãnh Thu chợt nghĩ đến lai lịch của nàng cũng thê lương không kém, bất giác cũng không nén được tự thương cảm cho mình, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.
Vừa lúc đó, Tử Quyên chợt đi tới, lên tiếng gọi :
- Tiểu thư, Trương lão đầu trong nha môn.
Tử Quyên thấy Kim Phi Hùng và Bạch Lãnh Thu đang ôm nhau khóc nức nở, nên vừa mới thốt ra nửa câu đã vội im bặt, nàng cứ đứng trân trân ngay trước cửa thư phòng, ngạc nhiên đứng nhìn hai người, không biết làm sao cho phải.
Bạch Lãnh Thu qua phút kinh ngạc, nàng cố trấn tĩnh, ngẩng đầu lên thấy Tử Quyên đang đứng tựa cửa, lập tức mặt nàng đỏ bừng xấu hổ, nhích người qua một bên, nhẹ nhàng dùng tay đẩy Kim Phi Hùng ra, khẽ chùi những giọt nước mắt trên mặt mình, đoạn lên tiếng hỏi :
- Tử Quyên, có chuyện gì vậy?
Tử Quyên hổn hển đáp :
- Trương lão đầu trong nha môn quan phủ nói là muốn gặp tiểu thư.
Bạch Lãnh Thu liền đáp :
- Ngươi mời lão lên thuyền đợi ta một lát, ta sẽ ra ngay đây.
Tử Quyên quay người bước đi, không dám lưu lại đây lâu hơn, trong lòng nôn nao khó tả.
Bạch Lãnh Thu thấy Tử Quyên đã đi ra, liền quay mặt về phía Kim Phi Hùng, thấy những giọt lệ trên khóe mắt chàng đã khô từ lúc nào, nét mặt đã trở lại vẻ lạnh lùng ban đầu.
Nếu như nơi đuôi mắt chàng không có vết hồng lưu lại, thì Bạch Lãnh Thu có thể cho rằng chân tình chàng lộ ra với nàng lúc nãy chỉ là mộng ảo, chứ hoàn toàn không phải là sự thật.
Ánh mắt nàng hàm chứa ân tình, khẽ ngước nhìn chàng, giọng tha thiết :
- Kim Phi Hùng, ta phải ra gặp Trương lão đầu ở nha môn quan phủ một chút rồi sẽ quay lại ngay.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Mong cô nương không nên nhắc đến tên ta làm gì. Vừa rồi ta thật là thất lễ với cô nương.
Bạch Lãnh Thu vội ngắt lời chàng :
- Mối chân tình từ đáy lòng mỗi người thố lộ ra, cớ sao công tử lại cho là thất lễ.
Chuyện này chỉ chứng tỏ rằng công tử đúng là một trang nam nhi hảo hán có bầu nhiệt huyết đáng khâm phục, tuyệt nhiên chẳng phải một kẻ lạnh lùng tàn khốc vô nhân tính như lời giang hồ đồn đại.
Kim Phi Hùng vẫn giọng lạnh như băng đáp :
- Nhiệt huyết của tại hạ đã đóng thành băng giá từ lâu rồi, tính tình tại hạ cũng trở thành buốt giá từ khi nào tại hạ còn không nhớ nữa. Cô nương nói như vậy thật là sai lầm.
Bạch Lãnh Thu có phần kích động :
- Tại sao công tử lại cố ý tỏ ra lạnh lùng như vậy. Chẳng lẽ công tử nghĩ rằng cái danh hiệu Thanh Y Tu La có thể mang lại niềm vui sướng cho công tử sao?
Kim Phi Hùng càng trở nên lạnh lùng nói :
- Ta chỉ cần biết rằng bản thân không sai lầm, cho dù kẻ khác đồn đại về ta ra sao, cũng mặc xác hắn.
Chàng chợt im lặng một lát rồi nói tiếp :

- Còn như cái danh hiệu Thanh Y Tu La đối với ta chỉ là một cái biệt hiệu không hơn không kém, nói chi tới việc ta có cao hứng hay không cao hứng với nó.
Bạch Lãnh Thu lắc đầu đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trên mặt, rồi nói :
- Thiếp sẽ không nhắc tới chuyện này nữa, công tử ở đây đợi thiếp, thiếp sẽ quay lại ngay.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Cô nương đi đi!
Bạch Lãnh Thu vừa đi được hai bước, bỗng ngoái đầu lại dặn :
- Công tử nhất định phải đợi ta đó nhé.
Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng :
- Tại hạ chẳng có lý do để rời thuyền vào lúc này.
Bạch Lãnh Thu say đắm nhìn chàng một lát rồi mới cất bước đi ra khỏi phòng.
Nhìn theo bóng dáng tha thướt của nàng dần dần mất hút trước mắt, Kim Phi Hùng hơi thoáng kinh ngạc đoạn khẽ buông tiếng thở dài trong lòng thầm nghĩ :
"Xem ra nếu như mình không quyết tâm chia tay với nàng lúc này, chỉ sợ suốt đời phải buộc chặt vào cái bóng hình này mà không cách nào thoát ra được."
Chàng tự biết tình cảm cứng rắn của mình, suốt mấy năm phiêu bạt giang hồ, chàng đã gặp không ít thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, song chàng không hề động tâm thốt ra câu chuyện thương đau đã chôn chặt tận đáy lòng.
Nhưng hôm nay, trước mặt Bạch Lãnh Thu vẻ mặt lạnh lùng của chàng như bị tan chảy, để lộ ra tâm hồn thật của chàng mà bấy lâu chàng cố sức giấu kín. Việc này cũng chứng tỏ chàng dần dần rơi vào tấm lưới vô hình của nàng, tự cổ chí kim biết bao anh hùng hào kiệt đã không cách nào thoát khỏi tấm lưới vô hình của nữ nhân cả.
Chàng là một nam nhân trẻ tuổi lại đã gặp qua không ít thiếu nữ xinh đẹp, cho nên chàng rất hiểu tâm lý của nữ nhân.
Chính vì vậy mà chàng hết sức sợ tình cảm của nữ nhân bó buộc chàng, nên lúc đầu gặp Bạch Lãnh Thu, chàng không dám thốt ra một lời mà chỉ muốn rời xa nàng càng xa càng tốt.
Bởi vì mối thâm thù còn luôn canh cánh bên lòng, chàng không muốn bị vướng bận liên lụy đến bất cứ ai, e rằng sẽ khiến cho mình trở nên nhu nhược mà quên đi mối gia thù nặng trĩu trong lòng.
Nghĩ vậy, chàng đột nhiên đứng phắt dậy, định lợi dụng lúc Bạch Lãnh Thu chưa trở về mà rời khỏi thuyền.
Nhưng khi chàng đi đến bên cửa sổ nhìn dòng nước sông Tần Hoài dập dờn xao động, bất giác trong lòng do dự, không nỡ nhẫn tâm rời khỏi thuyền lúc này. Hơn nữa, chàng không muốn Bạch Lãnh Thu phải đau khổ thêm vì mình.
Chàng chắp tay sau lưng đứng bên cửa sổ ngó ra bên ngoài, ánh mắt mông lung bất định, lòng nghĩ ngợi hồi lâu mà không biết làm sao cho phải.
Chàng cũng không rõ tại sao sau năm năm khắc khổ luyện tập định tâm, mà còn bị nữ nhân làm cho xao động khiến tâm thần bất định không tài nào khắc chế được tình cảm của bản thân.
Kỳ thực chàng không hề hiểu được rằng, khi con người cho dù làm cách nào đi nữa, cũng chẳng thể khắc chế hoàn toàn tình cảm của mình được, chàng là người cứng rắn song chàng không thể luyện tim mình biến thành sắt đá, bởi vì thế giới chàng đang sống là thế giới hữu tình, người là vật linh tính nhất làm sao có thể vô tình được?
Kim Phi Hùng đang chìm đắm trong dòng tâm tư bỗng cảm thấy như có bàn tay ai đặt lên vai, vội quay đầu nhìn lại, thì ra Bạch Lãnh Thu sau khi chào hỏi Trương lão đầu xong, đã quay trở vào thư phòng của mình.
Chàng không dám lưu lại lâu, vừa định lên tiếng cáo từ trở về miếu Phu Tử, đã bị Bạch Lãnh Thu cướp lời :
- Thiếp biết công tử có ý rời khỏi nơi này, thiếp cũng không muốn miễn cưỡng giữ công tử ở lại, thiếp định tặng công tử một vật để tỏ lòng cảm tạ.
Nói đoạn nàng rút chiếc ngân thoa có chạm hình đầu phượng đang giắt trên tóc xuống.
- Cô nương.
Bạch Lãnh Thu đã đặt chiếc ngân thoa vào tay Kim Phi Hùng rồi nhỏ nhẹ cất tiếng :
- Đây là di vật của mẫu thân tiện thiếp để lại, nó đã theo tiện thiếp từ nhỏ. Công tử hãy nhận nó làm. làm vật kỷ niệm.
Kim Phi Hùng thấy nàng nói xong liền xoay người bước đi.

Chàng kinh ngạc đứng bất động một chút, rồi như chợt tỉnh, chàng giậm chân cất tiếng than dài :
- Ôi, cô nương hà tất phải làm như vậy. Chẳng lẽ nàng.
Bạch Lãnh Thu thấp giọng bảo :
- Chỉ cần công tử vĩnh viễn ghi nhớ lấy thiếp thì lòng thiếp cũng mãn nguyện lắm rồi.
Kim Phi Hùng ngắm nhìn ngân thoa trong tay hồi lâu, rồi lẳng lặng cất vào trong người. Do dự một hồi, đoạn rút bức họa cuộn tròn mà chàng đã trân trọng giữ gìn suốt mấy năm, lên tiếng bảo nàng :
- Cô nương giữ lấy bức họa này, nếu nội trong một năm mà tại hạ không trở lại thì cô nương hãy thiêu hủy nó đi thay tại hạ nhé.
Bạch Lãnh Thu bất ngờ quay người lại hỏi :
- Tại sao vậy?
Kim Phi Hùng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt long lanh chứa chan tình cảm của nàng, đầu chàng hơi cúi xuống đáp :
- Trong vòng một năm, giả sử tại hạ không quay lại thì nhất định là đã chết rồi, cô nương.
Bạch Lãnh Thu bật khóc như mưa, giọng nghẹn ngào :
- Thiếp đợi công tử trở lại, nhất định công tử sẽ trở lại.
Kim Phi Hùng bước tới trước mặt nàng, khẽ đặt bức họa vào tay nàng, sau đó lấy tay nhẹ lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp, bốn mắt nhìn nhau hồi lâu rồi chàng mới xoay người bước đi.
Bạch Lãnh Thu nhìn theo bóng chàng mấy lần, định cất tiếng gọi, nhưng nàng biết rằng nếu như mình làm như vậy thì có thể sẽ mất chàng suốt đời.
Bạch Lãnh Thu đem tình cảm của mình ra mạo hiểm một phen, nàng liều mạng thi triển tuyệt chiêu, quả nhiên sự dự liệu của nàng không sai, Kim Phi Hùng thực sự dành một cảm tình đặc biệt với nàng.
Bạch Lãnh Thu nắm chặt bức họa trong tay nhìn Kim Phi Hùng bước ra khỏi phòng, hai dòng lệ từ trong khóe mắt tuôn ra như suối.
Niềm vui vừa bừng lên trong lòng, bây giờ chợt tắt lịm, nhìn thấy chàng bước ra khoang thuyền lòng nàng đau khổ không sao tả xiết.
Nhưng trong cõi nhân gian, bể khổ mênh mông vô bờ, còn vui sướng mấy khi được trọn vẹn.
Kim Phi Hùng bước ra ngoài khoang thuyền, chàng cảm thấy trong lòng nặng nề vô cùng, tựa như đã bỏ quên lại một vật gì ở phía sau khiến chàng có cảm giác như đang vướng sợi dây vô hình mà mình không cách nào dứt bỏ được.
Chàng nghe thấy tiếng Bạch Lãnh Thu nghẹn ngào rơi lệ trong thư phòng, đã nhiều lần chàng nhịn không được tính quay đầu lại, nhưng chợt nghĩ lại mình không thể làm như vậy được.
Chàng đã để lại một phần con tim mình ở trên thuyền, nếu như chàng còn quay đầu lại, thì e rằng từ đây chàng sẽ không muốn rời xa nàng nữa.
Đến lúc này, chàng đành phải cương quyết đè nén nỗi xúc động, dẹp bỏ tình cảm lưu luyến vừa bị Bạch Lãnh Thu gợi lại, tạm thời không nghĩ đến nữ nhân bởi vì mối huyết hải thâm thù trĩu nặng trong lòng, e rằng nếu để cho tình cảm lưu dấu thì khó có thể báo thù.
Bước chân chàng chậm chạp, nặng nề như có tảng đá đè xuống, song rốt cuộc chàng cũng rời được khỏi thuyền từ từ bước lên ván bắc nối thuyền với bờ.
Bóng trăng nhợt nhạt chiếu lên thân hình chàng soi bóng xuống nước, trước mặt chàng hiện ra một vầng xám ảm đạm thê lương vô cùng.
Bờ sông Tần Hoài lúc nãy náo nhiệt như vậy, bây giờ sự việc xảy ra đã khiến cho mọi người sợ rước họa vào thân, nên tản đi hết sạch, bờ sông bỗng trở nên vắng lặng lạ lùng.
Kim Phi Hùng yên lặng đứng trên mảnh ván nhìn xuống dòng nước xám xịt thỉnh thoảng có điểm một vài chấm sáng lấp lánh, tâm hồn đang bị kích động dần dà đã trở nên bình tĩnh thư thái như cũ.
Tiếng khóc thầm thì của Bạch Lãnh Thu vẫn vang lên bên tai chàng, nhưng cũng không làm cho chàng xúc động nữa.
Kim Phi Hùng chỉ cảm thấy kỳ quái về cảm giác đau khổ của mình lúc nãy, tựa như có một lò lửa dữ dội ẩn tàng trong lòng, đột nhiên bùng lên thiêu đốt tim chàng.
Nghĩ ngợi một lát, chàng chợt buông tiếng thở dài cất bước cúi đầu buồn bã đi lên trên bờ.
Bỗng nhiên trên mũi thuyền phía sau lưng chàng có tiếng người vang lên kinh ngạc :
- Ngươi là ai?
Kim Phi Hùng không khỏi ngạc nhiên, chưa kịp quay đầu nhìn lại không biết Bạch Lãnh Thu gặp chuyện gì, chợt có tiếng la ngắn ngủi thất kinh :
- Kim Phi Hùng.

Tiếng la đột nhiên tắt lịm giữa chừng như ai dùng lưỡi kiếm cắt ngang vậy.
Kim Phi Hùng biết rằng đã có tai kiếp xảy đến, chàng không chần chừ nghĩ ngợi, thân hình nhích động lẹ hơn gió cuốn, lao vút vào trong thư phòng của Bạch Lãnh Thu.
Trong thư phòng tĩnh lặng đến ghê người, chẳng khác gì lúc chàng rời khỏi phòng, song điều khác lạ là bóng dáng Bạch Lãnh Thu biến mất tự lúc nào.
Ánh mắt chàng lướt nhìn quanh bốn phía một cái, lập tức dừng lại nơi cửa sổ duy nhất trong thư phòng.
Nơi chiếc cửa sổ đang mở, tấm rèm đang rũ xuống lúc nãy, giờ hơi thoáng lay động, chứng tỏ có người vừa mới rời khỏi nơi đó.
Kim Phi Hùng chiếu ra tia nhìn sáng và thân ảnh nhanh như luồng điện, bay vọt đến bên cửa sổ, tay trái chàng ấn nhẹ vào mé cửa, lộn người lên trên mui thuyền.
Chàng sợ rằng có kẻ sau khi bắt cóc Bạch Lãnh Thu rồi sẽ còn mai phục trên mui thuyền để ám toán, cho nên đã phòng bị từ trước. Nào ngờ khi lên đến mui thuyền, chung quanh im ắng không một bóng người, chỉ có làn gió nhẹ không ngừng thổi trên mặt sông mát rượi.
Kim Phi Hùng ngẩn người đứng lặng, trong lòng hơi thất kinh. Chàng không thể tưởng được trên giang hồ có kẻ lanh lẹ đến mức chỉ trong nháy mắt bắt cóc Bạch Lãnh Thu mà còn trốn thoát ngay trước mặt mình.
Bốn bề sông nước mênh mông, chiếc hoa thuyền gần nhất cũng cách chàng khoảng nửa trượng, nếu như người đó có bắt cóc Bạch Lãnh Thu rồi phi thân trên mặt nước ẩn mình trong một hoa thuyền cũng khó mà thoát khỏi đôi tai cực kỳ thính nhạy của chàng.
Kim Phi Hùng kinh hãi, sắc mặt xám xanh lại, chàng không tin rằng có thuật khinh công nào lại có thể nhanh hơn tuyệt kỹ khinh công "Quỷ Ảnh Thiên Biến" của mình. Chàng nghĩ một chút, chợt đoán ra nguyên nhân làm sao mà đối phương thoát khỏi tầm nhìn của mắt chàng một cách dễ dàng như thế.
Chàng lạnh lùng "hừ" lên một tiếng, đang tính quay người trở vào trong thuyền đã nghe trong khoang có tiếng thét lanh lảnh vọng tới.
Tiếng thét lảnh lót chẳng cần phí công nghĩ ngợi đã nhận ra thanh âm này chính là Tử Quyên chớ không phải ai khác.
Trong chớp mắt đã thấy thân hình Tử Quyên hơi lảo đảo tựa như gã say rượu loạng choạng sắp té, bóng người lay động bước vào trong thư phòng.
Chàng không kịp nhìn Tử Quyên, vội vàng vọt thẳng qua người nàng men theo đường đi ra đằng sau con thuyền.
Phía đuôi thuyền có mấy người đang ngồi ăn cơm, họ vừa ăn cơm vừa nói chuyện ồn ào một góc thuyền nên không ai nhìn thấy Kim Phi Hùng từ trong khoang bước ra.
Chàng liếc mắt ngó quanh bốn phía, trong lòng như có tảng đá trĩu nặng cột chặt.
Chàng bị kẻ lạ mặt trêu chọc một chút, hóa ra là kẻ đó sau khi bắt cóc Bạch Lãnh Thu đã thi hành kế điệu hổ ly sơn làm cho bức rèm lay động lừa cho chàng nhảy lên mui thuyền, kỳ thực lúc đó y đã thừa cơ lên phía sau đuôi thuyền.
Đợi đến lúc tiếng la kinh ngạc từ đuôi thuyền của Tử Quyên vang lên, thì kẻ lạ mặt đã lủi nhanh ra phía sau mất rồi.
Chàng phóng tầm mắt nhìn lên những chiếc hoa thuyền gần đó, chàng mới nhận thấy cho dù lúc này có ra sức tiếp tục tìm kiếm chăng nữa cũng không cách nào tìm được Bạch Lãnh Thu, còn như đi hỏi những tên ngồi ở đằng đuôi thuyền đang dùng cơm là có ai đi qua không, thì càng là chuyện tốn công vô ích.
Kim Phi Hùng xem xét bốn phía một lát, rồi lại đi trở vào trong khoang. Chiếc hoa thuyền này rất lớn mà người ở trên thuyền cũng không nhiều, lúc bình thường đều ở dưới khoang thuyền, cho nên không ai phát hiện ra chuyện Bạch Lãnh Thu mất tích và Tử Quyên bị điểm huyệt nằm mê man bất tỉnh trên thuyền.
Kim Phi Hùng quay trở về thư phòng, gặp Tử Quyên nằm bất động trước cửa phòng, chàng cúi mình xuống nhìn kỹ, lập tức phát hiện nàng bị ai đó bất ngờ điểm trúng các huyệt đạo.
Chàng bế nàng lên đi vào trong thư phòng, đặt nàng nằm trên chiếc bàn dài trong phòng, đoạn giải khai huyệt đạo cho nàng, chợt thấy nơi huyệt đạo bị điểm trúng có dính một hạt đậu xanh.
Hạt đậu đó bị chủ nhân dùng một lực kình búng ra lún sâu vào da thịt của nàng, trong nhất thời chàng không thể phát hiện ra được.
Công phu "Đậu Lạp Đả Huyệt" này chứng tỏ kẻ sử dụng nó đã có một trình độ nội công đạt tới mức cao thâm tuyệt đỉnh, nếu không thì khó có thể búng ra hạt đậu nhỏ, nhẹ và chuẩn xác vào ngay huyệt đạo của đối phương, làm cho đối phương mê man bất tỉnh như thế.

Kim Phi Hùng tự hỏi không biết dựa vào công lực của bản thân mình, có thể búng ra một hạt đậu nhẹ một cách chính xác vào huyệt đạo của người đang di động hay chăng?
Chàng nhìn chăm chú vào hạt đậu đang cầm trên tay, nét mặt thoáng vẻ trầm tư, chàng không rõ Bạch Lãnh Thu rơi vào tay con người lạ mặt có bản lĩnh cao cường như vậy từ lúc nào?
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Chẳng lẽ cừu nhân của nàng đã phát giác ra hành tung của nàng hay sao, nên mới tìm đến đây, hoặc là Cố Tử Kỳ sau khi bị chém đứt một cánh tay đã tìm được trợ thủ có bản lĩnh cao cường, song không dám gây sự với mình nên mới bắt cóc Bạch Lãnh Thu?"
Chàng đang suy tư nghĩ ngợi, chợt thấy bên cạnh án thư có một mảnh giấy nhỏ rớt xuống, cắt ngang dòng suy nghĩ. Chàng vội cúi xuống nhặt mảnh giấy lên, chỉ thấy phía trên có ghi mấy chữ.
"Muốn tìm Bạch Lãnh Thu hãy đến Trường Xuân đảo."
Kim Phi Hùng đọc thầm hai lần, mặt hiện lên vẻ phẫn nộ, chàng hừ một tiếng thầm nhủ :
"Ngươi thiệt là khinh thường ta quá sức, giở trò chọc tức ta, nếu như ta không san bằng Trường Xuân đảo ra thành bình địa, thật không xứng đáng với danh hiệu Thanh Y Tu La nữa."
Nét bút gầy sắc nét trên mảnh giấy lưu lại, nét mực chưa kịp khô, hiển nhiên là vừa mới viết cách đây không lâu.
Chàng thấy vết mực trên giấy chưa khô, thì đoán rằng mấy chữ này được viết vội vàng, trong lúc chàng còn đang ở trên mui thuyền kia, và kẻ lạ mặt xâm nhập vào thuyền.
Đây quả là kẻ lạ mặt đã khinh thường chàng tột độ, sau khi đã dùng kế điệu hổ ly sơn đánh lừa chàng, lại cả gan trở vào trong thư phòng viết giấy để lại cho chàng nữa, Kim Phi Hùng càng nghĩ càng tức giận, mắt chàng chiếu ra những tia sát khí kinh hồn, khiến cho Tử Quyên vừa mới tỉnh dậy sợ hãi mất vía, kêu lên một tiếng.
Tiếng la thất thanh đã làm cho Kim Phi Hùng chợt tỉnh, vội cất tiếng :
- Tử Quyên, cô nương tỉnh rồi à?
Sắc mặt Tử Quyên đầy vẻ hoảng sợ :
- Kim công tử, công tử...
Kim Phi Hùng ngạc nhiên hỏi :
- Chuyện gì vậy? Cô nương đừng sợ, có tại hạ ở đây.
Tử Quyên liền nói :
- Mặt của công tử lạnh lùng đáng sợ.
Chàng chợt hiểu ra nàng nhìn mặt mình nên sợ hãi như vậy, chàng vội thu ngay cái nhìn đầy sát khí, miệng khẽ điểm nụ cười :
- Đừng sợ Tử Quyên, cô nương cứ từ từ mà nói.
Tử Quyên bây giờ mới định thần lại, giọng run run :
- Công tử ơi, không xong rồi, tiểu thư của chúng tôi.
Nàng ngồi phịch xuống khoang thuyền, nhìn quanh tứ phía rồi kêu thất thanh :
- Tiểu thư ơi, tiểu thư.
Nàng nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi, hai mắt lại đỏ hoe, cơ hồ như sắp bật khóc.
Kim Phi Hùng trầm giọng :
- Cô nương không nên hoảng hốt, hãy thuật lại cho tại hạ nghe.
Tử Quyên nghẹn ngào lên tiếng :
- Tiểu thư chúng tôi bị người ta bắt đi, công tử hãy mau tìm cách cứu tiểu thư.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Cô nương đừng hoảng hốt, hãy kể rõ cho tại hạ nghe, nhất định tại hạ sẽ có cách cứu tiểu thư các ngươi.
Tử Quyên gật đầu lia lịa :
- Vừa rồi tiểu tỳ nghe thấy tiểu thư khóc, cho nên chạy đến xem. Lúc vừa đặt chân đến cửa phòng, thấy có người bế xốc tiểu thư đi ra, tiểu tỳ kinh sợ la lên, chợt thấy người đó vung tay hạ thủ thế là tiểu tỳ.
Kim Phi Hùng chặn ngang :
- Cô nương không thấy mặt mũi kẻ đó ra sao ư?
Tử Quyên lắc đầu nói :
- Mặt người này bị miếng lụa đen che kín chỉ còn ló ra đôi mắt, cho nên tiểu tỳ chỉ thấy được y phục người đó mặc mà thôi.
Kim Phi Hùng vội hỏi :
- Cô nương thử nghĩ lại xem ngoài y phục của người đó mặc còn có điểm gì đặc biệt nữa không?

Tử Quyên không hiểu hỏi lại :
- Đặc biệt là cái gì?
Kim Phi Hùng vội nói :
- Giả như mặt người đó có sẹo không? Râu dài hay ngắn?
Tử Quyên đột nhiên cười hì hì.
Kim Phi Hùng trố mắt hỏi :
- Cô nương cười cái gì hả?
Tử Quyên vội lên tiếng :
- Đó là một nữ nhân làm sao mà có râu được?
Kim Phi Hùng kinh ngạc hỏi :
- Thì ra đó là một nữ nhân.
Chàng cứ hiểu lầm rằng kẻ bắt cóc Bạch Lãnh Thu mang đi là một nam nhân, lòng chàng không nhịn được thầm bật cười.
Nghĩ một lát, chàng lại hỏi :
- Cô nương có còn nhớ hình dáng của nữ nhân đó không?
Tử Quyên trả lời :
- Nữ nhân đó vận bộ y phục màu vàng nhợt, trên vai chụp một miếng gấm màu hồng, đầu cuốn một dải lụa vàng, mặt dường như cực kỳ xinh đẹp.
Kim Phi Hùng chợt bảo :
- Cô nương không nói rằng nữ nhân đó bịt mặt bằng một miếng lụa đen hay sao?
Tại sao lại nói thấy người đó đẹp hay không đẹp nữa?
Tử Quyên vội thanh minh :
- Mắt của nữ nhân đó đen huyền, sáng long lanh, làn da mịn màng, không cần nhìn rõ mặt cũng biết đó là một giai nhân tuyệt thế.
Nàng vừa nói xong, như chợt nhớ điều gì, vội nói tiếp thêm :
- Nhưng mà tiện tỳ nghĩ rằng nữ nhân đó tuyệt đối không thể nào xinh đẹp bằng tiểu thư của chúng tôi.
Kim Phi Hùng cười lạt, không hỏi nàng thêm câu nào nữa, chàng âm thầm nghĩ ngợi :
"Nữ nhân lạ mặt nọ có sao lại bắt cóc Bạch Lãnh Thu? Lẽ nào người đó muốn ta phải đến Trường Xuân đảo? Người này dường như rất quen với Bạch Lãnh Thu, song ngược lại Bạch Lãnh Thu có vẻ không quen biết người này. Thật lạ lùng!"
Kim Phi Hùng suy đoán một hồi, chợt nghĩ đến lúc xảy ra sự tình, hoàn toàn là do người nữ nhân lợi dụng lúc Bạch Lãnh Thu đang khóc mới từ ngoài cửa sổ lướt vào.
Bởi vì xuất hiện quá đột ngột, lại xuất hiện ngay lập tức nên khiến cho Bạch Lãnh Thu dù có võ công cao cường cũng không thể nào phản ứng kịp đành phải thúc thủ mà thôi.
Lúc đó, lúc chàng còn đang lưu luyến chậm chạp bước ra thư phòng, thì nữ nhân đó đã có mặt bên ngoài rồi.
Chàng tự trách mình lúc đó đã để cho tinh thần xao động, không phát hiện ra có kẻ lạ mặt trên thuyền, khiến cho Bạch Lãnh Thu mất tích.
Chàng lẩm bẩm một mình :
- Trường Xuân đảo? Trường Xuân đảo là nơi nào vậy, tại sao trong suốt mấy năm bôn tẩu trên giang hồ, chàng chưa hề nghe ai nhắc đến cái tên đảo này?
Tử Quyên thấy chàng lẩm bẩm trong miệng, liền nói :
- Kim công tử, công tử nhất định phải tìm cách cứu tiểu thư của chúng tôi, giả như tiểu thư lọt vào tay kẻ bại hoại thì.
Kim Phi Hùng vội trấn an :
- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ sẽ cố gắng trong một thời gian ngắn nhất giải thoát cho Bạch cô nương.
Chàng vừa nói đến đây đột nhiên nghe thấy dưới sàn thuyền có thanh âm rất nhẹ vọng đến, ánh mắt chàng lộ vẻ nghi hoặc lắng tai nghe kỹ.
Tử Quyên thấy điệu bộ của Kim Phi Hùng, nàng vội lên tiếng hỏi :
- Kim công tử có chuyện gì vậy?
Kim Phi Hùng liền bảo nàng :
- Cô nương đừng nói nữa, có kẻ lên thuyền.
Tử Quyên tròn xoe đôi mắt giọng kinh hãi :
- Kẻ bại hoại. đó. lại đến rồi sao?

Kim Phi Hùng bảo nàng :
- Cô nương đừng sợ, đã có tại hạ ở đây.
Khóe môi chàng khẽ điểm nụ cười :
- Cô nương ngồi đây, đừng lên tiếng để tại hạ ra ngoài xem thử.
Tử Quyên không khỏi run sợ, gật đầu đồng ý.
Kim Phi Hùng đi ra khỏi thư phòng, bước ra đầu thuyền, mặt chàng u ám tựa như có một áng mây đen bao phủ, mắt chiếu ra hai luồng nhãn quang sắc lạnh kinh hồn.
Chàng nhẹ nhàng bước tới đầu thuyền thì nghe có âm thanh khàn đặc từ dưới truyền đến :
- Chính là con thuyền này không hề sai.
Tiếp đó lại có tiếng Cố Tử Kỳ vang lên :
- Đại sư phụ, tiểu nhân đâu dám lừa gạt người.
Thanh âm của một kẻ lạ mặt vọng đến :
- Được lắm. Ngươi ở đây đợi tái gia lên đó xem!
Kim Phi Hùng vén rèm nhìn ra thấy phía mũi thuyền có ba người đang đứng ngay đó.
Người đứng phía bên tả là một đầu đà, trên đỉnh đầu quấn một chiếc khăn màu hoàng kim, tóc phủ dài xuống vai, mặt lấm tấm rỗ, thân hình cao lớn đẫy đà.
Người ở chính giữa đúng là Cố Tử Kỳ, kẻ mà lúc nãy đã bị chàng dùng kiếm chém đứt một cánh tay rồi chìm nghỉm xuống dòng nước.
Lúc này y đã thay một bộ y phục khác, chỗ cánh tay bị chém đứt đã được băng bó cẩn thận, song do máu ra quá nhiều, khiến cho khuôn mặt y đã trắng trẻo giờ đây lại thành trắng bệch như tờ giấy không còn chút huyết sắc.
Cánh tay trái còn lại của hắn lúc này đang bị một nam nhân trung niên mặc áo xám bóp chặt, vì nam nhân áo xám này dùng lực quá mạnh, nên mặt y nhăn lại, thần sắc tỏ vẻ cực kỳ đau đớn.
Kẻ mặc y phục xám đứng bên cạnh Cố Tử Kỳ, khuôn mặt dài như ngựa, đôi mắt có vẻ gian giảo hiểm độc, đôi mày rậm, khóe môi mỏng dính, sau lưng lộ ra một thứ binh khí hình dáng tựa như một cái chày dài, từ xa nhìn lại trông giống hệt như con quỷ Táng Môn Thần.
Kim Phi Hùng thấy cách phục sức và bộ dạng của hai người này, chàng chợt nhớ tới hai hung thần trong giới hắc đạo mà giang hồ truyền ngôn là Táng Môn Thần Đặng Thông và Kim đầu đà Lưu Hành.
Táng Môn Thần Đặng Thông lúc đầu vốn xuất thân từ Ưng Trảo môn, nguyên đạo hạnh không tốt, nên bị đuổi khỏi môn phái. Sau đó đến làm môn hạ của Âm Sơn Thần Ma, một trong tứ đại ma tôn ở Trung Nguyên, nên võ công của hắn đã tăng tiến bội phần, hành sự càng tàn độc hơn. Nếu như hắn không dựa vào danh tiếng của Âm Sơn Thần Ma, thì có lẽ hắn đã bị giang hồ võ lâm liên thủ tiêu diệt từ lâu rồi.
Còn Kim đầu đà do luyện được công phu Kim Cương Trạo, nghe nói y đã đạt tới chín thành hỏa hầu công phu, nên đao kiếm bình thường không thể nào đả thương xâm phạm đến da thịt của y được.
Công phu ném ám khi phi tiền của y vô cùng nổi danh, khét tiếng trong giới hắc đạo giang hồ, phi tiền một lúc bay ra mười hai mặt khiến cho đối phương không biết đường tránh. Vì vậy uy danh của y càng vang vọng khắp chốn.
Kim Phi Hùng hành tẩu trên giang hồ hơn hai năm, song không có cơ hội gặp những hung thần gian ác này, nhưng đã nghe nhiều người nói đến thủ đoạn tàn độc của bọn họ. Trong lòng chàng cảm thấy kỳ quái, hai kẻ hung ác hoành hành nơi hai vùng Cam Túc, Thiểm Tây xa xôi, tại sao lại đến Kim Lăng, lại còn bắt giữ thiếu bảo tiêu chủ của Kim Sư tiêu cục.
Chàng thầm nghĩ :
"Cửu đầu kim sư Cố Dương Võ tuy rằng không xuất thân từ danh môn chính phái, nhưng bình thường lão luôn giao thiệp với những nhân vật tự cho mình là chính phái võ lâm, lão tuyệt nhiên không giao hảo với các loại bại hoại hung ác như hai kẻ này. Có lẽ là Cố Tử Kỳ vừa về đến khách điếm trong Kim Lăng thành, gặp hai kẻ ác này dẫn đến đây."
Chàng cũng không hiểu tại sao Cố Tử Kỳ lại dẫn cái lũ bại hoại này đến bên thuyền Kỷ La Xuân này.
Chàng còn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe tiếng của Kim đầu đà vang lên :
- Lão Đặng ngươi đứng đây canh chừng tiểu tử này, nếu như hắn nói láo chúng ta sẽ móc tim, moi gan, lột da hắn cho hả dạ.
Táng Môn Thần Đặng Thông ứng tiếng đáp :
- Lão Lưu, ngươi cứ đi đi, tiểu tử này dù có mọc cánh cũng không cách nào thoát khỏi tay ta được đâu.
Đặng Thông xuất thân từ Ưng Trảo môn, đè lực đạo dồn vào cánh tay không có là nhẹ vào lưng, Cố Tử Kỳ vừa thọ thương, nên cảm thấy đau buốt không sao tả xiết.

Cố Tử Kỳ mặt nhăn nhó mếu máo bảo :
- Xin lão tiền bối nhẹ tay một chút, quả thật tiểu nhân đau quá chịu không xiết.
Táng Môn Thần hừ lạnh một tiếng :
- Nếu như ngươi còn lôi thôi nhiều lời thì lão phu đây sẽ phế bỏ luôn cánh tay còn lại của ngươi đó.
Cố Tử Kỳ thấy bộ dạng của y hung hăng quá độ, nên sợ hãi không dám rên rỉ nữa, chỉ cúi đầu cắn răng chịu đau mà thôi.
Kim Phi Hùng thấy thế, bất giác cau mày, rồi chầm chậm bước tới.
Kim đầu đà sắp bước tới cửa khoang thuyền, thấy Kim Phi Hùng lặng lẽ bước ra không một tiếng động, khiến cho y hơi thoáng kinh ngạc, quay đầu ra sau nói :
- Cố Tử Kỳ, ngươi nói chính là tiểu tử này phải không?
Cố Tử Kỳ thấy Kim Phi Hùng đi tới, mặt y biến sắc, sợ hãi gật đầu đáp :
- Đúng chính là y đó.
Kim đầu đà cười nham hiểm :
- Tiểu tử giỏi thiệt, ta cứ tưởng ai dám to gan lớn mật như vậy, hóa ra là ngươi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng :
- Ngươi cho rằng ta là ai?
Kim đầu đà bực tức mắng chửi :
- Ngươi không biết ta là ai hả? Tổ bà mi, hãy giao Mật Đà thần châu lại cho ta.
Hắn chửi chưa dứt lời, bỗng thấy trước mắt mình hoa lên, trên mặt hắn in dấu năm ngón tay đỏ chót, thân hình lảo đảo một hồi mới đứng vững lại được.

Hồi 04

Trường Xuân tiên tử

Kim đầu đà Lưu Hành sau khi đứng vững lại rồi, nét mặt vẫn chưa hết kinh dị, bộ mặt đầy rỗ của hắn hiện ra thần sắc lạ lùng quái dị vô cùng.
Giả như nửa bên mặt của hắn không có cảm giác tê rát như chạm phải lửa, thì hắn không thể tin rằng mình lại có thể bị một thiếu niên trẻ tuổi, phong thái tuấn tú phiêu dật tát cho một cái nặng nề như vậy.
Bởi vì Kim Phi Hùng cứ lặng yên không nói, lạnh lùng đứng nơi cửa vào khoang thuyền, hai tay rũ xuống căn bản không giống như dáng vẻ của một người vừa mới xuất thủ đánh người.
Kim đầu đà ngây người một lúc rồi chợt hỏi :
- Tiểu tử, ngươi đánh ta phải không?
Kim Phi Hùng giọng lạnh như băng :
- Không sai!
Bộ mặt rỗ của Kim đầu đà đột nhiên hiện ra sắc đỏ đang từ ngạc nhiên đột ngột chuyển thành phẫn nộ.
Hắn gầm lên một tiếng, đoạn cất giọng thóa mạ :
- Sư tổ nhà ngươi, cái đồ chuột nhắt nhà ngươi to gan dám.
Chàng không đợi cho Kim đầu đà chửi hết câu, đã lạnh lùng hừ lên một tiếng bước lên trước vung chưởng đánh vào mặt hắn.
Kim đầu đà lúc nãy do sơ ý mới bị lãnh trọn một chưởng của Kim Phi Hùng, nay vừa mở miệng ra chửi trong lòng đã phòng bị, không hề mảy may khinh suất.
Hắn thấy Kim Phi Hùng vung chưởng đánh tới cũng vội ngừng lời không chửi nữa, song chưởng cùng lúc đẩy ra nhằm vào giữa ngực đối phương.
Nội công của hắn là công phu ngoại môn lại có Kim Cương Trạo hộ thân, cho nên chưởng phong phát ra cực kỳ mãnh liệt, thế chưởng đánh ra hoàn toàn là công chứ không hề có một chiêu thức nào là thủ cả.
Chưởng lực của y âm thầm hung mãnh, nếu trúng phải một chưởng thì ngay cả sọ cứng như trâu cũng phải nứt ra, nói chi đến sọ người.
Hắn còn luyện được công phu Kim Cương Trạo đến chín thành hỏa hầu, cho dù có bị chưởng lực nội gia đánh trúng cũng không thể nào làm chấn thương đến da thịt phủ tạng của hắn được.
Hắn thi triển chiêu "Thiên Vương Thác Tháp", làm cho cuồng phong cuộn lên dữ dội, rít lên vù vù bên tai, chỉ mong đánh chết thiếu niên đứng trước mặt đã dám khinh thường hắn. Nào ngờ tả chưởng của hắn vừa đánh ra đã rơi vào khoảng không trước mặt.
Hữu chưởng của y cũng vừa phát ra, bỗng nhiên thấy trước mặt trống không, vội vàng thâu hồi trở lại.
Đột nhiên hắn nghe tiếng Táng Môn Thần từ phía sau vọng tới :
- Lưu huynh coi chừng ở sau lưng kìa.
Y vừa nghe lời cảnh báo, thân hình đột nhiên đổi hướng trở bộ biến chiêu "Đảo Đả Sơn Môn", thân hình y xoay tròn nửa vòng, song chưởng hợp lại làm một chuyển mình đánh ngược ra sau.
Nhưng mà cử động của hắn làm sao có thể lanh lợi thần diệu bằng Kim Phi Hùng được.
Trong lúc hắn chuyển động xoay người lại thì tả chưởng của chàng hàm ẩn một kình lực kinh người đã vỗ trúng ngay đỉnh đầu của hắn.
Lúc này nếu như là một người khác thì có lẽ đã vỡ sọ nằm gục xuống chết ngay tại chỗ, may nhờ Kim đầu đà có ngoại công hộ thân vì vậy chỉ cảm thấy như có vật nặng nện xuống đầu, thân hình bị chấn động lảo đảo đứng không vững.
Chợt nghe.
- Ái da!
Kim đầu đà la lên một tiếng, đoạn ngồi phịch xuống sàn thuyền, làm cho sàn thuyền bị thủng một lỗ lớn, nửa thân người phía trên như tê dại không còn cảm giác.
Kim Phi Hùng thấy bộ dạng thảm hại của hắn, chàng lạnh lùng cười mỉa :
- Bất quá chỉ là một cái đồ vô dụng mà thôi.
Chàng từ từ quay người lại, ánh mắt lạnh lùng chiếu vào Táng Môn Thần Đặng Thông :
- Còn mi có muốn thử không?

Táng Môn Thần Đặng Thông thấy Kim đầu đà ngồi xuống sàn thuyền la lên như con heo bị chọc tiết, vội phong bế huyệt đạo của Cố Tử Kỳ rồi vứt gã nằm trên sàn thuyền, rút cây Táng Môn chữ ở sau lưng ra đợi lúc động thủ. Nhân lúc Kim Phi Hùng quay người đi, y vội hít một hơi dài để trấn tĩnh tinh thần rồi lên tiếng :
- Bằng hữu, ngươi.
Kim Phi Hùng liền ngắt lời hắn, giọng chàng trầm lạnh :
- Ai là bằng hữu của cái giống sát sư nghịch đồ nhà ngươi.
Đặng Thông cười âm hiểm :
- Hắc, ngươi đừng tưởng có võ công cao cường mà ức hiếp người ta như thế, đại gia đây không sợ ngươi đâu.
Kim Phi Hùng hừ lạnh một tiếng :
- Nếu như hai ngươi chán sống quá rồi, thì cứ đồng loạt ra tay xuất thủ, nhưng mà ta cảnh cáo cho ngươi biết, kiếm của ta vô tình lắm, lo giữ tròn cái mạng ngươi đi.
Táng Môn Thần Đặng Thông nói :
- Khẩu khí của tiểu tử thật là lớn lối, có biết bọn ta là ai không mà dám phách lối như vậy hả?
Kim Phi Hùng lên tiếng giọng lạnh băng :
- Ta tưởng rằng lúc các ngươi đến đây cũng phải nghe ta là ai chứ?
Chàng vừa nói xong liền đưa mắt nhìn Kim đầu đà đang ngồi trên sàn thuyền bị lủng lỗ, đoạn bảo y :
- Ngươi đã được nếm vị ngọt rồi đó, hai ngươi sao không động thủ nữa cho biết.
Đặng Thông sở dĩ kéo dài thời gian đấu khẩu với Kim Phi Hùng là vì hắn lượng sức mình nếu đơn độc động thủ thì tuyệt nhiên không phải là đối thủ của chàng, cho nên hắn đợi Kim đầu đà đứng dậy, hai tên sẽ cùng nhau liên thủ đối phó với chàng.
Nếu như bình thường, hắn sẽ không lôi thôi nhiều như vậy, mà lập tức rút binh khí ra xuất thủ như bây giờ, thấy tâm ý của mình bị đối phương nói rõ, mặt hắn bất giác nhăn lại, trông cực kỳ khó coi, giọng âm u :
- Bây giờ mặc cho ngươi phách lối, đợi chút nữa đại gia sẽ cho ngươi biết khổ là gì!
Ánh mắt của y hướng về phía Kim đầu đà, thấy gã đang lấy tay xoa đầu, thân hình hơi chao đi rồi từ từ đứng lên, y phục ở nửa phần dưới bị xé rách tơi tả, nhìn có vẻ hết sức thảm hại, liền hỏi :
- Lưu huynh có sao không?
Kim đầu đà nhếch môi cười khổ, rồi đáp :
- Tiểu tử này hạ thủ tàn độc quá chừng.
Hắn trúng một chưởng của Kim Phi Hùng, đầu óc choáng váng qua một hồi sau mới tỉnh lại như bình thường.
Đến lúc này hắn mới biết Kim Phi Hùng không phải là một nhân vật tầm thường.
Đặng Thông hừ lạnh một tiếng :
- Ta thật không tin rằng chúng ta liên thủ mà không hạ được tiểu tử này.
Kim Phi Hùng cười lạnh nói :
- Vậy thì hai ngươi cùng lên động thủ với ta.
Đặng Thông lại nói :
- Ở đây động thủ không tiện chút nào, chúng ta hãy lên trên bờ tỉ thí.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Đến đâu ta cũng tiếp các ngươi chu đáo, nhưng mà ta có một chuyện này muốn hỏi các ngươi trước đã.
Giọng của Táng Môn Thần Đặng Thông trở nên lạnh lùng :
- Hừ! Nếu như ngươi đã biết sợ thì chúng ta sẽ cùng nhau thương lượng. Chỉ cần ngươi giao lại Mật Đà thần châu cho bọn ta, thì tất cả ân oán nãy giờ đều xóa bỏ hết.
Giọng Kim Phi Hùng lạnh lùng vang lên :
- Cái gì là Mật Đà thần châu?
Đặng Thông tỏ vẻ kinh ngạc hỏi :
- Chẳng lẽ Mật Đà thần châu là cái gì ngươi cũng không biết hay sao?
Kim đầu đà chen vào nói :
- Đặng huynh đừng nghe gã nói láo, con bà nó chớ, ngươi đã lấy mất Mật Đà thần châu lại còn giả bộ không biết.
Kim Phi Hùng trầm giọng nạt hắn :
- Kim đầu đà, nếu như ngươi còn nói những lời hồ đồ nữa, thì ta sẽ bẻ gãy hết hàm răng của ngươi đó.

Kim đầu đà đỏ mặt rút từ trong thắt lưng hai miếng phi tiền màu vàng rồi quát lớn :
- Tiểu tử phách lối kia, ngươi đừng tưởng rằng đại gia sợ ngươi đâu.
Kim Phi Hùng cất tiếng :
- Tại hạ không nói ngươi sợ tại hạ, nhưng mà khắp trên giang hồ có không ít kẻ phải khiếp sợ tại hạ đó.
Táng Môn Thần lên tiếng hỏi :
- Ngươi là ai mới được chớ?
Kim Phi Hùng trợn mắt hỏi :
- Bọn ngươi bắt Cố Tử Kỳ dẫn bọn ngươi đến đây, lẽ nào y không nói cho hai cái đồ vô dụng bọn ngươi biết ta là ai sao?
Kim đầu đà bực tức :
- Con bà nó, chúng ta đâu cần biết y là ai? Đã bắt y thì làm sao còn sợ y không nói?
Kim Phi Hùng giọng lành lạnh :
- Kim đầu đà, hèn chi mà ngươi chỉ luyện một cái công phu ngu xuẩn đó, ngươi quả là một tên xuẩn ngốc không hơn không kém.
Kim đầu đà lắp bắp :
- Tiểu tử, ngươi.
Kim Phi Hùng nổi cơn thịnh nộ, trợn mắt quát lớn :
- Ngươi bức bách ta phải giết ngươi thật sao?
Kim đầu đà chạm phải tia mắt sắc lạnh của chàng, y khiếp sợ không dám nói nhiều nữa.
Táng Môn Thần ho khan một tiếng, rồi cất tiếng hỏi :
- Tôn giá, ý người nói là người không hề đoạt lấy Mật Đà thần châu trong người Cố Tử Kỳ phải chăng?
Kim đầu đà đột nhiên nghe thấy Táng Môn Thần đổi giọng lễ độ khách khí như vậy, hắn cực kỳ kinh ngạc, thét lớn :
- Đặng huynh, ngươi làm sao vậy? Tiểu tử này.
Táng Môn Thần bảo hắn :
- Lưu huynh, nếu như ta đoán không lầm, e rằng vị đại hiệp này chính là Thanh Y Tu La.
Kim đầu đà trợn tròn hai mắt, miệng há hốc, thất kinh, nhìn chăm chăm vào mặt Kim Phi Hùng, bất giác thoái lui ra sau một bước, giọng lạc hẳn đi :
- Thanh Y Tu La?
Hắn áp hai miếng phi tiền trước ngực rồi lại hỏi :
- Ngươi đích thực là Thanh Y Tu La ư?
Kim Phi Hùng nhếch môi cười lạnh :
- Thế bọn ngươi tưởng ta là ai hả?
Kim đầu đà nhớ tới lời đồn đại trên giang hồ về Thanh Y Tu La bất kể hai phái chính tà đều sợ đoạn tàn kiếm của y xuất thủ, khó ai có thể toàn mạng, bất giác hắn rùng mình ớn lạnh, trong bụng thầm nhủ :
"May mà ta không bức bách y động kiếm, nếu không một chút công phu của mình làm sao ngăn nổi đoạn thần kiếm của y, cái mạng của mình cũng khó mà bảo toàn nguyên vẹn."
Táng Môn Thần thấy Kim đầu đà không thốt thêm lời nào, trong lòng thầm kêu lên may mắn.
Nếu như Táng Môn Thần không đột nhiên nhớ đến y phục và nét mặt của Kim Phi Hùng giống tựa như một sát tinh trong giang hồ hai năm gần đây, thì cho dù hắn và Kim đầu đà hợp sức lại cũng không tránh khỏi bị mất mạng dưới tay nhân vật mà giang hồ đặt biệt hiệu là Thanh Y Tu La.
Táng Môn Thần Đặng Thông tuy chưa có cơ hội gặp mặt Kim Phi Hùng lần nào, nhưng vì hắn là đồ đệ của lão ma đầu Âm Sơn Thần Ma. Thanh Y Tu La mới xuất hiện trên giang hồ trong hai năm ngắn ngủi, song chàng đã ra tay giết chết hơn mấy chục cao thủ hai phái chính tà, nên được người trong giang hồ liệt vào hàng tứ đại ma tôn, có uy danh ngang hàng với lão Âm Sơn Thần Ma đã từng lăn lộn trong giang hồ suốt mấy chục năm. Táng Môn Thần đã nghe rất nhiều lời đồn đại về hành tung quái dị, thủ pháp tàn khốc của nhân vật kỳ lạ này.
Táng Môn Thần không tin nổi tuổi của chàng còn nhỏ mà có bản lĩnh cao cường như vậy, nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm lấy tính mạng của mình ra làm vật thử tài nghệ võ công của Thanh Y Tu La.
Nghĩ đến đây, hắn vội thu Táng Môn chữ về, đoạn bảo chàng :
- Hai huynh đệ chúng tôi có điều thất lễ, mong tôn giá lượng tình tha thứ.
Kim Phi Hùng vẫn giữ giọng lạnh lùng :
- Ta hành sự chỉ cầu tâm an, từ trước đến nay cho dù thiên hạ bàn luận ra sao, ta cũng mặc, chỉ cần người khác đừng đụng đến ta, ta sẽ tuyệt đối không làm khó họ. Hai ngươi lúc mới đến, hùng hùng hổ hổ bức

bách ta giao cho các người cái Mật Đà thần châu gì đó, nếu như ta bỏ tha cho các ngươi dễ dàng thì há chẳng phải là ta đã vi phạm nguyên tắc của mình sao?
Đặng Thông nghe Kim Phi Hùng nói vậy, trong lòng thầm kêu khổ.
Y khẽ ho khan lên một tiếng đoạn bảo chàng :
- Gia sư Âm Sơn Thần Ma.
Kim Phi Hùng cười lạnh ngắt lời :
- Bất tất phải nhắc đến sư phụ ngươi làm chi, cho dù lão có xử sự với ta như vậy, ta cũng không để cho lão bỏ đi dễ dàng đâu.
Táng Môn Thần biến sắc, mặt mày tái mét, miễn cưỡng điểm nụ cười :
- Chuyện này đều do một mình Cố Tử Kỳ gây ra hết, nếu như gã không nói thì chúng tôi đâu có.
Kim Phi Hùng bảo y :
- Chuyện này đầu đuôi ra sao ta không được rõ, còn về Mật Đà thần châu.
Táng Môn Thần vội tiếp lời :
- Mật Đà thần châu là vật trấn tự chi bảo của Thiên Long tự nơi Tạng thổ, hai mươi năm trước có một vị Lạt ma khi vào đất Trung Nguyên nói là vật châu bảo này có thể dùng trị nội thương, khôi phục nguyên khí rất thần diệu, bất cứ người nào nếu như tâm mạch không bị đoạn tuyệt thì dù có bị nội thương trầm trọng đến đâu đi nữa, chỉ cần để bảo châu đó vào nơi huyệt Đan Điền, không quá một giờ sau là có thể khôi phục lại chân nguyên như thường.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên thốt lên :
- Ồ, có chuyện như thế sao?
Táng Môn Thần nói tiếp :
- Mật Đà thần châu không chỉ như vậy thôi đâu, nghe nói áp nó vào trong da thịt mỗi ngày thì có thể làm cho công lực của bản thân tăng tiến một cách vô hình, không quá một năm công lực sẽ tăng lên gấp đôi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng hỏi :
- Thiên hạ lại có chuyện ly kỳ như vậy sao?
Táng Môn Thần vội đáp :
- Điểm này thì tại hạ cũng không tin, nhưng mà người trên giang hồ ai ai cũng đều nói như vậy cả.
Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng :
- Nếu chuyện này là sự thực, trong người Cố Tử Kỳ có bảo châu, tất phải có công lực cái thế, tại sao gã lại bị ta chặt đứt một cánh tay?
Táng Môn Thần liền nói :
- Bảo châu này không phải là vật sở hữu của Cố Tử Kỳ mà là vật mà hắn có nhiệm vụ bảo tiêu áp tải đi đến chỗ hẹn mà thôi.
Kim Phi Hùng lại cất giọng nói :
- Vật quí báu như vậy, làm sao để cho gã bảo vệ hộ tống. Hơn nữa ta nghe nói võ công của Thiên Long tự chẳng phải tầm thường, có thể nói là đệ nhất cao thủ nơi Tạng thổ, bọn họ há lại để cho cái gã Cố Tử Kỳ vô dụng này vận chuyển đến Kim Lăng hay sao?
Táng Môn Thần gật đầu cười đáp :
- Tôn giá nói chí phải, nhưng Mật Đà thần châu không phải là do bọn Lạt ma ở Thiên Long tự nhờ gã hộ tống mà là Hàng Không Không nhờ Kim Sư tiêu cục vận chuyển nó đến Hàng Châu.
Kim Phi Hùng gật gù :
- Hóa ra là đồ ăn trộm của Thiên Long tự.
Táng Môn Thần im lặng một lát, rồi tiếp tục kể :
- Việc này không biết do đâu mà lọt ra giang hồ, khiến cho vô số nhân vật võ lâm từ phương xa kéo đến, huynh đệ chúng tôi cũng nghe được tin này nên đuổi theo tới thành Kim Lăng.
Kim đầu đà liền tiếp lời :
- Chúng tôi truy theo đến nơi khách điếm mà bọn hắn trú ngụ, thì thần thâu Hàn Không Không chẳng biết biến đi đường nào mất, kết quả gặp tiểu tử này trở về mình mẩy ướt sũng, cho nên.
Kim Phi Hùng cắt ngang lời hắn :
- Cho nên các ngươi mới đến kiếm ta để đòi Mật Đà thần châu phải không?
Kim đầu đà không trả lời mà lên tiếng nói tiếp :
- Tiểu tử này nói hắn đến sông Tần Hoài tìm vui kết cục gặp phải tôn giá, tôn giá đã lấy mất thần châu lại còn chặt đứt hắn một cánh tay, nhân đó chúng tôi mới.
Chàng lạnh lùng lên tiếng :

- Hừ, xem ra các ngươi cũng là những nhân vật thành danh trên giang hồ, để con người ta lừa gạt mà không hay biết. Ta thật cảm thấy thương hại cho các ngươi.
Kim đầu đà lắp bắp :
- Tôn giá nói vậy nghĩa là.
Kim Phi Hùng ngắt lời hắn :
- Ta chưa hề thấy vật mà các ngươi gọi là Mật Đà thần châu gì gì đó.
Chàng cười lạnh một tiếng, đoạn nói tiếp :
- Giả sử ta có cầm nó đi chăng nữa, thì việc gì ta phải phủ nhận với các ngươi.
Kim đầu đà gật đầu đáp :
- Tôn giá nói thật chí phải.
Y vội nói với Táng Môn Thần :
- Đặng huynh hãy làm cho tiểu tử đó tỉnh lại để chúng ta hỏi kỹ hắn một chút.
Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo y :
- Bọn ngươi muốn làm gì hãy mau lên bờ, đừng có làm trò hề gây sự trước mặt ta.
Kim đầu đà vòng tay thi lễ :
- Tôn giá nói phải lắm. Chúng tôi thật đắc tội, mong tôn giá lượng thứ.
Kim Phi Hùng hừ một tiếng, bảo hắn :
- Hôm nay nếu như ta không có việc quan trọng, thì tuyệt đối không thể buông tha các ngươi dễ dàng vậy đâu.
Chàng dừng lại một lát, rồi nói tiếp :
- Lần sau, nếu như các ngươi làm như vậy ta thề là sẽ lấy cái mạng của các ngươi đó!
Kim đầu đà nhăn mặt cơ hồ như chịu không nổi, Táng Môn Thần thấy vậy vội vã đáp :
- Tôn giá cứ yên tâm, lần sau chúng tôi không dám đắc tội với tôn giá nữa đâu.
Kim Phi Hùng vẫy tay bảo hắn :
- Các ngươi đi đi!
Táng Môn Thần cười nói :
- Đại danh của tôn giá, huynh đệ chúng tôi nghe nói đã lâu, không biết người có thể.
Kim Phi Hùng lạnh lùng quát :
- Bọn ngươi còn muốn thấy bảo kiếm của ta hả?
Táng Môn Thần vội đáp :
- Không dám. Ý tại hạ muốn là món nợ ở đây xí xóa hết để biểu lộ tâm ý.
Kim Phi Hùng nổi giận hét lớn :
- Ngươi mà nói thêm một câu nữa, ta sẽ...
Táng Môn Thần kinh sợ vội lên tiếng :
- Được rồi, chúng tôi đi.
Kim Phi Hùng liếc nhìn Cố Tử Kỳ đang nằm cuộn tròn trên sàn thuyền, rồi nói :
- Hai ngươi hãy để gã lại trên thuyền, ta có chuyện muốn hỏi gã.
Táng Môn Thần hơi biến sắc mặt :
- Vừa rồi tôn giá nói là.
Kim Phi Hùng vẻ mặt lạnh giá :
- Lúc nãy ta nói để cho các ngươi mang gã đi, nhưng ta đâu có nói cho các ngươi mang gã đi ngay bây giờ đâu.
Táng Môn Thần hỏi lại :
- Ý của tôn giá là.
- Hai ngươi lên bờ đứng chờ một lát, ta hỏi chuyện gã xong sẽ giao lại cho các ngươi ngay lập tức.
Giọng Táng Môn Thần ấp úng :
- Cái này thì.
Kim đầu đà chợt gầm lên :
- Ngươi bức bách người ta thái quá chừng.
Sắc mặt Kim Phi Hùng đột nhiên trầm mặc đáng sợ vô cùng :
- Các ngươi muốn thế nào?
Kim đầu đà biến sắc, mặt tái xám nói :
- Chúng ta đã đối xử với tôn giá rất lễ độ, nếu như tôn giá không kể gì đến đạo nghĩa giang hồ thì.
Kim Phi Hùng hừ lạnh :

- Ta không hề đếm xỉa gì đến cái đạo nghĩa giang hồ của bọn ngươi, ta muốn làm cái gì là làm cái đó, bọn ngươi chuẩn bị cái gì?
Kim đầu đà sắc mặt tái mét, rút vội song kiếm ra :
- Ngươi đừng tưởng rằng bọn ta sợ ngươi đâu!
Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười miệt thị :
- Ngươi chuẩn bị động thủ phải không?
Táng Môn Thần xảo quyệt hơn Kim đầu đà nhiều, y đã không chịu để mất Cố Tử Kỳ vào tay chàng, nhưng lại không dám ra tay động thủ với chàng, bèn cười giả lả đáp :
- Tại hạ thực không dám động thủ.
Kim đầu đà giận dữ quát vang :
- Lão Đặng, ngươi.
Táng Môn Thần không thèm để ý đến đồng bọn, mỉm cười nói với Kim Phi Hùng :
- Tôn giá cũng nên biết chúng ta đây không phải là hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ, nếu như tôn giá không lộ tuyệt kỹ võ công thì.
Kim Phi Hùng cất tiếng cười lớn bảo hắn :
- Nói đi nói lại thì ra các ngươi còn chưa phục, được lắm các ngươi cứ động thủ, ta sẽ cho các ngươi hài lòng mãn nguyện.
Táng Môn Thần nháy mắt ra hiệu cho Kim đầu đà rồi lớn tiếng nói :
- Lão Lưu chúng ta hãy lãnh giáo mấy tuyệt chiêu của Thanh Y Tu La.
Kim Phi Hùng cười lạnh lùng :
- Động thủ thì là động thủ, chẳng có cái gì là lãnh giáo lãnh gươm cả, nếu như các ngươi động thủ có bị thương thế gì thì đến lúc đó chớ trách ta là hạ thủ tàn độc vô tình nhé.
Táng Môn Thần run sợ :
- Tôn giá nói vậy là.
Kim đầu đà nộ khí hét lớn :
- Lão Đặng, chớ nói lôi thôi với y làm gì, y thiệt là khinh thường người ta thái quá.
Hắn gầm lên một tiếng, song kiếm cùng với phi tiền đồng thời bay thẳng về phía đối phương.
Táng Môn Thần Đặng Thông hốt hoảng la lớn :
- Lão Lưu không được.
Thanh âm vang lên còn chưa dứt, một cái bóng áo xanh đã lướt tới trước mặt, hai miếng phi tiêu màu vàng đã bị vỡ tan thành mấy mảnh bay ra ngoài mặt sông rồi mất hút dưới làn nước.
Táng Môn Thần trong lòng chấn động, tình thế đã nguy hiểm, đang muốn rút binh khi Táng Môn chữ ở sau lưng tiếp trợ Kim đầu đà. Nhưng chợt nghe Kim đầu đà kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình cao lớn của hắn đổ vật xuống sàn thuyền.
Ầm.
Táng Môn Thần kinh hoàng thất sắc, vội chạy về hướng Kim đầu đà, đoạn lớn tiếng gọi :
- Lão Lưu, ngươi làm sao rồi?
Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng :
- Ngươi có muốn thử sức với bảo kiếm của ta nữa không.
Táng Môn Thần đang lao mình về phía Kim đầu đà liền bị chàng cản đường, vội rút binh khí ra hộ vệ trước ngực.
Lưỡi đoạn tàn kiếm của chàng ánh lên những tia hàn quang lạnh ngắt, xanh biếc khiến cho Táng Môn Thần cực kỳ khiếp sợ. Giọng hắn run rẩy lắp bắp :
- Ngươi...ngươi làm gì hắn vậy?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Y không tự lượng sức cứ đòi động thủ với ta, ta lấy đi một ít công phu của y mà thôi, để từ nay về sau y sẽ không thể hoành hành ngang dọc nữa.
Sắc mặt Táng Môn Thần trắng bệch :
- Ngươi... ngươi hóa giải công phu Kim Cương Trạo của hắn ư?
Kim Phi Hùng hừ lạnh :
- Ngươi có muốn thử nữa không?
Táng Môn Thần chợt biến sắc cắn răng chịu nhục, thu hồi Táng Môn chữ về, giọng căm hận :
- Được, hôm nay coi như ta sợ ngươi rồi, sẽ có ngày.
Đôi mắt Kim Phi Hùng chiếu ra tia mắt lạnh lẽo, chàng trầm giọng hỏi :

- Ngươi nói cái gì?
Táng Môn Thần lên tiếng :
- Núi tuy không đổi, nhưng đường dời, ngày sau chúng ta sẽ còn gặp lại, lúc đó ta sẽ lãnh giáo tuyệt chiêu của ngươi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng nhếch mép cười mỉa :
- Ngươi có gọi Âm Sơn Thần Ma đến đây cũng chẳng sao, ta sẽ tính sổ với lão.
Nói rồi chàng thu đoạn tàn kiếm cất vào trong mình rồi chậm rãi bước đi.
Mắt Táng Môn Thần lóe lên những tia hung quang, ánh mắt dữ tợn ngó theo chàng, đoạn chạy đến bế thốc Kim đầu đà lên.
Vạt áo phía trước của Kim đầu đà bị thủng một lỗ lớn phía trước ngực, nơi miệng vết thương máu tươi tuôn ra xối xả nhuộm đỏ bộ y phục mà y đang mặc trên người.
Táng Môn Thần thấy sắc mặt Kim đầu đà xám ngắt như xác chết, toàn thân mềm nhũn bất động trên sàn thuyền. Trong lòng lạnh buốt, bao nhiêu can đảm đều tiêu tan mất hết.
Táng Môn Thần chợt nghĩ tới chuyện mình giao hảo với Kim đầu đà suốt mười mấy năm cũng không cách nào có thể chế ngự nổi lão, mà Thanh Y Tu La vừa mới gặp lần đầu đã hạ thủ phá vỡ công phu tu luyện mấy chục năm của Kim đầu đà. Luồng nhãn lực ghê rợn, công phu võ công tuyệt the,?thủ đoạn tàn độc vô tưởng khiến cho Táng Môn Thần cảm thấy lạnh người, huống chi là tận mắt chứng kiến thảm trạng của Kim đầu đà.
Trong lòng hắn cực kỳ đau đớn, biết rằng võ công của Kim đầu đà đã bị hủy, từ nay về sau Kim đầu đà đã trở thành một phế nhân không hơn không kém.
Hắn cõng Kim đầu đà chẳng hề để ý tới vệt máu dính vào y phục mình, sải chân bước nhanh, muốn sớm thoát khỏi nơi này để lên bờ, khỏi bị Kim Phi Hùng gây rắc rối thêm nữa.
Trước đây y chỉ nghe nói Thanh Y Tu La độc thủ vô tình, bây giờ chính mắt nhìn thấy cho nên y không có gan đem mạng mình mà thử lưỡi kiếm sắc bén của đối phương.
Y còn chưa đến mũi thuyền, bỗng nghe Kim Phi Hùng trầm giọng quát :
- Đứng lại!
Thân hình Táng Môn Thần rung động, không biết nên nhanh lẹ phi thân lên bờ hay đứng lại chịu trận thì tốt hơn. Lúc này hắn cảm thấy toàn thân tê liệt, hai chân như muốn mềm ra sụm xuống sàn thuyền.
Y do dự một lát rồi đứng lại, quay người lại hỏi :
- Ngươi còn điều chi chỉ giáo?
Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Ngươi ngang dọc trên giang hồ bao nhiêu năm rồi?
Thanh âm của chàng lạnh lẽo âm u, câu hỏi đột ngột làm cho Táng Môn Thần ngây người, kinh ngạc, thầm nghĩ không biết mình có gì không phải khiến cho đại sát tinh này chưa hài lòng vừa ý.
Trong lòng y cực kỳ bối rối đáp :
- Tính ra cũng gần hai chục năm.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Nói như vậy ngươi cũng đáng kể là già dặn trong giang hồ, trưởng bối võ lâm rồi.
Táng Môn Thần biến sắc trầm giọng nói :
- Nếu như tôn giá muốn làm nhục ta.
Kim Phi Hùng ngắt lời :
- Ta không hề có ý làm nhục ngươi đâu.
Đặng Thông chợt hỏi :
- Vậy thì ngươi nói như vậy là có ý gì?
Kim Phi Hùng vội nói :
- Ta có một chuyện muốn hỏi ngươi.
Chàng im lặng một lát rồi ngước nhìn Đặng Thông, lên tiếng hỏi y :
- Ngươi đã hành tẩu trong giang hồ gần hai chục năm, có khi nào nghe nói tới một địa phương tên là Trường Xuân đảo không?
Táng Môn Thần Đặng Thông la lên thất thanh :
- Trường Xuân đảo? Nơi đó chính là chỗ ở của Trường Xuân tiên tử.
Sắc mặt của y đột nhiên biến đổi, kinh ngạc nhìn Kim Phi Hùng, giọng nói cực kỳ sợ hãi :
- Ngươi...Ngươi là người của Thái Dương cốc.

Lời nói của y vừa thốt ra khỏi miệng, chân đã vội vã co lên bỏ chạy thục mạng ra đầu thuyền, rồi phi thân lên bờ.
Y còn sợ Kim Phi Hùng đuổi kịp nên không đếm xỉa gì đến Kim đầu đà đang bị trọng thương, vội vàng trút bỏ gánh nặng trên người, ném ngay Kim đầu đà xuống sông rồi bỏ chạy như điên cuồng.
Kim Phi Hùng đứng ngẩn người, ngạc nhiên, nghĩ thầm :
"Xem cái nét mặt kinh hoảng và bộ dạng hấp tấp của hắn, cho rằng ta là người từ Thái Dương cốc đến, chẳng lẽ Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo đều là những vùng đất hung hiểm trong võ lâm hay sao?"
Đặng Thông cắm đầu chạy như điên cuồng, làm cho tính hiếu kỳ của chàng nổi lên, lập tức chàng đề khí phi thân đuổi gấp theo sau.
Thân pháp khinh công của Kim Phi Hùng ảo diệu vô cùng, thân hình chàng chuyển động nhẹ nhàng như một làn khói xanh bay theo gió. Khoảng cách xa gần hai chục trượng mà chỉ hai nhịp bước đã lướt đến sau lưng Đặng Thông.
Chàng lạnh lùng cười một tràng dài :
- Đặng Thông! Ngươi định chạy đi đâu?
Đặng Thông liều mạng chạy như điên không hề dám quay đầu lại, trong bụng chỉ muốn chạy vào trong thành kiếm một nơi nào kín đáo bí mật để ẩn mình thoát nạn.
Ai ngờ y vừa mới chạy được gần hai chục trượng đã thấy tiếng của Kim Phi Hùng vọng đến sau lưng.
Thanh âm vang lên lạnh lùng tựa như tiếng quỷ gọi hồn, khiến cho hắn vô cùng khiếp hãi, toàn thân lạnh ngắt, hai chân mềm nhũn vô lực.
Hắn biết rằng thân pháp khinh công của Thanh Y Tu La lẹ hơn điện xẹt, vô luận hắn có dùng cách nào đi chăng nữa, cũng không sao thoát nổi bàn tay đối phương.
Trong lòng Táng Môn Thần cực kỳ thất vọng, nghĩ rằng cái mạng này khó mà sống sót, liền đột ngột dừng lại vận toàn bộ công lực vào tả thủ sử dụng công phu "Ưng Trảo công". Năm ngón tay cong lại như móc câu, trở ngược cánh tay chụp mạnh ra sau.
Tả thủ vừa móc ngược ra, nguyên cả thân hình cấp tốc quay lại, hữu thủ nhân đó rút vội binh khí Táng Môn chữ chuẩn bị vung ra liều mạng với Thanh Y Tu La.
Táng Môn Thần nghĩ rằng nếu như y xuất kỳ bất ý đánh ra một chiêu sát thủ, có thể do đối phương chưa kịp rút tay về, thì hắn sẽ chiếm được tiên cơ, ắt có thì giờ rút Táng Môn chữ đánh bại Thanh Y Tu La đang tay không đuổi theo sau mình.
Ngờ đâu, thân pháp "Quỷ Ảnh Thiên Biến" của Thanh Y Tu La ảo diệu vô tưởng, tuy chàng đuổi sát sau lưng y, nhưng thân hình chàng mềm dẻo tựa như không xương, chỉ hơi nhích động là có thể tránh độc chiêu sát thủ của Đặng Thông.
Trảo công của hắn lập tức chụp vào khoảng không, hắn vội xuất chiêu vung Táng Môn chữ đập xuống, nhưng bóng hình đối phương không biết đã biến đâu mất rồi.
Hắn vừa đập Táng Môn chữ xuống, thấy không có bóng người, trong bụng biết mọi việc đã hỏng. Trong lúc chưa kịp thu chiêu thì sau lưng đã bị đối phương nắm chặt, lực đạo toàn thân bị tiêu tán. Thân hình của hắn chợt bị nhấc bổng lên.
Binh khí Táng Môn chữ mà hắn cầm trong tay nặng hơn bốn chục cân, lúc này lực đạo toàn thân bị tiêu hết, không sao nhấc binh khí lên được nữa, năm ngón tay buông ra.
- Keng.
Táng Môn chữ rơi xuống đất vang lên một tiếng.
Cho dù Táng Môn chữ rơi xuống đất, hắn cũng không sợ mà hắn chỉ sợ không biết Kim Phi Hùng dùng thủ đoạn gì để đối xử với hắn mà thôi.
Sắc mặt hắn tái ngắt như xác chết, mồ hôi đầm đìa trên trán mặc cho Kim Phi Hùng nhấc bổng hắn lên rồi ném vào trên khoang thuyền hắn vẫn không có phản ứng.
Táng Môn Thần thở hắt ra một hơi, hắn biết rằng cho dù Thanh Y Tu La không phong bế huyệt đạo của hắn thì hắn cũng không tài nào trốn thoát được, cho nên hắn cứ nhắm mắt nằm trên thuyền giả bộ như đã chết.
Kim Phi Hùng nhìn thấy bộ dạng buồn cười của hắn, chàng lạnh lùng cười bảo :
- Đồ vô dụng, dám giả chết trước mặt ta hả? Sao không mau đứng dậy cho ta hỏi, nếu không.
Táng Môn Thần hé mắt nhìn chàng, giọng lạc đi :
- Ngươi nhất quyết giết ta phải không?
Giọng Kim Phi Hùng lạnh giá :
- Hừ! Giết ngươi chỉ làm bẩn tay ta thôi, ta giết ngươi làm chi cho mệt?

Táng Môn Thần chấn động tâm thần, lên tiếng hỏi tiếp :
- Tôn giá thực sự không giết ta sao?
Kim Phi Hùng đáp :
- Ta chỉ cần hỏi ngươi mấy câu mà thôi.
Chàng nói chưa dứt lời đã nghe Đặng Thông nhảy dựng lên mặt lộ vẻ vui mừng.
- Ta tin rằng tôn giá là nhân vật thành danh trên giang hồ, một lời nói ra thì không hề thay đổi, chắc như đinh đóng cột.
Kim Phi Hùng thấy bộ dạng hắn như vậy, chàng càng khinh miệt hơn, lạnh lùng bảo hắn :
- Chả trách nào cái thứ người dám sát hại ân sư bỏ mặc bằng hữu không đếm xỉa gì đến đạo nghĩa giang hồ, cái giống nhà ngươi thật không phải là người.
Đặng Thông cười khổ :
- Kim đại hiệp! Kỳ thật ta không có gì đắc tội với ngươi, cái này là do Kim đầu đà không tự lượng sức mà thôi.
Kim Phi Hùng trợn mắt nhìn hắn :
- Đừng nhiều lời, ta muốn hỏi ngươi vài câu, nếu như ngươi không nói thật ta sẽ phế bỏ võ công của ngươi.
Đặng Thông lạnh run người lắp bắp trả lời :
- Tôn giá cứ hỏi, tiểu nhân biết được điều gì sẽ nói hết, không dám giấu gì tôn giá.
Kim Phi Hùng gật đầu lên tiếng hỏi :
- Trường Xuân đảo nằm ở địa phương nào?
- Điều này thì tiểu nhân quả thực không biết.
Kim Phi Hùng trầm sắc mặt :
- Câu đầu tiên ngươi đã dối ta rồi sao?
Nét mặt Đặng Thông tỏ vẻ cực kỳ khổ sở :
- Tiểu nhân không dám nói láo, tiểu nhân thực sự không biết Trường Xuân đảo ở đâu cả.
Kim Phi Hùng nạt lớn :
- Vậy thì tại sao ngươi biết Trường Xuân tiên tử?
Đặng Thông liền đáp :
- Tại hạ nghe sư phụ nói giang hồ có hai địa phương cực kỳ thần bí, một nơi là Trường Xuân đảo, còn nơi kia là Thái Dương cốc, hai nơi này có các cao thủ võ công cao không tưởng nổi.
Đặng Thông len lén liếc mắt nhìn Kim Phi Hùng rồi nói tiếp :
- Nghe nói cao thủ trong Thái Dương cốc toàn là nam nhân, còn ở Trường Xuân đảo thì cao thủ đều là nữ nhân, vị trí những nơi này hạ lạc chỗ nào thì không ai biết được. Nhưng ba mươi năm trước đều đã có người của hai nơi này xuất hiện trên giang hồ.
Hắn ngừng lại một chút đoạn lên tiếng kể tiếp :
- Theo sư phụ ta nói, lúc đó võ công các phái đang hồi đỉnh thịnh, môn hạ đệ tử đều là tinh anh xuất thế. Ngay cả cao thủ tà đạo hắc phái cũng nhiều không kể xiết, vậy mà chỉ nội trong một tháng ngắn ngủi, quá nửa cao thủ võ lâm các phái nếu không bị người của Thái Dương cốc giết chết thì cũng phải mất mạng dưới tay nữ nhân của Trường Xuân đảo.
Hắn rùng mình ớn lạnh rồi kể tiếp tục :
- Cao nhân ở hai nơi này đều có võ công cao tuyệt, chiêu số kỳ ngụy, hành sự lại tàn độc khôn lường, phàm là ai đã gặp bọn họ bất luận là chính hay tà thì chỉ có cái chết, chớ không mong chi sống nổi.
Kim Phi Hùng cười lạnh, chặn lời hắn :
- Vì thế ngươi cho rằng ta là người của Thái Dương cốc phải không?
Đặng Thông nhìn chàng với vẻ nghi ngờ và hỏi :
- Tôn giá không phải từ Thái Dương cốc phái đến?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Đương nhiên là không phải!
Đặng Thông thoáng kinh ngạc :
- Vậy thì tôn giá.
- Ngươi không cần biết tại sao ta hỏi về chuyện này.
Chàng lạnh lùng nói tiếp :
- Chỉ cần ngươi nói cho ta nghe về sau tình hình ra sao?
Đặng Thông nghĩ ngợi một chút đoạn lên tiếng kể tiếp :

- Theo như sư phụ ta nói, lúc đó hai phái chính tà bị tổn thương nghiêm trọng, số cao thủ bị mất đi quá nhiều nên chưởng môn nhân các phái cực kỳ lo sợ, vội tập hợp các cao thủ hai phái chính tà còn lại để hợp sức đối phó với hai lực lượng của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc.
Kim Phi Hùng nghe đến đây cảm thấy thú vị, liền hỏi tiếp :
- Rồi kết quả ra sao?
Đặng Thông vội đáp :
- Sau khi võ lâm các phái ở Trung Nguyên thương lượng xong, trên giang hồ không thấy các cao thủ quái dị có võ công kỳ ngụy xuất hiện nữa, võ lâm Trung Nguyên không yên tâm bèn phái người đi tra xét cho đến ba năm sau mới giải tán minh ước giữa hai phái chính tà lúc trước.
Hắn thở ra một hơi rồi nói tiếp :
- Từ đó về sau, mãi cho đến bây giờ, trên giang hồ không còn nghe thấy có ai nhắc đến những cao thủ đến từ Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo nữa. Nếu như không được sư phụ kể lại thì sợ rằng không người biết mấy chục năm trước giang hồ đã bị tai kiếp lớn lao như vậy.
Kim Phi Hùng trầm ngâm giây lát, rồi lại hỏi :
- Âm Sơn Thần Ma có nói cho ngươi biết nguyên nhân vì sao các cao thủ ở hai nơi đó đột nhiên biến mất trên giang hồ không?
Đặng Thông nói tiếp :
- Lão nhân gia đã từng nói nguyên nhân chân chính thì không ai được biết.
Nhưng mà cứ theo như suy đoán có thể là do bọn họ nghe hai phái chính tà của võ lâm Trung Nguyên hợp nhất lại, sức mạnh không thể khinh thường, nên mới rút lui toàn bộ, hoặc là trong nội bộ hai phái đó phát sinh tranh chấp gì đó.
Kim Phi Hùng gật gù đáp :
- Cũng có thể là Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo không hợp với nhau.
Chàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi :
- Bọn họ xuất hiện trên giang hồ trước sau một tháng, chẳng lẽ không có ai biết về hai nơi đó à?
Đặng Thông liền trả lời :
- Có lẽ có người biết, nhưng mà những người đó đều bị giết chết cả rồi.
Kim Phi Hùng trợn tròn đôi mắt nhìn hắn :
- Bây giờ ta tha cho ngươi, nhưng mà ta cảnh cáo trước, lần sau đừng để ta thấy cái mặt của ngươi nghe chưa.
Đặng Thông vui lộ ra mặt, gật đầu lia lịa đáp :
- Lần sau tiểu nhân sẽ trốn thật xa, tuyệt đối không dám gặp mặt quấy rầy tôn giá.
Kim Phi Hùng trầm giọng thét vang :
- Cút đi!
Đặng Thông không dám nhiều lời thêm nữa, nhanh lẹ phi thân lên bờ, cắm đầu hốt hoảng chạy trốn bởi vì hắn sợ Kim Phi Hùng đổi ý.
Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn theo sau lưng hắn, mặt lạnh như băng. Chàng lặng yên đứng đó trầm tư nghĩ ngợi về những điều Đặng Thông vừa kể lại, chàng không hiểu người của Trường Xuân đảo cớ sao lại bắt Bạch Lãnh Thu, rồi bắt mình phải đến Trường Xuân đảo.
Chàng cau mày thầm nhủ :
"Bọn họ đã bắt ta đến Trường Xuân đảo, tại sao lại không nói rõ cho ta biết nơi đó?"
Suy nghĩ một hồi chàng bất ngờ nghểnh đầu lên tiếng hỏi :
- Có ai trong đó vậy?
Nói vừa dứt lời, Tử Quyên mình mặc áo tím từ trong khoang thuyền bước ra, sắc mặt còn kinh hãi, run run hỏi chàng :
- Kim công tử, những kẻ lên thuyền đã đi rồi sao?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Ta đã tha cho chúng đi rồi.
Chàng chợt nghĩ ra một điều, đột nhiên cất tiếng hỏi :
- Tử Quyên, cô nương từ Trường Xuân đảo đến đây phải không?
Tử Quyên kinh ngạc vội đáp :
- Khải bẩm công tử, tiểu nô là người Dương Châu.
Kim Phi Hùng chăm chú nhìn nàng một lúc, trong lòng thầm cười nhạo bản thân :

“Ta thực là quá đa tâm nghi ngờ, Tử Quyên chẳng hề có chút võ công, thì làm sao là cao thủ của Trường Xuân đảo được?”
Chàng quyết định tạm thời gác chuyện Bạch Lãnh Thu mất tích qua một bên, trước tiên hãy hỏi chuyện về Mật Đà thần châu. Thế là chàng đi đến đầu mũi thuyền, cúi mình, nhấc bổng Cố Tử Kỳ còn hôn mê chưa tỉnh lại.
Tử Quyên thấy trong tay Kim Phi Hùng đang nhấc bổng một người liền hỏi :
- Kim công tử, người đó là ai vậy?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Y chính là.
Lúc chàng đang nói đột nhiên phát hiện một việc lạ, lời nói vừa thốt ra chợt dừng lại giữa chừng, chàng đưa mắt ngó quanh bốn phía. Lúc này chàng mới phát giác ra hai chiếc hoa thuyền màu hồng đậu hai bên tả hữu đã không còn thấy ở chỗ cũ nữa.
Liên tiếp trong ba ngày nay, chàng đứng trên bờ chăm chú nhìn lên hoa thuyền Kỷ La Xuân, tự nhiên cũng chú ý tới hai hoa thuyền hồng đậu hai bên thuyền Kỷ La Xuân.
Bây giờ, đột nhiên không thấy, tất nhiên cảm thấy có điều khác lạ cũng là chuyện thường.
Chàng lại đưa mắt ngó quanh tứ phía một hồi nữa, ánh mắt lướt qua các hoa thuyền gần đó, nhưng cũng không phát hiện ra bóng dáng hai chiếc hoa thuyền màu hồng kia đâu nữa.
Trong lòng chàng bỗng nổi lên sự nghi hoặc, lại nghĩ đến những lời Đặng Thông vừa nói, chàng chợt hiểu ra mọi chuyện, liền lẩm bẩm :
- Đúng rồi, hai chiếc hoa thuyền đó có thể là của Trường Xuân đảo phái đến.
Tử Quyên ngơ ngác hỏi chàng :
- Kim công tử, công tử nói gì vậy?
Kim Phi Hùng vội hỏi :
- Tử Quyên, nàng có để ý đến hai chiếc hoa thuyền màu hồng ở hai bên tả hữu không?
Tử Quyên nhìn ra mặt sông, giọng vô cùng kinh ngạc :
- Thật là kỳ quái, vừa mới thấy nó ở đây, làm sao.
Kim Phi Hùng liền bảo nàng :
- Nàng đi nhanh ra phía đuôi thuyền, gọi trưởng đà lại đây, ta có việc hỏi hắn.
Tử Quyên la lên thất thanh :
- Công tử, có phải là người trên thuyền đó bắt cóc tiểu thư chúng tôi không?
Kim Phi Hùng đáp ngay :
- Rất có thể là như vậy. Tử Quyên, mau gọi trưởng đà lại đây.
Tử Quyên ứng tiếng, hấp tấp đi ra phía sau.
Kim Phi Hùng vội bước theo sau đi vào khoang thuyền đặt Cố Tử Kỳ nằm trên sàn thuyền, đầu óc quay cuồng càng nghĩ càng thấy mình hành động đúng.
Sắc mặt Kim Phi Hùng trở nên âm trầm, lòng nghĩ thầm :
“Nếu như không phải bọn họ từ bên hoa thuyền màu hồng đi qua thì ắt sẽ lộ dấu vết chớ không thể bắt cóc Bạch Lãnh Thu ngay trước mặt ta một cách dễ dàng như vậy được.”
Chàng nhớ khi mình mới nhảy lên mui thuyền xem xét, thì vẫn còn thấy hai hoa thuyền đó đậu ở gần đây.
Nếu cứ theo lẽ thường mà xét, hoa thuyền dựa vào sông Tần Hoài để mưu sinh, thì không lý nào mà rời bỏ đoạn sông Tần Hoài này được.
Không còn nghi ngờ chi nữa, hai chiếc hoa thuyền màu hồng đậu gần đây là có mục đích, khi đạt được rồi, tất phải trở về Trường Xuân đảo.
Bởi vì chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hai chiếc thuyền lớn đã đi xa như vậy, giả như không phải là bắt cóc Bạch Lãnh Thu, thì chẳng thể lựa dịp này mà trốn đi được.
Kim Phi Hùng đang miên man nghĩ ngợi, chợt nghe tiếng bước chân từ mé sau vọng lại, tiếp đó thấy Tử Quyên dắt theo hai người tiến vào trong khoang.
Trong hai người này, người đi trước là lão gia nhân Bạch Nghĩa, phía sau là một người thuyền phu trung niên, hai chân đỏ hồng, quần dài phủ gót.
Người thuyền phu trung niên có bộ mã phong sương, không biết đột nhiên bị kéo lên khoang thuyền làm gì, mặt bỗng lộ ra vẻ sợ hãi.
Bạch Nghĩa bước tới vòng tay thi lễ chào Kim Phi Hùng, rồi nói với chàng :
- Mong Kim công tử cứu tiểu thư chúng tôi, nàng là người thân duy nhất của lão nhân gia, chủ nhân của chúng tôi còn sống sót đó.

Nói rồi lão gần như quỳ sụp xuống đất. Kim Phi Hùng thấy vậy liền đưa tay ngăn cản lại :
- Lão nhân gia bất tất phải lo lắng như vậy, tại hạ nhất định sẽ tận sức cứu Bạch cô nương thoát khỏi tai nạn, lão hãy đợi một chút, tại hạ có điều muốn hỏi người thuyền phu này.
Chàng quay về phía người thuyền phu rồi lên tiếng hỏi :
- Ngươi là lão đại trông thuyền này phải không?
Người thuyền phu cúi mình đáp :
- Tiểu nhân là Lưu Thất...là trưởng đà coi thuyền này.
Kim Phi Hùng bảo y :
- Ngươi chớ hốt hoảng như vậy, hãy bình tĩnh nhớ lại coi hai chiếc thuyền hồng ở hai bên đây mấy hôm nay vừa đi về hướng nào?
Lưu Thất liền hỏi lại :
- Phải chăng công tử muốn hỏi về hoa thuyền Trường Hưng và Xuân Phong? Lúc nãy tiểu nhân thấy họ căng buồm đi lên thượng du rồi.
Kim Phi Hùng vừa nghe tên của hai chiếc hoa thuyền, chàng càng tin chắc rằng dự đoán của mình không sai. Chàng hấp tấp hỏi :
- Bọn họ đi được bao lâu rồi?
Lưu Thất đáp :
- Ước chừng được hơn một giờ đồng hồ.
Chàng ngẫm nghĩ thấy đúng là khoảng thời gian mà Kim đầu đà và Táng Môn Thần lên thuyền gây sự, nên chàng hỏi tiếp :
- Lưu Thất ca, người tính thử xem, bây giờ chúng ta đuổi theo bọn họ thì bao lâu mới đuổi kịp?
- Bây giờ sức gió quá yếu, không thể căng buồm được. Lại thêm đi ngược nước, chắc rằng đến ngày mai mới có thể theo kịp họ.
Kim Phi Hùng nói :
- Bạch cô nương bị người ta bắt đi, theo như ta suy đoán rất có thể là do người trên hai thuyền đó gây ra. Cho nên chúng ta phải cố gắng đuổi theo để thừa lúc bọn họ chưa kịp lên bờ thì chúng ta có thể gặp họ.
Lưu Thất chợt nói :
- Sớm nhất thì cũng phải đến trưa mai mới có thể đuổi kịp.
Kim Phi Hùng cương quyết :
- Cho dù thế nào đi nữa, thì ngươi cũng phải tận lực mới được. Tính mạng của Bạch cô nương nằm trong tay các ngươi đó.
Lưu Thất kinh ngạc :
- Bạch cô nương bị.
Kim Phi Hùng gật đầu xác nhận :
- Bạch cô nương đã bị người ta đem đi mất tích, rất có thể là người trên hai thuyền đó chủ mưu.
Lưu Thất lắc đầu :
- Tô cô nương và Lăng cô nương trên hai thuyền đó rất khâm phục cô nương chúng ta, trưởng đà bên thuyền đó nói nhị vị cô nương của họ rất muốn kết nghĩa với Bạch cô nương mà.
Kim Phi Hùng nghe Lưu Thất nói vậy, chàng đột nhiên cảm thấy nghi hoặc vội cắt ngang lời y :
- Ngươi nói là ngươi quen với hai cô nương bên hoa thuyền đó hả?
Lưu Thất đáp lại :
- Không phải là quen biết, mà tiểu nhân đã thấy mặt bọn họ thôi, hai cô nương đó rất là vui vẻ hòa nhã, lại còn lo lắng cho bọn tiểu nhân chúng tôi nữa. Đáng tiếc là mấy cô nương đó bận rộn quá, không thể.
Kim Phi Hùng thấy gã cứ nói mãi vội khoát tay ra hiệu cho gã đừng nói nữa, đoạn trầm giọng bảo :
- Ngươi hãy đi ra sau thuyền bảo họ chuẩn bị lát nữa khởi hành một chuyến, hãy coi kỹ mọi vật dụng rồi nói lại cho ta rõ.
Lưu Thất lên tiếng :
- Công tử à, cứ theo như tiểu nhân nghĩ, Bạch cô nương không phải bị người trên hai thuyền đó bắt cóc đâu, bọn họ lại chẳng phải.
Kim Phi Hùng trầm sắc mặt :
- Ngươi không phải lo về chuyện này, hãy lo chuyện mà ta nói vừa rồi là đủ.
Lưu Thất không dám nói nhiều nữa, lập tức ứng tiếng đi ngay về phía đuôi thuyền.
Bạch Nghĩa đợi cho Lưu Thất đi khuất, mới nói :

- Kim công tử dứt khoát phải cứu tiểu thư chúng tôi, vì nàng đã đau khổ quá nhiều rồi, giả như nàng rơi vào tay những kẻ bại hoại thì thật là tai hại không sao kể xiết.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Lão nhân gia, điều này thì không cần lão đa tâm, tại hạ đã ra tay can thiệp vào thì không dễ gì buông ra đâu.
Bạch Nghĩa cất tiếng bảo :
- Lão nô xin thay mặt cố chủ nhân đã khuất núi, có lời cảm tạ công tử.
Kim Phi Hùng hấp tấp lấy tay nâng lão đứng dậy, giọng chàng có vẻ bối rối :
- Lão nhân gia hãy lui vào trong nghỉ ngơi, để tại hạ nghĩ cách cứu nàng.
Tử Quyên đang đứng bên cạnh cũng nói :
- Nghĩa bá, Kim công tử thân có trọng trách, nay chàng chịu giúp một tay, nhất định sẽ tìm được tiểu thư mà, Nghĩa bá hãy vào trong nghỉ ngơi một lát đi.
Kim Phi Hùng chợt bảo :
- Tử Quyên cô nương hãy đưa lão nhân gia vào trong đi.
Tử Quyên hơi kinh ngạc :
- Công tử.
Vẻ mặt Kim Phi Hùng không vui :
- Ta cần ở đây một mình để nghĩ cách cứu Bạch cô nương.
Tử Quyên ngước mắt ngó chàng một hồi, đoạn nói :
- Công tử có việc gì cần sai bảo xin cứ lắc chiếc chuông trên bàn này, tiểu nữ sẽ đến ngay lập tức.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Ta biết rồi, cô nương đi đi.
Đối với Bạch Lãnh Thu trong lòng chàng có một tình cảm cực kỳ phức tạp, có lẽ do nàng giống y hệt người em gái mà bấy lâu bị xa cách.
Chàng nhớ đến những nữ nhân bí mật đến bắt cóc Bạch Lãnh Thu mang đi, rồi chợt nghĩ đến hai vùng đất bí mật mà giang hồ võ lâm thường hay đồn đại là Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, rồi tiếp đó là chuyện Mật Đà thần châu mà Táng Môn Thần vừa nhắc tới.
Chuyện phiền phức tai họa thường là như vậy, đã không đến thì thôi, một khi đã đến là dồn dập nhiều chuyện liên tiếp, khiến người ta không khỏi luống cuống.
Kim Phi Hùng thầm nhủ :
"Cái này đều là do Cố Tử Kỳ bịa đặt nói láo, đem chuyện mất Mật Đà thần châu đổ lên người mình."
Chàng nghĩ đến Cố Tử Kỳ nên vội đứng dậy đi ra ngoài khoang thuyền.
Lúc này con thuyền đã bắt đầu nhổ neo, cánh buồm được căng ra, làn gió thổi khiến cho mảnh vải buồm bay phần phật trong đêm vắng lặng.
Kim Phi Hùng đứng trên sàn thuyền nhìn những đốm sáng nhấp nháy ở đằng xa, trong lòng dường như có chút sầu muộn.
Cảm giác này đột nhiên nổi lên mỗi khi chàng rời khỏi một địa phương để khởi hành đến một địa phương khác, lòng chàng bồi hồi, không sao trầm tĩnh lại được.
Chàng cảm thấy mình tựa như một cánh diều lang thang phiêu bạt không hề bắt rễ tại một nơi nào được cả, chỉ liên tục từ nơi này trôi dạt đến nơi khác không lúc nào được ngơi nghỉ.
Cô độc và buồn rầu luôn làm bạn đồng hành suốt tháng năm dài với chàng, khiến chàng không thể tìm được một chốn nương thân thích hợp.
Chàng nhìn vào những ánh đèn phía xa xa, miệng cười khổ :
- Ta chắc phải suốt đời phiêu lãng, thành ra chẳng có cơ hội nào để kiếm được một mái nhà yên ấm.
Con thuyền đi ngược sông trong đêm, nước sông đập vào hai bên mạn thuyền, chàng đứng lặng một lát để bao nhiêu đợt sóng dịu lắng sâu xuống đáy lòng. Đoạn chàng đi đến đầu thuyền, Cố Tử Kỳ vẫn còn nằm ở đó bất tỉnh không hề cử động.
Bởi vì thuyền đi quá nhanh, lại thêm ngược dòng cho nên nước sông văng lên tung tóe, ướt đẫm y phục của Cố Tử Kỳ.
Khi Kim Phi Hùng nhấc y vào trong khoang thuyền, hai mắt Cố Tử Kỳ không còn một tia huyết sắc, giọt nước lấm tấm khắp người, còn đâu vẻ phong lưu khoáng đạt như lúc trước ở trên thuyền nữa?
Kim Phi Hùng giải khai huyệt đạo cho y xong, bèn đặt y nằm dưới sàn thuyền, ngồi đợi một lát mới nghe tiếng thở yếu ớt phát ra.

Mặt Cố Tử Kỳ hiện ra vẻ đau đớn cực độ, ắt là do vết thương nơi tay phải chưa khép miệng đã bị Kim đầu đà đến bắt đi, trên đường tới đây do giãy giụa nên vết thương chưa kín miệng lại bị rách thêm ra.
Lúc nãy vì bị Đặng Thông phong bế huyệt đạo, huyết mạch không thông, nên vết thương chưa bị ra máu, bây giờ tỉnh lại được cảm thấy chỗ cánh tay bị chém đứt đau buốt không sao kể xiết, chịu không nổi y bèn bật lên tiếng rên rỉ.
Kim Phi Hùng thấy nét mặt của y, nghĩ đến cách đây không lâu còn tác oai tác oái, khoác lác trước mặt mình, trong lòng chàng vừa bực lại vừa cảm thấy thương hại cho y.
Chàng trầm giọng hỏi :
- Vết thương của ngươi đau lắm phải không?
Cố Tử Kỳ nghe hỏi hết sức kinh ngạc, mở choàng mắt thấy người ngồi trước mặt chính là nhân vật mà y cực kỳ khiếp hãi, được giang hồ gọi là Thanh Y Tu La.
Qua phút kinh ngạc, y ngồi bật dậy định kiếm cách chạy trốn.
Kim Phi Hùng hét lớn :
- Đứng lại! Ngươi định chạy đi đâu?
Cố Tử Kỳ ngó quanh bốn phía không phát hiện ra Kim đầu đà và Táng Môn Thần đâu nữa. Y biết rằng hai kẻ này gặp phải Kim Phi Hùng thì khó mà còn đường sống.
Kỳ thực y cũng biết rõ mình bị mất máu quá nhiều, nếu như còn lặn xuống nước một lần nữa thì cho dù có trốn thoát thì cũng không cách nào sống sót mà trở về thành Bắc Kinh được.
Y chậm chạp quay người lại, giọng run run :
- Người...người đã để cho ta sống, lẽ nào lại.
Kim Phi Hùng cắt lời y :
- Ngươi hỏi ta có thể giết ngươi hay không chứ gì?
Khóe miệng của Cố Tử Kỳ hơi máy động, đột nhiên y quỳ mọp xuống sàn thuyền, lớn tiếng than khóc :
- Tôn giá, mong người tha mạng cho tiểu sinh, thân phụ mẫu chỉ còn tiểu sinh là con trai độc nhất mà thôi.
Kim Phi Hùng quát lớn :
- Câm mồm, ngươi còn nhớ bộ dạng hùng hổ của ngươi lúc nãy không? Ngươi đã biến thành vẻ mặt thương hại mau quá vậy?
Cố Tử Kỳ run rẩy đáp :
- Lúc nãy tiểu nhân có mắt mà như mù không thấy Thái Sơn trước mặt, xin tôn giá vui lòng bỏ qua.
Kim Phi Hùng cất tiếng hừ lạnh :
- Thật không ngờ đường đường là một thiếu bảo tiêu chủ, tại sao lại hèn nhát đến thế!
Cố Tử Kỳ đỏ mặt lúng túng đáp :
- Tôn giá, chỉ cần người tha mạng, tiểu nhân nhất định sẽ mời phụ thân đến tạ lỗi cùng người.
- Ngươi đã sợ ta như vậy, tại sao còn dám nói ta lấy mất Mật Đà thần châu của ngươi.
Cố Tử Kỳ run sợ đáp :
- Tiểu nhân dù có to gan bằng trời cũng không dám đổ tội cho người.
Kim Phi Hùng trợn mắt :
- Ngươi còn dám chối nữa sao?
Cố Tử Kỳ nét mặt khổ sở đáp :
- Tiểu nhân không dám chối, lúc nãy do bọn họ bức bách tiểu nhân, chớ bản thân tuyệt nhiên không có ý định đó.
Kim Phi Hùng thét vang :
- Ngươi còn định nói láo à? Lẽ nào ngươi không sợ bảo kiếm sắc bén của ta?
Cố Tử Kỳ vội đáp :
- Nếu như tiểu nhân nói láo, tùy tiền bối xử trí ra sao cũng được, nếu như không tin, tiền bối có thể tìm họ lại đây.
Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo y :
- Hừ! Ngươi biết rằng bọn chúng không dám trở lại trên thuyền cho nên.
Cố Tử Kỳ lắp bắp lên tiếng :
- Tiểu nhân dám thề rằng.
Kim Phi Hùng nạt lớn :
- Không cần ngươi thề thốt làm chi, vì ta làm sao tin lời thề của ngươi được.
Cố Tử Kỳ ra sức biện bạch :

- Thật đó mà, lúc đó tiểu nhân vừa tới khách điếm, bọn họ đã đợi ở đó rồi, cả thủ hạ trong Kim Sư tiêu cục đi chuyến bảo tiêu bị bọn họ giết hết, thấy tiểu nhân mình mẩy ướt đẫm, bọn họ bức bách tiểu nhân giao Mật Đà thần châu.
Y hít vào một hơi rồi nói tiếp :
- Lúc đó tiểu nhân vừa lạnh vừa khát, vết thương đau nhức không sao chịu thấu, nên bọn họ mới để cho tiểu nhân thay y phục, trong lúc thay y phục, bọn họ hỏi tiểu nhân gặp sự tình gì vậy, nên tiểu nhân mới kể hết với bọn họ, cho nên họ mới bức tiểu nhân đến đây gặp người.
Y nói đến đây thấy sắc mặt Kim Phi Hùng vẫn lạnh giá, lặng im không thốt ra lời nào, lại hoảng hốt phát thệ :
- Tiểu nhân nãy giờ nói thiệt đó, giả như câu nào dối trá thì xin trời tru đất diệt, chết không toàn thây.
Kim Phi Hùng không buồn để tâm nghe y nói, mà ánh mắt lạnh lẽo của chàng chiếu thẳng vào mặt, khiến cho y rùng mình, lạnh gáy, hai hàm răng bất giác dính chặt vào nhau, người không ngớt run lên từng chập.
Lúc này y cơ hồ như quên cả đau đớn, đầu cúi thấp xuống giống như kẻ tử tù sắp sửa bị giết chết.
Trong lòng y vô cùng tuyệt vọng, chợt nghe Kim Phi Hùng âm thầm cất tiếng :
- Ngươi đứng dậy đi!
Cố Tử Kỳ ngạc nhiên, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Kim Phi Hùng, không biết mình có nghe lầm hay không.
Kim Phi Hùng lấy từ trong mình ra một chiếc lọ nhỏ đưa cho Cố Tử Kỳ, đoạn bảo y :
- Đây là thuốc trị thương, ngươi hãy cầm lấy mà dùng.
Cố Tử Kỳ càng thêm kinh ngạc, tưởng như mình đang nằm mộng, ngẩn người, chụp lấy lọ thuốc mà không biết nói sao cho phải.
Kim Phi Hùng lại lên tiếng :
- Ngươi hãy cởi bỏ y phục bị ướt ra, lấy trường bào ta đang mặc mà dùng tạm.
Cố Tử Kỳ định thần lại, vội vàng đứng lên, y cúi người đáp :
- Đa tạ tôn giá, đa tạ tôn giá.
Kim Phi Hùng lạnh lùng nói :
- Các hành động mà ngươi gây ra ban nãy cũng đủ để cho ta lấy mạng ngươi rồi, nhưng ta tha cho ngươi, không giết chết ngươi nữa.
Cố Tử Kỳ vui mừng ra mặt, giọng rối rít cảm tạ :
- Đa tạ đại ân của tôn giá.
Kim Phi Hùng nói tiếp :
- Ngươi đừng tưởng ta tha cho ngươi mà vội mừng, nếu như từ nay về sau không chịu thay đổi tính tình thì sẽ phải chết thảm bởi kiếm của ta đó.
Cố Tử Kỳ vội đáp :
- Tiểu nhân nhất định sẽ sửa mình, từ nay về sau sẽ đối xử với người ta tốt hơn.
Kim Phi Hùng đứng dậy, cởi bỏ chiếc trường bào màu xanh đang khoác bên ngoài, rồi bảo y :
- Ngươi hãy mặc chiếc áo này vào, ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi.
Cố Tử Kỳ y lời vội cởi chiếc áo ngoài ra, vì chỉ còn lại một cánh tay, nên cử động không còn linh hoạt, mãi một lúc sau mới thay xong chiếc áo.

Hồi 05

Vùng đất bí mật

Kim Phi Hùng nhìn thấy cảnh tượng Cố Tử Kỳ thay áo khó khăn như vậy, trong lòng chàng cực kỳ cảm khái, nghĩ thầm :
- Có lẽ ta xuất thủ hơi quá tay nên khiến cho vết thương của y mới trầm trọng như thế, song y sẽ nhớ mãi nỗi đau lần này để thay đổi cách sống, sửa chữa lỗi lầm của bản thân, biết đâu đây lại là điều phúc cho y?
Chàng thấy Cố Tử Kỳ dùng răng mở nắp lọ thuốc, bộ dạng có vẻ cực kỳ khổ sở, chàng thương hại, buông tiếng thở dài :
- Ngươi làm như vậy khó lắm, hay là để ta giúp ngươi xoa thuốc lên vết thương.
Cố Tử Kỳ giọng run run xúc động :
- Thật không dám làm phiền tôn giá.
Chàng cầm lấy lọ thuốc trong tay hắn rồi bảo :
- Giả như lúc nãy ngươi tỏ ra lễ độ như vầy thì bây giờ đâu phải đau đớn khổ sở.
Cố Tử Kỳ cung kính đáp :
- Tôn giá giáo huấn chí phải, từ nay về sau tiểu tử xin nghe lời tôn giá khi hành sự.
Kim Phi Hùng rắc bột thuốc lên vết thương của y, xong rồi lại xé một mảnh vạt áo buộc kỹ vết thương lại, sau đó thu lọ thuốc lại, rồi hỏi :
- Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào rồi?
Cố Tử Kỳ đáp :
- Đa tạ linh dược của tôn giá, vết thương của tiểu bối đã không còn thấy đau nữa.
Kim Phi Hùng nâng bình trà lên, rót ra một chén trà nóng đưa cho Cố Tử Kỳ :
- Ngươi uống chén trà này sẽ thấy dễ chịu hơn một chút đó.
Cố Tử Kỳ nhận lấy chén trà, ngây người nhìn Kim Phi Hùng, y thật không ngờ Thanh Y Tu La mà giang hồ hay đồn đại lại đột nhiên trở nên hòa nhã như vậy.
Y vừa uống trà vừa âm thầm nghĩ ngợi :
- Có lẽ y cũng muốn đoạt lấy Mật Đà thần châu, nếu không thì tại sao lại đối xử với ta khách khí như vậy.
Ý nghĩ y vừa thoáng qua trong đầu, y lập tức phủ nhận.
Bởi vì với võ công của Thanh Y Tu La, thủ đoạn tàn độc hoàn toàn có thể dùng nhục hình mà bức bách Cố Tử Kỳ để được tin tức mà chàng cần thiết, vị tất phải dùng cách đối đãi khách khí với Cố Tử Kỳ như vậy.
Cố Tử Kỳ nghĩ đến đây, chợt cảm thấy Kim Phi Hùng càng kỳ bí khó hiểu hơn.
Y không biết tại sao Kim Phi Hùng còn quá trẻ tuổi mà đã luyện được võ công cao thâm tuyệt diệu như vậy, hành sự lại không phân chính tà, thủ đoạn cay độc, tàn khốc đến độ giang hồ liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, ngang hàng với Phi Thiên thần ma đã từng thành danh trên giang hồ mấy chục năm qua.
Uống xong chén trà nóng, trong lòng cảm thấy phấn chấn hẳn lên, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến như mây khói. Kim Phi Hùng thấy y đã uống hết chén trà bèn đi lại phía chiếc bàn, rung chiếc chuông nhỏ lên mấy hồi.
Chàng thấy nét mặt Cố Tử Kỳ hết sức kinh ngạc nhìn chàng, nên vội giải thích :
- Ta kêu Tử Quyên đến mang y phục của ngươi đi hong khô để lát nữa ngươi mới có y phục khô mà mặc chớ.
Cố Tử Kỳ thấy chàng nói như thế mới chợt nhớ tới con thuyền đang chạy nhanh, còn Bạch Lãnh Thu thì không thấy đâu cả.
Cố Tử Kỳ vội lên tiếng hỏi :
- Tôn giá! Bạch cô nương có ở trên thuyền không, vãn bối phải đến xin lỗi nàng mới được.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Không cần đâu, ngươi có thiện ý như vậy là được rồi.
Tiếng nói của chàng bất ngờ bị âm thanh trong trẻo của Tử Quyên cắt ngang :
- Công tử, người gọi tiểu tỳ phải không?
Tử Quyên vừa bước vào trong thấy Cố Tử Kỳ khoác chiếc áo bào xanh của chàng đang ngồi đó chợt im bặt, nét mặt lộ vẻ kinh dị nói :

- Kim công tử, tại sao lại...
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Đó là Cố công tử, cô nương vừa mới gặp lúc nãy.
Chàng thấy ánh mắt của Tử Quyên nhìn Cố Tử Kỳ đầy ác cảm, thản nhiên cười nói :
- Tử Quyên, phiền cô nương mang y phục ướt của Cố công tử đi kiếm nơi nào tiện phơi cho khô, lát nữa Cố công tử sẽ lên bờ.
Tử Quyên không dám trái lời, thấy Cố Tử Kỳ tại đó cũng không tiện hỏi, bèn thu những y phục ướt trên sàn thuyền, lẳng lặng đi vào trong đuôi thuyền.
Kim Phi Hùng thấy Cố Tử Kỳ ngớ ngẩn nhìn theo Tử Quyên, vẻ mặt xuất thần, chàng thản nhiên mỉm cười, rồi gọi y :
- Cố Tử Kỳ.
Cố Tử Kỳ vội định thần lại, lên tiếng đáp lại :
- Tôn giá có điều chi dạy bảo?
Kim Phi Hùng hỏi :
- Ngươi theo lệnh tôn bảo tiêu được mấy năm rồi?
Cố Tử Kỳ đáp ngay :
- Khoảng hơn năm năm.
Kim Phi Hùng hỏi tiếp :
- Ngươi có nghe trên giang hồ truyền miệng nói về Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo không?
Mắt Cố Tử Kỳ đột nhiên sáng lên :
- Phải chăng tôn giá là người của Thái Dương cốc?
Kim Phi Hùng lắc đầu bảo y :
- Ta không phải là người của Thái Dương cốc mà chỉ nghe nói trên giang hồ có hai nơi này thôi.
Cố Tử Kỳ liền nói :
- Hai địa phương này đều cực kỳ hung hiểm. Là nơi bí mật nhất và cũng đáng sợ nhất trên võ lâm.
Kim Phi Hùng hỏi :
- Ngươi có biết hai địa phương này ở đâu không?
Cố Tử Kỳ đáp :
- Vãn bối đã từng được nghe gia phụ kể lại, một nơi nằm ở vùng Mạc Bắc, một nơi nằm ngoài biển Đông Hải.
Đôi mắt Kim Phi Hùng chợt lóe lên tia hy vọng, liền hỏi tiếp :
- Lệnh tôn đã từng đến đó rồi sao?
Cố Tử Kỳ lắc đầu :
- Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo là nơi kỳ bí nhất trong võ lâm, hơn nữa hai nơi đó cực kỳ hung hiểm, không một ai biết đích xác hai nơi đó nằm ở đâu, chỉ do giang hồ đồn đại mà thôi, tuyệt nhiên chưa có ai đặt chân đến đó cả.
Sắc mặt Kim Phi Hùng bỗng trở nên giá lạnh, chàng tự nhủ :
"Không có ai đến đó được, tại sao lại có câu chuyện đồn đại trên giang hồ?"
Cố Tử Kỳ tiếp lời :
- Điều này thì vãn bối cũng minh bạch.
Kim Phi Hùng suy nghĩ một lát, rồi bảo :
- Ngươi cứ nói những gì ngươi biết cho ta nghe.
Cố Tử Kỳ nhìn chàng rồi chợt hỏi :
- Tôn giá muốn biết những chuyện liên quan đến hai nơi đó thì tất nhiên...
Kim Phi Hùng có vẻ bực :
- Ngươi không cần biết ta định làm gì, cứ đem những điều mà ngươi biết về Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo kể cho ta biết là được rồi.
Chàng nhìn xoáy vào mặt Cố Tử Kỳ một lát rồi lên tiếng :
- Ta đây ân oán phân minh, nếu như ngươi thực tình với ta, ta sẽ không để cho ngươi bị thiệt hại đâu, ta sẽ truyền lại cho ngươi một bộ "Tả Thủ kiếm pháp" để khi ngươi trở về nhà có cái mà ăn nói với phụ thân ngươi.
Cố Tử Kỳ cực kỳ mừng rỡ, vội giơ một cánh tay còn lại thi lễ với Kim Phi Hùng :
- Đa tạ tôn giá.

Kim Phi Hùng thấy y tỏ ra vui mừng cực độ, lòng chàng hết sức cảm khái, một mặt khiến chàng nhớ lại lúc phụ thân mình sắp tạ thế đã ôm mình vào lòng, giao lại bí quyết luyện tập công phu cho chàng một mình tìm tòi khổ luyện suốt mấy năm trời.
Mặt khác, chàng nghĩ đến mình đã vì Bạch Lãnh Thu mà thay đổi tính hiếu sát, đối xử hết mực nhân từ với Cố Tử Kỳ.
Nếu như trước đây, khi chàng muốn biết một việc gì, chỉ cần đem hai chữ "chết chóc" để uy hiếp người ta, bởi vì chàng biết ai cũng vô cùng khiếp hãi trước sự chết chóc cả.
Bây giờ chàng bỗng cảm thấy trước đây mình ra tay quá là tàn độc, cho nên chàng đối xử với Cố Tử Kỳ như vậy để mong giảm bớt nỗi đau cho y, sửa lại lỗi lầm.
Chàng cũng cảm thấy kinh ngạc, không ngờ được mình có thể thay đổi tâm tính nhanh như vậy.
Sự thực, bởi vì chàng sống cô độc đã lâu, tới hôm nay là lần đầu tiên được biết những lời ngọt ngào của tình ái làm cho chàng vì Bạch Lãnh Thu mà thay đổi một cách bất ngờ lớn lao như vậy.
Hiển nhiên là Bạch Lãnh Thu đã cầu cứu chàng tha mạng cho Cố Tử Kỳ, cho nên chàng cũng không muốn sát hại Cố Tử Kỳ, để không phụ ý nguyện của Bạch Lãnh Thu.
Kim Phi Hùng bất chợt trầm giọng :
- Ngươi không nên cao hứng quá đáng như vậy, ta hy vọng rằng sau này ngươi tự thay đổi tâm tính, bỏ đi cái thói kiêu ngạo hung hăng đi, quyết tâm khổ luyện thì thành tài, trong tương lai của ngươi không dưới bản lĩnh của lệnh tôn, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.
Cố Tử Kỳ vội nói :
- Vãn bối về sau nhất định sẽ tuân theo lời dặn dò của tôn giá, trở nên một người tốt.
Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Niên kỷ chúng ta không hơn kém bao nhiêu, ngươi không nên khách khí như thế, khách khí quá đáng thì sẽ trở thành giả dối, hai ta là bằng hữu...
Cố Tử Kỳ hoảng sợ :
- Tôn giá nói vậy vãn bối thiệt không đồng tình, học thì phải có trước sau, võ nghệ phải có cao thấp. Huống hồ là võ công danh vọng của tôn giá đều cao hơn vãn bối nhiều, làm sao...
Kim Phi Hùng vội nói :
- Nói nhiều như vậy không có ích gì cả. Chúng ta hãy tiếp tục nói đến câu chuyện đang bỏ dở đi.
Cố Tử Kỳ gật đầu tán thành :
- Tôn giá nói thật chí phải, gia phụ bảo tiêu suốt ba mươi năm, bước chân đi khắp vùng Mạc Bắc, Hoang Nam, Tây Cương, Đông Hải, nên kiến văn cực kỳ sâu rộng, có lúc còn đem chuyện vụn vặt trong giang hồ kể lại cho vãn bối, trong đó vãn bối thấy hứng thú nhất chính là chuyện về hai địa phương Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc.
Lúc đó, vãn bối hỏi thăm gia phụ cho rõ mới biết được nhiều chuyện cực kỳ bí mật về hai nơi này.
Cố Tử Kỳ dường như quên mất vết thương nơi tay, vẻ mặt rạng rỡ, tinh thần phấn chấn, im lặng một chút rồi nói tiếp :
- Theo như gia phụ nói, bảy mươi năm trước trên giang hồ xuất hiện hai đại kỳ nhân, một người là Đông Hải Thần Ni, một người là Thất Kiếm Thần Quân. Đông Hải Thần Ni võ công cao không thể tưởng, lúc bình thường chỉ dùng một cây phất trần, một chuỗi niệm châu, song bà đã tụ tập được một môn Thần công, công lực đạt đến hóa cảnh, chỉ dùng một cây phất trần đánh bại Cửu Chỉ Ma Quân, một cao thủ tuyệt đỉnh trong giới hắc đạo trên giang hồ lúc đó.
Y ngừng lại một chút rồi giải thích :
- Cửu Chỉ Ma Quân chính là sư phụ của Thực Nhân Ma Tôn, là sư bá của Phi Thiên Thần Ma.
Kim Phi Hùng không biết Cố Tử Kỳ cớ sao trong lúc nói về những sự tình liên quan đến Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc lại kéo thêm chuyện của hai đại kỳ nhân trong võ lâm là Thất Kiếm Thần Quân và Đông Hải Thần Ni.
Nhưng mà từ trước đến giờ chàng chưa từng nghe nói về các bậc kỳ nhân trong võ lâm khi xưa, nên cũng cảm thấy thích thú mà không cắt ngang lời của Cố Tử Kỳ.
Cố Tử Kỳ nhấp một ngụm trà rồi tiếp tục kể :
- Còn vị Thất Kiếm Thần Quân là đạo sĩ luyện đan, nghe nói kiếm pháp đã luyện đến mức siêu tuyệt, có thể phi kiếm ra xa hơn chục trượng lấy đầu đối phương. Lại thêm công phu Tiên Thiên cương khí của Đạo gia, tuyệt diệu vô tưởng.
Kim Phi Hùng chợt nổi tính hiếu kỳ, chàng cắt ngang lời y :

- Thiên hạ lẽ nào lại có công phu "Phi kiếm sát nhân"? Ta thật không tin nổi, có lẽ chỉ là giang hồ truyền miệng qua loa đó thôi, kỳ thực người ta có kiếm pháp thật nhanh, vận kiếm sát nhân đứng từ xa chỉ thấy một đạo bạch quang, điểm này đâu có chi là khó.
Cố Tử Kỳ nghe thấy chàng nói nhẹ nhàng thoải mái như vậy chợt nhớ tới lúc chính mắt mình chứng kiến kiếm phát tuyệt kỳ vi diệu nhanh đến vô tưởng, bất giác trong lòng cũng cảm thấy sung sướng.
Y thầm nghĩ :
- Giả như mình luyện được kiếm pháp tuyệt kỳ như gã mà có bị mất một cánh tay cũng chẳng đáng là bao, thực ra chỉ cần công phu của mình bằng nửa gã thì chắc khắp thiên hạ cũng hiếm gặp đối thủ.
Kim Phi Hùng vừa nói xong, không nghe tiếng Cố Tử Kỳ hồi đáp, nét mặt chàng lộ vẻ ngạc nhiên hỏi y :
- Ngươi làm sao thế?
Cố Tử Kỳ chợt tỉnh khỏi cơn mê, vội đáp :
- Ồ, lời tôn giá thật chẳng sai, giang hồ truyền ngôn thường hay có điều quá đáng, cứ như vãn bối thấy thì kiếm pháp của Thất Kiếm Thần Quân đem so sánh cũng không thể thần diệu hơn kiếm pháp của tôn giá đã thi triển lúc nãy.
Kim Phi Hùng liền nói :
- Điều này thì chưa chắc, võ học rộng lớn, mênh mông vô biên. Chắc rằng nói ta có thành tựu cao như vậy, e là hơi hồ đồ.
Cố Tử Kỳ nghe chàng đáp như vậy cũng không biết nên phụ họa sao cho phải lẽ, nên cứ kiên quyết giữ chủ kiến của mình.
Y ho khan lên một tiếng, không để lộ ý nghĩ của mình mà cứ tiếp tục kể :
- Nghe nói Thất Kiếm Thần Quân có chỗ cực kỳ lợi hại, đó là Thất chi bảo kiếm mà lão ta luôn mang theo bên mình. Thất chi bảo kiếm vốn là bảy thanh bảo kiếm dài ngắn khác nhau. Có thanh rộng sáu tấc, dài năm thước, có thanh chỉ dài độ hai tấc rộng bản bằng một ngón tay. Tuy bảo kiếm dài ngắn, to nhỏ không giống nhau, nhưng đều là loại kiếm quí giá cực kỳ, chém sắt như chém bùn, đâm thủng vàng nát ngọc, mỗi lần Thất Kiếm Thần Quân gặp địch thủ, lão đoán thử xem bản lĩnh võ công của đối phương cao hay thấp mà dùng trường kiếm hay đoản kiếm để khắc chế địch thủ.
Y liếc nhìn Kim Phi Hùng rồi nói tiếp :
- Nghe nói Thất Kiếm Thần Quân xuất thân từ đạo gia. Nhưng mà lão hành sự vô cùng tàn độc, kiếm pháp lại cao thâm vô cùng, phàm khi đã giao thủ với ai thì kẻ đó đừng mong có đường sống sót.
Kim Phi Hùng cười nhạt bảo y :
- Cái lão này tính khí thiệt, không khác ta chút nào, nhưng mà lão mang theo bảy thanh kiếm bên mình thì thật là quá phiền phức đó.
Cố Tử Kỳ lên tiếng :
- Nghe nói danh hiệu Thất Kiếm Thần Quân cũng từ đây mà ra.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Danh hiệu tuy vang dội thiệt đó, nhưng có hơi phiền phức, nếu như là ta thì ta không làm như vậy. Thử nghĩ xem, một người mang bên mình bảy thanh kiếm, gặp đối thủ mà còn phải lựa kiếm thì thật rắc rối quá chừng.
Cố Tử Kỳ tán thành :
- Lời tôn giá nói chí phải.
Kim Phi Hùng vô cùng hứng thú :
- Lúc đó thiên hạ còn có Đông Hải Thần Ni, nếu như Thất Kiếm Thần Quân gặp bà, thật chẳng biết lão dùng trường kiếm hay đoản kiếm để đối phó với Đông Hải Thần Ni.
Cố Tử Kỳ đáp :
- Nghe giang hồ đồn đại, Thất Kiếm Thần Quân đã từng giao thủ với Đông Hải Thần Ni ba lần, lão đã lần lượt dùng bảy thanh bảo kiếm, lần lượt thi triển bảy loại kiếm pháp, kết quả vẫn không phân thắng bại.
Mắt Kim Phi Hùng đột nhiên sáng rực :
- Ồ! Bọn họ quả nhiên đã gặp nhau, ta nghĩ rằng ba trận quyết đấu nhất định rất ác liệt phi thường, nhưng mà kiếm pháp của Thất Kiếm Thần Quân ảo diệu như vậy, làm sao mà không thể thắng được chứ?
Cố Tử Kỳ đáp ngay :
- Cái này thì vãn bối cũng không được rõ lắm.
Rồi y lại tiếp :
- Nhưng Thất Kiếm Thần Quân và Đông Hải Thần Ni qua ba lần giao thủ không phân thắng phụ nên sinh ra thù hận. Từ đó về sau cho tới khi hai người chết đi, mối thù vẫn chưa được xóa bỏ.

Kim Phi Hùng nghe đến đây, giọng vô cùng kinh ngạc :
- Vậy thì đồ đệ của Đông Hải Thần Ni cư ngụ ở Trường Xuân đảo, còn truyền nhân của Thất Kiếm Thần Quân có lẽ hạ lạc nơi Thái Dương cốc.
Cố Tử Kỳ liền đáp :
- Tôn giá đoán thật không sai, ba mươi năm trước Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc không hẹn mà cùng phái người đến Trung Nguyên, bọn họ một mặt đi kiếm những cao thủ võ lâm đương thời để ấn chứng võ công, mặt khác họ đến để tìm một thiếu niên có căn cốt phi thường để truyền thụ võ công. Nghe nói bọn họ lưu lại Trung Nguyên hơn nửa năm mà tinh anh võ lâm hai phái chính tà bị chết quá nửa, mãi đến hai mươi năm sau mới từ từ khôi phục lại như cũ.
Kim Phi Hùng so sánh thấy lời nói của Cố Tử Kỳ không khác mấy với câu chuyện Táng Môn Thần kể lúc nãy, mà Cố Tử Kỳ kể lại có phần đầy đủ hơn.
Chàng nghĩ ngợi giây lát rồi lên tiếng hỏi :
- Sau này bọn họ nhất tề lui bước, mất tích trên giang hồ, chắc rằng do hai phái phát sinh tranh chấp?
Cố Tử Kỳ đáp :
- Lúc này người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo cùng nhau biến mất, người trên giang hồ võ lâm Trung Nguyên suy đoán lung tung. Trong đó có rất nhiều suy đoán giống như tôn giá vừa nói là hai phái tự nhiên xảy ra một trận quyết đấu.
Chàng nhếch môi mỉm cười :
- Trừ chuyện đó ra thì giải thích làm sao cũng không có lý bởi vì cao thủ đến từ hai nơi đó võ công kỳ bí, công lực cao tuyệt, hiếm thấy trên giang hồ. Ngay cả Huệ Không đại sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm lúc đó cũng đấu không quá hai mươi chiêu đã bị cao thủ Thái Dương cốc giết chết, ngoài những nhân vật ở Trường Xuân đảo ra thì trong võ lâm không có ai xứng đáng là đối thủ của họ, bọn họ hà tất phải quay về Thái Dương cốc.
Kim Phi Hùng ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp :
- Thất Kiếm Thần Quân là đạo sĩ luyện đan. Đông Hải Thần Ni là sư thái đắc đạo nơi cửa Phật, truyền nhân đệ tử của họ đã tu tập được võ công tuyệt đỉnh của Đạo gia và Phật môn, cớ sao lại tạo ra sát kiếp dữ dội như vậy.
Cố Tử Kỳ hơi thoáng kinh ngạc :
- Điều này thì tiểu bối không được minh bạch, có lẽ là hai địa phương mà bọn họ sinh sống đã khiến cho tính tình họ thay đổi, nếu không thì với võ công lợi hại như thế, ngoài việc giết người ra, bọn họ không còn cách nào chọn lựa khác nữa.
Y nói đến đây chợt nhớ đến kiếm pháp thần kỳ và thủ đoạn tàn độc của Kim Phi Hùng, bất giác trong lòng lạnh giá, nghĩ thầm :
"Có lẽ hắn là người từ Thái Dương cốc đến đây, nếu không niên kỷ của hắn còn quá nhỏ như vậy tại sao lại có võ công siêu tuyệt mới chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi mà đã được giang hồ liệt vào hàng Tứ đại ma tôn."
Y càng nghĩ càng rùng mình ớn lạnh, hối hận rằng mình đã nói quá nhiều mà không chịu suy xét, chắc sẽ bị mất mạng dưới tay Kim Phi Hùng.
Y thầm liếc Kim Phi Hùng thấy đôi mày kiếm của chàng khẽ cau lại, mắt chăm chú nhìn vào khoang thuyền, không rõ chàng đang trầm tư nghĩ ngợi những gì. Tia mắt lạnh lùng sắc bén chiếu ra, vẻ mặt giá lạnh khiến cho người khác không dám đến gần.
Cố Tử Kỳ bối rối quay đầu lại, không dám nói thêm, tựa như một tù nhân đang đợi tuyên án xử tội.
Kỳ thực điều mà chàng đang nghĩ ngợi không hề mảy may liên quan đến Cố Tử Kỳ.
Chàng đang nghĩ tới chuyện người của Trường Xuân đảo thiết trí hoa thuyền đậu trên sông Tần Hoài tại sao lại đột ngột bắt cóc Bạch Lãnh Thu mang đi?
Chàng âm thầm suy nghĩ :
"Có phải vì đệ tử của Trường Xuân đảo quá ít cho nên người trên đảo mới bí mật đến Trung Nguyên để tìm một thiếu nữ có căn cốt để làm truyền nhân?"
Nhưng chàng lập tức gạt bỏ ngay ý nghĩ này, bởi vì nếu như người của Trường Xuân đảo muốn thu nạp Bạch Lãnh Thu làm truyền nhân thì tất nhiên không bao giờ lưu lại mảnh giấy kêu mình phải đến Trường Xuân đảo.
Kim Phi Hùng lại nghĩ tiếp :
"Chẳng lẽ bắt Bạch Lãnh Thu chỉ là một thủ đoạn, mục đích là dẫn dụ mình đến Trường Xuân đảo hay sao? Nhưng mà tại sao bọn họ phải làm như vậy, không lẽ bọn họ cần mình đến giúp đỡ?"

Trong lúc này quá nhiều vấn đề dồn dập xảy ra mà mỗi vấn đề đều không thể giải đáp thỏa đáng được.
Thời gian ước chừng cạn một chén trà Kim Phi Hùng mới tạm gác được suy nghĩ phức tạp qua một bên, cất tiếng hỏi tiếp :
- Trong mấy năm gần đây, trên giang hồ có người nào thấy người của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc xuất hiện không?
Cố Tử Kỳ định thần lại, nói :
- Điều này thì chưa nghe ai nói tới.
Kim Phi Hùng hỏi tiếp :
- Khi lệnh tôn nhắc đến hai nơi này, có nói cách đây bao xa không hả?
Cố Tử Kỳ do dự một lát mới đáp :
- Vị trí chính xác thì không ai biết rõ, nhưng mà có người đoán Trường Xuân đảo nằm ở vùng phụ cận núi Phổ Đà nơi biển Đông Hải, còn Thái Dương cốc dường như hạ lạc nơi thung lũng Thổ Thiên.
Y ngừng lời, nhìn chàng với vẻ thăm dò, rồi chợt hỏi :
- Tôn giá! Vị trí hai nơi này tiểu bối nói có đúng không?
Kim Phi Hùng kinh dị liếc nhìn hắn :
- Ta làm sao biết được đúng hay sai, ta chưa từng đến hai nơi đó mà.
Chàng cực kỳ linh mẫn, vừa thấy thần thái của Cố Tử Kỳ liền hỏi :
- Chắc ngươi nghĩ rằng ta là người của Thái Dương cốc?
Cố Tử Kỳ mỉm cười, vẻ mặt lúng túng :
- Lúc nãy tôn giá nói rằng mình không phải là người của Thái Dương cốc, nên vãn bối đâu dám nghĩ thế.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười nhạt, chàng không dám nói gì thêm, e làm cho y hoảng sợ.
Chàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài thuyền, thấy đêm khuya thanh vắng, ánh đèn mông lung ở phía xa lấp lánh, không rõ thuyền đã đi được đến đâu rồi?
Chàng tự nhủ thầm :
"Trường Xuân đảo ở biển Đông Hải, nếu như ngày mai không truy theo kịp con thuyền đó sợ rằng phải đi ra biển một chuyến mới xong, không biết hai chiếc hoa thuyền đó ra ngoài biển chưa?"
Chàng thu tia nhìn lại, quay qua ngó Cố Tử Kỳ :
- Ta không rõ vật mà ngươi đi áp tải chuyến này là gì. Vậy ngươi có thể nói cho ta rõ được không?
Cố Tử Kỳ ngẩn người hỏi lại :
- Tôn giá muốn nói đến Mật Đà thần châu?
Kim Phi Hùng gật đầu nói :
- Kinh nghiệm của lệnh tôn phong phú như vậy, làm sao lại không biết Hàn Không Không là lão Thần Thâu trên giang hồ, chuyên lấy trộm bảo vật? Lão đã lấy trộm Mật Đà thần châu của Thiên Long tự, chuyến bảo tiêu này há chẳng phải là các ngươi tự chuốc họa vào thân hay sao?
Cố Tử Kỳ cười khổ :
- Tôn giá nói là chúng tôi không nên đi chuyến này chứ gì? Điều này đều do cái danh vị gây ra đó thôi, lúc đó Hàn Không Không giả trang thành một lái buôn châu ngọc đến tiêu cực của chúng tôi, gia phụ đã biết rõ thân thế của lão, nhưng lão dùng mấy lời nói khích, khiến cho gia phụ nhận lời áp tải chuyến bảo tiêu này.
Y nhè nhẹ thở dài bảo tiếp :
- Lúc đó gia phụ hoàn toàn không biết Hàn Không Không trộm Mật Đà thần châu nơi Tạng Phổ, lại thêm gia phụ quá tự tin về uy danh của Kim Sư tiêu cục cho nên mới phái vãn bối đi chuyến này.
Kim Phi Hùng hỏi :
- Chuyến bảo tiêu này quan trọng như vậy, tại sao lệnh tôn không tự lộ diện lại sai ngươi đi? Lẽ nào lệnh tôn lại cho rằng gã kiếm khách Võ Đang có thể tín nhiệm được sao?
Cố Tử Kỳ vội đáp :
- Đây cũng là một nguyên nhân, còn một nguyên nhân khác là nếu như gia phụ đích thân lộ diện, sợ gây ra chú ý, cho nên mới...
Y cười khổ một lát rồi tiếp :
- Không ngờ rằng trong lúc thịnh nộ đã mạo phạm đến tôn giá để cho...
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Gặp ta thì cũng chẳng quan hệ gì, lập tức chuyến bảo tiêu đã lộ ra ngoài chỉ sợ rằng từ nay về sau sẽ có lắm điều bất lợi đó.
Cố Tử Kỳ gật đầu :

- Lời tôn giá nói rất đúng, vãn bối lo rằng từ nay về sau những người đi tìm Mật Đà thần châu đều nhằm vào Kim Sư tiêu cục mà gây rắc rối.
Y lại nhếch môi, vẻ mặt thiểu não :
- Danh tiếng mấy chục năm nay của thân phụ e rằng sẽ bị tiêu tan chỉ trong một sớm một chiều, không cách nào lấy lại được nữa.
Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Điều này cực kỳ dễ dàng, các ngươi cứ nói là ta lấy đi, ta nghĩ rằng bọn họ sẽ không dám đụng đến ta đâu.
Cố Tử Kỳ vui mừng :
- Xin đa tạ tôn giá.
Kim Phi Hùng liền bảo y :
- Điều này chẳng sao cả, ta đơn độc một mình phiêu lãng nơi chân trời góc biển, hành tung vô định, bọn họ rất khó mà gặp được ta.
Chàng cười lạnh rồi tiếp :
- Huống chi là ta không sợ bọn chúng, mà ngay cả bọn chúng cũng không dám làm phiền ta.
Cố Tử Kỳ thật chẳng hiểu tại sao Kim Phi Hùng lại làm như vậy, thực ra Kim Sư tiêu cục có bị dẹp bỏ cũng không hề liên quan đến Thanh Y Tu La, hà tất gã phải thay thế Kim Sư tiêu cục lãnh lấy việc trời như vậy?
Trong lòng Cố Tử Kỳ cảm kích và mừng không sao tả xiết, y cũng không tài nào đoán ra tại sao chàng lại hậu đãi với y như vậy, giọng hắn cực kỳ kích động :
- Tôn giá, tiểu bối không biết cảm tạ người sao cho phải.
Kim Phi Hùng khoát tay :
- Ngươi không cần phải cảm tạ như vậy, để ta cảm thấy thanh thản không còn mắc nợ ngươi nữa.
Kim Phi Hùng bôn tẩu trên giang hồ hơn hai năm, giết không ít người, và cũng lầm lỡ rất nhiều, trong lòng chàng cần thanh thản, quan điểm của chàng là người không mắc nợ ta thì ta cũng chẳng thiếu nợ người.
Chàng thấy Cố Tử Kỳ ngây người lặng yên, mỉm cười nhưng cũng không muốn khích thêm.
Chàng thoáng nghĩ ngợi rồi lên tiếng hỏi :
- Ngươi nói như vậy có nghĩa là Mật Đà thần châu vẫn ở trong tay của Hàn Không Không?
Cố Tử Kỳ đáp :
- Vãn bối cũng nghĩ vậy, lúc vãn bối ra thấy Hàn Không Không vẫn ở lại khách điếm. Lúc đó vãn bối kêu người trông chừng hàng, đến lúc vãn bối trở về thì người trong tiêu cục chết sạch, Hàn Không Không chẳng biết đã biến đi đâu mất tích.
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Nói như vậy những người trong nhóm bảo tiêu của ngươi có thể bị Hàn Không Không giết chết?
Cố Tử Kỳ gật đầu :
- Vãn bối nghĩ rằng Hàn Không Không nhất định sẽ tưởng rằng chúng tôi gặp chuyện rắc rối nên vội trốn đi giữa chừng, anh em trong tiêu cục ra tay ngăn trở lão vì vậy lão mới động thủ.
Kim Phi Hùng ngờ vực :
- Ngươi cho rằng nhất định phải như vậy à? Lẽ nào không thể có kẻ thừa lúc các ngươi đi khỏi khách điếm mà đột nhập vào phòng sát hại bọn họ, bắt cóc Hàn Không Không đi?
Cố Tử Kỳ đáp :
- Đương nhiên cũng có thể là như vậy, song những người này đều bị ám toán, chứ nếu như có cao thủ vào phòng, quyết không thể thi triển ám toán sát hại họ, bởi thế nên tôi mới...
Y vừa nói đến đây bỗng có một người hốt hoảng chạy vào trong khoang la lớn.
- Kim công tử, phía sau có thuyền đuổi theo.
Kim Phi Hùng thấy vẻ mặt thất sắc của Lưu Thất vội hỏi :
- Ngươi hãy trấn tĩnh lại đã, nói từ từ, ngươi nói phía sau có kẻ nào đuổi theo?
Lưu Thất nói :
- Lúc chúng ta khởi hành chưa bao lâu có một chiếc thuyền nhỏ cứ theo sát phía sau, lúc đầu tiểu nhân không nghĩ rằng họ đuổi theo chúng ta, nào ngờ lúc nãy có một người trên thuyền đó bất ngờ phóng một mũi phi tiêu, phía đuôi có một mảnh vải bảo chúng ta phải dừng thuyền ngay lập tức.
Kim Phi Hùng hơi nhướng mày ngạc nhiên :
- Ồ! Lại có chuyện này nữa sao? Lưu Thất, phi tiêu đâu?

Lưu Thất vội đáp :
- Phi tiêu còn cắm ở trên cột buồm, tiểu nhân không thể rút ra được đành phải xé miếng vải xuống đây.
Gã đưa một miếng vải trắng cho Kim Phi Hùng rồi nói :
- Công tử xem thử, đây chính là miếng vải đó.
Kim Phi Hùng cầm lấy miếng vải, thấy có mấy chữ lốm đốm đỏ như vết máu, chàng chăm chú xem một lúc rồi cất tiếng cười lạnh :
- Khẩu khí phách lối quá, bắt ta dừng thuyền để kiểm tra ư!
Chàng đưa nó cho Cố Tử Kỳ rồi hỏi :
- Ngươi xem cái dấu hiệu này là của ai?
Cố Tử Kỳ cầm mảnh vải nhìn qua một cái rồi nói :
- Đây là dấu hiệu của Truy Hồn Tiêu Tần Trọng.
Kim Phi Hùng liền hỏi :
- Ngươi quen với hắn sao?
Cố Tử Kỳ lắc đầu :
- Vãn bối không hề quen biết nhưng hắn là bằng hữu sinh tử với Tăng sư thúc, e rằng y đến kiếm Tăng sư thúc.
Y ngừng lại một lát rồi nói tiếp :
- Tăng sư thúc theo lời thỉnh cầu của gia phụ đi theo vãn bối về phía nam, trên đường đi đã nhờ người đưa hai phong thư cho bằng hữu của người là Truy Hồn Tiêu Tần Trọng và Khoái kiếm thủ Chu Lương, nói là để kiếm thêm hai người trợ thủ.
Kim Phi Hùng lên tiếng bảo :
- Vậy ra y sợ rằng giữa đường xảy ra tai biến sẽ làm mất danh tiếng của mình nên mới mời hai bằng hữu đến để giúp sức chứ gì?
Cố Tử Kỳ gật đầu :
- Ý của Tăng sư thúc là như vậy.
Kim Phi Hùng nói :
- Vậy thì bọn họ lên thuyền đuổi theo, tất nhiên là sau khi đến khách điếm, không tìm thấy Quyền Kiếm Song Tuyệt, vừa lúc bên sông Tần Hoài nói có sự biến nên mới lên thuyền đuổi theo chúng ta.
Chàng đứng lên nói với Cố Tử Kỳ :
- Hừ, được rồi, bây giờ ngươi muốn ta đối phó với hai gã kia ra sao đây?
Cố Tử Kỳ tỏ vẻ cực kỳ lúng túng, đáp :
- Tôn giá, tiểu nhân nghĩ rằng hay là bỏ qua, không buồn để ý tới họ.
Kim Phi Hùng cất tiếng cười lạnh :
- Bọn chúng tự chuốc lấy phiền hà, rước họa vào thân, nếu như ta bỏ qua thì đâu có được?
Cố Tử Kỳ mặt mày biến sắc, thật không biết xử sự sao cho phải đạo.
Y đã không thể nói rõ với Truy Hồn Thần Tiêu Tần Trọng là Kim Phi Hùng đã hại Quyền Kiếm Song Tuyệt Tăng Vân Hạc, cũng không thể nói Kim Phi Hùng bỏ qua cho Truy Hồn Thần Tiêu Tần Trọng. Cho nên y cứ đứng ngây người ở đó không biết phải làm sao.
Kim Phi Hùng bảo y :
- Ngươi ở trong khoang đợi ta, ta phải ra ngoài xem xét một chút.
Cố Tử Kỳ nói :
- Tôn giá, xin người đừng...
Kim Phi Hùng quay lại bảo :
- Nếu như bọn họ không quá đáng, ta sẽ không xuất thủ.
Chàng quay sang nói với Lưu Thất :
- Lưu Thất ca, chúng ta đi thôi.
Lưu Thất ứng tiếng đi theo sau Kim Phi Hùng ra phía đuôi thuyền.
Trong lúc đang đi, chàng chợt hỏi :
- Lưu Thất ca, ngươi ở trên thuyền bao lâu rồi?
Lưu Thất vội đáp :
- Từ lúc mười lăm tuổi tiểu nhân đã ở trên thuyền, song mới ở trên hoa thuyền này hơn hai năm nay thôi.
Kim Phi Hùng hỏi tiếp :
- Vậy thì kinh nghiệm sông nước của ngươi quá nhiều rồi, không biết con thuyền này có đủ sức đi ra ngoài biển Đông Hải không?

Lưu Thất ngẩn người ngạc nhiên :
- Công tử muốn ra biển Đông Hải sao?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Nếu như không thể đuổi kịp hai hoa thuyền kia ở đoạn sông Trường Giang thì có lẽ phải đi ra biển một chút.
Lưu Thất kinh ngạc hỏi :
- Bọn họ bắt Bạch cô nương mang ra biển Đông Hải làm gì?
Kim Phi Hùng không tiện giải thích, bèn hỏi tiếp :
- Ngươi hãy nói cho ta biết chiếc thuyền này có thể đi ra ngoài biển được hay không, còn mọi chuyện khác để ta định liệu.
Lưu Thất vò đầu bứt tai hồi lâu rồi đáp :
- Hơn mười năm trước tiểu nhân có theo con thuyền lớn như vầy ra đến vùng Nam Dương, nhưng mà chưa ghé tới Đông Hải cho nên không thông thuộc vùng biển ở đó. Hơn nữa phong ba bão táp trên biển thường kéo đến bất ngờ, không sao lường trước được, e rằng đến lúc đó...
Kim Phi Hùng cắt lời gã :
- Ngươi nói là thuyền có thể ra biển được chứ gì? Tốt lắm, còn các chuyện khác thì do ta quyết định.
Lưu Thất chợt nói :
- Giả như chúng ta đi ra biển thì phải chuẩn bị thêm lương thực, nước uống, còn những đồ trang sức bên ngoài thuyền phải bỏ đi, vì sóng gió ngoài biển cực mạnh lớn, có người chịu không nổi phong ba nơi biển rộng, sợ rằng còn phải chiêu mộ thêm thuyền phu nữa.
Kim Phi Hùng nói :
- Về chuyện này ngươi nên bàn và thương lượng vói Bạch Nghĩa rồi cứ lo mọi thứ để chuẩn bị cho chuyến ra biển sắp tới.
Lưu Thất nói :
- Kim công tử, nghe nói trên Đông Hải hải tặc nhiều vô kể. Đặc biệt là Lang Nhân Uy nô quốc, gặp thuyền nào là đều đến cướp sạch.
Kim Phi Hùng đứng dậy bước ra vài bước, đoạn trầm giọng bảo gã :
- Chuyện này đã có ta lo liệu, ngươi chỉ cần làm việc trên thuyền là được rồi, biết rõ chưa?
Lưu Thất thấy vẻ mặt chàng lạnh lùng bèn không dám nói nhiều thêm, vội gật đầu đáp :
- Tiểu nhân biết rồi.
Kim Phi Hùng bước nhanh ra ngoài khoang thuyền, thấy cách khoảng hơn hai chục trượng có một chiếc thuyền đang rẽ sóng lướt tới.
Lưu Thất nói bên tai chàng :
- Kim công tử, chính là con thuyền đó.
Kim Phi Hùng lên tiếng hỏi :
- Phi tiêu của tên đó phóng lên ở đâu?
Lưu Thất chỉ vào cột buồm phía sau chàng, đoạn nói :
- Ghim vào chỗ kia kìa.
Kim Phi Hùng quay đầu ngó theo hướng chỉ, giọng cực kỳ kinh ngạc :
- Kẻ đó cách thuyền xa như vậy, làm sao có thể phóng trúng đến đây được?
Lưu Thất vội trả lời :
- Không phải đâu, lúc nãy hai thuyền gần nhau lắm. Bây giờ mới cách xa như vậy đó.
Chàng nhìn vào con thuyền ở phía xa, đoạn lẩm bẩm :
- Không hiểu vì cớ gì mà con thuyền đó lúc thì chạy quá nhanh lúc thì chậm chạp như vậy?
Chàng nhìn về phía con thuyền một lúc rồi thầm nghĩ :
"Bây giờ ta phải khẩn trương lo chuyện Bạch Lãnh Thu, không có thì giờ dính vào ba cái chuyện rắc rối kia làm chi cho mệt."
Lưu Thất thấy sắc mặt Kim Phi Hùng thoáng đổi, bèn lên tiếng hỏi :
- Công tử, chúng ta có cần dừng thuyền lại hay là mặc kệ bọn họ?
Kim Phi Hùng đáp ngay :
- Không cần đếm xỉa đến bọn chúng làm gì. Nếu như có ai trong bọn chúng dám cả gan nhảy lên thuyền thì hãy báo cho ta biết.
Lưu Thất gật đầu :
- Phải đó, tiểu nhân xin tuân lệnh.

Kim Phi Hùng đưa mắt ngó ra đằng xa, chợt bật lên tiếng hừ lạnh :
- Lũ này thật to gan quá sức, dám gây sự với ta.
Lưu Thất chợt la lên :
- Công tử xem xem, bọn họ sắp đuổi kịp chúng ta rồi kìa!
Kim Phi Hùng nạt gã :
- Ngươi không nên hoảng kinh như vậy, ta sẽ có cách ứng phó với cái bọn này.
Lưu Thất kinh sợ mặt biến sắc :
- Bọn chúng há chẳng phải là cường đồ đạo tặc sao?
Kim Phi Hùng bật cười ha hả :
- Ta là sư tổ của bọn cường đồ thì bọn cường đồ nào dám đụng đến ta?
Lưu Thất chợt nhảy dựng lên :
- Công tử, người...
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Ta chỉ nói đùa với ngươi vậy thôi, ngươi đừng sợ, ta sẽ lo hết mọi sự cho mà.
Lưu Thất gật đầu :
- Công tử, người đứng ở đây, tiểu tử xuống thay cho con trai mình, sợ rằng nó run tay mà lái thuyền không vững.
Kim Phi Hùng gật đầu đáp :
- Ngươi đi đi, ta sẽ đứng đây đợi bọn chúng.
Lưu Thất đi ra ngoài đuôi thuyền, và bước được mấy bước đột nhiên nghe thấy một tiếng hú dài vang vọng từ trên không trung truyền tới.
Gã ngẩng đầu nhìn lên thấy một vật đen sì buộc theo một sợi dây dài đang bay tới.
Nhãn lực của gã không đủ sức nhìn rõ vật đang bay tới là vật gì, chỉ cảm thấy một áp lực nặng nề đè nặng lên thân mình.
Theo bản năng tự nhiên gã vội lấy tay che mặt, la lên một tiếng kinh hãi rồi nằm rạp xuống sàn thuyền, người thuyền phu trẻ tuổi đang nắm bánh lái thuyền thấy phụ thân bị như vậy cũng vội ngẩng đầu lên nhìn.
Khi hắn thấy vật đang ở trên không trung ước chừng nặng hơn ngàn cân bay tới là một mỏ neo bằng sắt thì cũng kinh sợ, sắc mặt tái xanh, miệng thét lên một tiếng, bánh lái thuyền bị xoay nghiêng về bên trái.
Cứ xem tình hình trước mắt, chiếc thuyền này nếu bị mỏ neo rớt trúng thì sẽ thủng nơi đáy thuyền rồi sẽ dần dần chìm xuống đáy sông Tần Hoài.
Hốt nhiên một bóng người mặc áo xanh lướt qua trên sàn thuyền, vươn tay ra bắt lấy góc của mỏ neo.
Chiếc mỏ neo từ phía xa bay lại, thêm sức nặng ngàn cân rơi xuống, giả như sàn thuyền bằng sắt cũng phải bị lún một lỗ lớn, nhưng mà Kim Phi Hùng chỉ trong chớp mắt đã giơ tay điểm nhẹ vào nó, khiến cho lực rơi bị chựng lại, kình lực bị ngăn lại quá nửa.
Thân hình chàng lơ lửng trên không trung một lúc rồi đỡ theo chiếc mỏ neo nhẹ nhàng đáp xuống sàn thuyền.
Kim Phi Hùng hơi bị lắc lư thân hình một chút rồi mới đứng vững lại như cũ, nhưng do lực rớt truyền vào mỏ neo quá mạnh khiến cho ván thuyền ngay chính giữa hai chân chàng đang đứng bị chấn động mạnh.
- Rắc... Rắc...
Chỗ ván thuyền chính giữa hai bàn chân chàng bị nứt ra mấy đường.
Song lúc này lực đạo truyền vào mỏ neo rớt xuống đã hoàn toàn bị chế ngự, mặc dù tay phải cầm mỏ neo nặng nề nhưng chàng đã kịp đề khí vận công, hai chân đứng sát ngay chính giữa khe hở mà không bị lọt xuống.
Cảnh tượng cực kỳ hiểm nghèo này chỉ có mỗi mình Cố Tử Kỳ đứng trên sàn thuyền phía sau là thấy được rõ ràng mà thôi.
Lúc này thấy Kim Phi Hùng thân đỡ lấy chiếc mỏ neo có sức nặng ngàn cân như vậy Cố Tử Kỳ mới cảm thấy công lực của y còn kém Kim Phi Hùng rất xa.
Y hết sức kinh ngạc, nhịn không được, liền ồ lên một tiếng tỏ vẻ khen ngợi.
Tiếng "ồ" vừa thoát ra khỏi miệng đã thấy Kim Phi Hùng đột ngột bước lên trước hai bước, nhẹ nhàng hất tay ném mỏ neo về phía chiếc thuyền nhỏ đang đuổi theo phía sau.
Cố Tử Kỳ la lên một tiếng sợ hãi, chạy tới trước, miệng lắp bắp :
- Tôn giá...

Ý Cố Tử Kỳ muốn ngăn Kim Phi Hùng, nào ngờ vết thương trên người chưa lành, nội lực bị tổn thương quá nặng cho nên vừa mới lao đến không hề nghĩ tới những khe nứt trên sàn thuyền.
Đến khi hắn phát giác ra những vết nứt đó thì đã quá muộn, không kịp đề khí phóng mình ra được nữa.
- Úy da...
Chân hắn đã mềm nhũn ra, nguyên cả thân hình hắn liền bị lọt xuống khe hở hình chữ thập trên sàn thuyền.
Trong lúc thân hình y còn lơ lửng, hai chân chưa kịp chạm xuống dưới đáy thuyền, thì cánh tay trái duy nhất của hắn đã bị một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt.
Đà rơi vì thế mà chợt ngừng lại. Cố Tử Kỳ đang mượn sức định leo lên sàn thuyền thì nguyên cả thân hình bị người đó nhấc bổng lên rồi đặt hắn ngồi trên sàn thuyền.
Cố Tử Kỳ định thần nhìn lại, thấy người ra tay giúp đỡ mình không phải ai khác mà chính là Kim Phi Hùng.
Lập tức y đỏ bừng mặt, miệng ấp úng :
- Tôn giá, tiểu nhân thật...
Kim Phi Hùng thản nhiên mỉm cười :
- Thương thế của ngươi còn nặng lắm, nguyên khí chưa hồi phục đâu, hãy đứng qua một bên nghỉ ngơi chút đã.
Y nhăn mặt cười khổ :
- Tôn giá...
Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng đã nghe thấy một tiếng la hốt hoảng vang lên, ánh mắt y chợt đảo ra phía sau nhìn, vừa đúng lúc thấy một cột nước bắn vọt lên, chiếc thuyền nhỏ phía sau lắc lư rồi chìm xuống dưới sông.
Y biết rằng chiếc neo bằng sắt đã trúng con thuyền nhỏ, y nhịn không nổi, nên cất tiếng hỏi :
- Tôn giá, người làm như vậy há chẳng phải là hại các người trên thuyền đó hay sao?
Kim Phi Hùng cất tiếng hừ lạnh :
- Cái đó là bọn chúng tự ý gây ra, sao ngươi lại trách ta?
Chàng trừng mắt nhìn Cố Tử Kỳ một hồi rồi bảo :
- Ngươi hãy vào trong khoang ngay để tránh gây thêm phiền phức đa sự.
Cố Tử Kỳ chưa kịp mở miệng trả lời thì đã thấy hai bóng người từ dưới chiếc thuyền nhỏ bay lên, một người trước, một người sau nhờ lực của cột buồm dao động lắc lư mà phi thân lên trên hoa thuyền lẹ hơn điện xẹt.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười bảo :
- Không cho bọn chúng uống nước thì bọn chúng không cảm thấy sảng khoái đâu.
Cố Tử Kỳ nghe vậy biết Kim Phi Hùng cố ý làm chìm con thuyền nhỏ kia để bức bách hai người dưới thuyền lên đây, nên vội vàng lên tiếng :
- Mong tôn giá hãy bớt cơn thịnh nộ để cho vãn bối có cơ hội giải thích với bọn họ một chút.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Nếu như ta không đỡ lấy cái mỏ neo chết tiệt kia e rằng con thuyền của chúng ta đã bị lật từ lâu rồi, còn đâu cơ hội để cho ngươi giải thích kia chứ?
Trong lúc này người thuyền phu trẻ tuổi đã nắm vững bánh lái thuyền. Lưu Thất cũng đang lồm cồm bò dậy.
Gã không biết nãy giờ Kim Phi Hùng làm cái gì mà con thuyền vẫn bình yên vô sự, trong lòng cảm thấy kỳ quái vô cùng.
Nhưng mà gã cũng không dám lên tiếng hỏi, vội vàng đi về phía đuôi thuyền rồi nói :
- Thành Tín, ngươi làm cái gì vậy, suýt chút nữa là thuyền bị lật rồi, sao còn chưa đưa bánh lái cho ta?
Gã muốn tự tay mình lái thuyền để khỏi xảy ra việc bất trắc, ai ngờ vừa mới bước được hai bước chợt thấy có hai bóng người, một tăng nhân, một đạo sĩ từ dưới sông lao lên rồi đáp xuống sàn thuyền.
Lưu Thất ở trên thuyền hơn hai chục năm, tuy đã gặp đủ mọi hạng người nhưng chưa hề gặp một cao thủ giang hồ nào.
Đạo sĩ nọ tay cầm trường kiếm, mặt hầm hầm giận dữ đứng trên thuyền, hắn từ khoảng cách xa như vậy mà chỉ mượn sức một tấm ván thuyền phi thân lên đây, dường như không phút nào rảnh tay, chộp vội Lưu Thành Tín đang lái thuyền, tựa như muốn ném người thuyền phu trẻ tuổi này xuống sông.

Hắn vừa mới định chộp lấy Lưu Thành Tín, lực đạo chưa kịp phát ra đột nhiên thấy có một luồng kình lực vô cùng mãnh liệt ập tới đè lên người mình. Luồng ám kình vô hình tựa hồ như một mũi kiếm cực kỳ sắc bén bất ngờ đánh tới khiến cho tả thủ của hắn không cách nào chụp trúng Lưu Thành Tín được.
Trong lúc cuống quít hắn hấp tấp vung kiếm che ngực chống lại luồng kình lực vô hình nọ, song lưỡi kiếm của hắn bị dội ra, thân hình bất giác bị dao động, bước chân di động sang ngang ba bước tránh qua một bên.
Áp lực đè trên người hắn lúc này mới giảm bớt, hắn chợt nhận ra trên thuyền còn có Kim Phi Hùng và Cố Tử Kỳ đang đứng.
Nếu như hắn không chính mắt nhìn thấy, hắn thật không dám tin rằng người ra tay đón cái mỏ neo bằng sắt nặng hơn ngàn cân chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi không hơn không kém.
Bởi vì cứ theo như hắn nghĩ người có thể chụp được cái mỏ neo sắt từ phía sau ném vút tới phải có công phu hơn ba chục năm luyện tập võ công nội gia thượng thừa, bởi vì bản thân hắn có hai chục năm tu luyện công phu mà cũng không dám đưa tay ra đỡ chiếc mỏ neo đó, đành để cho con thuyền nhỏ chìm xuống dưới lòng sông.
Nhưng khi thấy Kim Phi Hùng chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi hắn không khỏi ngạc nhiên, nhưng chỉ thoáng qua hắn đã tìm ra câu trả lời cho chuyện khó tin này.
Lúc này Kim Phi Hùng đã thu hồi luồng nhãn lực lại, chàng trầm giọng nạt :
- Đạo sĩ, sao còn chưa chịu bỏ người ta ra hả?
Vị đạo sĩ không buồn trả lời chàng, mà lạnh lùng nói :
- Ngươi kêu sư phụ ngươi ra đây, bần đạo cần nói chuyện với lão.
Kim Phi Hùng cười lạnh một tiếng rồi bảo :
- Đạo sĩ lầm rồi, ở đây chỉ có ta mà thôi.
Gã đạo sĩ ngẩn người, giọng kinh ngạc :
- Thì ra ngươi...
Kim Phi Hùng lạnh lùng nói tiếp :
- Hèn gì mà người ta nói cửu đại môn phái ở Trung Nguyên đã sa sút quá độ, phái Võ Đang có đệ tử như các ngươi thì làm sao có thể hưng thịnh trên giang hồ được?
Gã kia biến sắc mặt, giọng tức giận :
- Tiểu tử này quá ư cuồng ngạo, dám mở miệng miệt thị người ta quá đáng, ngươi không sợ bị cắt lưỡi hay sao?
Y quay sang nói với hòa thượng đứng bên cạnh :
- Đại Minh đạo huynh, huynh có nghe những lời phách lối vừa rồi của tiểu tử này không?
Đại Minh thiền sư đưa mắt nhìn đăm đăm vào Kim Phi Hùng rồi lên tiếng :
- A di đà Phật, thủ đoạn của thí chủ tàn độc vô lường, tất phải xuất thân từ một vị đại sư môn tà đạo nào đó, bần tăng...
Gã đạo sĩ vội ngắt lời :
- Đạo huynh không nên lôi thôi với cái giọng này làm gì, hai ta nên cứu Cố hiền chí trước rồi hãy nói sau.
Bởi vì gã thấy Kim Phi Hùng đứng sát bên Cố Tử Kỳ, mà Cố Tử Kỳ nãy giờ không có cơ hội mở miệng nói, nên gã cho rằng Cố Tử Kỳ bị Kim Phi Hùng khống chế.
Kim Phi Hùng lạnh lùng mỉm cười rồi bảo Cố Tử Kỳ :
- Bây giờ đến phiên ngươi phải nói rồi đó, ngươi có nói sự thực với hắn cũng không sao, song trước tiên phải buông con trai của Lưu Thất ra mới được.
Ánh mắt của Kim Phi Hùng chợt lóe lên tia nhìn sắc lạnh :
- Nếu như bọn hắn muốn tự kiếm chuyện thì lúc đó đừng trách ta sao không báo trước.
Chàng nói xong liền khoanh tay đứng đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xoáy vào lão hòa thượng và gã đạo sĩ đứng trên thuyền.
Cố Tử Kỳ cúi mình đáp :
- Đa tạ tôn giả.
Hai gã tặng nhân và đạo sĩ đang đứng đó thấy Cố Tử Kỳ có thái độ cực kỳ cung kính đối với Kim Phi Hùng, sắc mặt hai người lộ vẻ kinh ngạc, cùng đưa mắt nhìn nhau, đoạn nghe Bích Trần đạo nhân lên tiếng hỏi :
- Cố hiền chí, chuyện này là nghĩa làm sao?
Cố Tử Kỳ liền đáp :
- Đạo trưởng, xin người hãy thả người huynh đệ kia ra trước đã, để mong tránh gây ra sự hiểu lầm.

(thiếu 14 trang)
- Nhị vị biết rồi chỉ sợ khiến cho giang hồ võ lâm nổi cơn phong ba, gây ra đại họa cho các phái ở Trung Nguyên.
Đại Minh thiền sư chợt nói :
- Sự tình nghiêm trọng như vậy sao?
Bích Trần đạo nhân lắc đầu bảo :
- Ta thật chẳng hiểu đó là cái nơi chết chóc nào cả.
Cố Tử Kỳ lại lấy tay vẽ thành một đường lớn trong không trung. Bích Trần đạo nhân ngẩng đầu nhìn lên không trung thấy mặt trăng trên cao tỏa ánh sáng bàng bạc xuống, liền nói :
- Chẳng lẽ hắn từ cung trăng tới?
Cố Tử Kỳ lắc đầu, Bích Trần đạo nhân ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên mặt biến sắc, giọng lạc hẳn đi :
- Lẽ... lẽ nào... hắn đến từ...
Cố Tử Kỳ gật đầu :
- Không sai, chính là nơi đó.
Lúc này Đại Minh thiền sư cũng nhớ ra, vẻ mặt lão cũng xám ngắt, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ hoảng sợ.
Lão đưa mắt liếc vào trong khoang thuyền, bỗng hạ giọng thì thầm :
- Mấy chục năm trước nghe nói có người ở nơi đây xuất hiện trên giang hồ, rồi chỉ trong thời gian ngắn lại biến mất, tại sao bây giờ...
Bích Trần đạo nhân cắt ngang lời lão :
- Đạo hữu, xem ra chúng ta phải đi thôi. Chuyện này để sau hãy tính lại với y.
Nói rồi lão chợt nhớ rằng Kim Phi Hùng vẫn còn ở trong khoang thuyền nên không dám nói thêm, vội ngừng ngay lại, rồi đổi giọng nói :
- Cố hiền chí, ngươi không đi theo chúng ta được ư?
Cố Tử Kỳ lắc đầu :
- Vãn bối không thể thoát thân ngay lúc này được, mong nhị vị tiền bối lượng thứ cho.
Nét mặt Bích Trần đạo nhân hiện ra vẻ hối hận :
- Bần đạo nghe lời ngươi, nhất định ta sẽ tìm cách cứu, ngươi cứ an tâm.
Đại Minh thiền sư liếc nhìn Lưu Thất đang nắm bánh lái thuyền, đoạn lão thấp giọng hỏi nhỏ :
- Cố hiền chí, hắn định đi đâu vậy?
Cố Tử Kỳ liền đáp :
- Có lẽ men theo Trường Giang để đi ra Đông Hải.
Đại Minh thiền sư và Bích Trần đạo nhân nghĩ tới quan hệ giữa Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo :
- Đi ra Đông Hải sao? Lẽ nào các ngươi lại đến...
Hai người không dám nhắc tới Trường Xuân đảo, chỉ mới nói được một nửa đã vội ngậm miệng lại.
Cố Tử Kỳ gật đầu :
- Có lẽ là chỗ đó.
Đại Minh thiền sư không dám nói nhiều thêm nữa, vội quay người đi tới trước mặt Lưu Thất rồi lên tiếng :
- Xin thí chủ hãy cho thuyền đi gần sát bờ một chút, chúng tôi cần phải lên bờ.
Chiếc thuyền đang đi ngược dòng bỗng chuyển hướng, từ từ cập vào bờ bên phải.
Đại Minh thiền sư và Bích Trần đạo nhân không dám đứng lâu trên thuyền, lúc thuyền còn cách bờ chừng ba trượng đã hấp tấp phi thân lên bờ.

Hồi 06

Cổ sát quái nhân

Cố Tử Kỳ nhìn theo bóng hai người mất hút trong vầng sáng bàng bạc huyền ảo của bóng trăng, trong lòng bỗng nhẹ nhàng như vừa được trút khỏi gánh nặng ngàn cân đang đè nặng trên ngực. Y biết rằng để cho hai người đi lúc này có lẽ giang hồ sẽ dợn sóng, võ lâm nổi cơn phong ba dữ dội, trong lòng y lo lắng không yên, tất cả chuyện này đều do mấy câu nói trong lúc sơ ý gây ra.
Song vì muốn cứu tính mạng của Bích Trần đạo nhân và Đại Minh hòa thượng, hơn nữa để tránh cho Kim Sư tiêu cục khỏi bị tiêu diệt, nên bất đắc dĩ mà y phải xử sự như vậy.
Nghĩ đi nghĩ lại, y thầm cười khổ, tự nhủ :
"Xem ra ta chỉ có cách đi bước nào biết bước đó. Ai mà biết được lát nữa sẽ xảy ra cái gì cơ chứ?"
Cố Tử Kỳ nghĩ đến đây đã nghe tiếng của Kim Phi Hùng vang lên phía sau lưng :
- Bọn chúng đi rồi hả?
Y vừa quay đầu lại đã thấy Kim Phi Hùng chắp hai tay sau lưng, ánh mắt đang chăm chú nhìn mình.
Y liền gật đầu đáp :
- Bọn họ đã đi rồi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng nhìn hắn một lát, rồi nói :
- Kể ra ngươi cũng phải khổ tâm đó chứ?
Cố Tử Kỳ không tài nào đoán nổi lời nói của Kim Phi Hùng ẩn chứa thiện ý hay ác ý, giọng y thoáng có ý hoảng sợ :
- Tôn giá...
Kim Phi Hùng thản nhiên cười nói :
- Ta không thể nào trách cứ ngươi được, đó âu cũng là lẽ thường tình của con người mà thôi, nhưng mà ngươi cũng không nên nói với họ là ta đến từ Thái Dương cốc.
Cố Tử Kỳ chợt đỏ bừng mặt :
- Vậy ra tôn giá đã nghe hết?
Kim Phi Hùng đáp :
- Ta không muốn vì chuyện nhỏ này mà làm thay đổi cách làm của ta, nhưng sáng sớm mai trước khi mặt trời mọc ngươi phải rời khỏi thuyền.
Cố Tử Kỳ lộ vẻ hoảng hốt, hỏi :
- Tôn giá nổi giận rồi sao?
Kim Phi Hùng cất giọng cười lạnh :
- Ngươi sợ ta không truyền cho ngươi Tả Thủ kiếm pháp hay sao? Ta đối xử với thế nhân từ trước đến giờ là không hề phụ người và cũng muốn người đừng phụ ta. Ta đã hứa truyền thụ kiếm pháp cho ngươi, tất nhiên ta không bao giờ nuốt lời hứa.
Chàng bỗng ngưng lại, quay sang nói với Lưu Thất :
- Lưu đại ca, trước khi trời sáng xin ngừng thuyền lại để ta đưa vị tướng công này lên bờ nhé.
Lưu Thất vội đáp :
- Dạ thưa công tử, tiểu nhân biết rồi.
Kim Phi Hùng quay sang bảo Cố Tử Kỳ :
- Thôi chúng ta đi vào trong khoang.
Trong lòng Cố Tử Kỳ vô cùng xấu hổ, đi theo Kim Phi Hùng vào trong khoang thuyền.
Kim Phi Hùng ngồi yên trong khoang, đoạn cất tiếng bảo y :
- Ta không thích nhận ân huệ của bất cứ ai, và cũng không muốn cho ai ân huệ, ta hành sự luôn tâm niệm, người đừng đụng đến ta, ta cũng chẳng chạm đến người. Lần này sở dĩ ta truyền thụ kiếm pháp cho ngươi chẳng phải là vì chuyện Mật Đà thần châu mà do ngươi đã nói câu chuyện liên quan đến Trường Xuân đảo cho ta mà thôi.
Chàng lạnh lùng cười thêm một tiếng, đoạn nói tiếp :
- Từ nay về sau, giữa hai ta không hề có ân oán chi nữa, nếu như ta từ Trường Xuân đảo trở về, nghe có ai dùng danh hiệu của ta gây họa trên giang hồ thì chớ trách lưỡi kiếm ta vô tình, chừng đó không ai có thể cứu nổi ngươi đâu.

Cố Tử Kỳ nghe lời Kim Phi Hùng nói, toàn thân toát mồ hôi lạnh, khẽ cúi đầu đáp :
- Lời tôn giá dạy chí phải, vãn bối thọ ơn của tôn giá suốt đời khó mà báo đáp.
Sau này quyết không thể...
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Ta đã nói rõ ràng rồi, ân oán giữa hai ta không còn gì để nói, về sau chỉ cần ngươi đừng đụng đến ta thì ngươi có làm chuyện gì chăng nữa, ta cũng không thể dùng những lời như bọn danh môn chính phái nói là thế thiên hành đạo quỉ quái gì đó để giết ngươi được, ta muốn ngươi phải biết rõ điều đó.
Cố Tử Kỳ biết Kim Phi Hùng hành sự cực kỳ quái dị, ý nghĩ ngôn từ đều khác xa người bình thường, nên y cũng không dám nói nhiều để tránh làm cho đối phương giận dữ.
Kim Phi Hùng thấy Cố Tử Kỳ cứ gật đầu liên tục, đoạn trầm giọng nói :
- Bây giờ ngươi hãy chú ý nghe, ta sẽ truyền lại cho ngươi thập tam thức Tả Thủ kiếm pháp.
Chàng hơi trầm tư một lát, rồi đem khẩu quyết của bộ Tả Thủ kiếm pháp truyền cho Cố Tử Kỳ, sau đó vào trong thư phòng lấy một cây thước sắt múa chậm từng chiêu thức trong Thập tam thức Tả Thủ kiếm pháp cho y xem.
Để cho Cố Tử Kỳ có thể tham ngộ được sự ảo diệu của kiếm pháp, chàng biểu diễn kiếm thức vô cùng chậm chạp, mỗi đường kiếm đều phân ra từng phần xem cực kỳ dễ hiểu.
Cố Tử Kỳ đã luyện võ gần mười năm, tuy không có tư chất thượng thừa, nhưng cũng có căn cơ nên chỉ xem qua hai lần là có thể lĩnh hội được gần như toàn bộ.
Kim Phi Hùng lại đem chỗ ảo diệu của kiếm pháp giảng kỹ lại cho y nghe một lần nữa, rồi mới thở hắt ra một hơi, nói :
- Thập tam thức Tả Thủ kiếm pháp coi như ngươi đã lãnh hội được rồi, lúc về thì chuyên cần tập luyện, không mấy chốc sẽ tham ngộ được sự ảo diệu của nó.
Cố Tử Kỳ cúi mình đáp :
- Đa tạ tôn giá đã ra công chỉ điểm.
Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo y :
- Khỏi cần. Sau này ngươi chớ nói với ai rằng kiếm thức là do ta truyền thụ, nếu không sẽ gây ra hậu hoạn không sao lường nổi đó.
Cố Tử Kỳ đáp :
- Vãn bối xin ghi nhớ kỹ.
Kim Phi Hùng đưa tay lắc chiếc chuông đồng để trên bàn, rồi bảo y :
- Bây giờ ta kêu Lưu Thất cho thuyền cập vào bờ, đã đến lúc ngươi phải rời khỏi thuyền rồi.
Cố Tử Kỳ thấy mục đích của mình đã đạt, tuy bị mất cánh tay phải, song lại được truyền cho bộ kiếm pháp thần kỳ, dù cho y chẳng biết uy lực của Thập tam thức kiếm pháp này to lớn ra sao, nhưng y tin rằng võ công do Thanh Y Tu La truyền cho tuyệt đối không phải là tầm thường.
Ngay lúc đó đã nghe tiếng chân bước vào trong khoang thuyền hỏi :
- Công tử cho gọi tiểu nhân có việc chi?
Kim Phi Hùng gật đầu trả lời :
- Phiền Lưu đại ca cho thuyền cập sát bờ, vị Cố công tử này phải rời thuyền.
Lưu Thất vâng dạ, rồi lui gót quay ra.
Ánh mắt Kim Phi Hùng lạnh lẽo liếc nhìn Cố Tử Kỳ :
- Chuyện có liên quan tới Bạch cô nương không được nói cho ai biết, nếu như có tin tức nào tiết lộ ra ngoài thì chớ trách kiếm này hạ thủ vô tình.
Cố Tử Kỳ chạm phải tia nhìn lạnh lẽo của chàng, trong lòng ớn lạnh, giọng y run rẩy :
- Tôn giá yên tâm, vãn bối nhất định phải kín miệng.
Kim Phi Hùng chỉ lên trên bờ :
- Thuyền đã cập sát bờ rồi, ngươi nên rời khỏi thuyền.
Cố Tử Kỳ nhìn theo hướng tay Kim Phi Hùng chỉ, thấy hoa thuyền cách bờ không quá một trượng, liệu sức mình có thể phi thân lên được, liền quay lại cảm tạ :
- Ơn truyền thụ võ công của tôn giá, suốt đời vãn bối không quên.
Y từ nhỏ được Cố Dương Vô cưng chiều, lại thêm cái lũ bại hoại trong giang hồ dụ vào những tật xấu, song bản tính y vẫn là người tốt, cho nên những lời vừa thốt ra chính là những lời nói chân thật từ đáy lòng y.
Kim Phi Hùng vẫn lạnh lùng :

- Hai ta ân oán phân minh, ngươi không nên khách sáo như vậy. Về sau nếu còn đụng chạm đến ta, thì hậu quả ra sao ngươi cũng đã biết.
Cố Tử Kỳ thoáng rung động :
- Vãn bối biết những việc mình làm trước đây thực là không phải. Nay được tiền bối giáo huấn, nhất định sẽ tự sửa mình, sống đàng hoàng hơn.
Kim Phi Hùng phẩy tay :
- Biển khổ vô biên, quay đầu là có bến. Thôi ngươi đi đi!
Cố Tử Kỳ ứng tiếng nhảy phóc lên bờ, rồi cắm đầu đi thẳng. Ánh mắt của Kim Phi Hùng dõi nhìn theo cái bóng khuất dần, trong lòng hết sức ngạc nhiên, chỉ cảm thấy rằng những việc mình làm vừa rồi khác xa tính khí trước đây, tựa hồ như chàng đã biến thành một người khác.
Đang lúc xuất thần ngây người đứng lặng thì phía sau lưng chàng bất ngờ vang lên tiếng của lão gia nhân Bạch Nghĩa :
- Kim công tử, nghe Lưu Thất nói chúng ta sắp ra biển?
Kim Phi Hùng quay người lại đáp :
- Nếu như không đuổi kịp hai hoa thuyền trước mặt thì đành phải đi ra biển vậy.
Bạch Nghĩa lắc đầu nói :
- Không được. Việc này chưa được suy tính kỹ càng.
Kim Phi Hùng thoáng nhíu mày, hai luồng nhãn quang sắc như hai luồng điện chiếu ra quét một lượt qua khuôn mặt Bạch Nghĩa, rồi nói :
- Tại sao lại không được, chẳng lẽ lão không muốn cứu tiểu thư hay sao?
Bạch Nghĩa chạm phải luồng nhãn quang sắc lạnh của chàng, trong lòng chợt cảm thấy lành lạnh, tự nhủ : "Thiếu niên này có sát khí quá là ghê gớm."
Lão mới từ từ đáp lại :
- Lão nô không có ý đó, mà chỉ vì thuyền của chúng ta không thể đi ra biển được.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :
- Tại sao không thể ra biển được hả?
Bạch Nghĩa buông tiếng thở dài :
- Hoa thuyền của chúng ta chỉ chạy trên sông được thôi, không đủ độ bền thì làm sao mà đi ra biển?
Kim Phi Hùng bực mình :
- Nhưng mà Lưu Thất nói có thể được mà?
Bạch Nghĩa lắc đầu :
- Vì hắn sợ công tử quá mà phải nói như vậy thôi. Thử nghĩ xem thuyền chúng ta không có la bàn, cũng chẳng có những cánh buồm kiên cố để đương đầu với phong ba ngoài biển thì làm sao có thể đi được.
Kim Phi Hùng nghĩ ngợi một lát, cảm thấy lời của lão già cực kỳ có lý, biển lớn đâu giống như bình địa, nếu như có xảy ra chuyện gì thì dù có võ công siêu tuyệt cũng coi như vô dụng mà thôi.
Bạch Nghĩa thấy chàng trầm ngâm không đáp, liền nói tiếp :
- Lão nô thường nghe người ta nói thuyền đi biển nước sâu cần phải vững vàng kiên cố, thuyền trong sông thì nước cạn nên phải lấy nhanh nhẹ làm gốc, hoa thuyền của chúng ta nhanh nhẹ thì có thừa nhưng tuyệt đối không thể chịu nổi phong ba ngoài biển, cứ theo lão nô nghĩ, chi bằng hãy tạm quay về Kim Lăng thuê một con thuyền lớn ra biển, không biết ý công tử ra sao?
Kim Phi Hùng thở dài :
- Thôi thì tạm phải làm theo ý của lão nhân gia vậy.
Bạch Nghĩa hơi cúi mình nói :
- Thế thì lão nô phải đi nói cho Lưu Thất biết.
Kim Phi Hùng đột nhiên bảo :
- Khoan đã, ta phải xuống thuyền trước đã.
Bạch Nghĩa kinh ngạc :
- Công tử không định đuổi theo hoa thuyền kia nữa hay sao?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Lão không cần phải lo lắng. Ta đã nhận lời cứu tiểu thơ các ngươi, nhưng mà ta cảm thấy Tử Quyên và lão chẳng những không thể giúp được ta mà còn khiến cho ta vướng bận thêm. Chi bằng ta trở về Kim Lăng, để một mình ta ra biển cũng được.
Bạch Nghĩa vội vàng cất tiếng :
- Tại sao công tử phải làm như vậy?

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Nếu như đi đến động thủ với người ta ngay lúc này thì tương lai lành dữ khó bề liệu định, các ngươi một người là lão ông tóc bạc, một người là nữ nhân nhu nhược.
Nếu như đi cùng với ta thì làm sao ta có thể lo liệu cho các ngươi được.
Bạch Nghĩa gật đầu đáp :
- Công tử nói vậy thì lão nô đành phải tuân mệnh vậy.
Kim Phi Hùng đang định tung mình nhảy lên bờ, chợt nghe tiếng Bạch Nghĩa la lên thất thanh :
- Mong công tử hãy đợi một chút, lão nô có chút lễ mọn gởi lại cho người.
Kim Phi Hùng chợt dừng bước, cất tiếng hỏi :
- Đồ vật gì vậy?
Bạch Nghĩa hấp tấp đi vào trong khoang thuyền, một thoáng sau cầm ra một bọc kim ngân, giọng hết sức thành khẩn :
- Công tử đi ra biển cần phải có thuyền lớn, chút vàng bạc này để dùng vào việc thuê thuyền.
Kim Phi Hùng khẽ nhíu mày, hai năm nay chàng tung hoành trên giang hồ có thể nói là vô địch, thậm chí đã được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn. Nhưng mà về chuyện tiền bạc thì thật là quẫn bách, mà chàng không phải là người trong ma đạo nên không thể dùng thủ đoạn cướp giựt để lấy tiền.
Bạch Nghĩa thấy chàng không có ý cự tuyệt, liền cầm bọc kim ngân đưa cho chàng, rồi bảo :
- Lão nô biết là công tử cầm tay không nên, nhưng mà...
Kim Phi Hùng bất ngờ cười lớn tiếng :
- Bạch Nghĩa, lão lầm rồi, Kim mỗ này đi ra ngoài biển là theo lời hẹn với Trường Xuân tiên tử chứ hoàn toàn không phải vì chuyện riêng của Bạch gia thì làm sao có thể dùng số bạc của Bạch gia các ngươi được?
Lời nói còn đang vang vang thì thân hình chàng vọt lên như mũi tên lao thẳng lên bờ lẹ hơn điện xẹt.
Chàng cứ men theo bờ sông lao vút đi, chẳng mấy chốc đã thấy bức thành đá của Kim Lăng. Lúc này bước chân chàng chậm lại, đi từ từ lên phía trước nhưng trong lòng ngổn ngang trăm mối, bao nhiêu điều phức tạp đang rộn lên.
Những ngày trước đây vì phải báo thù nên chàng phải cắm đầu khổ luyện võ công, tập trung toàn bộ tinh thần luyện tập bí quyết võ công mà phụ thân chàng đã để lại, sau khi học thành tài đi vào chốn giang hồ lại để tâm truy tìm tông tích kẻ thù, chàng không hề nghĩ đến bất cứ chuyện nào khác, để tăng thêm quyết tâm phục thù, chàng ra sức áp chế tình cảm của mình khiến cho chàng không khác chi một quái nhân lạnh lùng tàn độc.
Nhưng mà con người là vật có tình cảm, bởi vì Bạch Lãnh Thu giống hệt như Kim Ngân Thi em gái chàng nên khiến chàng để lộ tình cảm thực, không sao che giấu nổi.
Chàng cứ đi chầm chậm về phía trước, bước chân vô định, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, cảnh tượng lúc ngôi nhà bị thiêu cháy đột nhiên lại bừng dậy trong lòng.
Kim Phi Hùng nghiến răng rồi nhủ thầm :
"Chỉ hận là lúc đó ta còn quá nhỏ, nếu không thì ta lấy đầu từng đứa."
Đột nhiên chàng nghĩ tới một chuyện, liền nghĩ ngợi :
"Quái lạ, võ công của ta là do gia gia và sư phụ dạy ta. Lúc đó hai người bị tai họa mà mất mạng, chứng tỏ võ công của hai người không bằng đối phương. Nhưng mà ta nhớ thì võ công của lão tặc nọ đâu có gì lợi hại, lúc này nếu ta động thủ với lão tặc, tuy khó nói là chắc thắng song cũng không thể bị bại dưới tay lão."
Do chuyện này khiến cho chàng đột nhiên hoài nghi về võ công của mình, cảm thấy võ công của mình so với gia gia và sư phụ có lộ số không giống nhau, hay nói cách khác là võ công trong bí quyết không phải là võ công của sư phụ và gia gia, dường như là hai người chưa hề học qua võ công trên bí quyết.
Thế là chàng mới chợt hiểu ra Cố Tử Kỳ và Táng Môn Thần Đặng Thông hoài nghi chàng là người của Thái Dương cốc không phải là không có nguyên nhân.
Lúc này chàng bước gần tới phía dưới bức thành đá, đột nhiên nghe tràng cười quái dị như tiếng trống dội vào màng tai từ trong khu rừng rậm vọng tới. Trong lòng bất giác xao động, lắc mình lao nhanh đến nơi phát ra tiếng động.
Công phu "Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp" lẹ hơn điện xẹt. Trong nháy mắt thân hình chàng đã tới bìa rừng, phóng mắt nhìn vào bên trong.
Phía trong khu rừng có ba vị lạt ma áo đỏ đứng thành hàng chữ nhất, đối diện với các lạt ma là một lão già nhỏ bé mặt như vượn, hai mắt sáng rực, nhưng lại láo liên bất định, vừa nhìn thoáng qua đã biết đó là

đồ gian xảo. Đứng bên phải lão có mặt vượn là một lão già mũi ưng mình mặc trường bào đen, sắc mặt âm trầm hiểm ác. Chàng vừa nhìn lướt qua tình hình biết ngay là có chuyện xảy ra, bèn treo mình vào một cành tùng cổ thụ, lẳng lặng quan sát coi tình hình xảy ra như thế nào.
Những người trong rừng tựa hồ như chăm chú vào đối phương nên không phát giác là ở ngoài bìa rừng có người đến, chỉ nghe vị lạt ma cầm đầu trầm giọng nói :
- Hàn Không Không, nếu như ngươi chịu đem trả Mật Đà thần châu vào lúc này thì lão gia có thể bỏ qua chuyện ngươi đột nhập vào Thiên Long tự.
Kim Phi Hùng chợt hiểu ra lão già mặt vượn chính là kẻ mà giang hồ đặt cho biệt hiệu là Thần thâu Hàn Không Không.
Hàn Không Không lắc cái đầu nhỏ thó, hai tay xoa xoa, cười khổ đáp :
- Lão thâu nhi này cả đời không hề để mất uy phong, chuyến này đi ăn trộm hoàn toàn không phải là Mật Đà thần châu thiệt.
Lạt ma giận dữ hừ lạnh một tiếng :
- Nói láo, lẽ nào bản tự lại đi giỡn mặt với ngươi sao?
Hàn Không Không buông tiếng thở dài :
- Sự tình là như vậy đó, mới đầu ta cũng không biết là giả. Hôm qua lúc ở trong lữ điếm ta thử dùng nó để trị thương cho bọn bảo tiêu mà không có công hiệu. Lúc đó ta mới biết đó là đồ giả.
Lạt ma áo đỏ trầm giọng hỏi tiếp :
- Phải chăng Kim Sư tiêu cục đã đánh tráo nó?
Hàn Không Không đáp :
- Kim Sư tiêu cục không hề biết mình đang áp tải loại vật gì, huống hồ tiêu nhân ăn cơm của tiêu cục làm sao dám đánh tráo đồ của khách nhân, không hiểu Mật Đà thần châu đã biến đi đường nào.
Hàn Không Không chớp đôi mắt chuột ti hí, đoạn nói tiếp :
- Bảo châu rất có thể bị người ta đánh tráo ngay trong quí tự.
Vị lạt ma áo đỏ lập tức cắt ngang lời lão :
- Láo xược! Mật Đà thần châu là trấn sơn chi bảo của bản tự do trưởng giáo cất giấu, ngay cả người trong bản tự cũng khó mà thấy nó, làm sao có thể bị người ta tráo đổi được?
Sắc mặt Hàn Không Không trở nên u uất :
- Nhưng mà cái vật mà lão thâu nhi trộm về đích thực chẳng phải là bảo châu gì.
Nói rồi lão móc từ trong người ra một chiếc hộp bọc gấm vàng đưa cho lạt ma :
- Đồ vật ở trong đây, ngươi có thể cầm đi mà kiểm tra lại.
Lạt ma áo đỏ hầm hầm giận dữ lên tiếng quát lớn :
- Không cần. Tái gia không có thì giờ lôi thôi với ngươi, ngươi phải theo ta về Thiên Long tự rồi sau sẽ hay.
Hàn Không Không lên tiếng thở dài :
- Lão thâu nhi đi chuyến này chắc phải toi mạng rồi.
Lạt ma hừ lên một tiếng, đột ngột nghiêng mình tới trước, vươn tay chụp mạnh vào cổ tay Hàn Không Không.
Hàn Không Không tuy vẫn trả lời, nhưng đã ngầm phòng bị từ trước, thân hình lạt ma vừa mới nhích động thì lão đã lanh lẹ lách mình tránh qua một bên.
Nhưng mà khi lạt ma cầm đầu vừa xuất thủ thì hai lạt ma kia cũng nhất loạt hành động, ống tay áo phất phơ, mỗi người đánh ra một luồng chưởng lực. Hai luồng ám kình mãnh liệt từ hai bên tả hữu ép lại.
Hàn Không Không có công phu khéo léo hơn người, giang hồ hiếm có kẻ nào sánh kịp, song công phu tu tập nội công thì vô cùng tầm thường, bị lạt ma áo đỏ từ ba phía đánh lại, trong lúc nguy cấp, đôi mắt láo liên, có lẽ lão sắp rơi vào trong tay của lạt ma.
Lão già mũi ưng đột nhiên cất tiếng, giọng lạnh :
- Thì ra là cao tăng của Thiên Long tự chỉ có thể lấy nhiều thắng ít thôi sao?
Hốt nhiên lão nhấc tay lên, một luồng chưởng lực nội gia hùng hậu đập vào tay lạt ma áo đỏ cầm đầu.
Lạt ma áo đỏ đang thi triển "Đại cầm nã thủ pháp" vây quanh Hàn Không Không, đột nhiên thấy một luồng ám kình đánh tới ngay trước mặt bèn bỏ qua Hàn Không Không, bàn tay lật lại hóa cú chụp thành đập đánh ra một luồng chưởng lực nghênh đón chưởng lực đối phương, hai luồng lực kình gặp nhau, hai bên đều cảm thấy trong người chấn động, bất giác cùng lui ra sau hai bước.
Thiên Long tự vốn là đất phát dương môn phái Mật Tông nơi Tạng Thổ, có đẳng cao trong giới võ lâm nơi Tạng Thổ, những người được phái đi trong chuyến này đều là những đệ nhất cao thủ trong Thiên

Long tự, việc lão già mũi ưng thình lình nhào vô nhúng tay vào vụ Hàn Không Không làm cho ba lạt ma nổi giận.
Vị lạt ma áo đỏ cầm đầu liền trợn mắt nhìn lão, đoạn trầm giọng hỏi :
- Tôn giá là ai mà nhúng tay vào việc của bản tự?
Lão già mũi ưng lạnh lùng đáp lại :
- Âm Sơn Thần Ma.
Vị lạt ma này bèn hừ lên một tiếng nói :
- Tái gia ở Tạng Thổ cũng đã nghe qua đại danh của tôn giá, chẳng lẽ lão thâu nhi này có quan hệ với tôn giá hay sao?
Âm Sơn Thần Ma lắc đầu :
- Không thân không thích, chả có quan hệ gì tới ta cả.
Lạt ma áo đỏ lạnh lùng cười bảo :
- Đã không liên quan chi đến tôn giá, thì cớ gì mà tôn giá lại xen vào chuyện của bản tự?
Giọng Âm Sơn Thần Ma lạnh lẽo :
- Lão phu cảnh cáo ngươi. Trung Nguyên không phải là nơi tung hoành tự do của các ngươi đâu.
Lạt ma áo đỏ phẫn nộ :
- Mật Đà thần châu là trấn sơn chi bảo của bản tự, không thu hồi không được, ta khuyên tôn giá chớ nên can thiệp vào chuyện riêng của bản tự.
Âm Sơn Thần Ma tuy biết ba vị lạt ma là cao thủ phái Mật Tông nhưng lão vẫn tỏ vẻ coi thường, ngẩng đầu cười lên một tràng dài :
- Hắn cầm viên thần châu giả trong tay, ngươi có giết hắn cũng chẳng ích lợi gì, chi bằng ngươi tự đi tra xét cho rõ ràng rồi sẽ tính sau.
Giọng lạt ma áo đỏ đanh lại :
- Không được, tái gia nếu không bắt y về bản tự thì biết ăn nói với trưởng giáo ra sao?
Âm Sơn Thần Ma bước đến chắn ngang trước mặt Hàn Không Không, rồi bảo vị lạt ma áo đỏ :
- Hàn Không Không tuy có chỗ không phải nhưng đồng đạo võ lâm Trung Nguyên có cách trị hắn, không cần đến người của Thiên Long tự.
Âm Sơn Thần Ma rõ ràng là muốn bảo vệ Hàn Không Không để lợi dụng hắn vào mục đích khác, nên cố gắng tranh biện đoạt lấy lẽ phải.
Nhưng ba vị lạt ma áo đỏ cũng không chịu kém, liền nghe thấy vị lạt ma cầm đầu cất tiếng cười nói :
- Tái gia nghe danh tứ đại ma tôn đã lâu, đến nay mới biết nghe danh không bằng thấy mặt, hóa ra chỉ là phường trộm cắp mà thôi, nếu như còn ngoan cố thì ta cũng sẽ bắt ngươi đem về Tạng Thổ một chuyến.
Âm Sơn Thần Ma ngước mặt lên trời, giọng cực kỳ ngạo mạn :
- Các ngươi đã nói như thế thì cả ba vị đừng mong sống sót mà trở về Tạng Thổ.
Ba lạt ma áo đỏ phẫn nộ, tản ra đứng theo hình chữ phẩm, vây lấy hai người vào giữa.
Nét mặt Âm Sơn Thần Ma hiện ra sát khí rợn người. Vạt trường bào đen bóng tự nhiên lay động, từ từ bung to ra. Tình thế cực kỳ khẩn trương. Hai bên sắp sửa ra tay động thủ, bỗng nhiên...
Vù...
Một bóng người từ trên không trung nhẹ nhàng đáp xuống đứng bên cạnh Âm Sơn Thần Ma.
Không phải ai khác mà chính là Kim Phi Hùng.
Ban đầu chàng hoàn toàn không muốn can thiệp vào chuyện của đôi bên, song khi vị lạt ma lên tiếng thóa mạ Tứ đại ma tôn là phường trộm đạo nên mới bực tức lộ diện. Chàng chỉ vào mặt vị lạt ma áo đỏ cầm đầu, đoạn quát lớn :
- Ngươi dám thóa mạ Tứ đại ma tôn hả?
Lạt ma áo đỏ lạnh lùng đáp :
- Không sai, Tứ đại ma tôn đâu có cái giống gì, ta có chửi cũng đâu sao?
Kim Phi Hùng chau đôi mày kiếm, mắt chiếu ra hai luồng nhãn quang lạnh đến rợn người, vung tay đánh về phía lạt ma áo đỏ một chưởng.
Lạt ma áo đỏ là cao thủ thượng thừa của Thiên Long tự. Bàn tay của Kim Phi Hùng vừa cử động thì lão đã xoay người đánh ra ba chưởng, chỉ thấy bóng người thoáng động, kình phong hú lên ghê hồn.
Nhưng ba chưởng của lạt ma đánh đều rơi vào khoảng không, một chưởng Kim Phi Hùng đánh tới cũng không tới đối phương, thế là hai bên đều trở về ngôi vị.

Kim Phi Hùng từ lúc xuất hiện trên giang hồ tới nay có thể nói là vô địch, đến hôm nay mới gặp vị lạt ma dám chống lại chưởng lực của mình, lại còn xuất chiêu tấn công, khiến cho lòng chàng không khỏi xao động.
Lạt ma áo đỏ thấy ba thế chưởng của mình đánh vào khoảng không cũng ngẩn người kinh ngạc, trầm ngâm một hồi rồi bất ngờ la lên thất thanh :
- Quỷ ảnh thiên biến thân pháp.
Trong lòng Kim Phi Hùng càng vô cùng kinh ngạc, vị lạt ma này chẳng những võ công cao diệu mà còn nhận ra được "Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp", hiển nhiên trước đây lão đã gặp phải kình địch rồi.
Lạt ma áo đỏ nhìn chàng một hồi, ánh mắt dò xét lướt khắp người chàng, đoạn lên tiếng hỏi tiếp :
- Tôn giá là người của Thái Dương cốc?
Kim Phi Hùng lắc đầu đáp lại :
- Tại hạ là kẻ mà giang hồ thường gọi là Thanh Y Tu La.
Hàn Không Không đang đứng cạnh bên chàng nghe vậy thoáng chấn động tâm thần, đảo đôi mắt chuột nhìn chằm chằm vào chàng không chớp mắt, ngay cả Âm Sơn Thần Ma cũng phải giật mình kinh ngạc, đưa mắt liếc nhìn chàng. Tuy rằng Táng Môn Thần Đặng Thông đã kể với lão trước về cái gã Thanh Y Tu La nhưng lão không tưởng nổi thiếu niên trước mặt lại chính là kẻ làm cho giang hồ phải khiếp sợ đặt cho danh hiệu là Thanh Y Tu La.
Lạt ma áo đỏ thấy chàng thi triển "Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp" nên mới cho rằng chàng là người của Thái Dương cốc. Ngay lúc này thấy chàng tự xưng danh hiệu rằng chàng là Thanh Y Tu La, một trong Tứ đại ma tôn ở Trung Nguyên, quả là một điều ngoài sức tưởng tượng nên trầm giọng hỏi :
- Thái Dương cốc và Thiên Long tự đều có chỗ ảo diệu riêng biệt, thí chủ vị tất phải xen vào câu chuyện này làm chi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng :
- Tại hạ chủ trương ai lo phận nấy, tôn giá vô cớ thóa mạ Tứ đại ma tôn là bọn chuột chuyên trộm cướp, đó chẳng phải là quá coi thường Tứ đại ma tôn ư?
Lạt ma áo đỏ cười lớn :
- Nếu như chỉ vì chút lời nói sơ xuất thì Tái gia đây xin nhận mình có lỗi, ta xin nhận lỗi với thiếu hiệp.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Ngươi đã thừa nhận sai lầm, tại hạ cũng không muốn làm khó dễ thêm. Thôi kể như bỏ qua.
Chàng cũng chẳng buồn đếm xỉa đến hành vi của Hàn Không Không, nói xong rồi chàng cúi đầu bỏ đi.
Hàn Không Không muốn lôi chàng vào việc này, nên đột ngột lên tiếng :
- Gã chính là kẻ đã giết chết Quyền Kiếm Song Tuyệt, Thiếu bảo chủ của Kim Sư tiêu cục cũng bị gã chặt đứt cánh tay. Có lẽ chính gã này đã tráo Mật Đà thần châu đó.
Vị lạt ma áo đỏ cầm đầu mặt chợt biến sắc, cao giọng hỏi :
- Tiểu thí chủ, ngươi nên giải thích việc này ra sao?
Kim Phi Hùng chợt đứng lại lạnh lùng đáp :
- Quyền Kiếm Song Tuyệt Tăng Vân Hạc không tự lượng sức, nếu có chết dưới lưỡi kiếm của bản nhân cũng chẳng ân hận gì. Còn Cố Tử Kỳ thì ta đã thả hắn ra rồi.
Lạt ma áo đỏ giọng có vẻ không hài lòng :
- Tái gia hi vọng ngươi phúc đáp rõ ràng về việc Mật Đà thần châu.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Chuyện về Mật Đà thần châu trừ Hàn Không Không ra, e rằng không có ai biết rõ hơn lão.
Lạt ma áo đỏ từ tốn cất tiếng :
- Giả như tiểu thí chủ muốn thoát khỏi chuyện này thì tốt nhất nên nói rõ với trưởng giáo chúng tôi.
Đôi mắt Kim Phi Hùng chiếu ra tia nhìn lạnh lẽo, chàng bỗng cất tiếng cười vang :
- Tôn giá nói vậy mà không biết xấu hổ, người thật chẳng coi Thanh Y Tu La ra gì cả.
Âm Sơn Thần Ma thình lình nói xen vào :
- Lão phu đã nói rồi, Trung Nguyên không phải đất xưng hùng của bọn ngươi. Liệu bề mà cút đi sớm cho rảnh mắt ta.
Câu thóa mạ nặng nề của lão vừa lọt vào tai lạt ma áo đỏ, khiến ba người nổi cơn thịnh nộ, nghĩ tới Mật Đà thần châu, bảo vật trấn sơn của Thiên Long tự, lúc họ lãnh sứ mạng đi vào Trung Nguyên đã được trưởng giáo căn dặn kỹ lưỡng, phải truy tìm Thần châu bằng bất cứ giá nào. Sở dĩ họ phải nhân nhượng Kim Phi Hùng là bởi vì uy danh của Thái Dương cốc quá lớn, nên không muốn gây thêm rắc rối, bây giờ chàng đã liên quan đến Thần châu thì họ cũng không cần phải nhân nhượng nữa.

Vị lạt ma áo đỏ cầm đầu liền trầm giọng quát :
- Các người ở đây đều có liên quan đến Mật Đà thần châu, các ngươi mau cùng ta bắt chúng.
Những bóng áo đỏ thoáng vũ lộng xông thẳng về phía Kim Phi Hùng, thân hình còn đang lơ lửng trên cao mà những luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt đã ụp xuống đầu chàng.
Kim Phi Hùng vẫn đứng sừng sững tại chỗ, song chưởng từ từ để ngay trước ngực, rồi đột ngột vung cánh tay ra.
Ầm... Bình...
Một âm thanh chấn động vang lên.
Cát đá bay lên tứ tung, cuồng phong cuộn lên ào ạt.
Thân hình Kim Phi Hùng không tự chủ được, bất giác thối lui ra sau hai bước, huyết khí nhộn nhạo, công lực cơ hồ như bị tản mát hết.
Thân hình cao lớn của lạt ma đang lơ lửng trên không bị sức phản chấn mạnh mẽ dội lại, chịu không nổi rú lên một tiếng rơi bịch xuống đất, lắc lư một hồi đoạn đứng im bất động.
Song phương đứng lặng nhìn nhau, thình lình Kim Phi Hùng thét lên một tiếng, lẹ hơn sao xẹt huy động chưởng đánh ra, trong nháy mắt công ra liên tiếp bảy chưởng.
Chàng tu tập huyền môn công phu, chưởng lực dương cương phát ra, uy thế cực kỳ hùng mãnh, mỗi chiêu đánh ra đều có sức khai sơn phá thạch, uy lực thập phần dũng mãnh.
Lạt ma áo đỏ bị thế công quá lợi hại của chàng bức bách lui ra sau hơn năm bước, nhưng thoáng chốc đã triển khai công phu "Đại Thủ Ấn" của Mật Tông chống lại, môn thần công này là công phu Thiền Môn chính tông.
Trong phút chốc hai bên đã giao đấu với nhau hơn chục chiêu, song vẫn chưa phân thắng bại.
Hai vị lạt ma áo đỏ còn lại hầu như đồng thời chia ra làm hai phía lao tới tấn công Âm Sơn Thần Ma và Hàn Không Không.
Hàn Không Không trong bụng lập gian kế, biết những nhân vật ở đây đều là cao thủ võ lâm nên luôn tìm cách chuồn đi, tẩu thoát cho lẹ.
Thấy hai ma tôn đang giao đấu với hai vị lạt ma, còn một vị lạt ma đang xông tới gần mình. Lão vội vàng lắc mình nhanh như luồng điện xẹt, lao tuốt vào trong rừng rậm.
Lạt ma thấy mình đánh hụt một chiêu liền hét lớn :
- Lão thâu nhi bỏ chạy rồi!
Hai vị lạt ma áo đỏ kia lập tức dừng tay lại không động thủ nữa, thân hình xẹt nhanh ra sau, miệng thét vang :
- Lão ma kia là chính phạm, mau đuổi theo y.
Liền đó những bóng áo đỏ nhất loạt xẹt thẳng vào trong rừng sâu.
Trận quyết đấu sinh tử đột ngột chấm dứt, bởi vì Hàn Không Không bỏ chạy nên bốn bề trở lại trầm mặc như cũ.
Kim Phi Hùng ngầm vận khí, cảm thấy nội tạng không còn xao động như trước nữa nhưng phải kịp thời điều tức, bèn quay người định bỏ đi.
Âm Sơn Thần Ma bất ngờ hét lớn :
- Đứng lại!
Kim Phi Hùng dừng bước, lạnh lùng quét ánh mắt về phía lão rồi lên tiếng :
- Tôn giá gọi tại hạ lại có điều chi chỉ giáo?
Âm Sơn Thần Ma thấp giọng :
- Ngươi quả thật là Thanh Y Tu La sao?
Kim Phi Hùng lạnh lùng :
- Tại hạ hà tất phải nói dối.
Âm Sơn Thần Ma bước tới chìa tay ra, đoạn bảo chàng :
- Đưa Mật Đà thần châu ra đây.
Kim Phi Hùng chợt cau mày :
- Mật Đà thần châu rõ ràng trong tay Hàn Không Không, tại sao ngươi nói ta lấy?
Âm Sơn Thần Ma nói :
- Trước đây lão phu cho rằng nó ở trong tay Hàn Không Không, nhưng lúc này lão chắc rằng nó ở trong túi của ngươi đó.
Kim Phi Hùng động tính hiếu kỳ, liền hỏi :
- Ngươi nói sao?

Âm Sơn Thần Ma vênh mặt đáp :
- Mật Đà thần châu là vật nhỏ bé Hàn Không Không giao nó cho Kim Sư tiêu cục hộ tống. Kim Sư tiêu cục ắt phải giao nó cho kẻ có võ công cao nhất nắm giữ, mà Quyền Kiếm Song Tuyệt là một người trong đoàn lại có võ công cao nhất trong bọn, ngươi không hề có thâm thù với phái Võ Đang, đương nhiên ngươi giết hắn là chỉ đoạt lấy thần châu.
Kim Phi Hùng hừ một tiếng, đoạn đáp :
- Suy đoán của tôn giá quả là cũng có lý, song đáng tiếc tại hạ không biết trong mình y có thần châu, hiện giờ xác Quyền Kiếm Song Tuyệt đã chìm xuống đáy sông, tôn giá có thể đi vớt lên mà lục lấy.
Đôi mắt Âm Sơn Thần Ma ánh lên tia nhìn hiểm độc :
- Lão phu không muốn nhiều lời vô lý với ngươi, nếu như ngươi giao thần châu lại cho ta thì ta có thể tha mạng. Bằng không ta...
Kim Phi Hùng chợt ngắt lời lão :
- Không cần nói nhiều. Người trên giang hồ đều liệt hai ta vào hàng Tứ đại ma tôn, hôm nay ngẫu nhiên gặp mặt, bất tất có thần châu hay không, cũng phải phân định danh hiệu cho rõ chứ!
Âm Sơn Thần Ma cười lạnh :
- Tiểu tử kia, ngươi thật là cuồng vọng lắm, hãy tiếp một chiêu của lão phu.
Ống tay áo đột ngột vung lên nhanh lẹ phát ra một chưởng.
Kim Phi Hùng không lùi mà cứ tiến lên, cổ tay chàng bật ngửa ra, một luồng kình lực mãnh liệt ào tới khiến tay áo rộng của Âm Sơn Thần Ma bị rúng động, cơ hồ như sắp rách toạc ra, tả thủ của chàng như tia chớp chụp vào cổ tay đối phương, một chiêu thi triển hai thức nhanh không thể tưởng.
Âm Sơn Thần Ma được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, chẳng những công lực thâm hậu, võ công đặc dị tự tách thành một phân hệ. Thấy đối phương xuất chiêu cực kỳ nhanh lẹ, nội lực phát ra vô cùng hùng hậu, trong lòng hết sức kinh hãi, vì từ lúc lão xuất hiện trên giang hồ đến nay, lần đầu lão gặp một cao thủ nhỏ tuổi như vậy, cũng thế càng khiến lão ma nổi giận, mặt đầy sát khí, hét lên một tiếng rồi vung chưởng đánh ra.
Trong chớp mắt chưởng phong rít lên ghê hồn, luồng kình lực xé gió lao tới, phút chốc lão đã đánh ra mười hai chưởng công, thêm với bảy tia chỉ phong lợi hại vô cùng.
Kim Phi Hùng bình sinh hiếm gặp cao thủ, thấy vậy cũng vũ lộng thần uy, cất tiếng hú dài, vung chưởng nghênh tiếp, chưởng lực cước pháp cùng lúc thi triển chống lại thế công của đối phương.
Chàng tuy gắng sức chống lại thế công cực kỳ mãnh liệt của Âm Sơn Thần Ma nhưng đã cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, thân hình lắc lư bất định.
Râu tóc Âm Sơn Thần Ma dựng ngược, miệng thét vang :
- Ngươi thử tiếp thêm ba chưởng của lão phu nữa coi!
Hữu chưởng của lão ma nhấc lên từ từ để ra trước ngực.
- Soạt...
Một tiếng động đột ngột vang lên.
Đoạn tàn kiếm của Kim Phi Hùng đã được rút ra khỏi vỏ, tả thủ bắt quyết chỉ để phía trước, đoạn tàn kiếm giơ cao ngang mày, nét mặt trầm lặng chăm chú cầm kiếm đứng im bất động.
Âm Sơn Thần Ma đã vận đủ mười thành công lực vào song chưởng định đánh ra, vừa thấy đoạn tàn kiếm lấp lánh dưới ánh mặt trời, ánh thép kỳ dị vô cùng, lập tức thần sắc lão ma bất ngờ thay đổi, thốt lên một tiếng kinh sợ :
- Úy da...
Lão lập tức thu hồi chưởng thế, triển khai khinh công bỏ chạy như điên cuồng.
Kim Phi Hùng cố chế áp huyết khí đang nhộn nhạo trong lồng ngực, rút đoạn tàn kiếm ra chuẩn bị liều mạng với lão. Ai ngờ Âm Sơn Thần Ma vừa thấy đoạn kiếm nét mặt thập phần khiếp sợ, bỏ chạy lẹ như gió cuốn, thật là điều ngoài sức tưởng tượng của chàng.
Chàng khẽ thở ra nhẹ nhõm thu kiếm vào vỏ, trong lòng chợt nảy ra điều nghi hoặc không sao giải thích được.
Tuy đoạn tàn kiếm này sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn, nhưng với võ công của Âm Sơn Thần Ma thì cũng chẳng đến nỗi phải sợ hãi nó như thế, nhất định trong đây phải có một nguyên nhân bí mật khác.
Do Âm Sơn Thần Ma sợ đoạn tàn kiếm chạy như thế khiến chàng liên tưởng đến chủ nhân của đoạn tàn kiếm, lúc trước chắc phải là một đại kiếm khách uy danh lẫy lừng, trong lòng chàng vạn phần cảm khái, trong bụng nhủ thầm :

“Võ công mà ta luyện cùng với đoạn tàn kiếm này tất phải có lai lịch ghê gớm lắm, tuyệt đối chẳng phải là binh khí và võ công của gia gia và sư phụ ta, chắc rằng chính vì bí quyết võ công và đoạn tàn kiếm này mà mang đến họa sát thân cho hai người.”
Chàng buông tiếng thở dài, quay mình đang định bước, đột nhiên cảm thấy giữa ngực nhói đau dữ dội, liền há miệng khạc ra một ngụm máu tươi.
Hóa ra lúc chàng giao đấu với Âm Sơn Thần Ma trong người đã bị nội thương, khi đó tình thế cực kỳ hung hiểm nên chàng không kịp vận công điều tức, đến bây giờ là lúc phát tác ra mới biết thương thế không nhẹ chút nào.
Bản ý chàng muốn quay về Kim Lăng thuê thuyền ra biển để truy tìm tông tích hai chiếc hoa thuyền màu hồng, chỉ vì tính háo kỳ nhất thời mà dẫn tới cuộc giao tranh, vì vậy trong lòng chàng thầm nghĩ :
“Lúc này cường địch vây quanh, phải kiếm một chỗ nào yên tịnh để trị thương mới được, nếu như lập tức về ngay Kim Lăng khó chắc được yên thân với phái Võ Đang, lúc đó làm sao có thể động thủ được.”
Nghĩ ngợi một chút, thình lình tiếng chuông chùa từ xa truyền tới tai chàng. Kim Phi Hùng bất giác động lòng, thầm nghĩ :
“Tự viện, chùa chiền vốn là nơi khách thập phương tìm đến, hay ta đến tìm một gian phòng trong tự viện ngụ trong một đêm để trị liệu thương thế.”
Thế là chàng rảo bước theo hướng chuông vang đến tìm một ngôi chùa.
Kim Lăng trước đây là cố độ của lục châu, phía bên ngoài thành tự viện chùa chiền rất nhiều, không bao lâu đã nhìn thấy một ngôi chùa hiện ra trước mắt.
Ngôi chùa ẩn trong khu rừng tùng, tường đỏ mái ngói xanh biếc, cực kỳ chỉnh tề cổ kính.
Men theo đường sơn đạo đi khoảng độ vài dặm thấy ngôi chùa ở trước mắt, phía ngoài sơn môn có khắc bốn chữ vàng “Bích Vân thiền tự”.
Kim Phi Hùng đi vào sơn môn rồi bước từng bước một vào trong đại diện, liền thấy một tăng nhân trung niên, áo cà sa sắc vàng, chắp tay mỉm cười :
- Thí chủ đến đây dâng hương hay là nghỉ?
Kim Phi Hùng chắp tay đáp lại :
- Tại hạ tiện đường ngang qua quý tự, ý muốn mượn một gian phòng nhỏ để nghỉ qua đêm, chẳng biết ý thiền sư ra sao?
Tăng nhân trung niên đưa mắt liếc nhìn chàng một hồi, đoạn gật đầu đáp :
- Xin thí chủ đi theo bần tăng.
Tăng nhân dẫn Kim Phi Hùng đi xuyên qua một đại điện dọc theo một hành lang đến một dãy phòng dành cho khách nhân, đẩy cửa bước vào bảo chàng :
- Trong đây có đầy đủ chăn mền, thí chủ có thể nghỉ qua đêm ở đây.
Kim Phi Hùng ứng tiếng :
- Thật phiền cho thiền sư quá.
Tăng nhân trung niên thoáng mỉm cười :
- Thí chủ nếu chưa dùng cơm, bần tăng sẽ lập tức sai người mang tới.
Kim Phi Hùng cảm tạ rồi lập tức ngồi ngay xuống ghế. Chàng đưa mắt nhìn thoáng qua xung quanh thấy bốn bề không hề nhiễu hạt bụi, trong phòng cực kỳ sạch sẽ, bất giác nén không được tiếng thở dài, nghĩ thầm :
“Trên chốn giang hồ luôn phải tỏ rõ sức mạnh, tranh hùng xưng bá, đâu được tự nhiên tự tại như người xuất gia.”
Ngôi chùa này hương hỏa đỉnh thịnh, tăng nhân cũng không ít, song đều là người trường chay niệm Phật cực kỳ quy củ, nên khi đêm xuống, trừ những người có bổn phận tụng kinh trên điện Phật ra, nơi khách nhân ở thì tĩnh lặng dị thường.
Kim Phi Hùng biết rằng mình ngồi trị thương tất phải mất một khoảng thời gian, dù rằng có người đến quấy rầy nên mãi đến khi tiếng trống điểm canh vang lên chàng mới đóng chặt cửa phòng, ngồi xếp bằng trên giường vận công điều tức, lấy nội công để trị liệu thương thế.
Tuy chàng luyện võ từ thuở ấu thơ, chuyên tập môn công phu, song chỉ mới được mười mấy năm. Nếu chỉ theo lẽ thường tình thì chẳng thể nào đạt được thành tựu như hiện tại, càng không thể là đối thủ của Âm Sơn Thần Ma, một ma đầu có mấy chục năm tu tập công phu.
Nhưng mà sự thực thì chàng đã tiếp được ba chưởng của lão, mặc dù bị nội thương tương đối nặng nề, song có thể đây là một kỳ tích. Bởi vì trong ký ức của chàng, Kim Phi Hùng chưa từng gặp kỳ ngộ gì cả,

gia gia và sư phụ chàng đột ngột bị vong mạng, chàng cũng không hề được ai truyền thụ võ công đặc dị, thật là một chuyện vô cùng khó giải thích.
Chàng ngồi vận công điều tức một lúc, chân khí đang tản mát dần dần tụ lại ở đan điền, thế là chàng cứ theo khẩu quyết vận hành chân khí khắp thân mình.
Đột nhiên từ trong đan điền có một luồng hơi ấm bốc lên, nhập vào luồng chân khí trông thể nội rồi chuyển đi khắp châu thân.
Chàng phát giác ra hiện tượng này không chỉ xảy ra một lần, mỗi lần có nó công lực của chàng tăng tiến cực kỳ nhanh chóng, dường như từng ngày.
Chàng bôn ba giang hồ cô độc một mình, không hề có bậc tôn trưởng tiền bối, cũng chẳng có bằng hữu tri kỷ, nên trong lòng vô cùng lạ lùng mà không biết hỏi ai.
Kim Phi Hùng hành công được hai canh, cảm thấy chân khí trong thể nội thập phần hưng vượng, nội thương đã hoàn toàn khỏi hẳn, chàng lắng tai nghe kỹ tiếng trống canh đã qua canh tư, nhìn ra ngoài ô cửa sổ lấp lánh khắp trời ánh trăng sáng bạc chiếu qua song cửa.
Chàng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, bèn từ từ mở cửa phòng đi ra bên ngoài, theo hành lang dài về phía hậu viện.
Lúc trời gần sáng, chàng nhìn kỹ, lúc đó mới biết hoa nơi hậu viện cực kỳ nhiều, hồ như lạc vào một nơi hoàn toàn khác, chàng bước chậm vào trong vườn, cảm thấy vô cùng hứng chí, bất ngờ nghĩ ra mấy chiêu trong bí quyết võ công mà ngày thường không cách nào thể hội được liền bắt đầu luyện tập trong vườn hoa.
Đột nhiên một tiếng thở dài vang lên bay đến tai chàng trong không gian thanh vắng, nghe thê lương vạn phần, khiến chàng không khỏi ngạc nhiên, nghiêng tai nghe ngóng song chẳng thể nghe thêm một thanh âm nào nữa.
Bây giờ chàng đã hết hứng thú, cho rằng đó là người trực canh trong chùa nên chẳng buồn lưu tâm, quay người đang định trở về phòng, đột nhiên lại nghe có tiếng thở dài vọng lại. Phàm là người luyện võ tai mắt cực kỳ tinh nhạy, nghe kỹ thanh âm đó mang đầy vẻ thê lương cô độc, lúc này chàng mới lưu tâm, lập tức phi thân về hướng có thanh âm vừa phát ra.
Tòa hậu viện thập phần rộng rãi, đưa vào sau tường, có một ngôi tiểu lầu, ô cửa sổ đóng chặt, cửa lầu cũng bị khóa kín. Trong lòng chàng hết sức ngờ vực, rõ ràng là tiếng thở dài từ trong đây phát ra, nhưng cứ xem tình hình trước mắt, ngôi tiểu lầu này dường như đã lâu không có người cư ngụ, lẽ nào ở đây lại có yêu ma quỷ quái.
Trong bụng tuy đoán như vậy nhưng chàng vẫn phi thân lướt đến, nhờ tia sáng yếu ớt của vầng trăng nhìn vào bên trong.
Chỉ thấy bên trong tơ nhện giăng đầy, bụi bám thành lớp, quả nhiên là nơi đây đã lâu chưa hề có người cư trú.
Chợt ánh mắt chàng ngừng lại ở một góc phòng, bất giác ngạc nhiên vì có một quái nhân tóc phủ chấm vai, râu ria rậm rạp, lông mày rũ xuống che gần kín mắt. Ngồi xếp bằng dựa vào một góc, không rõ còn sống hay đã chết.
Quái nhân kia như phát giác có kẻ đang nhìn trộm mình, bất ngờ ngẩng đầu lên hỏi :
- Người nào ở bên ngoài vậy?
Người này vừa mở miệng lên tiếng đã làm cho Kim Phi Hùng thêm phần can đảm, nhỏ giọng đáp lại :
- Tại hạ là khách nhân đến bản tự trú ngụ qua đêm.
Quái nhân lại bảo :
- Đêm khuya thanh vắng, ngươi đến đây làm gì?
Kim Phi Hùng đáp :
- Tại hạ nghe tiếng lão nhân gia thở dài nên mới theo tiếng mà tìm đến đây.
Quái nhân buông tiếng thở dài :
- Thì ra là thế, lầu gác này không phải là nơi ngoại nhân được phép đến, thí chủ nên rời khỏi nơi đây ngay.
Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Xem ra lão thiền sư có lẽ phạm phải thanh quy nên mới bị giam cầm trong tòa tiểu lầu này?
Quái nhân tỏ vẻ không vui lạnh lùng đáp :
- Đây là chuyện riêng của bản tự, không cần ngươi phải để mắt tới.
Kim Phi Hùng lại nói :
- Chúng ta gặp nhau ắt là có duyên, lão thiền sư có nỗi khốn khổ gì, tại hạ cũng đâu thể nào vui được?

Quái nhân có vẻ không chịu nổi nữa :
- Nhà ngươi sao lại đa sự như vậy?
Kim Phi Hùng trầm tư một hồi, đoạn hỏi :
- Tại hạ có thể vào được không?
Quái nhân thở dài :
- Ngươi nhất định phải vô thì hãy đi theo đường cửa sổ.
Kim Phi Hùng mừng rỡ vội lắc mình phóng vào, chàng dùng "Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp", tựa như một làn khói nhẹ, trong nháy mắt đã đứng trước mặt quái nhân.
Quái nhân dường như quá đỗi bất ngờ, hai mắt mở choàng, liếc nhìn chàng, đoạn vội vàng nhắm lại.
Nhưng cái liếc này Kim Phi Hùng đã nhận ra mục quang của quái nhân như hai luồng điện chớp, vừa hé lên đã vụt tắt, chàng thầm tự nhủ :
"Thì ra lão thiền sư này là cao tăng trong võ lâm."
Chợt nghe quái nhân từ từ cất tiếng :
- Ngươi là đệ tử môn phái nào?
Kim Phi Hùng nhớ tới mối huyết hải thâm thù, khi hành tẩu trên giang hồ không nên khinh suất để lộ thân thế của mình, nên liền lắc đầu đáp :
- Tại hạ chẳng thuộc môn phái nào cả.
Quái nhân hừ lạnh :
- Cứ xem thân pháp ngươi sử dụng không phải là võ học Trung Nguyên, nó phải đến từ vùng ngoại mạc mới phải.
Kim Phi Hùng thoáng chấn động :
- Thì ra thiền sư cũng là người trong chốn võ lâm, nhưng chẳng hay người ở trong đây bao nhiêu năm rồi?
Quái nhân đáp nhỏ :
- Tính ra cũng khoảng ba mươi mùa thu rồi.
Kim Phi Hùng thất kinh :
- Từ lúc hai thế lực vùng Mạc Bắc và hải ngoại xâm phạm Trung Nguyên?
Quái nhân chợt mở bừng mắt hỏi :
- Ngươi cũng biết chuyện này sao?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Tại hạ chỉ nghe giang hồ đồn đại mà thôi.
Quái nhân tỏ ra hết sức kinh ngạc, ánh mắt cứ nhìn xoáy vào thân hình chàng, tựa như muốn xuyên thấu tâm can chàng :
- Không phải các sư trưởng nói với ngươi sao?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tiên phụ đã sớm đi xa, tiên sư cũng không còn nữa, gần đây tại hạ mới nghe người ta nói, thiền sư là người đương thời được mục kích, tất phải biết càng tường tận hơn tại hạ chứ.
Quái nhân đột nhiên buông tiếng thở dài, lẩm bẩm nói :
- Xuân qua thu lại, chuyện xưa biết đâu mà...
Kim Phi Hùng âm thầm than :
- Lão là người xuất gia mà cũng có lắm điều phiền não, xem ra nhân sinh không cách nào thoát khỏi phiền não được.
Quái nhân trong lúc tâm sự quá xúc động, thoáng lộ vẻ bi thương, nhưng do công phu tu tập cao thâm, trong chớp mắt vẻ mặt trở lại bình thường.
- Ngươi vừa nhắc đến chuyện thế lực hai nơi Mạc Bắc và hải ngoại tiến vào Trung Nguyên, chẳng lẽ gần đây nơi đó có phái người vào Trung Nguyên hay sao?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Mạc Bắc thì không có người tới, tại hạ không rõ lắm, nhưng Trường Xuân đảo thực sự đã vào Trung Nguyên, còn hẹn tại hạ đến Trường Xuân đảo.
Quái nhân như bị điện giật, toàn thân run lên bần bật, lẩm bẩm nói một mình :
- Thật là kỳ lạ, chuyện này không thể xảy ra được. Trường Xuân đảo rất nghiêm ngặt, ngay cả đứa bé lên năm cũng không được phép đặt chân đến, có kẻ nào lớn mật dám mời ngươi đến?
Quái nhân ngửa mặt ngó mông lung một hồi, đoạn cất tiếng hỏi :
- Quả thật là người của Trường Xuân đảo, ngươi không nghe lầm chứ?
Kim Phi Hùng nghiêm mặt đáp :

- Không thể lầm được, họ bắt danh kỷ Bạch Lãnh Thu trên sông Tần Hoài rồi lưu lại bút tích hẹn tại hạ đến Trường Xuân đảo.
Quái nhân hỏi :
- Cứ theo như vậy thì ngươi cũng là người có danh vọng trên giang hồ.
Kim Phi Hùng đáp :
- Nói ra thì thật là buồn cười, người trên giang hồ đặt cho tại hạ danh hiệu Thanh Y Tu La lại liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, thực ra tại hạ chỉ làm điều gì phải làm mà thôi.
Quái nhân chợt vươn mình đứng dậy, giơ tay chụp vào cổ tay chàng, xuất thủ mới nhìn thì vô cùng chậm chạp, thực ra thì lẹ hơn điện xẹt, nhanh vô tưởng.
Kim Phi Hùng thường gặp kình địch, tuy chưa hề có ý phòng bị song cũng phản ứng cực kỳ lanh lẹ, thân hình chợt nhích động qua một bên, thi triển "Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp" vọt xa ra hơn năm thước.
Nhưng mà quái nhân dường như biết trước chàng sẽ phải tránh như thế nên tả chưởng không hề có ý chụp ngay, đợi cho thân hình chàng đang còn dao động liền vung lẹ tả chưởng chụp ngay vào cổ tay.
Kim Phi Hùng từ lúc xuất hiện trên giang hồ đến giờ, lần đầu tiên nếm mùi thảm bại. Cổ tay vừa bị bóp chặt, biết bị nguy to, lập tức vận hết công lực định thoát ra.
Nào ngờ cổ tay chàng như bị một gọng kềm xiết chặt cứng, chẳng những chàng không rút tay về được mà luồng chân khí ngưng lưu trong thể nội làm cho thân hình chàng không ngừng lắc lư, bao nhiêu lực đạo bị mất hết.
Nhưng chàng là người cực kỳ cứng rắn, dù bị rơi vào tay quái nhân mất hết sức phản kháng song vẫn cố gắng nhịn đau, lạnh lùng lên tiếng :
- Lão định có ý gì đây?
Hai mắt quái nhân chiếu ra tia tinh quang lạnh người, giơ tay rút lấy đoạn tàn kiếm trong thắt lưng chàng, sắc mặt lạnh như băng :
- Võ công và đoạn tàn kiếm này từ đâu mà ngươi có, nói mau!
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Tại hạ không thể nói được.
Quái nhân trợn tròn đôi mắt, bóp chặt cổ tay chàng hơn :
- Ngươi có chịu nói hay không?
Kim Phi Hùng bị bóp chặt cổ tay, không sao vận khí hành công được lại thêm công lực của quái nhân vô cùng thâm hậu, nên cảm thấy đau đớn không sao tả xiết, trán chàng lấm tấm mồ hôi, song vẫn cố cắn răng chịu đau, giọng cương quyết :
- Ngươi dùng thủ đoạn như vậy, có giết chết ta cũng không hé răng.
Quái nhân ngạc nhiên, chợt buông tiếng thở dài bỏ tay chàng ra, đoạn cất tiếng :
- Tính khí của ngươi cũng chẳng khác chi ta.
Điều này vượt ngoài ý liệu của Kim Phi Hùng, chàng bỗng ngây người kinh ngạc.
Lúc này mới nhìn rõ dưới chân của lão quái nhân bị hai sợi xích sắt khóa chặt.
Kim Phi Hùng thấy tình trạng này trong lòng kinh dị vô cùng, chàng quên ngay chuyện quái nhân đã bức bách mình vừa rồi, lặng yên đứng nhìn quái nhân không thốt nên lời.
Quái nhân cầm đoạn tàn kiếm xoay xoay trong tay một lát rồi đột nhiên vung kiếm lên quát nhỏ :
- Cẩn thận, lui ra xa một chút.
Nói chưa dứt lời, lưỡi kiếm đã bay ra một đạo hàn quang lóe lên trong gian tiểu lầu.
Kim Phi Hùng vội vàng vọt người lui ra xa hai trượng, song vẫn cảm thấy kiếm khí ép lên thân hình, tiếng rít vèo vèo bên tai, thì ra quái nhân đã triển khai kiếm pháp.
Kim Phi Hùng cũng đã có thành tựu tương đối cao thâm về kiếm pháp, liền chú mục nhìn chiêu thức của quái nhân, lộ số và chiêu thuật giống hệt như của mình. Trong lòng cảm thấy cực kỳ lạ lùng quái dị.
Quái nhân thấy kiếm bất giác động lòng không kìm được nên vung lên vũ động một hồi, công lực của lão thâm hậu nên sở đắc được chỗ tinh thông của kiếm thuật.
Tuy chỉ thi triển có mấy chiêu, song uy thế và biến hóa của nó cao hơn Kim Phi Hùng rất nhiều.
Chàng tuy luyện kiếm từ lúc nhỏ, nhưng vì theo sách luyện mà không có sư phụ chỉ giáo, lúc này thấy quái nhân cũng sử dụng kiếm pháp giống mình mới biết nó còn nhiều chỗ ảo diệu mà mình không lãnh ngộ được, trong lòng cảm xúc đôi mắt cứ dán chặt vào đường kiếm của quái nhân.
Quái nhân bỗng thu kiếm lại, thốt lên tiếng than dài, lắc đầu :
- Tội quá, tội quá! Suốt ba mươi năm tự vấn lòng mình, nào ngờ giờ đây vẫn không kềm chế nổi tội nghiệt.

Kim Phi Hùng vội bước tới hỏi :
- Năm xưa tiền bối là cao nhân của môn phái nào vậy?
Quái nhân lắc đầu :
- Chuyện quá khứ không nên nói đến làm chi.
Đoạn chỉ vào đoạn tàn kiếm bảo chàng :
- Nay ngươi là chủ nhân của thanh kiếm này thì không được để nó phải xấu hổ mất mặt.
Giọng Kim Phi Hùng chợt nghiêm lại :
- Vãn bối dùng nó làm lợi khí hành tẩu trên giang hồ, chưa từng làm nhục thần vật này bao giờ.
Quái nhân lại buông tiếng thở dài :
- Ngươi thật chưa gặp phải cao thủ, nếu như lúc này ngươi y theo lời hẹn đến Trường Xuân đảo mà chỉ có công phu tu tập như vầy quả còn kém xa họ.
Nếu như lúc vừa mới gặp mà quái nhân nói ra những lời này nhất định chàng sẽ không chịu phục, song sau khi chàng đã biết võ công của quái nhân cao thâm nên vội đáp :
- Người của Trường Xuân đảo chỉ hẹn đích danh tại hạ thì việc gì tại hạ phải sợ, nhất định tại hạ phải đến đó.
Quái nhân lại hỏi :
- Ngươi có gặp người của Trường Xuân đảo lần nào chưa?
Kim Phi Hùng đáp :
- Tuy chưa chạm mặt, nhưng bọn họ giả trang làm ca nữ. Lúc bắt cóc Bạch Lãnh Thu thì vãn bối đang ở trên thuyền.
Quái nhân lại cất tiếng hỏi :
- Bọn họ có lưu lại kỳ hạn cho ngươi không?
Kim Phi Hùng đáp :
- Không có kỳ hạn.
Quái nhân gật đầu đáp :
- Ngươi định chừng nào đi?
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Vãn bối định ngày mai ra sông thuê thuyền khởi trình.
Quái nhân lắc đầu bảo :
- Như vậy không được, từ tháng tám trở đi trên biển thường hay có bão, nếu như ngươi thuê thuyền đi, há chẳng phải là đem tính mạng làm trò đùa ngoài biển ư?
Kim Phi Hùng kiên quyết nói :
- Lúc này vãn bối đã quá căng thẳng rồi, không thể không đi được. Còn tiền đồ may rủi họa phúc ra sao vãn bối cũng không cần biết.
Quái nhân bất giác thở dài :
- Tự cổ đa tình luôn ôm hận, nữ nhân bị bắt cóc đó nhất định là rất có cảm tình đối với ngươi, có phải không?
Kim Phi Hùng chợt đỏ mặt :
- Tiền bối lầm rồi, tại hạ và Bạch Lãnh Thu cô nương quen nhau chưa đầy nửa ngày, bởi vì nàng rất giống như người em gái đã thất tung lâu ngày của tại hạ, cho nên...
Chàng run giọng, nhất thời không cách nào diễn tả, nên mặt bỗng đỏ lên như gấc chín.
Quái nhân cười lớn :
- Ngươi không nên lúng túng như thế, ta hiểu ý của ngươi rồi. Phàm người ngoài cuộc nhìn rất rõ, người trong cuộc thì mê muội, tất là người của Trường Xuân đảo thấy thái độ thân cận của hai người nên mới dùng nàng làm mồi câu ngươi, ép ngươi phải đến Trường Xuân đảo.
Quái nhân ngừng một chút, rồi lại nói tiếp :
- Phàm là người trên giang hồ đều rất yêu quí cái danh hiệu của mình, nếu như ngươi không đến Trường Xuân đảo thì cái danh hiệu Thanh Y Tu La sẽ không còn gì đáng sợ trên giang hồ nữa.
Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Theo như tiền bối nói thì bọn họ bắt buộc tại hạ đến?
Quái nhân gật đầu :
- Bọn họ không chú trọng gì đến danh hiệu Thanh Y Tu La của ngươi đâu, mà họ quan tâm đến võ công và đoạn tàn kiếm của ngươi, cứ theo như lão nạp nghĩ, bọn họ nhất định đã thấy ngươi dụng kiếm.
Kim Phi Hùng chợt hiểu, chàng liền đáp :

- Không sai, lúc vãn bối ở trên hoa thuyền đã động thủ với Quyền Kiếm Song Tuyệt Tăng Vân Hạc.
Quái nhân chậm chạp ngồi xuống đưa mắt ra hiệu cho chàng ngồi xuống, đoạn bảo chàng :
- Đã ba chục năm nay lão nạp chưa từng nói chuyện với bất cứ ai, có lẽ do ý trời an bài khiến ngươi đi lạc vào nơi này.
Đoạn cất tiếng thở dài, lặng im không nói nữa.
Kim Phi Hùng nhịn không được nữa nên lắp bắp hỏi :
- Tiền bối chắc biết chủ nhân của đoạn tàn kiếm này?
Quái nhân nhắm mắt tựa như đang tham thiền nhập định, trầm tư hồi lâu mới mở miệng nói :
- Thanh đoạn kiếm này có tên là Tu La kiếm, chủ nhân của nó năm xưa cũng giống hệt như ngươi, đó là một thiếu niên anh tuấn võ công cực cao, phong thái phiêu dật khoáng đạt, chỉ vì dùng đoạn kiếm này đả thương lầm một người khiến cho ân hận suốt đời, không lúc nào nguôi.
Quái nhân chợt thở dài một tiếng, giọng trầm hẳn xuống :
- Ngươi vừa mới nhắc đến Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, một nơi nằm ở miền mạc bắc hoang vu, một chỗ ở nơi đảo xa trơ trọi giữa biển, võ công hai nơi đó thành tựu cực cao, các phái trong võ lâm Trung Nguyên không có ai xứng đáng là đối thủ của họ, chỉ vì võ công quá siêu tuyệt cho nên mới có duyên...
Kim Phi Hùng đang lắng nghe một cách thích thú, chợt thấy quái nhân ngừng lời không kể tiếp nữa, nhịn không được bèn lên tiếng hỏi :
- Nghe nói hai phái đó đều đã vào Trung Nguyên, sau đó đột nhiên thất tung, tiền bối có biết vì sao không?
Quái nhân bất ngờ mở hai mắt đáp :
- Cũng chính vì đoạn tàn kiếm này mà thôi, năm đó Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo cùng lúc vào cõi Trung Nguyên. Bởi vì hai phái cùng bành trước thế lực của mình nên vô hình trung tạo ra sự ngăn cách. Lúc đó Trường Xuân đảo có một nữ đồ đệ trẻ tuổi cực kỳ xinh đẹp, võ công cũng cao vô tưởng, xuất sắc nhất trong hàng môn hạ của Trường Xuân đảo. Đảo chúa đã có ý chọn làm người thừa kế chức đảo chúa trong tương lai, trong lúc vô ý đã gặp chủ nhân của đoạn tàn kiếm này, hai người đều là bậc tài hoa tuyệt thế, bất ngờ hạnh ngộ trong lòng nảy sinh tình thương mến.
Quái nhân buồn rầu kể tiếp :
- Nào ngờ một ngày kia hai người cùng đàm luận về võ công của bản môn, thế nên khó tránh khỏi đụng chạm đến tự ái, hai bên lại đều là người trẻ tuổi, khí huyết đang lúc cực thịnh, chủ nhân của Tu La đoạn kiếm bị nàng bức bách quá mới miễn cưỡng rút Tu La kiếm cùng nàng ấn chứng võ công.
Quái nhân ngừng một chút rồi kể tiếp :
- Võ công của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo cực kỳ bá đạo, hai người đã lỡ động thủ nên không cách nào thu hồi kiếm lại được, công lực của chủ nhân đoạn kiếm cao hơn đối phương một chút, trong lúc hấp tấp muốn kết thúc nhanh nên đã âm thầm vận đủ mười thành công lực đánh ra một chiêu khiến cho trường kiếm của đối phương bị chấn động mà văng ra khỏi tay rơi xuống đất, hài lòng cho rằng cuộc giao đấu tới đây là kết thúc.
Nào ngờ nàng không chịu thua, cho rằng đây là mối đại nhục. Liền thừa lúc chủ nhân của đoạn kiếm đang định thu kiếm về liền đưa tay chụp vào đầu mũi kiếm, đồng thời đánh ra một chưởng.
Chủ nhân của đoạn kiếm trong lúc không kịp đề phòng đã lãnh trọn một chưởng của nàng, tuy rằng chàng có công lực thâm hậu không đến nỗi gục ngã tại chỗ, nhưng cũng bị nội thương trầm trọng, chàng tức giận thu hết sức giựt kiếm trở về, song phương công lực ngang nhau, không bên nào lấy được thanh kiếm, lưỡi kiếm vì thế mà gãy thành hai mảnh.
Nói đến đây, quái nhân thở dài, đoạn tiếp tục lên tiếng :
- Nếu như việc tranh đấu đến đây kết thúc thì chẳng có gì, đáng tiếc là khi chủ nhân của đoạn kiếm thu hồi được kiếm bất ngờ vung lên xuất chiêu chặt đứt nửa cánh tay trái của nàng, tuy nàng là nữ nhân nhưng không hề hàm hồ, lặng im không nói một lời, cúi mình nâng đoạn cánh tay bị chém đứt lên quay đầu chạy đi.
Chủ nhân của đoạn kiếm cũng được Thái Dương cốc chủ dự định chọn làm người thừa kế ngôi vị cốc chủ, biết rằng mình đã gây ra mối họa lớn, lúc đó Thái Dương cốc chủ cũng có mặt ở Trung Nguyên, nên chủ nhân của đoạn kiếm đem chuyện này bẩm báo lại cho cốc chủ.
Thái Dương cốc tuy là huyền môn nhưng hầu hết các môn nhân đệ tử đều là tục gia, chủ nhân của đoạn kiếm cũng là tục gia đệ tử.

Cốc chủ trầm tư một lát rồi lệnh cho chàng xuống tóc làm tăng nhân, đồng thời bắt chàng giam mình ở một nơi trong tự viện, phạt chàng ngồi diện bích tham thiền, trầm tư nghĩ lại, đợi cho sự việc nguôi ngoai mới cho người đến phóng thích, giải thoát cho chàng.
Kim Phi Hùng lúc đó mới chợt tỉnh ngộ :
- Hóa ra tiền bối chính là chủ nhân của đoạn kiếm.
Quái nhân buông tiếng thở dài :
- Lão nạp là kẻ có tội với sư môn, cho đến hiện nay không biết việc này kết cục ra sao. Đã ba chục năm nay không hề có một mảy may tin tức của ân sư, xem ra lành ít dữ nhiều.
Quái nhân nói đến đây, lòng cự kỳ đau đớn, hai hàng lệ từ từ nhỏ xuống. Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Vậy thì Tu La đoạn kiếm này là vật của tiền bối, cớ sao lại lưu nhập trên giang hồ rơi vào tay tiên phụ của tiểu bối?
Quái nhân thở dài :
- Năm đó tiên sư đã thu hồi Tu La đoạn kiếm cùng với bộ bí quyết võ công trong mình của lão nạp về một chỗ định đem về Thái Dương cốc, sau đó nó lưu nhập vào giang hồ ra sao thì lão nạp tuyệt nhiên không biết.
Lúc này Kim Phi Hùng mới biết võ công mà mình luyện tập lúc này là võ học độc chiêu của Thái Dương cốc.
Chàng nghĩ ngợi một hồi đoạn hỏi tiếp :
- Nghe nói người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo hay giết chết đối phương, không rõ đây là di huấn của sư môn hay là do nguyên nhân nào khác?
Quái nhân gật đầu :
- Chuyện này thuộc về bí mật của sư môn, không được tiết lộ cho bất cứ ai, nhưng ngươi đã được truyền thụ võ công của bản môn, tức là đã trở nên người của bản môn, nói thực với ngươi, võ công của bản môn tuy nói là huyền môn, nhưng lại đi theo đường khác. Nghiêm khắc mà nói thì thuộc về bàng môn tà đạo.
Kim Phi Hùng lại lên tiếng thở dài :
- Theo như vãn bối được biết, võ học chỉ có một đường cứ tuần tự mà tiến, lâu ngày dài tháng công lực trở nên thâm hậu, tại sao người của Thái Dương cốc niên kỷ còn rất trẻ mà công lực đã vượt xa những kẻ cùng luyện các môn phái khác? Lẽ nào Thái Dương cốc có một loại tâm pháp đặc dị?
Quái nhân ôn tồn đáp :
- Ngươi có thể thấy được chuyện này đủ biết ngươi có dụng tâm, bản môn có một loại tâm pháp có thể khiến cho công lực tăng tiến rất nhanh, nhưng mỗi ngày cần phải uống một loại nước cam tuyền của bản cốc, nhưng mà phàm việc gì có lợi thì cũng có hại, loại võ công này chỉ là một cách phát huy tiềm năng của cơ thể, đến khi đã tới giới hạn của mỗi cá nhân rồi thì không cách nào tiến bộ được nữa.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Vãn bối hiểu rồi, vậy ra cũng giống như một người đi đường, mỗi người đều có giới hạn, trong một ngày tỷ như kẻ đó có thể đi được trăm dặm thì tâm pháp của bản môn khiến cho kẻ đó đi hết trăm dặm chỉ nội trong nửa ngày, nhưng sau khi đi hết trăm dặm đó rồi kẻ đó sẽ không cách nào dụng được nửa ngày còn dư để đi thêm được nữa, có phải không thưa tiền bối?
Quái nhân gật đầu, cất tiếng khen ngợi :
- Ngươi quả thật thông minh, vừa điểm đã biết hết, bởi thế võ công của bản cốc biến cho người luyện thành tựu nhanh chóng, nhưng mà tuổi thọ cũng bị thu ngắn, bản cốc rất ít có người sống quá bốn chục tuổi.
Nét mặt Kim Phi Hùng lộ vẻ ngờ vực, nhìn quái nhân trong lòng thầm nghĩ :
"Xem ra niên kỷ của lão này ít nhất cũng phải gần sáu chục tuổi cớ sao lại nói chỉ có người sống tới bốn chục?"
Quái nhân nhìn sắc mặt chàng, biết ý chàng đang nghĩ gì nên vội nói :
- Ngươi chớ cho rằng lão nạp nói dối, lão nạp đã gần sáu mươi tuổi rồi, đó là vì ba mươi năm trước lúc bị giam cầm ở đây, lúc đó ta tự giác trừ bỏ tạp niệm quyết chí tu tập, mỗi ngày đều ngồi thiền niệm kinh, tiêu trừ tội nghiệt của bản thân, trong lúc đó vô tình ta đã luyện được Phật môn võ công thần công, an nhàn hưởng thụ tuổi trời.
Kim Phi Hùng chợt nghe tiếng gà gáy từ nơi sơn thôn vọng lại, liền vội vàng đứng dậy :
- Hôm nay vãn bối vinh hạnh được nghe cao luận của tiền bối, nay trời sắp sáng vãn bối phải đi đây.
Quái nhân gật đầu :

- Ngày mai, ngươi có thể lưu lại viện này một ngày nữa, tối lại đến gặp, lão nạp có chuyện phải cân nhắc kỹ.
Kim Phi Hùng cúi người đáp :
- Vãn bối xin tuân mệnh.
Khi chàng đi ra khỏi ngôi tiểu lầu vài tăng nhân trong chùa đã thức dậy niệm kinh sáng, thế là chàng bước chậm rãi trở về gian phòng của mình.
Chàng muốn trở về Kim Lăng tìm cách thuê thuyền đi ra biển. Nhưng vì gặp được quái nhân, sau khi nghe rõ câu chuyện trong quá khứ chàng liền thay đổi ý định, quyết tâm y theo lời hẹn ước với quái nhân để biết thêm về những chuyện liên quan đến Trường Xuân đảo.
Bích Vân thiền tự tuy là nơi hương hỏa đỉnh thịnh, nhưng những người lui tới chùa chỉ là những thiện nam tín nữ bình thường.
Kim Phi Hùng lưu lại trong phòng khách nhưng không có ai đến quấy rầy, khoảng chừng đầu canh tăng nhân lại lên đại điện hành lễ.
Kim Phi Hùng chầm chậm bước ra khỏi phòng khách rồi tăng cước lực phóng về phía tiểu lầu, lúc này đã đến giờ hẹn với quái nhân, chàng nhẹ nhàng lách mình vào trong.
Quái nhân từ từ mở mắt ra :
- Ngươi thật là người biết trọng chữ tín.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Hẹn với bậc trưởng bối, không đến coi sao được.
Quái nhân khẽ gật đầu :
- Ngươi tu tập Huyền môn công phu phải không?
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Gia phụ là người trong Huyền môn, gia sư cũng thế.
Quái nhân lộ vẻ kinh ngạc :
- Ngươi tu tập Huyền Môn công phu thì cứ chiếu theo lẽ thường tình không thể nào có thành tựu như vậy, chẳng lẽ ngươi có dùng qua một loại linh dược nào chăng?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Từ trước đến giờ vãn bối chưa hề dùng qua một thứ linh dược nào cả.
Quái nhân kinh ngạc :
- Cái này thì quả là quái dị thật.
Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Lúc vãn bối hành công thường cảm thấy một luồng hơi ấm từ Đan Điền bốc lên, nhưng không biết có chuyện gì xảy ra.
Quái nhân vẫy tay, ra hiệu cho chàng đi đến ngồi cạnh lão :
- Ngươi không cần vận công kháng cự, để lão nạp xem thử chuyện gì đã xảy ra.
Nói rồi quái nhân giơ tay ấn vào trên huyệt Mệnh Môn của chàng. Lập tức có một dòng hơi ấm theo huyệt đạo đi vào rồi chậm chạp phát ra.
Ước chừng thời gian cạn một tuần trà, quái nhân đột ngột thở dài rồi buông tay chàng ra, lắc đầu bảo :
- Lúc đầu lão nạp cho rằng sư trưởng đem chân nguyên của bản thân truyền lại cho ngươi, nhưng khi ta thám sát thì hoàn toàn không phải như vậy, ta cũng ngạc nhiên vô cùng không rõ tại sao lại có chuyện như vậy!
Kim Phi Hùng tiếp lời :
- Về chuyện này vãn bối cũng không thể hiểu nổi.
Quái nhân mỉm cười :
- Nếu như không phải điều xấu thì đừng nghĩ tới nó làm chi.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Tiền bối nói chí phải, tối nay người ước hẹn tiểu bối lại đây, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?
Quái nhân khẽ cất tiếng than :
- Chuyện này lão nạp đã nghĩ ngợi suốt cả ngày cho đến bây giờ cũng không biết phải làm sao.
Kim Phi Hùng hỏi :
- Có chuyện gì mà làm cho tiền bối khó xử vậy?
Quái nhân lạnh lùng đáp :
- Chính là vì việc của ngươi đó.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :

- Chuyện của vãn bối? Phải chăng là việc đi tới Trường Xuân đảo? Chuyện này thì không cần tiền bối phải lo lắng, cho dù phải để xác lại nơi đó vãn bối cũng nhất định phải đi.
Giọng quái nhân lạnh lẽo :
- Nói thực với ngươi, bây giờ chẳng phải là ngươi lo được nữa.
Kim Phi Hùng đột nhiên đứng phắt dậy :
- Chứ người muốn ra sao?
Quái nhân lạnh lùng :
- Hừ, ngươi đã luyện võ công của bản môn thì tức là người của bản môn rồi, ta không thể để ngươi đến Trường Xuân đảo làm mất mặt người của Thái Dương cốc.
Giọng Kim Phi Hùng cũng không kém phần lạnh lùng :
- Tại hạ tự có sư môn, cớ gì phải nhận là người của Thái Dương cốc?
Quái nhân giận dữ đáp :
- Võ công và binh khí của ngươi đều là vật của Thái Dương cốc, không cần nói người ta cũng biết, bây giờ có hai đường cho ngươi lựa chọn, một là bái làm môn hạ của lão nạp, lão sẽ có cách thành toàn cho ngươi, hai là thu hồi võ công của ngươi, làm cho ngươi trở thành một người bình thường, tới lúc đó đến Trường Xuân đảo thì họ cũng chẳng thể làm gì ngươi được.
Kim Phi Hùng nguyên là một người rất dễ rung động, chàng cảm thấy một bầu lửa giận bốc lên trong lòng, song giọng vẫn lạnh lùng :
- Con đường thứ nhất tại hạ không thể đáp ứng, còn như việc phế bỏ võ công của tại hạ thì chẳng phải dễ dàng như vậy.
Trong lúc còn đang nói chàng đã âm thầm vận công giới bị, quái nhân ngẩn người đứng lặng, đột nhiên cất tiếng thở dài :
- Hài tử, ngồi xuống đi, đừng có quật cường như vậy, nói thực ra, nếu như ba mươi năm trước e rằng ngươi đã phơi thây trước ngôi tiểu lầu này rồi.
Quái nhân dường như trong lòng cực kỳ kích động, vội nói tiếp :
- Lão nạp bị cầm tù gần ba chục năm, tuy gần như bị sư môn quên mất, nhưng ta vẫn là người của Thái Dương cốc, hơn nữa còn là người thừa kế của cốc chủ, ta không thể để cho môn nhân đệ tử âm thầm lao vào một cuộc ước hẹn phó hội trọng đại như thế.
Kim Phi Hùng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên :
- Người mà Trường Xuân đảo ước hẹn là Thanh Y Tu La, lại nữa tiểu bối không có thù oán gì với họ, họ lại vô cớ bắt cóc Bạch cô nương, tại sao lại phải nhân nhượng bọn họ đến như vậy?
Quái nhân thở dài :
- Chuyện gây thù kết oán giữa Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc thì ta đã nói cho ngươi nghe rồi, bọn họ phát giác đoạn kiếm xuất hiện trên giang hồ, còn đường kiếm là đích truyền của Thái Dương cốc nên mới ước hẹn ngươi đến, nếu không thì bắt cóc các ca nữ trên sông Tần Hoài làm gì?
Kim Phi Hùng lúc này mới biết sự tình quả thật là cực kỳ nghiêm trọng, ban đầu chàng chỉ cho rằng đây là việc cá nhân mà thôi, giờ đây lại là chuyện ân oán giữa hai môn phái, vô luận là giải thích ra sao cũng không được.
Nếu như với tư cách là Thanh Y Tu La thì chàng không hề là địch thủ của Trường Xuân tiên tử, hoặc giả cao thủ của Trường Xuân đảo thấy chàng còn quá trẻ chỉ là tên vãn bối trong võ lâm thì cũng chẳng có gì là mất mặt cả.
Còn tình thế bây giờ lại khác, người ta cho chàng là người của Thái Dương cốc thì tất nhiên phải có võ công cực cao, nếu như đến lúc đó chàng thất thủ thì sẽ làm mất mặt người của Thái Dương cốc, giả như sau đó Thái Dương cốc biết được chuyện này, há chịu ngồi yên? Họ sẽ cho rằng chàng là đồ giả mạo, lúc đó thì quả thật chàng cũng không biết tính sao?
Quái nhân trầm tư một lát rồi lại buông tiếng thở dài :
- Chuyện này lão nạp đã nghĩ kỹ rồi, ta biết ngươi sẽ không chịu nhận là môn hạ của ta, lại nữa lão nạp là kẻ có tội với sư môn, trước khi chưa được cốc chủ cho phép, ta cũng không thể tùy tiện nhận ai làm đồ đệ.
Quái nhân nghĩ một hồi đoạn nói tiếp :
- Trừ phi lão nạp giết chết ngươi lúc này, nếu không thì khi ngươi gặp người của Trường Xuân đảo, nhưng lão nạp đã qui y ngã Phật, há lại nhẫn tâm...
Kim Phi Hùng chợt nói xen vào :

- Giả như vãn bối gặp Trường Xuân tiên tử thì sẽ nói rõ đoạn kiếm và bí quyết do công tiên phụ ta có được trong lúc vô tình, tại hạ và người của Thái Dương cốc hoàn toàn không có quan hệ gì, như vậy chắc được lắm?
Quái nhân cười lạnh đáp :
- Nếu như ta là Trường Xuân tiên tử lập tức sẽ phế bỏ võ công của ngươi, thu hồi đoạn kiếm rồi đuổi ngươi ra khỏi Trường Xuân đảo.
Trong lòng Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc :
- Bọn họ không thích giảng lý hay sao?
Quái nhân thở dài :
- Lẽ nào ngươi không nghe nói việc làm của họ khi xâm nhập vào Trung Nguyên hay sao?
Kim Phi Hùng chợt nhớ đến lời Cố Tử Kỳ nói, biết rằng quái nhân không hề giấu mình, chàng liền lặng im suy nghĩ, lúc trước chàng tuy có hào khí ngút trời, căn bản không hề coi cái chết ra gì, nhưng nghĩ tới mối thù cha chưa trả, mối hận sư phụ bị sát hại chưa báo, mọi sự lúc này không tìm ra manh mối, làm sao có thể mạo hiểm bỏ đi vào thời khắc này được?
Quái nhân đột nhiên mở bừng mắt, những tia thần quang chiếu ra sáng rực chăm chú nhìn chàng :
- Lão nạp có chuyện này, ngươi có thể làm giúp lão phu không?
Kim Phi Hùng chợt đáp :
- Lúc vừa mới gặp mặt, vãn bối đã từng nói nếu có chuyện gì khó khăn vãn bối sẽ tận tình giúp đỡ.
Quái nhân lộ vẻ vui mừng :
- Việc này nói khó thì không khó, lão nạp có đồ vật này nhờ ngươi mang đến Thái Dương cốc giao hoàn cho cốc chủ, nếu như người có hỏi về lão nạp thì ngươi nói ta đã chết từ lâu rồi.
Kim Phi Hùng đáp :
- Chuyện này không phải là khó lắm, vãn bối có thể đáp ứng, chỉ vì vãn bối bình sinh không muốn nói láo, rõ ràng tiền bối còn sống, tại sao lại nói rằng người đã chết?
Quái nhân buông tiếng thở dài :
- Chẳng phải là ngươi nói dối đâu, con người ta ngày trước đã chết từ lâu rồi, bây giờ ta chỉ là Ngộ Phi tăng của Bích Vân thiền tự.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Như vậy kể ra thì cũng được.
Quái nhân lấy từ trong mình ra một miếng ngọc Lục Bảo xanh biếc, trên mặt có khắc những dòng chữ hình thù cổ quái đưa cho Kim Phi Hùng rồi lên tiếng bảo chàng :
- Đây là tín vật của bản môn, ngươi phải cất kỹ trong người, sau đó phải đưa đến tận tay cốc chủ.
Đoạn lão thở dài một tiếng :
- Chuyến này ngươi không phải phí công, mấy năm gần đây trong cảnh trí thanh tịnh, lão đã sáng tạo ra một bộ kiếm pháp, có thể coi đây là thù lao đền bù công sức cho ngươi đó.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Vãn bối đã đáp ứng giúp tiền bối, cần chi phải có thù lao?
Quái nhân vươn tay nhặt một chiếc đũa trên sàn đoạn cầm nó trên tay bảo Kim Phi Hùng :
- Ngươi hãy lưu tâm nhìn kỹ, lão nạp sẽ truyền thụ kiếm pháp cho ngươi đây.
Miệng nói, tay quái nhân múa lên liên hồi diễn luyện một lượt.
Kim Phi Hùng vốn có thành tựu võ công cao tuyệt, lại thêm thiên tư đĩnh ngộ, thông minh hơn người, nhìn kỹ lại thấy kiếm pháp của quái nhân có lộ số và chiêu thức hoàn toàn ngược lại với kiếm pháp của Thái Dương cốc.
Chiêu thức của kiếm pháp Thái Dương cốc tàn độc, ngụy dị huyền ảo, xuất chiêu cực kỳ bá đạo, còn bộ kiếm pháp này của quái nhân trầm ổn, thần kỳ, chiêu thức đường đường chính chính, tuy chỉ có mười hai chiêu nhưng biến hóa khôn cùng.
Quái nhân diễn được mấy chiêu đoạn quay lại kêu Kim Phi Hùng diễn luyện lại, gần hai canh sau chàng mới miễn cưỡng lãnh hội được.
Quái nhân lúc thì như vô hình khi thì như hữu ý, trong lúc giải thích kiếm pháp đã đề cập tới võ công của Trường Xuân đảo và kiếm pháp của Thái Dương cốc để so sánh, Kim Phi Hùng là người cực kỳ thông minh, biết quái nhân có tâm thành toàn cho mình, nên cũng vội đem những chỗ trong khi luyện kiếm chàng không hiểu nổi nhờ quái nhân giải thích chỉ giáo.

Quái nhân không hề giấu diếm, đem hết sở học võ công của mình truyền lại cho chàng hết sức tỉ mỉ, nên chỉ trong khoảng thời gian một đêm Kim Phi Hùng cảm thấy trình độ võ học của chàng tăng tiến vượt bậc, say mê lắng nghe đến mức không còn để ý đến thời gian nữa.
Quái nhân thở nhẹ ra một hơi, đưa tay vỗ nhẹ vào vai chàng :
- Đủ rồi, ngươi cứ chiếu theo đó mà dụng công luyện tập, sẽ chẳng khó gì mà lãnh hội được sự ảo diệu.
Kim Phi Hùng vội lắc đầu :
- Vãn bối tự biết mình ngu muội, còn có nhiều chỗ tinh vi mà không thể nào tham ngộ được.
Quái nhân đáp ngay :
- Tối nay ngươi có thể đến đây nữa, lão nạp sẽ đem pháp quyết tĩnh tọa của Phật môn truyền cho ngươi, đây là thiền công của Phật môn chớ không phải là võ học của Thái Dương cốc.
Kim Phi Hùng tỏ vẻ đồng ý, lập tức tung mình khỏi ngôi tiểu lầu trở về phòng khách.
Kim Phi Hùng lưu lại Bích Vân thiền tự vừa đúng mười ngày, mỗi khi màn đêm buông xuống chàng lại phóng mình đến ngôi tiểu lầu của quái nhân, hôm nay khi chàng vừa rời tiểu lầu về lại phòng khách, bất ngờ có một tiểu sa di bước đến chắp tay vái chào :
- Tệ Phương trượng kính thỉnh công tử đến thiền phòng có vài câu chuyện muốn nói.
Trong lòng Kim Phi Hùng vô cùng ngạc nhiên, thầm nhủ :
"Lão kiếm ta có việc chi?"
Song ngoài mặt chàng vẫn nhẹ nhàng mỉm cười gật đầu đáp :
- Phiền tiểu sư phụ dẫn đường.
Đoạn chàng theo tiểu sa di đến trước thiền phòng của phương trượng, tiểu sa di khẽ vén bức mành trúc rồi lên tiếng bảo chàng :
- Xin mời công tử vào trong.
Kim Phi Hùng bước vào trong thiền phòng, chợt thấy một lão hòa thượng râu tóc bạc trắng như cước, ngồi xếp bằng trên thiền sàn khẽ gật đầu, đoạn lên tiếng :
- Có việc phải phiền đến công tử, mời công tử ngồi.
Kim Phi Hùng vòng tay đáp lễ :
- Không biết thiền sư cho gọi tại hạ có việc chi chỉ giáo?
Lão hòa thượng nhẹ buông tiếng thở dài :
- Lão nạp là chưởng lý của bản tự hơn bốn chục năm nay, ngày thường tâm hồn như nước lặng, tĩnh tại vô tranh, mấy ngày gần đây tâm hồn xao động, thậm chí có vẻ bất an, tựa như có linh cảm là đại họa sắp giáng xuống đầu, không rõ có duyên cớ gì...
Kim Phi Hùng vội vã tiếp lời :
- Thượng nhân phải chăng hoài nghi tại hạ là phường nghịch đồ?
Lão hòa thượng vội vàng lắc đầu :
- Công tử đã hiểu lầm rồi, lão nạp tuyệt nhiên không có ý nói như vậy.
Hòa thượng thở dài một tiếng rồi lại nói tiếp :
- Ba mươi năm trước có một lão đạo trưởng đem một vị thiếu niên đến nhốt vào trong tòa lầu phía sau bản tự, lại nhờ lão nạp tế độ thí phát cho thiếu niên đó, vị đạo trưởng đó có nói với lão nạp trong vòng hai ba năm sau để thiếu niên bỏ được dã tính nóng nảy sẽ đón về. Nào ngờ đã qua ba chục năm vẫn chưa thấy vị đạo trưởng đó trở lại.
Kim Phi Hùng biết người mà hòa thượng đang nói đến chính là quái nhân nọ, liền đáp :
- Vị đạo trưởng đó đến nay không quay lại có lẽ người đã chết rồi. Thượng nhân có thể đứng ra phóng thích người đó là được rồi.
Lão hòa thượng lắc đầu :
- Người này cực kỳ quái dị, dù có làm thế nào y cũng chẳng chịu đi lại còn nói nếu như vị đạo trưởng đó không cho người đến đón về thì người ấy sẽ vĩnh viễn ở lại trong ngôi tiểu lầu đó.
Kim Phi Hùng liền cất tiếng :
- Như vậy thì chuyện đâu có gì lớn lao đáng sợ, nếu như lão không muốn đi thì cứ để lão trong đó, có chi đáng ngại.
Lão hòa thượng đột nhiên hạ giọng thì thầm :
- Gần đây không rõ có mấy lạt ma từ đâu tới, ngày nào cũng đi khắp các tự viện tra vấn, tìm kiếm nơi mà ba mươi năm trước vị đạo trưởng đó đã trú ngụ. Lão nạp lo rằng sớm muộn gì họ cũng tìm đến bản tự tra vấn.
Kim Phi Hùng cười lớn :

- Bọn họ có đến thì cũng chẳng sao, thượng nhân thật là quá cẩn thận.
Lão hòa thượng thở dài :
- Lão nạp đã có dự cảm, tất có chuyện đại sự xảy ra, ngày nào công tử cũng đi đến hậu viện, nhất định là có quen với người ấy. Công tử hãy khuyên người ấy nên tránh đi thì hơn.
Kim Phi Hùng âm thầm kinh ngạc, tự nhủ :
"Tại sao lão hòa thượng này lại biết được?"
Chàng lập tức cười bảo :
- Tại hạ chẳng hề quen lão, mà cho dù có quen đi nữa, người đó cũng không đáp ứng điều mà sư trưởng nói đâu.

Hồi 07

Bát phương phong vũ

Lão hòa thượng cố nén tiếng thở dài :
- Mấy vị Lạt ma đó cực kỳ hung hăng, vạn nhất kiếm ra người này thì làm thế nào?
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười bảo :
- Hết sức giản đơn, cho bọn hắn nhất tề siêu thăng về thế giới Tây phương cực lạc.
Lão hòa thượng vội tuyên Phật hiệu :
- A di đà Phật, chẳng lẽ người đó còn hung ác hơn mấy tên Lạt ma kia sao?
Kim Phi Hùng liền đứng dậy :
- Cho nên kẻ phàm tục này mới nói thượng nhân không cần phải lo lắng.
Nói đoạn, chàng lập tức vòng tay thi lễ :
- Tại hạ không thể làm được, xin cáo từ!
Chàng biết mấy vị Lạt ma đó chính là cao tăng của Thiên Long tự. Nếu như họ kiếm quái nhân trả thù, thì chẳng khác nào tự tìm đường chết, lao đầu vào tử lộ mà không biết.
Lão hòa thượng lắc đầu thở dài :
- Phật môn là nơi tịnh địa, đâu phải là nơi tranh đấu, chém giết. Cái này... thì... thì phải làm sao?
Kim Phi Hùng nghe nói vậy, bèn âm thầm nghĩ :
"Ta tuy không thể ngăn trở một trận tai kiếp dữ dội, song cũng phải hạn chế đến mức tột cùng, không cho nó liên quan tới bản thân mới phải."
Thình lình, chàng nghe lão hòa thượng gọi lớn :
- Mong công tử hãy dừng bước, lão nạp còn chưa nói hết.
Kim Phi Hùng liền dừng chân đứng lại :
- Thượng nhân còn có điều chi dạy bảo?
Lão hòa thượng nghiêm giọng hỏi :
- Công tử vô tình lạc bước đến bản tự hay là cố ý đến tìm kiếm người ở tiểu lầu sau bản tự?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Thượng nhân bất tất đa nghi thái quá, trong lúc vô tình tại hạ lạc bước đến quí tự. Nếu như có điều bất tiện, tại hạ sẽ lập tức rời khỏi đây.
Lão hòa thượng bật thở dài :
- Bần tăng không hề có ý hối thúc công tử phải rời khỏi đây, chỉ vì mấy ngày nay giang hồ đồn đại rằng cao đồ của phái Võ Đang là Quyền Kiếm Song Tuyệt mất mạng ở Kim Lăng, chưởng môn giáo phái Võ Đang đang thập phần tức nộ, phái đi một số đông cao thủ đi khắp giang hồ tìm kiếm hung thủ đã ra tay giết người.
Kim Phi Hùng cất giọng cười lớn :
- Thì ra là thế. Tại hạ cũng nói thật cho thượng nhân biết, tại hạ chính là kẻ đã giết chết Quyền Kiếm Song Tuyệt, không hề sợ bọn họ tìm đến báo thù, bởi vì Quyền Kiếm Song Tuyệt Tăng Vân Hạc đã tự đâm đầu vào tử lộ.
Vẻ mặt lão hòa thượng vô cùng kinh ngạc :
- Công tử chính là Thanh Y Tu La sao?
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Không sai. Giang hồ tuy liệt tại hạ vào hàng Tứ đại ma tôn, nhưng tại hạ không phải là loại tà ma chuyên giết người vô cớ.
Vẻ mặt lão hòa thượng cố làm ra vẻ trầm tĩnh, nhưng trong bụng vạn phần kinh sợ.
Kim Phi Hùng đoán biết tâm trạng của lão, nên cất tiếng cười lớn :
- Thượng nhân không cần khiếp sợ như vậy, tại hạ sẽ rời khỏi nơi đây ngay tức khắc, để tránh gây thêm phiền hà cho quí tự.
Nói xong, chàng vòng tay thi lễ bước ra ngoài cổng chùa.
Lão hòa thượng thấy chàng đã bước ra khỏi chùa, miệng không ngớt lớn tiếng niệm Phật hiệu.
Kim Phi Hùng đi ra khỏi Bích Vân thiền tự, thuận theo đường lớn chạy vào trong thành, chàng cảm thấy vô luận thế nào đi nữa, cũng phải kiếm được chiếc hoa thuyền của Bạch Lãnh Thu để gặp Bạch Nghĩa và

Tử Quyên, rồi mới thuê thuyền đi ra ngoài biển, chàng vừa cất bước đi vừa thầm nghĩ vị hòa thượng đó tại sao lại biết đến danh hiệu Thanh Y Tu La, mà lại còn biết phái Võ Đang đang phái người đi báo thù.
Chỉ có một cách giải thích duy nhất là lão hòa thượng đó cũng là người trong giới võ lâm, nên mới biết nhiều chuyện trong giang hồ võ lâm như vậy.
Kim Phi Hùng đưa mắt tìm kiếm trên mặt sông Tần Hoài, cuối cùng đã nhìn thấy hoa thuyền của Bạch Lãnh Thu, thế là ngay tức khắc chàng tung mình tới nhảy vọt lên trên đầu thuyền.
Chợt thấy lão gia nhân Bạch Nghĩa đang đứng ngây người trên sàn thuyền, thấy Kim Phi Hùng đến giọng lão hết sức vui mừng :
- Công tử à, lão nô đang mong đợi công tử đó.
Kim Phi Hùng vội hỏi :
- Từ ngày ta rời thuyền đến nay có chuyện gì xảy ra nữa không?
Bạch Nghĩa ôn tồn đáp :
- Xin mời công tử vào trong thuyền dùng nước đã.
Kim Phi Hùng thấy vẻ mặt của lão có vẻ sầu muộn, biết rằng tất có việc đã xảy ra, vội vã bước vào trong thuyền.
Bạch Nghĩa lớn tiếng gọi :
- Tử Quyên, Kim công tử đã trở lại, mau pha cho công tử một bình trà thượng hảo hạng.
Kim Phi Hùng vội lên tiếng ngăn lại :
- Không cần đâu.
Chàng ngước mắt nhìn quanh tứ phía, thấy cách bài trí trong khoang thuyền giống hệt như lúc Bạch Lãnh Thu có mặt trên thuyền, song chỉ thấy vật mà không thấy người, trong lòng chàng bỗng cảm thấy trống vắng như vừa đánh mất một vật gì đó.
Không bao lâu, Tử Quyên bưng một mâm trà vào trong khoang thuyền, đoạn lên tiếng :
- Xin mời công tử dùng trà.
Kim Phi Hùng bưng chén trà lên nhấp một ngụm, chàng thấy khuôn mặt bầu bĩnh của Tử Quyên đã gầy đi nhiều, bất giác chàng âm thầm buông tiếng thở dài.
Tử Quyên khẽ liếc nhìn chàng, đoạn hỏi :
- Mấy hôm nay công tử đi đâu vậy?
Chàng đáp lại một cách mơ hồ :
- Đi nghe ngóng hỏi thăm về Trường Xuân đảo, nghe nói cuối năm phong ba bão táp sóng to gió lớn trên biển, không tiện cho việc đi ra biển.
Tử Quyên liền tiếp lời :
- Đúng vậy, tiểu thư cũng nói như vậy đó.
Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc :
- Cô nương nói cái gì hả? Chẳng lẽ đã có tin tức của tiểu thư rồi hay sao?
Tử Quyên nhẹ nhàng gật đầu :
- Có người chuyển đến phong thư này, công tử hãy xem.
Nói đoạn, nàng đưa cho Kim Phi Hùng một cuộn giấy trắng, trên đó có viết mấy hàng chữ :
"Mấy chữ viết cho Tử muội biết tin, ta đã quyết định theo Lăng cô nương và Tô cô nương ra ngoài biển, khi nhận được thư này, muội cùng với bá bá nhanh chóng trở về cố hương. Nếu như có gặp Kim công tử, hãy nói cho chàng biết phong ba trên biển rất lớn, không thể mạo hiểm đi ra biển được. Nếu như nhất định đi thì khuyên chàng phải đợi đến mùa xuân năm sau."
Tự tích ngay hàng thẳng lối, nét chữ mềm mại, mới thoáng nhìn đã biết thủ bút của nữ nhân.
Tử Quyên thấy chàng trầm ngâm không nói, vội lên tiếng :
- Nét chữ này chính là thủ bút của tiểu thư đó, mấy bữa trước, tiểu tỳ và Bạch bá bá đang hết sức lo lắng, chợt tiếp nhận được phong thơ này mới tạm yên tâm.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Phong thư này do ai mang đến?
Tử Quyên liền đáp :
- Lúc sập tối ngày hôm qua, tiểu tỳ và Bạch bá bá ở dưới khoang, bất ngờ nghe tiếng chuông đồng reo lên, vội chạy vào trong khoang thì đã thấy phong thư này rồi.
Kim Phi Hùng đột nhiên giậm chân xuống sàn thuyền :
- Đồ chết tiệt!
Tử Quyên vô cùng kinh hãi, hai mắt mở to, giọng run run :

- Lẽ nào có điều chi không phải?
Kim Phi Hùng lắc đầu nói :
- Ta không có ý đó, bữa hôm đó khi tiểu thư các ngươi bị bắt cóc, nếu như không có cái lũ đạo tặc đó đến quấy rầy thì chúng ta có thể đuổi kịp hai hoa thuyền trước mặt rồi.
Tử Quyên lập tức tiếp lời :
- Phải đó, đáng tiếc là chúng ta đã bỏ qua cơ hội đó rồi.
Kim Phi Hùng thoáng nghĩ ngợi, rồi lên tiếng bảo :
- Tiểu thư các ngươi đã kêu các ngươi trở về nhà, các ngươi hãy mau rời khỏi đây, nơi này lành ít dữ nhiều, sớm rời bỏ nó càng xa càng tốt.
Lão gia nhân Bạch Nghĩa thở dài :
- Tiểu thư chúng tôi là bậc thiên kim khuê các, ngày thường không ra khỏi cửa, bây giờ đi ra ngoài biển lớn, phong ba trùng trùng, lão nô thật chẳng an tâm chút nào.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Có chi mà không yên tâm. Tốt xấu gì thì ta mang nàng về cho lão là được rồi.
Bạch Nghĩa bất giác không khỏi run lên cầm cập, người chợt lạnh toát, lặng im sợ hãi, không dám thốt ra một lời nào nữa.
Tử Quyên bỗng liếc nhìn lên bờ, rồi hạ giọng nói :
- Từ lúc trở về bến này đậu cho đến nay, hình như ngày nào cũng có người nhìn trộm lên thuyền của chúng ta, thật là sợ chết khiếp đi được.
Trong ánh mắt Kim Phi Hùng bỗng ánh lên tia sát khí rợn người :
- Kẻ nào dám cả gan như thế?
Giọng Tử Quyên ngập ngừng :
- Nhưng mà trời tối quá, nên không nhìn rõ đó là ai hết.
Kim Phi Hùng lên tiếng hỏi :
- Có ai lên thuyền hay không?
Tử Quyên lắc đầu :
- Chẳng có ai lên thuyền cả.
Kim Phi Hùng lạnh lùng hừ lên một tiếng :
- Chớ sợ, bọn chúng đến tìm ta đó.
Chàng quay lại dặn dò Bạch Nghĩa :
- Ngày mai lão hãy cùng Tử Quyên đi về cố hương, ta sẽ tự lo liệu việc ra ngoài biển tìm tiểu thư các người. Đến khi thuận gió ta sẽ đi ngay không chậm trễ.
Bạch Nghĩa cúi rạp mình cung kính đáp :
- Lão nô xin tuân mệnh.
Ánh mắt Kim Phi Hùng liếc nhìn lên bờ, miệng lẩm bẩm gì đó, rồi đột nhiên đứng phắt dậy :
- Ta đi đây!
Không biết chàng dùng thân pháp ảo diệu gì mà thân hình đã vọt thẳng lên không, rồi nhẹ nhàng đáp mình xuống phía trên bờ sông.
Lúc này sắc trời đã vào đầu trống canh, chợt thấy phía trước bờ có một thiếu nữ áo trắng đang đứng dưới ánh tinh quang, chỉ có thể nhìn lướt qua, vị cô nương này thập phần xinh đẹp. Khi chàng chợt nhìn lên, trong lòng không khỏi bấn loạn, liền hấp tấp phóng mình lao tới.
Bạch y cô nương thấy chàng đột nhiên lao về phía mình, vội vàng quay đầu bỏ chạy.
Kim Phi Hùng lên tiếng gọi lớn :
- Cô nương hãy dừng lại một chút, tại hạ có chút việc muốn hỏi.
Bạch y cô nương dường như không nghe thấy, tà áo trắng bay phất phơ trong gió, thân hình hệt như một làn khói mỏng, bay xẹt về phía trước, bước chân lướt đi cực kỳ lanh lẹ.
Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp nhanh lẹ, hiếm thấy trên giang hồ, song chàng đuổi được một đoạn vẫn thấy còn cách xa cái bóng trắng trước mặt năm, sáu trượng.
Bất giác chàng tức giận quát lên một tiếng, rồi gia tăng tốc lực, thân hình tựa như một luồng điện xẹt nhanh tới trước, trong nháy mắt đã tới gần sát sau lưng bạch y cô nương lạ mặt.
Thiếu nữ áo trắng tuy đã được danh sư truyền thụ, song công lực còn non kém, vừa mới bỏ chạy được một đoạn đã cảm thấy chân lực bị tiêu hao rất nhiều, thỉnh thoảng dừng lại khiến cho tốc độ có phần chậm đi, rồi đột nhiên đứng im không chạy nữa.

Kim Phi Hùng không ngờ nàng dừng lại đột ngột như vậy, cơ hồ hai người sắp chạm mặt nhau, nhưng chàng đã kịp thời đứng lại, giọng nói hấp tấp thở không ra hơi :
- Muội muội, muội chẳng lẽ không nhận ra ca ca đây ư? Mấy năm nay ca ca đã đi tìm muội muội khắp nơi.
Thiếu nữ đột nhiên quay người lại, hừ lạnh một tiếng rồi nói :
- Đừng gọi ta là muội muội nữa, ta đâu có cái thứ ca ca như ngươi.
Kim Phi Hùng bởi vì phát hiện ra thiếu nữ áo trắng này giống hệt như vị muội muội của chàng đã tìm bấy lâu mà không gặp, nên trong lòng hết sức mừng rỡ, bèn đuổi theo nàng tới cùng. Không ngờ sau khi gặp mặt, lại bị nàng nói một câu lạnh lùng như vậy, khiến chàng ngây người không biết nói sao, đành lẳng lặng bước tới đặt nhẹ tay lên vai nàng, rồi thở dài bảo :
- Muội muội, ta biết mấy năm nay muội muội đã chịu nhiều đau khổ, nhưng mà ta cũng không sung sướng gì hơn...
Thiếu nữ quay đầu lại giọng oán hận :
- Không cần nói nhiều, ta không ngờ ngươi lại biến thành con người như vậy.
Kim Phi Hùng ngơ ngác :
- Ta có làm gì không phải?
Thiếu nữ lạnh lùng :
- Trên giang hồ đi đến đâu cũng giết người, hôm nay lại lao mình vào chỗ hạ lưu, lẽ nào làm như vậy để báo thù hay sao?
Lúc này Kim Phi Hùng chợt hiểu, chàng bật ra tiếng than dài :
- Muội muội đừng hiểu lầm, đó chẳng qua chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.
Thiếu nữ đột ngột cắt lời chàng :
- Chuyện giết người thì có thể nói là bất đắc dĩ, chẳng lẽ việc đến sông Tần Hoài cũng là bất đắc dĩ sao?
Kim Phi Hùng bình sinh vốn tính lạnh lùng cao ngạo, không thích nói nhiều, nếu như ở bên cạnh người khác cho dù có hiểu lầm chàng cũng không thèm tranh cãi, nhưng lúc này đối mặt với chàng là người bào muội yêu quí lâu năm, cốt nhục tình thâm, chàng không thể không giải thích, bèn nhẹ giọng đáp :
- Bạch cô nương...
Thiếu nữ lập tức chặn lời chàng :
- Ta biết Bạch Lãnh Thu không giống như các ca nữ khác, lại nữa là phận muội muội thì không nên xen vào việc của ca ca mình. Nhưng mà, ngươi có nhớ phụ mẫu của chúng ta chết như thế nào rồi chứ?
Nói đến đây, nàng nhịn không được vội bật lên tiếng khóc. Kim Phi Hùng luống cuống đưa tay đặt lên vai nàng, giọng chàng ôn tồn :
- Muội muội, đừng khóc nữa. Mấy năm nay ca ca lúc nào cũng không quên được hai chuyện đó. Một chuyện là mối thù phụ mẫu chưa báo, còn chuyện kia là đi kiếm muội muội. Ta không có hồ đồ như muội tưởng tượng, trong lòng ta cũng cực khổ như muội muội.
Bao nhiêu cực khổ, nhục nhã trong lòng đều tuôn ra tiếng khóc, đoạn nàng cố nén tiếng khóc, đôi mắt trầm mặc u oán :
- Hai năm nay, ta đến khắp nơi tìm ca ca ta, sau đó mới biết Thanh Y Tu La chính là ngươi. Lại còn liệt vào hạng Tứ đại ma tôn. Lúc đó ta đau khổ không sao tả xiết, ta thật không ngờ ngươi lại có thể biến thành một ma tôn chuyên giết người như vậy.
Kim Phi Hùng lặng im lắc đầu, rồi mới hạ giọng bảo :
- Phàm một người có võ công, một khi đi vào chốn giang hồ không còn tự chủ được nữa. Có lúc vô hình trung sẽ gây thù kết oán, bởi vì ta không giết người thì người sẽ giết ta. Trừ phi chỉ là con cừu hiền lành để cho người ta xẻ thịt.
Chàng thở hắt ra một hơi, đoạn nói tiếp :
- Muội muội chưa từng gặp, nên không biết phàm sự lấy dĩ hòa vi quí, nhưng đến lúc thì không thể nào làm như vậy được nữa. Lấy chuyện của Quyền Kiếm Song Tuyệt, ban đầu ta không hề chủ tâm giết y, song...
Kim Ngân Thi vội cắt ngang lời chàng :
- Nghe nói Bạch Lãnh Thu đã bị người ta bắt đi, ca ca còn lưu lại trên thuyền làm gì? Mấy ngày hôm nay muội đều ra bờ sông đứng đợi, nên phát hiện rất nhiều cao thủ võ lâm âm thầm mai phục chờ ca ca đó, muội thật không hiểu ca ca lại gây thù kết oán với nhiều người vậy? Lẽ nào ca ca không giết người là không chịu được hay sao?
Nàng càng nói giọng càng trở nên kích động :

- Sau khi song thân chúng ta bị chết thảm, chúng ta đã đau khổ ra sao? Lẽ nào những người bị ca ca giết chết họ không có con cái hay chăng? Con cái của họ cũng hận ca ca đến tận xương tủy, căm hận chỉ muốn nhai thịt lột da ca ca ra mà thôi.
Kim Phi Hùng vẻ mặt đau khổ, lắc đầu lớn tiếng quát :
- Muội muội đừng nói nữa.
Kim Ngân Thi ai oán thở dài, lặng im không nói nữa.
Kim Phi Hùng dường như thấy mình xử sự có hơi thái quá, liền chậm chạp lên tiếng :
- Lời muội nói không có gì sai hết, bất quá là vì huynh muội chúng ta lâu năm không gặp, hãy nói chuyện khác không tốt hơn sao?
Kim Ngân Thi buông tiếng thở dài :
- Tiểu muội xuất hiện trên giang hồ chưa đầy một năm, nhưng toàn nghe thấy những chuyện có liên can đến Thanh Y Tu La. Ca ca có võ công siêu việt như vậy, tại sao không nghĩ đến việc báo thù cho phụ mẫu chúng ta.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Lúc nào huynh cũng không quên được mối thù của song thân chúng mình, nhưng biển người mênh mông, muội bảo ca ca tìm đâu ra manh mối?
Kim Ngân Thi cũng biết vụ công án của song thân không có manh mối, lúc đó niên kỷ của hai người còn quá nhỏ, tuy mỗi người đều gặp kỳ ngộ, luyện được võ công nhưng việc báo thù hủy gia sát phụ không hề có manh mối để tìm kiếm.
Kim Phi Hùng thấy gió đêm đã thổi mạnh, liền bảo nàng :
- Ngân muội, đêm đã khuya rồi, muội nghỉ chân ở đâu, ca ca sẽ đưa muội về.
Kim Ngân Thi lắc đầu :
- Chỗ tiểu muội ở không cho phép nam nhân lưu lại.
Kim Phi Hùng cất tiếng :
- Chúng ta cùng đi về khách điếm. Từ nay về sau chúng ta không được rời xa nhau nữa.
Kim Ngân Thi đáp :
- Tối nay thì không được. Ngày mai chúng ta cùng gặp nhau tại Túy Nguyệt lầu ở trong thành.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Được rồi, ta sẽ đợi muội ở đó.
Hai người đang định chia tay, đột nhiên trong bóng tối vang lên một tràng cười lạnh.
Kim Phi Hùng trầm giọng quát :
- Kẻ nào đó?
Thân hình chàng thoáng nhích động, nhanh lẹ xông tới chỗ phát ra tiếng, thi triển Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp lẹ như luồng điện xẹt, chớp mắt đã cách xa chỗ cũ gần chục trượng.
Chỉ thấy dưới rặng liễu có một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống, đó là một nữ nhân áo hồng, lưng đeo trường kiếm.
Kim Phi Hùng ngẩn người ngạc nhiên :
- Phương giá là ai?
Nữ nhân áo hồng lạnh lùng đáp :
- Ta là ai ngươi không cần biết.
Kim Phi Hùng lại hỏi tiếp :
- Tại sao ngươi lại lén lút nghe trộm câu chuyện của chúng ta?
Nữ nhân áo hồng cười lạnh :
- Trong vòng hai chục trượng này là đất thập phương, ngươi đến được, lẽ nào lại cấm ta đến?
Kim Phi Hùng nhất thời không biết nói sao, đành bực tức hừ lên một tiếng, đoạn quay người bước đi.
Chợt nghe thiếu nữ áo hồng lẩm bẩm tự nói một mình :
- Võ Đang đã truyền Huyền Môn vũ thư ra bên ngoài mời tất cả các môn phái cùng tiêu trừ kẻ đã giết chết Quyền Kiếm Song Tuyệt, vậy mà vẫn còn nói chuyện tình tứ dưới trăng?
Kim Phi Hùng đột nhiên quay phắt lại :
- Ngươi nói cái gì?
Nữ lang áo hồng lạnh lùng lên tiếng :
- Ta tự nói chuyện với riêng ta, can chi đến nhà ngươi?
Trong lòng Kim Phi Hùng tuy hết sức giận dữ, song không tiện phát tác, nên cố gắng nhẫn nhịn quay mặt bỏ đi.

Nữ lang áo hồng lại nói :
- Có người mới thì quên ngay người cũ, Bạch Lãnh Thu thật chẳng có mắt gì cả.
Kim Phi Hùng chợt động lòng, chàng quay mình nhìn lại chỗ cành liễu rũ, thì đã không còn thấy bóng người đâu nữa, thì ra nữ lang áo hồng đã biến mất từ hồi nào.
Lúc này Kim Ngân Thi cũng vừa chạy đến, cất tiếng hỏi :
- Ca ca vừa nói chuyện với ai vậy?
Kim Phi Hùng đáp :
- Một a đầu thô lỗ vận áo hồng.
Vẻ mặt Kim Ngân Thi lộ ra nét kinh dị :
- Nàng nhận biết ca ca hay sao?
Kim Phi Hùng đáp :
- Dường như nàng nhận biết ta.
Kim Ngân Thi trề môi nói :
- Ca ca chuyên môn giao du với bọn tà ma yêu mị không à!
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Muội nói thật là vô căn cứ, ta đâu có quen biết chi với a đầu đó.
Kim Ngân Thi cười hì hì :
- Có quen biết cũng không sao mà, hà tất phải cuống lên như thế.
Đoạn nàng ngước mặt nhìn lên vầng trăng :
- Tiểu muội phải đi đây, ngày mai gặp lại.
Kim Ngân Thi đi rồi, trong lòng Kim Phi Hùng tiếc nuối tựa như mình vừa làm mất một vật gì quí giá, mấy năm nay chàng đi khắp mọi nơi, ra sức tìm kiếm muội muội thân yêu, tới hôm nay dù đã được gặp, song trong lời nói của nàng còn có nhiều điều không thể hiểu và lượng giải cho chàng được. Đặc biệt là chuyện chàng giao thiệp với Bạch Lãnh Thu, nàng có vẻ cực kỳ bất mãn.
Trong lúc vô tình chàng kết giao với Bạch Lãnh Thu, nhưng chẳng biết tại sao chàng lại rơi vào lưới tình của nàng, rồi tự vướng mình vào chuyện đi ra Trường Xuân đảo, lại thêm chuyện gây thù kết oán với phái Võ Đang.
Đối với chuyện ước hẹn đến Trường Xuân đảo, chàng đã ở vào thế cưỡi cọp, nếu như muội muội của chàng biết được chuyện này, tất nàng sẽ không bao giờ cho chàng đến đó, chừng ấy chẳng biết chàng phải giải quyết ra sao. Nhất thời lòng chàng cực kỳ bối rối, đứng lặng hồi lâu mới chậm chạp cất bước đi lên phía trước.
Chàng chợt nhớ ra trong đêm khuya như vầy không cách nào tìm được khách điếm để trọ, bất ngờ trong đầu chàng hiện lên hình bóng của quái nhân nọ, chàng thầm nhủ :
"Lúc mình rời Bích Vân thiền tự đã không hề nói với lão một lời, bất luận là thế nào mình cũng phải nói một lời từ biệt lão mới phải."
Thế là chàng triển khai khinh công phóng mình về hướng Bích Vân thiền tự, đi về phía tiểu lầu phía sau tự viện.
Chợt thấy cánh cửa phòng đã mở rộng, hai sợi dây xích sắt khóa chân quái nhân đã bị người dùng nội lực chặt đứt ra làm mấy đoạn nằm dưới sàn nhà.
Tình cảnh trước mắt đã khiến trong lòng chàng chấn động, thầm nghĩ :
"Quái nhân này chịu giam mình trong ngôi tiểu lầu đã ba chục năm nay, tại sao lại không sớm không muộn, vào đúng lúc này rời khỏi nơi đây. Lẽ nào lão đã gặp nguy hiểm gì chăng?"
Trong mười ngày qua chàng tiếp xúc với quái nhân, trong thâm tâm bỗng nảy sinh ra tình cảm sâu đậm, cho nên chàng rất quan tâm đến quái nhân.
Khi chàng đưa mắt nhìn kỹ ngôi tiểu lầu, chàng không sao phát hiện ra dấu vết gì cho thấy ở đây vừa xảy ra một trận kịch chiến, thì trong lòng chàng cảm thấy an tâm.
Đột nhiên có tiếng bước chân từ ngoài ngôi tiểu lầu vọng lại, lão Phương trượng đã chầm chậm bước vào, đoạn từ từ lên tiếng :
- Lão nạp đoán rằng nhất định ngươi sẽ đến.
Kim Phi Hùng đáp :
- Tại hạ có ý đến thăm Ngộ Phi thiền sư, không rõ thiền sư đi đâu rồi?
Lão hòa thượng hạ giọng niệm Phật hiệu :
- Lão nạp đã truyền pháp dụ cho người ấy vân du rồi.
Kim Phi Hùng vô cùng kinh ngạc :

- Thiền sư đó có đáp ứng không?
Lão hòa thượng mỉm cười :
- Người đó thí phát tại bản tự, nên là đệ tử của bản tự, tự nhiên phải tiếp thụ pháp dụ của bản tòa.
Kim Phi Hùng chợt hiểu :
- Hóa ra là như vậy.
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Người đó có lưu lại những lời gì không?
Lão hòa thượng thâm trầm thở dài :
- Người ấy không nói chi cả, cứ âm thầm rời khỏi bản tự.
Kim Phi Hùng cất tiếng cười lớn :
- Nếu như vậy quí tự có thể yên tâm, không sợ các Lạt ma kia đến quấy rầy nữa.
Lão hòa thượng lại niệm Phật hiệu :
- Bần tăng cũng mong như vậy, song sau này rất khó nói.
Quái nhân đã đi rồi, Kim Phi Hùng cảm thấy không còn lý do gì để lưu lại nơi đây nữa, bèn cất tiếng từ biệt :
- Kẻ phàm này đã quấy rầy thượng nhân, mong thượng nhân lượng thứ. Giờ xin cáo biệt!
Lão hòa thượng đưa mắt nhìn chàng :
- Bảo khí đằng vân trong mình công tử phải nên cất kỹ một chút mới phải, nếu để cho người trên giang hồ nhìn thấy sinh ra lắm chuyện.
Kim Phi Hùng cất tiếng cười vang :
- Thượng nhân không nên đùa cợt, trong mình tại hạ trừ mấy lạng bạc vụn ra, chẳng có gì đáng giá nữa, thì bảo khí ở đâu ra cơ chứ?
Lão hòa thượng mỉm cười :
- Lão nạp không hề lầm lẫn, không thể nào nhìn lầm được.
Lời lão Phương trượng nói quả không sai, Kim Phi Hùng cũng không hề nói dối, chẳng qua là chàng không biết mà thôi, nên chàng cương quyết lắc đầu :
- Thượng nhân nhất định là nhìn lầm rồi.
Lão hòa thượng chợt đổi giọng :
- Công tử có biết Đại Minh thiền sư không?
Kim Phi Hùng thoáng xao đồng, chàng chợt nghĩ tới vị đã cùng đi với Bích Trần đạo nhân nhảy lên hoa thuyền Kỷ La Xuân bữa trước, bèn gật đầu đáp :
- Dường như có gặp một lần.
Lão hòa thượng bảo chàng :
- Người này là bằng hữu lâu năm của Quyền Kiếm Song Tuyệt. Mấy bữa trước đã đến bản tự nói chuyện về chuyến bảo tiêu.
Kim Phi Hùng biết lão hòa thượng muốn nói đến chuyến bảo tiêu của Kim Sư tiêu cục, nên vội nói :
- Thiền sư đó phải chăng đã nói Mật Đà thần châu của Thiên Long tự rơi vào tay của tại hạ?
Lão hòa thượng vội tuyên Phật hiệu :
- Công tử vốn là người minh bạch, anh hào khắp nơi đã tụ tập về Kim Lăng, công tử nên tính toán sắp xếp mọi việc trước đi.
Kim Phi Hùng lắc đầu cười khổ :
- Tại hạ quả thật không có Thần châu, thì cần gì phải tránh mặt họ?
Lão hòa thượng nói :
- Lời của bọn họ cho dù công tử thật sự không lấy, họ cũng không thể bỏ qua, hà huống...
Nói đến đây lão hòa thượng đột nhiên im bặt.
Kim Phi Hùng cười sảng khoái :
- Vừa rồi thượng nhân nhắc đến việc bảo khí lúc này tại hạ mới minh bạch, người chớ nên hao phí tâm cơ, trên người tại hạ xác thực không có Thần châu, bảo châu chi cả.
Lão hòa thượng buông tiếng thở dài :
- Lời lão nạp không phải là hư giả đâu, trên người công tử quả có bảo khí đằng vân, còn có phải là bảo châu hay không thì lão nạp cũng không rõ nữa.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cất tiếng :
- Đa tạ thượng nhân đã có lòng quan tâm, tại hạ hành sự chỉ cầu tâm an, tại hạ không có bảo châu, nên không sợ người khác hiểu lầm.

Lão hòa thượng có lòng từ bi quảng đại, muốn tiêu trừ trận hung sát sắp tới, nhưng sự việc đã vượt ra ngoài dự liệu của lão, lão biết Kim Phi Hùng không phải là kẻ dối trá.
Có lẽ chàng không hề có bảo châu trong mình, lòng không khỏi buồn rầu cất tiếng than :
- Mật Đà thần châu là vật trấn sơn chi bảo của Thiên Long tự phái Mật Tông, họ không bỏ qua chuyện này. Hàn Không Không thật là tự chuốc lấy đại họa vô lường.
Lão ngừng một chút, rồi nói tiếp :
- Ba mươi năm trước võ lâm Trung Nguyên gặp phải tai kiếp lớn lao, tinh anh của võ lâm bị giết đi một số lớn, cho nên hôm nay nguyên khí ấy vẫn chưa hồi phục lại được bao nhiêu, còn sát kiếp sắp tới thì thật khó nói trước.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Một viên bảo châu nhỏ xíu như vậy có gì mà quí giá ghê gớm như vậy? Thiên Long tự truy tìm tông tích người trộm Thần châu, nếu như trước đây mà ám sát như vậy thì đó là tự tìm vào chỗ diệt vong.
Lão hòa thượng lại nói :
- Công tử đâu biết chuyện trên giang hồ, cho dù chỉ là một chuyện cực kỳ nhỏ nhặt, một khi đã vướng vào vòng ân oán thì sẽ phiền lụy không dứt được, cứ như về chuyện nhỏ nhặt này xem ra liên lụy đến không ít người, võ lâm sẽ xảy ra một trận huyết sát khủng khiếp.
Kim Phi Hùng biết những lời lão nói ra đều là thực tình, nên âm thầm cất tiếng thở dài, chàng chỉ vì nhất thời đa sự dính vào vụ công án này, cho dù bây giờ có giải thích cũng vô ích, đành phải tùy cơ ứng biến mà thôi.
Lúc này tăng nhân trong chùa đã dậy tụng kinh sớm, chàng không tiện lưu lại bèn cáo từ lão hòa thượng, tung mình nhảy ra bức tường phía sau, thuận theo quan lộ đi vào trong thành.
Kim Phi Hùng đi ra khỏi Bích Vân thiền tự, cất bước lao nhanh vào trong thành Kim Lăng, chàng tạm thời gạt bỏ lời cảnh cáo của lão hòa thượng qua một bên, tuy biết rằng chuyến đi này sẽ gặp phiền phức, song chàng cũng chẳng hề để tâm giới bị.
Chàng chỉ mong sớm được gặp lại muội muội của mình, chàng chịu đựng sầu khổ vì bao năm không tìm thấy nàng, nay đã gặp lại chàng rất muốn biết mấy năm qua nàng sinh sống ra sao, chàng hy vọng nhờ muội muội mà chàng biết được manh mối của kẻ đã ra tay sát hại song thân mình.
Kim Phi Hùng cũng biết rõ muội muội tài trí lanh lợi hơn chàng, chỉ cần nhìn thuật khinh công của nàng cũng đủ biết võ công đã được danh sư truyền dạy. Trong tương lai huynh muội liên kết tung hoành giang hồ, nhất định sẽ tìm ra kẻ thù để trả mối uất hận suốt mười năm canh cánh bên lòng.
Bước trên đường mà lòng chàng nặng nề, đầu cúi xuống, chân bước nhanh tựa như lướt đi trên mặt đất, không hề biết rằng trong thành Kim Lăng lúc này phong ba bão táp sắp nổi lên, bao nhiêu hào kiệt, cường đạo khắp các lộ đều đã ở trong bức thành đá.
Trận phong ba này chẳng những là vì trấn sơn chi bảo của Thiên Long tự bị thất lạc, mà còn vì phái Võ Đang muốn báo thù cho Quyền Kiếm Song Tuyệt.
Hơn nữa còn có một chuyện khiến cho giang hồ chấn động vừa được truyền bá ra bên ngoài, võ lâm cũng phải kinh sợ.
Bích Vân thiền tự cách thành Kim Lăng không quá mười dặm đường, chỉ mất khắc sau chàng đã bước chân vào trong thành, điều đầu tiên là chàng tìm đến Túy Nguyệt lầu.
Nơi đây có qui mô rộng lớn, nó là một tửu lầu cực kỳ nổi tiếng nơi thành Kim Lăng, tọa lạc gần ngay nơi thị trấn, việc thương mại cực kỳ phồn thịnh.
Khi chàng vừa bước vào cửa tửu lầu, gặp lúc quá sớm, tửu lầu vừa mới mở cửa, phía trong còn hết sức lộn xộn, ngay cả bếp lửa cũng chưa kịp nhóm lên.
Một gã hầu bàn bước tới nở nụ cười cầu tài, bảo chàng :
- Kính chào khách quan, bây...
(thiếu trang 43- 46)
... phù hợp với hoàn cảnh, thay đổi trang phục đến đây.
Ngân Thi khẽ liếc mắt ra bên ngoài, rồi thấp giọng bảo :
- Có vài kẻ ở bên ngoài có ý không tốt.
Kim Phi Hùng cười lớn :
- Chuyện này ngu huynh đã gặp quá nhiều rồi, chẳng có gì lạ cả.
Bỗng nhiên hai tiếng ho khan từ ngoài cửa vọng vào, phía ngoài cửa có hai người xuất hiện, một người mặt bự tai to, tuổi trạc lục tuần, còn người kia là một thư sinh trung niên, tay cầm quạt giấy, phục sức theo lối văn nhân, nét mặt cực kỳ giảo hoạt.

Lão già tuổi trạc lục tuần chợt ôm quyền thi lễ :
- Huynh đệ Cố Dương Võ là tiêu đầu của Kim Sư tiêu cực nơi thành Bắc Kinh xin chào công tử.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Hóa ra là Cố đại tiêu đầu, tôn giá kiếm ta có việc gì?
Cố Dương Võ khẽ ho lên hai tiếng, rồi chậm rãi lên tiếng :
- Tiểu tử nhỏ tuổi không biết gì, nên đã mạo phạm đến tôn giá, huynh đệ tại hạ đến đây mong được chuộc tội.
Kim Phi Hùng cười lớn :
- Hay lắm, hay lắm! Song lệnh lang cũng là kẻ không đến nỗi nào, huynh đệ không nên quá khách khí như vậy, đừng lo, ta đã thả hắn về kinh thành rồi.
Điều này quả nhiên Cố Dương Võ không nghĩ tới :
- Huynh đệ đi đến đây chưa hề gặp hài tử, lời tôn giá nói thực chứ?
Kim Phi Hùng nghiêm mặt :
- Tại hạ không hề có ý lừa dối ngươi đâu.
Cố Dương Võ bình sinh chỉ có một đứa con trai độc nhất, nên vừa nghe xảy ra sự biến ở Kim Lăng, lão đã không ngại đường xa, lập tức đi tới Kim Lăng trong ngày, vừa chợt nghe tin Quyền Kiếm Song Tuyệt bị giết chết, Cố Tử Kỳ bị bắt còn người trong tiêu cục bị ám toán, trong lòng lão như lửa đốt. Lúc này lão cố nén cơn kích động, lên tiếng hỏi tiếp :
- Như vậy có nghĩa là hài tử của tại hạ đã trở về kinh thành rồi sao?
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Tin hay không là tùy ngươi, tại hạ không có gì ân oán với y nữa.
Cố Dương Võ bật ra tiếng thở dài :
- Chỉ tiếc rằng huynh đệ nhất thời ngu muội, đi nhận chuyến bảo tiêu nguy hiểm này, về sau mới biết bảo vật áp tải là Mật Đà thần châu của Thiên Long tự, mà tiểu tử lại không biết trời cao đất dày.
Đoạn lão lại buông tiếng thở dài :
- Quyền Kiếm Song Tuyệt Tăng Vân Hạc hiện tại là môn hạ của phái Võ Đang, bây giờ vì chuyện này mà mất mạng, huynh đệ đây thật không biết phải ăn nói với trưởng giáo phái Võ Đang ra sao.
Mặt Cố Dương Võ cực kỳ ảm đạm, song hai mắt đăm đăm ngó Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng ngước mặt nhìn lên, giọng cười chàng âm trầm :
- Cái này do tôn giá không thấy rõ sự việc đó thôi, tự chuốc lấy ưu phiền vào người. Cứ như lão thần thâu Hàn Không Không ở trên giang hồ là đồ xảo trá, nếu như hắn không sợ phiền lụy thì sao lại đến nhờ Kim Sư tiêu cục, đáng tức cười là tôn giá vì tham món lợi lớn, nên đã khinh suất tiếp nhận chuyến bảo tiêu cực kỳ nguy hiểm này, lại thêm những kẻ vô dụng như Quyển Mao Hổ Ngô Dũng, y chỉ biết dựa thế của Kim Sư tiêu cục gây ra lắm việc bại hoại, bức hiếp lương dân, cho những kẻ như vậy đi bảo tiêu thì làm sao mà thành công cho được?
Cố Dương Võ gật đầu :
- Thật chí lý, song huynh đệ hối hận thì đã không còn kịp nữa rồi.
Kim Phi Hùng lại cất tiếng :
- Ta không hề có chủ tâm giết chết Quyền Kiếm Song Tuyệt, chỉ vì y đã bức bách ta thái quá mà thôi.
Cố Dương Võ khẽ gật :
- Tất cả đều do tiểu tử có điều không phải, đã mạo muội làm điều không nên làm, song nơi đó quá hỗn tạp, còn xảy ra chuyện hiểu lầm là vì tiểu tử nên Tăng hiền đệ mới xuất đầu lộ diện.
Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng :
- Tại hạ ban đầu không biết tiêu cục của tôn giá bảo tiêu vật gì, mà do hai tên bại hoại trên giang hồ là Kim đầu đà Lưu Hành và Táng Môn Thần Đặng Thông bức bách lệnh lang đến lấy Thần châu trong tay tại hạ, lúc đó tại hạ mới ra tay trừng phạt bọn chúng.

Cố Dương Võ hấp tấp hỏi :
- Thần châu không ở trong người tiểu tử hay sao?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Tại hạ không biết Mật Đà thần châu có trong mình lệnh lang hay không, nhưng mà lúc đó nếu không lưu giữ lệnh lang lại thì Táng Môn Thần sẽ chẳng chịu tha cho lệnh lang đâu.
Văn nhân trung niên đi cùng với Cố Dương Võ chợt chen ngang vào câu chuyện :

- Miệng tôn giá nói là không có đoạt Mật Đà thần châu, nhưng thân hình tôn giá có ánh bảo khí của Thần châu, thử hỏi ánh châu quang đó từ đâu mà có?
Ánh mắt của Kim Phi Hùng chiếu ra sát khí nhìn thẳng vào người văn nhân vừa lên tiếng :
- Ngươi là cái đồ quái quỷ gì vậy? Dám mở miệng nói láo trước mặt ta.
Văn nhân nọ chạm phải tia mắt sắc như dao, trong lòng kinh hãi vô cùng, văn nhân này có ngoại hiệu là Đàm Tiếu thư sinh, vẻ mặt y cực kỳ gian xảo, tuy không trực diện gây sự với chàng, nhưng cũng không chịu nhận lời quở trách của chàng, y bực dọc lên tiếng :
- Tiểu sinh đây có phải là kẻ nói láo hay không, điều đó thì tôn giá tự khắc hiểu.
Cố Dương Võ từ lúc khai trương Kim Sư tiêu cục đến nay, do lão xử sự vô cùng khéo léo, không hề để đụng chạm đến ai, song thực tình lão cũng có mấy thành công lực, nên việc làm ăn cực kỳ thuận buồm xuôi gió, không hề xảy ra tranh đấu với bất kỳ cao thủ võ lâm nào.
Chẳng ngờ chuyến bảo tiêu cho Hàn Không Không đã gây lên trận phong ba trong giang hồ võ lâm, điều thứ nhất là chạm vào Thiên Long tự.
Nên biết rằng Thiên Long tự là chủ lưu của phái Mật Tông nơi Tạng thổ, thế lực rất lớn, làm sao tiêu cục của lão có thể đương đầu nổi.
Thứ nữa là phái Võ Đang, phái Võ Đang là tinh hoa phát nguyên của kiếm phái Nam Tông, môn hạ của Võ Đang ở khắp thiên hạ. Quyền Kiếm Song Tuyệt bị mất mạng vì chuyến bảo tiêu, nên lão cũng chẳng biết phải ăn nói với trưởng giáo của phái Võ Đang ra sao.
Tiếp nữa là Cố Tử Kỳ, con trai độc nhất của lão đã lọt vào tay Thanh Y Tu La, một ma đầu khét tiếng trên chốn giang hồ, nên trong lòng lão cực kỳ bối rối.
Lão chỉ sợ Đàm Tiếu thư sinh nói lỡ lời, sẽ làm cho ma tôn nổi giận, nên vội vàng nói :
- Huynh đệ đã giao Mật Đà thần châu cho Quyền Kiếm Song Tuyệt cất giữ, Kim đại hiệp không rõ có nghĩ tới chuyện này hay chăng?
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười, chàng biết rõ tâm địa của Cố Dương Võ lúc này.
Cố Dương Võ vội vòng tay ôm quyền hỏi chàng :
- Chỗ này người đông không tiện nói chuyện riêng, phía ngoài thành có mấy vị bằng hữu đang đợi Kim đại hiệp, chẳng biết ý Kim đại hiệp thế nào?
Kim Phi Hùng đáp :
- Tại hạ thật không có giờ rảnh, nhưng nếu ta cáo từ không đi há làm cho các vị bằng hữu của lão thất vọng hay sao?
Cố Dương Võ sợ chàng đổi ý không đi, vội nói :
- Kim đại hiệp à, ý của huynh đệ đây chẳng qua chỉ là mọi người gặp mặt đàm luận vài chuyện nhỏ mà thôi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Chuyện hiểu lầm này vĩnh viễn không cách nào giải thích rõ ràng minh bạch được, nhưng mà tại hạ đã đáp ứng giúp lệnh lang, nên tại hạ không thể mặc kệ mọi chuyện được.
Cố Dương Võ không hiểu ý chàng, lão nheo mắt hỏi lại :
- Tiểu tử chẳng hay đã có yêu cầu gì với Kim đại hiệp?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Y biết sau khi xảy ra cơ sự, danh tiếng của Kim Sư tiêu cục có lẽ sẽ bị tiêu tan trên giang hồ, nên mới yêu cầu tại hạ chu toàn...
Cố Dương Võ buông tiếng thở dài :
- Kim đại hiệp có nhân tâm quảng đại, huynh đệ đây thật muôn phần cảm kích.
Kim Phi Hùng lớn tiếng cười bảo :
- Tại hạ vẫn chỉ là một ma đầu hung sát trong lòng bằng hữu giang hồ, đâu dám nhận hai tiếng đại hiệp, nhưng đã nhúng tay vào chuyện này thì phải làm cho tới cùng.
Cố Dương Võ nghe chàng nói như vậy, cơ hồ như chàng đã phóng thích Cố Tử Kỳ, trong lòng chợt nhẹ hẳn đi, thầm kêu tiếng niệm Phật, đoạn bảo chàng :
- Huynh đệ sẽ dẫn đường cho Kim đại hiệp, chúng ta đi ngay bây giờ.
Kim Phi Hùng lập tức đứng dậy nói với Kim Ngân Thi :
- Nhị đệ hãy trở về, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện sau.
Kim Ngân Thi tuy nãy giờ không hề nói xen vào, nhưng biết Kim Phi Hùng đi chuyến này vô cùng nguy hiểm, thủ túc tình thâm, đâu chịu để cho chàng bước vào chốn hiểm nguy, nên nàng cương quyết bảo chàng :

- Hai chúng ta cùng đi với nhau vậy.
Kim Phi Hùng chợt cau mày :
- Chuyện này nhị đệ không nên xen vào làm chi.
Vẻ mặt Kim Ngân Thi không vui :
- Ca ca, nếu như đệ gặp chuyện phiền phức, ca ca có lo được cho đệ không?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Kẻ nào cả gan dám đụng vào hiền đệ, ta sẽ lấy mạng kẻ đó ngay tức khắc.
Kim Ngân Thi tiếp lời :
- Phải đó, vậy nếu có kẻ dùng thủ đoạn đối phó với ca ca, đệ há có thể ngồi bên ngoài mà không can thiệp được ư?
Kim Phi Hùng không biết nói sao, đành phải gật đầu :
- Nếu nhị đệ đã nhất quyết thì hai ta cùng đi vậy.
Cố Dương Võ đã đứng lên tính xong tiền từ lâu, thế là bốn người cùng nhau rời khỏi Túy Nguyệt lầu, đi ra hướng ngoài thành.
Kim Phi Hùng vừa rời chỗ đi ra khỏi Túy Nguyệt lầu thì những nhân vật giang hồ trong đó cũng lũ lượt đứng dậy rời chỗ ngồi kéo theo sau, trong phút chốc Túy Nguyệt lầu đã trống trơn không còn một người khách nào cả.
Lại nói Cố Dương Võ dẫn Kim Phi Hùng đi ra ngoài thành, đến trước một khu mộ địa, đoạn dừng lại bảo :
- Nơi này rộng rãi không người, chúng ta có thể bàn chuyện ở đây.
Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn quanh bốn bề một lượt, đoạn nói với lão :
- Ngươi chẳng nói là đã hẹn vài bằng hữu đến đây đó sao?
Cố Dương Võ thở dài :
- Chẳng giấu gì đại hiệp, bởi vì chuyện của Quyền Kiếm Song Tuyệt mà Võ Đang đã phái mấy đạo hữu đến đây, bọn họ căm đại hiệp đến tận cốt tủy, chỉ muốn phanh thây xẻ thịt đại hiệp mà thôi, lại thêm tăng nhân của Thiên Long tự cũng đều cho rằng đại hiệp là kẻ đã chiếm đoạt Mật Đà thần châu, nên...
Kim Phi Hùng liền cắt ngang lời lão :
- Chuyện này thì tại hạ đã biết. Lạt ma của Thiên Long tự cứ một mực nhất định tại hạ là kẻ đã đoạt lấy Thần châu, thì cũng chẳng biết làm sao hơn.
Cố Dương Võ cố nén tiếng than thầm, gượng cười bảo :
- Kim Sư tiêu cục chẳng may đã dính vào chuyện rắc rối này, thật khiến lão khó xử vô cùng. Nếu quả là Mật Đà thần châu nằm trong tay Kim đại hiệp thì mong Kim đại hiệp giao hoàn nó lại cho lão, lão sẽ tuyệt đối không để cho Thiên Long tự biết được chuyện này.
Kim Phi Hùng cười vang :
- Nói đi nói lại, ngươi vẫn hoài nghi tại hạ đã đoạt lấy Thần châu hay sao?
Cố Dương Võ buông tiếng thở dài :
- Người có lẽ tự mình không biết đó thôi, nhưng phàm là kẻ có chút ít nhãn quang đều có thể nhìn thấy trong mình đại hiệp đích thực là có bảo khí đằng vân tỏa ra.
Kim Ngân Thi nhịn không được, vội nói chen vào :
- Cho dù trong mình ca ca ta đích thực là có bảo khí, có thể là một bảo vật khác không biết chừng?
Kim Phi Hùng vội tiếp lời :
- Ngu huynh hành sự cốt chỉ cầu an tâm, không cầu người ta lượng giải, ta không muốn nhiều lời vô ích, bọn họ hiểu sao thì mặc kệ bọn họ, không cần giải thích.
Cố Dương Võ cố làm ra vẻ lúng túng khó xử :
- Các đạo hữu của phái Võ Đang đã nhìn thấy đại hiệp từ lâu, lão đây sợ hai bên xử sự thái quá mới dẫn Kim đại hiệp đến đây. Kim đại hiệp tốt nhất hãy nhân cơ hội này mà tạm thời lánh mặt đi.
Kim Phi Hùng cất tiếng cười lạnh :
- Cố tiêu đầu, ngươi coi Kim mỗ là hạng người nào? Đừng nói là cái đám đạo sĩ xú uế đó, ngay cả thiên binh vạn mã Kim mỗ cũng không buồn để mắt đến.
Cố Dương Võ là kẻ đứng đầu một tiêu cục, đâu dám gây thù kết oán với nhiều nhân vật giang hồ, hơn nữa với cái loại nhân vật tàn độc như Thanh Y Tu La, lão đã âm thầm ước hẹn với phái Võ Đang, nhưng ngoài mặt cứ giả bộ làm người tốt để mong được thoát khỏi bàn tay độc ác của Thanh Y Tu La.
Kim Phi Hùng bản tính vốn cao ngạo, không thích lôi thôi nhiều lời, tuy trong lòng có ý hoài nghi, song cũng thở dài, nói với lão :

- Chuyện này quả thật khiến huynh đệ cũng khó nghĩ.
Kim Ngân Thi hừ lên một tiếng :
- Ngươi không cần phải giả trang nữa, ngươi đã an bài thật quỷ quyệt, dám cùng với đám đạo sĩ hôi thối của phái Võ Đang chuẩn bị liên thủ để đối phó với ca ca của ta, nhưng chỉ vì con trai của ngươi còn trong tay ca ca ta, nên ngươi còn đang suy tính. Hừ! Hành động của ngươi làm sao thoát khỏi mắt bản thiếu gia được.
Cố Dương Võ hấp tấp lên tiếng :
- Huynh đệ quả thật là có hảo ý, đại hiệp chớ nên hiểu lầm như vậy, mà làm cho tình bằng hữu của chúng ta mất đi, khó xử cho cả hai bên.
Sắc mặt Kim Phi Hùng lạnh như băng :
- Ta đã phóng thích lệnh lang rồi, còn việc Mật Đà thần châu tại hạ đã tự đảm trách, chừng đó đã khiến cho ngươi vừa lòng chưa, ta khuyên ngươi chớ nên lôi thôi với ta nữa, nếu không khi ta nổi giận thì chớ trách ta tàn độc, hạ thủ vô tình.
Cố Dương Võ từ lâu đã nghe danh Thanh Y Tu La, thấy nét mặt chàng thoáng hiện vẻ không vui, trong lòng lão cực kỳ kinh hãi, liền kín đáo đưa mắt ngó ra sau, thấy không có kẻ nào đi theo mình, bất giác lão biến sắc, trông hết sức khó coi.
Kim Ngân Thi vốn tính vô cùng cẩn thận, lúc còn ở ngoài tửu lầu đã nhìn thấy khoảng hơn chục cao thủ đi theo phía sau mấy người, nhưng không biết tại sao cho đến lúc này vẫn không thấy bọn họ xuất hiện, nên biết đã có sự biến xảy ra, nên nàng lạnh lùng cười bảo :
- Cố tiêu đầu, ngươi mời cao thủ đến giúp sức, tại sao đến giờ vẫn chưa tới, huynh đệ ta không có thời giờ mà đợi lâu được.
Cố Dương Võ lúng túng cười đáp :
- Thiếu hiệp chớ nên hiểu lầm như vậy, Kim đại hiệp là ân nhân của bản tiêu cục, huynh đệ đây đâu dám hồ đồ như vậy.
Kim Phi Hùng cất tiếng hừ lạnh :
- Kim mỗ đây ân oán phân minh, người không phạm đến ta, ta cũng chẳng động đến người. Nếu như ngươi có dã tâm thì ở dưới hoàng tuyền sẽ có thêm mấy oan hồn nữa.
Đàm Tiếu thư sinh nghe phẩy cây quạt giấy trong tay, đang định lên tiếng, thì Cố Dương Võ đã vội đưa mắt ra hiệu cho y, rồi lão vòng tay ôm quyền lên tiếng :
- Kim đại hiệp đã thi ân cho tiêu cục chúng tôi như thế, lão đây cực kỳ cảm kích, để tránh cho Kim đại hiệp khỏi hiểu lầm hảo ý của huynh đệ lão, lão xin tạm thời bái biệt.
Nói xong lão lại cúi mình thi lễ, đoạn quay người bước đi. Kim Phi Hùng nhìn theo bóng hai người bước đi xa dần, chàng lạnh lùng cười lên một tiếng :
- Khá khen cho bọn chúng biết thân mà rút lui sớm.
Kim Ngân Thi chợt bước tới trước nắm lấy cánh tay chàng :
- Ca ca, làm sao mà quen biết với Bạch Lãnh Thu?
Kim Phi Hùng nhè nhẹ buông tiếng thở dài :
- Chỉ vì khuôn mặt nàng rất giống với muội muội, nên ta mới đến gặp nàng.
Kim Ngân Thi chợt thức ngộ :
- Lâu ngày rồi sinh tình, ca ca yêu nàng rồi phải không?
Giọng Kim Phi Hùng hết sức cảm khái :
- Bạch Lãnh Thu không hề giống như hạng ca nữ tầm thường, nàng là ái nữ của Thiết Diện Ngự Sử Bạch Tín, lại có võ công phi phàm, chỉ vì nóng lòng muốn báo thù cho thân phụ mà phải chịu hạ mình vào chốn phong trần.
Kim Ngân Thi gật gù :
- Như vậy chả trách nào...
Kim Phi Hùng liền ngắt lời nàng :
- Không, không phải. Tuy vậy nhưng ngu huynh không hề có ý muốn kết giao với nàng, ai ngờ vào đúng lúc khi huynh vừa bước lên trên thuyền thì gặp bọn người của Kim Sư tiêu cục lên thuyền gây náo, trong lúc nhất thời bèn ra tay can thiệp vào câu chuyện, không ngờ lại mang vào nhiều chuyện thị phi như vầy.
Kim Ngân Thi thở dài :
- Đây quả là chuyện không thể liệu trước được.
Kim Phi Hùng lại tiếp tục lên tiếng nói tiếp :

- Chuyện xảy ra càng bất ngờ hơn là chính vào lúc đó Bạch Lãnh Thu bị người của Trường Xuân đảo bắt cóc mang đi, lại công nhiên lưu lại mảnh giấy hẹn ngu huynh đến Trường Xuân đảo. Vì ngoài chuyện đi ra Trường Xuân đảo hội ước, thì chẳng còn cách nào khác.
Kim Ngân Thi nghe nhắc tới việc liên quan đến Trường Xuân đảo, người nàng bất giác run lên như bị điện giật, mặt nàng lộ vẻ hoảng sợ :
- Ca ca... phải đi đến Trường Xuân đảo phó ước thật sao?
Kim Phi Hùng chán nản buông tiếng thở dài :
- Họ đã công khai ước hẹn, tự nhiên là ta phải đi thôi.
Đôi mắt Kim Ngân Thi đỏ hoe, ngấn lệ :
- Theo như muội muội biết, phàm đã là nam nhân mà đặt chân lên Trường Xuân đảo, không ai có thể toàn mạng trở về, ca ca mà đi nếu có mệnh hệ nào...
Nói đến đây, nàng nghẹn ngào bật khóc không thành tiếng.
Kim Phi Hùng bất giác thấy trong lòng xao động, thầm nghĩ :
"Hai huynh muội ta khổ luyện võ công để mong báo thù cho song thân, chuyến này nếu như mình rơi vào bẫy của Trường Xuân đảo thì làm sao còn mặt mũi nào mà nhìn song thân dưới hoàng tuyền."
Kim Ngân Thi thấy chàng trầm ngâm không đáp, liền nói tiếp :
- Ca ca nếu như nhất định đi ra Trường Xuân đảo, thì cho tiểu muội cùng đi với.
Kim Phi Hùng đáp :
- Không được. Nơi đó là đất cực kỳ nguy hiểm, huynh sao có thể để cho muội lao vào hiểm địa được.
Kim Ngân Thi lẳng lặng than thầm :
- Gia môn gặp bất hạnh, phụ thân chết thảm, mẫu thân bị làm nhục, tình cảnh chúng ta cực kỳ thảm thương. Hôm nay huynh muội đoàn tụ, thì trước tiên phải nghĩ cách báo thù cho song thân, nhưng ca ca vì chuyện Bạch cô nương mà quyết đi ra Trường Xuân đảo, tiểu muội không tiện ngăn trở, nhưng hai ta sinh tử có nhau, tiểu muội đâu thể để cho ca ca một mình lao vào nơi hiểm địa?
Nàng tuy không có ý ngăn trở chuyến đi Trường Xuân đảo, nhưng lại kín đáo khéo léo bảo rằng chuyện báo thù cho song thân thì cấp thiết hơn.
Kim Phi Hùng cực kỳ khó nghĩ, chàng im lặng trầm tư một hồi, đoạn cất tiếng bảo :
- Chuyện đó thì chẳng nên nhắc đến nữa, chúng ta chuyển sang việc khác thì có lẽ hay hơn.
Kim Ngân Thi gật đầu :
- Trước tiên chúng mình hãy đi vào trong thành kiếm một khách điếm làm chỗ nghỉ trọ đã, tiểu muội còn rất nhiều việc muốn bàn luận với ca ca.
Kim Phi Hùng chợt bước tới hỏi :
- Muội muội, võ công của muội ai truyền thụ?
Kim Ngân Thi đáp :
- Sư phụ của tiểu muội là người phương ngoại, từ trước đến giờ người không nhắc đến sư môn.
Kim Phi Hùng hỏi tiếp :
- Có phải là một lão sư thái không, người ấy cư ngụ ở đâu?
Kim Ngân Thi liền đáp :
- Sư phụ tiểu muội không hề nói ra điều đó, cũng không cho phép tiểu muội nói cho bất kỳ ai về nơi ở của mình.
Kim Phi Hùng buồn bã thở dài :
- Xem ra người này cũng có điều hết sức thương tâm.
Kim Ngân Thi gật đầu :
- Đúng vậy. Sư phụ bình thường vô cùng ít nói, e rằng thân thế của người không phải tầm thường.
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Vị sư thái đó có thường xuất hiện trên giang hồ không?
Kim Ngân Thi trầm giọng :
- Người hầu như chẳng bao giờ bước ra khỏi cửa.
Kim Phi Hùng hết sức thất vọng, bất giác thở dài :
- Song thân chẳng may bị người hãm hại, chúng ta thì còn quá nhỏ, ngu huynh chợt nghĩ biết đâu sư phụ của muội muội có thể biết được chút manh mối, chẳng ngờ người cũng giống hệt như chúng ta.
Kim Ngân Thi bảo chàng :

- Chuyện này thì tiểu muội có hỏi qua sư phụ, cứ theo người kể lại, lúc song thân chúng ta ngộ nạn, người tình cờ phát hiện ra sự việc nên không dễ gì mà tìm ra manh mối, huống chi sự việc đó xảy ra lâu rồi, dấu tích khó mà tra xét.
Kim Phi Hùng trầm ngâm giây lát, chợt bảo :
- Thiên hạ chẳng có việc chi khó, chỉ sợ lòng người mà thôi. Chúng ta hãy từ từ mà tra xét, rồi sẽ có ngày tìm ra sát nhân.
Kim Ngân Thi vội nói :
- Nếu như tra xét một cách mù quáng thật chẳng đi đến đâu, chúng mình hãy đến tìm các bằng hữu lúc gia phụ chúng ta còn sống, như vậy thì sẽ dễ dàng hơn.
Kim Phi Hùng chợt tỉnh ngộ, chàng mừng rỡ đáp :
- Chính phải, ngoài bằng hữu của phụ thân chúng ta, còn có bằng hữu của sư phụ cũng có thể đến thăm hỏi tin tức, như thế thì còn dễ dàng hơn bội phần.
Hai người vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc đã vào trong thành. Kim Ngân Thi bỗng dừng lại bảo chàng :
- Ca ca, chúng ta phải kiếm một khách điếm nào đó, rồi xem thử bằng hữu của phụ thân mình cách xa hay gần mà lần lượt đến thăm từng người một.
Kim Phi Hùng khẽ gật đầu, thấy một khách điếm có tên là Cao Bảo, hai người cùng vào thuê phòng, gian phòng cực kỳ sạch sẽ thoáng mát.
Kim Phi Hùng gây ra nhiều mối thù oán trên giang hồ, nên có kinh nghiệm giang hồ, đến đâu chàng cũng phòng bị người khác âm thầm ám toán mình.
Lúc này tiểu nhị đã bưng vào phòng hai người một bình trà thơm, đoạn rót ra hai chén đặt trước mặt hai người.
Kim Phi Hùng nhấp một ngụm trà rồi lên tiếng khen ngợi :
- Trà của khách điếm này hương vị thật tuyệt vời.
Tiểu nhị cười đáp :
- Công tử thật là người biết thưởng thức, đây là loại trà đặc biệt của bản điếm gọi là Vũ tiền trà.
Kim Phi Hùng tuy miệng nói với gã, song mắt chàng đảo nhanh một lượt quanh nội viện, chợt thấy phía Đông Khoa viện mành trúc phủ kín, dường như có người ở đó, vội hỏi tiểu nhị :
- Ở phía đó có khách nhân nào cư ngụ vậy?
Tiểu nhị nhìn theo hướng tay chàng chỉ, đột nhiên hạ thấp giọng đáp :
- Đó là một vị công tử vùng quan ngoại tới, tính tình nóng như lửa, tiểu nhân đoán chắc người đó là vương tôn công tử Minh Kỳ gì gì đó.
Kim Phi Hùng thoáng động lòng, hỏi gã :
- Hắn đến khách điếm này được bao lâu rồi?
Tiểu nhị liền đáp :
- Vào khoảng đầu tháng trước, y vào quầy đặt mười lạng vàng lên trên đó, không biết là y ở lại đây bao lâu?
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Chỉ có một mình hắn thôi sao?
Tiểu nhị gật đầu :
- Chỉ có một mình y, nhưng mà có lúc lại có người từ trong phòng đột ngột bước ra, chúng tôi cũng không dám hỏi.
Kim Phi Hùng khẽ gật gù :
- Có lẽ lúc khách nhân vào phòng ngươi không để ý nhìn kỹ cho nên mới lấy làm kinh ngạc chứ gì?
Tiểu nhị đáp ngay :
- Công tử nói thật chí lý.
Rồi hắn lập tức bước ra khỏi phòng.
Kim Phi Hùng trầm ngâm một lát rồi hạ giọng bảo Kim Ngân Thi :
- Người ở Đông Khoa viện có điểm kỳ quái, từ nay về sau chúng ta phải lưu ý đến hắn.
Kim Ngân Thi lên tiếng :
- Chúng ta đâu có thì giờ mà chen vào việc thiên hạ, ca ca thử nhớ lại xem có vị bằng hữu nào của thân phụ chúng ta còn sống?
Kim Phi Hùng nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ tay reo lên :
- Ta nhớ ra rồi, ở Thái Cực môn có một vị ngoại hiệu là Âm Dương Thủ Vương Thiên Trạch là bằng hữu của thân phụ chúng ta, hiện nay lão đang ở Kim Lăng.

Kim Ngân Thi vui mừng ra mặt :
- Việc không nên chậm trễ, chúng ta cùng đi hỏi thăm ông ta.
Kim Phi Hùng đứng dậy bảo :
- Chúng ta hãy hỏi thăm tiểu nhị trước đã, có thế mới có thể biết được lão ta cư ngụ ở đâu chứ?
Hai người đi đến trước quầy hỏi thăm mới biết Âm Dương Thủ Vương Thiên Trạch là một nhân vật cực kỳ nổi tiếng ở Kim Lăng, ngay cả một đứa bé lên ba cũng biết lão ở đâu.
Kim Ngân Thi vốn tính nóng nảy, vội lấy ra một đĩnh bạc nhờ tiểu nhị đi thuê một chiếc xe. Chỉ một lát sau tiểu nhị đã thuê cho hai người một chiếc xe ngựa cực kỳ sang trọng, gã đánh xe là một tráng niên lực lưỡng.
Kim Ngân Thi hấp tấp phóng lên xe, rồi dặn dò người đánh :
- Cho xe đến ngõ hẻm Ô Y.
Người đánh xe thấy phía sau lưng nàng có đeo bảo kiếm biết đây là người trong giới võ lâm, vội hỏi :
- Phải chăng nhị vị đến thăm Âm Dương Thủ Vương lão gia?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Đúng đó, chính là nơi ngươi vừa nói.
Người phu xe không hỏi gì thêm nữa, vội quất roi :
- Vút...
Chiếc xe thình lình chồm lên lao vút đi như tên bắn về phía trước.
Vương Thiên Trạch cư ngụ trong ngõ hẻm Ô Y, đó là một tòa nhà lớn cửa vòm cong hình chữ bát, khí thế vững chắc, được xây một cách công phu vô cùng.
Kim Phi Hùng nhảy vội xuống xe, vừa gõ cửa hai tiếng thì cánh cửa đã lập tức mở ra, tiếp đó có một vị trang khách vận áo xanh đi ra, đưa mắt dò xét nhìn chàng, đoạn lạnh lùng hỏi :
- Ngươi kiếm ai?
Kim Phi Hùng đáp :
- Phiền ngươi thông báo giùm có huynh đệ Kim Phi Hùng và Kim Ngân Thi người Hà Bắc đến mong được gặp.
Trang khách lắc đầu :
- Nếu như ngày thường thì ta có thể thông báo, nhưng mấy hôm nay thì không được.
Kim Phi Hùng thoáng chau đôi mày kiếm, mắt chiếu ra tia tinh quang, giọng chàng lạnh lùng :
- Tại sao không được?
Vương Thiên Trạch là bậc kỳ túc của Thái Cực môn, trang khách của lão đều có chút ít võ công. Những người ngày thường hay lui tới đây đều là các nhân vật thành danh trên giang hồ, đâu hề tiếp bậc hậu sinh tiểu bối như hai người, nên bất giác y cười lạnh :

- Ta bảo không được là không được mà, ngươi còn định lôi thôi hả?
Kim Phi Hùng cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, đang tính bước lên trước giơ tay định tát cho y hai cái.
Kim Ngân Thi vội kéo tay chàng lại :
- Cái đồ hạ lưu này không biết điều, ca ca đừng chấp hắn làm gì!
Kim Phi Hùng cố dằn cơn giận xuống, chàng bực tức hừ lên một tiếng, rồi bảo :
- Cái giống tiểu nhân luôn cậy thế làm bậy, sẽ có lúc ta cho hắn biết tay.
Tên trang khách đó cũng biết sợ, không dám đáp lại tiếng nào, vội vàng đóng sầm cửa lại :
- Ầm...
Kim Phi Hùng tức giận co chân định đá vào cánh cửa thì Kim Ngân Thi đã lên tiếng khuyên chàng :
- Ca ca nhẫn nại một chút không được sao, chúng ta phá cửa xông vào thật chẳng còn mặt mũi nào mà gặp Vương bá bá cả.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Chẳng lẽ chúng ta đã đến lại không vào được sao?
Kim Ngân Thi cười đáp :
- Mấy bức tường này làm sao có thể ngăn nổi chúng ta, dứt khoát là không cần thông báo, vượt tường đi vào cho dù Vương bá bá không vui, chúng ta cũng có cách nói.
Kim Phi Hùng liền bảo :
- Vậy thì chúng ta cứ theo đó mà làm.
Nói rồi thân hình chàng lắc nhẹ, chớp mắt đã bay vọt qua bức tường vào bên trong.
Kim Ngân Thi cũng tung mình như một làn khói mỏng nhẹ nhàng bay vào trong sân.

Hai người tuy thi triển khinh công giữa ban ngày, song do thân pháp quá ảo diệu, lại cực kỳ nhanh lẹ nên không ai nhìn thấy.
Kim Phi Hùng sau khi phóng mình vào được trong tòa nhà, chàng liếc mắt ngó quanh tứ phía, đoạn đi về phía đại sảnh.
Khi chàng vừa đặt chân lên bậc tam cấp trước đại sảnh đã thấy tên trang khách từ cửa tiền môn đuổi theo sau chàng, y lớn tiếng quát :
- Các ngươi là thứ cuồng đồ từ phương nào đến, dám cả gan không thông báo trước mà tự tiện xông vào tư gia bản môn?
Kim Phi Hùng và Kim Ngân Thi cố ý như không nghe, vẫn thản nhiên bước vào đại sảnh.
Do tên trang khách la hét ầm ĩ, khiến cho mấy người từ phía trong chạy ra, trong số này có một võ sĩ tuổi trạc tam tuần, nét mặt trầm trọng thoáng đưa mắt dò xét hai người đoạn lên tiếng hỏi :
- Nhị vị từ đâu đến, xin hãy nói rõ lý do?
Kim Ngân Thi đáp :
- Chúng ta họ Kim, từ Hà Bắc đến, muốn bái kiến Vương bá bá.
Nét mặt tên võ sĩ chợt có vẻ bớt trầm trọng hơn lúc đầu :
- Hai vị có mang danh thiếp lại đây không?
Kim Ngân Thi đáp :
- Vương bá bá là bằng hữu của tiên phụ, mong đại ca hãy nói lại, người tất sẽ biết chúng ta.
Giọng võ sĩ vẫn còn bán tín bán nghi :
- Nếu đã như thế, xin hai vị ngồi đây đợi một chút, huynh đệ đây sẽ vào bẩm báo với gia sư.
Nói rồi y biến mất vào trong gian hậu thất.
Khuôn mặt Kim Phi Hùng đã trở lại vẻ lạnh lùng như trước, ngồi yên trên ghế, chàng lặng im không thốt nên một lời.
Không bao lâu sau có tiếng bước chân từ phía sau gian đại sảnh vọng đến, một lão già tuổi xấp xỉ lục tuần, khuôn mặt xanh xao gầy guộc, cao giọng nói :
- Lão hủ là Vương Thiên Trạch, nhị vị kiếm ta có chuyện chi?
Kim Phi Hùng và Kim Ngân Thi đồng thời cúi mình thi lễ :
- Vãn bối là Kim Phi Hùng và gia đệ Kim Ngân Thi đến bái kiến Vương bá bá.
Vương Thiên Trạch khoát tay nói :
- Nhị vị từ xa đến đây chắc cực khổ lắm! Nào mời ngồi.
Đợi cho hai người ngồi yên vị, Vương Thiên Trạch lại hỏi tiếp :
- Xin nhị vị thứ lỗi, lão hủ lâu quá nên cũng hay quên, chẳng hay lệnh tôn quý danh là chi?
Kim Phi Hùng cung kính đáp :
- Tiên phụ ngoại hiệu là Kim Lang Kiếm, Kim Tùng là tên húy.
Vương Thiên Trạch ồ lên một tiếng :
- Thì ra là công tử của Kim Tùng bào huynh, các ngươi đến Kim Lăng lâu chưa?
Kim Phi Hùng đáp :
- Có lẽ đã gần một tháng rồi.
Vương Thiên Trạch hỏi tiếp :
- Bây giờ hai ngươi ở đâu? Đã đến Kim Lăng, sao không lại đây trú chân nghỉ lại.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Vãn bối hiện giờ ngụ lại ở khách điếm Cao Bảo, chỉ vì trong lòng còn mang nặng mối huyết thù chưa trả, sợ rằng đến đây sẽ gây thêm phiền phức cho bá phụ, cho nên mới không đến đây sớm để vấn an bá phụ.
Vương Thiên Trạch nghe chàng nói đến khách điếm Cao Bảo trong lòng bất giác chấn động, mặt chợt lộ vẻ kinh hoảng nhưng chỉ trong chớp mắt đã trấn tĩnh lại được, giọng lão chậm chạp hỏi :
- Hai vị xưng là tiên phụ, chẳng lẽ Kim huynh đã ra người thiên cổ hay sao?
Kim Phi Hùng khẽ đáp :
- Mười năm trước đây, gia phụ đã bị chết thảm dưới tay kẻ gia thù.
Vương Thiên Trạch bật ra tiếng than :
- Lệnh tôn cả đời rất ít tranh đấu với người ta, tại sao lại có kẻ thù oán?
Kim Phi Hùng đáp :
- Lúc đó vãn bối còn quá nhỏ, không biết tại sao họ lại đột ngột thiêu hủy nhà của mình.
Kim Ngân Thi vội tiếp lời chàng :

- Bá phụ giao du rộng rãi, có thể giúp vãn bối tìm ra chút ít manh mối nào không?
Vương Thiên Trạch lắc đầu :
- Lão hủ rất ít đi đến Bắc Kinh, cho nên không biết tình cảnh ra sao, hơn nữa trọng án không đầu mối này lão hủ thật không đủ sức giúp các vị.
Kim Ngân Thi lại nói :
- Vãn bối chỉ muốn biết, tiên phụ lúc sanh tiền có gây thù kết oán với những người nào không?
Vương Thiên Trạch trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Lệnh tôn có ngoại hiệu là Kim Lang Kiếm cho nên có thành tựu về mặt kiếm thuật, lệnh tôn đã thu tập các độc chiêu của kiếm pháp các phái trên giang hồ, lấy tâm huyết dày công khảo luyện, có lẽ trong lúc vô ý mà bị người ta đố kỵ.
Kim Phi Hùng chợt nhớ đến tập bí quyết võ công và đoạn kiếm, nên chàng cảm thấy lời nói của Vương Thiên Trạch hết sức có lý nên gật đầu đáp :
- Lời bá phụ nói rất phải.
Vương Thiên Trạch lại nói tiếp :
- Đối phương đã có đủ sức sát hại lệnh tôn, chứng tỏ võ công của y cao hơn lệnh tôn, vậy y tất phải là người có danh vọng trong võ lâm.
Kim Ngân Thi chợt nói chen vào :
- Cứ theo suy luận, chúng ta sẽ có thể tìm ra một số nhân vật, sau đó tra xét chứng cứ, nếu như vậy thì chỉ trong một ngày là có thể truy tìm ra hung thủ.
Vương Thiên Trạch liếc nhìn Kim Ngân Thi, thấy nét anh tuấn có vẻ xinh tươi dễ thương, không giống như nam nhân, biết nàng là giả trang nhưng cũng không nói ra mọi chuyện.
- Lời hiền chí nói cũng rất có lý, nhưng lão hủ chỉ nói vậy thôi, vạn nhất do đó mà gây ra chuyện rắc rối, há chẳng phải là làm hại các ngươi sao?
Kim Ngân Thi chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên :
- Chúng ta âm thầm tra xét chứng cứ, làm sao có thể gây ra phiền phức được.
Vương Thiên Trạch hơi nghiêm nét mặt :
- Nếu cứ theo cái lối hai vị xâm nhập vào bản môn vừa rồi, thì điều đó rất dễ gây ra những hành động hiểu lầm. Đương nhiên lệnh tôn và lão hủ đây vốn là chỗ giao tình tri kỷ nên cũng có thể lượng thứ.
Nhắc đến chuyện lúc nãy, sắc mặt Kim Phi Hùng chợt hiện vẻ không vui, chàng lên tiếng :
- Chỉ vì bá phụ không phải là ngoại nhân, vãn bối mới dám làm như thế.
Vương Thiên Trạch nói :
- Môn nhân cố nhiên có chỗ không phải, mà mấy ngày gần đây lão hủ đã dặn dò họ, bổn nhân không tiếp kiến ngoại khách.
Đoạn lão thở dài, lên tiếng nói tiếp :
- Hiền chí có biết mấy ngày gần đây trong thành Kim Lăng sắp sửa xảy ra một trận tai kiếp chấn động võ lâm không?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Vãn bối có kiến thức rất hạn hẹp, nên không biết chuyện gì sắp xảy ra.
Vương Thiên Trạch cất tiếng :
- Nghe đồn rằng hai thế lực của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc đã tái xâm nhập vào Trung Nguyên, đồng đạo võ lâm các phái hết sức kinh sợ. Lũ lượt phái người đến Kim Lăng thám sát để cùng thương lượng cách ứng phó.
Lão liếc nhìn Kim Phi Hùng đoạn nói tiếp :
- Lão hủ đây chỉ có hư danh mà thôi, mấy bữa trước người đến viếng thăm quá nhiều, chỉ sợ cây to gặp phải gió lớn, gây ra những phiền phức không đáng có, nên mới phân phó cho môn nhân, nếu không phải giao tình tri kỷ lâu năm thì nhất quyết không tiếp.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Điều này thì cũng khó trách bá phụ được.
Vương Thiên Trạch lại thở dài :
- Ba mươi năm trước, người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo chỉ lưu lại Trung Nguyên vài tháng mà tinh anh của võ lâm Trung Nguyên lúc đó đã chết hết quá nửa, chuyện này ba chục năm trước lại tái hiện trên giang hồ. Thật không biết kết cục sẽ ra sao?

Kim Phi Hùng chợt hỏi :

- Tin tức này do đâu mà có?
Vương Thiên Trạch đáp :
- Đầu tiên là từ phái Võ Đang, sau đó đến lượt các môn phái ở Giang Nam đều có người bị ngộ nạn.
Kim Phi Hùng trầm tư một lát, rồi bảo :
- Người của phái Võ Đang bị ám hại, phải chăng là Quyền Kiếm Song Tuyệt?
Vương Thiên Trạch đáp :
- Ngoài Tăng Vân Hạc ra, gần đây nhất còn có những nhân vật bị sát hại như Khai Bi Chưởng Hồ Chấn Viễn thuộc phái Hình Ý môn, Tiền Vi Thái của phái Tung Sơn, Tôn Trọng Nghiêu trong nhóm Vũ Hán tam tuyệt nhân, trước sau khoảng mười mấy cao thủ bị sát hại cùng một cách cực kỳ thê thảm.
Mới đầu Kim Phi Hùng cho rằng chuyện Quyền Kiếm Song Tuyệt bị chàng giết chết truyền ra giang hồ mà thôi. Nào ngờ khi lão nói ra, chàng mới biết trong đó còn có nhiều cao thủ khác nữa nên chàng lại hỏi tiếp :
- Tại sao họ lại xác định những chuyện này đều do người của Thái Dương cốc gây ra?
Vương Thiên Trạch buông tiếng thở dài :
- Võ công của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo lợi hại vô cùng. Khi xuất thủ là sát thương đối phương, võ công của người bình thường cứ theo năm tháng mà tăng tiến, năm tháng càng dài thì thành tựu võ công càng cao thâm, song võ công của hai nơi này lại hoàn toàn ngược lại, trái hẳn với lý lẽ thường tình mà không ai có thể giải thích được.
Kim Phi Hùng bất giác cũng bật ra tiếng thở dài, đứng dậy nói :
- Vãn bối đến thăm bá phụ chỉ là để hỏi về tung tích của kẻ đã sát hại tiên phụ, nay bá phụ không biết, vãn bối xin cáo từ.
Vương Thiên Trạch vội đáp :
- Lúc này nhiều chuyện dồn dập phát sinh, lão hủ không lưu giữ các ngươi được, nhưng sau này hai vị hãy đến đây chơi thường xuyên nhé.
Chính ngay lúc đó, võ sĩ tuổi trạc tam tuần đứng canh giữ nơi cửa thiền môn hấp tấp chạy vào tựa như có điều chi cấp bách cần bẩm báo.
Vương Thiên Trạch chỉ vào võ sĩ giới thiệu với Kim Phi Hùng :
- Đây là Ung Hòa, đồ đệ của lão hủ, sau này các ngươi sẽ thân cận với y.
Kim Phi Hùng và Kim Ngân Thi cùng nghiêng mình thi lễ :
- Tương kiến Ung đại ca.
Ung Hòa cũng chắp tay đáp lễ :
- Nhị vị miễn lễ, vừa rồi bản nhân thiệt là đắc tội.
Vương Thiên Trạch đưa mắt nhìn Ung Hòa :
- Có chuyện gì nguy cấp vậy?
Ung Hòa khẽ gật đầu :
- Có chuyện gấp, đồ nhi cần bẩm báo với sư phụ.
Vương Thiên Trạch thấy nét mặt của hắn lộ vẻ kinh dị, biết là có chuyện nên vội cùng đi ra phía sau bức bình phong theo Ung Hòa, hai người đi ra ước chừng thời gian cạn một chén trà thì Vương Thiên Trạch đã trở lại vào trong đại sảnh, lão hân hoan cười bảo :
- Lão hủ đã sai người chuẩn bị cơm rượu, mời nhị vị hiền chí dùng cơm rồi hãy đi.
Kim Phi Hùng đáp :
- Bá phụ quá bận rộn, vãn bối đâu dám làm phiền người.
Vương Thiên Trạch cười ha hả :
- Cho dù có bận đến đâu chăng nữa thì hiền chí cũng phải lưu lại dùng cơm một chút.
Đối phương là bậc phụ chấp, làm cho Kim Phi Hùng không tiện chối từ, đành phải ngồi xuống trở lại.
Kim Ngân Thi vốn là người có tính cực kỳ cẩn thận, cảm thấy lúc hai người lên tiếng cáo từ Vương Thiên Trạch không hề có ý lưu khách, bây giờ lại mời hai người lưu lại, trong đây tất phải có nguyên nhân, nên càng âm thầm lưu tâm cảnh giới phòng bị mọi chuyện bất trắc có thể xảy ra.
Vương Thiên Trạch đợi cho hai người ngồi xuống, rồi mới cất tiếng hỏi :
- Nghe nói gần đây trên giang hồ có một cao thủ cực kỳ trẻ tuổi xuất hiện, ngoại hiệu là Thanh Y Tu La, xuất thủ hết sức tàn độc, võ công thập phần quái dị, điều này quả thật có điểm khác thường, khiến cho người ta hoài nghi y là người của Thái Dương cốc.

Kim Phi Hùng liền đáp :

- Chuyện này vãn bối chưa biết.
Vương Thiên Trạch lại nói :
- Nghe nói người này hiện giờ ở Kim Lăng, nếu như sau này hiền chí có gặp y thì hãy nên cẩn thận.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Chỉ là truyền ngôn mà thôi, thật chẳng đáng tin, vãn bối lại cho rằng y không phải là hạng người cùng hung cực ác.
Vương Thiên Trạch lạnh lùng cất tiếng hừ mà không nói tiếng nào.
Lúc này Ung Hòa đã chỉ huy trang khách bày tiệc rượu hết sức thịnh soạn lên bàn, Vương Thiên Trạch vui vẻ mời hai người ngồi vào làm khách nhân. Tiếp đó, Ung Hòa lập tức đặt chén rượu trước mặt hai người đoạn rót rượu đầy chén.
Vương Thiên Trạch nâng ly rượu lên, rồi bảo :
- Hai vị hiền chí từ phương xa lại đây, chúng ta hãy cùng cạn chén.
Kim Ngân Thi lắc đầu :
- Vãn bối trước nay chưa hề biết uống rượu.
Vương Thiên Trạch lớn tiếng cười nói :
- Phàm người đã ngang dọc trên giang hồ, đâu có chuyện gì là không tỏ, nếu quả thật hiền chí không biết uống rượu, lão hủ cũng không ép, nhưng nên cạn một chén thôi mà.
Kim Phi Hùng vốn tính tình hào phóng, thấy lão nói như thế liền nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.
Kim Ngân Thi thấy ca ca mình đã uống như vậy, cũng miễn cưỡng cạn luôn nửa chén.
Ung Hòa lập tức lại rót đầy chén của hai người. Vương Thiên Trạch quả nhiên không ép hai người uống thêm nữa, lão cầm đũa lên mời :
- Nhị vị đã không uống rượu thì hãy ăn thêm một vài món ăn nữa.
Kim Phi Hùng cười bảo :
- Điều này thì bá phụ khỏi phải lo lắng, vãn bối bảo đảm rằng thức ăn trên bàn sẽ hết sạch trong chốc lát.
Vương Thiên Trạch cười lớn :
- Thế mới là bản sắc anh hùng chứ!
Đột nhiên Kim Ngân Thi buông rơi đũa xuống, giơ tay ôm đầu, chau mày nói :
- Sao đầu ta lại nặng như vầy.
Kim Phi Hùng xao động tâm can, hai mắt chiếu ra tinh quang lạnh lẽo, chàng đưa mắt ngó Vương Thiên Trạch, bất ngờ Kim Ngân Thi đã gục đầu xuống bàn, thân hình bất động.
Kim Phi Hùng đứng phắt dậy, chợt hai chân chàng mềm nhũn, ngã gục xuống đất.
Ung Hòa đưa mắt nhìn Vương Thiên Trạch :
- Sư phụ, bây giờ ta tính sao với họ đây?
Vương Thiên Trạch buông tiếng thở dài :
- Chuyện này thực chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi, ngươi đi thông báo cho trưởng giáo Võ Đang, người thì có thể giao cho lão, song chỉ nên phế bỏ võ công y thôi, chớ nên để cho dòng dõi của cố nhân phải tuyệt tự.
Ung Hòa cúi mình đáp :
- Đệ tử đã rõ ý của sư phụ.
Vương Thiên Trạch bảo hắn :
- Bọn họ ít nhất cũng phải hai giờ sau mới có thể tỉnh lại được, ngươi hãy đi đi.
Ung Hòa ứng tiếng, đoạn quay người chạy như bay ra phía ngoài đại sảnh.
Vương Thiên Trạch trong lòng tựa như có gì đè nặng, nét mặt lão đăm chiêu đi đi lại lại trong gian đại sảnh, miệng cứ lẩm bẩm một mình :
- Vương Thiên Trạch à! Ngươi dùng thủ đoạn đê tiện để ám hại hậu sinh vãn bối, thật không đáng mặt anh hùng! Không, không thể làm như thế được.
Đột nhiên lão dừng bước, cầm bình trà trên bàn lên, đang định dội lên trên người Kim Phi Hùng, song lão chợt dừng lại :
- Khoan đã, Thanh Y Tu La nổi tiếng là tay tàn độc hiểm ác trên giang hồ, nếu như mình tha cho y, sau này càng thêm phiền phức, ôi...
Lão do dự hồi lâu mà vẫn không biết làm gì, bèn thở dài một tiếng bước đến ngồi phịch xuống ghế, mắt ngó ngẩn ngó đăm chiêu lên trần nhà.
Thình lình từ phía sau truyền đến thanh âm lạnh như giá băng :
- Thì ra ngươi cũng còn có một chút lương tâm, nếu không thì ngươi đã bị thiệt mạng từ lâu rồi.

Hồi 08

Bách Kiếm Minh

Vương Thiên Trạch hết sức kinh ngạc, lão hầu như bật dậy khỏi ghế, thấy khuôn mặt lạnh lùng của Kim Phi Hùng đang chú mục nhìn lão, trong lòng lão bất giác càng kinh hãi hơn.
Kim Phi Hùng rót một chén trà đưa lên mặt Kim Ngân Thi, đoạn chàng cất tiếng nói với lão :
- Cái giống mê dược Hạ ngũ mê này làm sao có thể hại được ta, ngươi quá xem thường Thanh Y Tu La này.
Vương Thiên Trạch vừa kinh ngạc vừa hối hận, lặng im không thốt nên lời.
Kim Phi Hùng lại nói :
- Tiên phụ với ngươi giao tình không hẹp hòi gì, không ngờ ngươi lại bán đứng hậu duệ của cố nhân như vậy, âm thầm cấu kết với phái Võ Đang, không biết đám đạo sĩ của Võ Đang đã đối xử với ngươi tốt ra sao mà ngươi can tâm làm như thế hả?
Vương Thiên Trạch buồn bã thở dài, đoạn chậm chạp bảo :
- Lão hủ chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ mới làm như vậy.
Lúc này Kim Phi Hùng nét mặt vẫn còn vẻ ngây dại, chàng hừ lạnh :
- Chẳng lẽ bọn đạo sĩ phái Võ Đang ức hiếp lão sao?
Vương Thiên Trạch lắc đầu :
- Lão hủ nhất thời vì niệm tình riêng mà tạo ra sai lầm. Lúc này hối hận đã trễ, hiền chí không nên hỏi nhiều nữa.
Kim Ngân Thi lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, hiểu chuyện gì xảy ra, giọng nàng đột nhiên trở nên phẫn nộ :
- Tại sao lão lại dám làm như vậy?
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười, quay lại nói với nàng :
- Nhị đệ, chúng ta đi thôi!
Kim Ngân Thi vẫn không chịu đi, nàng tức giận quát lớn :
- Khoan đã, ta hỏi ngươi, chúng ta đã lấy lễ vãn bối đến thăm ngươi, cớ sao ngươi lại đối xử với chúng ta bạc tình bạc nghĩa như vậy?
Kim Phi Hùng lên tiếng thay lão :
- Chắc là trong đây có uẩn khúc, bất đắc dĩ lão phải làm thế, nhị đệ hà tất phải hỏi lão chi cho mệt.
Đoạn chàng kéo tay Kim Ngân Thi bước ra khỏi đại sảnh.
Vương Thiên Trạch quả thật như lời Kim Phi Hùng đã nói. Lão bất đắc dĩ phải làm điều này, nên khi thấy Kim Phi Hùng bước ra khỏi sảnh đường, lão không có ý ngăn trở, cứ để mặc cho hai người tự do bước ra.
Khi trở về khách điếm, Kim Ngân Thi vẫn còn cảm thấy tức giận, nàng bực bội nói với Kim Phi Hùng :
- Ca ca hôm nay tại sao lại bất ngờ trở nên hiền từ như vậy?
Kim Phi Hùng đáp :
- Dù sao thì chúng ta vẫn đâu có bị thiệt hại gì, thôi muội bỏ qua đi.
Kim Ngân Thi cười lạnh :
- Đợi đến lúc đó thì e rằng trễ rồi, còn gì để nói nữa.
Kim Phi Hùng nhẹ buông tiếng thở dài :
- Vương Thiên Trạch dù sao cũng là vị phụ chấp mà chúng ta đến thăm đầu tiên, sau này ta còn phải đến hỏi thăm nhiều người nữa, nếu như chúng ta giết lão thì tin tức này truyền ra giang hồ. Lúc đó ai còn dám tiếp chúng ta nữa. Lúc đó chúng ta hỏi thăm ai được nữa.
Kim Ngân Thi lúc này chợt hiểu ra :
- À, hóa ra là như thế!
Kim Phi Hùng lại nói tiếp :
- Bây giờ sự tình càng lúc càng phức tạp, giang hồ đã chuẩn bị nổi cơn phong ba ghê gớm. Chúng ta lưu lại Kim Lăng tất sẽ còn gây ra lắm phiền hà rắc rối.
Kim Ngân Thi hỏi :
- Ý của ca ca là muốn rời khỏi Kim Lăng?
Kim Phi Hùng gật đầu :

- Ngu huynh chẳng phải là kẻ nhát gan sợ hãi, mà là chúng ta cần phải tìm cách kiếm ra lão tặc gian ác đó, nếu như cứ để những chuyện rắc rối không liên (thiếu trang 107-114) nhau, song phương đều cảm thấy chấn động, công tử áo gấm chợt cất tiếng hỏi :
- Ngươi phải chăng là Thanh Y Tu La mà giang hồ thường hay truyền tụng?
Thanh âm phát ra lạnh như băng giá, khiến cho người ta nghe thấy bất giác phải rùng mình khó chịu.
Kim Phi Hùng khẽ gật đầu :
- Không sai, người trên giang hồ đều gọi tại hạ như thế.
Công tử áo gấm lại nói :
- Nói như vậy, ngươi cũng có thể gọi là người có danh tiếng đó chứ?
Kim Phi Hùng lớn tiếng cười đáp :
- Chỉ có một chút tài mọn, tên hèn, đâu xứng đáng gọi là người có danh tiếng.
Nét mặt công tử áo gấm thoáng nở nụ cười ngạo mạn, hơi gật gù rồi lên tiếng :
- Được lắm, bản công tử hi vọng được hội kiến với vài vị có danh tiếng như vậy.
Kim Phi Hùng chợt sa sầm nét mặt, giọng lạnh giá :
- Các hạ tôn danh quý tính là gì?
Công tử áo gấm chậm rãi đáp :
- Bản công tử họ Cốc, tên Chi Dương.
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Các hạ cũng ngụ lại nơi bản điếm này ư?
Công tử áo gấm chỉ về hướng Đông Khoa viện :
- Chúng ta là láng giềng thân cận với nhau mà.
Kim Phi Hùng liền bảo :
- Được rồi, đã là láng giềng thân cận, sau này mong sẽ có dịp lãnh giáo.
Công tử áo gấm chầm chậm bước về phía Đông Khoa viện :
- Ta thấy không cần lắm, bản công tử từ xưa đến nay không thích giao tình với ai.
Kim Phi Hùng chỉ tùy hứng đáp cho có chuyện mà thôi, không ngờ đối phương vừa mở miệng ra đã nói lời tuyệt giao như vậy. Chàng cảm thấy không vui, bèn lạnh lùng hừ lên một tiếng, đoạn cất bước đi ra bên ngoài.
Công tử áo gấm hốt nhiên gọi lớn :
- Huynh đài, khoan đi vội, bản công tử có chuyện nhỏ muốn thương lượng.
Kim Phi Hùng thoáng đứng lại :
- Có gì thì nói mau, ta chẳng có thì giờ lâu đâu.
Công tử áo gấm lạnh lùng đáp :
- Không có phí bao nhiêu thời gian của ngươi đâu.
Kim Phi Hùng nổi nóng :
- Nói đi!
Công tử áo gấm kéo tay chàng :
- Đứng ở đây nói chuyện không tiện chút nào, xin mời huynh đài vào phòng ta ngồi một lát.
Kim Phi Hùng bản ý không thích giao du với loại người ngang ngược như vầy, nhưng nhất thời chàng động tính hiếu kỳ, nên vẫn cất bước đi theo y về phía Đông Khoa viện.
Trong nội viện cũng tranh tối tranh sáng, đồ đạc trong phòng được bày biện cũng không khác phòng chàng.
Công tử áo gấm đưa tay mời chàng ngồi xuống, đoạn y lên tiếng :
- Huynh đệ đây không hề nhìn lầm người bao giờ, mấy ngày gần đây, trong số những nhân vật mà huynh đệ đã gặp chỉ có huynh đài là người kiệt xuất nhất.
Kim Phi Hùng lớn tiếng cười đáp :
- Huynh đài quá khen, ta đây thật là hết sức kinh ngạc.
Công tử áo gấm lại lên tiếng :
- Huynh đài có biết trong thành Kim Lăng mấy ngày gần đây quần hùng tụ tập đông đảo, sát cơ trùng trùng điệp điệp, chắc không lâu nữa sẽ xảy ra đại sự?
Kim Phi Hùng đáp :
- Ta chỉ mới nghe sơ qua thôi, nên cũng không được rõ lắm.
Công tử áo gấm lại nói :

- Võ lâm Trung Nguyên đang chuẩn bị liên kết hai phái chính tà, Tứ đại ma tôn cũng đã lục tục kéo tới Kim Lăng.
Trong lòng Kim Phi Hùng thoáng rúng động, thầm nghĩ :
- Người này quả thật đã biết rõ tình hình võ lâm Trung Nguyên.
Cốc Chi Dương thấy Kim Phi Hùng lặng im không đáp nên lại cất tiếng nói tiếp :
- Cái chiêu bài liên kết hai phái chính tà thực ra là để đối phó với người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo, đáng tức cười là sự tình chưa làm xong mà trong nội bộ đã xảy ra hỗn loạn, hai phái vì muốn chiếm quyền lãnh đạo nên đã âm thầm xảy ra tranh chấp.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Tại sao huynh đài biết được chuyện này?
Cốc Chi Dương lạnh lùng đáp :
- Chuyện này làm sao qua được mắt ta.
Kim Phi Hùng hết sức nghi hoặc :
- Huynh đài tất cũng biết được những nhân vật tham gia trong liên minh này chứ?
Cốc Chi Dương cười lạnh :
- Huynh đệ há lại chịu đi chung với bọn người hạ lưu đó sao?
Kim Phi Hùng liền nói :
- Huynh đài đã không là người gia nhập vào liên minh đó, tại sao lại phải thương lượng cùng ta?
Cốc Chi Dương mỉm cười :
- Ta biết huynh đài tuy được giang hồ liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, nhưng không hề có hành động xấu xa bỉ ổi như bọn chúng.
Kim Phi Hùng ngầm gật đầu, song ngoài mặt vẫn làm như không biết, ngơ ngác hỏi y :
- Bọn họ chủ ý là đối phó với người của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, đâu có liên can gì đến ta.
Cốc Chi Dương cười đáp :
- Bởi vì hai ta đều là những nhân vật mà bọn chúng đang tìm cách đối phó, nên ta mới ước hẹn với huynh đài cùng chọc phá bọn chúng một trận.
Kim Phi Hùng thoáng đăm chiêu :
- Trước khi sự việc còn chưa lộ rõ chân tướng thì ta không muốn nói đến chuyện hợp tác.
Cốc Chi Dương cất tiếng cười lớn :
- Tại hạ tuyệt nhiên không hi vọng hợp tác, đến lúc đó thì chúng ta có thể tự đi làm việc của mình.
Kim Phi Hùng gật đầu, Cốc Chi Dương lại tiếp :
- Tối nay có một trận nhiệt náo rất đáng xem, nếu như huynh đài vô sự, chúng ta cùng đi xem qua cho biết.
Kim Phi Hùng đã có ý từ trước, tự nhiên nay có cơ hội, chàng đâu chịu bỏ qua, nên chẳng cần suy nghĩ, lập tức đáp ngay :
- Huynh đài đã có ý trọng vọng như vậy, tại hạ đâu nỡ chối từ.
Cốc Chi Dương thoáng lộ vẻ vui mừng :
- Như vậy chúng ta cùng ước hẹn, sau khi trống điểm canh hai chúng ta sẽ gặp nhau nơi mộ địa ở ngoài thành.
Kim Phi Hùng chợt đứng dậy :
- Huynh đệ xin được tạm thời cáo từ.
Chàng bước ra khỏi Đông Khoa viện đi về hướng cửa lớn, vừa mới đặt chân ra khỏi cửa bỗng thấy một người dáng vẻ hấp tấp tiến vào, hai người cơ hồ như đụng đầu vào nhau.
Người đó vừa ngẩng đầu lên thấy Kim Phi Hùng, liền nắm lấy tay chàng :
- Hãy dừng lại cho lão nhân có chút chuyện muốn nói.
Kim Phi Hùng nhìn lên thấy lão chính là Cố Dương Võ thì vội lên tiếng hỏi :
- Có chuyện gì mà lão hốt hoảng như vậy?
Cố Dương Võ lướt mắt đảo quanh tứ phía rồi lôi chàng vào trong một tiểu phạn điếm.
- Cả ngày nay huynh đệ đi tìm kiếm Kim đại hiệp, cuối cùng thì cũng may mắn kiếm được người.
Đoạn lão buông tiếng thở dài :
- Mấy hôm nay huynh đệ đang tính trở về Bắc Kinh, chỉ vì tìm kiếm đại hiệp mà đến nay vẫn chưa khởi trình được.
Kim Phi Hùng thoáng nhíu mày :
- Có chuyện gì vậy?

Cố Dương Võ đáp :
- Người trong tiêu cục đã chuyển một phong thư của tiểu tử đến, trong thư bày tỏ muôn phần cảm kích Kim đại hiệp đã có công thành toàn...
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Lão không nên nhắc đến chuyện đó nữa.
Cố Dương Võ bỗng hạ giọng :
- Thi thể của Quyền Kiếm Song Tuyệt đã nổi lên trên mặt sông Tần Hoài, trong mình y không có bảo châu, Võ Đang đã cho người đến vớt xác y lên, Lạt ma Thiên Long tự cũng đã biết được chuyện này, họ đoán rằng bảo châu đã rơi vào trong tay Kim đại hiệp.
Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo :
- Chuyện này ta không muốn giải thích dài dòng.
Cố Dương Võ lại buông tiếng thở dài :
- Chuyện về bảo châu chẳng qua chỉ là tiểu tiết mà thôi. Phái Võ Đang đã cho người truyền ngôn khắp giang hồ ám chỉ Kim đại hiệp là người của Thái Dương cốc, rồi gởi thiếp mời đến các cao thủ hai phái chính tà hợp lực đối phó với đại hiệp đó.
Thần sắc của Kim Phi Hùng vẫn không thay đổi, giọng chàng chậm chạp :
- Lẽ nào người trên giang hồ đều nghe lời của bọn đạo sĩ Võ Đang.
Cố Dương Võ nhè nhẹ thở ra một cái rồi đáp :
- Lợi ở trước mắt, cho dù lời nói có hồ đồ thì vẫn có nhiều kẻ nghe theo.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Ta không hiểu ý của lão.
Cố Dương Võ đáp :
- Chuyện này không thể chỉ dùng hai ba lời mà có thể nói rõ được, nhưng có thể đoán rằng, điều thứ nhất là trong người đại hiệp có bảo châu, bất luận là người thuộc chính phái hay tà đạo đều hy vọng đoạt được nó, điều nữa là, trong võ lâm Trung Nguyên còn có một thế lực nằm giữa hai phái chính tà lâu nay đã có tâm xưng hùng.
Võ Đang chỉ là kẻ hô hào liên kết hai phái chính tà mà thôi, chứ không có ý bá chủ võ lâm, nghe nói nhân vật đứng đầu mối minh ước đã đến Kim Lăng rồi đó.
Nghe đến đây Kim Phi Hùng cảm thấy muôn phần hứng thú, nên vội hỏi :
- Lão có biết nhân vật đứng đầu của thế lực này là ai không?
Cố Dương Võ lắc đầu :
- Điều này thì huynh đệ chưa được biết, song tốt nhất đại hiệp hãy tạm thời rời khỏi Kim Lăng để tránh gây thêm phiền phức không đáng có.
Kim Phi Hùng biết lão có hảo ý với mình, nhưng chàng vẫn vòng tay tạ lễ :
- Cố huynh đã lo lắng như vậy, đệ đây vô cùng cảm kích, còn chuyện Mật Đà thần châu bây giờ đã không còn liên quan đến Kim Sư tiêu cục nữa. Cố huynh nên lập tức hồi kinh thì hơn.
Cố Dương Võ nói :
- Hàn Không Không đã chạm mặt với các Lạt ma của Thiên Long tự, lại được Kim đại hiệp đảm nhiệm chuyện này, thì tiêu cục của lão kể như vô sự rồi.
Kim Phi Hùng chợt đứng dậy nói với lão :
- Các vị đã có lòng với tại hạ, tại hạ sẽ nguyện kết giao bằng hữu với người, khi chuyện ở Kim Lăng xong rồi, tại hạ nhất định sẽ đến thăm Kim Sư tiêu cục.
Cố Dương Võ biết rằng có khuyên thêm cũng vô ích, nên bèn cất tiếng cáo từ :
- Kim Sư tiêu cục còn nhiều chuyện phải lo, huynh đệ phải trở về Bắc Kinh nội trong đêm nay, lúc nào Kim đại hiệp ghé qua Bắc Kinh, nhất định phải ghé Kim Sư tiêu cục của chúng tôi một chuyến.
Cố Dương Võ vừa nói xong đã quay mình bỏ đi, sợ rằng lưu lại nữa sẽ có lắm chuyện rắc rối.
Hai ngày gần đây liên tiếp có mấy người đến cảnh cáo chàng.
Kim Phi Hùng tuy có võ công tuyệt thế cũng không khỏi lưu tâm giới bị.
Chàng trở về khách điếm thì màn đêm đã phủ xuống dày đặc, khẽ liếc mắt về phía Đông Khoa viện, thấy màn che kín mít, không có ánh đèn, đoán rằng Cốc Chi Dương có lẽ đã đi ra ngoài, trong lòng chàng âm thầm bàn định kế hoạch quyết định đi đến phó ước với con người kỳ lạ này.
Kim Phi Hùng ngồi xuống tĩnh tọa, qua một lát sau, khi điều tức đã xong chàng cảm thấy chân khí lưu thông trong huyết quản cực kỳ thông suốt dồi dào, và công lực đã được tăng tiến gấp bội, song chàng cũng không rõ nguyên nhân tại sao.

Lúc này tiếng trống trên lầu canh vang lên hai lần, thời khắc đã vào canh hai, nghĩ đến lời ước hẹn với Cốc Chi Dương, chàng lập tức nhét đoạn kiếm vào thắt lưng, phóng mình qua cửa sổ, thi triển khinh công chạy về hướng mộ địa.
Dưới ánh tinh quang lấp lánh, quả nhiên thấy Cốc Chi Dương lẳng lặng đứng trước một ngôi cổ mộ, chàng nhẹ nhàng lên tiếng :
- Tại hạ đã đến trễ...
Cốc Chi Dương mỉm cười :
- Không trễ đâu, thôi chúng ta đi.
Nói đoạn Cốc Chi Dương khẽ lắc nhẹ thân hình vọt mình ra xa độ năm trượng, khiến cho Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc. Bởi vì thân pháp mà đối phương sử dụng không gì xa lạ, mà chính là "Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp".
Thấy vậy chàng cũng không thể che giấu được nữa, vội triển khai thân pháp cấp tốc theo sát Cốc Chi Dương.
Hai người tuy cùng so vai, song cũng âm thầm so sánh công phu.
Cốc Chi Dương đã có chủ ý từ trước, khi vừa phóng mình lên đã tận lực thi triển công phu vọt lẹ như tên bắn.
Nhưng mà cho dù y có thi triển hết sở học của mình vẫn còn kém hơn Kim Phi Hùng một tấc. Cốc Chi Dương vốn tính tàn bao ngang ngược nên trên mặt thoáng hiện sát khí.
Hai người triển khai khinh công lực đi chừng mấy khắc đã tới phía trước một ngôi cổ miếu.
Cốc Chi Dương ngầm ra hiệu cho chàng lướt mình vào trong một khu rừng, Kim Phi Hùng vội theo sau y chầm chậm, mắt nhìn ra xa, chàng thấy có một đám người giang hồ đứng một hàng trước ngôi cổ miếu nọ, tựa như đang đợi một cái gì đó.
Kim Phi Hùng lấy làm kỳ dị, chàng thì thầm hỏi Cốc Chi Dương :
- Những người này đến đây làm gì vậy?
Cốc Chi Dương đáp :
- Đợi người của Trường Xuân đảo đó thôi.
Kim Phi Hùng trong lòng cảm thấy hết sức quái dị, ngước mắt nhìn vào đám người thấy tăng nhân, đạo gia, tục gia đều có cả. Ngay cả Âm Sơn Thần Ma cũng có mặt trong số đó.
Chợt nghe Âm Sơn Thần Ma cất giọng lanh lảnh :
- Các ngươi đã chính mắt nhìn thấy Thanh Y Tu La vào trong miếu này thì phải công nhiên gọi hắn ra mới phải, sao lại ra vẻ sợ hãi như vậy.
Một lão già tuổi khoảng lục tuần, mình mặc đạo bào, chậm chạp lên tiếng :
- Theo lời môn nhân đệ tử của các phái truyền báo, thì nơi này là chỗ hạ lạc của môn hạ Trường Xuân đảo, nếu mình mạo muội xông vào thì tất sẽ gây ra hiểu lầm.
Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng hừ lên mấy tiếng :
- Tin này thật là chẳng đáng tin chút nào, Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo có mối thâm thù lâu năm, làm sao có thể ở cùng một nơi được.
Lại có tiếng một lão già mặt trường sam màu vàng nói chen vào :
- Thanh Y Tu La hạ lạc ở đây là điều chắc chắn rồi, còn như việc môn hạ của Trường Xuân đảo có mặt ở đây hay không thì điều đó không thể khẳng định được.
Ánh mắt lạnh lẽo âm hiểm của Âm Sơn Thần Ma hướng về phía lão già mặc đạo bào, đoạn bảo :
- Võ Đang là Minh chủ trong chuyến này, lão đã đưa thiếp mời mọi người đến đây thì nên có chủ kiến mới phải.
Lão đạo trưởng lắc đầu xua tay đáp :
- Bản phái vẫn là người phương ngoại, nên đâu dám nhận trọng trách lớn lao như thế.
Âm Sơn Thần Ma cười lạnh :
- Nếu cứ như vầy, chẳng lẽ mọi người đều đứng ngoài đợi cho bị đóng thành băng hay sao?
Lão đạo trưởng thườn thượt thở dài :
- Các môn phái đến Kim Lăng lúc này khoảng độ mấy chục, ngoài mặt tuy đề cử bản phái làm Minh chủ nhưng thực sự ra sức đồng tâm hiệp lực chẳng được mấy người.
Lão đạo sĩ Chưởng môn phái Võ Đang cơ hồ như hết sức chán nản ngừng lại một chút, đoạn nói tiếp :
- Cứ như chuyện đêm nay bản phái đã thỉnh mời không dưới ba chục vị, nhưng ở đây không quá mười vị, xem ra bọn họ cứ bình chân như vậy, mặc kệ bản phái.
Âm Sơn Thần Ma cao giọng :

- Bọn chúng bất quá chỉ có năm mạng là cùng, có nhiêu đây người bộ chưa đủ ứng phó sao, còn phí công đợi ai cơ chứ?
Lão đạo trưởng không biết sao hơn, đành phải quay sang dặn dò đồng đạo võ lâm Trung Nguyên cùng lo chuyện này.
Từ trong bóng tối đó một người bước ra, y chính là Khoái Kiếm Thủ Chu Lương có đạo hiệu là Bích Trần đạo nhân mà Kim Phi Hùng đã gặp một lần trên hoa thuyền Kỷ La Xuân.
Y bước đến trước cổ miếu, cao giọng quát lớn :
- Phía trong có người không? Phái Võ Đang và đồng đạo võ lâm Trung Nguyên đến ghé thăm quý khách.
Y gọi liền mấy tiếng thấy bên trong vẫn không có tiếng trả lời. Lão già mặc trường sam màu vàng dường như không chịu nổi nữa, bèn trầm giọng nói :
- Bọn chúng đã không chịu mở cửa cho vào, chúng ta lại không thể vọt tường vào được ư?
Lão đạo trưởng lắc đầu :
- Không được mạo phạm như vậy, trong miếu là nơi cư ngụ của nữ lưu, nếu cứ tự tiện xông vào há chẳng phải làm nhục danh phận của chúng ta sao?
Lão già mặc trường bào màu vàng lạnh lùng đáp :
- Đến lúc này mà còn nói đến danh phận làm gì, ta thấy chẳng cần phải giả dạng chi nữa.
Âm Sơn Thần Ma lạnh lẽo cất tiếng :
- Nếu như ngươi nổi hứng thì cứ tự mình xông vào đi.
Người này có ngoại hiệu là Truy Hồn Thủ, một cao thủ của phái Không Động, tính tình kiêu căng tự phụ, miệng cứ nói mãi không thôi.
Đột nhiên lão phi thân một cái, lao mình vọt thẳng lên bờ tường.
Ai ngờ chân lão vừa mới đặt lên đầu tường, chợt thấy một luồng ngân quang lóe lên, lão chợt gào lên một tiếng thảm thiết, xé tan màn đêm tĩnh lặng, rồi ngã úp mặt vào bờ tường.
Lão đạo trưởng vội vàng bước tới trước nhìn xem, thấy hai chân Truy Hồn Thủ đã bị tiện đứt. Bất giác buông tiếng thở dài.
Trên giang hồ Truy Hồn Thủ cũng liệt vào hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, cho dù lão không hề phòng bị, cũng không đến nỗi chỉ một chiêu mà bị tiện đứt đôi chân, như vậy đủ biết đối phương có bản lĩnh cao cường, xuất thủ tàn độc vô cùng, và cũng nhanh lẹ tuyệt luân.
Quần hùng đứng tại đó chứng kiến thảm trạng xảy ra trước mắt, bất giác đều hãi kinh, mặt mày biến sắc.
Âm Sơn Thần Ma tức giận hừ lên một tiếng :
- Thủ đoạn thật tàn độc quá chừng.
Tay áo lão chợt phất lên, phóng mình bay thẳng lên vượt qua bức tường, danh hiệu của lão đã được giang hồ liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, võ công của lão xuất quỷ nhập thần. Chỉ trong chớp mắt đã phóng vào trong nội viện của ngôi cổ miếu.
Vị trưởng lão mặc đạo bào là chưởng môn phái Võ Đang, có đạo hiệu là Lăng Hư Tử, thấy Âm Sơn Thần Ma đã lọt vào trong miếu, lão không chịu thua kém, cũng nhẹ nhàng bay vào trong nội viện, quần hùng cũng lũ lượt theo sau nhảy vào nội viện.
Cùng lúc đó, khi Âm Sơn Thần Ma vừa mới lọt vào trong ngôi miếu thì phía trong miếu cũng có hai bóng người bay ra nhẹ nhàng, tựa như hai làn khói mỏng ra phía bức tường sau miếu.
Kim Phi Hùng và Cốc Chi Dương có nhãn quang cực kỳ sắc bén, hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng lao đi, đuổi theo hai bóng đen nọ.
Hai người vừa phi thân, lại phải khéo léo ẩn mình để không cho đối phương phát giác.
Lúc đi được khoảng tám chín dặm thì đã gần đến phía bờ sông.
Đột nhiên từ phía sau bờ sông một tràng cười quái dị nổi lên, một đám những nhân vật giang hồ xuất hiện chặn đường hai bóng đen nọ.
Kim Phi Hùng thầm kinh ngạc :
- Ở đây sao lại có nhiều người như vậy?
Cốc Chi Dương khẽ lên tiếng :
- Đây chính là một thế lực khác mà tại hạ đã nói đến.
Hai người cùng lúc ẩn mình vào tàng lá rậm rạp đoạn thận trọng tiến lên trước.
Lúc này trời đã quá canh ba, bất ngờ một trận gió thổi tới khiến cho đám mây bị xua tan đi, phía trên không trung hiện ra một vầng trăng lưỡi liềm tỏa ánh sáng mờ ảo xuống mặt đất.
Hai bóng người ở phía trước, một vận y phục xanh, còn người kia thì vận áo gấm, lối phục sức giống hệt như Kim Phi Hùng và Cốc Chi Dương.

Kim Phi Hùng thấy vậy cực kỳ ngạc nhiên, lòng thầm nghĩ :
"Người này sao lại có lối phục sức giống hệt mình như thế?"
Đoạn chàng quay qua khẽ liếc Cốc Chi Dương, chợt thấy sắc mặt y ngạc nhiên chẳng khác gì mình.
Lúc này đám cao thủ giang hồ đã chặn được hai người lại, một người trông như kẻ cầm đầu đám cao thủ này, đầu đội mũ cao, mặt đạo mạo, tuổi đã quá lục tuần, mỉm cười vòng tay về phía hai bóng đen đoạn cười bảo :
- Huynh đệ đây là Cổ Trường Khanh, Trang chủ Phụng Lăng trang, có sự việc không được rõ, nên mong nhị vị vui lòng giải thích.
Thiếu niên áo xanh bất giác hừ lạnh.
Cổ Trường Khanh tiếp :
- Nhị vị cứ yên tâm, chúng ta sẽ không lấy nhiều bức ít đâu.
Thiếu niên áo gấm vội tiếp lời :
- Có chuyện gì cứ nói ngay ra đi, chớ quanh co lắm lời.
Cổ Trường Khanh cất tiếng ho khan :
- Nghe nói Thần châu mà Hàn Không Không lấy trộm được của Thiên Long tự đã rơi vào tay tôn giá, việc này có đúng không?
Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp :
- Tại hạ không thể nói ra được.
Cổ Trường Khanh lại lên tiếng :
- Mật Đà thần châu là trấn sơn chi bảo của Thiên Long tự, nơi đây đã phái một số lớn cao thủ đi vào Trung Nguyên. Chuyện này đối với võ lâm đồng đạo Trung Nguyên là một việc làm mất thể diện cho võ lâm Trung Nguyên vô cùng, khuyên tôn giá hãy mau chóng hoàn vật lại cho vật chủ.
Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp lại :
- Chuyện này phải do Lạt ma của Thiên Long tự đích thân ra mặt, đâu cần ngươi phải lo lắng làm chi.
Cổ Trường Khanh vẫn không tức giận, từ tốn nói :
- Nếu như tôn giá không phải là môn đệ các phái trong võ lâm Trung Nguyên, thì lão đây sẽ không hỏi nữa.
Thiếu niên áo xanh hỏi ngược lại :
- Vì danh dự của võ lâm Trung Nguyên, các hạ nhất định phải can thiệp vào ư?
Thiếu niên áo xanh lạnh lùng cười lên một tiếng :
- Phụng Lăng trang có quyền gì mà dám ra lệnh cho võ lâm?
Cổ Trường Khanh ôn tồn đáp :
- Lấy danh nghĩa là Minh chủ của Bách Kiếm Minh. Chẳng lẽ không được sao?
Thiếu niên áo xanh cười hăng hắc :
- Nói láo mà chẳng biết xấu hổ! Ai lại cử ngươi làm Minh chủ hả?
Cổ Trường Khanh cất lên một tràng cười dài :
- Điều này cần chi phải hỏi, dĩ nhiên là những môn phái gia nhập Bách Kiếm Minh.
Đoạn lão quay sang hỏi thiếu niên áo gấm :
- Vị thiếu hiệp này phải chăng là đồng sư môn với Thanh Y Tu La?
Thiếu niên áo gấm lạnh lùng đáp lại :
- Tôn giá tự xưng là Minh chủ của Bách Kiếm Minh, thì kiếm thuật ắt có chỗ hơn người, tại hạ thuộc về môn phái nào thì đợi chút nữa so kiếm sẽ nhận ra ngay thôi.
Cổ Trường Khanh cười nhạt :
- Chí nguyện của Bách Kiếm Minh là hoành dương võ học Trung Nguyên. Quý phái đến đây hoành hành ngang ngược, tất các phái ở Trung Nguyên sẽ chẳng để cho các ngươi thất vọng đâu.
Thiếu niên áo xanh đột nhiên lên tiếng :
- Ngươi ăn nói thật là hồ đồ hết ý, vừa rồi lão đạo sĩ của phái Võ Đang tự xưng là Minh chủ các phái, nếu như hôm nay có thêm ngươi là Minh chủ, vậy thì ai là Minh chủ thực hả?
Cổ Trường Khanh lúng túng đáp :
- Cái này thì...
Lão này vốn là kẻ cực kỳ gian xảo, tuy lão đã nắm trong tay hầu hết các đại môn phái nhưng không muốn công nhận cắt tuyệt quan hệ với Võ Đang.
Thiếu niên áo xanh lại nói :

- Đừng có nói này nọ lôi thôi, chẳng có ai trong các ngươi xứng đáng làm Minh chủ, Minh chủ của Bách Kiếm Minh phải là người có thực tài.
Lúc này một đám mây đã dần dần phủ kín vầng trăng, bốn phía trở nên tối đen như mực, thiếu niên áo xanh và thiếu niên áo gấm đột ngột lắc mạnh một cái, thân hình xẹt tới như hai luồng điện mất hút vào trong khu rừng.
Cổ Trường Khanh và hơn chục cao thủ đang đứng đó biết đối phương cực kỳ lợi hại, nên trong lòng kinh hãi, ngấm ngầm vận công giới bị, đề phòng đối phương hạ độc thủ, chẳng ngờ bọn họ lại bỏ chạy, đến lúc phát giác thì đã không thể nào đuổi kịp được nữa.
Cổ Trường Khanh y như vô cùng giận dữ, lão trầm giọng quát :
- Hừ! Cho dù các ngươi bỏ chạy cũng không thoát khỏi tay lão phu đâu.
Cốc Chi Dương đang định bật người phóng ra, đột nhiên bị Kim Phi Hùng ấn xuống, đoạn hạ giọng bảo y :
- Đằng kia có người đang đi đến kìa!
Cốc Chi Dương ngẩng đầu nhìn lên, dưới ánh tinh quang lấp lánh, quả nhiên thấy có bảy tám bóng người đang bay người về hướng bờ sông, người đi đầu chính là Âm Sơn Thần Ma, phía sau là Lăng Hư Tử phái Võ Đang, Bích Trần đạo nhân, Đại Minh thiền sư, và thêm mấy nhân vật lạ mặt nữa.
Âm Sơn Thần Ma lên tiếng hỏi :
- Cổ huynh có thấy kẻ nào chạy ngang qua đây không?
Cổ Trường Khanh chậm rãi đáp :
- Ngươi muốn hỏi Thanh Y Tu La phải không?
Âm Sơn Thần Ma liền hỏi tiếp :
- Ngoài Thanh Y Tu La còn có tên nào khác không?
Cổ Trường Khanh đáp :
- Còn có thêm một thiếu niên áo gấm nữa.
Bích Trần đạo nhân hấp tấp nói xen vào :
- Tên đó chính là kẻ đã sát hại Khai bi chưởng Hồ Chấn Viễn.
Cổ Trường Khanh nghĩ ngợi một lúc rồi bảo :
- Ta cho rằng lai lịch của thiếu niên áo gấm này còn khả nghi hơn Thanh Y Tu La nữa.
Bích Trần đạo nhân liền nóng nảy nói tiếp :
- Lúc bần đạo ở trên du thuyền thấy võ công của Thanh Y Tu La có chiêu số cực kỳ giống với võ công của Thái Dương cốc, hôm nay đem so sánh với võ công của thiếu niên áo gấm nọ thì càng không thể lầm được.
Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng đáp :
- Ta đã nói từ trước rồi, Thanh Y Tu La chính là người của Thái Dương cốc, các ngươi không tin thì ta cũng không biết làm sao hơn.
Thần sắc của Lăng Hư đạo trưởng cực kỳ trầm trọng, lão chậm chạp lên tiếng :
- Nhưng mà có một chuyện khiến bần đạo không tài nào hiểu nổi, rõ ràng chúng ta đến ngôi miếu này là một cơ địa hạ lạc của môn hạ Trường Xuân đảo, tại sao lại bất ngờ biến thành sào huyệt của Thái Dương cốc? Thật khiến bần đạo hồ đồ quá chừng.
Cổ Trường Khanh ho khan lên một tiếng, rồi chầm chậm lên tiếng :
- Chuyện này cũng không khó giải thích lắm đâu, có lẽ hai người mà chúng ta vừa gặp chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, chứ không thể nhận định là hai thế lực của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo đã trở lại Trung Nguyên, chúng ta phải sớm thương lượng phương cách đối phó mới được.
Âm Sơn Thần Ma gật đầu :
- Cổ huynh, nội trong ngày hôm nay họ sẽ tới.
Cổ Trường Khanh lại lên tiếng :
- Võ Đang và các danh môn chính phái có nhiều nhân tài, không biết Lăng Hư đạo trưởng có cao kiến gì chăng?
Lăng Hư đạo trưởng lạnh lùng đáp :
- Bản phái là người xuất gia, vẫn tuân theo di huấn của tôn sư không được tham dự vào các cuộc chém giết trên giang hồ, nên không thể đảm nhận việc này, vì vậy mọi việc đều hi vọng vào Cổ đại hiệp.
Cổ Trường Khanh cười lớn :
- Phụng Lăng trang chẳng qua chỉ là một sơn trang nhỏ bé mà thôi, đâu phải là một đại bang phái gì. Sở dĩ bản trang xuất hiện ở đây, lập ra Bách Kiếm Minh là vì sự an nguy của đồng đạo võ lâm, chớ tuyệt nhiên

không có tham vọng tư tiện mà nhận về mình chức Minh chủ đâu, như quý phái danh tiếng trên giang hồ đã lâu, tốt nhất quý phái nên nhận chức Minh chủ.
Lăng Hư đạo trưởng mỉm cười đáp :
- Cổ huynh nhân tâm hiệp đảm, kiếm pháp lại cao siêu, bần đạo tự biết mình kém tài bạc đức, cho nên việc đó Cổ huynh không nên khách khí từ chối việc hệ trọng của võ lâm như vậy.
Âm Sơn Thần Ma trầm giọng nói :
- Cường địch còn đang ở trước mặt, chư vị cớ sao lại nói những chuyện tiểu tiết không quan hệ gì tới đại sự?
Cổ Trường Khanh nhanh lẹ tiếp lời :
- Lúc này không phải là lúc nói chuyện. Chư vị hãy tạm thời đến hàng quán của tại hạ nghỉ ngơi, chúng mình sẽ bàn chuyện sau.
Âm Sơn Thần Ma nói :
- Vậy mới được chứ, mời Cổ huynh đi trước dẫn đường.
Cổ Trường Khanh thoáng mỉm cười :
- Chư vị hãy đi theo ta.
- Bần đạo có chuyện phải trở về dặn dò môn nhân đệ tử, không thể đi theo chư vị được, bần đạo xin cáo từ.
Âm Sơn Thần Ma hừ lên một tiếng :
- Cho dù là có chuyện, cũng không thể tranh thủ thời gian như vậy được.
Cổ Trường Khanh vội lên tiếng :
- Môn hạ Võ Đang có mặt ở đây không ít, đạo trưởng nếu có chuyện gì cấp thiết, vậy thì xin cứ thuận tiện, tại hạ e rằng không thể tiễn người được.
Lăng Hư đạo trưởng gật đầu rồi cùng với Bích Trần đạo nhân chầm chậm đi về hướng khác.
Kim Phi Hùng đã nghe hết toàn bộ câu chuyện, muốn biết các phái hành động ra sao, bèn quay sang nói với Cốc Chi Dương :
- Chúng mình cũng đi theo bọn chúng xem sao!
Cốc Chi Dương nhìn lên thấy phía đông đã hiện sắc sáng trắng bạch, nên lắc đầu đáp :
- Trời sắp sáng rồi, chúng ta phải trở về khách điếm thôi.
Kim Phi Hùng nói tiếp :
- Chúng ta đi theo xa xa, cho dù trời sáng bọn họ cũng không cách nào nhận ra được.
Cốc Chi Dương vươn mình đứng dậy :
- Không cần đâu, chỗ bọn chúng hạ lạc tại hạ đã biết rồi, đó là một tòa đạo viện Huyền môn ở bên bờ sông.
Kim Phi Hùng ban đầu muốn xem nơi trú ngụ của bọn họ, song thấy Cốc Chi Dương nói như vậy, tự nhiên chàng cũng chẳng còn hứng thú gì nữa, chàng nghĩ ngợi một chút, đoạn bảo y :
- Ta phải cáo từ trước, vì có chút chuyện riêng.
Cốc Chi Dương cười lớn :
- Tại hạ đã giao ước trước rồi, đến lúc này ai đi lo chuyện người ấy.
Nói rồi thân hình y bắn vọt lên không, rồi nhanh chóng lao đi mất dạng.
Kim Phi Hùng ngửa mặt hít một hơi dài, trong lòng cảm thấy sảng khoái, lòng thầm nghĩ :
"Cứ theo như bọn chúng nói thì ngôi cổ miếu này chỉ là nơi hạ lạc của môn nhân Trường Xuân đảo, xem ra người mạo danh ta tất phải là môn nhân của Trường Xuân đảo."
Chàng suy đi nghĩ lại cũng không cách nào nghĩ ra một cách giải thích hợp lý được.
Cũng chính ngay lúc này ở phía trên bờ sông có hai vị cô nương sánh vai nhau đi tới, một cô nương áo hồng và một cô nương mặc áo trắng.
Cô nương mặc y phục trắng chính là Kim Ngân Thi, muội muội của Kim Phi Hùng, nàng đi lại phía Kim Phi Hùng, đoạn lên tiếng gọi :
- Ca ca, sao ra đây sớm quá vậy?
Kim Phi Hùng kêu lên một tiếng ngạc nhiên, ánh mắt chàng nhìn đăm đăm vào cô nương mặc áo hồng, chàng cảm thấy là cô nương này rất quen thuộc nhưng không nhớ là đã gặp ở đâu.
Kim Ngân Thi vội vàng lên tiếng giới thiệu :
- Đây là Tô Ngọc Dung, sư tỷ của tiểu muội.
Kim Phi Hùng vòng tay thi lễ :
- Thì ra là Tô cô nương.

Tô Ngọc Dung mỉm cười, vội đáp lễ :
- Tiểu muội đã ngưỡng mộ đại danh của Thanh Y Tu La trên giang hồ từ lâu, nay mới hân hạnh được gặp.
Kim Phi Hùng khiêm tốn đáp :
- Tại hạ thật chẳng có tài cán gì, cô nương quá khen đó thôi.
Đoạn chàng quay qua nói với Kim Ngân Thi :
- Muội muội chẳng đã nói rằng sư phụ của mình là người trong cửa Thiền môn hay sao?
Kim Ngân Thi liền đáp :
- Không sai, sư phụ tiểu muội là người trong cửa Phật, nhưng khi thu nhận đệ tử đều là tục gia, ngay cả sư tỷ đây cũng là tục gia đệ tử.
Kim Phi Hùng thấy trời đã sáng, vội bảo :
- Chúng ta trở vào trong thành đi.
Kim Ngân Thi lắc đầu :
- Ca ca ở nơi khách điếm, người đông hỗn tạp, chi bằng chúng mình hãy kiếm một hoa thuyền để lên đó nghỉ ngơi.
Kim Phi Hùng lắc đầu lia lịa :
- Không được, nơi đó đâu phải là chỗ dành cho chúng ta?
Kim Ngân Thi cười đáp :
- À, ta nhớ ra rồi, chúng ta hãy đến hoa thuyền của Bạch Lãnh Thu cô nương.
Kim Phi Hùng vội nói :
- Ta đã cho Bạch Nghĩa cùng với Tử Quyên hồi hương rồi.
Kim Ngân Thi mỉm cười một cách bí mật :
- Hôm qua tiểu muội còn thấy hoa thuyền ở đó mà, bọn họ chưa nhổ neo đi.
Kim Phi Hùng vọt người lên đưa mắt nhìn ra phía xa, chàng thấy hoa thuyền Kỷ La Xuân vẫn còn đậu dưới bến.
Kim Ngân Thi cũng bật người lên nhìn về phía đó, đoạn nói :
- Tiểu muội nói chẳng sai phải không nào?
Nói rồi nàng men theo bờ sông chạy thẳng đến chiếc hoa thuyền.
Kim Phi Hùng cảm thấy phía trong thuyền có vẻ bí ẩn không dễ lộ ra cho ngoại nhân biết nên cũng định cất bước phóng theo.
Đột nhiên có một hương thơm nhè nhẹ lọt vào mũi chàng, trong lòng chàng chợt tỉnh ngộ liền đứng tránh qua một bên để cho Tô Ngọc Dung chạy lên trước.
Tô Ngọc Dung lẳng lặng chạy phía sau, thấy Kim Phi Hùng tránh ra nhường đường cho mình, bất giác mỉm cười đáp :
- Đa tạ.
Kim Phi Hùng cảm thấy nụ cười của nàng tươi hơn hoa nở, nhan sắc tuyệt trần, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải xao động trong lòng, hồn xiêu phách lạc. Bất giác chàng ngước mắt nhìn Kim Ngân Thi, thấy nàng đã chạy ra ngoài mấy trượng, liền nói theo :
- Cô nương chẳng cần phải khách khí, chúng ta sẽ cùng chạy lên đó.
Tô Ngọc Dung có ý khoe khoang nên nhẹ nhàng lướt mình tới trước, chỉ trong nháy mắt nàng đã sánh vai với Kim Ngân Thi làm cho Kim Phi Hùng bất giác phải ngây người ngạc nhiên. Bởi vì thân pháp của Tô Ngọc Dung là một loại công phu thượng thừa, so với Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp thì cũng tinh diệu không kém.
Chàng biết rằng trong mình Tô Ngọc Dung tất có tuyệt kỷ võ công, nên trong lòng cũng cảm thấy vui sướng, vội đuổi theo hai người :
- Muội muội, có lẽ Bạch Nghĩa đã bán con thuyền này rồi đó.
Kim Ngân Thi mỉm cười :
- Chắc không có chuyện đó, bởi vì lão đâu dám to gan như vậy.
Lúc này ba người đã đến sát bên hoa thuyền Kỷ La Xuân.
Kim Ngân Thi khoa chân nhẹ nhàng phóng lên trên thuyền. Tô Ngọc Dung đi ngang hàng với Kim Ngân Thi nên cũng vọt lên trên thuyền hầu như cùng một lúc với Kim Ngân Thi.
Kim Phi Hùng thấy thuyền cách bờ chưa quá một trượng cũng nhẹ nhàng theo sau hai người lao nhanh lên thuyền.
Tử Quyên từ bên trong bước ra, thấy vậy chợt reo lên hớn hở :
- Tiểu thư.

Kim Ngân Thi trừng mắt liếc nàng, đoạn cười nói :
- Ngươi nhìn lầm rồi, ta đâu phải là tiểu thư của ngươi, mà là Kim Ngân Thi, muội muội của Kim công tử.
Tử Quyên mỉm cười có vẻ bí mật :
- Hóa ra là Kim cô nương.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Bạch Nghĩa đâu? Tại sao các ngươi còn chưa hồi hương?
Chợt thấy Bạch Nghĩa từ phía trong chậm chạp bước ra :
- Tiểu thư chưa trở về làm sao chúng ta dám hồi hương?
Kim Phi Hùng nhẹ nhàng buông tiếng thở dài :
- Trước mắt ta còn có nhiều việc phải làm, mùa xuân năm sau ta nhất định đi ra biển để tìm tiểu thư các ngươi.
Bạch Nghĩa bỗng cất tiếng than :
- Tất cả mọi chuyện đều ký thác nơi công tử, chỉ đáng thương là chủ nhân của chúng tôi chỉ có một mình tiểu thư, nếu như nàng có mệnh hệ gì...
Kim Phi Hùng tiến vào trong khoang ngồi xuống rồi đáp :
- Tiểu thư các ngươi đâu phải là thứ đá dễ vỡ, ngươi cứ yên tâm là được.
Bạch Nghĩa ngước mặt nhìn Kim Ngân Thi, đoạn từ từ thối lui.
Kim Phi Hùng ngồi xuống được một lát, đoạn đứng dậy nói :
- Muội muội và Tô cô nương tạm thời nghỉ lại ở đây nhé, ta phải trở về khách điếm.
Kim Ngân Thi lắc đầu bảo :
- Không được, ca ca không thể bỏ đi vào lúc này được.
Kim Phi Hùng hỏi lại :
- Tại sao ta không thể đi được hả?
Kim Ngân Thi liền đáp :
- Cả đêm qua ca ca không ngủ, vạn nhất có xảy ra cớ sự gì thì chẳng phải thiệt thòi lắm sao, chi bằng ca ca cứ nghỉ lại đây một chút, đợi khi trời tối rồi hãy đi.
Kim Phi Hùng bật cười :
- Ha ha, đối với người luyện võ, mất ngủ một hai đêm nào có thấm tháp gì?
Kim Ngân Thi bảo chàng :
- Đó chẳng qua là bất đắc dĩ mà thôi, còn như hôm nay ca ca không có chuyện chi cấp bách, cớ sao phải tự làm khổ mình như vậy.
Kim Phi Hùng thấy nàng nói quá nên đành phải miễn cưỡng đi ra đằng sau đuôi thuyền nằm nghỉ.
Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, sau đó lên tiếng dặn dò Tử Quyên :
- Ngươi cứ hầu hạ chàng, khi chàng tỉnh dậy có hỏi thì ngươi nói chúng ta đã trở về rồi.
Dặn dò xong, hai người cùng phóng lên bờ biến đi mất dạng.
Kim Phi Hùng tỉnh dậy trời đã quá trưa, Tử Quyên bưng nước hầu hạ chàng, nàng chợt cười hì hì rồi lên tiếng :
- Mời công tử ra ngoài khoang dùng cơm.
Kim Phi Hùng cất tiếng hỏi :
- Nhi vị cô nương kia đâu rồi?
Tử Quyên mỉm cười đáp :
- Họ đã đi từ lâu rồi.
Kim Phi Hùng vội hỏi tiếp :
- Họ có quay về đây không?
Tử Quyên khẽ gật đầu, chợt thấy sắc mặt Kim Phi Hùng không vui :
- Bọn họ có nói là đi đến nơi nào không?
Tử Quyên khẽ lắc đầu :
- Bọn họ không hề nói cho tiểu tỳ biết.
Kim Phi Hùng bước lẹ ra ngoài khoang thuyền :
- Thật là láo xược, tại sao không lưu lại địa chỉ hả?
Tử Quyên chợt quay mặt đi, mỉm cười một mình :
- Kim cô nương đâu còn bé bỏng nữa, lẽ nào công tử lại sợ người ta bắt mất nàng?
Kim Phi Hùng trợn mắt đáp :

- Ngươi biết cái gì, gần đây trên giang hồ phong ba xảy ra liên tiếp, cơ sự cực kỳ rối rắm, nếu như có chuyện gì thì biết tìm nàng ở đâu?
Tử Quyên lại nói :
- Chuyện trên chốn giang hồ tất nhiên tiểu tỳ chẳng biết chi, nhưng mà Kim cô nương có võ công trong người thì làm sao lại để cho người ta bức hiếp được?
Kim Phi Hùng thở dài, chàng là người có nhiều tình cảm, Kim Ngân Thi là bào muội duy nhất của chàng, huynh muội tình thâm làm sao không khiến chàng lo lắng.
Chàng lúng túng xoa tay giậm chân, trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng dặn dò Tử Quyên :
- Nếu như nàng có quay lại trên thuyền thì hãy bảo nàng đến khách điếm tìm ta, ta không thể để nàng rời xa ta nữa.

Hồi 09

Trung Sơn chi ước

Tử Quyên cười thầm trong bụng, thấy chàng hết sức lo lắng, nên bèn cất tiếng bảo chàng :
- Nếu như Kim cô nương có lại đây, tiểu tỳ nhất định sẽ thông báo lại cho người.
Kim Phi Hùng đứng dậy :
- Ta phải trở về khách điếm, ngươi nhớ nói với Bạch Nghĩa hãy mau mau trở về quê hương cho sớm.
Tử Quyên lắc đầu :
- Chúng tôi nhất quyết không hồi hương, cứ ở đây đợi cho đến khi nào tiểu thư trở về.
Kim Phi Hùng nói :
- Mấy ngày gần đây ta có rất nhiều việc phải làm, không thể đi ra ngoài biển được, mà nếu như ta không ra Trường Xuân đảo thì nàng cũng không cách nào trở về đây với các ngươi được.
Tử Quyên thở dài nói :
- Nghe nói trên giang hồ có nhiều kẻ oán ghét công tử lắm, có phải không?
Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc :
- Ngươi nghe ai nói những việc này?
Tử Quyên đáp ngay :
- Đó là Tô cô nương nói.
Tử Quyên vốn còn ít tuổi, tính tình lại thật thà, miệng không giấu được chuyện gì, chỉ vì nàng rất ngưỡng mộ kính phục chàng nên mới buột miệng nói cho chàng nghe chuyện này.
Kim Phi Hùng thoáng đăm chiêu tư lự, trên dòng sông Tần Hoài này vốn là chỗ nam nhân đến vui vầy hoan lạc. Tô Ngọc Dung và muội muội của chàng đều là hạng nữ lưu, tại sao lại đặt bước đến đây? Thế là chàng lên tiếng hỏi :
- Tô cô nương thường hay đến du thuyền của các ngươi phải không?
Tử Quyên lúc nãy vô tình buột miệng nói ra, chợt nghĩ lại thấy mình đã lỡ lời, liền chớp mắt mỉm cười :
- Công tử lầm rồi, Tô cô nương đâu có quen biết tiểu thư chúng tôi, nàng cũng như công tử vậy, bởi vì hâm mộ danh tánh mà đến đó thôi, sau vì tiểu thư nhà tôi thất tung, thuyền chúng tôi không tiếp khách nữa, trên thuyền tương đối tĩnh lặng, nàng mới thường ghé thăm.
Kim Phi Hùng bất quá chỉ là hỏi thăm cho có chuyện mà thôi, thấy nàng trả lời cũng có lý nên cũng không hỏi thêm nữa. Chàng quay người đi ra ngoài khoang thuyền, đoạn bay vọt lên trên bờ.
Lúc trở về khách điếm thì trời đã gần tối, đây đó ánh đèn đã sáng, tiểu nhị đi vào phòng thắp đèn, đoạn cất tiếng hỏi chàng :
- Suốt cả ngày hôm nay công tử đi đâu mà có nhiều người đến hỏi thăm công tử đó?
Kim Phi Hùng liền hỏi :
- Bọn họ đi rồi sao?
Tiểu nhị lại nói :
- Những người này thật là quái dị, chỉ hỏi một tiếng rồi bỏ đi luôn, không một người nào chịu để lại danh thiếp tên họ chi cả.
Kim Phi Hùng cười bảo :
- Đừng để ý đến bọn họ làm chi, chẳng có việc gì xảy ra đâu.
Tiểu nhị liền ứng tiếng thối lui, rồi đi qua phòng khác.
Kim Phi Hùng biết những kẻ đến hỏi thăm tất nhiên là người của Bách Kiếm Minh, chàng kín đáo liếc nhìn qua phía Đông Khoa viện, thấy tấm mành trúc vẫn buông kín mít, không có ánh đèn, dường như Cốc Chi Dương vẫn chưa về, bất giác thầm nghĩ :
"Người này đã nắm rõ tình thế của võ lâm Trung Nguyên, có lẽ y là người của Thái Dương cốc?"
Chàng lại chợt liên tưởng đến lão già Cổ Trường Khanh tự xưng là Minh chủ của Bách Kiếm Minh, lão này không mấy nổi danh trên giang hồ, nay được chọn làm Minh chủ nhất định là phải có lý do của nó, điều khiến cho chàng khó hiểu là người này có uy lực rất lớn, ngay cả việc uy tín hơn cả phái Võ Đang thật cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên.
Từ cuộc đối thoại tối hôm qua mà chàng nghe được thấy lão phân định cực kỳ rõ ràng, chỉ trừ có phái Võ Đang là thù hận chàng về cái chết của Quyền Kiếm Song Tuyệt, còn các môn phái khác chỉ vì muốn

kháng cự lại hai thế lực của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, còn mình không phải là người của Thái Dương cốc thì hãy nói rõ cho bọn họ biết, để tránh rơi vào thế lưỡng bại câu thương không cần thiết.
Kim Phi Hùng cũng hết sức bất mãn với các hành vi của hai phái Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc đã làm ba mươi năm về trước, lúc họ cùng đi vào Trung Nguyên, cho nên chàng nhất quyết đến gặp Cổ Trường Khanh.
Nghĩ vậy chàng lập tức rời khỏi khách điếm, nhằm hướng đạo viện mà Cốc Chi Dương đã nói, triển khai khinh công bay tới.
Minh đàn mà Cổ Trường Khanh dựng lên quả nhiên ở gần sát bờ sông, nơi đó có một đạo tràng quy mô vừa phải, chàng đến cách đạo viện hai ba dặm đã phát hiện ra những ám tiêu bố trí dày đặc.
Nếu như với võ công của chàng lúc này thì chỉ cần thi triển Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp thì sẽ dễ dàng vượt qua mà không một kẻ nào có thể phát giác ra được.
Nhưng chàng không làm như vậy mà cứ đàng hoàng đi về phía chính môn theo đường quan lộ.
Thình lình bên đường vọng tới tiếng quát lớn :
- Kẻ nào dám cả gan đến đây?
Bóng người lẹ làng bước tới, hai võ sĩ Huyền môn mặc kình trang bước tới trước mặt chàng.
Kim Phi Hùng chợt dừng bước, miệng thốt ra mấy tiếng :
- Thanh Y Tu La.
Thanh âm của chàng phát ra không lớn song lại cực kỳ lạnh lẽo, khiến cho đối phương nghe thấy cũng phải rùng mình lạnh gáy.
Hai tên võ sĩ Huyền môn tựa như bị ai đẩy mạnh một cái, thân hình bất giác rung lên, đoạn sợ hãi thối lui ra sau hai bước.
Kim Phi Hùng từ tốn nói :
- Các ngươi hãy thông báo với Cổ trang chủ một tiếng, có tại hạ là Thanh Y Tu La đến tương kiến.
Hai gã võ sĩ Huyền môn lúc này mới định thần lại, vội vàng lấy từ trong người ra một vật ném vút lên không trung.
- Vù...
- Bùng...
Một vật tròn lao vọt lên không, hóa thành một quả cầu lửa sáng xanh kèm theo một tiếng nổ nhỏ.
Kim Phi Hùng biết gã đang phát tín hiệu, vội bảo :
- Ta không có thời giờ để đợi lâu, các ngươi đã phát tín hiệu coi như là đã xong phận sự rồi.
Không đợi cho hai tên võ sĩ Huyền môn kịp trả lời, chàng đã cất bước tiến vào, hai tên võ sĩ Huyền môn nọ biết mình không thể ngăn nổi liền lập tức tránh qua một bên nhường đường cho chàng đi.
Kim Phi Hùng đi qua năm sáu cọc kim tiêu đều có tín hiệu phát ra, nhưng không một nơi nào ngăn trở chàng.
Cho đến lúc còn cách đạo viện ba bước, đột nhiên có một người bay về phía chàng, thân hình nhỏ bé, vận y phục xanh, lưng đeo trường kiếm, nhìn kỹ hóa ra là một tiểu đồng, y đứng phía trước hét lớn :
- Khách đến xin báo danh trước đã.
Kim Phi Hùng từ từ lên tiếng :
- Thanh Y Tu La.
Tiểu đồng thoáng biến sắc mặt :
- Xin hỏi đến đây có chuyện chi?
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Gặp Cổ trang chủ có chuyện cần thương lượng.
Tiểu đồng chợt lộ vẻ nghi hoặc, chần chừ một lát rồi nói :
- Mời tôn khách đi theo.
Đoạn y dẫn Kim Phi Hùng vào trong đại điện, bỗng nghe một tràng cười vang dội truyền đến bên tai.
Cổ Trường Khanh từ phía trong bước ra, vòng tay cười lớn :
- Không biết đại giá giáng lâm có điều chi chỉ giáo?
Kim Phi Hùng vòng tay ôm quyền đáp lễ :
- Tại hạ có vài việc nhỏ cần thỉnh giáo tôn giá.
Cổ Trường Khanh cười hà hà :
- Được lắm, được lắm, xin mời vào trong rồi hãy nói chuyện sau.
Đoạn lão dẫn Kim Phi Hùng vào trong phòng, rồi sai tiểu đồng bưng lên một bình trà thơm bốc hương nghi ngút.

Kim Phi Hùng lập tức đi thẳng vào đề :
- Tôn giá đã lập ra Bách Kiếm Chi Minh, dựa trên tôn chỉ nào?
Cổ Trường Khanh gật gù, đoạn chậm rãi nói :
- Chỉ có một tôn chỉ duy nhất là hoành dương võ học Trung Nguyên.
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Còn chuyện đối phó với Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo?
Mặt Cổ Trường Khanh hơi biến sắc :
- Nói như vậy cũng có thể được.
Kim Phi Hùng hỏi tiếp :
- Tôn giá biết là thế lực của hai phái đó đã xâm nhập vào Trung Nguyên?
Cổ Trường Khanh thâm trầm, cơ trí hơn người, vui buồn hờn giận không lộ ra ngoài mặt, tuy cảm thấy câu hỏi của Kim Phi Hùng thật là đường đột, lại không rõ dụng ý của chàng ra sao, nhưng vẫn bình thản, ôn tồn đáp :
- Không sai, lão phu biết chắc là hai phái đã xâm nhập vào Trung Nguyên.
Kim Phi Hùng nâng chén trà lên uống cạn rồi từ từ nói :
- Tôn giá đã là Minh chủ, tự nhiên đã có cách ứng phó từ lâu rồi chứ?
Cổ Trường Khanh khẽ hừ lên một tiếng, đoạn mỉm cười :
- Lão phu thường nghe người ta nói "Binh đến thì phải chống lại, nước đến thì đất phải ụp xuống".
Kim Phi Hùng cười lớn :
- Việc chẳng lẽ chỉ giản đơn như vậy thôi sao?
Cổ Trường Khanh nghiêm mặt :
- Trừ phi bọn họ phải thay đổi tôn chỉ không được tàn sát các nhân vật trong võ lâm Trung Nguyên nữa.
Kim Phi Hùng liền đổi vấn đề :
- Tại hạ đã rõ tôn chỉ của Bách Kiếm Minh rồi, chẳng qua là tại hạ muốn hỏi thử đó thôi, còn như tại hạ chắc cũng được liệt vào hạng người mà quý Minh chủ phải đối phó, đúng không?
Cổ Trường Khanh cười lớn :
- Cái này thì các hạ phải tự hỏi mình mới phải, nếu như các hạ là người của Thái Dương cốc đến đây để phô trương thanh thế thì điều này cũng thật khó mà nói...
Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Trừ chuyện này ra...
Cổ Trường Khanh thoáng động tâm nói tiếp :
- Nếu như chỉ là ân oán cá nhân thì Bách Kiếm Minh không muốn đa sự, giả tỷ như chuyện Quyền Kiếm Song Tuyệt, thì đó là chuyện của phái Võ Đang, chứ không hề liên can đến Bách Kiếm Minh.
Kim Phi Hùng lập tức đứng dậy :
- Tốt lắm, câu chuyện giữa chúng ta từ đây coi như chấm dứt, sau này không ai chạm đến chuyện của người khác, ai lo phận ấy.
Cổ Trường Khanh chậm chạp cất tiếng :
- Hãy khoan, lão phu có việc muốn thỉnh giáo Kim đại hiệp.
Kim Phi Hùng liền bảo :
- Phải chăng là chuyện tối hôm qua?
Cổ Trường Khanh gật đầu :
- Lão phu hi vọng Kim đại hiệp có thể giải thích sơ qua về chuyện này.
Mặt Kim Phi Hùng thoáng hiện vẻ phẫn nộ :
- Đó không phải là tại hạ, tại hạ đang âm thầm truy tầm kẻ mạo nhận danh hiệu của tại hạ.
Cổ Trường Khanh có kinh nghiệm giang hồ cực kỳ phong phú, đã gặp rất nhiều người, vừa nhìn nét mặt biết chàng không hề nói dối, song lão vẫn giả bộ kêu lên thất thanh :
- Lại có chuyện đó nữa hay sao?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Tại hạ sở dĩ phải thân hành đến đây gặp Cổ trang chủ cũng chính vì chuyện này đây, tại hạ tuyệt nhiên không hề sợ Bách Kiếm Minh đối phó với mình. Nhưng mà để tránh cho quý minh hội đừng trúng vào âm mưu giá họa của kẻ khác mà làm sai đi tôn chỉ của mình.
Cổ Trường Khanh gật đầu :
- Chí phải, chí phải, nhưng mà lão phu còn có một chuyện muốn hỏi, không biết Kim đại hiệp có vui lòng không?

Chàng liếc nhìn lão rồi đáp :
- Trang chủ có gì cứ hỏi, nếu như có chuyện gì vô cùng khó nói thì sau này tại hạ có thể trả lời sau.
Cổ Trường Khanh nhẹ buông tiếng thở dài :
- Để tránh bằng hữu trong Bách Kiếm Minh có sự hiểu lầm, nên mong Kim đại hiệp tiết lộ về sư môn được chăng?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Chuyện này thì tại hạ không thể đáp ứng được, bởi vì gia phụ bị kẻ thù sát hại, nếu như để lộ ra sẽ khiến cho việc tìm kiếm kẻ thù gặp nhiều trở ngại.
Cổ Trường Khanh hết sức thất vọng :
- Nếu là như thế thì lão phu cũng không gượng ép đại hiệp.
Lão dừng lại một lát rồi lại nói tiếp :
- Lão phu đã lăn lộn trên giang hồ lâu hơn Kim huynh mười mấy năm, nên quen biết rất nhiều người. Nếu như có điều gì cần đến thì lão phu sẽ giúp đại hiệp.
Kim Phi Hùng biết lão có ý kéo mình vào cuộc, vội nói :
- Thịnh tình của Trang chủ tại hạ xin bái tạ, nếu như sau này có việc sẽ đến làm phiền Trang chủ một chút.
Cổ Trường Khanh cười ha hả :
- Hay lắm, hay lắm, nếu như Kim huynh không ngại thì cứ việc đến đây, bản nhân sẽ tận lực.
Người này tướng mạo trung hậu, nhiệt tình đối đãi với người. Từ lúc Kim Phi Hùng hành tẩu trên giang hồ đến nay toàn gặp chuyện không may và những loại người bại hoại, nay bất giác nảy sinh hảo cảm với người này nên lại nói :
- Trang chủ là người trung hậu, tại hạ xin lãnh hảo ý của người. Nhưng mà tại hạ xin nói rõ, tại hạ không phải là địch thủ của võ lâm Trung Nguyên.
Cổ Trường Khanh lên tiếng :
- Lão phu tin tưởng tuyệt đối lời của Kim đại hiệp.
Kim Phi Hùng liếc mắt nhìn lão :
- Tại hạ còn có câu chuyện này muốn thố lộ với Trang chủ. Trường Xuân đảo đã có người xâm nhập vào Trung Nguyên, tại hạ đã tiếp được thiếp mời của Trường Xuân đảo.
Cổ Trường Khanh thoáng mỉm cười, đoạn gật đầu :
- Kim đại hiệp đã thành tâm như vậy thì lão phu cũng không giấu gì đại hiệp, công tử áo gấm ở cùng chung khách điếm với Kim huynh chính là môn hạ của Thái Dương cốc.
Kim Phi Hùng nói :
- Hắn tên là Cốc Chi Dương, võ công cũng không thua gì tại hạ, tại hạ cũng hoài nghi y là người của Thái Dương cốc.
Cổ Trường Khanh trầm ngâm một lát rồi nói :
- Cái tên Cốc Chi Dương thì chẳng khác nào đã tự tố cáo hắn là người của Thái Dương cốc, người này đã khiến cho lão phu hoài nghi từ lâu.
Kim Phi Hùng chợt hiểu, chàng thầm nghĩ :
"Người này có thể thi triển "Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp", quả nhiên y là người của Thái Dương cốc."
Cổ Trường Khanh thấy chàng trầm ngâm không đáp, lại nói tiếp :
- Nếu như Kim đại hiệp không có chuyện gấp thì hãy lưu lại đây vài khắc, để lão phu giới thiệu với mấy vị bằng hữu.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Không cần đâu, tại hạ đến đây không hề có ý nhờ trợ thủ, tại hạ sẽ đơn thân độc mã đến với Trường Xuân đảo.
Cổ Trường Khanh cất tiếng cười lớn :
- Quý thay, cứ như đại hiệp nói thì võ lâm Trung Nguyên đã bớt được một mối lo.
Kim Phi Hùng vòng tay, hơi cúi mình xuống nói lớn :
- Trời đã trễ rồi, tại hạ xin được cáo từ.
Cổ Trường Khanh cười mãn nguyện :
- Lão phu vô cùng bội phục Kim đại hiệp, nhưng đại hiệp yên lòng, trong cuộc giao đấu với Trường Xuân đảo đại hiệp sẽ không cô đơn đâu.

Kim Phi Hùng cười lên một tràng dài rồi sải bước đi ra khỏi đại điện, chàng cũng cực kỳ hài lòng về việc mình đã làm. Đây chẳng phải vì chàng bớt đi mối họa đối địch với Bách Kiếm Minh mà do chàng đã quen được một nhân vật như Cổ Trường Khanh.
Cổ Trường Khanh văn hoa, nho nhã, giao du rộng rãi, đúng sai phân minh, nhất định sẽ có cách giúp chàng báo thù.
Kim Phi Hùng vượt qua một đoạn bờ sông, đang định thi triển khinh công để mau chóng trở về trong thành, đột nhiên phía sau lưng chàng có một vị đạo trưởng tóc dài đang đi tới, đó là Lăng Hư Tử của phái Võ Đang, theo sau còn có Khoái Kiếm Thủ Chu Lương, Đại Minh thiền sư, Truy Hồn Tiêu Tần Trọng, tất cả khoảng sáu cao thủ.
Kim Phi Hùng chợt dừng bước, lạnh lùng liếc nhìn họ, đoạn cất tiếng cười lạnh lẽo ghê hồn.
Lăng Hư Tử trầm sắc mặt hừ lên một tiếng :
- Võ Đang không có thù oán chi với ngươi, tại sao ngươi lại nỡ hạ độc thủ với môn hạ của ta?
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp lại :
- Phải chăng ngươi muốn nói đến chuyện Quyền Kiếm Song Tuyệt?
Lăng Hư Tử giận dữ :
- Há chỉ có việc Tăng Vân Hạc, hôm nay lại có thêm ba môn hạ bị giết chết dưới lưỡi kiếm của ngươi. Làm sao chúng ta có thể bỏ qua được.
Kim Phi Hùng kinh ngạc :
- Lại có thêm chuyện đó nữa sao?
Lăng Hư Tử hừ lên một tiếng :
- Đại trượng phu dám làm dám nhận, ngươi đã dám làm thì sao lại không dám thừa nhận?
Kim Phi Hùng vốn tính lạnh lùng cao ngạo vô cùng, từ lúc gặp Bạch Lãnh Thu tính tình chàng đã thay đổi rất nhiều. Nay bị Lăng Hư Tử bức bách, bất giác làm cho tính cuồng ngạo lại nổi lên, bèn ngẩng mặt cười lên một tiếng rồi đáp :
- Tại hạ vốn lười biếng không thích nói lôi thôi, vậy thì các ngươi cứ nhớ lấy món nợ đó giùm tại hạ.
Lăng Hư Tử miệng niệm vô lượng thọ Phật, đoạn bảo chàng :
- Bần đạo lâu nay không muốn động thủ sát sinh, hy vọng thí chủ nghe theo lời khuyên của bần đạo, cùng với bần đạo đi gặp Chưởng giáo của bản phái ở Võ Đang sơn, người xuất gia sẽ lấy lòng từ bi mà tha chết, xóa tội cho thí chủ.
Kim Phi Hùng chợt cười lớn :
- Lăng Hư Tử! Ngươi thật quá xem thường Kim mỗ rồi đó, nếu như ta là Thanh Y Tu La ba tháng trước đây thì e rằng tối nay đã có một trận lưu huyết, và các ngươi cũng đừng mong sống sót.
Khoái Kiếm Thủ Chu Lương là kẻ có tính cực kỳ nóng nảy, nghe vậy bèn trợn mắt gầm lên một tiếng :
- Ngươi thật là phách lối.
Kim Phi Hùng lạnh lùng nói tiếp :
- Các ngươi muốn động thủ hay sao? Ta nói thật, các ngươi không phải là đối thủ của ta đâu, hãy bảo với quý chưởng môn nhân, một tháng sau sẽ phân thắng bại dưới chân núi Chung Sơn.
Lăng Hư Tử cảm thấy rúng động, lão ta đã vào tuổi thất tuần, song những chuyện quá khứ lão vẫn còn nhớ như in trong ký ức. Ba mươi năm trước đây Đại sư Huệ Không, chưởng môn phái Thiếu Lâm cũng đã từng ước đấu như vậy mà mất mạng dưới tay cao thủ của Thái Dương cốc.
Thiếu niên này còn quá nhỏ tuổi mà đã được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, rất có thể là được truyền thụ võ công đặc dị của Thái Dương cốc, nghĩ đến đây, bất giác lão rùng mình ớn lạnh.
Khoái Kiếm Thủ Chu Lương ỷ có sư bá mình ở bên cạnh nên mặt lầm bầm giận dữ gầm lên như sấm, cổ tay lão thoáng động, trường kiếm sau lưng phóng ra muôn đóa hoa kiếm chém vào cánh tay của Kim Phi Hùng.
Trên giang hồ đã đặt cho y cái biệt hiệu là Khoái Kiếm Thủ cho nên chiêu thức y phát ra lẹ hơn điện xẹt.
Nào ngờ trường kiếm vừa phóng ra chợt có một luồng kình lực vô hình hết sức mãnh liệt cùng với một cực đạo mạnh kinh hồn ào ạt tràn tới, đồng thời trường kiếm trên tay y không sao đâm tới được, như bị một gọng kìm thép kẹp chặt làm cho lưỡi kiếm không sao nhích động, thân hình Khoái kiếm Chu Lương bị luồng lực đạo dội lại, khiến y lập tức thối lui gần chục bước mà thân hình vẫn lảo đảo, không sao đứng vững lại được.
Sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, lúc hắn vung kiếm lên Lăng Hư Tử biết là cực kỳ nguy hiểm, nhưng không sao ngăn cản kịp, chỉ biết giậm chân thở dài, vội đưa tay ra đỡ y cho khỏi bị té ngã.
Chu Lương nhổ ra một búng máu tươi, giọng y thều thào ngắt quãng :

- Sư bá... đệ tử...
Lăng Hư Tử vội giơ tay điểm vào mấy huyệt đạo của y rồi trầm giọng bảo :
- Không được nói nữa.
Kim Phi Hùng vừa mới xuất thủ một chiêu đã đoạt được binh khí của đối phương, lại còn dùng thần công làm chấn thương nội tạng của y, trong lòng chàng cũng thầm kinh ngạc, không ngờ công phu của mình lại tiến bộ đến mức đó, thuận tay chàng phóng thanh kiếm ra xa.
Trường kiếm tựa như mũi tên cắm phập vào cây bạch dương cách đó mấy chục trượng, đoạn chàng cao giọng bảo :
- Tại hạ không muốn sát thương người lúc này, hãy thông báo với quý chưởng môn nhân chớ nên quên lời hẹn ước đấu một tháng sau.
Lúc này sắc mặt của Lăng Hư Tử trông thật khó coi, lão muốn ra tay giao chiến với chàng một trận, nhưng lão biết rõ võ công của mình dù có cao hơn Chu Lương rất nhiều nhưng cũng chẳng phải là địch thủ của đối phương.
Lão đã luyện võ mấy chục năm nay nên thoáng nhìn ra chưởng lực của đối phương gần giống như cương khí của đạo gia, hay là công phu Phật môn Ban Nhược thần công, nếu không tại sao lại có sức phản chấn dội lại ghê gớm như vậy.
Nhìn theo bóng hình của Kim Phi Hùng dần dần khuất trong màn đêm, bất giác Lăng Hư Tử buông tiếng thở dài :
- Tần hiền chí, hãy cõng Bích Trần trở về.
Truy Hồn Tiêu Tần Trọng đã âm thầm thủ sẵn ba ngọn Truy Hồn Tiêu trong tay, định xuất kỳ bất ý ném ra, nhưng không biết vì sao y lại không đủ can đảm xuất thủ, đến khi Lăng Hư Tử lên tiếng gọi y mới quay lại chạy đến trước mặt Chu Lương đoạn lên tiếng hỏi :
- Sư huynh! Thương thế huynh ra sao rồi?
Lăng Hư Tử khoát tay bảo :
- Không cần hỏi, cứ cõng sư huynh ngươi là được rồi.
Chợt nghe trong bóng tối có một thanh âm vang lên :
- Không được di động y.
Tần Trọng ngẩn người kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên thấy Phụng Lăng trang chủ chắp hai tay sau lưng từ phía sau chầm chậm bước tới.
Lăng Hư Tử chợt cau mày :
- Chẳng hay Trang chủ có điều chi chỉ giáo?
Cổ Trường Khanh từ tốn đáp :
- Bích Trần đạo nhân bị chấn thương nên phủ tạng đã chuyển vị. Lúc này không thể di động được, nếu chỉ cần động đậy thì lập tức sẽ trở thành phế nhân.
Lăng Hư Tử bất giác nóng mặt :
- Bần đạo đã phong bế huyệt đạo của y rồi.
Cổ Trường Khanh cúi người đưa bàn tay áp vào mạch môn của Bích Trần đạo nhân, chợt lão nghiêm giọng :
- Lão phu tuyệt nhiên không nói láo, thương thế của đạo huynh không nhẹ chút nào.
Lăng Hư Tử cũng biết thương thế của Bích Trần hết sức trầm trọng, tự biết mình không thể trị thương được, nên cất tiếng than thở :
- Bần đạo cũng biết thương thế của y không nhẹ, trước mắt chỉ tạm thời làm cho vết thương không phát tác thêm, rồi sẽ phái người trở về Tung Sơn cầu lấy bát bảo hồi xuân tán của Thiếu Lâm để trị thương.
Cổ Trường Khanh lắc đầu :
- Làm vậy e rằng sẽ không kịp, chi bằng hãy để cho lão phu thử xem sao.
Trong bụng Lăng Hư Tử tuy không muốn, nhưng người ta đã có hảo ý, lão cũng không tiện ngăn trở, nên khẽ cúi đầu đáp :
- Phiền Trang chủ giúp cho một tay, xin bái tạ.
Cổ Trường Khanh mỉm cười :
- Cùng là võ lâm đồng đạo với nhau, chỉ có chuyện nhỏ, chẳng sao đâu, cần chi phải khách khí cảm tạ như vậy.
Rồi lão tiến lại ngồi xếp bằng sau lưng Chu Lương, nhẹ nhàng đặt tay lên huyệt mệnh môn, đoạn từ từ lấy chân khí của mình truyền vào người y, giúp y vận khí hành công điều hòa hơi thở. Đại Minh thiền sư và Truy Hồn Tiêu Tần Trọng đều là những tay đại hành gia, thấy Cổ Trường Khanh tiêu hao chân nguyên

của mình để trị thương cho Chu Lương, trong lòng cực kỳ cảm kích vội rút binh khí chia làm hai hướng, ngưng thần giới bị hộ pháp cho hai người.
Cổ Trường Khanh vận công trị thương cho Khoái Kiếm Thủ Chu Lương hơn một giờ đồng hồ mới ngừng tay, thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, đoạn thu chưởng về, đứng dậy cười bảo :
- Thật là may mắn, thương thế của Bích Trần đạo nhân đã vô sự, chẳng còn gì phải lo lắng nữa.
Lúc này Chu Lương mới từ từ mở mắt ra, vặn người định đứng dậy nhưng Cổ Trường Khanh vội cản lại :
- Đạo huynh tạm thời chớ nên cử động, cứ ngồi im nghỉ ngơi một lát đã.
Chu Lương khẽ gật đầu :
- Đại ân cứu mạng của Trang chủ, kẻ này sẽ đến bái tạ sau.
Cổ Trường Khanh cười lên sảng khoái :
- Chuyện nhỏ chớ nên để tâm làm chi.
Lăng Hư Tử chợt hỏi :
- Vừa rồi Trang chủ ngẫu nhiên đi qua đây hay là có dụng ý nào khác?
Cổ Trường Khanh vội đáp :
- Lão phu tình cờ đi ngang qua đây vậy thôi, vừa đúng lúc gặp quý phái tranh đấu với Thanh Y Tu La.
Lăng Hư Tử buông tiếng thở dài :
- Bần đạo bất tài, đành phải nuốt hận để cho ma đầu đó ung dung bỏ đi.
Cổ Trường Khanh liền nói :
- Đạo trưởng đừng nên quá khiêm nhường như thế, võ công của Thanh Y Tu La tuy cực kỳ bá đạo, nhưng làm sao địch nổi thần công của người?
Lăng Hư Tử chợt cảm thấy nóng mặt, thoáng biến sắc :
- Trang chủ chẳng lẽ muốn làm nhục lão sao?
Cổ Trường Khanh lắc đầu lia lịa :
- Đạo trưởng không nên hiểu lầm, lời lão phu thực tình mà.
Lăng Hư Tử buồn bã đáp :
- Trang chủ chắc chưa thấy người này xuất thủ, công lực của y quả thực cao hơn bần đạo rất nhiều.
Cổ Trường Khanh giả bộ kêu lên thất kinh :
- Quả thật như vậy sao?
Lăng Hư Tử thở dài :
- Nếu như bần đạo là đối thủ của y thì bần đạo đâu để cho y bỏ đi một cách dễ dàng như vậy.
Cổ Trường Khanh lại hỏi :
- Đạo trưởng có nhận ra lộ số võ công của y không?
Lăng Hư Tử lắc đầu :
- Vừa rồi y xuất chiêu cực kỳ nhanh, bần đạo không thể nào nhìn kịp lối xuất thủ của y.
Cổ Trường Khanh gật đầu :
- Võ công của Thái Dương cốc có tốc độ phát chiêu nhanh vô tưởng, xem ra Thanh Y Tu La đã được cao thủ của Thái Dương cốc truyền thụ võ công.
Giọng Lăng Hư Tử buồn rầu :
- Võ lâm sắp có tai kiếp lớn lao, mọi việc tồn vong của võ lâm Trung Nguyên đều kỳ vọng nơi Trang chủ.
Cổ Trường Khanh vội đáp :
- Đạo trưởng quá khen đó thôi, Phụng Lăng trang bất quá chỉ là một tiểu bang, tiểu phái mà thôi, đâu dám nhận trọng trách lớn lao như vậy.
Lăng Hư Tử bỗng nghiêm sắc mặt :
- Bần đạo không quá lời bao giờ, hiện nay võ lâm Trung Nguyên hiếm có ai có tài năng sánh với Trang chủ được. Sự tình đã nghiêm trọng, lẽ nào Trang chủ lại nỡ chối từ...
Cổ Trường Khanh buông tiếng thở dài :
- Võ lâm đã xem trọng Cổ mỗ như thế, thật khiến cho Cổ mỗ lo lắng không yên, sự đã đến nước này thì tệ chức không hề khách khí nữa, sẽ tận tâm chu toàn đại sự.
Lăng Hư Tử lại lên tiếng :
- Thanh Y Tu La đã ước định với chưởng môn nhân của tệ phái quyết đấu một trận dưới chân núi Chung Sơn vào tháng sau, đây là trận đấu sinh tử tồn vong của phái Võ Đang. Bần đạo phải cấp tốc trở về Võ Đang sơn, gặp chưởng môn để bẩm báo lại tất cả mọi chuyện.
Cổ Trường Khanh trầm tư một lát, rồi từ từ lên tiếng :

- Cứ theo như tệ chức thấy Thanh Y Tu La hình như không phải là cao thủ thật sự của Thái Dương cốc, chúng ta cũng không nên bức bách y thái quá.
Lăng Hư Tử chợt trầm sắc mặt :
- Võ Đang và Thanh Y Tu La có mối thù bất cộng đới thiên, cho dù không phải là người của Thái Dương cốc đi chăng nữa thì cũng chẳng có gì khác biệt.
Cổ Trường Khanh biết mối thù của Võ Đang với Kim Phi Hùng hết sức sâu sắc, dù có khuyên giải nhiều lời cũng phí công vô ích, nên lão vòng tay từ biệt :
- Đêm đã quá khuya, xin đạo trưởng mau mau trở về, tệ chức cũng phải lui gót, xin cáo từ.
Lăng Hư Tử cũng có việc riêng, nên cũng vòng tay đáp lễ :
- Đa tạ Trang chủ đã ra tay giúp đỡ, bần đạo phải trở về bản môn, chắc có lẽ nửa tháng sau mới trở lại Kim Lăng. Xin bái biệt!
Nói đoạn, lão cùng với Truy Hồn Tiêu Tần Trọng và mấy người kia vội vã đi trở vào trong thành.
Cổ Trường Khanh nhìn theo sau lưng bọn họ, đoạn cất tiếng cười lạnh, cũng chầm chậm bước về phía bờ sông.
Người này tính tình thâm trầm, cơ trí hơn người, tuy xuất hiện trên giang hồ chỉ mới khoảng chục năm nay, nhưng danh tiếng cũng ngang hàng với các đại môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đang...
Võ công của lão cũng không hề để lộ ra cho đồng đạo võ lâm trông thấy, nhưng mà người trên giang hồ đều biết võ công của lão cao diệu, song đến trình độ nào thì không một ai có thể biết được.
Lần này các môn phái tụ hội về Kim Lăng, lại lập nên Bách Kiếm Chi Minh đều do lão nghĩ ra, đến lúc này những người đến xin gia nhập Bách Kiếm Minh đã có hơn trăm nhân vật, như thế cũng đủ biết lão có mối giao du rộng rãi và có danh vọng ra sao.
Cổ Trường Khanh về đến Giang Thần miếu thì đã gần vào canh tư, nhưng lão vẫn chưa chịu nghỉ ngơi, mà lại đi vào gian phòng tĩnh tọa, nhắm mắt dưỡng thần tụ khí.
Bất ngờ lão mở bừng mắt, gõ nhẹ lên bàn hai cái, lập tức phía bên ngoài cửa có một tiểu đồng mặc y phục xanh tiến vào, hạ giọng hỏi :
- Trang chủ có điều chi phân phó?
Cổ Trường Khanh đáp :
- Mời sư gia đến đây cho ta.
Tiểu đồng ứng tiếng rồi lập tức đi ra ngoài phòng, chẳng bao lâu sau có một văn nhân trung niên tay phe phẩy quạt, mình vận y phục xanh đi vào.
Cổ Trường Khanh lên tiếng :
- Mời Khang huynh ngồi.
Văn nhân trung niên ngồi xuống ghế rồi nói :
- Trang chủ cho gọi thuộc hạ có điều chi chỉ giáo?
Cổ Trường Khanh hỏi :
- Kẻ mạo danh Thanh Y Tu La các ngươi đã truy tìm ra chưa?
Văn nhân trung niên đáp :
- Bọn họ có hai người tất cả, hành tung ngụy dị ẩn mật, rất có thể là người của Trường Xuân đảo.
Cổ Trường Khanh gật đầu :
- Bọn chúng hạ lạc ở nơi đâu?
Văn nhân trung niên đáp :
- Thuộc hạ đã phái người đi theo, hiện giờ chưa thấy hồi báo.
Cổ Trường Khanh lại hỏi tiếp :
- Còn gã công tử áo gấm Cốc Chi Dương thì sao?
Văn nhân trung niên vội trả lời :
- Tên này giảo hoạt vô cùng, lại thêm có người đi theo, thuộc hạ cũng đã phái người theo sát y, sáng mai tất có hồi báo.
Cổ Trường Khanh nhè nhẹ thở dài :
- Những đối thủ trước mắt của Phụng Lăng trang chúng ta đều là những nhân vật tàn độc vô lường, chẳng những cơ trí hơn người mà võ công cũng cao tuyệt đỉnh, ngươi phải dụng tâm phòng bị kỹ lưỡng mới được.
Văn nhân trung niên liền đáp :
- Trang chủ bất tất phải bận tâm, thuộc hạ cũng biết chuyến này cực kỳ hung hiểm, chỉ cần sơ ý là sẽ mất mạng lập tức.

Cổ Trường Khanh lại nói tiếp :
- Ngươi nên phân phó cho thủ hạ biết, chỉ nên giám sát hành động của Thanh Y Tu La, hắn không phải là đối thủ của ta, khi cần thì có thể giúp hắn một tay.
Vẻ mặt văn nhân trung niên thoáng lộ nét kinh ngạc :
- Người này là môn hạ của Thái Dương cốc, Trang chủ có tâm dung túng cho y, chỉ e sau này khó mà áp chế nổi y được.
Cổ Trường Khanh mỉm cười :
- Người này chẳng phải là môn hạ của Thái Dương cốc, ta sẽ có cách áp chế y.
Văn nhân trung niên biết Trang chủ liệu toán như thần, mà lão đã nói như thế nên cũng không tiện nói thêm, vội chuyển sang chuyện khác :
- Nghe nói Thiên Long tự đã sai một số đông cao thủ xâm nhập vào Trung Nguyên để thu hồi Mật Đà thần châu, nhưng nghe lời giang hồ đồn đại viên bảo châu này đã rơi vào tay Thanh Y Tu La, chúng ta nên xử trí chuyện này ra sao?
Cổ Trường Khanh đăm chiêu giây lát, rồi từ từ cất tiếng :
- Thanh Y Tu La lúc này bị vây tứ bề, cho dù võ công của y có cao đến mấy cũng không thể nào chống lại lực lượng của ba phái kia hợp lại, chúng ta nên âm thầm ám trợ cho y.
Văn nhân trung niên lộ vẻ kinh dị :
- Võ Đang oán hận y đến tận cốt tủy, Thiên Long tự cũng không hề để yên cho y, giả như chúng ta tiếp trợ y thì người của hai môn phái kia tất sẽ hiểu lầm bản trang.
Cổ Trường Khanh cất giọng cười lớn :
- Muốn thành công phi thường thì cũng phải làm những chuyện phi thường, cái chết của Quyền Kiếm Song Tuyệt thì do Thanh Y Tu La gây ra là tất nhiên. Còn như việc tăng nhân Thiên Long tự thì đó là thế lực ngoại lai, thế nên ta có thế cách để nói. Lúc cần kíp ta có thể giải thuyết khiến cho Tứ đại ma tôn liên thủ kháng cự lại bọn Lạt ma kia.
Văn nhân trung niên vẫn chưa hết lo lắng :
- Nếu như vậy cường địch tập trung quá nhiều, làm sao ta được lợi?
Cổ Trường Khanh cười đáp :
- Chuyện này không thể nói hai ba câu mà có thể giải thích được, ngươi cứ y theo lời ta mà làm là được rồi.
Văn nhân trung niên không dám nói thêm nữa, đành phải miễn cưỡng gật đầu mà thôi.
Cổ Trường Khanh chợt hỏi :
- Cửu Thiên Thần Ma và Thực Nhân Ma Tôn đã đến chưa?
Văn nhân trung niên đáp :
- Bọn họ đã đến rồi.
Cổ Trường Khanh bật cười ha hả :
- Hay lắm, ta sẽ an bài cho Tứ đại ma tôn gặp nhau.
Đoạn lão nghiêm giọng nói tiếp :
- Lạt ma Thiên Long tự hạ lạc ở nơi nào?
Thư sinh trung niên đáp :
- Dường như họ ở Bích Vân thiền tự phía ngoài thành.
Cổ Trường Khanh chợt đứng dậy đi đến sát bên văn nhân trung niên rồi ghé sát tai y thì thầm mấy câu.
Văn nhân trung niên chăm chú lắng nghe, đến khi lão nói xong mới khẽ gật đầu :
- Thuộc hạ minh bạch rồi.
Chợt bên ngoài cửa sổ có ánh sáng lấp loáng, từ ngoài cửa có một tiểu đồng mình vận y phục xanh, lưng đeo trường kiếm bước vào, khom lưng vái chào văn nhân trung niên :
- Khải bẩm sư gia, Bằng tổng quản có việc muốn nói.
Văn nhân trung niên thoáng ngạc nhiên :
- Có chuyện chi vậy?
Tiểu đồng đáp :
- Nghe nói những người chúng ta sai đi đều bị người ta giết hết rồi.
Văn nhân trung niên biến sắc mặt.
Cổ Trường Khanh khoát tay ra hiệu như không có chuyện gì :
- Ta biết rồi, ngươi đi đi.
Tiểu đồng cúi rạp mình ứng tiếng, rồi từ từ lui ra ngoài.

Cổ Trường Khanh đưa mắt nhìn văn nhân trung niên :
- Điều này có phần do ngươi đó, bọn họ đã dám cả gan mạo danh Thanh Y Tu La thì chẳng phải là hạng tầm thường, ngươi sai mấy đệ huynh của bản trang thì chỉ làm phí mạng họ mà thôi.
Văn nhân trung niên chợt đỏ mặt :
- Thuộc hạ quả thật đã quá coi thường bọn chúng.
Cổ Trường Khanh vỗ nhẹ vào vai y :
- Không nên lúng túng khó xử như vậy, chuyện này ta sẽ ra tay sắp xếp, bọn họ đến Trung Nguyên chuyến này tuyệt nhiên chẳng phải là dạo chơi đâu, nhất định là phải có nguyên nhân, nếu như có thể khiến cho Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc xung đột với nhau thì hay biết mấy.
Cổ Trường Khanh tựa như đã mất hết hứng thú, lão vươn vai ngáp dài một cái rồi lui vào trong giường, ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần tụ khí.
Lại nói về Kim Phi Hùng.
Khi chàng trở về khách điếm trời đã gần qua canh ba nên không tiện gọi cửa, nhẹ nhàng thi triển khinh công bay vọt qua tường mà vào trong phòng.
Khi ánh đèn được thắp lên, chàng chợt phát giác ở phía dưới ngọn đèn có một mảnh giấy xếp ngay ngắn ở đó, vội vàng cầm lên xem thử, phía trên mảnh giấy có mấy hàng chữ thảo :
"Kim Phi Hùng hiền chí, thấy mảnh giấy này thì hãy đến ngay ngõ hẻm Ô Y trước canh ba, trễ e không kịp, ta có chuyện gấp cần bàn.
Ngu thúc Vương Thiên Trạch lưu bút."
Xem xong mảnh giấy, trong lòng chàng nghi hoặc vô cùng.
Âm Dương Thủ Vương Thiên Trạch là một nhân vật cực kỳ có danh tiếng trong thành Kim Lăng này, không biết có chuyện gì cần đến gặp mình, bên tai chàng chợt nghe tiếng trống điểm canh vang lên, thời gian đã đến canh tư rồi, giờ ước hẹn đã trễ.
Nhưng mà nét bút viết vội vàng, chứng tỏ trong lòng người viết nó có chuyện gì lo lắng gấp gáp, lão tuy đã một lần ám hại chàng, song lão là bậc phụ chấp chỉ vì trong lòng có ẩn tình khó nói nên mới phải làm như vậy.
Nghĩ ngợi giây lát, chàng quyết định đi xem sự thể ra sao.
Nơi ở của Vương Thiên Trạch thì không còn lạ gì với chàng nữa.
Kim Phi Hùng triển khai Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp, không bao lâu sau chàng đã đến được nhà của lão, do đêm khuya không ai canh cửa hỏi thăm nên chàng cứ theo đường cũ, nhảy qua tường vào bên trong.
Chợt thấy phía trong đại sảnh đèn nến sáng choang, rồi từ trong vọng ra tiếng khóc của nữ nhân, trong lòng chàng rất lấy làm kinh ngạc.
Thân pháp của Kim Phi Hùng nhanh nhẹ cực kỳ, thoáng chốc đã lướt đến đại sảnh, ngước mắt nhìn kỹ thấy ở giữa gian đại sảnh có một cỗ quan tài, một thiếu nữ mặc đồ trắng đang ngồi bên cạnh gục đầu khóc than thảm thiết.
Đại Lực Thần Ung Hòa cùng với mấy nhân vật giang hồ đang ngồi đàm luận ồn ào, Kim Phi Hùng liền ho lên một tiếng đoạn hỏi :
- Ung sư huynh, quý phủ vừa có chuyện gì xảy ra vậy?
Ung Hòa và bọn người ngồi đó không ngờ lại có người xâm nhập vào đêm khuya như vậy, nên vô cùng kinh ngạc giật nảy mình, đến khi nhìn thấy Kim Phi Hùng, mặt y lộ vẻ căm giận cực độ. Lập tức rút từ trong ngực áo ra hai ngọn phán quan bút sáng lấp lánh.
Lúc này những hán tử ngồi gần đó cũng đã phát hiện ra Kim Phi Hùng, vội rời khỏi chỗ, rút binh khí ra trợ chiến.
Kim Phi Hùng thấy vậy rất đỗi ngạc nhiên, vội lên tiếng :
- Mong các vị chớ có hiểu lầm, tại hạ theo lời ước hẹn của Vương bá bá nên mới đến đây.
Ung Hòa tức giận gầm lên :
- Ác đồ, ngươi lại đến đây làm gì, ta quyết liều mạng với ngươi.
Đôi phán quan bút nhất tề vung lên điểm thẳng vào mặt đối phương.
Ung Hòa có ngoại hiệu là Đại Lực Thần, nên có sức khỏe kinh người, thế điểm tới của phán quan bút lẹ làng hết sức.
Kim Phi Hùng nghiêng người tránh né, đoạn tức giận hỏi :
- Ngươi làm cái trò gì vậy hả?

Ung Hòa lại gầm lên một tiếng, vươn người lao tới, đôi song bút rít lên ào ào, trong thoáng chốc đã công ra hơn mười chiêu.
Kim Phi Hùng tuy trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nhưng chàng cũng không hề hoàn thủ mà chỉ triển khai "Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp" nhẹ nhàng khéo léo tránh khỏi thế công lợi hại của đối phương, rồi lạnh lùng quát :
- Dừng tay, có chuyện gì xảy ra, hãy nói cho ta nghe trước đã rồi có động thủ cũng được mà.
Ung Hòa chợt dừng bớt cơn kích động, rồi dừng đôi bút phán quan lại, đôi mắt chằm chằm nhìn vào mặt Kim Phi Hùng, đoạn hừ lên một tiếng :
- Gia sư và ngươi có thù oán chi, tại sao ngươi lại hạ độc thủ với người.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Mấy ngày gần đây tại hạ không hề gặp mặt lệnh sư.
Đoạn chàng đưa tay lấy từ trong người ra mảnh giấy có lưu lại bút tích của Vương Thiên Trạch đang định đưa cho Ung Hòa.
Bất ngờ, phía sau lưng chàng vang lên thanh âm của một nữ nhân, tiếp đó một thiếu nữ tay cầm trường kiếm đột ngột vung lên xông về phía chàng.
Kim Phi Hùng xoay nhẹ gót chân, nhẹ nhàng bay người đảo sang một bên tránh đường kiếm của nàng rồi khẽ cau mày cất tiếng, giọng lạnh lùng :
- Các ngươi đều phát điên hết rồi hay sao?
Thiếu nữ áo trắng đâm ra một chiêu không trúng, chợt lia ngang lưỡi kiếm, hóa thành bảy đóa hoa kiếm chém ngang người Kim Phi Hùng.
Ung Hòa vội vung đôi phán quan bút gạt lưỡi kiếm sang một bên, đoạn trầm giọng quát lớn :
- Sư muội hãy khoan động thủ.
Mặt thiếu nữ áo trắng vẫn còn ngấn lệ, giọng căm hận :
- Sư ca chớ nên ngăn cản ta.
Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng lạnh lùng :
- Nếu như ta là Thanh Y Tu La của ba tháng trước đây thì e rằng các ngươi sẽ khó toàn mạng.
Tay chàng đột ngột ném mảnh giấy về phía Ung Hòa.
Ung Hòa thấy thế ném của miếng giấy mạnh mẽ giống như một đạo bạch quang bay tới liền vội vàng vận hết công lực giơ tay đón lấy mảnh giấy.
Nào ngờ thế bay của mảnh giấy mãnh liệt vậy, song khi rơi vào tay y không hề có chứa chút kình lực nào, trong bụng hết sức kinh hãi, thầm nghĩ :
"Cứ xem như vậy cũng đủ biết người này đã đạt tới cảnh giới tối cao, nội lực có thể thu phát tùy ý."
Y liền mở mảnh giấy ra xem, nhận ra thủ bút của sư phụ mình không khỏi ngạc nhiên, lập tức đưa cho thiếu nữ áo trắng xem.
Thiếu nữ tiếp nhận mảnh giấy lướt mắt xem thử, nhịn không được bật khóc òa lên, giọng nàng cực kỳ phẫn hận :
- Điều này lại càng không thể sai lầm được, gia gia ta hẹn ngươi đến gặp vào canh ba, người đến rồi nói năng không hợp nên ngươi nổi hung tính ra tay sát hại người.
Ung Hòa ngước lên, đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng :
- Gã họ Kim kia, hi vọng ngươi có thể giải thích cho chúng ta.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Khi tại hạ thấy được mảnh giấy này thì trời đã sắp vào canh tư, nhưng tại hạ cũng vội vàng đến đây, trong quý phủ đã phát sinh ra chuyện gì cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa được minh bạch.
Ung Hòa chợt buông tiếng thở dài vô cùng thảm não :
- Suốt buổi tối hôm nay gia sư ngồi trong khách sảnh tựa như đang đợi một ai đó, đến đầu canh ba đột nhiên trong khách sảnh vang lên tiếng ẩu đả, ta nghe vậy liền hộc tốc chạy đến, chỉ thấy một người áo xanh xẹt ra ngoài cửa mất hút, còn gia sư thì quằn quại lăn lộn trên vũng máu.
Kim Phi Hùng lắng nghe hết sức chăm chú, lúc này chợt lên tiếng :
- Tại hạ đến trễ một bước khiến cho Vương bá bá phải chết oan uổng, phí đi sinh mạng quý giá.
Ung Hòa chợt lên tiếng bảo :
- Vì vậy nên có thể nói sư phụ đã biết trước có kẻ sẽ đến ám hại người.
Kim Phi Hùng trầm tư một lát đoạn bảo :
- Hoặc là Vương bá bá có việc bí mật cần nói với tại hạ, nhưng đối phương đã biết được vội ra tay giết người diệt khẩu.

Ung Hòa có vẻ nghi hoặc :
- Ngươi có thể nói đối phương là kẻ nào không?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tại hạ bất quá chỉ suy đoán như vậy thôi, còn như Vương bá bá có gây thù kết oán với ai thì tại hạ hoàn toàn không biết được.
Giọng thiếu nữ áo trắng bi phẫn :
- Gia gia ta chẳng phải là đồ vô danh tiểu tốt, người tầm thường làm sao có thể sát hại gia gia ta được?
Kim Phi Hùng vội tiếp lời :
- Phải đó, trong ba chiêu sáu thức mà có thể sát hại được bá bá thì một nhân vật võ lâm bình thường không thể nào làm được điều đó.
Thiếu nữ áo trắng đột nhiên vung kiếm chỉ thẳng vào mặt Kim Phi Hùng :
- Cho nên ta mới hoài nghi kẻ đó chính là Thanh Y Tu La oai chấn giang hồ.
Kim Phi Hùng lạnh lùng nhìn nàng :
- Võ công của ta so với lệnh tôn thì ai mạnh hơn ai?
Thiếu nữ áo trắng hừ lạnh :
- Tuy rằng không hơn gia gia nhưng ta cũng không dễ gì bỏ qua cho ngươi được.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Nếu như tại hạ có thể sát hại gia gia của ngươi dễ dàng như vậy thì hai ngươi há có thể là đối thủ của ta không?
Chàng ngừng lại một chút, đoạn nói tiếp :
- Gia gia ngươi tuy có chỗ đối xử không phải với ta, nhưng ta kính trọng người là bậc phụ chấp, tuyệt nhiên ta không có ý oán hận người, hơn nữa ta không có lý gì để sát hại người, hãy thu kiếm lại đi, đừng có tàn sát lẫn nhau như vậy, để cho người thân đau khổ, hung thủ vui mừng.
Thần thái của Kim Phi Hùng có một uy nghi kinh hồn làm cho thiếu nữ áo trắng bất giác phải bỏ kiếm xuống.
Ung Hòa tuy tính tình cực kỳ thô lỗ nhưng thấy chàng nói có lý cũng gật đầu liên hồi :
- Lời Kim huynh nói chí phải, chúng ta đã hiểu lầm Kim huynh rồi đó.
Đoạn y quay sang nói với thiếu nữ áo trắng :
- Sư muội, chúng ta hãy mời Kim huynh lưu lại cùng đàm luận.
Thiếu nữ áo trắng tuy không thích lắm, song cũng chẳng phản đối, vội tra kiếm vào vỏ, đoạn cúi mình đi vào trong đại sảnh.
Ung Hòa đưa tay mời Kim Phi Hùng :
- Mời Kim huynh ngồi xuống đây, chúng ta cùng nhau bàn luận.
Kim Phi Hùng bước vội vào trong đại sảnh, ngồi xuống, Ung Hòa vội lên tiếng giới thiệu thiếu nữ áo trắng :
- Vị này là Vương Thái Vân, sư muội của tiểu đệ.
Kim Phi Hùng vội vòng tay bảo nàng :
- Lúc nãy cô nương đã hiểu lầm tại hạ, âu cũng là chuyện thường tình, tại hạ không hề chấp nệ, còn như chuyện của lệnh tôn thì tại hạ nhất định sẽ giúp cô nương truy tầm ra hung thủ.
Vương Thái Vân đáp giọng lạnh lùng :
- Thật không dám phiền đến tôn giá.
Kim Phi Hùng chẳng hề để ý, chàng quay mặt nói với Ung Hòa :
- Lệnh sư có gây thù kết oán với nhân vật nào không?
Kim Phi Hùng lại hỏi tiếp :
- Gần đây trong thành Kim Lăng có Phong Vân tế hội, lệnh tôn có hợp tác với nhân vật võ lâm giang hồ nào không?
Ung Hòa đáp :
- Không hề có, bất quá chỉ là giao du thân mật với phái Võ Đang, hơn nữa gia sư đã gia nhập vào Bách Kiếm Minh.
Kim Phi Hùng nghĩ ngợi một lát rồi bảo :
- Nếu như thế thì người chưa đến nỗi mang họa sát thân.
Vương Thái Vân chẳng mấy vui vẻ liền xen vào :
- Chắc có lẽ vì đã giao thiệp qua lại với loại người như ngươi.
Kim Phi Hùng buông tiếng thở dài :

- Tại hạ hành sự chỉ cần tâm an, không cần người ta lượng giải, sau này nếu như thấy cần, cứ tự tiện đến tìm tại hạ, xin cáo từ.
Bởi vì Vương Thái Vân buông ra vài câu hàm chứa ác ý nên Kim Phi Hùng chán nản, nên lên tiếng cáo từ rồi bước nhanh ra khỏi đại sảnh.

Hồi 10

Mặt thiện tâm tà

Kim Phi Hùng không hề trách cứ Vương Thái Vân bởi vì chàng cũng đã từng trải qua cảm giác cực kỳ đau khổ này khi song thân chàng bị kẻ thù hãm hại, nên chàng cứ lẳng lặng bước ra bên ngoài đại sảnh, âm thầm trở về khách điếm.

Kim Phi Hùng trở về khách điếm, cố sức tiêu trừ hết mọi tạp niệm để vận công dẫn khí nghỉ ngơi một chút, nhưng lòng chàng không thể nào tĩnh lại được, điều duy nhất làm cho chàng không yên tâm là Kim Ngân Thi, bào muội của chàng.

Chàng nghĩ rằng Kim Ngân Thi nhất định sẽ đến khách điếm tìm chàng, nhưng chàng đợi rất lâu vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu, thế là chàng không thể trầm tĩnh được nữa, vội đứng phắt dậy, đi ra khỏi khách điếm, thả bộ dọc theo bờ sông Tần Hoài.

Nơi bờ sông Tần Hoài này không hề giống như các khu ăn chơi khác, ban ngày ở đây cực kỳ tĩnh lặng, trừ ra mấy lão ngư phủ thả lưới đánh cá bắt tôm, thì rất hiếm thấy những kẻ nhàn du, chỉ sau khi màn đêm phủ xuống, thì ánh đèn trên các hoa thuyền mới lấp lánh sáng rực cả một vùng, tiếng ca hát vang động khắp sông, các quan nhân trong thành, công tử phú gia từ các địa phương gần đó, ngựa xe dập dìu đến đây tìm vui trong đêm, khiến cho quang cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Kim Phi Hùng đi dọc theo bờ sông, đưa mắt tìm kiếm hoa thuyền Kỷ La Xuân của Bạch Lãnh Thu.

Lúc ánh mắt chàng quét qua chỗ Văn Đức kiều, chợt thấy một chiếc hoa thuyền có khắc ba chữ vàng "Trường Hưng Hiệu" sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trong lòng chàng bất giác chấn động.

Thình lình bên tai chàng chợt vang lên một tràng cười cực kỳ quái dị, rồi tiếp đó là một giọng nói khàn khàn cũng dị kỳ không kém :

- Tái gia đây không phải là bọn cường đồ đạo tặc, mà là tăng nhân của Thiên Long tự, xin mời cô nương tạm thời đi theo chúng ta, chỉ cần Thanh Y Tu La giao Mật Đà thần châu cho bản tự, chúng ta sẽ thả cô nương ngay tức khắc.

Kim Phi Hùng vội vàng đi tới phía có tiếng nói phát ra. Chỉ thấy dưới rặng dương liễu sát mé sông có ba vị Lạt ma áo đỏ đứng thành hàng chữ nhất cản đường hai nữ nhân, mà hai nữ nhân này chính là Kim Ngân Thi mà chàng đang tìm kiếm, còn nữ nhân kia là Tô Ngọc Dung, bất giác chàng cau mày khẽ hừ lên một tiếng.

Ba vị Lạt ma áo đỏ dường như chưa hề phát hiện ra Kim Phi Hùng, ánh mắt lão nhìn chằm chằm vào Kim Ngân Thi :

- Tái gia không có ý làm khó ngươi đâu, hãy ngoan ngoãn đi theo tái gia, chúng ta sẽ lưu lại truyền tin cho bằng hữu của ngươi là Thanh Y Tu La, thì tất nhiên y sẽ tới ngay.

Kim Ngân Thi tuy bị ba vị Lạt ma bức bách, song nét mặt vẫn bình thản, không lộ vẻ sợ hãi, mỉm cười đáp :

- Các ngươi chớ nên đắc ý, hãy báo danh trước đã để cô nương coi thử các ngươi thuộc vào hạng gì trong Thiên Long tự.

Vị Lạt ma cầm đầu chợt hừ lên một tiếng, rồi đáp :

- Tái gia là Đường Long Cổ Lạp.

Đoạn lại đưa tay chỉ hai vị Lạt ma đứng bên cạnh :

- Hai vị đây là Lang Mộc và Mã Nha, sư đệ của tái gia.

Kim Ngân Thi khẽ nhướng mày cười lạnh :

- Cái hạng như bọn ngươi e rằng còn kém hơn bọn cao thủ đệ tam của Thiên Long tự.

Đường Long Cổ Lạp tức giận :

- Đừng nhiều lời, ngươi có đi hay không?

Kim Ngân Thi cười vang :

- Các ngươi hãy tự xét mình đi, chứ cái hạng phế vật như các ngươi làm sao có đủ sức mời bản cô nương được?

Tô Ngọc Dung đột nhiên nói chen vào :

- Nghe nói đã có bốn vị trong số Thiên Long bát đại Tôn giả đã có mặt ở Kim Lăng, sao không thấy lộ diện?

Đường Long Cổ Lạp nghe vậy chợt biến sắc, không ngờ đối phương là những nữ nhân yếu đuối lại biết rõ tình hình của bản tự như là người đã quen thuộc, nên trong lòng thoáng do dự, trầm giọng bảo nàng :
- Các ngươi là môn hạ của ai, cớ sao lại biết được Bát đại tôn giả của bản tự?
Tô Ngọc Dung mỉm cười :
- Dụng tâm của các ngươi thì người ngoài có thể không biết, nhưng làm sao có thể qua mắt chúng ta được, các ngươi tuy nói là truy tìm Mật Đà thần châu, nhưng thực tế là đến Trung Nguyên để bành trướng thế lực.
Đường Long Cổ Lạp giận dữ hét lên :
- Nói láo, bản tự đều là người xuất gia, làm gì có ý xưng hùng xưng bá trên giang hồ.
Tô Ngọc Dung cười lạnh :
- Mật Đà thần châu đã bị thất lạc từ mười năm trước, tại sao bây giờ các ngươi mới ra tay tìm kiếm?
Đường Long Cổ Lạp ngạc nhiên :
- Chuyện này ai nói cho ngươi biết?
Tô Ngọc Dung lạnh lùng cất tiếng :
- Ngưỡng Nhân Ba trưởng giáo của các ngươi đã giấu kín chuyện này hơn mười năm, cho đến khi lão Hàn Không Không đột nhập vào Thiên Long tự trộm bảo vật mới đi tiết lộ câu chuyện này ra. Nhưng mà Ngưỡng Nhân Ba lại cứ ám chỉ Hàn Không Không lấy, để mượn cớ khuấy động võ lâm Trung Nguyên, ta nói thế có đúng không?
Đường Long Cổ Lạp quát lớn :
- Chỉ là lời nói hồ đồ. Mật Đà thần châu rõ ràng là đã rơi vào trong tay Thanh Y Tu La, điều này tuyệt đối không thể nào sai được.
Kim Ngân Thi vội tiếp lời :
- Cho dù Mật Đà thần châu đã rơi vào tay Thanh Y Tu La, vậy thì cũng chẳng phải là chuyện hiện tại, Hàn Không Không chưa chắc đã lấy được Mật Đà thần châu thật.
Lúc này Kim Phi Hùng đã đi gần tới bờ sông, nghe lời nói của Kim Ngân Thi trong bụng cảm thấy quái dị, tại sao nàng lại gọi chàng là Thanh Y Tu La mà không xưng hô là ca ca.
Lúc này ba vị Lạt ma vừa kinh ngạc vừa tức giận. Mã Nha bực tức quát lớn :
- Sư huynh, chớ nên dài dòng với bọn chúng, hãy bắt hai ả này về cho sớm.
Đường Long Cổ Lạp đáp :
- Chúng ta làm như vầy, hai ngươi đối phó với họ, nhưng đừng có đả thương bọn họ.
Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung thấy Lang Mộc và Mã Nha huy động song chưởng từ từ đi tới gần, nhưng nét mặt hai người vẫn thản nhiên, ngay cả thanh trường kiếm đang đeo trên lưng hai nàng cũng không thèm đụng đến.
Bất ngờ Kim Phi Hùng cao giọng quát lớn :
- Khoan! Đã có ta đây, các ngươi có việc gì cứ lại đây, Kim mỗ sẵn sàng hầu tiếp các ngươi.
Ba vị Lạt ma hết sức kinh ngạc, đột ngột quay người lại, Kim Phi Hùng nhẹ nhàng lướt tới, lên tiếng nói tiếp :
- Tại hạ nói rõ một lần nữa, Mật Đà thần châu không hề nằm trong tay tại hạ, nếu như các ngươi nhất định tìm ta thì hãy cùng nhau phân cao thấp ngay tại đây cũng được.
Kim Phi Hùng xuất hiện hết sức đột ngột, khiến cho Đường Long Cổ Lạp kinh ngạc vô cùng, nên ngẩn người một lúc, sau y mới nói :
- Ngươi nói thực đó chứ?
Kim Phi Hùng đáp :
- Thanh Y Tu La há lại có thể dối gạt các ngươi sao?
Đường Long Cổ Lạp nghĩ ngợi một lát đoạn lên tiếng :
- Tái gia không muốn ỷ mạnh hiếp yếu, ngươi nên cùng bọn ta về Bích Vân thiền tự, nói rõ sự tình với Tứ đại tôn giả là kể như vô sự.
Kim Phi Hùng ngửa mặt lên trời, cất tiếng cười cuồng ngạo :
- Giỏi cho cái thứ ỷ mạnh hiếp yếu, ta sẽ thử xem bọn ngươi mạnh ở chỗ nào, còn ta có chỗ nào yếu hơn các ngươi.
Lang Mộc lớn tiếng quát mắng :
- Hay lắm, không tin thì ngươi cứ thử xem.
Nói xong, y lắc mình xông tới, vung tay đánh ra một chưởng.
Một luồng chưởng phong hết sức mạnh mẽ ào ạt ập tới.

Kim Phi Hùng cười lạnh, tả chưởng để bình ổn trước ngực, hữu chưởng đột ngột vọt tới điểm thẳng vào huyệt Khúc Trì của đối phương.
Lang Mộc thấy chưởng lực của đối phương có một hấp lực vô cùng mãnh liệt, hút lấy chưởng lực của y, trong lòng kinh hãi, biết rằng võ công của đối phương có ẩn chứa nội công ghê gớm, nên vội vàng thu hồi chưởng thế, rồi cấp tốc lách qua một bên.
Bất ngờ luồng chỉ phong của Kim Phi Hùng vọt tới lẹ hơn tia chớp.
Rẹt...
Tay áo bên trái của Lang Mộc đã bị chỉ phong lợi hại làm cho rách ra một đường dài.
Trong Thiên Long tự võ công của Lang Mộc chỉ đứng sau Bát đại tôn giả mà thôi, vừa xuất chiêu đầu tiên đã thất cơ khiến cho y nổi hung tính, tức tốc gầm lên một tiếng, vung chưởng lẹ làng đánh ra, trong nháy mắt đã công kích ra mười chiêu.
Y nổi giận xuất thủ, thần tốc vô song, chưởng pháp vung ra lanh lẹ, mạnh mẽ kinh hồn.
Kim Phi Hùng bị bức lui ra sau liên tiếp năm sáu bước, trong lòng thầm kinh hãi tự nhủ :
- Võ công của Thiên Long tự quả nhiên không thể coi thường.
Đợi cho Lang Mộc vừa công kích xong mươi chưởng, thân hình y đang còn lắc lư nhè nhẹ, chàng liền hít một hơi dài, trở tay đánh ra một chưởng.
Một luồng kình lực cực kỳ mãnh liệt từ bàn tay chàng âm thầm tràn tới.
Lang Mộc hừ lên một tiếng, xoay tay đánh ra một chưởng chặn đứng luồng chưởng phong của Kim Phi Hùng.
- Ầm...
Một tiếng nổ kinh hồn vang lên, đất đá bốc tung khắp trời, cuồng phong cuộn lên mù mịt.
Lang Mộc lảo đảo đứng không vững, bất giác lùi ra sau năm bước, gần như muốn té phịch xuống đất.
Kim Phi Hùng ngừng tay không đánh tiếp nữa, cúi đầu đăm chiêu, tựa như đang nghĩ ngợi một điều gì.
Lang Mộc bị chưởng lực của đối phương làm cho chấn động, dường như y đã bị nội thương cực kỳ trầm trọng, toàn thân run lên bần bật, há miệng khạc ra một bụm máu tươi, hai mắt từ từ khép lại.
Đường Long Cổ Lạp thất kinh, vội phóng mình tới lo lắng hỏi :
- Sư đệ có bị sao không?
Chợt nghe một thanh âm trầm lạnh từ phía sau vang lên :
- Y đã bị "Ban Nhược Phật môn thần công" làm cho tạng phủ bị chấn động, chớ nên di động y.
Vù... Vù...
Bốn cái bóng áo đỏ hầu như cùng lúc đáp xuống, hóa ra là bốn vị Lạt ma vừa mới xuất hiện nơi bờ sông.
Kim Ngân Thi nghe nhắc đến "Ban Nhược thần công" sắc mặt lộ ra vẻ kinh hãi, cúi đầu khẽ liếc Tô Ngọc Dung một cái, đoạn hai người cùng đi về hướng Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn hai người rồi bảo :
- Muội muội cùng với Tô cô nương có thể chạy đi, mấy lão Lạt ma này để ta ứng phó.
Kim Ngân Thi lắc đầu :
- Những kẻ mới đến là Tứ đại tôn giả đó, ca ca hãy cẩn thận.
Bị câu nói khích của Kim Ngân Thi bất giác hào khí của chàng nổi lên, tinh thần chợt phấn chấn, mắt chàng chiếu ra hai luồng nhãn quang sáng rực, nói với hai người :
- Muội muội không đi cũng được, nhưng mà hãy để cho ngu huynh độc chiến với Tứ đại tôn giả để cho bọn họ biết Thanh Y Tu La không phải là hư danh.
Lúc này thương thế của Lang Mộc đã tạm ổn, Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự đứng thành hàng chữ nhất.
Vị Lạt ma đứng đầu cả bọn thân hình cao lớn, khuôn mặt dữ dằn, trầm giọng lên tiếng :
- Thân thế của tái gia ngươi đã rõ rồi, chúng ta là Thiết Quyền, Thiết Mộc, Ât Mộc, và Thái Ât Tôn Giả, ngươi muốn đấu với ai trong chúng ta cũng được.
Kim Phi Hùng thấy tình thế lúc này bắt buộc phải ra tay động thủ chứ không còn cách nào khác, thế là chàng lạnh lùng cất tiếng cười ngạo nghễ :
- Tại hạ từ trước đến giờ không có thói lựa chọn đối thủ, tùy ý các hạ muốn ra sao cũng được.
Thiết Quyền Tôn Giả cười lên ha hả :
- Tốt lắm, vậy thì ngươi hãy nếm thử mùi Thiết quyền của Tái gia.
Thiết Mộc và hai Tôn giả khác vội lui sang một bên.
Thiết Quyền Tôn Giả vặn hai cánh tay rồi chầm chậm nắm thành quyền để lên trước ngực, đoạn lên tiếng :

- Cẩn thận tiếp chiêu.
Kim Phi Hùng khoát tay ra hiệu cho Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung tránh sang một bên, rồi lạnh lùng đưa mắt nhìn đối phương :
- Cứ việc xuất chiêu.
Song phương đang cực kỳ căng thẳng, đột nhiên từ trên bờ có tiếng cười ha hả vọng đến rồi một người đầu đội mũ cao, dáng người văn phong nho nhã, đó không ai khác mà chính là Cổ Trường Khanh, Minh chủ của Bách Kiếm Minh.
Lão vòng tay khẽ nghiêng đầu về phía Thiết Quyền :
- Các vị phải chăng là Bát đại tôn giả của Thiên Long tự, oai chấn võ lâm thiên hạ? Lão phu ngưỡng mộ đã lâu, nay mới hân hạnh được hội ngộ.
Thiết Quyền Tôn Giả ngạc nhiên :
- Mong được thỉnh giáo tôn tính đại danh?
Cổ Trường Khanh thoáng mỉm cười :
- Tại hạ là Cổ Trường Khanh, cư ngụ tại Phụng Lăng trang.
Thiết Quyền Tôn Giả chợt ồ lên một tiếng :
- Hóa ra là Minh chủ Bách Kiếm Minh Cổ đại hiệp, thất kính, thất kính.
Cổ Trường Khanh cười ha hả :
- Hay tuyệt, không rõ quí tự và Kim đại hiệp tại sao phải động thủ?
Thiết Quyền Tôn Giả hậm hực đưa mắt ngó Kim Phi Hùng :
- Hắn đã đoạt lấy Mật Đà thần châu của bản phái, bản tự tất nhiên phải thu hồi bảo vật, đồng thời tái gia cũng muốn biết võ công của Tứ đại ma tôn ở Trung Nguyên lợi hại ra sao?
Cổ Trường Khanh khẽ hừ lên một tiếng, đoạn thầm nghĩ :
"Thiên Long tự vọng tưởng bành trướng thế lực ra Trung Nguyên, ta phải cho các ngươi biết tay võ lâm Trung Nguyên mới hả dạ."
Tuy trong lòng nghĩ như vậy, song bề ngoài lão vẫn không hề thay đổi nét mặt, mỉm cười hỏi :
- Chuyện này thì Kim đại hiệp giải thích ra sao?
Kim Phi Hùng vẫn lạnh lùng đáp :
- Tại hạ không cần đa ngôn, y muốn biết võ công của Tứ đại ma tôn thì tại hạ sẽ làm cho y được mãn nguyện.
Cổ Trường Khanh cười lên một tràng dài :
- Tứ đại ma tôn quyết đấu với Tứ đại tôn giả, thật là một chuyện lý thú chấn động võ lâm, há lại có thể tùy tiện như vậy?
Thiết Quyền Tôn Giả khẽ nháy mắt rồi bực tức nói lớn :
- Hừ, lẽ nào động thủ mà còn phải chọn ngày lành tháng tốt hay sao?
Cổ Trường Khanh sa sầm nét mặt :
- Tứ đại ma tôn cũng không kém gì Tứ đại tôn giả của các vị, người nào cũng đều có sở đắc võ công riêng biệt. Nếu hôm nay các hạ lấy bốn đấu một, cho dù có thắng cũng chẳng hay ho vinh dự chi, huống chi Kim đại hiệp không thể thay mặt cho ba vị Ma tôn kia.
Thiết Quyền Tôn Giả vội nói tiếp :
- Tôn giả nói không sai, nhưng Tứ đại ma tôn mỗi người hùng bá một phương, bọn họ làm sao có thể về đây đông đủ được.
Cổ Trường Khanh cười lớn :
- Thực chẳng giấu gì các vị, Tứ đại ma tôn không hẹn mà gặp, bọn họ đều đã đến Kim Lăng, nếu như các vị đây không chê Cổ mỗ đa sự, thì ta có thể truyền tin cho họ.
(thiếu trang 35-38)
- Cô nương thật quá đa tâm, lão hủ chẳng qua là chỉ buột miệng nói đùa mà thôi.
Tô Ngọc Dung tức giận :
- Điều nay quan hệ đến danh tiết của cá nhân mà ngươi dám ăn nói hồ đồ như vậy được sao?
Cổ Trường Khanh cười hềnh hệch :
- Cô nương nói quả là chí phải, lão hủ về sau sẽ không nói như vậy nữa.
Kim Phi Hùng chợt lên tiếng :
- Một câu nói đùa như thế cũng chẳng hại gì. Thôi bỏ qua đi.
Cổ Trường Khanh mỉm cười nói :
- Thôi, các vị lưu lại đây đàm luận, lão hủ xin cáo từ.

Kim Phi Hùng vội bảo :
- Thật là phiền Trang chủ.
Cổ Trường Khanh vẫn mỉm cười, chầm chậm đi về phía rặng liễu.
Kim Ngân Thi quay người lại, giọng chẳng mấy vui vẻ :
- Ca ca tại sao lại giao du với cái hạng băng hữu như vậy? Miệng cười mà lòng hiểm độc vô cùng, tiểu muội thật căm ghét cái hạng người đó.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Muội muội hiểu lầm rồi, người này là một vị trưởng bối nhân hậu.
Kim Ngân Thi cười lạnh :
- Ca ca thấy lão nhân hậu ở chỗ nào, rõ ràng y là một kẻ ngụy quân tử, giả nhân giả nghĩa, không khác chi hạng tiểu nhân.
Kim Phi Hùng nhẹ buông tiếng thở dài :
- Thành kiến của hai người quá nặng đó thôi.
Tô Ngọc Dung chợt lên tiếng :
- Chàng cho rằng y an bài cho Tứ đại ma tôn quyết đấu với Tứ đại tôn giả là hảo ý chắc? Ta nói cho huynh biết, lão dùng kế mượn đao giết người đó, bất luận là ai thắng ai thua đều có lợi cho y, nếu như song phương lưỡng bại câu thương thì như vậy càng hay.
Kim Phi Hùng cười nhạt :
- Có lẽ các người nói đúng, nhưng mà chuyện giữa ta với Thiên Long tự thì giải quyết một lần cho dứt thì càng tốt chứ sao?
Tô Ngọc Dung không nhịn được nữa bèn lên tiếng :
- Huynh không nghe lời lão tặc đó nói sao. Y nói rằng sẽ mời rất nhiều nhân vật tới tham dự đó sao? Mấy năm nay huynh kết thù kết oán trên chốn giang hồ không sao tả xiết, cho dù huynh có đánh bại các Lạt ma Thiên Long tự chăng nữa, nhân lúc còn mỏi mệt thì bọn vô lại ở Trung Nguyên sẽ gây sự báo thù. Lúc đó huynh làm sao có thể chống cự được?
Kim Phi Hùng cười lên một tràng dài :
- Cho dù nói thế nào đi chăng nữa thì sự tình cũng đã được quyết định rồi, lẽ nào lại thay đổi giữa chừng?
Kim Ngân Thi buồn rầu lên tiếng :
- Ngọc Dung tỷ tỷ có hảo ý như vậy, ca ca sao không nghe lời tỷ tỷ?
Kim Phi Hùng bị hai người bức bách như thế, lòng cảm thấy buồn bực hết sức, mặt chợt trở nên lạnh lùng :
- Muội tính đến đây giáo huấn dạy ta nữa ư?
Kim Ngân Thi vênh mặt đáp :
- Tiểu muội đâu muốn vậy, nhưng sự thực thì đâu có gì khác biệt.
Kim Phi Hùng vội xua tay :
- Thôi được rồi, chúng ta không nói nữa, bây giờ muội muội phải theo ngu huynh trở về khách điếm.
Kim Ngân Thi ngạc nhiên :
- Có chuyện gì vậy?
Kim Phi Hùng trầm mặt đáp :
- Bởi vì ngu huynh không muốn tiểu muội rời xa ta nữa.
Kim Ngân Thi thoáng xao động, giọng lo lắng hỏi :
- Tiểu muội sống chung với Ngọc Dung tỷ tỷ chẳng lẽ không tốt sao?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Không được, ta gây thù chuốc oán trên giang hồ quá nhiều, cho nên không yên tâm để muội muội cách xa ta nữa.
Kim Ngân Thi chợt hiểu, nàng cố ý làm vẻ giận hờn :
- Tiểu muội đâu còn bé bỏng gì cớ sao phải đi theo ca ca.
Kim Phi Hùng cương quyết nói :
- Muội cứ nghĩ xem, lúc nãy bọn Lạt ma cứ bức hiếp như thế thì lo ngại của ta tất không phải là điều vô ích.
Kim Ngân Thi lắc đầu :
- Ca ca! Bộ việc gì tiểu muội cũng phải theo ca ca ư? Tiểu muội không chịu đâu.
Kim Phi Hùng không biết sao hơn, đành phải xuống nước :
- Cứ coi như muội muội không ở khách điếm được, thì ít nhất cũng phải lưu lại địa chỉ cho ta biết chứ.

Kim Ngân Thi liếc nhìn Tô Ngọc Dung rồi đáp :
- Tiểu muội ngụ tại Từ Vân am cách đây cũng chẳng bao xa.
Kim Phi Hùng nhìn theo hướng tay Kim Ngân Thi rồi đáp :
- Ta biết rồi, trước mắt trong thành Kim Lăng này người thiện kẻ ác lẫn lộn hung hiểm khó lường, chớ nên đi ra ngoài nhiều, để ngu huynh lo xong chuyện này sẽ cùng ta rời khỏi Kim Lăng.
Kim Ngân Thi khẽ gật đầu, quay sang nhìn Tô Ngọc Dung, hai người cùng bí mật mỉm cười.
Kim Phi Hùng không hề để ý tới cử chỉ và vẻ mặt khác lạ của hai vị cô nương này, nên chỉ nói thêm mấy câu rồi lại rảo bước đi vào trong thành.
Khi trở về khách điếm thì trời đã quá trưa, ánh nắng đã dịu, chàng vừa ngẩng lên đã thấy Cốc Chi Dương chắp hai tay sau lưng đi đi lại lại trong sân, thấy chàng y lạnh lùng cất tiếng hỏi :
- Kim huynh dường như bận lắm phải không?
Kim Phi Hùng cũng lạnh lùng đáp lại :
- Cốc huynh tựa như cũng chẳng nhàn hạ gì?
Cốc Chi Dương cười lớn :
- Chúng ta cùng thế cả!
Mặt Cốc Chi Dương chợt trở nên giá lạnh :
- Ngươi đến Kim Lăng có mưu đồ chi?
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Huynh đài có vẻ thích xen vào chuyện riêng của kẻ khác?
Cốc Chi Dương lại hỏi :
- Hôm qua ngươi đi đâu?
Kim Phi Hùng trầm nét mặt :
- Ta thích đi đâu thì đi, ai có thể giữ ta được.
Đôi mắt Cốc Chi Dương thoáng lộ hung quang, khẽ hừ lên một tiếng :
- Kẻ đi theo ta bị sát hại, ta quyết không bỏ qua hung thủ.
Trong lòng Kim Phi Hùng chấn động, chàng nghĩ thầm :
"Chẳng lẽ lại có chuyện này nữa hay sao?"
- Kẻ đi theo ta chẳng phải là hạng võ sĩ tầm thường, người có võ công tương đối cao cũng chưa chắc gì đã hạ sát nổi y.
Kim Phi Hùng biết lời đối phương nói có ý ám chỉ mình. Song chàng cũng chẳng buồn giải thích chỉ đưa ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn y, đoạn quay trở về phòng mình mà trong lòng cảm thấy có điều quái dị. Trong thành Kim Lăng này sự việc càng lúc càng trở nên phức tạp, các môn phái âm thầm tranh đấu không rõ vì mục đích gì.
Đồng thời chàng cũng có cảm giác là trong thành Kim Lăng đã có kẻ mạo danh chàng chuyên gây chuyện rắc rối, không biết có mưu đồ hiểm độc gì hay là muốn vu oan giá họa cho mình.
Chính lúc chàng đang trầm tư suy nghĩ, Cốc Chi Dương đột ngột tiến lại gần, thái độ hết sức khác thường, y cất tiếng cười lớn :
- Vừa rồi tại hạ nhất thời nóng nảy, lời nói có chỗ không được lễ độ cho lắm, lẽ nào huynh đài vẫn còn giận?
Kim Phi Hùng nghiêm mặt đáp :
- Ta đây không phải là người có bụng hẹp hòi như vậy đâu.
Cốc Chi Dương lập tức tắt hẳn nụ cười, y chầm chậm lên tiếng :
- Tiểu đệ thường coi khinh những bọn võ lâm giang hồ, chỉ có Kim huynh là người duy nhất mà tiểu đệ kính phục.
Kim Phi Hùng lắc đầu đáp :
- Huynh đài quá khen ta đó thôi.
Cốc Chi Dương lại lên tiếng :
- Huynh đài chỉ trong một ngày đêm mà đã nhận lời ước đấu với phái Võ Đang và Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự, hào khí đó phi thường vô cùng, hiếm ai có thể sánh kịp.
Kim Phi Hùng nhẹ buông tiếng thở dài :
- Những việc này đều là chuyện vạn bất đắc dĩ, thực ra bản thân ta đây còn có chuyện cấp bách, không có tâm mà dương oai lập danh trên chốn giang hồ.
Cốc Chi Dương thoáng xao động, bèn cất tiếng hỏi thăm dò :
- Kim huynh chẳng hay có chuyện gì cấp bách quá vậy?

Kim Phi Hùng buồn rầu đáp :
- Mối thù song thân bị sát hại, gia môn bị thiêu hủy.
Cốc Chi Dương cực kỳ thất vọng, trầm ngâm một lát rồi lại nói :
- Kẻ thù của Kim huynh từ đâu tới vậy?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Lúc đó ta còn quá nhỏ nên ta không biết rõ.
Cốc Chi Dương chợt tỉnh ngộ :
- Huynh đài đến thăm Âm Dương Thủ Vương Thiên Trạch phải chăng cũng vì chuyện này?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Chính phải.
Cốc Chi Dương cười lạnh :
- Tiểu đệ đoán được kẻ cừu thù của huynh đài đang có mặt ở Kim Lăng.
Kim Phi Hùng bỗng phấn chấn tinh thần :
- Tại sao huynh đài biết rõ như vậy?
Cốc Chi Dương điềm nhiên đáp :
- Âm Dương Thủ Vương Thiên Trạch là một người cực kỳ trọng nghĩa, được Kim huynh ký thác, tuy ngoài mặt lão không chịu, nhưng vẫn âm thầm tra xét, khi tìm ra manh mối mới hẹn Kim huynh đến. Nào ngờ lão bị lộ, đối phương đã phát giác ra được, nên mới sát nhân để diệt khẩu.
Kim Phi Hùng vô cùng kinh hãi, chàng cảm thấy lời Cốc Chi Dương nói như chính mình trông thấy, lại nữa nhất cử nhất động của mình đều không qua mắt đối phương, bất giác chàng lên tiếng hỏi y :
- Tại sao ngươi có thể biết được những chuyện này?
Cốc Chi Dương mỉm cười :
- Để tự bảo vệ thân mình thì có lúc phải dùng đến một chút tâm cơ.
Y ngừng một chút, đoạn nói tiếp :
- Nếu như huynh đài muốn tìm ra manh mối kẻ đã sát hại Vương Thiên Trạch, tiểu đệ có thể tìm ra chút manh mối, nhưng mà...
Cốc Chi Dương chợt im bặt không nói nữa.
Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc :
- Tại sao huynh đài không chịu nói tiếp nữa?
Cốc Chi Dương cười đáp :
- Không phải tiểu đệ nói khoác, nếu như hai ta cùng liên thủ hợp tác thì bất cứ môn phái nào, cho dù là Võ Đang hay Thiên Long tự chẳng qua cũng chỉ là đồ hư danh mà thôi.
Lúc này tâm hồn Kim Phi Hùng cực kỳ trong sáng, chàng rất ghét những kẻ hay có tâm cơ đa sự, nên cất tiếng cười lớn đáp :
- Huynh đài hiểu lầm ta rồi, ta không hề có ý tranh hùng tranh bá trên chốn giang hồ.
Cốc Chi Dương gật đầu đáp :
- Điểm này thì ta minh bạch, nhưng mà mối đại thù thì chẳng thể không báo được.
Đoạn y đứng dậy nói tiếp :
- Tại hạ không có ý nào khác, những lời nói vừa rồi, huynh đài cứ từ từ suy nghĩ, đến lúc nào cần thiết chúng ta sẽ nói chuyện sau.
Cốc Chi Dương nói xong liền khẽ cúi đầu, rồi bước ra khỏi cửa.
Kim Phi Hùng thấy Cốc Chi Dương đi ra, chàng mới suy nghĩ kỹ, chợt cảm thấy suy luận của y về cái chết của Vương Thiên Trạch cực kỳ có lý, trong lòng không khỏi xao động, thầm nhủ :
"Nếu nói như vậy thì lão tặc sát hại phụ thân mình quả nhiên đã ở Kim Lăng, hơn thế nữa lão còn biết mình tìm kiếm lão để báo thù."
Đang lúc chàng trầm tư nghĩ ngợi, chợt có một nữ lang bịt mặt ung dung bước vào.
Kim Phi Hùng đứng bật dậy :
- Phải chăng cô nương đến kiếm tại hạ?
Nữ lang bịt mặt khẽ gật đầu, rồi thuận tay khẽ gạt chiếc mành trúc xuống, Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái, vội hỏi :
- Cô nương là ai, đến đây tìm ta có chuyện gì?
Nữ lang bịt mặt chầm chậm gỡ miếng lụa che mặt xuống để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp song thần sắc cực kỳ ảm đạm, đoạn buồn bã lên tiếng :
- Ngươi chắc không ngờ ta có thể tìm đến đây thăm ngươi sao?

Kim Phi Hùng lúc này mới nhận ra đó chính là Vương Thái Vân, ái nữ của Vương Thiên Trạch, bất giác chàng gật đầu :
- Quả thực tại hạ chưa từng nghĩ đến.
Đoạn chàng kéo ghế mời Vương Thái Vân ngồi xuống, rồi nói :
- Cô nương đến thật đúng lúc, tại hạ đang có chút chuyện muốn hỏi.
Vương Thái Vân thoáng lộ vẻ ngạc nhiên :
- Ngươi có việc muốn hỏi ta ư?
Kim Phi Hùng đáp :
- Chính vậy, mong cô nương nói rõ ý đến tìm ta?
Vương Thái Vân buồn rầu thở dài :
- Tiểu muội chẳng may gặp đại biến, tâm trí bấn loạn nên đã có lời nói thất lễ với Kim huynh.
Kim Phi Hùng vội vàng cắt lời nàng :
- Chuyện quá khứ không nên nhắc lại làm gì, tại hạ không hề lưu tâm tới tiểu tiết vụn vặt đó.
Vương Thái Vân buồn bã nói :
- Tiên phụ tuy có chút danh phận trong võ lâm, đó là do đồng đạo đề cử chứ gia phụ không hề có ý tranh bá tranh hùng trong giang hồ, nào ngờ đâu vẫn bị người ta ám toán.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- E rằng không phải là nguyên nhân đó.
Vương Thái Vân lại nói :
- Tiên phụ gần đây đã tu tâm dưỡng tánh, không có ý tranh đua với thế nhân, song không ngờ lại gặp họa sát thân. Tiểu muội đã nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy sự tình là do Kim huynh mà ra.
Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi bảo :
- Tại hạ cũng nghĩ như thế, chắc rằng tại vì Vương bá bá đã tìm ra manh mối của kẻ thù tại hạ nên hẹn tại hạ đến để báo tin, vì thế đã bị địch nhân giết người để diệt khẩu.
Vương Thái Vân khẽ gật đầu, tự nhiên hai hàng lệ âm thầm chảy xuống.
Kim Phi Hùng vội khuyên nàng :
- Cô nương chớ nên đau khổ như vậy, vô luận làm sao chúng ta cũng phải truy tìm cho ra hung thủ.
Vương Thái Vân rầu rĩ :
- Biển người mênh mông, biết tìm ra ở đâu cho được?
Kim Phi Hùng cất tiếng đáp :
- Cô nương chớ nên thất vọng như thế, kẻ ra tay sát hại lệnh tôn rất có thể cũng là đại thù của tại hạ.
Kim Phi Hùng vốn là người trọng nghĩa, bất giác chàng đã tự nguyện tìm cách phục thù cho Vương Thiên Trạch.
Vương Thái Vân đột ngột hạ giọng nói :
- Gia gia của tiểu muội tuy đã chuẩn bị lui gót khỏi chốn giang hồ nhưng vẫn có rất nhiều chuyện làm cho người không tự chủ được, ví như chuyện các phái cùng nhau bầu ra Bách Kiếm Minh, Võ Đang và Phụng Lăng trang chủ cùng nhau tranh ngôi Minh chủ võ lâm, có nhờ người giúp đỡ, lôi kéo các môn phái về phía mình. Bởi vì gia phụ nhận thấy Phụng Lăng trang chủ là người nhân hậu, nên đã lôi kéo không ít các môn phái về phía người này, có lẽ vì vậy mà đã đắc tội với Võ Đang.
Kim Phi Hùng nghĩ ngợi một hồi, đoạn lên tiếng :
- Ta nghĩ Võ Đang không đến nỗi tàn độc như thế, lại nữa lệnh tôn cũng chẳng phải là người tầm thường, cho dù Lăng Hư Tử có ra tay sát thủ cũng không thể giết chết lệnh tôn trong vòng hai ba chiêu ngắn ngủi như vậy.
Vương Thái Vân buồn bã thở dài :
- Tiểu muội cũng đã nghĩ như vậy, nay Kim huynh đã nói thế thì cũng rất có thể là như vậy lắm.
Kim Phi Hùng lại nói :
- Lệnh tôn bị Phụng Lăng trang lôi kéo vào chuyện này, cố nhiên sẽ có đông đúc các môn phái đến tham bái phải không?
Vương Thái Vân gật đầu :
- Mấy hôm nay lúc nào tư gia của tiểu muội cũng có khách đến thăm, đặc biệt là rất nhiều môn phái ở vùng Giang Nam.
Kim Phi Hùng liền nói :

- Phải rồi, khi các phái đến thăm viếng lệnh tôn tất phải đàm luận những chuyện liên quan đến tiên phụ của ta, rất có thể trong luận đàm đã hé lộ ra điều bí mật nên vội tìm đến ta. Chẳng ngờ âm dương cách trở, ta không có mặt ở khách điếm, mà kẻ sát nhân truy theo tông tích, vào trong khách sảnh sát hại lệnh tôn.
Vương Thái Vân vội tiếp :
- Suy đoán của Kim huynh cực kỳ có lý, tiểu muội đang chuẩn bị đi hỏi các vị tiền bối của các bang phái vùng Giang Nam. Nếu như phát giác ra manh mối thì xin nhờ Kim huynh trợ giúp tiểu muội một tay.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Cô nương yên tâm, tại hạ lẽ nào lại đang tâm chối từ.
Vương Thái Vân lại nói tiếp :
- Kim huynh ngụ tại khách điếm, thành ra không tiện chút nào. Chi bằng tạm dời về tệ xá của tiểu muội thì hay hơn.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tại hạ phóng túng đã quen, nếu như dọn về quý phủ, e có nhiều điểm bất tiện, hảo ý của cô nương tại hạ xin lãnh tạ.
Vương Thái Vân nhẹ buông tiếng thở dài, vội đứng dậy nói :
- Tệ xá ngoài hạng hạ nhân ra thì chỉ có tiểu muội và Ung sư huynh, nếu như Kim huynh từ chối thì...
Kim Phi Hùng chợt cắt ngang lời nàng :
- Cô nương hiểu lầm tại hạ rồi, dấu vết của kẻ thù khắp nơi, nếu như tại hạ dọn về trú ngụ tại quý phủ tất sẽ gây cho quý phủ nhiều điều phiền phức. Vậy thì càng khổ cho cô nương thêm nữa.
Vương Thái Vân cũng không dám nói thêm, chậm rãi bước ra phía ngoài cửa, rồi lên tiếng bảo :
- Nếu lúc nào Kim huynh vô sự hãy ghé ngang tệ xá chơi, tiểu muội nghĩ như vậy sẽ chẳng có gì phiền phức cả.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Nếu như tại hạ rảnh rỗi, nhất định sẽ ghé thăm quý phủ.
Vương Thái Vân cáo từ đi ra, đột nhiên từ phía ngoài có một tráng hán mặc y phục đen, dáng vẻ hùng dũng vội vã đi vào cúi rạp người xuống, trình lên một tấm thiếp hồng, đoạn cung kính nói :
- Tiểu nhân phụng mệnh Trang chủ, cung thỉnh Kim đại hiệp đến dự tiệc yến.
Kim Phi Hùng liếc nhìn qua tấm thiếp, rồi hỏi :
- Quý Trang chủ có việc chi mà mời ta dự yến?
Tráng hán ngây người một lát đoạn cười hề hề :
- Điều này thì tiểu nhân không được rõ lắm.
Kim Phi Hùng thoáng chau mày :
- Đi ngay bây giờ sao?
Tráng hán khom mình đáp :
- Tiểu nhân đã chuẩn bị ngựa đầy đủ rồi, xin mời công tử khởi hành.
Trong lòng Kim Phi Hùng định tìm người hỏi cho rõ ràng, mà Cổ Trường Khanh thì cực kỳ thích hợp để hỏi, thế là chàng lập tức đáp ứng lời mời của lão, đi theo tráng hán ra khỏi phòng, lên ngựa. Chỉ trong thoáng chốc đã đến được tòa độc viện nằm bên bờ sông.
Cổ Trường Khanh mặt mày hớn hở từ phía trong bước ra, cất tiếng cười ha hả :
- Lão hủ hôm nay có chút thời gian rảnh rỗi nên mới hứng chí mời Kim huynh đến cùng uống vài chén rượu.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Trang chủ tìm lầm người rồi, tại hạ từ trước đến giờ không quen dùng rượu.
Cổ Trường Khanh vội kéo tay chàng lôi vào :
- Tửu phùng tri kỷ, cho dù không uống cũng vẫn là tri kỷ.
Hai người cùng đi vào trong phòng khách, phía trong đã bày ra một mâm rượu thịt vô cùng thịnh soạn, Kim Phi Hùng thấy vậy bật cười lên tiếng :
- Xem ra Trang chủ chẳng phải là chỉ mời riêng mình tại hạ.
Cổ Trường Khanh cười lớn đáp :
- Chỉ có một mình Kim huynh là khách thôi.
Đoạn lão lớn tiếng gọi :
- Đi mời Khang sư gia đến đây.
Chợt nghe ngoài cửa có tiếng cười lớn vang lên :
- Quý khách giáng lâm, miễn thứ cho kẻ tiểu sinh này đến trễ một chút.

Bức rèm thoáng động, một văn nhân dáng vẻ thư sinh, tuổi trạc trung niên, mặt trắng như ngọc, môi đỏ hồng bước vào.
Cổ Trường Khanh vội lên tiếng giới thiệu với Kim Phi Hùng :
- Vị này được bằng hữu giang hồ đặt cho ngoại hiệu là Ngọc Phiến Lang Quân, tên gọi là Khang Tiệp, đã giúp đỡ bản trang rất nhiều.
Kim Phi Hùng vòng tay đáp nhỏ :
- Tại hạ là Kim Phi Hùng.
Ngọc Phiến Lang Quân chắp tay đáp lễ :
- Đại danh của Thanh Y Tu La, kẻ tiểu sinh này đã ngưỡng mộ từ lâu.
Ba người cùng ngồi xuống vui vẻ nâng chén uống cạn.
Cổ Trường Khanh đặt chén xuống, mỉm cười cất tiếng :
- Ta có chút việc nhỏ không biết Kim đại hiệp có chịu đáp ứng không?
Kim Phi Hùng chợt động tâm, chàng vội đặt chén rượu xuống đáp :
- Trang chủ cứ nói thẳng ra xem, nếu như không phải là chuyện khó làm, tại hạ có thể đáp ứng.
Cổ Trường Khanh chợt ngưng cười, giọng có vẻ buồn rầu :
- Ta được đồng đạo yêu mến, cất cử làm Minh chủ của Bách Kiếm Minh, nhưng tự lượng sức mình chưa đủ, nên trong lòng cảm thấy vạn phần lo lắng.
(thiếu trang 62-63)
... huynh tức là chuyện của Bách Kiếm Minh, chúng ta có thể phái người đi được.
Kim Phi Hùng vẫn một mực lắc đầu :
- Bàn tiệc vui hôm nay không nên đem chuyện công ra bàn luận thì hay hơn.
Cổ Trường Khanh cười lớn :
- Phải, phải lắm. Từ nay trở đi chúng ta không nên bàn chuyện đó nữa.
Ngọc Phiến Lang Quân Khang Tiệp cũng mất hứng, vội nói qua chuyện khác :
- Võ công của Kim huynh là do gia truyền hay là có sư môn nào khác?
Kim Phi Hùng chợt nghĩ ngợi một lát, rồi đáp :
- Gia truyền cũng có, sư phụ truyền dạy cũng có...
Nói đến đây chàng bỗng im bặt, lòng chàng cảnh giác nên không nói thêm gì nữa.
Cổ Trường Khanh cực kỳ tinh ý, lập tức nói tiếp :
- Có lẽ lệnh tôn cũng là người trong võ lâm, nhưng không rõ lệnh sư là vị tiền bối võ lâm nào?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tại hạ có ẩn tình không tiện tiết lộ, sau này tại hạ sẽ giải thích cho nhị vị nếu như có dịp.
Cổ Trường Khanh cười hà hà :
- Nếu đã không tiện thì không nói cũng không sao.
Lão bưng chén rượu nhấp một ngụm, rồi từ từ lên tiếng :
- Hai ta gặp nhau như cố tri, sau này nên đổi cách xưng hô, không biết ý Kim đại hiệp thế nào?
Kim Phi Hùng nói ngay :
- Trang chủ cứ phân phó, tại hạ nguyện nghe theo lời Trang chủ.
Cổ Trường Khanh thích chí mỉm cười đáp :
- Chúng ta cứ gọi nhau là huynh đệ cho tiện và thân mật, niên kỷ của ta lớn hơn nên gọi người là hiền đệ được chứ?
Kim Phi Hùng lớn tiếng cười đáp :
- Tứ hải giai huynh đệ, tiểu đệ xin toàn mệnh Trang chủ.
Tính khí chàng hào sảng, không hề câu nệ tiểu tiết chẳng hề lưu tâm xem Cổ Trường Khanh có thật tình kết giao với mình không, nên khi vừa nghe lão nói chàng liền lập tức vui vẻ đáp ứng.
Cổ Trường Khanh cũng thập phần cao hứng, lão nâng chén rượu uống cạn, rồi chợt reo lên :
- Hay quá, hay quá. Ngu huynh đây lại có thêm một vị hiền đệ, Bách Kiếm Minh sẽ có thêm người.
Đoạn lão mỉm cười nói tiếp :
- Cửu Thiên Thần Ma và Thực Nhân Ma Tôn đều được ngu huynh thông báo về cuộc ước đấu dưới chân núi Chung Sơn, khi đến kỳ hạn bọn họ sẽ tới.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Tiểu đệ tuy được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, song chỉ là lời đồn đại hết sức hồ đồ trên giang hồ mà thôi, chứ tiểu đệ chẳng có độc ác chi với bọn họ?
Cổ Trường Khanh lên tiếng :

- Hiền đệ có cần gặp mặt bọn họ không?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Không cần đâu, nếu gặp mặt e rằng có chuyện rắc rối xảy ra, gây thêm những việc phiền phức không đáng có.
Cổ Trường Khanh gật đầu :
- Vậy thì đợi đến kỳ hạn sẽ gặp mặt bọn họ.
Kim Phi Hùng chợt nhớ đến chuyện Vương Thiên Trạch bị sát hại, chàng bèn cất tiếng hỏi :
- Thái Cực môn Vương Thiên Trạch bị người ta giết chết, Trang chủ có biết không?
Cổ Trường Khanh buồn bã thở dài :
- Âm Dương Thủ Vương Thiên Trạch là một người quân tử trong võ lâm Trung Nguyên, không biết đã đắc tội với ai mà bị chết thê thảm như vậy.
Kim Phi Hùng đang định nói ra sự hoài nghi của mình, nghĩ ngợi một hồi chàng cảm thấy không tiện, nên im lặng không nói nữa.
Cổ Trường Khanh lại buông tiếng thở dài :
- Vương Thiên Trạch là bằng hữu lâu năm của ngu huynh, lão đã giúp ngu huynh rất nhiều. Nếu mà Cổ mỗ đây còn sống ngày nào, thề rằng sẽ báo thù cho Vương Thiên Trạch.
Mắt Cổ Trường Khanh ngấn ướt, hiển nhiên là lão đang cực kỳ xúc động.
Kim Phi Hùng thấy vậy cho rằng lão là người có cảm tình, bất giác lòng chàng nảy sinh mối thiện cảm.
Cổ Trường Khanh hai mắt ngấn lệ, giọng buồn rầu :
- Vương lão huynh có ý muốn bế môn tạ khách, không có ý nhúng tay vào chuyện giang hồ, nhưng do ngu huynh khẩn cầu, Vương lão huynh mới tái xuất giang hồ. Nào ngờ, khiến cho lão bằng hữu phải mất mạng, thật khiến ta phải sầu khổ biết bao.
Kim Phi Hùng vội lên tiếng khuyên giải :
- Trang chủ bất tất phải khổ tâm như thế, người chết không thể sống lại, tiếc thương cũng vô ích. Chúng ta phải tìm cách báo thù mà thôi.
Cổ Trường Khanh lúc này mới hết vẻ bi thương buồn bã, buông tiếng thở dài :
- Võ lâm Trung Nguyên cách đây ba mươi năm đã bị Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo tàn sát một số lớn, đến mấy năm sau các môn phái mới bắt đầu hưng khởi, mà không quá ba mươi hệ phái, thanh thế mỗi ngày một lớn, cứ theo ý của ngu huynh thì Âm Dương Thủ Vương Thiên Trạch có quen các môn phái mới hưng khởi.
Kim Phi Hùng tuy hành hiệp trên giang hồ đã mấy năm, nhưng do đơn thân độc mã, nên kiến thức của chàng rất nông cạn, chỉ biết được mấy môn phái có danh tiếng lâu đời trên giang hồ, vừa nghe Cổ Trường Khanh nói, chàng cảm thấy hứng thú vội nói xen vào :
- Trang chủ nói có những môn phái vừa mới chấn hưng là những môn phái nào?
- Cứ như ngu huynh biết thì hiện nay có Tứ Hải long quân ở Tần Hoàng đảo, Kiến bảo ở Động Đình Hồ, Dương môn ở Vân Sơn, Thiên Độc môn ở Lĩnh Nam, còn vùng Tây Bắc thì có Kim Thương môn. Trong số các môn phái này có phái chuyên về ám khí, có môn phái chuyên về kiếm pháp, cũng có kẻ chuyên dùng độc...
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Bọn họ có gia nhập Bách Kiếm Minh không?
Cổ Trường Khanh lắc đầu :
- Ngu huynh đã gởi thiếp mời, nhưng bọn họ chưa phái người tới.
Kim Phi Hùng đáp :
- Như vậy thì có thể nói rằng bọn họ đều lo giữ lấy thân, chớ không hề đem sở học và tuyệt kỷ để tạo phúc cho đồng đạo võ lâm.
Cổ Trường Khanh cất tiếng than :
- Chưa chắc là như vậy, có lẽ là uy vong của ngu huynh không đáng cho người ta khâm phục?
Kim Phi Hùng cười lớn :
- Nếu cho là uy vọng của Trang chủ không đáng cho họ nể phục, thì bọn họ cũng tự xuất thân, dùng tuyệt học bản môn của mình để tranh ngôi Minh chủ, chứ tại sao lại phải ở nơi vùng xa xôi đó mà không lưu tâm gì đến võ lâm.
Cổ Trường Khanh lắc đầu :
- Chúng ta hơi cho câu chuyện đi lạc đề rồi đó, thôi hãy uống rượu trước đã.
Kim Phi Hùng vội đứng dậy :

- Tiểu đệ đã quá no say rồi, không thể uống thêm được nữa, xin cáo từ!
Cổ Trường Khanh vội giữ chàng lại :
- Ngu huynh còn có nhiều sự tình phải hỏi ý với hiền đệ, tại sao lại bỏ đi sớm như vậy?
Kim Phi Hùng lắc đầu cười đáp :
- Tiểu đệ kiến thức nông cạn, nhãn quang hẹp hòi, đại huynh có hỏi tiểu đệ thì cũng như vô ích.
Cổ Trường Khanh cười lớn :
- Hiền đệ chỉ ăn nói hồ đồ, nếu như luận về võ công tất đệ sẽ cao minh hơn ngu huynh rất nhiều.
Kim Phi Hùng không biết nói sao, đành phải miễn cưỡng ngồi xuống. Cổ Trường Khanh sai người dọn bàn tiệc đi, sau đó cho người bưng lên một bình trà thơm bốc khói nghi ngút.
Chính ngay lúc đó có một tráng hán áo xanh hấp tấp chạy vào, ghé xuống nói nhỏ vào tai Cổ Trường Khanh mấy câu, làm cho khuôn mặt lão đột ngột biến sắc.
- Lại có chuyện đó nữa hay sao?
Kim Phi Hùng lúc này đã ngà ngà say, vội cất tiếng hỏi :
- Có chuyện gì xảy ra vậy?
Cổ Trường Khanh cất tiếng than :
- Nghe nói Võ Đang đã phái người đến thương lượng với Thiên Long tự, xem ra bọn họ đang liên thủ để đối phó với hiền đệ.
Kim Phi Hùng bật cười lớn tiếng đáp :
- Điều đó chẳng có chi là lạ lùng, chẳng cần quan tâm làm gì cho mệt.
Cổ Trường Khanh nhăn mặt :
- Đây chẳng phải là chuyện nhỏ đâu, Võ Đang đã cả gan dùng đến hạ sách, ngu huynh phải cảnh cáo bọn chúng. Nếu như bọn chúng không nghe, thì ta sẽ triệu tập quần hùng võ lâm khiển trách.
Kim Phi Hùng vội lên tiếng ngăn lại :
- Cớ sao Trang chủ phải chịu khổ như vậy, Trang chủ không nên vì việc của tiểu đệ mà làm mất hòa khí giữa đồng đạo võ lâm với nhau.
Cổ Trường Khanh cười lạnh :
- Võ Đang là danh môn chính phái, không tự giáo huấn môn hạ, để cho bọn họ đi với bọn hạ lưu, điều đó đã sai lầm rồi. Nay lại vì tư thù đi nhờ ngoại nhân giúp sức thì Cổ mỗ đây không thể nào chấp nhận được.
Kim Phi Hùng vốn là người rất dễ bị xúc động, từ lúc hành tẩu trên giang hồ đến nay, rất hiếm người đồng tình với chàng. Nay nghe lời Cổ Trường Khanh chỉ trích phái Võ Đang khiến chàng hết sức cảm động.
Cổ Trường Khanh liếc nhìn thấy nét mặt chàng hơi đổi sắc, biết lời nói của mình đã có tác dụng, bèn nói với Kim Phi Hùng, giọng chân thành giả tạo để trấn an :
- Hiền đệ cứ yên tâm, nếu như Võ Đang quả thật đã cấu kết với bọn Lạt ma của Thiên Long tự liên thủ đối phó với hiền đệ, thì ngươi cũng không cô đơn đâu, phía sau đã có ngu huynh tiếp trợ.
Ngọc Phiến Lang Quân thừa dịp nói chen vào :
- Phải đó, Kim đại hiệp và Trang chủ đã kết giao, một khi xảy ra cớ sự, Phụng Lăng trang sẽ không thể ngồi yên được.
Kim Phi Hùng chợt thở dài :
- Nghĩa khí của nhị vị làm cho tiểu đệ cảm kích vô cùng, nhưng tiểu đệ không có mong muốn Phụng Lăng trang bị lôi kéo vào chuyện phiền phức này.
Cổ Trường Khanh đột ngột đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai chàng :
- Phàm là người trong võ lâm khi đã lưu lạc trên giang hồ thì khó tránh khỏi chuyện này nọ. Ngu huynh lại chẳng phải là khiếp nhược, cho dù hiền đệ không nói thì Phụng Lăng trang cũng phải tận tâm tiếp trợ.
Kim Phi Hùng thấy thái độ của lão cực kỳ cương quyết, biết có từ chối cũng vô ích, nên cũng chẳng tỏ thái độ của mình, chàng bèn vòng tay nói :
- Thời khắc đã không còn sớm nữa, tiểu đệ xin được cáo từ.
Cổ Trường Khanh thấy sắc trời không còn sớm nữa, chẳng còn cách nào lưu khách lâu thêm, bèn sai người chuẩn bị ngựa, Kim Phi Hùng vội ngăn lại :
- Không cần đâu, tại hạ còn phải đi một vài chỗ nữa, có ngựa chỉ thêm vướng bận mà thôi.
Khi chàng bước ra khỏi khách sảnh đi theo phía bờ sông, ngang qua Văn Đức kiều, trông thấy một vị công tử mình vận áo gấm đứng sừng sững ở đó, hóa ra chính là Cốc Chi Dương, người ở gần phòng với chàng trong khách điếm.
Cốc Chi Dương tựa như đang đợi chàng, thấy chàng bước tới liền khẽ cất tiếng gọi :

- Kim huynh, lại đây một chút.
Kim Phi Hùng hơi nhíu mày, song vẫn đi về phía y. Cốc Chi Dương ngước nhìn Kim Phi Hùng, rồi lạnh lùng cất tiếng cười :
- Kim huynh giao tình với Cổ Trường Khanh tựa như thân mật lắm thì phải?
Kim Phi Hùng thoáng giật mình vội đáp :
- Người này nhân hậu lắm mà.
Cốc Chi Dương lớn tiếng cười :
- Cái này là do Kim huynh thấy vậy hay là nghe người ta nói lại?
Kim Phi Hùng nghiêm nét mặt :
- Đương nhiên là theo nhận xét của riêng ta chứ.
Cốc Chi Dương cười nói :
- Kim huynh có biết câu chuyện thời tam quốc về Lã Bố và Đổng Trác không?
Kim Phi Hùng trầm nét mặt :
- Ngươi đem ta để so sánh với Lã Bố à?
Cốc Chi Dương lắc đầu :
- Tại hạ chỉ lấy câu chuyện đó để cho Kim huynh thức tỉnh, há lại dám so Kim huynh với Lã Bố?
Kim Phi Hùng bật thở dài :
- Ta kết giao với lão là để hỏi thăm một việc chứ không hề có ý nào khác.
Cốc Chi Dương nói :
- Lão này ngoài mặt trung tín, nhưng bên trong giảo hoạt vô cùng, không phải là hạng đáng kết giao. Nhưng mà lão cũng có chút tâm ý, nếu như Kim huynh có muốn mưu đồ việc gì thì cũng có thể tạm thời hợp tác với lão.
Mặt Kim Phi Hùng thoáng lộ vẻ không vui :
- Huynh đài chỉ muốn nói với ta chuyện đó thôi ư?
Cốc Chi Dương cười cười đáp :
- Ta chỉ lên tiếng thức tỉnh Kim huynh một chút chứ không hề có ác ý.
Đoạn y bỗng đổi sang chuyện khác :
- Kim huynh đã ở trong Bích Vân thiền tự mấy ngày?
Trong lòng Kim Phi Hùng thoáng cảm thấy kỳ dị, vội hỏi :
- Tại sao Cốc huynh lại biết được chuyện này?
Cốc Chi Dương mỉm cười ngụy dị :
- Tại hạ bất quá chỉ là hỏi cho vui mà thôi.
Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Chẳng qua là vì ta bị nội thương trầm trọng, nên phải kiếm một nơi tĩnh lặng để dưỡng thương.
Cốc Chi Dương kinh ngạc :
- Quả thật là có chuyện này hay sao?
Kim Phi Hùng gật đầu.
Cốc Chi Dương đột ngột hỏi :
- Huynh đài có biết mấy ngày gần đây Võ Đang có động tĩnh gì chăng?
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :
- Cốc huynh cũng biết chuyện phái Võ Đang liên thủ với Lạt ma Thiên Long tự?
Cốc Chi Dương cũng giật mình hỏi :
- Phải chăng Cổ Trường Khanh đã thông báo cho Kim huynh chuyện này?
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Dù sao chăng nữa thì đó cũng là hảo ý của lão.
Cốc Chi Dương vội lên tiếng :
- Trong những chuyện này không có ác tâm, lão tạm thời lại có thành ý với Kim huynh nữa, bởi vì lão còn cần đến Kim huynh rất nhiều. Nhưng đến khi thành công, lúc đó thì không nói trước được.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Ta đã không có dã tâm tranh hùng xưng bá trên giang hồ, cũng chẳng hề có tâm cướp đoạt bảo vật, bất quá chỉ là mượn tạm danh của lão để truy tầm dấu vết của kẻ thù mà thôi.
Nét mặt Cốc Chi Dương thoáng lộ vẻ bí mật, lắc đầu đáp :
- Kim huynh bất tất phải giấu diếm làm chi, nếu như Kim huynh không có mưu đồ gì, thì đó chỉ là lời nói dối mà thôi. Hơn nữa chức Minh chủ của Bách Kiếm Minh đã về tay Cổ Trường Khanh rồi, nên cũng

không cần lưu lại Kim Lăng làm chi. Nếu như các vị hợp tác lúc này thì người ngoài chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết.
Kim Phi Hùng thoáng lộ vẻ không vui :
- Lời ta nói đều là sự thật, nếu như huynh đài không tin thì ta cũng chẳng biết sao hơn.
Cốc Chi Dương mấy ngày gần đây âm thầm quan sát Kim Phi Hùng, thấy tính tình của chàng thật thà thẳng thắn, biết chàng không hề nói dối, không khỏi cảm thấy kỳ dị, thầm nghĩ :
"Y đã không biết chuyện này, ta cũng chẳng cần phải nói toạc ra làm gì."
Kim Phi Hùng thấy nét mặt y âm trầm bất định, lòng thầm nghĩ :
"Y là người của Thái Dương cốc, tất nhiên là vì các phái võ lâm của Trung Nguyên liên minh đối phó với y, khiến cho y không tranh hùng trên chốn võ lâm Trung Nguyên, cho nên mới kết thân với ta để âm thầm tiêu diệt lực lượng của Bách Kiếm Minh, đâu biết rằng ta cũng là người của Thái Dương cốc."
Chàng bèn nói với y :
- Võ lâm Trung Nguyên không hề bãi võ công khác với mình, nhưng cũng không để cho các tà môn ngoại đạo đến Trung Nguyên gây náo loạn.
Cốc Chi Dương cười lạnh :
- Kim huynh nói là tà môn ngoại đạo, phải chăng là muốn ám chỉ Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo? Nói thực ra nếu như họ thực sự muốn gây náo loạn Trung Nguyên, ngay cả Bách Kiếm Minh chẳng thể làm gì được họ cả.
Khuôn mặt Kim Phi Hùng giá lạnh :
- Điều đó thì chưa chắc đâu.
Cốc Chi Dương cười lớn tiếng :
- Kim huynh thấy vậy vị tất đã chính tại hạ có thể đoán chắc rằng người của hai phái không hề có ý tranh ngôi bá chủ võ lâm của Trung thổ.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Trận lưu huyết ba chục năm về trước còn đó. Cốc huynh nếu không phải là người của hai phái, hà tất phải khổ tâm nói che giấu cho họ như vậy.
Cốc Chi Dương mỉm cười :
- Chuyện cũ bất tất phải nhắc đến làm chi, còn như chuyện này, họ không có ý đến đây xưng bá, ta tuy không phải là người của hai phái, nhưng rất hiểu chuyện này.
Kim Phi Hùng lúc này biết rõ Cốc Chi Dương chính là người của Thái Dương cốc, nhưng vẫn cố làm ra bộ không hiểu :
- Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo lần này xâm nhập Trung Nguyên không có ý tranh bá chủ võ lâm, vậy thì để làm cái gì?
Cốc Chi Dương lớn tiếng cười đáp :
- Giang Nam phong cảnh mê người, họ muốn đến đây du ngoạn một chuyến, đây là lẽ thường tình. Nếu như người các phái không chịu dung hợp, thì chẳng có gì đáng nói nữa.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Mong được như lời Cốc huynh nói, thì có thể tránh được tai kiếp cho võ lâm thiên hạ.
Cốc Chi Dương cười bảo :
- Giả như người khác nói như vậy thì tại hạ chẳng ngạc nhiên, nhưng Kim huynh nói như thế thì khiến cho tại hạ có chỗ khó hiểu.
Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc :
- Lẽ nào ta lại nói sai hay sao?
Cốc Chi Dương lạnh lùng đáp :
- Theo như ta biết thì Kim huynh không phải là người của bất cứ môn phái nào của Trung Nguyên, hơn nữa tất cả các môn phái của Trung Nguyên đều không có hảo ý với huynh đài, nhưng nghe lời nói tựa như huynh đài đã là người của Bách Kiếm Minh.
Kim Phi Hùng ngây người một lát rồi mới đáp :
- Ta tuy không phải là người của Bách Kiếm Minh, song cũng không muốn có một trận tranh phong lưu huyết tại nơi cố đô cổ kính này.
Cốc Chi Dương cười lớn :
- Kim huynh tuy có hảo ý như vậy, nhưng e rằng đến lúc đó cũng sẽ không tự chủ được.
Bỗng y nghiêm nét mặt :

- Phái Võ Đang và cả Thiên Long tự cũng không đáng sợ, còn đối với Trường Xuân đảo thì Kim huynh phải lưu tâm đề phòng họ.
Kim Phi Hùng cười lạt :
- Ta với họ không oán không thù, cớ sao ta phải sợ chứ?
Cốc Chi Dương mỉm cười ra vẻ cực kỳ bí mật :
- Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo có mối thù truyền kiếp, bất cứ kẻ nào mang trong mình tuyệt kỷ võ công của hai phái đều không phải là ngoại lệ. Kim huynh là người thông minh nên không cần ta phải nói thêm cũng hiểu.
Y ngừng lại một chút, rồi cất giọng nói tiếp :
- Kim huynh đã bị kẻ thù vây quanh tứ bề, chỉ có tiểu đệ là người duy nhất có thể liên thủ với Kim huynh mà thôi, ngay cả vị mà Kim huynh gọi là muội muội cũng không đáng tin cậy đâu.
Kim Phi Hùng có vẻ cực kỳ không vui :
- Cốc huynh nói như thế thật là khó hiểu, kẻ khác thì ta không dám nói, nhưng chẳng lẽ ngay cả muội muội ta cũng giống như ngoại nhân hay sao?
Cốc Chi Dương cười lớn :
- Lời nói của ta có lẽ không hợp tình người, nhưng huynh muội đã thất tán từ thuở ấu thơ, vạn nhất nàng không phải...
Nói đến đây Cốc Chi Dương chợt im bặt.
Kim Phi Hùng cũng giật mình, trong bụng thầm nghĩ :
"Đúng rồi, huynh muội ta thất lạc từ nhỏ, vạn nhất có người giả mạo..."
Song chàng vội âm thầm lắc đầu, lòng tự nhủ :
"Chuyện này không thể có được, bởi lẽ nếu ai có ý giả mạo thì tướng mạo cũng không thể giống hệt như thế được."
Cốc Chi Dương thấy chàng trầm ngâm không đáp, lại nghiêm giọng bảo :
- Ta và Kim huynh vẫn là người lân cận, nếu như có chuyện gì cần đến ta, ta sẽ chẳng bao giờ chối từ. Nói thật ra, chúng ta đều là người một nhà cả.
Không đợi cho Kim Phi Hùng kịp đáp, y đã phóng mình biến đi mất dạng.
Kim Phi Hùng biết y đã hoài nghi mình được chân truyền của Thái Dương cốc, bất giác trong lòng nghĩ ngợi mông lung, chàng cảm thấy việc này cực kỳ trọng đại, không thể khinh thường, nếu không sẽ dễ bị người ta hiểu lầm, không chỉ bị các phái ở Trung Nguyên coi như kẻ cừu thù mà người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo cũng không để yên cho chàng. Đến lúc đó thì không cách nào đối phó nổi, cho dù có ba đầu sáu tay cũng đành thúc thủ.
Kim Phi Hùng đang chìm trong suy nghĩ, thì thấy một nữ lang bịt mặt, vận y phục đen chạy về phía chàng, khẽ hạ giọng nói :
- Kim huynh, tiểu muội thấy có chuyện kỳ quái, không biết có nên nói ra lúc này hay không?
Kim Phi Hùng nhận ra đó là Vương Thái Vân, liền đáp :
- Cô nương có chuyện gì cứ nói thẳng với tại hạ, đừng ngại.
Vương Thái Vân khẽ buông tiếng thở dài :
- Tiểu muội trước đây cứ nghi ngờ Kim huynh là người sát hại gia phụ, bây giờ mới biết mình hiểu lầm.
Kim Phi Hùng thở dài nhẹ nhõm :
- Âu đây cũng là chuyện thường tình, tại hạ không hề trách cô nương đa nghi đâu, nhưng tại sao bây giờ cô nương mới minh bạch?
Vương Thái Vân đáp :
- Vừa rồi tiểu muội thấy một người vận y phục xanh, tướng mạo cực kỳ giống Kim huynh, nên tiểu muội cứ đinh ninh là Kim huynh, đến lúc quay người lại thì chợt thấy huynh ở đây.
Kim Phi Hùng giật nảy mình :
- Kẻ đó đi đâu rồi?
Vương Thái Vân đáp :
- Tiểu muội âm thầm đi theo thấy người đó biến vào trong một du thuyền màu đỏ hồng.
Kim Phi Hùng thoáng chấn động, vội hỏi :
- Phải chăng trên thuyền có khắc chữ vàng Trường Hưng Hiệu?
Vương Thái Vân gật đầu :
- Không sai. Chiếc du thuyền đó đậu sát vào thuyền Kỷ La Xuân của Bạch Lãnh Thu.
Kim Phi Hùng không nói thêm nữa, kéo tay Vương Thái Vân hấp tấp nói :

- Chúng ta đi ngay, để ta nhìn xem đó là ai mà dám cả gan như thế.
Vương Thái Vân không tài nào phóng nhanh theo kịp chàng. Nàng tuy được Âm Dương Thủ Vương Thiên Trạch chân truyền võ công, nhưng so với Kim Phi Hùng thì còn kém xa.
Kim Phi Hùng biết võ công của nàng kém hơn mình, nên âm thầm vận sức vào cánh tay kéo nàng bay bổng lên.
Từ bờ sông đến Văn Đức kiều khoảng cách bất quá chỉ chừng hai dặm, nên chỉ trong chớp mắt hai người đã đến nơi.
Quả nhiên thấy có một du thuyền màu đỏ khắc ba chữ vàng Trường Hưng Hiệu đậu sát bên thuyền Kỷ La Xuân.
Kim Phi Hùng đột nhiên dừng bước :
- Chúng ta làm sao mà lên thuyền được?
Vương Thái Vân thoáng suy nghĩ rồi đáp :
- Nếu như là các du thuyền bình thường thì không thể tự tiện xông lên được, nhưng đối với các du thuyền dùng làm hoa thuyền trên sông Tần Hoài thì khác.
Kim Phi Hùng trầm ngâm một lát, rồi bảo :
- Hay là cô nương đứng trên bờ đợi tại hạ.
Vương Thái Vân gật đầu :
- Như vậy cũng được, chàng có thể giả mạo làm du khách ung dung bước lên thuyền chẳng hề gì.
Kim Phi Hùng định bước lên trên thuyền, đột nhiên có một cô gái áo trắng từ trong thuyền Kỷ La Xuân bay vọt ra :
- Ca ca đi tìm tiểu muội phải không?
Kim Phi Hùng hơi cảm thấy ngạc nhiên :
- Tại sao muội muội lại đến đây?
Hóa ra người gọi Kim Phi Hùng chính là Kim Ngân Thi.
Lúc này nàng đã thay y phục nữ nhân, nếu thoáng nhìn nàng giống Bạch Lãnh Thu như đúc.
Vương Thái Vân đứng cách Văn Đức kiều không xa, vội vàng bước tới cúi mình cất tiếng chào :
- Xin chào Kim cô nương, nếu như tiểu muội không gặp cô nương trước, thật dễ lầm nhận đây chính là Bạch cô nương đó.
Kim Ngân Thi cười đáp :
- Cô nương quá khen đó thôi, ta làm sao sánh kịp với Bạch cô nương!
Vương Thái Vân biết mình lỡ lời, đành mỉm cười, không dám thốt lên lời nào nữa.
Kim Phi Hùng chỉ vào du thuyền Trường Hưng Hiệu, rồi nói với Kim Ngân Thi :
- Muội muội có biết ai đang ở trên du thuyền này không?
Kim Ngân Thi khẽ hừ lên một tiếng :
- Tiểu muội làm sao biết được.
Kim Phi Hùng cho rằng nàng hiểu lầm ý mình, vội nói :
- Muội muội chớ hiểu lầm, bởi vì Vương cô nương đã thấy một người giả mạo ta đi vào trong thuyền, cho nên mới đến đây xem hư thật ra sao.
Kim Ngân Thi liếc xéo Vương Thái Vân, vội đáp :
- Ca ca, việc của chúng ta còn chưa làm xong, cớ sao ca ca còn đa tâm đi lo chuyện người khác?
Kim Phi Hùng nói :
- Không được. Người này tâm địa khó lường, vì ta đã gặp quá nhiều phiền phức, nên không tìm y không được.
Kim Ngân Thi cười đáp :
- Kẻ mạo danh ca ca có lẽ đã thay đổi y phục từ lâu rồi, nếu như ca ca có lên thuyền thì cũng vô ích mà thôi.
Kim Phi Hùng vẫn cương quyết đáp lại :
- Cho dù y có thay đổi y phục đi chăng nữa thì vẫn có thể để lại dấu tích gì cơ chứ.
Chàng bước thêm một bước nữa, đoạn đột ngột lên tiếng :
- Ta nhớ ra rồi, kẻ bắt cóc Bạch cô nương đích thị là hai du thuyền này.
Kim Ngân Thi chợt biến sắc mặt :
- Chỉ là một kỹ nữ trên sông Tần Hoài, thì người ta bắt nàng đi làm gì?
Kim Phi Hùng thoáng ngần người đáp :

- Điều này ta cũng không minh bạch lắm, nhưng ta tin chắc rằng bọn họ muốn dẫn dụ ta tới, có lẽ họ cho rằng ta và Bạch cô nương...
Nói đến đây chàng chợt nín lặng.
Kim Ngân Thi cười nói :
- Nói như vậy nhất định là ca ca đã có cảm tình với Bạch cô nương chứ chẳng sai.
Kim Phi Hùng khẽ cất tiếng than :
- Người khác nói như vậy còn có nguyên nhân, tại sao muội muội cũng đem ca ca ra cười chi nữa?
Kim Ngân Thi không dám cười nữa, lặng im không thốt nên lời.
Vương Thái Vân đứng bên cạnh, lạnh lùng bàng quan vô cùng. Nàng nghe thấy bọn họ nói chuyện, trong lòng hết sức nghi hoặc, mấy lời nói và sắc mặt của Kim Ngân Thi có rất nhiều chỗ không khớp với nhau. Vương Thái Vân chỉ xuất hiện trên giang hồ ít lần, nhưng với sự nhạy cảm của nữ nhân, nàng thấy có điều khả nghi, song nàng cũng không tiện hỏi rõ, nên nghĩ ngợi giây lát rồi nói :
- Tiểu muội đi ra ngoài đã lâu, đại sư huynh tất sẽ chẳng yên tâm, vậy tiểu muội xin được cáo từ.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Vậy thì Vương cô nương hãy về nghỉ đi, chuyện của lệnh tôn tại hạ sẽ gắng hoàn tất.
Vương Thái Vân lấy mảnh lụa che mặt rồi quay mình bước đi.
Kim Ngân Thi nhìn theo dáng Vương cô nương, giọng nói có vẻ vô cùng bất mãn :
- Ca ca có mấy thân hình, đã đáp lời đi tìm Bạch cô nương, rồi lại truy tầm hung thủ sát hại lão Vương, lẽ nào ca ca lại quên mất việc của mình?
Kim Phi Hùng cất tiếng than :
- Hai việc nghĩa này không thể nào từ chối được, ta làm sao có thể bỏ mặc họ được.
Kim Ngân Thi cười nói tiếp :
- Ca ca tuy có tình ý với Bạch cô nương, song nàng vị tất đã nhớ đến ca ca?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Muội muội thật không hiểu, ca ca đối với Bạch cô nương chỉ là trách nhiệm đạo nghĩa mà thôi, tuyệt nhiên không có tư tình gì cả.
Thân hình Kim Ngân Thi chợt run lên nhè nhẹ, nhưng vẻ mặt nàng vẫn cố trấn tĩnh :
- Người ta đã có tình ý với ca ca như tiểu muội nghe Tử Quyên nói hai người trao đổi tín vật rồi mà.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên hỏi :
- Cái này ai nói ra cho muội muội biết?
Kim Ngân Thi đáp :
- Tiểu muội cũng là nữ nhân, cho nên tiểu muội biết rõ tâm dạ của nữ nhân hơn.
Nếu như nàng không có tình ý với ca ca, sao lại có thể đưa cho nam nhân lạ mặt một vật mà nàng cực kỳ yêu mến như thế?
Kim Phi Hùng giậm chân thở dài :
- Điều này thật tai hại, ta đáng lẽ không nên nhận cây phương thoa của nàng mới phải. Nếu như nàng quả thật có ý đó thì không biết sau này ta phải giải thích với nàng ra sao.
Kim Ngân Thi cũng chợt buông tiếng thở dài :
- Bạch cô nương tuy ẩn thân trong chốn phong trần, nhưng không giống như những kỹ nữ tầm thường đâu, chẳng lẽ ca ca không để tâm đến nàng sao?
Kim Phi Hùng lại bật lên tiếng than, lắc đầu lia lịa :
- Thôi chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa, hãy lên Trường Hưng Hiệu tra xét thử xem.
Ngẩng đầu nhìn ra dòng sông, ai ngờ chỉ trong một thoáng chiếc du thuyền màu đỏ không biết đã biến đi đâu mất, bất giác chàng la lên thất thanh :
- Bọn chúng lại bỏ chạy mất rồi.
Kim Ngân Thi trề môi :
- Ca ca nghi ngờ bọn họ là người của Trường Xuân đảo phải không? Tiểu muội lại nghĩ, giả như họ là người của Trường Xuân đảo thì há chi phải sợ Thanh Y Tu La?
Kim Phi Hùng cố gắng vận dụng nhãn lực nhìn về phía hạ du cũng không phát hiện được một chấm nhỏ nào, chàng đành bất lực quay đầu lại nói với Kim Ngân Thi :
- Muội muội hãy theo ta về khách điếm, ta không cho phép ngươi chạy lung tung ở đây nữa.
Kim Ngân Thi không chịu :
- Không được. Tiểu muội còn phải đợi Tô tỷ tỷ, ca ca hãy về trước đi.
Kim Phi Hùng nhíu mày :

- Muội muội tại sao không chịu trở về khách điếm?
Kim Ngân Thi chu mỏ đáp :
- Ca ca, nữ nhân như tiểu muội không thể ở khách điếm, chẳng lẽ tiểu muội ở chung với Tô tỷ tỷ không được hay sao?
Kim Phi Hùng trừng mắt nhìn nàng :
- Kẻ thù của ngu huynh ở khắp nơi, nếu như muội muội xa ta, ta chẳng an tâm chút nào.
Giọng Kim Ngân Thi giận dỗi :
- Tiểu muội đâu phải là đứa con nít nữa, cần chi ca ca phải lo lắng như vậy.
Kim Phi Hùng thấy vậy đành phải dặn dò nàng mấy câu :
- Muội muội nhất định đợi Tô cô nương thì cũng được, nhưng mà muội muội phải cẩn thận, đừng nên gây thêm chuyện rắc rối.
Nói đoạn chàng quay người bước đi, lúc này màn đêm đã dần dần phủ xuống.
Ngước mắt nhìn lên chỉ thấy xe ngựa dập dìu, tiếng người cười nói cực kỳ huyên náo, cảnh tượng trên sông Tần Hoài nhộn nhịp khác thường. Nhưng mà cảnh tượng huyên náo hiện ra trước mắt Kim Phi Hùng không hề khiến cho chàng cảm thấy thích thú chút nào, mà trái lại càng khiến chàng thêm buồn rầu chán nản.
Kim Phi Hùng từ từ đi lần vào trong đám đông, rồi chậm rãi tiến về dãy lều tranh bên sông.
Đúng lúc đó, không rõ có một vị đại quan hay là bậc phú gia giàu có nào đi ngang qua, một đám phu kiệu lớn tiếng hò hét mở đường, chiếc kiệu phóng đi như bay, đám đông dân chúng lập tức náo loạn cả lên.
Đột nhiên có một lão già nhỏ thó bị đám đông chen lấn xô đẩy sắp sửa chúi đầu vào người chàng.
Kim Phi Hùng vội đưa tay đỡ lão, nhờ thế lão mới không bị té, thừa dịp lão già đã thoát khỏi đám đông đang xô đẩy náo loạn một khúc bờ sông.
Kim Phi Hùng chẳng thèm để ý đến lão, chàng cứ rảo bước đi về khách điếm, chàng cảm thấy mình đến Kim Lăng chuyến này tuy đi tìm muội muội, song chàng đã dính vào nhiều chuyện ân oán giang hồ, nên chẳng còn hứng thú chi mà quan sát cảnh vật chung quanh nữa.
Khi chàng đang ngồi trong phòng trầm tư nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên có tiếng tay áo phất phơ trong gió từ xa vọng lại, khiến chàng không khỏi giật mình, bất giác khóe miệng hé nở một nụ cười lạnh lùng.
Nội công của Kim Phi Hùng đã đạt tới mức thâm hậu, khinh công của kẻ mới đến cực cao, song cũng không thể qua được tai mắt của chàng. Tuy vậy chàng vẫn bất động, ngồi đợi kẻ lạ mặt. Nào ngờ kẻ lạ mặt đến vọt lên mái nhà, rồi nhẹ nhàng đáp xuống, lấy tay gõ nhẹ vào cửa sổ :
- Kim đại hiệp, lão có thể vào được không?
Trong lòng Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên, vội lên tiếng :
- Mời vào!
Một luồng gió nhẹ thoáng qua, tiếp đó là bóng người nhỏ thó, mình vận y phục xanh lướt vào trong phòng.
Hóa ra đó chính là lão thần thâu nổi tiếng trên giang hồ, nhìn thấy lối phục sức của lão, Kim Phi Hùng chợt nhớ ra lão đã đụng vào người chàng ở bên bờ sông, chính là lão chớ không ai khác, bất giác chàng lạnh lùng hừ lên một tiếng. Hàn Không Không dường như vô cùng sợ chàng, lão hấp tấp lôi từ trong người ra một vật gì đó, đoạn run run đưa cho chàng, nét mặt vẫn còn hãi sợ :
- Lão thâu nhi có mắt không tròng, xin kính cẩn hoàn vật trả về cho cố chủ.
Kim Phi Hùng nhận đồ vật lão đưa, hóa ra đó chính là miếng ngọc như ý mà quái nhân lạ mặt đã đưa cho chàng trong Bích Vân thiền tự, làm cho chàng không khỏi giật mình kinh ngạc.
Sắc mặt Hàn Không Không cực kỳ thiểu não :
- Lão thâu nhi thực là bị mấy tên Lạt ma bức bách, nên có ý muốn thu hồi Mật Đà thần châu trên người đại hiệp, nào ngờ đã lấy lộn bảo vật của đại hiệp.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Ngươi nói như vậy là có ý cho rằng Kim mỗ đây chuyên bức hiếp người khác sao?
Hàn Không Không vội đáp :
- Xin đại hiệp chớ hiểu lầm, lão thâu nhi chỉ có ý đem vật hoàn lại cho cố chủ mà thôi.
Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng :
- Đồ vật ngươi lấy trộm, cớ sao lại đến tìm ta?
Hàn Không Không buông tiếng thở dài :
- Lão thâu nhi lần này nhìn gà hóa cuốc, tự nhiên đi chuốc lấy họa vào thân, chẳng những Thiên Long tự không tha cho lão, mà ngay cả người trên giang hồ cũng không bỏ qua cái lão già này.

Hàn Không Không buồn bã thở dài, rồi nói tiếp :
- Từ lúc lấy được viên Thần châu giả trong tay bọn tiêu khách về, trong bụng lão thâu nhi nghĩ bảo châu rất có thể ở trong tay Quyền Kiếm Song Tuyệt hay là Cố Tử Kỳ đang cất giữ. Sau này, một kẻ mất mạng, một kẻ bị chặt tay, nên lão thâu nhi đoán rằng Mật Đà thần châu đã lọt vào trong tay của đại hiệp.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Bởi vậy ngươi mới giở ngón tuyệt chiêu trộm đồ trên người ta phải không?
Hàn Không Không lại buồn rầu thở dài :
- Trong người đại hiệp có tỏa ra ánh bảo châu lấp lánh, làm sao qua mắt được lão thâu nhi. Nào ngờ đó không phải là bảo châu mà do vật này phát ra.
Hàn Không Không lại nói tiếp :
- Lão thâu nhi đã gặp đại họa, đâu dám gây thêm chuyện rắc rối nữa, nên mới liền mang vật đến đây giao hoàn lại cho cố chủ.
Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười lạnh lùng :
- Cho dù là ngươi đã biết lợi hại, nhưng chuyện này đâu có kết thúc dễ dàng như vậy được.
Hàn Không Không tâm hồn rúng động, miệng cười khổ não :
- Chẳng lẽ Kim đại hiệp muốn giết lão sao?
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Nếu như trước đây thì nhất định như vậy, nhưng bây giờ thì ta không thích giết ngươi nữa.
Hàn Không Không thở phào nhẹ nhõm, đưa tay quệt mồ hôi trên trán, rồi nói :
- Như vậy thì đại hiệp xử trí với lão ra sao?
Kim Phi Hùng chậm chạp cất tiếng :
- Ta cần phải hỏi thăm ngươi một việc.
Hàn Không Không đáp :
- Đại hiệp cứ hỏi, tại hạ biết gì sẽ nói.
Kim Phi Hùng lại nói tiếp :
- Ta không để ngươi chịu thiệt hại đâu, chúng ta trao đổi sòng phẳng vô cùng.
Hàn Không Không cười đáp :
- Lão thâu nhi cũng chẳng lợi dụng một ai đâu.
Kim Phi Hùng trầm sắc mặt :
- Ngươi đừng cao hứng vội, chuyện này có lẽ không dễ đâu.
Hàn Không Không đáp :
- Kim đại hiệp cứ nói ra cho lão thâu nhi nghe thử.
Kim Phi Hùng cất tiếng hỏi :
- Trước đây trên giang hồ có vị kiếm khách ngoại hiệu là Kim lang kiếm, ngươi biết không?
Hàn Không Không thầm nghĩ :
"Người này họ Kim, chẳng lẽ..."
Kim Phi Hùng liền cắt ngang ý nghĩ của lão :
- Ngươi này mười năm trước đây bị sát hại, ngươi có biết kẻ nào hạ thủ không?
Hàn Không Không lắc đầu :
- Điều này thì tại hạ không sao biết được.
Kim Phi Hùng nghiêm giọng :
- Cấm ngươi không được nói với bất cứ ai về chuyện này, cũng không được hỏi tại sao, thôi ngươi cứ đi âm thầm tra xét hung thủ cho ta.
Hàn Không Không lắc đầu đáp :
- Khó, khó lắm. Chuyện đã cách đây mười năm, không dễ gì mà tìm ra manh mối.
Kim Phi Hùng nghiêm mặt :
- Đó là điều kiện của ta, nhưng mà ngươi sẽ không bị thiệt bởi vì chuyện Thiên Long tự ta sẽ lo liệu thay cho ngươi.
Hàn Không Không khẽ buông tiếng thở dài :
- Được rồi, lão thâu nhi sẽ đáp ứng, lão còn sống ngày nào thì nhất định sẽ làm rõ chuyện này.
Kim Phi Hùng trầm giọng :
- Quân tử nhất ngôn.
Hàn Không Không nhanh miệng đáp :
- Khoái mã nan truy.

Kim Phi Hùng khoát tay :
- Ngươi có thể đi được rồi đó.
Hàn Không Không mỉm cười ngụy dị :
- Kim đại hiệp giờ đã tiêu trừ được nỗi phiền muộn trong lòng, bây giờ chúng ta chuyển sang chuyện khác được không?
Kim Phi Hùng cảm thấy bất ngờ :
- Ngươi muốn kiếm ta để thương lượng.
Hàn Không Không gật đầu :
- Chính phải, chuyện này lão thâu nhi đã giấu kín trong lòng bao lâu nay, không dám hợp tác với bất cứ ai. Lần này may gặp được Kim đại hiệp mới thấy đây chính là người mà lão muốn hợp tác.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Ngươi cho rằng tại hạ là người có thể tin cậy được sao?
Hàn Không Không nhè nhẹ thở dài :
- Lão thâu nhi đã nghĩ tới rất nhiều người, có kẻ võ công cao tuyệt, song không đáng tin cậy, có kẻ tin cậy được nhưng võ công quá kém. Cho nên lão đành phải gác lại chuyện này.
Kim Phi Hùng cực kỳ ngạc nhiên hỏi :
- Chuyện gì mà quan trọng ghê gớm đến vậy?
Hàn Không Không thở dài liên tục :
- Lão thâu nhi định khi giải quyết xong chuyện rắc rối với Thiên Long tự thì mới động thủ. Nhưng mấy ngày nay tình thế quá bức bách, nên không thể đợi lâu được nữa.
Kim Phi Hùng nghe Hàn Không Không nói, chàng cảm thấy kỳ dị, không nhịn được, liền hỏi :
- Rốt cuộc thì là chuyện gì?
Hàn Không Không đổi giọng, dùng phép truyền âm nói :
- Chẳng giấu chi đại hiệp, cách đây mấy ngày lão thâu nhi có thương lượng với Âm Dương Thủ Vương Thiên Trạch, ai ngờ lời nói chẳng cẩn mật, tiết lộ ra ngoài làm cho lão phải bị họa sát thân, cho nên lão thâu nhi không dám xem thường.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cất tiếng :
- Vậy thì ngươi không nói ra cũng được.
Hàn Không Không liền bảo :
- Thời gian đã cấp bách lắm rồi, nếu để kéo dài thêm nữa e lỡ dịp kẻ khác sẽ đoạt mất.
Kim Phi Hùng thấy thần sắc Hàn Không Không cực kỳ nghiêm trọng, biết đây là một chuyện thập phần quan trọng, nên cũng nghiêm sắc mặt bảo :
- Trong thành Kim Lăng mấy ngày gần đây quần hùng tụ tập rất đông, phải chăng vì câu chuyện này?
Hàn Không Không liền đáp :
- Có phải vì chuyện này không thì lão cũng chẳng minh bạch cho lắm, nhưng mà xét kỹ ra chắc có lẽ phần lớn là do chuyện này.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Không cần phải nhiều lời, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi. Ta không thích bất cứ ai ăn nói úp úp mở mở như vậy.
Hàn Không Không vội nói :
- Kim Lăng là đất đế đô, ngày trược bậc đế vương đã từng kiến lập kinh đô ở đây...
Kim Phi Hùng không nhẫn nại được, liền cắt ngang lời lão :
- Ta không ưa ai nói lạc đề quá xa như vậy!
Hàn Không Không nói tiếp :
- Sau này Yên vương lên ngôi đế vị, Kiến Văn Đế phải bôn tẩu, ai cũng đều cho rằng Kiến Văn đế đã mất mạng, nhưng ít ai biết là lão đã xuất gia tại Bích Vân thiền tự ở ngoài thành Kim Lăng.
Kim Phi Hùng cười bảo :
- Không ngờ ngươi cũng để tâm tới những chuyện bí mật nơi chốn cung đình.
Hàn Không Không lại tiếp, lão vẫn dùng truyền âm :
- Kiến Văn Đế trong lúc hoảng loạn chạy ra khỏi hoàng cung, chỉ mang theo một vị thái giám võ công cao siêu và một rương châu báu có giá trị lớn lao, trong đó có một số bức thư họa, còn có các vật khác thì mặc kệ, nhưng ở trong số thư họa này có một bộ Đạo gia đan thư, đấy chính là bộ sách mà người trong giới võ lâm vô cùng ham muốn, nó quí giá không sao tưởng nổi.
Kim Phi Hùng bán tín bán nghi :

- Đan thư có ghi cái gì vậy? Tại hạ nghe nói Kiến Văn Đế đâu biết võ công?
Hàn Không Không gật đầu :
- Đại hiệp nói không sai, Kiến Văn Đế sau khi bị mất ngôi đế vị, trong lòng không còn nghĩ chi nữa, cũng chẳng mong chi đoạt lại ngôi đế vị. Sau khi xuất gia chỉ chú tâm tập luyện, song vì sinh trưởng trong chốn thâm cung bị cung nhân vây quanh, lại thêm gần gũi với nữ nhân quá nhiều khiến cho thận thể sớm hư nhược, nên không thể nào luyện tập kiếm pháp quyền thuật được mà chỉ có thể theo lối tĩnh tọa của Huyền môn công phu để kéo dài tuổi thọ vậy thôi.
Kim Phi Hùng càng nghe càng cảm thấy hứng thú, chàng lại hỏi :
- Nếu như ngươi nói, thì tăng nhân của Bích Vân thiền tự đã được truyền cho bộ đan thư đó phải không?
Hàn Không Không gật đầu :
- Kiến Văn Đế lúc đó lánh nạn ở Bích Vân thiền tự, lão sống cô độc một mình, hầu như tả hữu lão ta chỉ có một vị thái giám đó hầu hạ mà thôi. Sau khi Kiến Văn Đế viên tịch, thì thiền viện đã phong bế nơi ở của lão ta, chỉ các tăng nhân, không ai được phép lai vãng tới đó.
Kim Phi Hùng chợt hiểu :
- Ý ngươi muốn nói là Đạo gia đan thư vẫn còn lưu giữ tại Bích Vân thiền tự phải không?
Hàn Không Không gật đầu :
- Không sai, nhưng những người biết được chuyện này rất ít, cho nên nó mới được giữ kín cho tới hiện nay.
Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi bảo :
- Ngươi đã được mệnh danh là Tuyệt Thủ Thần Thâu, cớ sao lại không chịu hạ thủ?
Hàn Không Không lúng túng cười đáp :
- Bích Vân thiền tự ở bên ngoài nhìn vào bất quá chỉ là một thiền tự tầm thường.
Nhưng thực ra uy thế không thua kém Thiếu Lâm ở Tung Sơn. Hơn nữa, lão thái giám đã bố trí những cơ quan bí mật, ngay cả một cọng cỏ ngọn cây cũng ẩn chứa huyền cơ diệu pháp, ngoại nhân khó có thể xâm nhập vào được.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Ngươi nói quá là vô lý, ta đã ở Bích Vân thiền tự mười ngày mà đâu cảm thấy gì đặc biệt.
Hàn Không Không cười đáp :
- Đại hiệp ở nơi phòng khách bình thường, hơn nữa chỉ hạn chế ở nơi tiền viện, chớ không đi xa nơi hậu viện thì làm sao biết được.
Kim Phi Hùng hỏi ngay :
- Nói như vậy ở phía hậu viện còn có nhiều cái khác nữa à?
Hàn Không Không gật đầu :
- Không sai. Lão thâu nhi đã đến đó mấy lần, mỗi lần đều không có kết quả. Mấy năm nay ta nghiên cứu kỹ càng về tiên thiên địa số, nay đã tìm ra đường lối, chỉ thiếu người có võ công trợ thủ mà thôi.
Kim Phi Hùng lắc đầu từ chối :
- Tại hạ không có giờ rảnh, hơn nữa tại hạ cũng không cảm thấy hứng thú.
Hàn Không Không vội bảo :
- Ta biết Kim đại hiệp coi thường kim ngân châu bảo, nhưng mà bộ Đạo gia đan thư có thể nói là một loại tâm pháp võ công thượng thừa, lão thâu nhi niên kỷ đã cao, coi như cũng vô dụng còn đại hiệp tu tập huyền môn công phu, nhất định là có chỗ đắc dụng.
Kim Phi Hùng lạnh lùng nói với lão :
- Bảo vật dành cho người có đức độ, tại hạ đức mọn tài hèn tự cảm thấy mình không xứng đáng sở hữu nó, hà cớ gì phải tham lam chi cho thêm khổ.
Chàng càng cố sức chối từ, Hàn Không Không càng cảm thấy chàng đáng tin cậy, nên cất tiếng cười ha hả nói :
- Đại hiệp chớ nên cáo từ, Kiến Văn Đế là bậc vương giả của tiên triều, phàm đã là người Trung thổ thì đều có quyền dùng di vật của lão, chớ đâu phải là hành vi trộm đạo.
Kim Phi Hùng nghĩ ngợi một lát rồi nói :
- Chuyện này hãy đợi cho ta quyết đấu với Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự xong rồi hãy bàn sau, đến lúc đó ta sẽ ước hẹn với muội muội ta cùng đi.
Hàn Không Không lắc đầu lia lịa :
- Chuyện này cấp bách lắm rồi, không thể đợi thêm được nữa, còn như đại hiệp ước hẹn lệnh muội đi cùng, e rằng không được.

Kim Phi Hùng thoáng bực bội :
- Tại sao vậy? Lẽ nào ngươi lại sợ muội muội ta hay sao?
Hàn Không Không nói :
- Kim đại hiệp chớ hiểu lầm, lão không hề có ý đó.
Kim Phi Hùng khẽ thở dài :
- Ta đáp ứng cùng ngươi đi lấy Đan thư chỉ là vì sợ mật thư bị rơi vào tay bọn tà ma, sẽ gây họa cho võ lâm, không sao lường nổi, còn như những việc khác ta không hề lưu tâm đến.
Hàn Không Không dường như muốn nói nhưng lại thôi, không mở miệng thốt ra một lời nào nữa.
Kim Phi Hùng chợt cảm thấy kỳ dị, vội hỏi lão :
- Tại sao ngươi không nói gì cả?
Hàn Không Không thở dài rồi đáp :
- Lão thâu nhi có mấy lời không biết có nên nói ra hay không?
Kim Phi Hùng bực bội :
- Có gì cứ nói, đừng nên úp úp mở mở như vậy.
Hàn Không Không chần chừ một lát, rồi nói tiếp :
- Kim cô nương phải chăng là bào muội của đại hiệp thực sự?
Giọng Kim Phi Hùng cực kỳ không vui :
- Chẳng lẽ còn có người giả mạo hay sao?
Hàn Không Không vội đáp :
- Năm xưa hai người thất tán tuổi còn nhỏ, tục ngữ nói nữ nhân dễ thay đổi dung dạng, nếu chỉ dựa vào chút ký ức lúc ấu thơ, chưa chắc đã chính xác.
Kim Phi Hùng nghe lão nhắc đến điều đó, chàng chợt nhớ đến Kim Ngân Thi thường lẩn tránh chàng, trong đó tất có nguyên nhân, nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói :
- Tại hạ có mang theo một bức họa do chính thân mẫu vẽ ra, cứ theo như bức họa thì làm sao có thể nhận lầm người được.

Hồi 11

Kiến văn di bảo

Hàn Không Không cười nói :
- Trên giang hồ có thuật dị dung, làm giả thành chân biến chân thành giả, chỉ dựa vào bức họa mà nhận người chưa chắc đã đúng.
Kim Phi Hùng càng tỏ vẻ không vui :
- Ngươi cho rằng có kẻ giả mạo làm muội muội của ta sao?
Hàn Không Không lắc đầu :
- Đấy là chuyện riêng của Kim đại hiệp, lão thâu nhi nói vậy chẳng qua là để thanh minh với Kim đại hiệp thôi, chớ không hề có ác ý.
Lão ngừng lại một chút, đoạn lên tiếng nói tiếp :
- Mấy ngày gần đây anh hùng hào kiệt tứ phương đều tụ tập ở Kim Lăng, ngay cả người của Thiên Long tự cũng mượn Bích Vân thiền tự làm nơi dừng chân. Lão đây thật chẳng an tâm chút nào, nếu như Kim đại hiệp chịu hợp tác thì đêm nay chúng ta sẽ đến xem thử.

Kim Phi Hùng nghĩ một chút rồi đáp :
- Được, tối nay chúng ta cùng đi xem thử.
Hàn Không Không vui mừng :
- Hay lắm, vậy ta xin cáo từ.

Đêm đã khuya, Kim Phi Hùng cùng Hàn Không Không thi triển khinh công chạy như bay về phía Bích Vân thiền tự.
Lúc bọn họ đến trước một tòa giả sơn, Hàn Không Không nói :
- Ngọn giả sơn này hung hiểm vô lường, nếu như trời không sáng thì không cách nào vượt qua được nó.
Kim Phi Hùng không hề biết đến thuật tiên thiên địa số, nên lắc đầu bảo :
- Tòa giả sơn này chu vi không quá mươi trượng, tại hạ không tin là nó có thể làm người ta mê muội lạc lối.
Hàn Không Không vội nói :
- Điều lão nói cực kỳ xác thực, đại hiệp bắt buộc phải tin.
Kim Phi Hùng vẫn ngang bướng :
- Tại hạ phải đến đó thử xem.
Hàn Không Không vội kéo chàng lại :
- Khoan đã, dường như có người đến kìa.
Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn theo, chợt thấy một thân hình cao lớn, râu tóc vàng hoe, vận một chiếc trường sam màu vàng từ phía ngoài tường bay xẹt vô, phóng thẳng về phía ngọn giả sơn, cử động của người này cực kỳ hoảng loạn, nhưng hành động lại nhanh vô tưởng.
Ai ngờ khi vừa bước vào khu rừng trúc, hành động bỗng trở nên chậm chạp vô cùng, tựa như bị ai bịt mắt, cứ lao đi loạn xạ trong khu rừng nhỏ.
Hàn Không Không đột nhiên la lên thất thanh :
- Cửu Thiên Thần Ma.
Kim Phi Hùng giật mình kinh hãi :
- Cái rừng trúc nhỏ bé này chẳng lẽ không sao vượt qua được à?
Hàn Không Không đáp :
- Rừng trúc của ngọn giả sơn này mới nhìn thì lộn xộn vô cùng, nhưng sự thực đây là cửu cung bát bối trận đồ. Nếu như không biết thâm sâu về địa số, thì không thể nào vượt qua.
Kim Phi Hùng nhẹ nhẹ kéo tay Hàn Không Không :
- Có người đến nữa kìa.

Tiếng ống tay áo lồng lộng trước gió vang lên, rồi có hai bóng người xuất hiện, một người mặt ngọc, mình vận trường sam màu xanh giống hệt như chàng, còn người kia là một công tử mặt mũi tuấn tú, mình mặc áo gấm, đó chính là Cốc Chi Dương.
Hàn Không Không cực kỳ kinh hãi, đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng :
- Chuyện này là thế nào?
Kim Phi Hùng lạnh nhạt hừ lên một tiếng :
- Hai gã này thật là to gan lớn mật.
Nói đoạn chàng bước đến định quát gọi họ lại, song thân pháp của hai kẻ mới đến cực kỳ nhanh lẹ, chỉ trong nháy mắt hai cái bóng đã mất hút trong rừng trúc, đoạn vượt ra tòa giả sơn mà không bị ngăn trở.
Hàn Không Không vội vàng nói với Kim Phi Hùng :
- Không xong rồi, bọn chúng dường như rất quen với cách bố trí trong nội viện, chúng ta phải đi ngay, nếu không sẽ không đến kịp đâu.
Kim Phi Hùng lúc này vô cùng tức giận, chàng hậm hực đáp :
- Kẻ nào dám mạo danh ta, phải kiếm y hỏi cho ra lẽ mới được.
Hàn Không Không vội kéo tay áo chàng :
- Kim huynh hãy đi theo ta, chúng ta phải vượt qua rừng trúc này trước đã.
Hai người đang định vào thì bỗng...
Vèo... Vèo...
Bụp!
Bình!
Cửu Thiên Thần Ma đầu tóc rối bù, vung tay đánh ra liên tiếp mấy chưởng, chưởng lực của y cực kỳ mãnh liệt, khiến cho cát đá bốc lên mù mịt.
Hàn Không Không hạ giọng nói :
- Gã ma đầu này đã bị động đến chân khí rồi đó.
Kim Phi Hùng nói :
- Để y vung tay đánh loạn xạ như vậy, không bao lâu sau y sẽ chết vì hao tổn chân khí.
Hàn Không Không đột nhiên nói :
- Không được, như vậy thì sẽ làm kinh động tăng nhân trong Bích Vân thiền tự.
Kim Phi Hùng nói :
- Tại hạ sẽ dẫn y ra.
Hàn Không Không thoáng kinh ngạc :
- Bớt đi một người thì càng đỡ mệt hơn, tại sao lại phải dẫn y ra?
Kim Phi Hùng lắc đầu đáp :
- Cứu người và cái này là hai chuyện khác nhau, tại hạ đi đây.
Hàn Không Không nhăn mặt :
- Lát nữa chúng ta sẽ quay lại cứu hắn.
Giọng Kim Phi Hùng không vui :
- Bất luận kẻ đó ngày trước đối xử với tại hạ ra sao, song thấy đồng đạo trong cơn hoạn nạn lẽ nào lại không giúp đỡ, tại hạ không muốn bỏ mặc y một mình.
Nói rồi chàng xăm xăm bước tới, Hàn Không Không muốn ra tay ngăn lại, song không còn kịp, vội vàng chạy theo sau nói :
- Kim huynh chớ nên bước loạn xạ vào đó.
Kim Phi Hùng vừa bước vào trong rừng trúc, đột ngột cảm thấy trước mắt hoa lên, cảnh vật hoàn toàn đổi khác, chàng thấy mình như bị lạc vào một khu rừng rậm, núi cao vây kín không có lối ra, trong lòng chàng tuy biết đó chỉ là ảo ảnh, nhưng chàng không sao phân biệt được đông, tây, nam, bắc, nên không khỏi cảm thấy kinh dị.
Ngay lúc đó Hàn Không Không đã đến bên, lão vội giơ tay kéo chàng ra, rồi bước ngang ba bước, đoạn bảo chàng :
- Bây giờ Kim huynh đã thấy lời nói của lão thâu nhi này không sai rồi chứ?
Kim Phi Hùng chớp mắt, những cảnh tượng loạn xạ chàng vừa thấy đều biến mất, tuy hai người vẫn đứng trong rừng trúc, chàng không khỏi lắc đầu than thở :
- Chuyện này nếu như ta không chính mình tự chứng kiến thì thật là không thể nào tin nổi.
Hàn Không Không buông tiếng thở dài :

- Cơ quan bố trí ở ngoài cánh cửa của viện còn kỳ bí hiểm độc như vậy, huống hồ là trong tự viện thì còn hung hiểm khó lượng đến độ nào nữa.
Kim Phi Hùng ngước đầu nhìn Cửu Thiên Thần Ma :
- Chúng ta hãy đưa y ra trước đã, còn chuyện đi vô thiền viện thì sẽ nói sau.
Hàn Không Không thấy chàng nói như vậy, bất đắc dĩ phải bước về phía Cửu Thiên Thần Ma, đồng thời dùng truyền âm nhập mật nói với y :
- Thần quân hãy dừng tay, lão thâu nhi đến tiếp dẫn người ra đây.
Cửu Thiên Thần Ma tâm thần đang bị bấn loạn, chợt nghe thanh âm từ ngoài truyền vào, trong lòng đã dịu đi một phần, tâm thần thoáng tỉnh lại.
Hàn Không Không đưa tay nắm lấy áo y, rồi nói tiếp :
- Hãy đi theo ta.
Ba người lần lượt thoát ra khỏi khu rừng trúc bí hiểm, bỗng nghe Hàn Không Không buông tiếng thở dài :
- Lão thâu nhi phí công suốt mấy chục năm trời mới có thể tìm ra khỏi khu rừng trúc an nhiên vô sự, còn ở sau tòa giả sơn có cạm bẫy hung hiểm ra sao thì ta cũng không biết nữa.
Cửu Thiên Thần Ma liếc nhìn Kim Phi Hùng :
- Lão thâu nhi, nhà ngươi thu được đồ đệ từ lúc nào vậy?
Hàn Không Không lè lưỡi, cười đáp :
- Tội quá, tội quá, thần quân lầm rồi, vị này là...
Cửu Thiên Thần Ma được giang hồ xưng làm Ma tôn, danh tiếng lẫy lừng, cho nên y hết sức khinh thường Hàn Không Không, chẳng qua y chỉ hỏi Kim Phi Hùng cho qua chuyện vậy thôi, thấy Hàn Không Không ấp úng, nên cũng không để ý bèn hỏi sang chuyện khác :
- Tại sao ngươi biết được bí mật trong khu rừng trúc này?
Hàn Không Không khẽ nhấp nháy đôi mắt chuột ti hí rồi đáp :
- Lão thâu nhi bất quá chỉ biết được một chút mà thôi.
Cửu Thiên Thần Ma trầm giọng :
- Đưa ta vào trong.
Hàn Không Không liếc nhìn Kim Phi Hùng :
- Đi ngay bây giờ sao?
Kim Phi Hùng đang chăm chú nhìn vào tòa giả sơn, cho nên không hề nghe thấy hai người kia nói những gì.
Cửu Thiên Thần Ma hừ lạnh :
- Đương nhiên là ngay bây giờ.
Hàn Không Không do dự một lát, rồi đáp :
- Ngày khác chúng ta hãy vào, hôm nay e rằng tăng nhân ở Bích Vân thiền tự đã phát giác ra chúng ta rồi.
Cửu Thiên Thần Ma trợn mắt :
- Câm mồm, ngươi có chịu đi hay không?
Kim Phi Hùng bất chợt quay đầu lại, lạnh lùng lên tiếng :
- Hàn Không Không, chúng ta trở về thôi.
Hàn Không Không thừa biết tính khí của Cửu Thiên Thần Ma, muốn dùng cái ân huệ vừa rồi để thân thiện với y, song cũng không muốn làm cho Kim Phi Hùng nổi giận, nên trong lòng lão cực kỳ khó xử.
Cửu Thiên Thần Ma bình thường cao ngạo vô cùng, không ai dám làm trái ý lão, lão Ma tôn cho rằng Hàn Không Không quyết không thể chối từ, nào ngờ khi nghe Kim Phi Hùng nói, mặt lão thần thâu tỏ ra hết sức khó xử.
Trong lòng Cửu Thiên Thần Ma bừng bừng giận dữ :
- Hừ! Lão thâu nhi, ngươi có chịu đi hay không?
Hàn Không Không lắp bắp :
- Cái này... cái này thì...
Giọng Kim Phi Hùng lạnh lùng chen vào :
- Dẫn ngươi vô trong đó ư, cáo lỗi với ngươi vậy, lão thâu nhi đâu có trách nhiệm dẫn ngươi vô trong đó đâu.
Cửu Thiên Thần Ma hầm hầm tức giận, cánh tay áo lão khẽ phất lên một cái, một luồng âm hàn lạnh thấu xương nhằm vào Kim Phi Hùng ào tới, miệng lão hừ lạnh :
- Tiểu bối, ngươi thật muốn chết.
Kim Phi Hùng khẽ nhíu mày, song chưởng nhấc lên đang định đánh ra.

Đột nhiên một luồng chưởng phong âm nhu ập tới hóa giải luồng khí âm hàn của Cửu Thiên Thần Ma, tiếp đó có tiếng cười vang lên, chấn động màn đêm.
- Chớ nên, chớ nên. Đại địch đang ở trước mặt, chư vị hãy dừng tay.
Cửu Thiên Thần Ma cảm thấy rúng động, bởi vì luồng chưởng phong vừa phát ra đã tận dụng đến bảy thành công lực, mà khi chạm phải luồng kình lực âm nhu của đối phương liền bị tiêu tan, tựa như hòn đá ném vào đại dương mất tăm mất tích, bất giác ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra kẻ mới đến là Bách Kiếm minh chủ Cổ Trường Khanh, mặt y thoáng biến sắc :
- Cổ huynh, tại sao đi hộ vệ cho tiểu tử này?
Cổ Trường Khanh cười ha hả :
- Huynh đài hóa ra còn chưa biết, vị này là Kim huynh đệ có ngoại hiệu là Thanh Y Tu La.
Đoạn Cổ Trường Khanh vẫy tay gọi Kim Phi Hùng :
- Lại đây, ta sẽ dẫn tiến cho hai vị làm quen với nhau.
Cửu Thiên Thần Ma lạnh nhạt :
- Không cần.
Cổ Trường Khanh có vẻ lúng túng, thầm nghĩ :
"Vị thiếu niên này chỉ luyện có mấy năm công phu, nhưng danh tiếng vang dội khiến cho hai đạo hắc bạch trên giang hồ phải ngưỡng mộ, tất có chỗ hơn người."
Nghĩ vậy, nên lão cất tiếng cười hà hà, lên tiếng tiếp :
- Lúc này tệ chức có dẫn tiến thì cũng có chỗ khinh suất, vậy ngày sau mời bốn vị đến nơi phó ước thì có lẽ hay hơn.
Nói rồi lão quay sang hỏi Cửu Thiên Thần Ma :
- Cửu huynh có chuyện gì mà phải đến vào lúc canh khuya như thế?
Cửu Thiên Thần Ma liền đáp :
- Nghe nói tăng nhân Thiên Long tự ở tại thiền viện này, nên ta đến đây xem thử.
Cổ Trường Khanh thoáng điểm nụ cười :
- Kỳ hạn phó ước chẳng còn mấy ngày nữa, lúc này Cửu huynh chớ nên gây sự với bọn họ.
Cửu Thiên Thần Ma hỏi ngược lại :
- Cổ huynh cớ sao cũng có mặt ở đây?
Cổ Trường Khanh đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng :
- Nghe thuộc hạ truyền báo có hai Thanh Y Tu La đột nhập vào Bích Vân thiền tự, nên tại hạ đến đây xem hư thực ra sao.
Cửu Thiên Thần Ma đưa tay chỉ vào ngọn giả sơn :
- Lâu nay nghe danh Cổ huynh tài cao đức rộng, chắc biết rõ Cửu cung bát bối trận đồ, thuật ngũ hành sinh khắc, chẳng biết trong vườn này bố trí có gì kỳ dị không?
Cổ Trường Khanh nhìn vào rừng trúc, đoạn mỉm cười đáp :
- Cửu huynh quá khen đó thôi, rừng trúc và ngọn giả sơn quả là có điều cổ quái.
Nét mặt Cửu Thiên Thần Ma lộ ra vẻ nghi hoặc :
- Lẽ nào ngay cả Cổ huynh cũng không biết?
Cổ Trường Khanh lắc đầu :
- Cứ theo như thiển ý của huynh đệ, thì cách bố trí này cũng không có gì đặc biệt cho lắm, nhưng mà ta thật không hiểu nổi, trong một ngôi tự viện tại sao lại bố trí những trận đồ này.
Cửu Thiên Thần Ma lạnh lùng cất tiếng :
- Ngươi không biết thực sự, hay giả bộ ngây ngô?
Cổ Trường Khanh đáp :
- Tại hạ thực tình không biết, mong Cửu huynh vui lòng chỉ giáo.
Cửu Thiên Thần Ma liếc nhìn Hàn Không Không, rồi đột nhiên dùng truyền âm nói với Cổ Trường Khanh :
- Nếu như Cổ huynh có tâm hợp tác với ta, chúng ta hãy hợp lực diệt hai tên này.
Cổ Trường Khanh cố làm ra vẻ không hiểu, dùng truyền âm hỏi :
- Mong Cửu huynh nói rõ hơn, ta quả thật chưa hiểu.
Cửu Thiên Thần Ma nói :
- Tòa thiền viện nằm sau hòn giả sơn này, nghe đồn năm xưa Kiến Văn Đế lánh nạn đã mang theo vô số bảo ngọc quí giá, không hiểu tại sao tin này đến tai gã Hàn Không Không kia, để cho gã cùng với Thanh Y Tu La đến đây lấy trộm.

Cổ Trường Khanh làm bộ chợt hiểu ra :
- À, hóa ra là thế.
Cổ Trường Khanh vốn là kẻ thâm trầm, đã biết trước trong ngôi thiền tự tất phải có bảo vật quí giá, nhưng lão cố gắng làm ra vẻ là người ngoài cuộc, song ngầm quan sát các nhân vật võ lâm trong cuộc tranh giành bảo vật, khi nghe Cửu Thiên Thần Ma nói lão không thèm chú ý mà chỉ trầm ngâm suy nghĩ.
Cửu Thiên Thần Ma là kẻ có kinh nghiệm giang hồ lâu năm, thấy Cổ Trường Khanh không biểu lộ gì, nên nói tiếp :
- Hàn Không Không đã biết rõ cách vào thì chúng ta nhất quyết không để cho y sống được.
Cổ Trường Khanh mỉm cười :
- Người này biết rõ trận pháp địa số, tại sao Cửu huynh không chịu hợp tác với y?
Cửu Thiên Thần Ma cười thầm, giọng khinh bỉ :
- Cái đồ mắt chuột hạ lưu này há có gì xứng đáng hợp tác với ta sao?
Cổ Trường Khanh gật đầu :
- Cửu huynh nói không sai, nhưng người ta cơ mưu giảo hoạt, đệ đây tự thấy mình còn kém xa y, việc vào trong thiền viện cần phải hợp tác với y mới đúng.
Kim Phi Hùng đứng một bên, thấy mặt hai người khẽ rung động, biết họ đã dùng truyền âm nhập mật trao đổi nói chuyện với nhau, chàng bèn quay sang nói với Hàn Không Không :
- Chúng ta đi thôi, chẳng cần để ý tới bọn họ làm gì.
Hàn Không Không liệu định khi mình hành động tất sẽ bị Cửu Thiên Thần Ma ngăn cản, nên miệng tuy nói đáp ứng nhưng bước chân vẫn không động đậy.
Kim Phi Hùng cực kỳ bất mãn, trầm giọng quát :
- Hừ, ngươi đã bày ra việc này, tại sao đến bây giờ lại không dám đi, chẳng lẽ định đùa với ta hay sao?
Hàn Không Không vội xua tay :
- Mong Kim đại hiệp chớ hiểu lầm, lão thâu nhi sẽ đi ngay.
Đột nhiên Cửu Thiên Thần Ma gầm lên một tiếng :
- Đứng lại, lão phu có việc muốn hỏi.
Hàn Không Không vội dừng bước :
- Thần quân có việc chi phân phó?
Cửu Thiên Thần Ma lạnh lùng :
- Có thật là ngươi biết đường vào thiền viện không?
Hàn Không Không do dự một lát rồi đáp :
- Lão thâu nhi không hề nói dối, lão có thể đi qua rừng trúc được, còn phía sau tòa giả sơn thì lão phu không biết rõ lắm.
Cửu Thiên Thần Ma chợt vươn tay ra chụp vào mạch môn của Hàn Không Không :
- Được lắm, ngươi hãy dẫn ta đi.
Cử động của Cửu Thiên Thần Ma lẹ hơn điện xẹt, Hàn Không Không tuy đã phòng bị từ trước, nhưng vẫn không cách nào tránh được.
Nhưng mà y vẫn không lẹ bằng Kim Phi Hùng, ngay lúc lão ma vừa chụp vào Hàn Không Không thì Kim Phi Hùng cũng vung tay nhanh hơn chớp xẹt chụp vào cổ tay của lão.
Cửu Thiên Thần Ma hừ lạnh một tiếng, hạ thấp cổ tay xuống, định dùng Hàn Không Không làm lá chắn để đỡ thế chụp của Kim Phi Hùng.
Chiêu thức của Kim Phi Hùng lúc thực lúc hư, biến ảo khôn lường, hữu chưởng vừa đánh ra một chiêu, tả thủ đã vung ngay tới bên sườn phải của Cửu Thiên Thần Ma.
Lúc này tuy Cửu Thiên Thần Ma đã khống chế được Hàn Không Không, nhưng nếu lão không buông tay ra tất sẽ bị trọng thương vì chưởng lực của Kim Phi Hùng, nên bất đắc dĩ lão phải buông tay ra, ống tay áo rộng mượn thế phất qua ập tới trước mặt Kim Phi Hùng, thế công của lão thập phần hung mãnh.
Kim Phi Hùng không hề có ý động thủ với lão ma, thấy Hàn Không Không đã được giải thoát chàng cũng lập tức lui người ra sau.
Cửu Thiên Thần Ma dường như vô cùng tức tối, mắt lão chiếu ra hai luồng nhãn quang cực kỳ lạnh lẽo nhìn xoáy vào Kim Phi Hùng.
Cổ Trường Khanh lạnh lùng đứng bên cạnh quan sát, biết rằng nhị lão ma đầu là những nhân vật tàn độc vô biên, chỉ cần nhích động là có kẻ mất mạng, lúc này thấy mắt lão ma tràn ngập sát cơ với Kim Phi Hùng, nên vội vàng lên tiếng can ngăn :
- Các vị hãy khoan.

Cổ Trường Khanh vốn là kẻ tâm cơ, lão đã phí bao tâm huyết để lôi kéo các cao thủ võ lâm hắc bạch cùng liên thủ lập ra Bách Kiếm Minh để chống lại các môn phái ngoại lai xâm nhập vào Trung Nguyên, nên lão hoàn toàn không muốn nội bộ võ lâm Trung Nguyên bị loạn trong lúc chưa đối phó với các phái ngoài cõi Tạng Thổ, và Thái Dương cốc, Trường Xuân đảo, bèn bước lên cất tiếng cười lớn rồi nói tiếp :
- Nếu như các vị muốn vào trong thiền viện thì Cổ mỗ có thể làm người hướng đạo, các vị theo ta.
Cửu Thiên Thần Ma tuy muốn vào trong thiền viện ngay lập tức, song y không hề muốn đi cùng với các loại như Hàn Không Không, đồng thời y cũng nhận thấy mối giao hảo giữa Cổ Trường Khanh và Kim Phi Hùng có vẻ thân thiết, nên sợ mình sẽ cô thế, không làm sao chống lại hai nhân vật võ lâm siêu tuyệt.
Cổ Trường Khanh thấy nét mặt Cửu Thiên Thần Ma có vẻ trù trừ, do dự, bất giác cười lên ha hả :
- Giang hồ truyền ngôn trong thiền viện này có tàng trữ những bảo vật vô giá của chốn cung đình do Kiến Văn Đế lưu lại. Nhưng truyền ngôn thì vẫn cứ là truyền ngôn mà thôi, chứ không có ai chính mắt nhìn thấy, chúng ta bất tất phải ngờ vực lẫn nhau như thế, hãy đi xem thử rồi sẽ nói sau.
Khuôn mặt Cửu Thiên Thần Ma thoáng điểm nụ cười kỳ dị :
- Lời Cổ trang chủ nói chí phải, ta hoàn toàn không có ý muốn đoạt châu bảo mà chỉ tại...
Vừa nói đến đây Cửu Thiên Thần Ma vội ngậm miệng, không dám thốt ra thêm nữa.
Cổ Trường Khanh hiểu rõ tâm ý của lão ma, song vẻ mặt lão vẫn làm ra vẻ không biết, giả vờ bước lên trước rồi bảo :
- Phiền chư vị hãy đi theo tệ chức.
Cửu Thiên Thần Ma vội bước theo Cổ Trường Khanh, trong lúc đó Hàn Không Không âm thầm đưa mắt ra hiệu cho Kim Phi Hùng, đoạn nhẹ nhàng kéo cánh tay chàng, rồi phóng mình về phía tả biên của hòn giả sơn.
Hàn Không Không thông thuộc cách bố trí của rừng trúc, nên không đầy một thoáng đã theo thông lộ đi trước Cổ Trường Khanh.
Kim Phi Hùng bước theo sau, chàng định mắt ước lượng cảnh vật bố trí xung quanh, thấy hòn giả sơn cách cổng thiền viện này chỉ khoảng chừng bảy đến tám trượng, phía trước thiền viện bóng tùng bách rậm rạp chia thành hàng hết sức chỉnh tề.
Trên cửa thiền viện có một tấm bảng khắc bốn chữ "Tĩnh Tâm thiền viện", phía trong thiền viện không hề có ánh đèn, tựa như thiền viện này đã bị bỏ phế lâu ngày.
Hàn Không Không chỉ vào cửa thiền viện, lên tiếng nói :
- Lão thâu nhi đã đến đây hai lần, song chỉ mới đến được nửa đường mà thôi, cho nên chưa hề biết nó. Còn tối hôm nay lão thâu nhi quyết phải vô xem phía trong đó có cái gì bí mật.
Kim Phi Hùng nói :
- Chúng ta đi vô ngay đi, ta thật không muốn đi cùng với cái lão ma độc ác đó.
Hàn Không Không nghỉ ngơi một lát rồi vội vàng bước nhanh vào phía trong, miệng nói với Kim Phi Hùng :
- Lão thâu nhi nghĩ ra rồi, Kiến Văn Đế dù sao vẫn là người xuất gia, phía trong thiền viện tuy có các cơ quan mai phục, song cũng không bao giờ làm cho người ta mất mạng.
Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên :
- Kiến Văn Đế bố trí cơ quan mai phục, mục đích chẳng những để phòng bị kẻ tà đạo, mà e rằng còn để bảo vệ cho những kẻ khác không truy tìm theo dấu vết của người.
Hai người vừa nói vừa bước tới cửa thiền viện, Hàn Không Không dùng Thiên lý hỏa động dông soi vào ổ khóa một lát rồi đột ngột nói :
- Cánh cửa này đã được mở ra rồi, chắc do hai kẻ đã đột nhập vào trước chúng ta lúc nãy.
Lão dùng tay đẩy nhẹ, cánh cửa từ từ mở ra rồi quay lại đưa tay vẫy Kim Phi Hùng, cả hai vội lướt vào bên trong.
Kim Phi Hùng cũng lẹ làng bước theo Hàn Không Không vào trong thiền viện, chàng đưa mắt nhìn lên phía trong, cách trang trí thay đổi khác hẳn, ở chính giữa đại điện chiếu sáng lấp lánh của vô số tượng Phật.
Hai bên có lẽ là những gian phòng của tăng sĩ ngồi tọa thiền.
Dọc theo hai bên đại điện đều có trổ một cửa hình bán nguyệt, phía bên hữu có khắc hai chữ vàng "Trữ Kim". Phía bên tả có hai chữ "Tích Ngọc".
Kim Phi Hùng lắc đầu cười bảo :
- Mấy cái chữ này thì phải để cho kẻ phàm phu tục tử dùng, còn ở trong thiền viện này thì không hợp chút nào.

Hàn Không Không cũng cười đáp :
- Người bình thường dùng mấy chữ này để cầu may, chớ ai mà có nhiều ngọc ngà châu bảo như thế. Kiến Văn Đế dùng mấy chữ này chẳng rõ là có châu báu thực sự hay chăng?
Nói rồi bèn đi về phía Tích Ngọc môn, Kim Phi Hùng mỉm cười lên tiếng :
- Người xuất gia ngũ uẩn đều không, nếu như còn vướng bận những vật ngoại thân như vầy há chẳng phải đã trở thành bọn sư hổ mang rồi sao?
Xuyên qua cửa Tích Ngọc môn, phía trong có một hành lang dài, ở cuối hành lang là mấy gian phòng, trên mỗi gian phòng này có khắc hai chữ vàng khác nhau, song cửa đều không có khóa.
Hàn Không Không thuận tay đẩy cánh cửa ra, đoạn ghé đầu nhìn xem, phía trong phòng chất đầy những sách, dường như những loại kinh điển Phật gia, khiến lão cực kỳ thất vọng.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Đây có lẽ là Tàng Kinh Các. Hàn huynh nếu như có ý trở thành Phật thì có thể dùng đến những vật này đó.
Hàn Không Không đáp :
- Nếu như Kim huynh có thú vui thì hãy dùng nó, còn chúng ta chẳng lẽ vào đây mà chịu trở về tay không hay sao?
Kim Phi Hùng vội tắt ngay nụ cười :
- Nơi đây đã là nơi chứa kinh tàng sách của thiền viện, thì cái Đan thư gì gì đó chắc là ở đây.
Hàn Không Không lắc đầu :
- Không có đơn giản như thế, lão thái giám đó thông thuộc thuật cửu cung địa số, phép thổ mộc tương khắc, trong thiền viện này tất có bố trí cơ quan cẩn mật, lão thâu nhi chỉ e không sao tìm ra cơ quan đó mà thôi.
Kim Phi Hùng chợt như tỉnh ngộ :
- Lời ngươi nói thật có lý, ta thấy có điều chẳng nên xem nơi đây làm gì, chúng ta hãy đi ra hậu viện coi thử.
Hai người quay mình chuyển bước đi ra phía hậu viện.
Thiền viện này vô cùng rộng lớn, bởi vì bên trong không có người, lại thêm bốn bề màn đêm dày đặc bao phủ, khiến cho Kim Phi Hùng tuy có nội lực cực kỳ thâm hậu, song nhãn lực cũng bị hạn chế rất nhiều. Hàn Không Không đã nổi danh trên giang hồ với danh hiệu đệ nhất thần thâu, quen hành sự trong bóng đêm, nên thân pháp linh xảo hơn Kim Phi Hùng rất nhiều, đôi mắt ti hí của lão đảo qua liếc lại không ngừng, rồi đột nhiên nhìn xuống dưới chân, đoạn lên tiếng bảo chàng :
- Trong thiền viện này tất phải có mật thất, hoặc giả một địa đạo ngầm nào đó.
Kim Phi Hùng vội đứng lại :
- Làm sao mà ngươi biết được?
Hàn Không Không đáp :
- Đại hiệp thử nghĩ xem, Kiến Văn Đức là một vị đế quân bị thất sủng nên phòng có kẻ đến vây bắt, lại nữa người đã tham ngộ Phật môn đại giác, tự nhiên phải kiếm một nơi cực kỳ kín đáo để tĩnh tọa, tham thiền nhập định.
Kim Phi Hùng nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu :
- Quả có lý, nhưng trong ngôi thiền viện rộng lớn này bóng đêm dày đặc làm sao mà tìm thấy cho được.
Hàn Không Không lại nói :
- Lúc xây lên ngôi thiền viện này nhất định phải có nguyên nhân của nó, nếu như chúng ta tìm thấy họa đồ của ngôi thiền viện này thì mọi việc cực kỳ dễ dàng.
Kim Phi Hùng liền nói :
- Ngươi thiệt là phí lời vô ích, lúc này ta làm sao kiếm được họa đồ đó?
Giọng hai người phát ra rất nhỏ, bước chân vẫn tiếp tục chuyển động từ từ ra sau hậu viện.
Lối kiến tạo của ngôi thiền viện cực kỳ quái lạ, bọn họ tuy đi khắp nơi mà vẫn không phát hiện ra điều chi lạ lùng cả.
Kim Phi Hùng chợt dừng bước nói :
- Đủ rồi, truyền ngôn trên giang hồ chưa chắc đáng tin cậy, ngươi chỉ tốn công vô ích mà thôi.
Hàn Không Không kinh ngạc :
- Lão thâu nhi đã đi tra xét khắp nơi rồi, tin tức này rất xác thực, chúng ta hãy xem xét thêm một vòng thử xem.
Kim Phi Hùng chợt nghĩ tới một chuyện, bèn cất tiếng hỏi :

- Nghe nói Bích Vân thiền tự cũng là một môn phái trong võ lâm, điều đó có đúng không?
Hàn Không Không đáp :
- Bích Vân thiền tự tuy chưa khai tông lập phái, song người trong giang hồ đều biết võ công của tăng nhân tự viện này chẳng phải tầm thường, thậm chí còn ngang hàng với Thiếu Lâm tự nữa là đằng khác, nhưng điểm khác biệt là tăng nhân của Thiếu Lâm tự người nào cũng biết võ công, còn Bích Vân thiền tự chỉ truyền thụ võ công cho tăng nhân có tư chất đặc biệt mà thôi, các tăng nhân còn lại không khác chi người tầm thường, luôn chăm chú niệm kinh gõ mõ suốt ngày không thôi, ai nấy chú tâm học Phật, số tăng nhân biết võ công không quá hai ba chục người.
Kim Phi Hùng ồ lên một tiếng :
- Ha ha, là như thế.
Rồi chàng nói tiếp :
- Thiền viện này nằm phía sau Bích Vân thiền tự, vừa rồi Cửu Thiên Thần Ma làm náo loạn, e rằng đã kinh động đến tăng nhân trong chùa, mà tại sao lại chưa thấy bọn họ đến.
Hàn Không Không vội đáp :
- Lão thâu nhi cũng nghĩ như thế, có lẽ bọn họ không biết nơi đây ẩn chứa điều bí mật.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Chuyện này cực kỳ vô lý, năm xưa Kiến Văn Đế đến đây lánh nạn, nếu như không nhờ tăng nhân nơi đây trợ giúp, làm sao có thể hoàn thành được một gian phòng rộng lớn như vậy?
Hàn Không Không vội nói :
- Có lẽ lão quá tin tưởng vào rừng trúc này đó thôi.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Điều này cũng chưa chắc đã có lý, cứ xem xét thì trong đây tất phải có nguyên nhân của nó.
Hàn Không Không lấy tay xoa đầu :
- Thời khắc chẳng còn sớm nữa, chúng ta hãy bỏ chuyện này qua một bên được không?
Kim Phi Hùng dường như có chút kinh ngạc :
- Không được, nơi này có vẻ cổ quái lắm.
Hàn Không Không giật mình :
- Có điều chi mà cổ quái.
Kim Phi Hùng hơi ngẩng đầu lên rồi chợt nói :
- Chúng ta nãy giờ nói chuyện chớ đâu có hành động, tại sao chúng ta không còn ở nguyên vị nữa vậy?
Hàn Không Không đưa mắt ngó quanh tứ phía, sắc mặt chợt lộ vẻ hốt hoảng :
- Hỏng rồi, vừa rồi chúng ta rõ ràng ở phía hậu viện, tại sao lại có thể chuyển đến nơi này?
Kim Phi Hùng không nói tiếng nào, chỉ tung mình lướt tới phía trước, đưa tay sờ vào bức tường, quả nhiên bàn tay chàng chạm phải vách đá lạnh ngắt như băng.
Cũng chính ngay lúc đó, Hàn Không Không phóng mình theo hướng ngược lại, rồi cũng đưa tay sờ lên vách tường, cảm giác lạnh buốt của vách đá khiến lão rùng mình, đoạn la lên thất thanh :
- Chúng ta trong lúc vô ý đã bị hãm vào một gian thạch thất rồi.
Lúc này Kim Phi Hùng cũng đã đưa tay vào bốn vách đá để thăm dò, chàng cảm thấy bốn mặt đá dường như liền một khối, không thể nào tìm được khe hở để thoát ra.
Trong lòng không khỏi kinh sợ liền nói với Hàn Không Không :
- Cứ theo ta thấy phía trong thiền viện này tất có kẻ âm thầm điều khiển cơ quan bí mật, nếu không thì chúng ta làm sao có thể đi vào gian thạch thất này.
Hàn Không Không nói :
- Thiền viện này bị phong bế đã lâu, tại sao có thể có người được?
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Bích Vân thiền tự ngang hàng với Thiếu Lâm, tự nhiên sẽ chẳng thiếu nhân tài đâu.
Hàn Không Không chợt hiểu :
- Nói vậy cũng có lý, phong thanh đã truyền bá ra giang hồ thì tăng nhân của Bích Vân thiền tự ắt đã có phòng bị từ trước rồi.
Kim Phi Hùng vận dụng nhãn lực xem xét lại chung quanh một hồi, đoạn chàng lên tiếng :
- Bất luận là có người âm thầm điều khiển bên trong hay không? Chúng ta cũng phải làm cách nào thoát ra khỏi nơi đây.

Hàn Không Không lấy từ trong Bách Bảo Nang ra một vật nhỏ, quẹt nhẹ vào tường, ánh lửa lập tức lóe lên, rọi ánh lên bức tường đá, rồi lão lấy tay gõ lên bức tường liên tục. Song vẫn không cách nào tìm ra khe hở, bất giác lão bật lên tiếng thở dài buồn bã :
- Xem ra chúng ta không sao thoát khỏi nơi này rồi.
Sắc mặt Kim Phi Hùng vẫn cực kỳ giá lạnh, mấy năm nay lưu lạc giang hồ, gặp phải biết bao điều hung hiểm, nên khiến cho tính khí của chàng trở nên lạnh lùng cứng rắn vô cùng.
Chàng cũng biết rằng gian thạch thất này đã được bố trí trong thiền viện, tất phải kín đáo cẩn mật, kẻ nào đã bị nhốt vào chắc chắn sẽ không cách nào kiếm được đường ra, cho nên chàng hết sức bình tĩnh.
Lúc này Hàn Không Không cực kỳ sợ hãi, mồ hôi lão vã ra như tắm, thấy Kim Phi Hùng lẳng lặng không nói tiếng nào, bèn bảo chàng :
- Trong thạch thất này không hề tìm ra kẻ hở, cơ quan để mở tất phải ở phía ngoài.
Kim Phi Hùng cười lạnh đáp :
- Không cần ngươi phải nói điều đó.
Đột nhiên.
Ầm...
Ầm...
Những tiếng động khủng khiếp vang dội vào trong tai hai người.
Gian thạch thất bỗng rung lên dữ dội.
Hàn Không Không hoảng sợ, hét lên :
- Không xong rồi, cơ quan trong thiền viện quả nhiên đã có kẻ nào đó đang điều khiển.
Trong lúc lão đang nói, bức tường đá đối diện hai người đã chầm chậm di động.
Kim Phi Hùng trầm giọng hừ lên một tiếng :
- Xem ra bọn chúng sắp sửa ép chúng ta chết bẹp ở trong đây.
Lúc này tiếng động ầm ầm trong gian thạch thất vang lên to hơn, vách đá càng lúc càng di động lại gần hai người hơn, hai người đã hết đường lui ra sau, hai bên tả hữu cũng không còn chỗ để tránh nữa, vách đá chỉ còn cách bọn họ chừng mấy tấc nữa thôi.
Kim Phi Hùng vội hít một hơi chân khí, song chưởng đẩy ra phía trước ra ý muốn chặn vách đá lại.
Song chưởng của chàng vừa đẩy ra, lập tức có hai luồng lực đạo ào ra nhưng vì lực chuyển động của vách đá quá lớn nên chỉ khiến cho vách đá chuyển động chậm lại, không thể nào dừng lại hoàn toàn được.
Hàn Không Không cũng vận Huyền môn công phu đánh ra, hai người hợp lực chặn lại, song cũng vẫn chỉ làm cho vách đá di động chậm lại một ít nữa mà thôi, lúc này hai bức tường cách nhau càng lúc càng gần, độ khoảng chừng hai ba tấc.
Hàn Không Không thở hồng hộc, khẽ cất tiếng rên rỉ :
- Ôi! Chẳng ngờ lão thâu nhi nhất thời động lòng tham mà khiến cho Kim đại hiệp phải bị liên lụy.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp lại :
- Sinh tử có mạng, sống chết có số, không cần ngươi phải rên rỉ như thế.
Hai người đang vận công lực chặn bức tường lại làm cho bức tường đang dần dần chậm đi, chợt phân tâm nói chuyện khiến cho bức tường lại chuyển động nhanh thêm một chút.
Kim Phi Hùng thoáng giật mình, vận Huyền môn công phu ra sức đẩy tiếp.
Nhưng mà trong lòng hai người đều biết rất rõ, bọn họ cứ tiêu hao chân lực như vậy sớm muộn gì cũng sẽ mất mạng.
Hàn Không Không được giang hồ gọi là Nhất thế thần châu, vì lão có cơ trí hơn người, giảo hoạt khôn lường, chưa bao giờ chịu mất uy danh, nhưng trong tình thế cấp bách như vầy cho dù lão cơ trí tuyệt luân cũng không sao thi triển ra được. Thấy bức tường cứ tiến lại gần, lão đành nhắm mắt thốt ra một tiếng tuyệt vọng :
- Thế là xong!
Kim Phi Hùng đột nhiên thu song chưởng lại rồi lên tiếng :
- Vách đá hết di động rồi.
Hàn Không Không cũng thu hồi song chưởng lại, đoạn nhè nhẹ thở ra một hơi, xong rồi mở mắt ra nói :
- Chỗ chúng ta đang đứng tựa như có một địa đạo, chắc rằng phía trước sẽ có đường ra.
Kim Phi Hùng cũng ngước mắt nhìn về phía trước mặt :
- Cho dù có địa đạo, chúng ta cũng chưa chắc đã thoát ra được.
Thình lình.
Kẹt...

Phía trước đột nhiên hiện ra một cánh cửa.
Kim Phi Hùng chợt dừng lại không bước ra.
Xem ra trong bóng tối quả nhiên có kẻ đang điều khiển cơ quan bí mật.
Hàn Không Không thoáng động tâm cơ, nói với chàng :
- Kệ bà nó, là phúc hay là họa, nếu là họa thì không thể tránh được, chúng ta cứ đi đến đâu biết đến đó, chẳng nên biết nhiều thêm chi cho mệt.
Nói đoạn lão phóng mình vượt lên trước Kim Phi Hùng, chàng vội rút thanh đoạn kiếm, khoát tay ngăn Hàn Không Không lại :
- Hàn huynh hãy dừng lại, để cho ta lên trước cho.
Hàn Không Không quay đầu lại nhìn chàng :
- Kim đại hiệp hãy cách xa ta ra một chút, để ta đi trước khai lộ dẫn đường.
Hai người cứ âm thầm theo đường địa đạo tiến lên trước, chợt cảm thấy địa đạo hơi nghiêng xuống dưới, đường càng lúc càng dốc, rồi dần dần trên đạo lộ hiện ra những lớp đá.
Sắc mặt Hàn Không Không hiện ra vẻ nghi hoặc :
- Nơi chúng ta đang đi dường như là một đường thông đạo.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Kẻ âm thầm thao túng cơ quan bí mật tựa hồ có ý dẫn nhập chúng ta vào trong địa đạo.
Hàn Không Không chợt như hiểu ra :
- Đúng vậy, nếu như kẻ trong bóng tối không có ý như thế thì làm sao chúng ta có thể đến đây, chỉ chưa rõ dụng ý của y ra sao mà thôi.
Kim Phi Hùng đáp :
- Cho dù dụng ý của y ra sao, lúc này chúng ta bước đến đâu biết đến đó.
Hai người đi chừng ba mươi bậc đá đã đến trước một gian thạch thất, Hàn Không Không đưa tay đẩy vào, cánh cửa bằng đá của thạch thất không hề động đậy. Kim Phi Hùng vội lên tiếng :
- Ngươi hãy tránh ra để ta thử xem nào.
Chàng âm thầm vận Huyền môn công phu đẩy nhẹ một cái, cánh cửa bằng đá chợt nhích ra, để lộ ra một gian thạch thất vuông, rộng ước chừng ba trượng, phía trong là một cái bàn và băng ghế, tất cả đều bằng đá, trang trí hết sức quái lạ.
Kim Phi Hùng bước vào trước, Hàn Không Không theo sau dùng một vật lắc nhẹ một cái, ánh lửa soi sáng gian thạch thất, chợt thấy phía trên thạch bàn hiện ra hai dòng chữ, nét uốn lượn như rồng bay phượng múa :
"Phật môn là chốn tịnh địa, hà tất có bảo vật? Rời khỏi nơi này ngay, bằng không sẽ gặp tai họa."
Ánh mực đen lấp lánh còn chưa khô hết, khiến cho Kim Phi Hùng ngẩn người kinh ngạc, chàng thầm nghĩ :
"Cứ xem chuyện này đủ biết phía trong thiền viện quả nhiên có người canh giữ."
Hàn Không Không gật đầu :
- Chúng ta không có họa đồ mà cứ liều xông vào cũng vô ích mà thôi, chi bằng hãy nghe theo lời khuyên của kẻ giấu mặt rời khỏi nơi đây là hơn.
Kim Phi Hùng nghĩ ngợi giây lát rồi nói :
- Nhưng mà gian thạch thất này không có đường thông ra bên ngoài thì làm sao chúng ta thoát ra được?
Hàn Không Không giơ cao ngọn đèn trong tay rồi bảo :
- Chúng ta hãy đi tìm thử xem.
Đoạn lão dùng ngọn đèn nhanh chóng xem xét kỹ trong gian thạch thất, đột nhiên lão reo lên vui mừng :
- Ở đây rồi!
Nói xong lão lấy tay đẩy mạnh vào tường.
Cạch...
Liền đó bỗng thấy hiện ra một khung cửa nhỏ, Hàn Không Không lấy chân đạp vào đó nói :
- Sau cánh cửa này tất là lối ra rồi đó!
Vừa ra khỏi thạch môn, phía trước hiện rõ một lối đi ngắn, đi được mấy trăm bước thì không còn thấy đường ra đâu nữa.
Kim Phi Hùng dừng lại, cất tiếng nói :
- Địa đạo này ẩm ướt vô cùng, không biết dẫn đến đâu?
Hàn Không Không giơ cao ngọn đèn nhỏ đáp :
- Bọn họ đã xây nên địa đạo này tất nhiên có dụng ý gì đây, chúng ta tìm thử xem sao?

Bất ngờ từ trên đỉnh đầu hai người có thanh âm trầm đục vang lên :
- Phúc họa vô lối, chỉ do thế nhân mà ra, nhị vị đã biết dừng đúng lúc, thật là người thức thời, xin mời nhị vị lên đây.
Kim Phi Hùng vội vàng ngước nhìn vào chỗ có thanh âm vừa phát ra, quả nhiên thấy có một lỗ trống, lập tức vọt mình theo đó mà tung ra bên ngoài.
Hàn Không Không cũng nhanh lẹ phóng người theo.
Khi hai người chân vừa chạm đất, thấy sương sớm phủ khắp xung quanh, phương đông đã hiện ra ánh sáng trắng mờ.
Kim Phi Hùng khẽ buông tiếng thở dài, hỏi Hàn Không Không :
- Nơi này là địa phương nào vậy?
Hàn Không Không đưa mắt nhìn chung quanh rồi đáp :
- Nơi này có lẽ là Chung Sơn.
Kim Phi Hùng bước lên trước, hạ giọng nói :
- Đi thôi, chúng ta phải trở về.
Hàn Không Không thấy mặt Kim Phi Hùng hơi nhăn lại, biết trong lòng chàng không vui liền lên tiếng :
- Chỉ giận lão thâu nhi vô tâm, không chịu tra xét sự tình cho minh bạch để làm phiền đến tôn giá phải mất công vô ích.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cất tiếng đáp lại :
- Trước đây tại hạ không hề có ý xâm nhập vào thiền viện này, chẳng qua chỉ vì hiếu kỳ mà thôi, từ đây về sau đây là chuyện riêng của tại hạ.
Hàn Không Không ngơ ngác nói :
- Lão thâu nhi không minh bạch ý của Kim đại hiệp.
Kim Phi Hùng lớn tiếng cười đáp :
- Ta nói cho lão biết, Thanh Y Tu La không dễ dàng chịu thua như vậy đâu.
Hàn Không Không chợt hiểu :
- Ý của Kim đại hiệp là muốn quay lại hay chăng?
Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng rồi nói :
- Ta phải giao đấu với tăng nhân của Bích Vân thiền tự để xem bọn họ có tài cán gì mà dám phách lối như thế.
Hàn Không Không lắc đầu :
- Chuyện này thì lão thâu nhi không hề có ý tham dự.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Ta đâu có muốn mời ngươi trợ thủ bao giờ?
Hàn Không Không nhún vai, miệng lão cười khổ :
- Lão thâu nhi chẳng phải nhát gan đâu, vì cảm thấy chuyện này vô nghĩa quá.
Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên :
- Chuyện tối qua là do ngươi an bài, cớ sao bây giờ lại không muốn làm nữa?
Hàn Không Không vội tiếp lời :
- Chuyện này hết sức rõ ràng, lúc trước lão thâu nhi cho rằng trong đó có bảo vật, đến nay mới phát hiện bên trong có người âm thầm điều khiển cơ quan bí mật, chứng tỏ bảo vật đã rơi vào tay người ta, chúng ta có đến cũng vô ích thôi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười lên một tràng dài :
- Hóa ra là như thế.
Hàn Không Không đột nhiên dừng bước :
- Tối qua có mấy người khác cũng đột nhập vào đó, không biết bọn họ ra sao rồi.
Kim Phi Hùng giọng lạnh như băng :
- Bọn chúng có lẽ cũng không may mắn hơn chúng ta đâu.
Hàn Không Không vẫn không chịu yên :
- Cái vị Thanh Y Tu La giả mạo đó thì lão thâu nhi không biết, còn đối với Phụng Lăng trang chủ Cổ Trường Khanh thì những cái cơ quan này vị tất đã làm cho lão khó chịu.
Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi bảo Hàn Không Không :
- Hai ta phải chia tay ở đây thôi, ta phải đi tìm một người.
Hàn Không Không chợt nói :
- Phải chăng Kim đại hiệp đến tìm Ngọc Phiến Lang Quân của Phụng Lăng trang?

Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Sai rồi, ta phải đi tìm xá muội.
Ánh mắt Hàn Không Không chiếu ra tia nhìn kỳ dị :
- Lão thâu nhi có thể đi cùng được không?
Kim Phi Hùng đáp :
- Không cần, chúng ta hợp tác đến đây là chấm dứt.
Hàn Không Không cực kỳ thất vọng :
- Chúng ta chỉ tạm thời chia tay song chuyện hợp tác của chúng ta vẫn có hiệu lực mà.
Kim Phi Hùng khoát tay :
- Ngươi đi đi, chuyện hợp tác sẽ nói sau.
Hàn Không Không biết ý chàng đã quyết, nên lanh lẹ phóng mình đi mất dạng.
Kim Phi Hùng đang định bước xuống núi, đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, thì ra là Cổ Trường Khanh chầm chậm bước tới, mỉm cười nói với chàng :
- Việc tối hôm qua thật là ly kỳ biết bao!
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Cổ trang chủ quả là cao minh, lại thêm tinh thông thuật cửu cung địa số, lẽ đâu không nhận ra phía trong thiền viện có chỗ quái lạ.
Cổ Trường Khanh cười ha hả đáp :
- Ngu huynh nhất thời sơ ý, không nghĩ ra phía trong có người thao tác, cơ hồ đều bị hắn ta xỏ mũi dắt đi.
Kim Phi Hùng hỏi :
- Kẻ điều khiển thao tác cơ quan bên trong phải chăng là tăng nhân của Bích Vân thiền tự.
Cổ Trường Khanh lắc đầu :
- Bích Vân thiền tự lúc này có nhiều chuyện phải lo, đâu có thời giờ mà làm những chuyện này.
Kim Phi Hùng thoáng động tâm :
- Nói như vậy có nghĩa là do kẻ khác làm ư?
Cổ Trường Khanh khẽ gật đầu :
- Ngu huynh nhất thời không sao tra xét ra được là nhân vật nào đứng sau chuyện này.
Kim Phi Hùng hỏi tiếp :
- Còn vị đồng hành Cửu Thiên Thần Ma đi cùng với Cổ trang chủ đâu rồi?
Cổ Trường Khanh nhẹ buông tiếng thở dài :
- Chỉ e rằng y đã bị hãm nhập trong thiền viện.
Đoạn lão ngước mặt nhìn lên trời rồi bảo chàng :
- Thời khắc không còn sớm nữa, huynh đệ nếu như vô sự có thể đi cùng với ngu huynh, cứ theo như ngu huynh đây, tình thế ở Kim Lăng càng lúc càng phức tạp.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tiểu đệ đang có chuyện gấp, ngày sau sẽ gặp lại.
Cổ Trường Khanh cũng không gượng ép, bèn vòng tay cáo biệt, rồi bước đi.
Trong lòng Kim Phi Hùng có chuyện, mất cho một đêm không ngủ, chàng vẫn tung mình phóng như bay về phía sông Tần Hoài, thấy du thuyền Kỷ La Xuân của Bạch Lãnh Thu vẫn còn đậu lại ở đó, liền phóng mình lên thuyền lớn tiếng gọi :
- Tử Quyên cô nương đã dậy chưa?
Tử Quyên liền ứng tiếng, rồi đi ra ngoài thuyền, thấy Kim Phi Hùng đến nét mặt nàng lộ ra vẻ kinh dị vội cất tiếng :
- Kính chào công tử.
Kim Phi Hùng đi vào trong thuyền, ngồi xuống hỏi nàng :
- Kim cô nương có đến đây không?
Tử Quyên lắc đầu :
- Kim cô nương và Tô cô nương đều không đến đây.
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Nàng có biết hai người hiện giờ đang ở đâu không?
Tử Quyên liền đáp :
- Tiểu tỳ rất hiếm khi rời khỏi thuyền, cho dù bọn họ có nói thì cũng vô dụng mà thôi.

Kim Phi Hùng thấy Tử Quyên nói vậy, chàng thất vọng đứng dậy đi ra khỏi thuyền trở về khách điếm, khẽ đưa mắt liếc nhìn gian phòng phía đông, Cốc Chi Dương dường như không có trong phòng, thế là chàng quay trở về phòng mình.
Vừa đặt mình xuống giường, chàng định nhắm mắt nghỉ ngơi. Thốt nhiên có tiếng gõ cửa vọng vào, chàng vội mở cửa nhìn ra thấy Kim Ngân Thi, bất giác giọng chàng không vui :
- Hai hôm nay ngươi đi đâu vậy? Ngươi khiến ta lo lắng không yên chút nào.
Kim Ngân Thi cũng không vui bảo chàng :
- Ca ca còn dám trách tiểu muội hả. Việc chính thì ca ca không lo, cứ mãi đi chung với cái lão Thần thâu Hàn Không Không, vạn nhất xảy ra cớ sự há chẳng phải ôm hận suốt đời hay sao?
Kim Phi Hùng kinh ngạc :
- Tại sao muội muội lại biết chuyện này?
Kim Ngân Thi ngầm hối hận vì mình đã lỡ miệng, cố làm bộ tức giận đáp :
- Ca ca, bốn phía bị kẻ thù vây hãm, nhất cử nhất động làm sao mà qua mắt bọn chúng được.
Kim Phi Hùng thoáng có vẻ bực bội :
- Ta có lý của ta, không cần ngươi phải lo lắng.
Kim Ngân Thi nhè nhẹ buông tiếng thở dài, đoạn im lặng một hồi sau đó ngẩng mặt lên nói với Kim Phi Hùng :
- Tiểu muội đến đây để từ biệt ca ca, vài hôm nữa tiểu muội phải rời khỏi Kim Lăng.
Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc, vội đứng bật dậy :
- Không được, từ nay về sau muội muội không được rời ta nửa bước.
Kim Ngân Thi khẽ lắc đầu, giọng cương quyết :
- Chuyện này thì không thể được, tiểu muội không thể phản lại lệnh bài của sư môn.
Kim Phi Hùng vô cùng kích động :
- Sư phụ của muội là người trong chốn Phật môn, tại sao lại vô lý đến như thế?
Kim Ngân Thi đáp :
- Đã là môn hạ của sư phụ thì phải tuân theo lệnh bài của sư môn, điều đó có gì là đáng trách.
Kim Phi Hùng biết muội muội chàng nói rất thực tình, nên chàng trầm mặc một hồi, đoạn nói :
- Như vậy thì huynh muội chúng ta chừng nào mới được gặp lại.
Kim Ngân Thi khóe mắt ngấn lệ, nghẹn ngào đáp :
- Có thể là mấy ngày sau nữa, song cũng có thể không bao giờ gặp lại.
Kim Phi Hùng chợt cau đôi mày, ánh mắt sáng rực chiếu thẳng vào mặt nàng :
- Có chuyện gì xảy ra vậy?
Kim Ngân Thi lẳng lặng không đáp, chỉ lắc đầu buồn bã :
- Chuyện này có ẩn tình khó nói, ca ca đừng nên tra vấn tiểu muội làm chi cho thêm buồn.
Kim Phi Hùng bỗng đổi giọng :
- Không được, ta phải đến gặp lệnh sư để hỏi cho ra chuyện, tại sao sư phụ ngươi lại an bài như vậy?
Chàng đi đi lại lại trong phòng rồi nói tiếp :
- Nếu như bà ta quả thật có điều khó nghĩ thì ngu huynh sẽ không gây chuyện khó dễ chi đâu.
Kim Ngân Thi gật đầu :
- Tiểu muội sẽ đem lời của ca ca về bẩm báo với sư môn.
Nàng dừng lại một lát, đoạn lên tiếng nói tiếp :
- Đáng lý tiểu muội phải lưu lại cho đến khi trận đấu của ca ca với Võ Đang và Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự xong mới có thể đi được, nhưng mà...
Kim Phi Hùng cười lên một tràng dài :
- Điều đó thì không cần thiết, không có muội muội bên cạnh ta càng đỡ lo hơn.
Kim Ngân Thi cúi đầu, lấy tay mân mê vạt áo, giọng nàng nhỏ lại :
- Chuyện đi cứu Bạch cô nương thì ca ca chớ quên, người ta đã có thâm tình với ca ca như vậy, không nên bỏ mặc người ta.
Kim Phi Hùng khẳng khái :
- Ca ca đây ân oán phân minh, không bao giờ thất hứa với nữ nhân.
Kim Ngân Thi nói giọng đượm buồn :
- Nếu như ca ca chỉ thương hại nàng thôi thì chớ đi làm chuyện đó.
Kim Phi Hùng trừng mắt nhìn nàng :
- Tại sao vậy?

Kim Ngân Thi bật tiếng thở dài :
- Trường Xuân đảo không hề làm khó dễ gì nữ nhân cả, bọn họ bắt Bạch Lãnh Thu chỉ vì nàng là người đồng hành của Thanh Y Tu La, nếu như ca ca không có cảm tình với nàng thì Bạch Lãnh Thu cũng chỉ là một ca kỹ bình thường trên sông Tần Hoài mà thôi.
Lời nói của nàng khiến cho Kim Phi Hùng thoáng ngây người nghĩ ngợi. Tuy chàng phủ nhận quan hệ của mình với Bạch Lãnh Thu, song chàng không thể thừa nhận chàng đã trao tín vật cho nàng.
Kim Ngân Thi thấy chàng im lặng không đáp, nên bèn nói tiếp :
- Tiểu muội tuy chưa từng gặp Bạch cô nương, nhưng mà nghe Tử Quyên nói nàng rất tự cao, chỉ có với ca ca nàng mới biểu lộ mối chân tình của mình mà thôi.
Kim Phi Hùng thoáng cau mày :
- Muội muội không cần phải nói nữa.
Kim Ngân Thi bật tiếng thở dài :
- Không nói nữa thì thôi.
Đoạn nàng đứng dậy nói tiếp :
- Tiểu muội không thể lưu lại đây lâu, ca ca phải nên bảo trọng.
Kim Phi Hùng đột nhiên cảm thấy bi thương vạn phần, vì chàng là người tràn đầy tình cảm, tuy mối huyết thù in đậm trong lòng không có lúc nào nguôi, đã biến chàng trở thành một con người lạnh lùng tàn khốc. Song đó chỉ là bề ngoài, một khi bị chân tình kích động, liền khiến chàng trở thành một người khác hoàn toàn, vẻ mặt lạnh biến mất, bước tới nắm hai tay nàng :
- Muội muội hãy trở về theo huấn lệnh của sư phụ, nên nhớ bảo trọng lấy thân, vạn nhất ngu huynh không may táng mạng trong lần quyết đấu này, thì muội hãy thay ta báo thù cho gia phụ, gia mẫu chúng ta.
Kim Ngân Thi bị chàng nắm chặt hai tay, bản thân bất ngờ như có luồng điện chạy qua, thân hình nàng khẽ run lên, mặt đỏ hồng, nói với chàng :
- Ca ca không nên nói những lời không may như thế, ca ca phải đánh bại bọn chúng.
Nói rồi nàng nhẹ nhàng rút hai tay ra, không dám nhìn thẳng vào mắt Kim Phi Hùng, đoạn lẹ làng quay người chạy nhanh ra cửa.
Kim Phi Hùng vốn tính tình hào sảng, chàng không hề chú ý câu nệ tiểu tiết, cho nên không hề lưu tâm đến vẻ mặt khác lạ của Kim Ngân Thi, mắt chàng nhìn theo bóng Kim Ngân Thi cho đến khi nàng hoàn toàn mất dạng, miệng chàng lẩm bẩm :
- Muội muội mình đi rồi thì càng tốt, ta đỡ phải lo lắng.
Chợt nghe phía ngoài cửa vang đến một tràng cười sảng khoái, rồi có một thanh âm vang lên :
- Tình huynh muội của huynh đài thật là khác xa người thường, tại hạ thật vô cùng bái phục.
Liền đó tấm rèm cửa bị vẹt qua một bên, Cốc Chi Dương nhẹ nhàng lướt vào.
Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc, vội hỏi :
- Cốc huynh đã về rồi à?
Cốc Chi Dương đáp :
- Chỉ vì có lệnh muội ở đây nên ta không tiện vào quấy rầy huynh đài đó thôi.
Trong lòng Kim Phi Hùng tuy không vui, nhưng chàng cũng chẳng tiện nói ra mà chỉ hạ giọng mời y :
- Cốc huynh hãy an tọa.
Cốc Chi Dương không hề khách khí, liền ngồi xuống ngay lập tức, đoạn bảo chàng :
- Gần đây Kim Lăng càng lúc càng náo nhiệt, có lẽ võ lâm Trung Nguyên sắp xảy ra đại sự.
Kim Phi Hùng cố làm ra vẻ ngơ ngác :
- Cốc huynh chắc rất nhanh nhạy, không biết lại có tin gì mới chăng?
Cốc Chi Dương cất tiếng cười lạnh :
- Điều mà Kim huynh biết e rằng còn nhiều hơn ta nữa kìa.
Kim Phi Hùng thoáng động tâm, chàng mỉm cười đáp :
- Tại hạ làm sao mà linh thông tin tức bằng Cốc huynh được?
Cốc Chi Dương bỗng cười lên ha hả :
- Kim huynh quả là người kín miệng thật, nhưng theo ta nghĩ, Kim huynh mới chính là chủ nhân của cuộc nhiệt náo này.
Kim Phi Hùng biết y đến đây để thám thính mình nên cũng ứng tiếng đáp :
- Thật chẳng dám, Cốc huynh quá đề cao ta đó thôi.
Cốc Chi Dương chợt nghiêm sắc mặt :

- Gần đây những nhân vật võ lâm đến Kim Lăng theo như nhận xét của ta thì ngoài thế lực của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo còn có Bách Kiếm Minh và phái Võ Đang, lại thêm tăng nhân Thiên Long tự, mà phái Võ Đang đã liên thủ với Thiên Long tự, nên thực ra chỉ còn lại bốn thế lực mà thôi.
Y ngừng lại một lát rồi nói tiếp :
- Trong bốn thế lực này, tự nhiên là Bách Kiếm Minh có thanh thế lớn nhất, nhưng về sau này ai mạnh hơn ai thì khó mà nói trước được.
Kim Phi Hùng liếc nhìn y rồi đáp :
- Ta không hiểu ý của Cốc huynh.
Cốc Chi Dương cười nói :
- Ngoài mặt thì dường như Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, thậm chí cả Thiên Long tự cũng đến Trung thổ có ý tranh bá võ lâm, các phái võ lâm Trung thổ cần liên thủ để chống lại thế lực ngoại lai. Song thực tế mục đích của mọi người chỉ là để...
Y bật cười ha hả, đoạn nói tiếp :
- Ngay cả Kim huynh cũng chẳng phải là ngoại lệ...
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tại hạ thật tình là kẻ ngu muội, không hiểu được cao kiến của Cốc huynh.
Cốc Chi Dương lại cười đáp :
- Hiểu hay không điều đó không cần biết, nhưng mà ta hỏi thật, Kim huynh đến đây lần này mục đích là để báo thù cho lệnh tôn phải chăng?
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười lên một tràng :
- Nếu như Cốc huynh không tin vậy thì tùy ý huynh đài muốn cho là sao cũng được.
Cốc Chi Dương gật đầu :
- Điểm này thì ta tuyệt đối tin lời của Kim huynh, song theo ta nhận xét thì tình thế tựa như vô cùng bất lợi cho ngươi đó.
Kim Phi Hùng thản nhiên nói :
- Không sai, tại hạ vốn hành sự trên giang hồ cô độc một mình, nhưng mà điều đó chẳng hề quan trọng.
Cốc Chi Dương lại lên tiếng :
- Ta có ý muốn trợ thủ cùng Kim huynh, không biết Kim huynh có chịu dung nạp ta không?
Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi cất tiếng :
- Cốc huynh đã quan tâm đến ta như vậy thật khiến ta cảm kích vô cùng, tiếc rằng tính cách ta bẩm sinh là như vậy, ta không mong người khác thông cảm hiểu ta.
Cốc Chi Dương cười lớn :
- Từ lúc này trở đi, chúng ta không nên xâm phạm vào chuyện riêng tư của nhau, nếu như có gì thái quá thật chẳng hay ho đâu.
Kim Phi Hùng nghe vậy biết y có ý ám chỉ mình, nhưng về việc gì thì chàng cũng không được minh bạch, nên thoáng ngẩn người, mặt lộ vẻ ngạc nhiên :
- Mong Cốc huynh hãy chỉ giáo rõ thêm.
Cốc Chi Dương lắc đầu :
- Thiên cơ bất khả lộ, Kim huynh nếu như có thành ý thì cứ gật đầu là được rồi.
Kim Phi Hùng lúng túng :
- Cái này... Cái này thì...
Cốc Chi Dương chợt đứng bật dậy, miệng quát lớn :
- Kẻ nào ở ngoài cửa đó?
Phía bên ngoài chợt vọng vào một tràng cười, rồi một người lững thững tiến vào trong phòng.
Cốc Chi Dương ngẩng đầu nhìn lên thấy Cổ Trường Khanh liền sa sầm nét mặt, bực tức hừ lên một tiếng.
Kim Phi Hùng cũng bất ngờ hết sức, vội lên tiếng :
- Giờ này mà Trang chủ vẫn chưa quay về nghỉ ngơi sao?
Cổ Trường Khanh mỉm cười đáp :
- Vừa rồi ta mới được thuộc hạ truyền tin sự tình đã có sự thay đổi.
Đoạn lão kín đáo đưa mắt liếc nhìn Cốc Chi Dương :
- Chỉ vì chuyện có liên quan đến hiền đệ cho nên ta mới đến đây.
Kim Phi Hùng nghe vậy liền hỏi :
- Trang chủ muốn ám chỉ đến việc gì?
Cổ Trường Khanh từ từ đáp :

- Hiền đệ hãy tạm thời nghỉ ngơi một chút, đợi một lát nữa mời hiền đệ đến Bách Minh một chuyến.
Cốc Chi Dương vội đứng dậy nói với chàng :
- Tại hạ tạm thời cáo lui, việc này có quyết định như vậy là được rồi.
Kim Phi Hùng hấp tấp lên tiếng :
- Mong Cốc huynh lưu lại đây một chút, ta sẽ dẫn tiến hai vị với nhau.
Cốc Chi Dương cười lên ha hả :
- Không cần đâu, ta đã ngưỡng mộ đại danh của Phượng Lăng trang chủ từ lâu rồi.
Cổ Trường Khanh cũng không chịu kém, liền cười lên một tràng dài :
- Cốc huynh đến Kim Lăng đã lâu mà ta đây cũng không có dịp đến thăm thật là đáng tiếc.
Cốc Chi Dương giọng có vẻ châm chọc :
- Hay lắm, sau này chúng ta còn gặp nhau nhiều, lúc này bản nhân cũng chẳng muốn làm phiền các ngươi đâu.
Cốc Chi Dương bình sinh tính tình hết sức cuồng ngạo, tuy biết rõ đối phương là Minh chủ của Bách Kiếm Minh, song chàng không coi lão ra gì, quay người nghênh ngang bước đi.
Cổ Trường Khanh chợt tắt ngay nụ cười, đôi mày của lão chợt cau lại, đoạn nói với Kim Phi Hùng :
- Kim huynh đệ về sau nên bớt thân cận với hắn ta, gã này có lai lịch cực kỳ khả nghi, có lẽ gã chính là người của Thái Dương cốc đó.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Tại hạ chẳng cầu danh lợi, nên chẳng sợ người lợi dụng đâu.
Cổ Trường Khanh hạ giọng :
- Tuy nói như thế, nhưng cũng nên cẩn thận mới được.
Kim Phi Hùng gật đầu, rồi chuyển sang chuyện khác :
- Lúc nãy Trang chủ nói có chuyện gì thay đổi?
Cổ Trường Khanh cười đáp :
- Hồi nãy có Cốc Chi Dương ở đây, ta không tiện nói nên mới ước hẹn hiền đệ đến bản minh, còn hiện giờ có thể nói chuyện đàm luận thoải mái.
Lão ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :
- Lúc hiền đệ ra khỏi thiền viện, phải chăng là có người chỉ dẫn?
Kim Phi Hùng đáp :
- Không sai, nghe thanh âm truyền lại tựa như kẻ đó là người xuất gia.
Cổ Trường Khanh gật đầu đáp :
- Ngu huynh cũng nghĩ giống hệt như hiền đệ, cho nên phía trong thiền viện ta nghĩ tất phải có một kẻ ẩn mình biết rõ các cơ quan bí mật trong đó.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Thiền viện đó là ngôi biệt viện trong Bích Vân thiền tự, tất nhiên bản tự sẽ phái người đến canh giữ, tại hạ nghĩ điều này chẳng có gì là quái dị cả.
Cổ Trường Khanh liên tục lắc đầu :
- Sự tình không đơn giản như hiền đệ nghĩ đâu, theo ta suy đoán, đó chẳng phải là người của Bích Vân thiền viện.
Kim Phi Hùng kinh ngạc :
- Mong Trang chủ nói rõ hơn.
Cổ Trường Khanh liền lên tiếng :
- Cứ theo tin tức mà ngu huynh có được, Bích Vân thiền tự không biết gì về ngôi thiền viện phía sau này, thậm chí còn không hay rằng có người đến đó để săn tìm bảo vật nữa.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Chuyện này thì tại hạ không thể tin được.
Cổ Trường Khanh nghiêm giọng :
- Tin tức mà ngu huynh thu được hoàn toàn có thể tin cậy.
Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi nói :
- Nếu như trong thiền viện đó có ngoại nhân ẩn mình thì hắn đã vận chuyển bảo vật đi từ lâu rồi, cớ sao lại để ở trong thiền viện hoang phế đó.
Cổ Trường Khanh nghĩ ngợi một lát, đoạn nói :
- Hoặc giả y có một mưu đồ nào khác, nên mượn các cơ quan bí mật trong thiền viện để tiêu diệt bớt một số nhân vật võ lâm.

Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Nếu như y động sát cơ thì làm sao lại chỉ dẫn đường cho chúng ta thoát ra.
Cổ Trường Khanh cười hà hà :
- Hiền đệ quả chẳng phải là người trá ngụy hung tàn, lẽ nào lại không biết cái việc muốn bắt thì phải nhử để cho một số người thoát ra truyền bá tin này ra trong giang hồ.
Kim Phi Hùng im lặng không đáp, chàng vô ý mà dính vào chuyện này, chứ chàng không có hứng thú với việc tranh đoạt bảo vật, lại cũng không muốn phí tâm đi nghĩ ngợi những chuyện vô ích.
Cổ Trường Khanh thấy chàng lẳng lặng không nói liền tiếp lời :
- Nghe nói hiền đệ sắp đi ra Trường Xuân đảo?
Kim Phi Hùng kinh ngạc :
- Tại sao Trang chủ cũng biết được chuyện này?
Cổ Trường Khanh mỉm cười đáp :
- Bạch Lãnh Thu là ca kỹ cực kỳ danh tiếng trên sông Tần Hoài, đột nhiên bị người ta bắt cóc, há có thể giấu được tai mắt của võ lâm giang hồ hay sao?
Kim Phi Hùng nhẹ buông tiếng thở dài :
- Tại hạ ngẫu nhiên quen biết với nàng, không ngờ lại phải chuốc thêm phiền lụy vào thân.
Cổ Trường Khanh cười lớn :
- Tự cổ mỹ nhân mộ anh hùng, âu cũng là chuyện cực kỳ dễ hiểu.
Kim Phi Hùng khẽ cau mày :
- Trang chủ chớ nên đùa cợt như thế!
Cổ Trường Khanh thôi không cười nữa, nhỏ giọng nói :
- Chuyện này theo như ngu huynh xét thấy nó có nhiều chỗ không hợp tình hợp lý.
Đoạn lão thở dài nói tiếp :
- Trường Xuân đảo đường đường là một môn phái, lại đi bắt cóc một ca nữ trên sông Tần Hoài rồi để lại thiếp mời ước hẹn cùng hiền đệ, đó là điều khó hiểu nhất.
Hiền đệ quen biết với Bạch Lãnh Thu chỉ mới có mấy ngày mà bọn họ đã mai phục từ trước, tại sao không hạ thủ sớm lại đợi cho đến lúc hai người quen nhau mới ra tay hành động. Đây rõ ràng là quyết định nhất thời mà thôi, nhưng nếu như là nhất thời thì cớ sao bọn họ phải kiên trì mai phục lâu như vậy?
Kim Phi Hùng ban đầu cũng nghĩ tới điều đó, nay nghe Cổ Trường Khanh nói đến, chàng cảm thấy cực kỳ có lý, bất giác ngây người ngạc nhiên một hồi rồi nói :
- Nếu như vậy thì thân thế của Bạch Lãnh Thu có chỗ rất là khả nghi.
Cổ Trường Khanh gật đầu liên tục :
- Ngu huynh cũng nghĩ như vậy, ta chắc rằng Bạch Lãnh Thu cũng là người của Trường Xuân đảo, có lẽ bọn họ đến để tra xét một việc gì đó, cho nên mới giả trang làm ca nữ, sau khi phát hiện ra võ công của hiền đệ quá cao cường, hoặc giả chiêu số giống như một môn phái nào đó nên mới tìm cách để cho hiền đệ rời khỏi Kim Lăng, nhằm bớt đi trở ngại cho họ mà thôi.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tại hạ càng nghĩ càng cảm thấy hồ đồ vô cùng.
Trong lòng Kim Phi Hùng đang lo nghĩ việc báo thù cho song thân, cho nên lời của Cổ Trường Khanh tuy cực kỳ có lý, song chàng cũng chẳng suy tư về những lời lão nói.
Cổ Trường Khanh lại mỉm cười một cách bí mật :
- Theo như ngu huynh được biết thì tiểu muội Kim cô nương thường đi tới hoa thuyền Kỷ La Xuân, dù sao đó là nơi không được thanh nhã cho lắm, hiền đệ hãy hỏi nàng cho kỹ về cái chuyện này.
Kim Phi Hùng nhẹ buông tiếng thở dài :
- Xá muội đã theo sư phụ nàng rời khỏi Kim Lăng rồi.

Hồi 12

Tứ đại ma tôn

Cổ Trường Khanh mỉm cười :
- Đây cũng là một chuyện thật là khéo léo.
Nói đoạn lão lập tức đứng dậy nói với chàng :
- Ngu huynh phải trở về phân phó một vài sự việc, không tiện đàm luận với đệ lâu được, ngày mai chính là kỳ hẹn ước với Thiên Long tự, hiền đệ nên dưỡng thần luyện khí để chuẩn bị nghênh chiến với bọn chúng.
Kim Phi Hùng chẳng hề mảy may lưu tâm đến chuyện ước đấu với Tứ đại tôn giả, chàng vội gật đầu tỏ vẻ như biết rồi.
Cổ Trường Khanh đi rồi, chàng bình tâm nghĩ lại những chuyện xảy ra suốt mấy ngày qua, chàng âm thầm tự nhủ :
"Cứ suy theo chuyện này, hành tích của muội muội mình quả có nhiều điều khả nghi."
Nghĩ đến đây, chàng chợt hối hận vì đã không hỏi rõ ngọn ngành, nếu như quả thật nàng là kẻ mạo danh, nhất định sẽ có chỗ sơ hở.
Chàng chợt liên tưởng đến Bạch Lãnh Thu, chàng cảm thấy cô nương này có võ công phi phàm, tại sao lại đến phô trương thanh thế trên sông Tần Hoài, tuy nói là để báo thù cho phụ thân, nhưng thiệt là vô lý không tưởng nổi.
Kim Phi Hùng lại nghĩ đến sự kiện Kim sư tiêu cục, giả như lúc đó chàng không xuất thủ thì hậu quả sẽ ra sao? Không biết Bạch Lãnh Thu có xuất thủ hay không? Hay nàng dùng thái độ mềm dẻo để ứng phó?
Ban đầu chàng không hề nghĩ kỹ điều này, sau này xét lại mới thấy chuyện này có điểm quái dị nên chàng quyết định tạm thời trì hoãn chuyến đi đến Trường Xuân đảo, tìm cách tra xét minh bạch rồi sẽ giải quyết sau.
Suốt cả một ngày hôm nay chàng đã gặp nhiều sự việc không sao giải thích rõ được, lại nghĩ đến cuộc ước đấu với Tứ đại tôn giả ngày mai, Thiên Long tự hùng cứ nơi Tạng Thổ là chủ lưu của phái Mật Tông, võ công không thể coi thường, chàng đã công khai khiêu chiến với bọn họ nên bất luận kết quả ra sao cũng không có quyền thối lui.
Hơn nữa chàng cũng không hề giống như người thường, chàng cực kỳ coi thường danh vọng, chàng không ngán sợ khi đối đầu với thế lực gian ác, trong lòng chàng luôn tâm niệm phải trả thù cho song thân đã bị sát hại, cho nên mọi hoạt động của chàng đều nhắm mục đích tìm cho ra manh mối của kẻ thù.
Chàng lẳng lặng ngồi tĩnh tọa trong phòng. Một hồi lâu, bao nhiêu tạp niệm dần dần bị loại trừ, chàng cứ theo khẩu quyết nội công mà điều tức dưỡng thần.

Nói về Cổ Trường Khanh, khi lão trở về Minh đàn của Bách Kiếm Minh liền kêu người mời Ngọc Phiến Lang Quân đến ngay tức khắc, vừa thấy mặt y lão đã vội cất tiếng hỏi :
- Sự việc ta sai ngươi đã làm đến đâu rồi?
Ngọc Phiến Lang Quân cúi người cung kính đáp :
- Tất cả đều đã được thuộc hạ thi hành rồi, song ba tên ma đầu này thật là khó chịu ở chung với nhau.
Cổ Trường Khanh cười đáp :
- Vô luận là bọn chúng gian xảo đến đâu thì cũng không thể nào bỏ qua trận quyết đấu này.
Ngọc Phiến Lang Quân lại nói :
- Thuộc hạ đã chuyển các tin tức cho phái Võ Đang và các phái gia nhập Bách Kiếm Minh, cứ như tình thế trước mắt, Thanh Y Tu La mà xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, e rằng...
Cổ Trường Khanh mỉm cười đáp :
- Trận tỉ thí võ công này do bản minh an bài, Thanh Y Tu La vẫn là kẻ hậu sinh tiểu bối, ba lão ma không chịu đứng ngang hàng với y cũng chẳng là điều ngạc nhiên, song có chuyện này ngươi nên minh bạch, lai lịch của Thanh Y Tu La thật mơ hồ khó đoán, người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo hết sức lưu ý đến y, có lẽ y có liên quan trực tiếp hay gián tiếp đến hai phái.

Đoạn lão nhẹ buông tiếng thở dài nói tiếp :
- Thiên Long tự dù sao cũng là chủ lưu của phái Mật Tông nơi Tạng Thổ, thực lực thì bọn họ không phải tầm thường, nếu như họ muốn xâm phạm vào Trung Thổ tranh bá võ lâm thì không dễ gì mà chúng ta đối phó được, bây giờ cho bọn họ liều mạng đấu với Thanh Y Tu La, bất luận là ai thắng ai bại chúng ta đều có lợi cả.
Ngọc Phiến Lang Quân gật đầu đáp :
- Lời của Minh chủ cực kỳ có lý, vạn nhất Thanh Y Tu La bị đánh bại thì chúng ta phải tính sao?
Cổ Trường Khanh cười lớn tiếng :
- Hắn đâu phải là người của bản minh, chúng ta đâu cần phải lo lắng làm chi.
Ngọc Phiến Lang Quân vẫn ngơ ngác hỏi lại :
- Nhưng mà ba vị Ma tôn kia đã gia nhập Bách Kiếm Minh, cớ sao chúng ta lại để mặc họ?
Cổ Trường Khanh lạnh lùng lên tiếng :
- Nếu như bọn chúng đã không ứng phó với cao thủ của Thiên Long tự thì làm sao có thể kháng cự lại thế lực của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, mà Bách Kiếm Minh không cần đến cái bọn vô dụng đó nữa.
Ngọc Phiến Lang Quân lại nói :
- Phái Võ Đang đã liên minh với Thiên Long tự...
Cổ Trường Khanh cười đáp :
- Ngươi chớ lo, vô luận là hai bên thắng bại ra sao phái Võ Đang cũng chẳng thể nào thoát được.
Ngọc Phiến Lang Quân vẫn không hiểu :
- Thuộc hạ vẫn chưa hiểu nổi mong Minh chủ khai tâm.
Cổ Trường Khanh nghiêm sắc mặt nói :
- Nếu như Tứ đại ma tôn thắng, chúng ta có thể tuyên bố rằng đó là thắng lợi của Bách Kiếm Minh, Võ Đang giúp đỡ ngoại nhân thật là mất mặt vô cùng, còn như Tứ đại ma tôn thất bại, người của Thái Dương cốc sẽ chẳng chịu ngồi yên mà lập tức ra tay đối phó, phái Võ Đang liên minh với Thiên Long tự đương nhiên chỉ là mong dựa vào uy thế của đối phương mà thôi. Lúc đó chúng ta mặc kệ bọn chúng, Võ Đang tự rước họa vào thân nên làm sao dám trách Bách Kiếm Minh không chịu chi viện.
Ngọc Phiến Lang Quân lúc này chợt hiểu ra, vội lên tiếng :
- Trang chủ liệu định công việc thần diệu vô tưởng, thuộc hạ hết sức bội phục.
Cổ Trường Khanh cười vang :
- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Còn phải xem câu chuyện này sẽ đi tới đâu.
Ngọc Phiến Lang Quân tựa như vừa nhớ ra chuyện gì, liền ghé vào bên tai Cổ Trường Khanh hỏi nhỏ :
- Còn chuyện liên quan đến Mật Đà thần châu, Trang chủ đã liệu định ra sao?
Cổ Trường Khanh trầm ngâm một lát rồi nói :
- Thần thâu Hàn Không Không đã hồi báo Thanh Y Tu La quả thật không có đoạt được Thần châu, có lẽ người trong nội bộ Thiên Long tự trộm đó thôi.
Lão ngừng lại một lát đoạn nói tiếp :
- Chuyện ở Bích Vân thiền tự coi như là thành công rồi, bản tòa cực kỳ hài lòng, các ngươi không nên quá tham lam thêm nữa.
Ngọc Phiến Lang Quân gật đầu :
- Trang chủ nói cực phải.
Cổ Trường Khanh đột nhiên hỏi :
- Mấy người mà ngươi gửi thiếp mời đến ngày mai có mặt ở đây được chăng?
Ngọc Phiến Lang Quân cúi mình đáp :
- Trang chủ đã phân phó, thuộc hạ đâu dám trái mệnh.
Cổ Trường Khanh khẽ phẩy tay :
- Ngươi hãy lui ra, chuẩn bị cho chu tất mọi việc đi.
Ngọc Phiến Lang Quân khom lưng thi lễ rồi chậm chậm lui ra.
Cổ Trường Khanh lẹ làng lui vào trong nội thất, chỉ trong nháy mắt lão đã thay đổi trang phục, tay cầm một cái ống điếu dài, đầu đội mũ da cáo, trông hệt như một vị sư gia tuổi quá lục tuần, rồi từ từ bước ra ngoài, nhằm theo hướng sông Tần Hoài đi tới.
Lão dừng lại một chút nơi Văn Đức kiều, rồi sau đó đi về phía hoa thuyền Kỷ La Xuân, đoạn đứng trên tấm ván cất tiếng gọi lớn :
- Trên thuyền có ai không?

Một lát sau chợt có tiếng chân nhẹ nhàng vọng tới, rồi lão gia nhân Bạch Nghĩa xuất hiện, đưa mắt nhìn chằm chằm vào kẻ đối diện, cất tiếng hỏi :
- Tiên sinh tìm ai, Kỷ La Xuân từ lâu không còn buôn bán nữa mà.
Cổ Trường Khanh chậm rãi bước lên thuyền rồi đáp :
- Ta đây là Cổ sư gia ở nha môn, vâng lệnh Thái phu nhân đến đây hỏi thăm tin tức Bạch cô nương.
Bạch Nghĩa bất giác ồ lên một tiếng :
- Hóa ra là Cổ sư gia, xin mời vào bên trong.
Cổ Trường Khanh đi vào trong khoang thuyền, rồi chậm chạp lên tiếng :
- Từ lúc Bạch cô nương bị người ta bắt cóc lão phu nhân ngày đêm thương nhớ, không biết đã có tin tức gì hay chưa?
Bạch Nghĩa lắc đầu đáp :
- Không có tin tức chi cả, lão nô đây cũng đang nóng ruột vô cùng.
Cổ Trường Khanh lại nói :
- Lão phu nhân dặn dò ta nếu như bọn tặc đảng cần bao nhiêu vàng bạc để chuộc mạng nàng người cũng không tiếc, nhưng nhất quyết không mượn thế lực của quan gia.
Bạch Nghĩa khẽ thở dài :
- Lão nô cũng nghĩ như vậy, nhưng mà hoàn toàn không có tin tức của tiểu thơ, lão nô cũng không biết phải làm sao.
Cổ Trường Khanh nói tiếp :
- Nghe nói gần đây có một cô nương trẻ tuổi thường đến đây, tướng mạo lại cực kỳ giống với Bạch cô nương, không rõ chuyện này có thực hay chăng?
Bạch Nghĩa thoáng biến sắc :
- Không sai, có một vị tự xưng là Kim cô nương, tướng mạo giống hệt tiểu thư của chúng tôi, bởi vì nàng có quen với Tô cô nương nên thường đến đây chơi.
Cổ Trường Khanh tỏ vẻ trầm ngâm rồi hỏi tiếp :
- Tô cô nương là ai?
Bạch Nghĩa đáp :
- Vị cô nương đó ở thuyền gần đây, ngày trước cũng có giao hảo với Bạch tiểu thư.
Cổ Trường Khanh vội đứng dậy hỏi :
- Thuyền của Tô cô nương còn ở đây không?
Bạch Nghĩa lắc đầu :
- Hiện giờ cô nương đó đã đi rồi.
Cổ Trường Khanh bỗng cất tiếng cười lạnh lùng :
- Ta nghe có người nói Bạch cô nương không hề bị bắt cóc, chẳng qua là cố ý làm như vậy để thực hiện một âm mưu nào đó mà thôi.
Bạch Nghĩa trầm sắc mặt :
- Cổ sư gia nói như vậy là có ý gì?
Cổ Trường Khanh cười ha hả :
- Cứ như lời Ban lão đầu trong nha môn nói thì vị cô nương đó chính là Bạch Lãnh Thu, nếu không thì tại sao có người giống người đến như vậy?
Bạch Nghĩa lạnh lùng đáp :
- Dù cho Bạch cô nương không bị bắt cóc thì đâu có quan hệ gì đến Cổ sư gia, ngươi chớ nên đa sự như thế.
Giọng Cổ Trường Khanh cũng trở nên lạnh giá :
- Bạch Lãnh Thu giả trang làm ca nữ, kết giao với bậc quyền quý, hiển nhiên là có dụng tâm nào đó, lão phu là người trong nha môn, làm sao có thể bỏ qua được.
Hừ!...
Bạch Nghĩa cười lên một tràng dài lạnh lùng :
- Cái đồ thối tha trong nha môn các ngươi chỉ cậy thế ức hiếp lương dân chớ đâu có được cái tích sự gì, ta khuyên ngươi đừng đa tâm xía vào chuyện riêng của Bạch gia.
Cổ Trường Khanh đảo mắt trầm giọng quát :
- Trước mặt sư gia mà ngươi dám cả gan nói như vậy, ta không muốn lôi thôi với ngươi thêm nữa, mau kêu tiểu thư các ngươi ra đây gặp ta.

Bên ngoài mặt lão tuy không biểu lộ gì, nhưng bên trong lòng âm thầm giới bị, lão cảm thấy du thuyền dường như đang rời khỏi bờ, bởi lão ỷ có võ công cao cường trong mình nên không hề lưu tâm đến việc đó.
Chợt nghe có tiếng thét lanh lảnh từ trong vọng ra :
- Kẻ nào dám to gan lên đây quấy phá vào lúc đêm khuya như vậy?
Bóng người lướt nhanh ra, một a đầu mặc áo lụa ngắn, ống tay hẹp xuất hiện, đó chính là Tử Quyên, người luôn hầu hạ bên cạnh Bạch Lãnh Thu.
Bạch Nghĩa trầm giọng quát :
- Tử Quyên không được vô lễ, vị này là Cổ sư gia ở nha môn quan phủ.
Tử Quyên chớp chớp đôi mắt nhìn Cổ Trường Khanh một hồi, đoạn hỏi lão :
- Ngươi vào quan phủ lúc nào mà sao ta không biết?
Cổ Trường Khanh ngầm quan sát thầm, nàng sử dụng thuật khinh công thượng thừa, thân pháp linh hoạt vô tưởng, bất giác trong lòng lão thầm thán phục, song vẫn cố ý giả bộ ngạc nhiên :
- Nàng chẳng phải là Tử Quyên thường hay theo Bạch cô nương vào phủ đó sao, tại sao lại không nhận ra lão phu, điều này quả là quái dị.
Tử Quyên nghĩ ngợi một chút rồi nói :
- Nha môn nhiều người như thế, ai lại có thể nhớ hết từng người.
Cổ Trường Khanh cười lớn :
- Điều này cũng khó trách nàng được, mau đi mời tiểu thư của ngươi lại đây.
Tử Quyên ngạc nhiên nói :
- Tiểu thư chúng tôi bị người ta bắt đi từ lâu rồi, bộ ngươi không biết hay sao?
Cổ Trường Khanh mỉm cười đáp :
- Điều này chỉ che được hai mắt người khác mà thôi, làm sao qua mắt được ta.
Đoạn lão đi vào trong thư phòng của Bạch Lãnh Thu.
Tử Quyên đưa tay ngăn lão :
- Đứng lại, ngươi thật là không coi người ta ra gì hay sao? Ngươi khinh người thái quá đó.
Cổ Trường Khanh đang định bước vào, đột nhiên cảm thấy có một luồng kình lực cực kỳ mãnh liệt ào ào xốc tới khiến lão phải thối lui ra sau mấy bước, bất giác giật mình kinh hãi :
- Ai dám đẩy ta như thế?
Thanh âm của Bạch Nghĩa vang lên lạnh lùng sau lưng lão :
- Bằng hữu phải nể mặt bản nhân một chút chớ, ngươi là ai, lên thuyền với âm mưu gì, nói mau?
Cổ Trường Khanh bật cười lớn tiếng :
- Tôn giá quả nhiên là người trong giới võ lâm.
Bạch Nghĩa trầm sắc mặt :
- Ta không hề phủ nhận chuyện này, nhưng chuyện này không có liên can đến quan phủ các ngươi.
Cổ Trường Khanh thoáng điểm nụ cười :
- Ta chưa minh bạch ý của tôn giá.
Bạch Nghĩa cười lạnh :
- Ta biết ngươi đến tìm Bạch tiểu thư nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, Bạch mỗ đây được Bạch đại nhân cứu mạng, tuy thân phận là nô bộc, song bất cứ kẻ nào cả gan xâm phạm đến chuyện riêng của Bạch gia thì ta quyết không để yên cho kẻ đó đâu.
Cổ Trường Khanh cười hà hà :
- Hóa ra là như vậy, thật đáng kính đáng phục.
Bạch Nghĩa lạnh lùng lên tiếng :
- Ta biết ngươi không phải là sư gia trong quan phủ, bây giờ thuyền đã ra đến nửa sông rồi, nếu như các hạ không chịu nói thực thì đừng mong rời khỏi đây.
Thần thái Cổ Trường Khanh vẫn như cũ, lão liếc nhìn Bạch Nghĩa đoạn chậm rãi lên tiếng :
- Ta đây đúng là chẳng phải người của nha môn quan phủ, nhưng ta nói thực điều này là ta phải tra xét, bởi vì gần đây trong thành Kim Lăng có kẻ giả mạo Thanh Y Tu La.
Bạch Nghĩa hết sức bực bội :
- Đó là chuyện trên giang hồ đâu có liên quan gì đến chúng ta.
Cổ Trường Khanh mỉm cười :
- Nhưng mà chính mắt ta thấy họ hạ lạc vào trong hoa thuyền Kỷ La Xuân.
Tử Quyên thoáng biến sắc, kín đáo đưa mắt liếc nhìn Bạch Nghĩa.

Cổ Trường Khanh cố ý làm ra vẻ không biết, vẫn tiếp tục nói :
- Chuyện này vốn không hề liên quan đến ta, song ta đã kết ước với Thanh Y Tu La rồi, cho nên việc của y cũng chính là việc của ta đó.
Bạch Nghĩa lập tức cắt ngang lời lão :
- Ngươi không phải nói nữa, lão phu không muốn nghe những chuyện không liên quan đến mình.
Cổ Trường Khanh không hề lưu ý, vẫn nói tiếp :
- Theo như lão phu được biết, Bạch cô nương là người đi cùng với nàng đang làm việc này, ta nói cho các ngươi biết, chẳng những chỉ có Bạch cô nương và Thanh Y Tu La, mà theo gần đây trong thành Kim Lăng có mặt đầy đủ các nhân vật võ lâm, chỉ sợ rằng sức lực một người thật khó mà làm nên chuyện.
Đoạn lão âm thầm quét ánh mắt nhìn qua một lượt, không chỉ có Bạch Nghĩa lắng nghe chăm chú, mà ngay cả nét mặt Tử Quyên cũng khẩn trương không kém, nên vội nói tiếp :
- Ta đây thừa biết võ công của Bạch Lãnh Thu rất cao cường, song người của Thái Dương cốc, Thanh Y Tu La cùng với Thiên Long tự cũng chẳng phải là hạng võ công tầm thường.
Bạch Nghĩa trầm ngâm một lát rồi hỏi :
- Tôn giá rốt cuộc là nhân vật võ lâm nào?
Cổ Trường Khanh điểm nụ cười :
- Tệ chức là Cổ Trường Khanh, Minh chủ của Bách Kiếm Minh.
Thân hình của Bạch Nghĩa run lên chấn động :
- Thì ra là Cổ trang chủ, thất kính, thất kính.
Cổ Trường Khanh nghiêm mặt :
- Nếu như Bạch huynh không muốn dài dòng thì chúng ta sẽ đàm luận thẳng vào vấn đề.
Bạch Nghĩa khẽ đưa tay lên miệng nói :
- Xin mời Trang chủ ngồi.
Cổ Trường Khanh thấy đối phương thay đổi thái độ, biết lời nói của mình đã có tác dụng, vội lên tiếng tiếp :
- Ta đây là kẻ không bao giờ bán rẻ bằng hữu của mình, song chuyện này chỉ có Thanh Y Tu La trong đó mà thôi, nếu như Bạch cô nương có điều gì hiềm khích với y thì hãy để sau này hãy tính.
Lão này cực kỳ khôn khéo, e rằng sau này Thanh Y Tu La biết chuyện nên mới nói rõ sự tình để chàng không trách cứ lão được.
Song Bạch Nghĩa cũng không phải là người tầm thường, tuy nghe đối phương nói nhưng cũng đã âm thầm suy tính, vội lắc đầu đáp :
- Thực không giấu gì Trang chủ, lão đây đã đoạn tuyệt với các chuyện tranh chấp trên giang hồ, bây giờ Trang chủ có hỏi lão cũng chỉ vô ích mà thôi.
Cổ Trường Khanh nói :
- Bạch huynh bất tất chối từ, chúng ta hãy ước định với nhau, nếu như cùng hợp tác thì càng tốt, còn nếu như có chỗ khó xử thì ai giữ phận nấy, chúng ta không bao giờ là kẻ thù của nhau cả. Mong Bạch huynh nên trân trọng giao ước giữa hai ta, chớ nên gây rắc rối cho nhau.
Bạch Nghĩa không gật đầu cũng chẳng lên tiếng phản đối, mặt không hề đổi sắc, khẽ đưa tay ấn vào chiếc chuông nhỏ ở trên bàn.
Cổ Trường Khanh âm thầm để ý, lão có cảm giác tựa như con thuyền đang từ từ cập bến, trong lòng thầm cười lạnh lùng, tuy đối phương chưa chịu chấp nhận, song cuối cùng đã chứng minh mối khả nghi của lão là đúng.
Chẳng bao lâu thuyền đã cập vào bờ, Bạch Nghĩa liền đứng dậy lên tiếng hỏi :
- Xin mời Trang chủ lên bờ, lão phu đây không thể lưu người lại trên thuyền được, xin miễn thứ...
Cổ Trường Khanh đứng dậy vòng tay thi lễ, đoạn nói :
- Mong Bạch huynh nhớ cho hảo ý của ta, nhờ chuyển báo lại cho Bạch cô nương được biết.
Bạch Nghĩa cũng vòng tay đáp lễ :
- Chuyện giữa chúng ta sau này sẽ nói tiếp.
Nói đoạn Bạch Nghĩa quay người cất lên tiếng cười lạnh rồi đi vào trong khoang thuyền.

Kim Phi Hùng sau khi tỉnh dậy thấy trời đã sáng, chàng cảm thấy chân khí trong cơ thể hết sức sung mãn, nghĩ tới trận quyết đấu với Thiên Long tự chàng vội bật dậy nhảy ra khỏi giường.

Chàng đi đến bến cửa sổ, dùng tay đẩy nhẹ nó ra, một trận gió nhẹ thổi đến mơn man trên mặt khiến chàng phấn chấn tinh thần, khẽ ngẩng đầu lên, góc trời phía đông ánh nắng sớm vàng rực, trông cực kỳ đẹp đẽ.
Chính ngay lúc đó chàng đột ngột quay người lại, chợt thấy một thiếu nữ mình mặc đồ trắng chầm chậm bước tới gần, té ra là Vương Thái Vân, ái nữ của Vương Thiên Trạch, làm cho chàng hết sức kinh ngạc, nên vội hỏi :
- Cô nương đến sớm như vậy, không hiểu có chuyện chi xảy ra?
Vương Thái Vân gỡ bỏ tấm mạng che mặt, rồi nhẹ buông tiếng thở dài :
- Hôm nay chàng quyết đấu với Thiên Long tự, ta thiệt lo lắng không yên.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Thực ra cô nương không nên lo lắng cho ta làm chi, ta đâu có ngán ngại cái bọn Lạt ma chết tiệt đó.
Giọng Vương Thái Vân bồn chồn :
- Chàng tuy có thể thắng bọn Lạt ma trong trận quyết đấu, nhưng tiểu muội lo rằng sau đó chàng sẽ kiệt sức mà chết.
Kim Phi Hùng cất tiếng cười lớn :
- Cô nương lo rằng nếu như bọn chúng thất bại sẽ vây lại đánh tại hạ chứ gì?
Vương Thái Vân thở dài :
- Chàng tuy được liên thủ với tam vị Ma tôn kia, song bọn chúng đâu phải là bằng hữu của chàng. Hơn nữa Cổ Trường Khanh, Cốc Chi Dương chưa chắc đã có hảo ý với chàng, cho nên coi như là chàng phải độc chiến với bọn họ.
Rồi nàng lại buông tiếng thở dài, nói tiếp :
- Chỉ tiếc rằng phụ thân ta quá hồ đồ, nhẹ dạ tin lời người ta, nếu như hôm nay người không bị sát hại tất sẽ giúp chàng một tay.
Kim Phi Hùng cảm kích đáp :
- Cô nương nói chí phải, tại hạ tự biết mình cô thế nhưng mà tại hạ đã nói từ trước, tại hạ không có mộng tranh bá võ lâm, bọn họ không có lý do để thù địch với tại hạ.
Chàng bỗng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nói :
- Thời gian chẳng còn sớm nữa, tại hạ phải đi đây, xin cô nương hãy mau trở về.
Vương Thái Vân cương quyết đáp :
- Không, ta phải cùng đi với chàng.
Kim Phi Hùng kinh ngạc :
- Không cần đâu, cô nương có đi cũng không thể giúp ích gì cho ta được.
Vương Thái Vân vẫn nhất quyết nói :
- Tiểu muội nhất định phải đi, dù sao chăng nữa thì cũng phải giúp cho chàng vài việc gì đó chứ.
Kim Phi Hùng thoáng nhăn mặt :
- Cớ sao cô nương phải làm khổ mình, giả như tại hạ không may thất thủ, há chẳng phải làm liên lụy đến cô nương sao?
Giọng Vương Thái Vân trở nên u oán :
- Từ sau khi gia gia ta mất đi, ta thực ra chẳng còn thiết sống nữa, nếu như chàng gặp bất hạnh ta cũng...
Nói đến đây, nàng chợt im bặt không dám thốt thêm một lời nào nữa, chỉ buồn bã cúi đầu xuống.
Kim Phi Hùng nghe nàng nói vậy, trong lòng bất giác xao động, thầm nhủ :
"Trước đây ta đã cự tuyệt Bạch Lãnh Thu mà chuốc lấy phiền phức, nay cũng vậy, ta chẳng nên đa sự làm chi."
Nghĩ vậy nên chàng vội nói :
- Cô nương nghĩ sai rồi. Vương bá bá đã bị sát hại, thi thể còn chưa lạnh, cô nương nên quý trọng thân mình mà tìm cách báo thù cho lão nhân gia, cớ sao lại nói những lời chán nản như thế.
Vương Thái Vân thấy mặt mình tự nhiên nóng bừng lên, biết rằng mình đã lỡ lời, đồng thời không biết diễn tả tâm ý mình làm sao cho phải.
Kim Phi Hùng đưa tay mân mê Tu La đoản kiếm nơi thắt lưng, rồi đặt tay trên vai nàng, đoạn nhẹ nhàng cất giọng :
- Cô nương hãy trở về, chớ nên để ý đến việc báo thù của mình, hãy nghĩ đến cái chết của Vương bá bá.
Nói xong chàng bước ra ngoài cửa.
Vương Thái Vân cũng vội đi theo sau chàng :
- Kim huynh hãy đi chậm lại, tiểu muội đã quyết, Kim huynh không nên ngăn trở.

Kim Phi Hùng không biết làm sao đành thở dài :
- Nếu như cô nương đã nhất định thì cứ đi, nhưng tốt nhất đừng đi cùng với ta.
Kim Phi Hùng lo rằng kẻ thù của chàng quá nhiều, nếu như vạn nhất có chuyện gì xảy ra sẽ liên lụy đến nàng, nhưng mà Vương Thái Vân lại hiểu lầm, cho rằng chàng đã có giao tình với nữ nhân nào đó nên mới không muốn cho mình đi theo, liền cất giọng hờn giận :
- Kim huynh yên tâm, tiểu muội sẽ không làm cho chàng phải khó xử đâu.
Kim Phi Hùng lúc này cũng chẳng muốn biện bạch với nàng, chàng chỉ cắm cúi bước ra khỏi khách điếm đi về phía chân núi Chung Sơn.
Nơi hai bên ước đấu là một bãi cỏ lưng chừng núi, Kim Phi Hùng đi tới thấy xung quanh bãi cỏ, đá tảng ngổn ngang, rồi thì có ba người ngồi thành hàng chữ nhất, bên phía tả là Âm Sơn Thần Ma, bên phía hữa là Cửu Thiên Thần Ma, còn phía chánh giữa là một lão già thân hình lùn tịt, tóc hung, vai to, trông vô cùng quái dị, chàng nghĩ một chút, chợt nhớ ra đây chính là Thực Nhân Ma Tôn uy chấn hai phái hắc đạo trên giang hồ.
Chàng không muốn lại chào hỏi kết thân với ba lão Ma tôn, nên đi đến một tảng đá trơ trọi, đường hoàng ngồi xuống.
Đột nhiên Thực Nhân Ma Tôn đưa mắt nhìn chàng, đoạn quay sang phía tả hỏi Âm Sơn Thần Ma :
- Tiểu tử này phải chăng là Thanh Y Tu La?
Âm Sơn Thần Ma gật đầu :
- Y tên là Kim Phi Hùng, tựa như cũng có lai lịch không vừa, có lẽ y là người của Thái Dương cốc thì phải.
Thực Nhân Ma Tôn kinh ngạc :
- Lại có chuyện đó nữa sao?
Âm Sơn Thần Ma đáp :
- Ta đã thấy binh khí của y rồi, dường như đó chính là Tu La kiếm mà giang hồ truyền tụng, nhưng không hiểu tại sao chỉ còn có một nửa mà thôi.
Thực Nhân Ma Tôn không nói nữa, lão ma đầu này vốn là kẻ cực kỳ gian xảo, ngày thường hắn giết người không gớm tay, nhưng thấy lúc này tình hình quá là phức tạp nên cũng không muốn đa sự.
Nội công của Kim Phi Hùng đã tinh tiến rất nhanh, chàng đã nghe hết câu chuyện của hai lão ma, song chỉ âm thầm cười lạnh mà không ứng tiếng.
Lúc này các nhân vật võ lâm đến đây rất đông, nhưng do nể sợ uy danh của Tứ đại ma tôn, nên không dám lại gần mà chỉ ở phía xa xa nhìn lại.
Vầng thái dương từ từ lên cao, giờ ước đấu đã đến, đám đông chợt ồn ào xao động, các Lạt ma ở Thiên Long tự rẽ đám đông bước tới, màu áo đỏ rực bị ánh dương quang chiếu vào nhìn vô cùng nhức mắt.
Vị Lạt ma đứng đầu đưa mắt quét một lượt nhìn xoáy vào tam đại ma tôn đó, dừng lại nơi Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng, đoạn lên tiếng :
- Các hạ quả nhiên là người trọng chữ tín, đến đây trước bọn ta nữa.
Kim Phi Hùng trợn mắt nói với Ât Mộc Tôn Giả :
- Kim mỗ đến đây với tư cách cá nhân, còn mọi việc khác thì ta mặc kệ.
Ât Mộc Tôn Giả quay sang nhìn Thực Nhân Ma Tôn :
- Còn ba vị đây chắc không phải ai khác ngoài tam vị Ma tôn uy chấn giang hồ.
Thực Nhân Ma Tôn lạnh lùng nói :
- Hừ! Các ngươi thật là to gan, dám xâm nhập vào Trung Nguyên để gây sự. Hôm nay đừng mong có đường sống sót để trở về Tạng Thổ.
Ât Mộc Tôn Giả ngửa mặt lên trời cười kiêu ngạo :
- Khẩu khí thật là phách lối, Tứ đại ma tôn có thể độc hại kẻ khác, song đối với tăng nhân Thiên Long tự chúng ta đó chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi.
Cửu Thiên Thần Ma đứng phắt dậy :
- Câm cái miệng thối tha của ngươi lại, bọn ngươi đã dám khiêu chiến với ba vị Ma tôn chúng ta tất đã có chủ ý, vậy trận tỉ thí này bọn ngươi tính sao đây?
Ât Mộc Tôn Giả chỉ vào Kim Phi Hùng :
- Sự tình là do y gây ra thì tùy ý của y muốn định đoạt ra sao cũng được.
Cửu Thiên Thần Ma cười lạnh :
- Hậu sinh tiểu bối đâu hiểu chuyện gì, chỉ cần bọn ngươi thắng được ba người chúng ta là coi như mọi việc xong xuôi.

Ât Mộc Tôn Giả cười lớn rồi đưa tay chỉ Kim Phi Hùng :
- Ý ngươi có bao hàm y vào trong đó không?
Cửu Thiên Thần Ma tuy là một đại ma đầu giết người không chớp mắt. Song lão cũng là người có địa vị trong võ lâm, lão không hề coi Kim Phi Hùng ra gì, nên chẳng bao giờ chịu thừa nhận kẻ hậu sinh như chàng, bèn nói :
- Cái này... Cái này thì...
Kim Phi Hùng lớn tiếng nói :
- Bản nhân đã có mặt ở đây, vả lại mọi việc đều do ta và ngươi quyết định, ngươi muốn giở trò gì cũng được.
Ât Mộc Tôn Giả trầm giọng :
- Hay lắm, cuộc tỉ thí hôm nay, nếu như ta bại thì lập tức sẽ rời khỏi Trung Nguyên, còn như các ngươi thua thì bất luận ai trộm Mật Đà thần châu, các ngươi cũng phải thu hồi nó trả về cho bản tự.
Kim Phi Hùng biết Ât Mộc Tôn Giả nghi ngờ mình lấy trộm Mật Đà thần châu, nên sắc mặt không vui, lạnh lùng đáp :
- Kim mỗ chấp nhận, còn kẻ khác thì mặc xác.
Cửu Thiên Thần Ma hừ lên một tiếng :
- Lão phu không biết cái mật đà, gan đà chi cả, nhưng trong cuộc tỷ thí này nếu lão phu thất bại sẽ lập tức mai danh ẩn tích, không nhắc đến chuyện giang hồ nữa.
Còn nếu như bọn ngươi thua cuộc thì phải cúp đuôi trở về Tạng Thổ ngay.
Ât Mộc Tôn Giả nói :
- Như thế là xong.
Đoạn lão quay lại lớn tiếng gọi :
- Thiết Mộc sư đệ mau lên tiếp đón y.
Một vị Lạt ma áo đỏ dáng người cao ốm ứng tiếng bước ra.
Tứ đại ma tôn tuy là kẻ được xưng tụng ngang nhau trên giang hồ, nhưng chẳng có liên quan gì đến nhau, Kim Phi Hùng từ trước đến giờ cũng chưa gặp mặt bọn họ.
Ba lão Ma tôn kia thì mỗi người hùng cứ một phương nên rất hiếm khi gặp nhau, nay Cửu Thiên Thần Ma mới nói mấy câu đối phương đã vội khiêu chiến làm cho lão cực kỳ phẫn nộ.
Thiên Long tự là chủ lưu phái Mật Tông, hùng bá nơi Tạng Thổ xa xôi, quanh năm tuyết phủ, rất ít khi vào Trung Nguyên cho nên đường lối võ công có điểm quái dị, kẻ nào động thủ đầu tiên ắt sẽ chịu nhiều điều thiệt thòi.
Nhưng mà đối phương đã chỉ đích danh cho nên lão không tiện lên tiếng, bèn lạnh giọng nói với Thiết Mộc Tôn Giả :
- Trận tỷ thí này bọn ta dùng quyền chưởng hay dùng binh khí?
Thiết Mộc Tôn Giả gằn giọng :
- Bất kể dùng cái gì, miễn thắng là được.
Nói rồi Thiết Mộc Tôn Giả vung chưởng đánh tới.
Một luồng chưởng lực nội gia cuồn cuộn xộc tới, khí thế hung mãnh vô cùng.
Cửu Thiên Thần Ma lăn lộn trên giang hồ suốt mấy chục năm chưa từng thấy ai dám ngang ngược trước mặt lão, nay thấy đối phương như thế, lão nổi giận hét lên một tiếng, vung tay đánh ra một chưởng nghênh tiếp thế công của đối phương.
Ầm...
Hai luồng lực đạo chạm vào nhau, phát ra một tiếng động đinh tai nhức óc, hai bên bất giác thối lui ra sau một bước.
Thiết Mộc Tôn Giả đánh ra chưởng này để thăm dò công lực đối phương nên chỉ dùng có tám thành công lực, thấy công phu tu tập của đối phương không cao hơn mình, bất giác tinh thần phấn chấn cười lên một tràng dài, rồi vung tay đánh tiếp một chưởng.
Tiếng cười của Thiết Mộc Tôn Giả cất lên hàm ý châm chọc đối phương, ý nói Tứ đại ma tôn bất quá cũng chỉ thế thôi, không có chi đáng sợ.
Cửu Thiên Thần Ma tự nhiên biết rõ điều này, trong lòng thầm chửi rủa :
"Ngươi chớ vội đắc ý, hãy động thủ rồi sẽ biết."
Tuy vậy nhưng ngoài mặt lão ma không hề biểu lộ thái độ, thấy chưởng lực của đối phương đánh tới liền phất mạnh tay đón, thuận thế nghiêng người sang một bên, tả chưởng lẹ làng đánh ra nhanh hơn điện xẹt.

Thiết Mộc Tôn Giả thấy lão ma phất tay áo, tưởng rằng y lại dám nghênh tiếp chưởng lực của mình nên vội gia tăng thêm hai thành công lực, nào ngờ luồng kình lực của đối phương phát ra tựa như có sức hút cực kỳ ghê gớm, làm cho chưởng phong bị lệch qua một bên, trong lòng Thiết Mộc Tôn Giả không khỏi cảm thấy kinh dị.
Đột nhiên...
Ầm...
Một tiếng nổ dữ dội vang lên, chưởng lực của Thiết Mộc Tôn Giả bị lệch hướng đập vào tảng đá phía bên ngoài khiến cho tảng đá bị nát vụn, đất lẫn cỏ bị bật tung lên, cát đá bốc lên mù mịt.
Cũng chính lúc đó tả chưởng của Cửu Thiên Thần Ma kèm theo tiếng gió rít ập tới đánh vào vai của Thiết Mộc Tôn Giả.
Thiết Mộc Tôn Giả không kịp phòng bị liền trúng ngay một chưởng, chân lão loạng choạng thối lui ra sau năm bước.
Cửu Thiên Thần Ma cất tiếng cười lớn, thanh âm hết sức quái dị, đoạn vung tay đánh ra một lúc liên tiếp chín chưởng nhằm vào những yếu huyệt của Thiết Mộc Tôn Giả.
Thiết Mộc Tôn Giả bị mất thế thượng phong, liên tục bị bức bách phải lùi ra sau mấy bước.
Ât Mộc Tôn Giả thấy vậy sắc mặt chợt tái đi, bước chân hơi di động tựa như có ý tiếp trợ.
Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng hừ lên một tiếng, vươn mình bay tới sát đấu trường.
Thực Nhân Ma Tôn cũng lắc lư cái đầu bự, miệng há ra để lộ hàm răng trắng nhởn, thân hình lùn tịt bay lên không trung, đoạn hạ xuống bên cạnh tảng nham thạch.
Chỉ có Kim Phi Hùng vẫn ngồi im bất động. Ât Mộc Tôn Giả, Thiết Quyền Tôn Giả cũng đưa mắt ra hiệu, rồi cũng từ từ bước vào đấu trường.
Cửu Thiên Thần Ma tuy đã chiếm được tiên cơ, song cũng không thể đánh bại được đối phương, lão lăn lộn trên giang hồ lâu năm, nên biết rằng công lực của đối phương thâm hậu vô cùng.
Lão bất quá chỉ là có ưu thế tạm thời mà thôi, đâu thể có hi vọng thắng người được nữa. Nên lão xuất chiêu chậm lại, mong có thời cơ đánh ra độc chiêu để kết thúc trận tỉ thí.
Trong số Tứ đại tôn giả, Thiết Mộc Tôn Giả là người có tâm cơ nhất, tuy lão có bị yếu thế, tạm thời so với Cửu Thiên Thần Ma, song lão âm thầm tìm cách phá giải chiêu thức của đối phương, lão biết rõ chỉ cần thi triển tuyệt học Đại Thủ Ân tất sẽ chiếm lại thế thượng phong dễ dàng, nhưng vẫn không cần dùng tuyệt học đó.
Thế công của Cửu Thiên Thần Ma đột nhiên chậm lại, Thiết Mộc Tôn Giả cũng không lấy thế phản kích chiếm lấy tiên cơ, mà chỉ chầm chậm xuất chiêu ứng phó.
Hai bên đều dùng tâm cơ đấu với nhau, không chịu thi triển độc chiêu để đánh đối phương, khiến cho những người xung quanh cũng sốt ruột, nghĩ thầm :
"Nếu như cứ đánh như vậy, e rằng ngàn ngày cũng bất phân thắng bại."
Đột nhiên Thiết Mộc Tôn Giả gầm lên một tiếng vang dội, chiêu thức bất ngờ biến đổi, song chưởng đẩy ra kình lẹ vô cùng, dáng vẻ phiêu hốt tựa như không dùng đến một chút sức lực nào.
Cửu Thiên Thần Ma cười hết sức quái dị :
- Thì ra ngươi cũng nóng nảy mà thi triển bản lĩnh đó chứ.
Tiếng cười vừa dứt, Cửu Thiên Thần Ma thét lên một tiếng chói tai, đoạn mau chóng vung song chưởng ra tiếp chiêu đối phương. Chưởng lực của lão ma đầu còn kèm theo một luồng hàn phong lạnh buốt đánh về phía Thiết Mộc Tôn Giả.
Bùng...
Ầm...
Một tiếng nổ chấn động vang lên.
Chiêu này hai bên đều vận đủ mười thành công lực xuất thủ nên sức công phá cực kỳ hung mãnh.
Thân hình Cửu Thiên Thần Ma dao động một hồi, đoạn hai mắt nhắm nghiền bất động.
Ât Mộc Tôn Giả thấy sắc mặt Thiết Mộc Tôn Giả vàng nhợt, thân hình run lên bần bật, bất giác thất kinh vội bước lên trước đỡ lấy thân hình lão rồi hỏi :
- Sư đệ có sao không hả?
Thiết Mộc Tôn Giả khẽ hé đôi mắt đáp :
- Tiểu đệ đã bị trúng âm hàn độc chưởng, nhưng mà y cũng không hơn gì tiểu đệ đâu.
Cửu Thiên Thần Ma đột ngột mở bừng mắt, há miệng khạc ra một búng máu tươi, lão cúi đầu lảo đảo bước đi.
Âm Sơn Thần Ma vội lên tiếng :

- Trận này kể như hòa, không có kẻ thắng.
Thiết Quyền Tôn Giả hét lên một tiếng :
- Ai sẽ đến nếm thử Thiết quyền của Tái gia?
Âm Sơn Thần Ma đang định lên tiếng, chợt nghe Thực Nhân Ma Tôn đã phóng vút đến giữa đấu trường, đoạn cất tiếng cười quái dị :
- Hừ! Ta xem ra nắm quyền của ngươi cũng chẳng đẹp hơn bàn tay gấu đen, để lão phu lột bớt cái lớp da đen xấu xí cho.
Thiết Quyền Tôn Giả nhất thời ngạc nhiên vì tướng mạo kỳ dị của đối phương, không ngờ cái đầu bự cứ lắc lư rồi miệng cất tiếng thóa mạ, bất giác lão nổi giận quát lớn :
- Cái đầu bò ngu ngốc kia, hãy xem bần tăng xuất chiêu.
Đoạn lão đánh ra một chiêu trong "Bách Bộ thần quyền".
Tiếng gió rít lên nhắm hướng Thực Nhân Ma Tôn đập tới.
Thực Nhân Ma Tôn lắc nhẹ cái đầu bự lướt ngang qua ba thước, đoạn nhe hàm răng trắng cười hì hì chọc tức đối phương.
Thiết Quyền Tôn Giả giận dữ vung song quyền đánh ra tám thức, song Thực Nhân Ma Tôn dường như muốn trêu tức lão, nên cứ lách mình tránh né rồi cười hì hì mà chẳng hề phản kích. Thiết Quyền Tôn Giả xuất thủ hai ba mươi thức Thần Quyền khiến cho chân lực trong thể nội bị tiêu hao không ít, trong lòng mới chợt tỉnh ngộ, lập tức chiêu thức phát ra liền chậm lại, dùng chưởng để khắc chế địch thủ.
Thực Nhân Ma Tôn cất giọng cười âm trầm :
- Thật là ngu ngốc, lấy sở đoản mà đấu sở trường, thật là tự lao đầu vào tử lộ, hãy xem đây.
Nói xong lão lắc lắc cái đầu bự, hai cánh tay thình lình vươn dài độ nửa bước, cánh tay to như hộ pháp từ từ đẩy ra. Thiết Quyền Tôn Giả biết rằng đối phương là kẻ có danh tiếng trên chốn giang hồ, thấy thế chưởng cực kỳ chậm chạp biết rằng y sẽ hạ độc thủ nên cực kỳ đề phòng, sợ rằng lão ma sẽ âm thầm sử dụng công phu tuyệt diệu thì sẽ khó mà toàn mạng.
Bình...
Quả nhiên khi hai luồng chưởng lực chạm nhau trong chưởng lực của Thực Nhân Ma Tôn có hàm chứa một sức phản đàn cực kỳ mãnh liệt. Thiết Quyền Tôn Giả cảm thấy công lực của mình đánh vào một vật mềm nhũn, song bên trong lại có một sức phản chấn dội lại.
Thực Nhân Ma Tôn cười lạnh, hữu chưởng nhấc lên đánh ra thêm một chiêu.
Thiết Quyền Tôn Giả đã giới bị từ trước, thét lên một tiếng rồi vung chưởng đối địch, chưởng lực phát ra đã huy động tám thành chân lực.
Bùng...
Hai đạo kình lực tiếp xúc với nhau cuộn tròn lại, một luồng khí âm hàn tựa như một chiếc dùi sắt đâm thẳng vào vùng dương khí hộ thân của Thiết Quyền Tôn Giả, khiến cho lão rùng mình ớn lạnh, làm cho lão kinh hãi, liền vội vã thối lui ra sau tám thước.
Thực Nhân Ma Tôn cười hi hí rồi nói tiếp :
- Hãy tiếp thử một chiêu nữa xem sao.
Hữu thủ của Thực Nhân Ma Tôn lại vung lên, chưởng thế lúc này ghê hơn trước gấp bội, chưởng lực vừa phát ra, một đạo cuồng phong ào tới tựa như thác lũ.
Hai chân Thiết Quyền Tôn Giả còn chưa kịp đứng vững đã vội huy động song chưởng thí mạng đẩy ra nghênh tiếp.
Bóng người thoáng động, thân hình lùn thấp của Thực Nhân Ma Tôn lướt tới theo sau luồng chưởng lực.
Thiết Quyền Tôn Giả vẫn đứng im, song chưởng để trước ngực đẩy ra.
Bùng...
Thiết Quyền Tôn Giả không tự chủ được, bất giác loạng choạng thối lui năm bước.
Chợt nghe tiếng cười vang lên :
- Hí hí...
Bàn tay hộ pháp của Thực Nhân Ma Tôn bất ngờ đập mạnh xuống vai của đối phương.
Thiết Quyền Tôn Giả bị bức bách quá, không kịp ra tay hoàn thủ liền ngã người xuống, đoạn búng mình vọt mạnh ra sau gần mười bước.
Thực Nhân Ma Tôn lạnh lùng hừ lên một tiếng, chân tả nhẹ nhàng nhấc lên, thân hình của Thiết Quyền Tôn Giả chưa kịp đứng thẳng lên thì hữu chưởng của Thực Nhân Ma Tôn đã đánh tới.
Tình thế quá bức bách khiến cho Thiết Quyền Tôn Giả không còn cách nào khác, đành gắng gượng liều mạng đưa tả chưởng ra nghênh tiếp chiêu thế của đối phương.

Chưởng thế của Thực Nhân Ma Tôn cực nhanh, kình lực phát ra lại không mấy mãnh liệt, khiến cho Thiết Quyền Tôn Giả hết sức lạ lùng.
Thình lình một làn khí âm hàn theo cánh tay nhập vào trong nội tạng của Thiết Quyền Tôn Giả.
Thì ra Thực Nhân Ma Tôn âm thầm dồn kình lực vào hữu chưởng, song không phát ra, đợi đến lúc hai người gần chạm vào nhau mới từ từ phát ra, kéo theo một luồng khí âm hàn cực kỳ lợi hại để làm tổn thương tạng phủ đối phương.
Thiết Quyền Tôn Giả bị sức phản chấn dội lại liền thối lui ra sau năm bước, toàn thân run lên bần bật, bước chân loạng choạng đứng không vững, cơ hồ như sắp té xuống đất.
Thực Nhân Ma Tôn lạnh lùng lên tiếng :
- Hương vị ra sao, có dễ chịu không hả?
Nói rồi Thực Nhân Ma Tôn lắc nhẹ hai tay, vung hữu chưởng đánh vào giữa ngực đối phương.
Thiết Quyền Tôn Giả cảm thấy có một luồng kình khí ghê gớm thấu buốt đến tâm can, lại thấy Thực Nhân Ma Tôn vung chưởng đánh tới, bất giác trong lòng kích động, gầm lên một tiếng, trổ hết thần uy đẩy ra một chưởng nghênh tiếp đối phương.
Lúc này hai bên đều vận hết mười thành công lực đánh ra.
Liền đó...
Ầm...
Hai luồng lực đạo chạm nhau phát ra tiếng nổ kinh hồn, chấn động văng ra mấy chục trượng.
Thực Nhân Ma Tôn tựa như chiếc lá bị gió cuốn bắn mình ra xa một trượng, hai mắt nhắm nghiền bất động.
Thân hình Thiết Quyền Tôn Giả lắc lư hai cái đoạn ngồi phịch xuống đất.
Ất Mộc Tôn Giả hấp tấp bước đến hỏi :
- Sư đệ, ngươi bị làm sao vậy?
Thực Nhân Ma Tôn chợt mở mắt, ánh mắt chiếu tia nhìn ác độc, đoạn lạnh lùng đáp :
- Nội tạng của lão phu tuy hơi bị chấn thương một chút, nhưng y thì chẳng thể nào giao thủ được thêm nữa.
Ất Mộc Tôn Giả trầm giọng đáp :
- Trận này kể như chúng ta bị thua, còn hai trận nữa.
Kim Phi Hùng nhẹ nhàng phóng người ra giữa trường đấu, lạnh lùng cất tiếng :
- Việc này đều do ta gây ra, vậy bây giờ phải đến phiên ta.
Ánh mắt Ất Mộc Tôn Giả sắc lạnh, lên tiếng :
- Tái gia sẽ bồi tiếp ngươi.
Ất Mộc Tôn Giả là người đứng đầu trong Tứ đại tôn giả, quyết đánh bại đối phương để lấy lại thể diện cho Thiên Long tự.
Âm Sơn Thần Ma đứng một bên thấy hai trận đấu vừa rồi một thắng một hòa mới biết võ công của Thiên Long tự quả nhiên phi phàm xuất chúng, thấy Kim Phi Hùng phóng mình ra trong lòng lão cực kỳ mừng rỡ.
Đồng thời lão ma đầu cũng thầm tính toán, nếu như Kim Phi Hùng có bị đại bại bởi tay Ất Mộc Tôn Giả thì kết cục sẽ thành một thắng, một hòa, một bại, còn giả như Kim Phi Hùng thắng thì thành ra hai thắng, một hòa, thì lão không cần phải ra tay động thủ với Thái Ất Tôn Giả nữa.
Lúc này tình thế cực kỳ khẩn trương, Kim Phi Hùng từ sau khi gặp quái nhân võ công của chàng đã tăng tiến vượt bực, khác hẳn với Kim Phi Hùng hai tháng về trước.
Chàng để song chưởng trước ngực, ngưng thần nhìn vào Ất Mộc Tôn Giả, đoạn lên tiếng :
- Tôn giả hãy xuất chiêu xem thử.
Ất Mộc Tôn Giả biết rõ có giữ được uy danh của Thiên Long tự hay không là còn tùy thuộc vào trận giao thủ này. Cho nên trong lòng cực kỳ khẩn trương, âm thầm vận hết công lực, trầm giọng quát lớn :
- Hãy xuất chiêu nghênh tiếp.
Nói đoạn, lão huy động hữu chưởng đánh ra.
Kim Phi Hùng vận khí vào đan điền, lách mình qua một bên, tránh khỏi chiêu công kích của đối phương.
Ất Mộc Tôn Giả thấy gã thiếu niên né tránh, không dám khinh thường, nên vừa xuất chiêu đã lập tức thi triển tuyệt học võ công "Đại Thủ Ấn", chưởng thế vừa đánh ra thì tả chưởng cũng vội quét ngang qua hợp lực với hữu chưởng công kích đối phương.
Kim Phi Hùng lại đảo người tránh khỏi rồi lập tức đánh ra một chưởng.
Bùng...

Hai đạo kình lực chạm nhau, một tiếng nổ lớn vang lên.
Kim Phi Hùng cảm thấy trong lòng chấn động, bất ngờ thối lui ra sau hai bước.
Ât Mộc Tôn Giả cười lên một tràng dài, thân hình lao tới lẹ như điện xẹt, vung tay đánh tiếp ra một chưởng.
Kim Phi Hùng âm thầm vận khí xem thử thấy mình không bị chấn thương, chàng mừng không kể xiết, lập tức giơ song chưởng nghênh tiếp thêm một chưởng nữa của đối phương.
Lúc này Ât Mộc Tôn Giả cảm thấy thiếu niên đang đứng trước mặt có công lực không thua kém mình, nên vội vàng biến chiêu lanh lẹ, biến ảo vô cùng.
Phái Mật Tông nơi Tạng Thổ thuộc miền biên thùy xa xôi, ít khi xâm nhập vào Trung Nguyên, cho nên chiêu thức quái dị khôn lường, dưới con mắt võ lâm Trung Nguyên đều là những chiêu thức kỳ lạ chưa từng thấy, không khỏi khiến cho họ lo lắng thay cho Kim Phi Hùng.
Nhưng mà sau khi thấy Kim Phi Hùng thi triển chiêu thức của chàng, mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, bọn họ đều cảm thấy mỗi chiêu chàng phát ra còn ngụy dị, kỳ ảo hơn võ công của Thiên Long tự vượt bậc.
Hai người lấy nhanh đối nhanh, trong nháy mắt đã thi triển qua hơn hai chục chiêu.
Các cao thủ võ lâm Trung Nguyên có mặt tại trường đấu lúc này nhìn đã loạn xạ, không thể nào phân biệt rõ chiêu thức của hai bên, đồng thời cũng mơ hồ không biết Kim Phi Hùng thi triển võ công của môn phái nào.
Âm Sơn Thần Ma có kiến thức rộng rãi, lão ma thấy dự đoán của mình không sai, quả nhiên thiếu niên này là người của Thái Dương cốc.
Ât Mộc Tôn Giả lúc này đã nhìn ra lộ số võ công của đối phương, nhưng do tình thế trước mắt cấp bách, không có thì giờ nghĩ ra cách khắc chế đối phương. Bởi sơ hở vô ý một chút là lập tức bị đánh bại dưới tay thiếu niên đáng sợ này.
Kim Phi Hùng càng đánh càng cảm thấy trong tay có rất nhiều chiêu thức mà lúc bình thường chàng không thể nào hiểu nổi, và trong lúc vô ý sử dụng nó, tuy chàng không thể phát huy sự tinh diệu của nó, nhưng cũng đủ để Ât Mộc Tôn Giả hoa mắt, liên tục thối lui mà không biết cách nào đối phó.
Song phương trao đổi với nhau qua hai chục chiêu, trong lòng Ât Mộc Tôn Giả thập phần lo lắng, lão biết rõ nếu như dùng chiêu thức áp đảo đối phương thì khó có thể, chỉ có cách dùng nội lực thâm hậu mới mong thăng nổi thiếu niên kia.
Ât Mộc Tôn Giả nghĩ vậy nên lập tức thay đổi thủ pháp, xuất chiêu chậm lại, Kim Phi Hùng thấy vậy cũng không vội vã, chiêu thế từ từ chậm lại.
Phàm là cao thủ khi xuất chiêu, thủ pháp càng chậm thì càng hung hiểm khôn lường, bộ thức mỗi chiêu biến ảo vô cùng, tuy chậm mà thực nhanh, chỉ cần sơ hở sẽ bị đối phương đánh bại ngay tức khắc.
Ât Mộc Tôn Giả tinh thông uy lực của cách xuất chiêu chậm, nên lão cực kỳ thận trọng.
Âm Sơn Thần Ma thừa biết điều này, song lão giả bộ như không thấy, vẫn lạnh lùng đứng ngoài nhìn hai bên giao đấu.
Ngay lúc đó, từ trong đám đông đột nhiên có một thiếu nữ áo trắng bước ra.
Những người quan sát trận đấu không cách nào nhìn rõ diện mạo của nàng.
Thiên Long tự đều là tăng nhân nên đâu thể nào có nữ nhân giúp sức, tự nhiên nàng sẽ đi về phía Thanh Y Tu La, nhưng không rõ là có thiện ý hay là ác ý.
Từ phía khác trong đám đông cũng đột ngột có mấy lão đạo sĩ đi ra, mặt hầm hầm sát khí, tiến về phía đấu trường.
Nhưng mà hai người động thủ trong đấu trường không hề chú ý gì đến bên ngoài, vẫn đang chăm chú chờ đợi sơ hở của đối phương mà xuất thủ độc chiêu.
Bất ngờ một tiếng gầm dữ dội vang lên, trong đấu trường Ât Mộc Tôn Giả đột nhiên tung vọt lên không trung, bóng áo trắng cả áo đỏ chói chụp xuống đầu Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng bước xéo qua một bên, thi triển thế Bá vương cử đỉnh hét lên một tiếng.
Thân hình Ât Mộc Tôn Giả xoay tròn trên không trung, song chưởng đập xuống, tà áo cà sa phất phới tựa hai cánh rộng lớn, phát ra đạo kình lực đồng thời quét ngang xuống chỗ Kim Phi Hùng đang đứng.
Song chưởng của Kim Phi Hùng chợt hất mạnh ra thành một vòng hình cung chặn thế công của đối phương.
Bùng...
Một tiếng nổ lớn dội tới...
Bước chân Kim Phi Hùng loạng choạng, bất giác lùi lại năm bước.

Ât Mộc Tôn Giả cũng hét lên một tiếng, thân hình của lão rơi bịch xuống đất.
Kim Phi Hùng hít một hơi chân khí, lanh lẹ xông tới xuất thủ ba chiêu chỉ trong nháy mắt.
Các chiêu này chẳng những lanh lẹ tuyệt luân mà còn ảo diệu phi thường, Ât Mộc Tôn Giả còn đang thở hổn hển đã thấy đối phương xuất thủ, hấp tấp đảo người né tránh, rồi cũng vung tay đánh ra một chưởng nghênh tiếp.
Bùng...
Thanh âm chấn động xung quanh, bóng người vừa nhập lại đã tách ra ngay.
Thân hình Ât Mộc Tôn Giả lắc lư mấy cái, cơ hồ như sắp té xuống đất.
Bịch...
Ât Mộc Tôn Giả ngồi phịch xuống đất, sắc mặt trắng nhợt.
Véo...
Đột nhiên một đạo kiếm quang từ sau lưng xé gió đâm tới.
Lão thất kinh quay lại thấy một thiếu nữ áo trăng sử dụng trường kiếm, mặt che kín bằng miếng lụa đen, không khỏi lạnh lùng hừ lên một tiếng :
- Ngươi muốn chết thiệt rồi.
Lão lập tức phất nhẹ tay áo.
Một luồng kình lực phát ra làm cho thiếu nữ bịt mặt bị bắn vọt ra sau năm trượng, thanh trường kiếm trong tay cơ hồ muốn rơi khỏi tay nàng.
Thiếu nữ bịt mặt dường như không kể sống chết ra sao, cắn răng chịu đau rồi vẫn tiếp tục lao tới.
Mắt Ât Mộc Tôn Giả thoáng lộ sát cơ, cất giọng quát :
- Quả là ngươi muốn tìm đường chết, Tái gia đây sẽ thành toàn cho ngươi.
Lão vung tay toan phát ra một chưởng, bỗng nghe từ phía sau lưng có một thanh âm khàn khàn vọng tới :
- Chẳng lẽ ngươi chưa chịu nhận thua sao?
Ât Mộc Tôn Giả bèn quay lại liền đụng phải vẻ mặt lạnh giá của Âm Sơn Thần Ma, ngay cả Thực Nhân Ma Tôn đang xếp bằng trên đất cũng đứng dậy, lạnh lùng nhìn lão.
Ât Mộc Tôn Giả thấy vậy vội sa sầm nét mặt, giọng hết sức phẫn nộ :
- Hôm nay Tái gia nhận thua, song Thiên Long tự quyết không bỏ qua chuyện này đâu.
Âm Sơn Thần Ma lạnh lẽo đáp :
- Lão phu lúc nào cũng sẵn sàng tiếp chiêu bọn ngươi.
Lúc hai bên còn đang đối đáp thì Kim Phi Hùng từ từ ngã gục xuống đất, nữ nhân áo trắng bịt mặt la lên một tiếng kinh hãi, đoạn lao đến bế thốc chàng dậy rồi lẹ làng phóng người chạy đi.
Trận quyết đấu tỉ thí võ công coi như tạm thời kết thúc. Tứ đại ma tôn đã hoàn toàn thắng thế, đối với võ lâm Trung Nguyên mà nói thì quả là vinh dự vô cùng. Song mỗi nhân vật võ lâm Trung Nguyên đều biết những cao thủ tuyệt đỉnh võ công trong phái hắc đạo đấu với Nhất lưu cao thủ của Thiên Long tự, trận này chỉ thắng tạm thời mà thôi, chứ không hề áp đảo trên cơ đối phương.
Giả như sau này chưởng môn của Thiên Long tự cùng với các vị trưởng lão đi vào...
(thiếu trang 41- 42)
đúng là kẻ thù đã giết phụ thân ngươi, ngươi lại tư tình với y mà bỏ qua mối đại thù này sao?
Vương Thái Vân rít lên tức giận :
- Hứ! Chuyện này thiệt vô lý, hắn không thể nào giết phụ thân ta được.
Bích Trần đạo nhân không hề đếm xỉa đến mũi kiếm đang chỉ vào giữa tim mình, lão cứ chầm chậm bước tới :
- Ai giết phụ thân ngươi ta không cần biết, nhưng y đã sát hại Quyền Kiếm Song Tuyệt, nên bản phái quyết không thể tha cho y được. Cô nương hãy mau tránh ra, nếu không đừng trách bần đạo tàn nhẫn.
Vương Thái Vân nổi giận, trường kiếm nhích động :
- Nếu như ngươi bước thêm một bước nữa, bản cô nương sẽ liều mạng với ngươi đó.
Bích Trần đạo nhân cười ha hả, vẫn khoa chân bước tới trước.
Vương Thái Vân tức giận đến cực điểm, vung kiếm xuất chiêu đánh tới.
Bích Trần đạo nhân nhẹ nhàng né qua một bên, giọng lão tức tối :
- Cái đồ như ngươi mà cũng đòi múa máy trước mặt ta ư? Mau thu kiếm lại, nếu không...
Vương Thái Vân bặm môi, lẳng lặng không đáp chỉ vung trường kiếm đánh tới.
Nàng được Âm Dương Thủ chân truyền võ công, nên cũng có thành tựu tương đối cao, lại thêm lúc này nàng liều mạng, bởi thế Bích Trần đạo nhân không dám có ý khinh thường, vội rút thanh trường kiếm đeo sau lưng, đoạn trầm giọng nói :

- Bần đạo chẳng phải là xem thường Thái Cực môn, song ta cho ngươi một khắc, nếu như ngươi không chịu dừng tay thì đó là ngươi tự tìm lấy cái chết.

Hồi 13

Thần châu trong bụng

Vương Thái Vân bây giờ bất kể sống chết, nàng lặng im không nói. Trường kiếm trong tay cứ múa lên vun vút liên tục, xuất toàn độc chiêu làm cho Bích Trần đạo nhân lúng túng, cứ thối lui không kịp xuất chiêu phản kích.
Bích Trần đạo nhân từ lo lắng chuyển sang phẫn nộ, lão quát lớn :
- Các ngươi không động thủ, còn chờ đến lúc nào nữa?
Ba gã đạo sĩ còn lại lúc này mới như sực tỉnh, vội vàng lao tới bên cạnh Kim Phi Hùng đang nằm bất động.
Ai ngờ lúc ba tên vừa lao tới, đột ngột có một đạo kiếm lóe lên...
- Á...
Một thanh âm thảm thiết vọng tới, hai gã đạo sĩ trong bọn đã té nhào xuống đất.
Bích Trần đạo nhân cực kỳ kinh ngạc, ngước mắt ngó lên, chợt thấy Kim Phi Hùng chống kiếm đứng sừng sững trước mặt, máu tươi từ trên lưỡi kiếm còn đang nhỏ xuống. Đang lúc lão còn đang thất thần đã nghe một tiếng la thảm vang lên :
- Chết ta rồi!
Một tên đạo sĩ còn lại bị chém đứt làm đôi, máu vọt lên xối xả.
Sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, khiến cho Bích Trần đạo nhân tuy đã thành danh trên giang hồ từ lâu cũng không thể nào tưởng tượng nổi, bất giác lão rùng mình kinh sợ, hấp tấp xoay mình phóng đi mất dạng.
Vương Thái Vân hết sức mừng rỡ buông thanh trường kiếm lao tới ôm chầm lấy Kim Phi Hùng, đoạn cất giọng dịu dàng nói :
- Hóa ra là chàng vô sự rồi.
Kim Phi Hùng liền đẩy nàng ra, đoạn lạnh lùng đáp :
- Đừng có hồ đồ như vậy, nàng nhìn lầm người rồi.
Vương Thái Vân ngây người ngạc nhiên, nàng cúi đầu xuống thấy Kim Phi Hùng vẫn nằm dài dưới đất, sắc mặt trắng nhợt không còn huyết sắc, thì ra kẻ mới đến là một người khác. Bất giác mặt nàng đỏ bừng tựa như muốn chui xuống đất cho đỡ xấu hổ. Người mới đến lạnh lùng nói :
- Mau cõng chàng lên, thương thế của chàng nếu như không kịp thời trị liệu e rằng tâm mạch bị ngăn trở sẽ không còn cách nào cứu được nữa.
Vương Thái Vân không còn cảm giác xấu hổ, vội khom lưng xuống đang định ôm chàng lên.
Thình lình từ phía sau hẻm núi có một giọng nói từ tốn vang đến bên tai hai người :
- Không nên di động thân thể y, thương thế này lão phu có thể trị được.
Vương Thái Vân kinh ngạc đưa mắt nhìn về hướng có thanh âm truyền tới, thấy Bách Kiếm Minh Minh chủ Cổ Trường Khanh theo sườn núi đi tới, nàng biết Cổ Trường Khanh nên trong lòng hơi yên tâm, bèn đưa mắt nhìn người vừa ra tay viện thủ.
Bỗng thấy hai luồng nhãn quang sắc lạnh chiếu ra rồi người lạ mặt giả danh Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Các hạ chớ có phí công, ta phải mang chàng đi.
Cổ Trường Khanh cười hà hà :
- Hai bên đều là bằng hữu, ai dùng y thuật chữa trị cho Kim đại hiệp cũng được mà.
Đoạn lão trầm giọng nói tiếp :
- Ta có điều này còn chưa hiểu minh bạch, không rõ huynh đài dùng y pháp gì để trị liệu thương thế cho Kim đại hiệp?
Kim Phi Hùng giả mạo đáp :
- Không cần ngươi phải quan tâm làm chi đến điều đó.
Cổ Trường Khanh trầm sắc mặt :
- Ngươi muốn trị thương cho y cũng được, nhưng chỉ hạn ở nơi đây mà thôi.
Kim Phi Hùng giả mạo lắc đầu :
- Không được, kẻ thù của y ở khắp nơi, chỗ này thật là nguy hiểm.
Cổ Trường Khanh cười hà hà :

- Có bản nhân ở đây thì huynh đài cứ yên tâm, nếu như sợ không đủ người thì bản nhân lập tức sẽ phát tín hiệu, chỉ trong nháy mắt sẽ có một số đông cao thủ của Phụng Lăng trang đến đây.
Kim Phi Hùng giả mạo cười lạnh :
- Như vậy thì ta càng không yên tâm, ai mà biết được dụng tâm của ngươi ra sao?
Cổ Trường Khanh chợt biến sắc :
- Bản nhân đây là Minh chủ của Bách Kiếm Minh, lẽ nào lại không biết đến đạo nghĩa giang hồ.
Kim Phi Hùng giả mạo lạnh lùng :
- Miệng ngươi tuy nói nhân nghĩa đạo đức mà trong bụng cực kỳ giảo hoạt, ai mà tín nhiệm ngươi được hả?
Cổ Trường Khanh không biết làm sao đành thở dài đáp :
- Thương thế của Kim đại hiệp không thể kéo dài lâu được, chắc có lẽ ta phải động thủ với ngươi mới xong.
Nói đoạn lão chậm chạp bước về phía Kim Phi Hùng giả mạo :
- Đứng lại!
Một tiếng thét lanh lảnh vang lên, thanh trường kiếm đột ngột đâm tới lanh lẹ cực kỳ, khiến cho Cổ Trường Khanh phải thối lui, đoạn lắc mình mới tránh được chiêu sát thủ của đối phương.
Thần sắc của Cổ Trường Khanh vẫn không biến đổi, lên tiếng nói :
- Các hạ thật là ngang ngược quá độ, các ngươi đang tâm để cho thương thế của Kim đại hiệp trầm trọng như vậy sao?
Kim Phi Hùng giả mạo đưa mắt nhìn Vương Thái Vân :
- Nếu như ngươi thật tâm yêu chàng thì hãy nghe lời ta, mau đưa chàng đi nơi khác trị thương, nếu như có kẻ nào cả gan ngăn cản thì ta sẽ ra tay ứng phó.
Vương Thái Vân hết nhìn Cổ Trường Khanh rồi lại ngó Kim Phi Hùng giả mạo, trong lòng bối rối, nàng nghĩ dù sao thì Cổ Trường Khanh cũng là Minh chủ của Bách Kiếm Minh, lẽ đương nhiên lão cũng có chút đạo nghĩa giang hồ, nên trong lòng nàng đã có chủ ý bèn cúi mình ôm xốc Kim Phi Hùng lên.
Kim Phi Hùng giả mạo đột nhiên cất tiếng cười lạnh :
- Dừng tay, hóa ra ngươi cho rằng Cổ Trường Khanh là người tốt phải không?
Ngươi thật là bị mắc lừa lão ta rồi đó.
Động tác của Kim Phi Hùng giả mạo cực kỳ nhanh lẹ, miệng y vừa chửi vừa ôm lấy thân hình Kim Phi Hùng rồi co chân lao vút lên không trung.
Cổ Trường Khanh nộ khí quát lớn :
- Hừ, bằng hữu, ngươi thật quá xem thường Cổ mỗ.
Đoạn lão cũng lao mình lên không trung cao hơn hai trượng, đưa tay chụp vào không trung.
Kim Phi Hùng giả mạo tựa như đã phòng bị từ trước, tả thủ kẹp chặt Kim Phi Hùng, hữu thủ vung trường kiếm tạo thành một màn kiếm quang dày đặc trên không.
Cổ Trường Khanh tuy xuất thủ nhanh lẹ, song cũng không dám lấy thân hình chặn kiếm quang lợi hại của đối phương, vội vàng thu ngay cánh tay về, đảo người đáp xuống để tránh chiêu kiếm của địch thủ.
Kim Phi Hùng giả mạo tuy đã ngăn Cổ Trường Khanh lại, song chân lực của y đã cạn, may nhờ thuật khinh công linh diệu nên xoay tròn thân hình, mượn thế phóng mình đi mất dạng.
Cổ Trường Khanh được tôn làm Minh chủ Bách Kiếm Minh, là một lão già cực kỳ thâm trầm, với thành tựu võ công của lão thì việc đuổi theo kẻ lạ mặt nọ chẳng mấy khó khăn, nhưng lão không muốn để lộ thân pháp và võ công đặc dị của mình nên ngừng lại không đuổi theo, đoạn quay sang nói với Vương Thái Vân đang đứng ngơ ngác :
- Cô nương có nhận ra y không?
Vương Thái Vân lặng im một lát đoạn nói :
- Người này dường như tiểu nữ có gặp ở đâu rồi thì phải.
Cổ Trường Khanh vội hỏi :
- Cô nương gặp y ở đâu?
Vương Thái Vân chợt hồi tưởng lại cảnh tượng mình đã gặp vào mấy hôm trước đây lúc đêm khuya :
- Tiểu nữ đã gặp y chui vào trong du thuyền Trường Hưng Hiệu đậu bên sông Tần Hoài.
Cổ Trường Khanh gật đầu, trầm tư một lát rồi cất tiếng :
- Xin cô nương quay về nghỉ ngơi, chuyện này lão phu sẽ có cách giải quyết.
Đôi mắt Vương Thái Vân ngấn lệ :
- Trang chủ chớ nên phí sức, tiểu nữ sẽ đi tìm chàng.

Nói đoạn nàng phóng mình chạy đi.
Cổ Trường Khanh nghĩ ngợi một hồi, lão biết trong người Kim Phi Hùng có mang bảo vật, võ công lại cao thâm, tất là người có lai lịch phi thường, trước mặt, chàng cực kỳ hữu dụng với lão, dụng ý của gã Kim Phi Hùng giả mạo thật khó lường, có thể y là người của Trường Xuân đảo, tuyệt đối không thể để cho y bắt cóc Kim Phi Hùng dễ dàng như thế.
Nghĩ vậy lão liền lấy từ trong người ra một vật, ném nó lên không trung.
Bang...
Một tiếng động tựa như pháo nổ vang lên, rồi một quả cầu lửa ngũ sắc lơ lửng sáng rực trên không.
Tín hiệu vừa phát ra chỉ trong phút chốc đã có hơn mười nhân vật giang hồ phục sức khác nhau từ bốn phía chạy tới, mà kẻ đến đầu tiên chính là Ngọc Phiến Lang Quân Khang Tiệp, sư gia của Phụng Lăng trang.
Đám người nhất tề vòng tay cúi đầu thi lễ.
Cổ Trường Khanh nét mặt cực kỳ nghiêm trọng, trầm giọng nói với Ngọc Phiến Lang Quân :
- Ngươi phải lập tức phân phó cho thuộc hạ truy tìm một thiếu niên có y phục giống hệt như Thanh Y Tu La, hắn đã bắc cóc Thanh Y Tu La đang thọ thương trốn đi.
Ngọc Phiến Lang Quân phất tay nói với đám người đang đứng xung quanh :
- Các ngươi phải lập tức truy tìm tông tích của hắn, nếu ai phát hiện hãy dùng tín hiệu truyền báo cho ta ngay tức khắc.
Những tên này lập tức tản ra tứ phía, phút chốc đã mất dạng.
Cổ Trường Khanh lại nói :
- Phía mặt sông đã có hồi báo gì chưa?
Ngọc Phiến Lang Quân lắc đầu :
- Cho đến nay cũng chưa có hồi báo.
Cổ Trường Khanh hừ lên một tiếng :
- Nếu như ngươi phát hiện hành tung của ba chiếc thuyền đó thì ngươi phải hạ thủ ngay lập tức, không để cho bọn chúng đi vào trong sông.
Lão dừng lại một chút rồi lại lên tiếng :
- Ngươi hãy đi làm chuyện này đi, còn chuyện truy tìm tông tích Thanh Y Tu La thì có thể giao lại cho Bằng tổng quản lo liệu cũng được.
Ngọc Phiến Lang Quân cúi mình đáp :
- Thuộc hạ xin tuân mệnh.
Cổ Trường Khanh lạnh lùng cười nói :
- Lão phu phải đi đến một chỗ khác, ta không tin nàng ta có thể thoát khỏi bàn tay của lão phu đâu.
Cổ Trường Khanh phân phó cho thuộc hạ xong, phóng mình chạy vào phía sơn cốc.

Lại nói về Kim Phi Hùng giả mạo ôm Kim Phi Hùng đến phía sau một ngôi cổ miếu, đặt Kim Phi Hùng xuống, đoạn lấy từ trong người ra một viên "Trường Xuân Bảo Mệnh tán" bỏ vào miệng Kim Phi Hùng.
Đang bỏ hoàn thuốc vào miệng chàng, đột nhiên có một bóng người lướt nhẹ vào trong.
Soạt...
Kim Phi Hùng giả mạo vội rút thanh trường kiếm ra, hạ giọng quát :
- Đứng lại, ai đó?
Người mới đến buông tiếng thở dài :
- Ta đây, cuối cùng thì cũng kiếm được ngươi.
Kim Phi Hùng giả mạo lúc này thấy người mới đến là một thiếu nữ áo hồng, nên vội buông tiếng thở dài :
- Hóa ra là Tô tỷ...
Thiếu nữ áo hồng khẽ cau mày :
- Thu muội, ngươi làm sao mà hồ đồ như thế, dám có hành vi phản lại sư môn vậy hả?
Kim Phi Hùng giả mạo hơi thoáng ngạc nhiên :
- Tiểu muội đâu dám phản lại sư môn.
Thiếu nữ áo hồng tức giận :
- Hừ, mọi việc rõ ràng là được an bài rồi, tại sao ngươi không làm theo điều đó.
Thiếu nữ áo đỏ bỗng nhiên khịt mũi, rồi lạnh lùng nói tiếp :

- Hừ, ngươi còn dám cả gan cho y dùng "Trường Xuân Bảo Mệnh tán".
Vẻ mặt Kim Phi Hùng giả mạo lộ ra vẻ hoảng sợ :
- Tiểu muội không hiểu, chàng với bản phái không oán không thù tại sao lại phải bắt chàng. Vả lại chàng đang mang trọng thương, nếu như không kịp thời cứu trị, hóa ra là hại người ta sao?
Thiếu nữ áo hồng thở dài :
- Thu muội, ngươi gia nhập bản môn cũng đã lâu rồi, lẽ nào ngươi lại không biết bản môn có mối thâm thù truyền kiếp?
Kim Phi Hùng giả mạo cúi đầu lặng thinh không đáp.
Thiếu nữ áo hồng lại nói :
- Bởi vì y mang trọng thương nên chúng ta mới bắt được y dễ dàng, nếu như bình thường thì e rằng hai ta cũng chẳng phải là đối thủ của y, nói chi đến việc bắt cóc nữa.
Kim Phi Hùng giả mạo thoáng ngẩng mặt lên :
- Theo tiểu muội thấy thì y không hề có ý đối địch với môn phái chúng ta mà.
Giọng thiếu nữ áo hồng không vui :
- Y đã thi triển Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp thì không thể nào lầm được, tại sao ngươi còn biện hộ cho y?
Kim Phi Hùng giả mạo bất giác đỏ bừng mặt, cúi đầu không đáp.
Thiếu nữ áo hồng lại lên tiếng :
- Có rất nhiều kẻ muốn truy bắt y, chúng ta phải đi ngay thôi.
Kim Phi Hùng giả mạo thoáng do dự :
- Nhưng mà thương thế của y rất nặng, đợi đến lúc y tỉnh dậy rồi hãy đi.
Thiếu nữ áo hồng sa sầm nét mặt :
- Y mà tỉnh dậy thì sẽ không chịu nghe lời chúng ta đâu.
Đột nhiên Kim Phi Hùng ho lên một tiếng, đoạn thổ ra một búng máu, trong vũng máu đỏ bầm có một hạt châu chiếu ra ánh vàng lấp lánh.
Kim Phi Hùng giả mạo la lên thất thanh :
- Chẳng lẽ trong bụng y lại có thần châu sao?
Thiếu nữ áo hồng đưa tay nhặt lấy, dùng ống tay áo chùi sạch vết máu, đoạn trầm ngâm nói :
- Hạt châu này có lẽ là Mật Đà thần châu của Thiên Long tự thì phải.
Kim Phi Hùng giả mạo nói :
- Tiểu muội lại không nghĩ như vậy.
Thiếu nữ áo hồng cũng do dự, khẽ đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng, thấy chàng cử động chân tay đang định ngồi dậy.
Kim Phi Hùng giả mạo chợt reo lên vui mừng :
- Chàng đã tỉnh dậy rồi.
Thiếu nữ áo hồng đưa tay điểm vào huyệt ngủ của chàng, làm cho Kim Phi Hùng lại nằm xuống.
Bởi vì nàng xuất thủ cực kỳ nhanh lẹ, Kim Phi Hùng giả mạo không kịp ngăn trở, nên y hậm hực :
- Hừ, tỷ tỷ tại sao lại làm như thế?
Thiếu nữ áo hồng nói :
- Người này võ công siêu tuyệt, nếu như y tỉnh dậy, chúng ta khó mà chế ngự được y.
Kim Phi Hùng giả mạo cất tiếng :
- Tỷ tỷ thật có ý muốn mang y trở về ư?
Thiếu nữ áo hồng kinh ngạc :
- Tại sao lại không? Đây là lệnh của sư môn, lẽ nào ngươi muốn chống lại?
Kim Phi Hùng giả mạo cúi đầu không đáp, hiển nhiên là trong lòng không muốn.
Thiếu nữ áo hồng khẽ buông tiếng thở dài :
- Sư phụ hạ lệnh cho chúng ta vào Trung Nguyên chuyến này là để truy tìm tông phái của người này. Ai ngờ khi gặp được hắn, vì tình riêng mà ngươi lộng giả thành chân.
Giọng Kim Phi Hùng giả mạo cực kỳ buồn bã :
- Mong tỷ tỷ đừng nói thêm nữa, tiểu muội...
Thiếu nữ áo hồng lại thở dài :
- Kẻ thù của y rất đông, Thiên Long tự, phái Võ Đang đều đang truy tìm để báo thù, còn cái lão Minh chủ Bách Kiếm Minh cũng chẳng phải là người có hảo ý, chúng ta không thể ở đây lâu được.
Kim Phi Hùng giả mạo nói :

- Cho dù thế nào đi nữa cũng phải trị nội thương cho y.
Thiếu nữ áo hồng lắc đầu :
- Không được, chúng ta còn đang dùng y phục giả trang. Hơn nữa, sau khi tỉnh dậy y quyết không chịu nghe lời chúng ta đâu.
Kim Phi Hùng giả mạo nói :
- Một người cao lớn như vầy làm sao tiểu muội có thể mang đi được?
Thiếu nữ áo hồng lạnh lùng nói :
- Lúc nãy ngươi ôm hắn đi được, sao bây giờ lại nói không được?
Kim Phi Hùng giả mạo không khỏi đỏ mặt, trước đây vì tình thế cấp bách, bây giờ có mặt sư tỷ, nàng cực kỳ xấu hổ, nghĩ một lát rồi ngước mặt nói :
- Bây giờ tiểu muội sẽ khôi phục khuôn mặt của mình, rồi sau sẽ đánh thức người ta dậy.
Nói rồi Kim Phi Hùng giả mạo nhanh chóng trút bỏ y phục trên người, nháy mắt nàng đã biến thành một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, đoạn nàng nói với thiếu nữ áo hồng :
- Dung tỷ, mau đưa thần châu cho tiểu muội.
Thiếu nữ áo hồng đưa thần châu cho nàng, rồi hỏi :
- Ngươi cần nó để làm gì?
Kim Phi Hùng giả mạo nói :
- Nếu như đây quả là Mật Đà thần châu thì nó có tác dụng trị thương.
Đoạn nàng quay người ấn nhẹ Mật Đà thần châu vào giữa ngực Kim Phi Hùng, đồng thời ngầm giải khai huyệt đạo cho chàng.
Thiếu nữ áo hồng tuy thấy song cố ý làm lơ, trong lòng thầm buông tiếng thở dài.
Đột nhiên phía ngoài cửa miếu vang lên tiếng niệm Vô lượng thọ Phật, tiếp đó là tiếng của một lão đạo nhân vang lên :
- Hóa ra là y đã lấy được Mật Đà thần châu.
Thiếu nữ áo hồng nhìn lên thấy Lăng Hư đạo trưởng của phái Võ Đang đứng phía ngoài, không khỏi nhíu mày lạnh lùng nói :
- Hừ! Y đã ước định quyết đấu với chưởng môn nhân của quí phái, tại sao lại thừa lúc người ta bị lâm nguy mà...
Mặt Lăng Hư đạo trưởng lạnh ngắt :
- Cô nương là môn hạ của môn phái nào?
Thiếu nữ áo hồng nói :
- Tiểu nữ là Tô Ngọc Dung.
Đoạn nàng đưa tay chỉ vào Kim Phi Hùng giả mạo :
- Còn đây là bào muội của Kim đại hiệp, Kim Ngân Thi cô nương.
Lăng Hư đạo trưởng đưa mắt dò xét Kim Ngân Thi :
- Vừa rồi có người giả mạo Thanh Y Tu La, phải chăng là cô nương?
Kim Ngân Thi đáp :
- Không sai. Muội muội dùng danh tiếng của ca ca có gì không phải hả?
Lăng Hư đạo trưởng lạnh lùng :
- Nói như vậy là mấy môn hạ của bản phái lúc nãy đều do ngươi sát hại phải không?
Kim Ngân Thi lạnh lùng đáp :
- Bọn chúng thừa lúc người ta lâm nguy mà ra tay sát hại, chết cũng đáng tội.
Lăng Hư đạo trưởng tuy trong lòng cực kỳ giận dữ, nhưng là kẻ xuất gia nên không muốn nói những lời độc ác, chỉ quay đầu nhìn ra phía ngoài.
Chợt nghe phía ngoài cửa có tiếng thét lớn :
- Sát nhân phải thường mạng, sư bá chớ nên nhiều lời với bọn họ.
Thanh âm khàn khàn phát ra chính là tiếng của Khoái kiếm thủ Chu Lương, Kim Ngân Thi rút vội thanh trường kiếm, ánh mắt nàng chiếu ra những tia nhìn lạnh lùng, đoạn nói với Lăng Hư đạo trưởng :
- Võ Đang là danh môn chính phái, cớ sao lại hành sự như thế?
Khuôn mặt Lăng Hư đạo trưởng thoáng nóng bừng :
- Bần đạo chỉ muốn mang hắn về Võ Đang sơn để phát lạc, lúc này tuyệt không làm khó dễ hắn đâu.
Kim Ngân Thi thét lớn :
- Đừng nuôi mộng ảo, trừ phi các ngươi thắng được thanh trường kiếm trong tay cô nương đây.

Vừa rồi Khoái kiếm thủ Chu Lương đã nhìn thấy lối xuất chiêu của Kim Ngân Thi, nếu như không có mặt Lăng Hư đạo trưởng, sư bá của y ở đây, thì với võ công của hắn thì càng khó có thể cự nổi đối phương, nên chỉ la hét mà không dám vọng động khinh thường Kim Ngân Thi.
Tô Ngọc Dung thấy vậy vội nói chen vào :
- Chuyện giữa Kim đại hiệp và quí phái đã ước định thời gian, đạo trưởng tại sao phải khổ tâm như thế?
Lăng Hư đạo trưởng sở dĩ chưa muốn động thủ không phải là vì sợ võ công của đối phương, mà vì không muốn cho Võ Đang một mình chịu khổ, nên hạ giọng đáp :
- Bổn phái là người xuất gia, không có ý sinh sự các chuyện giang hồ, nhưng chỉ vì sự tình bức bách mà phải ra tay đó thôi.
Tô Ngọc Dung âm thầm suy tính, trước mắt ở đây chỉ có người của phái Võ Đang, nếu với sức của nàng và Kim Ngân Thi thì có thể ứng phó, còn như Lạt ma của Thiên Long tự và người của Bách Kiếm Minh đến thì làm sao đủ sức chống lại.
Thế là nàng dùng truyền âm nói với Kim Ngân Thi :
- Sư muội, hãy ôm hắn lên, chúng ta phải thoát khỏi nơi đây.
Kim Ngân Thi đi chậm chạp về phía Kim Phi Hùng, đột nhiên nàng la lên một tiếng kinh ngạc :
- Y chạy rồi!
Tô Ngọc Dung giật mình kinh hãi, quay đầu lại quả nhiên không thấy Kim Phi Hùng đâu nữa, bất giác mặt nàng biến sắc :
- Mau đuổi theo y.
Nói rồi hai người lao nhanh ra phía sau ngôi cổ miếu. Hai người đi tìm xung quanh ngôi miếu vẫn không có động tĩnh.
Tô Ngọc Dung chợt cất tiếng :
- Y đang mang trọng thương, không thể nào tự ý bỏ đi được, có lẽ bị kẻ nào đó âm thầm bắt cóc.
Giọng Kim Ngân Thi lộ vẻ lo lắng :
- Chắc rằng lão Cổ Trường Khanh làm ra chuyện này đó.
Tô Ngọc Dung gật đầu :
- Rất có thể là lão đó, người này ngoài mặt tuy nói trung tín, song hành động của lão thật là quái dị khả nghi vô cùng.
Kim Ngân Thi cực kỳ bối rối :
- Vậy thì chúng ta phải làm sao đây?
Tô Ngọc Dung quay lại thấy người của Võ Đang không truy đuổi, bèn nói với Kim Ngân Thi :
- Chúng ta phải đi tìm lão Cổ Trường Khanh, người ta phí biết bao công sức, bây giờ để hắn phỗng tay trên thật là tức chết đi được.
Nói xong hai người triển khai khinh công vọt mình lao ra khỏi ngôi cổ miếu, trong thoáng chốc đã ra khỏi núi Chung Sơn, đi về hướng bờ sông.
Hai người vừa bay tới mé sông đã thấy những ám tiêu của Bách Kiếm Minh, hai người nhẹ nhàng đáp mình xuống đất, rồi Kim Ngân Thi lên tiếng :
- Phiền các hạ thông báo có bào muội của Thanh Y Tu La và sư tỷ Tô Ngọc Dung cầu kiến Trang chủ.
Người phụ trách ám tiêu dường như đã được phân phó, liền cúi mình đáp :
- Mời hai vị đi theo tiểu nhân.
Đoạn y dắt hai ngươi đi vào trong ngôi sự sảnh, chợt thấy Cổ Trường Khanh đứng bên trong, nét mặt lão thoáng lộ vẻ kinh dị :
- Nhị vị cô nương đến đây có việc chi?
Kim Ngân Thi hầm hầm giận dữ :
- Ngươi chớ có giả bộ, đem giấu đại huynh ta ở đâu nói mau!
Cổ Trường Khanh ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao cô nương lại nói như vậy?
Tô Ngọc Dung nói tiếp :
- Ta đang trị thương cho Kim đại hiệp trong ngôi cổ miếu, không ngờ lũ đạo sĩ phái Võ Đang đến truy tầm cừu nhân, có kẻ thừa lúc hai bên đang đối đáp đã âm thầm bắt Kim đại hiệp mang đi. Ta nghĩ chuyện này Cổ trang chủ không thể không biết.
Cổ Trường Khanh trầm tư một hồi, rồi cất tiếng :
- Chuyện này thật là quái dị.
Đoạn lão nói tiếp :

- Nhị vị hãy vào trong ngồi nghỉ một lát, Cổ mỗ sẽ tra xét việc này.
Tô Ngọc Dung đưa mắt ra hiệu cho Kim Ngân Thi, đoạn bước vào bên trong ngôi sự sảnh, thấy trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, không có một bóng ai khác.
Cổ Trường Khanh mời hai người ngồi xuống, rồi cao giọng gọi lớn :
- Mời Hàn tổng quản lại đây.
Sau gian đại sảnh có tiếng người dạ lên, lát sau có một lão già áo xanh cúi mình cung kính đáp tiếng :
- Trang chủ có điều chi dạy bảo?
Cổ Trường Khanh hỏi :
- Người được phái đến núi Chung Sơn đã có hồi báo gì chưa?
Lão già áo xanh liếc nhìn Kim Ngân Thi rồi đáp :
- Lúc nãy đã có hồi báo Kim đại hiệp đã hạ lạc vào một tòa cổ miếu ở Chung Sơn, phái Võ Đang đã truy tìm ra tung tích rồi.
Đoạn lão dừng lại một chút :
- Mới rồi lại có hồi báo Kim đại hiệp đã bị người ta bắt cóc đi đâu không rõ.
Cổ Trường Khanh nói tiếp :
- Ngươi có biết nhân vật đó là ai không?
Lão già áo xanh đáp :
- Bẩm Trang chủ, hiện giờ vẫn chưa có tin tức gì cả.
Cổ Trường Khanh thoáng trầm nét mặt.
Đột nhiên có một tiểu đồng áo xanh vội vàng chạy tới cúi mình thi lễ, đoạn cất tiếng :
- Khải bẩm Trang chủ, có Lăng Hư đạo trưởng của phái Võ Đang đến xin được gặp.
Cổ Trường Khanh cười lạnh :
- Ha ha! Bọn họ lại đến kiếm Cổ mỗ nữa.
Đoạn lão phân phó cho tiểu đồng :
- Bọn họ có mấy người, ngươi hãy mời họ vào đây.
Tiểu đồng áo xanh nói :
- Tất cả có ba người.
Nói xong y liền lui ra ngoài.
Ước chừng thời gian cạn chén trà, Lăng Hư đạo trưởng dẫn Truy Hồn Tiêu Tần Trọng và Khoái kiếm thủ Chu Lương bước vào, liếc thấy Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung đang ngồi đó, mặt lão chợt biến sắc.
Cổ Trường Khanh vội đứng dậy cười nói ha hả :
- Đạo trưởng chẳng phải là trở về núi Võ Đang hay sao? Trở lại Kim Lăng hôm nào vậy?
Lăng Hư đạo trưởng lạnh lùng nói :
- Vừa mới đến sáng sớm hôm nay.
Cổ Trường Khanh cười nói :
- Đến để xem Tứ đại ma tôn đấu với Tứ đại tôn giả phải không?
Giọng Lăng Hư đạo trưởng cực kỳ không vui :
- Cứ cho là như vậy đi, Phụng Lăng trang cùng với bản phái đều là người trong Bách Kiếm Minh. Cổ huynh không nên giúp đỡ ngoại nhân mà làm khó dễ bản phái.
Cổ Trường Khanh vội thu lại nụ cười :
- Đạo trưởng muốn ám chỉ việc chi vậy?
Lăng Hư đạo trưởng tức giận nói :
- Điều này còn phải nói nữa, đương nhiên là chuyện của Thanh Y Tu La.
Cổ Trường Khanh cười lớn :
- Cổ mỗ đâu có giúp đỡ y? Nếu như đạo trưởng chỉ việc tối hôm nay, Cổ mỗ phải nói với đạo trưởng mấy câu, y đã quyết đấu với Ất Mộc Tôn Giả, lưỡng bại câu thương.
Phàm là người trong võ lâm Trung Nguyên phải nên nhân nhượng nhau mới phải, lẽ nào đạo trưởng thừa lúc y bị nguy lại đến để báo thù hay sao?
Lăng Hư đạo trưởng nóng mặt đáp :
- Bản phái không hề có ý làm khó y.
Cổ Trường Khanh trầm sắc mặt :
- Quả thực là y không có ở đây, vả lại kỳ hạn ước đấu của y với quí chưởng môn nhân không xa mà?
Cổ Trường Khanh lời nói nghiêm chỉnh khiến cho Lăng Hư đạo trưởng câm miệng, không thể nào đối đáp lại được, đành cúi đầu im lặng, lát sau lão mới nói tiếp :

- Trang chủ đã nói như vậy thì bần đạo cũng không muốn tìm y nữa, bần đạo cáo từ.
Cổ Trường Khanh lạnh lùng đáp :
- Đạo trưởng thứ lỗi cho, ta không thể chào tiễn người được.
Lăng Hư đạo trưởng buông tiếng thở dài, sắc mặt tái xanh, dẫn Truy Hồn Tiêu Tần Trọng và Khoái kiếm thủ Chu Lương bước nhanh ra khỏi đại sảnh.
Kim Ngân Thi bực tức :
- Lần sau nếu như gặp cô nương mà y tỏ thái độ như vậy thì ta sẽ không bao giờ tha thứ cho y đâu.
Tô Ngọc Dung đứng dậy lên tiếng :
- Tiểu nữ biết Trang chủ có giao hảo với Kim đại hiệp thân thiết, quyết không làm chuyện này, mong Trang chủ phái người tra xét rõ chuyện này.
Cổ Trường Khanh gật đầu :
- Cổ mỗ sẽ phái thuộc hạ truy xét việc này, đa tạ cô nương đã hiểu tâm ý của bản nhân.
Tô Ngọc Dung kéo Kim Ngân Thi đứng dậy :
- Mong Trang chủ chớ trách chúng tôi hồ đồ, xin cáo từ.
Cổ Trường Khanh đáp lại ngay tức khắc :
- Lúc này tệ trang cũng đa sự, Cổ mỗ không tiện lưu nhị vị lại.
Sau khi hai người ra khỏi Bách Kiếm Minh, Kim Ngân Thi liền nói :
- Xem ra thì Cổ Trường Khanh quả thật không liên quan đến việc này.
Tô Ngọc Dung nghĩ ngợi một lát rồi chợt tỉnh ngộ :
- Chúng ta quá là hồ đồ, quả nhiên là hắn chứ không ai khác.
Kim Ngân Thi vội hỏi :
- Dung tỷ muốn ám chỉ ai?
Tô Ngọc Dung đáp :
- Chuyện này chỉ có gã Cốc Chi Dương mà ra thôi.
Kim Ngân Thi chợt hiểu :
- Đúng rồi, chỉ có hắn mà thôi. Lai lịch của y rất khả nghi, tâm địa hắn thật khó lường, trong trận huyết đấu hôm nay tiểu muội cũng chưa thấy hắn ta xuất hiện.
Tô Ngọc Dung nói :
- Không nên để lỡ việc, chúng ta chia ra hai hướng tìm y.
Hai người lập tức chia làm hai hướng đi tìm kiếm Cốc Chi Dương.

Lại nói Cổ Trường Khanh thấy Tô Ngọc Dung và Kim Ngân Thi đã đi xa, bất giác lão ngửa mặt cười lớn, thần thái có vẻ thập phần đắc ý.
Lão già áo xanh từ sau tấm bình phong bước ra, ngơ ngác hỏi :
- Trang chủ, tại sao lại bật cười như thế?
Cổ Trường Khanh vừa cười vừa đáp :
- Ta nghĩ ra rồi, kẻ bắt cóc Kim Phi Hùng chẳng phải ai khác, y chính là công tử áo gấm Cốc Chi Dương, người này dường như không có mấy hảo ý với gã họ Kim.
Lão già áo xanh chính là tổng quản Hàn Dao, y vẫn ngơ ngác hỏi lại :
- Cho dù y có bắt cóc gã họ Kim kia thì càng là điều vui mừng cho Bách Kiếm Minh của chúng ta.
Cổ Trường Khanh mỉm cười bí mật :
- Trường Xuân đảo và Võ Đang không thể bỏ qua chuyện truy xét, chúng ta đem tin tức này thổ lộ cho bọn Lạt ma Thiên Long tự để cho trận náo nhiệt này càng thêm thú vị.
Lão đắc ý ngồi trong đại sảnh hạ lệnh cho Hàn Dao :
- Ngươi phải nhanh cấp kỳ truyền lệnh cho tất cả người trong bản trang lập tức lại đây chờ lệnh, không được chậm trễ.
Hàn Dao ngơ ngẩn đưa mắt nhìn Cổ Trường Khanh, lão vốn biết tính cách của Trang chủ, nếu như có sự việc trọng đại, không đến lúc cuối thì Cổ Trường Khanh không hề tiết lộ dễ dàng như vậy.
Cổ Trường Khanh thấy nét mặt của thuộc hạ dần độn như thế lão bất giác cười lớn :
- Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, sao ngươi còn chưa hiểu.
Hàn Dao dường như giác ngộ, vội vàng quay mình bước lẹ ra ngoài.

Nói về Kim Phi Hùng, lúc chàng thổ ra một ngụm máu bầm thì kinh mạch đã lưu thông, lại thêm dược lực của Trường Xuân đảo mệnh tán nên nội thương đã đỡ hơn phân nửa, tuy bị Tô Ngọc Dung điểm vào huyệt ngủ song chẳng hề ngăn cản sự phát tán của dược lực.
Sau đó Kim Ngân Thi đã giải huyệt cho chàng, lại để Mật Đà thần châu trước ngực chàng, lúc này chàng đã hơi tỉnh lại, đột ngột cảm thấy một luồng hơi ấm truyền vào kinh mạch đoạn tỏa đi khắp chân thân, trong lòng chàng cảm thấy lạ lùng, bèn giơ tay để lên ngực thì đụng phải một hạt châu.
Kim Phi Hùng là người thông minh tuyệt đỉnh, chàng động tâm nghĩ thầm :
"Lẽ nào đây lại là Mật Đà thần châu?"
Bất ngờ phía sau miếu có tiếng người vọng lại, chàng liền âm thầm bỏ hạt thần châu vào miệng, đoạn lật mình nằm sấp xuống, rồi bỗng nhiên có một bóng người nhẹ nhàng lướt tới lẹ như sao sa điện xẹt, dùng tay nhấc bổng chàng lên, đoạn bỏ chạy ra sau cổ miếu nhanh như sao xẹt.
Thương thế của Kim Phi Hùng đã không còn gì đáng ngại, chàng dư sức tránh khỏi, nhưng chàng coi xem kẻ này có dụng tâm gì nên cố ý giả bộ như bị hôn mê, mặc cho y muốn mang đi đâu thì đi.
Kẻ lạ mặt sau khi bắt được Kim Phi Hùng, y liền triển khai thuật khinh công thượng thặng, trong nháy mắt đã cách xa ngôi cổ miếu hơn mười dặm, đoạn dừng lại đặt chàng xuống một sơn động. Lúc này y dường như đã quá mệt, ngồi thở dốc một hồi, đoạn hạ giọng gọi :
- Kim huynh, Kim huynh...
Kim Phi Hùng làm ra vẻ thương thế cực kỳ trầm trọng, khẽ rên lên hai tiếng, rồi mới chậm chạp mở mắt ra, chàng thầm giật mình vì trước mặt chàng là Cốc Chi Dương.
Cốc Chi Dương thấy chàng đã tỉnh lại vội hỏi :
- Thương thế của Kim huynh thế nào rồi?
Giọng Kim Phi Hùng cực kỳ yếu ớt đáp :
- Nội tạng của ta đã bị chuyển vị, e rằng phải nghỉ ngơi điều tức mười ngày mới mong khỏi được.
Cốc Chi Dương trầm ngâm một lát, đoạn từ từ lên tiếng :
- Nghe nói Kim huynh đã lấy được Mật Đà thần châu của Thiên Long tự, viên thần châu này là bảo vật trị thương cực kỳ linh nghiệm, tại sao Kim huynh không dùng nó?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Chẳng lẽ Cốc huynh cũng tin chuyện đó có thật hay sao?
Cốc Chi Dương lạnh lùng đáp :
- Kim huynh chớ hiểu lầm, lúc này nguy cơ tứ phía vây phủ. Nếu như huynh sớm khôi phục nguyên khí thì tiểu đệ mới an tâm. Vậy nên đệ mới nghĩ đến việc dùng Mật Đà thần châu để trị thương.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Lời Cốc huynh nói chí phải, song tiếc rằng ta không hề đoạt được thần châu thần bò chi cả.
Cốc Chi Dương ngửa mặt lên trời cười lên một tràng dài :
- Tiểu đệ đây muốn mời Kim huynh giúp lực làm một việc, nay xem ra đã không còn cách nào nữa.
Kim Phi Hùng hỏi :
- Không biết Cốc huynh có việc chi cần đến ta?
Cốc Chi Dương đáp :
- Bây giờ Kim huynh đã không còn công lực, nói ra thì cũng vô ích.
Kim Phi Hùng giả bộ gượng gạo ngồi dậy, giọng đã đỡ hơn trước :
- Nếu như Cốc huynh quả thật có chỗ cần ta, thì đợi cho thương thế của ta bình phục cũng được mà.
Cốc Chi Dương lắc đầu :
- Đến lúc đó e không còn kịp nữa, thời gian đã gấp lắm rồi.
Kim Phi Hùng vội hỏi tiếp :
- Có chuyện gì mà gấp quá vậy?
Cốc Chi Dương cười lạnh :
- Giao tình giữa ta và Kim huynh có lẽ không được tốt bằng Cổ Trường Khanh, nên chuyện gì Kim huynh cũng giấu ta hết.
Kim Phi Hùng chợt động tâm, chàng đã hiểu ra được mấy phần, song vẫn lắc đầu nhẹ nhàng thở dài :
- Cốc huynh nghĩ sai rồi, ta tuy có giao hảo với Cổ Trường Khanh, song chẳng có gì đáng nói cả. Không rõ Cốc huynh nói như vậy là ám chỉ về việc gì trọng đại?

Cốc Chi Dương cho rằng giữa Kim Phi Hùng và Cổ Trường Khanh đã có giao ước với nhau để cùng làm việc tiến vào Bích Vân thiền tự, nên mới bắt chàng đến đây dùng lời lẽ dẫn dụ chàng để chàng nói rõ nội tình của Bích Vân thiền tự, nếu như dùng lời ngọt ngào mềm dẻo không được thì y sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc để bức bách.
Nhưng mà thấy Kim Phi Hùng cứ chối từ, bất giác y đổi sắc, hừ lên một tiếng nói :
- Ta thật không tin rằng Cổ Trường Khanh không bàn bạc các chuyện chấn động võ lâm với Kim huynh.
Kim Phi Hùng thở dài :
- Cốc huynh không tin thì ta cũng không biết làm sao.
Cốc Chi Dương âm thầm vận kình lực vào trong cánh tay, bước đến trước mặt Kim Phi Hùng :
- Kim huynh đã không muốn nói thì ta sẽ nói vậy, ta đây muốn ám chỉ việc Bích Vân thiền tự.
Kim Phi Hùng chợt hiểu, chàng cười lớn :
- Hóa ra là vì cái chuyện quái quỉ này. Cổ Trường Khanh tuy có nói sơ qua nhưng tại hạ thật chẳng mấy quan tâm đến nó, cho nên lão cũng không nói gì với ta nữa.
Cốc Chi Dương vội hỏi :
- Kim huynh có biết lúc nào y chuẩn bị hành động chăng?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Ta chẳng qua chỉ giao tình với lão cho có lệ mà thôi, nên việc này lão đâu có nói với ta làm chi.
Cốc Chi Dương lạnh lùng :
- Nói như vậy Kim huynh hoàn toàn không biết chút gì về chuyện này sao?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Đúng là như thế.
Cốc Chi Dương cực kỳ thất vọng, suy nghĩ một hồi, đột nhiên y cất tiếng cười lạnh :
- Kim huynh nói thật đó chứ?
Giọng Kim Phi Hùng không vui :
- Hừ! Ngươi muốn hỏi cung ta hay sao?
Cốc Chi Dương lạnh lùng :
- Cứ cho là như vậy đi.
Bỗng nhiên y vươn tay ra nhanh lẹ điểm vào "Nhuyễn Ma" huyệt của Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng đã âm thầm phòng bị từ trước, Cốc Chi Dương vừa mới động thủ chàng đã lăn tròn tránh chiêu điểm của y, đoạn trầm giọng quát :
- Cốc huynh định làm gì vậy?
Cốc Chi Dương lạnh lùng đáp :
- Kim huynh không muốn uống rượu mời lại muốn dùng rượu phạt, làm cho ta phải đắc tội với Kim huynh.
Kim Phi Hùng đứng bật dậy, đoạn ôn tồn lên tiếng :
- Cốc huynh không nên bức bách ta thái quá, ta đây tuy mang nội thương trong người, nhưng nếu như Cốc huynh muốn động thủ thì chưa biết ai đã ăn ai đâu.
Cốc Chi Dương là kẻ âm trầm giảo hoạt, thấy chàng có thể hành động dễ dàng, y lập tức đổi ý cười lên ha hả rồi nói :
- Kim huynh thật là không thật tâm với ta, nội thương của Kim huynh đã đỡ được rất nhiều, nếu như ta đây không thử thì Kim huynh quyết không thừa nhận chuyện này.
Kim Phi Hùng cực kỳ bất ngờ hỏi :
- Ý Cốc huynh muốn nói gì?
Cốc Chi Dương mỉm cười :
- Thực không giấu chi Kim huynh, từ lúc Vương Thái Vân ôm huynh chạy ra khỏi đấu trường cho đến khi vào trong cổ miếu, đệ không rời Kim huynh nửa bước.
Kim Phi Hùng buột miệng nói :
- Cốc huynh đã có lòng quan tâm như thế, ta thật muôn phần cảm kích.
Miệng chàng tuy nói như thế nhưng trong lòng chàng thoáng kinh sợ, cảm thấy người này âm hiểm đến đáng sợ. May mà lúc này nội thương của chàng đã hết, nếu không chẳng biết kết cục sẽ ra sao.
Cốc Chi Dương nói tiếp :
- Lúc vị áo xanh mang Kim huynh đi, Cổ Trường Khanh hoàn toàn có đủ sức để xuất thủ đoạt lại, song lão vẫn đứng yên đó vì không muốn để lộ võ công của mình. Vả lại y còn có dụng tâm khác nên không muốn đuổi theo, cho nên chỉ một điều này cũng đủ biết giao tình của lão với Kim huynh là giả dối.

Đoạn y liếc nhìn Kim Phi Hùng, thấy chàng không nói gì bèn tiếp tục cất tiếng :
- Còn người mặc y phục xanh giả mạo Kim huynh chính là lệnh muội Kim Ngân Thi, nữ nhân này hành tung ngụy dị, không biết có phải là muội muội của Kim huynh thật không, thì đệ không dám chắc.
Kim Phi Hùng kinh ngạc thầm nghĩ :
"Nếu là như vậy thì muội muội ta quả thật là người giả mạo."
Mấy năm nay chàng lưu lạc khắp chốn giang hồ, vì đâu đâu cũng có kẻ thù đã khiến chàng phải dùng cơ trí đối phó, nên kinh nghiệm giang hồ đã làm cho chàng lớn hơn rất nhiều, nên nghe Cốc Chi Dương nói chàng làm bộ lắc đầu không tin :
- Kim Ngân Thi là bào muội của tại hạ, tại hạ làm sao mà lầm được. Cốc huynh có lẽ quá đa tâm đó thôi.
Cốc Chi Dương cười ha hả :
- Đây là chuyện riêng của Kim huynh, tiểu đệ đây quả thật đã lỡ lời, xin thứ lỗi, thứ lỗi.
Đoạn y nói tiếp :
- Ta đây cứu Kim huynh thì có thể qua mắt được kẻ khác chớ không thoát khỏi tai mắt của Cổ Trường Khanh, nhưng mà bây giờ chưa có động tĩnh gì, có lẽ lão đã bỏ qua chuyện của Kim huynh rồi đó.
Kim Phi Hùng nói :
- Tại hạ giao tình với lão chẳng mấy đậm đà, lão đâu có trách nhiệm cứu tại hạ.
Hơn nữa, tại hạ có biết bao nhiêu kẻ thù, lão làm sao dám ra tay. Cốc huynh có thấy như vậy chăng?
Cốc Chi Dương cười lạnh :
- Kim huynh chỉ mới nói đúng có một nửa thôi, lão sở dĩ không huy động thủ hạ đi truy xét chẳng phải vì vậy đâu, mà là Kim huynh mang nội thương trầm trọng, nhất thời lão không thể lợi dụng được, còn một điều quan trọng là lão không có thời gian để lo liệu cho Kim huynh.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Ta không muốn suy đoán một cách vô lý như vậy.
Cốc Chi Dương chớp mắt :
- Nếu như thương thế của Kim huynh không quá trầm trọng thì cùng đi với tiểu đệ một chuyến, ta dám đoán chắc rằng lão đã huy động toàn bộ thủ hạ đến canh giữ Bích Vân thiền tự.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Cốc huynh suy đoán có lẽ không sai, nhưng mà ta đây đã hết hứng thú với việc của Bích Vân thiền tự.
Cốc Chi Dương nói :
- Ta tin lời nói Kim huynh, nhưng mà chẳng lẽ Kim huynh lại nỡ để cuốn kỳ thư tuyệt học võ lâm rơi vào tay tặc đảng hay sao?
Kim Phi Hùng ngẩn người ngạc nhiên, chàng lắp bắp :
- Cái này...
Cốc Chi Dương nói tiếp :
- Trời đã không còn sớm nữa, chúng ta hãy đi xem. Cho dù thế nào đi nữa chúng ta cũng phải tận sức.
Người này ngụy kế đa đoan, thấy Kim Phi Hùng do dự bèn dùng lời nói khích, quả nhiên y đã được mục đích.
Kim Phi Hùng đi theo y, chàng vừa đi vừa hỏi :
- Nếu như tăng nhân ở Bích Vân thiền tự ra tay ngăn trở thì chúng ta há chẳng phải là có lòng tham tranh đoạt bảo vật ư?
Cốc Chi Dương hỏi vặn lại :
- Vạn nhất tăng nhân của Bích Vân thiền tự không đếm xỉa đến, hoặc là các môn phái khác tham gia tranh đoạt thì chúng ta tính sao?
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Như vậy chúng ta cứ tùy cơ ứng biến là được.
Cốc Chi Dương miệng tuy nói, song bộ pháp càng lúc càng nhanh, mắt âm thầm quan sát cử động của Kim Phi Hùng, thấy thái độ của chàng ung dung tự tại, không rời y nửa bước, bất giác y thầm cười lạnh :
"Hừ, y chỉ làm bộ, thực ra y đâu có bị thương."
Hai người gia tăng cước lực, phút chốc đã cách Bích Vân thiền tự không còn bao xa.
Kim Phi Hùng vẫn vô tư, chàng không hề hay biết đối phương đang dò xét mình.
Thình lình phía bên đường có hai nữ nhân mình mặc kình trang khẽ quát :
- Đứng lại!
Cốc Chi Dương vội thu bộ pháp lại, lạnh lùng liếc nhìn nơi phát ra tiếng nói :
- Kẻ nào dám cả gan chặn đường bản công tử vô lý như vậy?

Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn thấy người ngăn trở họ chính là Tô Ngọc Dung và Kim Ngân Thi, vội nói :
- Kim muội không được vô lễ.
Kim Ngân Thi thấy chàng vẫn bình yên vô sự, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, bước tới trước mặt hỏi :
- Ca ca, thương thế ra sao rồi, tiểu muội lo chết đi được.
Ánh mắt Kim Phi Hùng lạnh lùng chiếu thẳng vào mặt nàng, rồi lại quay sang nhìn Tô Ngọc Dung, giọng lạnh nhạt :
- Hừ! Chẳng cần phải lo lắng, ta đã vô sự rồi.
Kim Ngân Thi ngạc nhiên :
- Ca ca nói gì vậy?
Kim Phi Hùng tuy có nghi ngờ, song nhất thời chàng không cách nào phân biệt nàng là muội muội thật hay giả mạo, bị nàng hỏi bất ngờ, bèn nói :
- Tại hạ cũng hơi quá nóng nảy, nhưng mà tại hạ đâu có còn là huynh trưởng của ngươi.
Mắt Kim Ngân Thi chợt đỏ hoe :
- Lẽ nào tiểu muội có điều chi thất lễ khiến ca ca không hài lòng?
Kim Phi Hùng buông tiếng thở dài, lặng thinh không đáp.
Cốc Chi Dương đột nhiên nói xen vào :
- Kim huynh, không còn sớm nữa.
Kim Phi Hùng dường như có điều gì muốn nói, bèn quay sang Cốc Chi Dương :
- Mời Cốc huynh đi một mình, ta không muốn đi nữa.
Cốc Chi Dương kinh ngạc :
- Đã đến đây rồi cớ sao Kim huynh lại không đi nữa?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tại hạ cần ở lại đây để tra xét rõ một việc nên không thể cùng đi với Cốc huynh được.
Cốc Chi Dương biết chàng ám chỉ thân thế của Kim Ngân Thi, liền quay sang hỏi Kim Ngân Thi :
- Cô nương chắc cũng đi đến Bích Vân thiền tự?
Kim Ngân Thi lạnh lùng đáp :
- Cứ cho là như thế thì đã sao?
Cốc Chi Dương cười lớn :
- Cứ theo tại hạ suy đoán, bốn phía của Bích Vân thiền tự lúc này có lẽ bố trí rất nhiều thuộc hạ của Cổ Trường Khanh, hai vị đến đó e rằng chẳng dễ gì vào được.
Kim Ngân Thi nói :
- Người khác thì sợ lão, ta há lại sợ ư?
Tô Ngọc Dung đứng bên cạnh vội lên tiếng :
- Kim muội, chúng ta đi thôi.
Kim Phi Hùng trầm giọng quát :
- Khoan đã.
Kim Ngân Thi vội dừng lại hỏi :
- Có chuyện gì vậy ca ca?
Kim Phi Hùng gằn từng tiếng :
- Tại hạ không cho ngươi đi.
Kim Ngân Thi mỉm cười :
- Ca ca, tiểu muội đâu còn là một đứa bé nữa.
Mặt Kim Phi Hùng lạnh băng :
- Cho dù ngươi trăm tuổi đi nữa, ta vẫn là huynh trưởng của ngươi mà.
Kim Ngân Thi nghiêm sắc mặt, giọng cũng lạnh băng không kém :
- Hai ta ai làm việc nấy, ca ca chịu làm tổn thương tình ruột thịt giữa hai ta?
Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc, đứng lặng người một hồi rồi nói :
- Ý ngươi nói là ta không có quyền với ngươi phải không?
Cốc Chi Dương thấy sự tình càng lúc càng căng thẳng, y vội chen vào :
- Kim huynh, thời gian lúc này quí hơn vàng, nhị vị sau này hãy nói đến chuyện này.
Tô Ngọc Dung cũng đưa mắt ra hiệu cho Kim Ngân Thi, đoạn dùng tay kéo nhẹ tay áo nàng :
- Nè Kim muội, bỏ qua chuyện này đi. Chúng ta hãy đi xem trận nhiệt náo ở Bích Vân thiền tự.
Trong lòng Kim Phi Hùng cực kỳ giận dữ, song chàng cố nhẫn nại không lên tiếng nữa.
Cốc Chi Dương liền giục :

- Chúng ta cũng đi đến đó xem.
Kim Phi Hùng quay người bỏ đi, hai người nhằm phía sau Bích Vân thiền tự chạy tới mà không hề gặp ai ngăn trở.
Cốc Chi Dương chợt cảm thấy kỳ quái :
- Lẽ nào người của Cổ Trường Khanh còn chưa tới?
Kim Phi Hùng đưa mắt ngó quanh tứ phía, đoạn nói :
- Có lẽ Cốc huynh đoán sai rồi.
Cốc Chi Dương cười đáp :
- Không thể nào sai được. Lão đã ra lệnh cho toàn bộ cao thủ của Phụng Lăng trang đến đây, có lẽ bọn chúng đã đến đó.
Chợt nghe thanh âm của nữ nhân từ phía sau vọng lại :
- Kẻ vừa đến chính là Thanh Y Tu La phải không?
Lại nghe tiếng Tô Ngọc Dung vang lên :
- Chính là y đó.
Chợt nghe có tiếng nữ nhân nọ vọng đến :
- Kêu hắn lại đây gặp ta.

Hồi 14

Tranh giành hộp gấm

Kim Phi Hùng ngẩng đầu nhìn lên thấy một thiếu phụ xinh đẹp, tuổi khoảng tam tuần, mặc đồ cung trang, khuôn mặt lạnh lùng đang nói chuyện với Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung.
Thính giác của Cốc Chi Dương cực kỳ minh mẫn, nghe rõ câu chuyện của bọn họ, y mỉm cười nói với Kim Phi Hùng :
- Kim huynh, có người đang muốn gặp.
Kim Phi Hùng khẽ hừ lên một tiếng, đứng im không đáp.
Tô Ngọc Dung đi về phía Kim Phi Hùng, đoạn nói :
- Kim huynh, đại sư tỷ của ta có lời thỉnh mời chàng.
Kim Phi Hùng vốn không muốn đáp ứng, chỉ vì Kim Ngân Thi chàng mới nhẫn nhục bước lại vòng tay thi lễ :
- Tại hạ là Kim Phi Hùng, cô nương kiếm tại hạ có việc gì?
Thiếu phụ vận cung trang lạnh lùng nhìn chàng :
- Ngươi thuộc môn phái nào vậy?
Kim Phi Hùng đáp :
- Tại hạ vô môn vô phái.
Thiếu phụ cười lạnh :
- Vậy thì võ công của ngươi ở đâu mà có?
Kim Phi Hùng thoáng ngẩng mặt đáp :
- Tại hạ không có nghĩa vụ phải nói ra điều đó.
Thiếu phụ khẽ hừ lên một tiếng :
- Vì sự an nguy của ngươi, ta mong ngươi nên nói thật.
Kim Phi Hùng cất tiếng cười vang :
- Nói vậy thì tại hạ không nói là không được sao?
Thiếu phụ quay sang nói với Tô Ngọc Dung :
- Hừ, cái đồ cuồng vọng như vầy, thật không hiểu tại sao thất muội của ngươi lại có thể...
Thiếu phụ nói đến đây chợt im bặt.
Kim Ngân Thi từ nãy giờ cúi đầu không nói một lời, thiếu phụ lạ mặt đột nhiên cao giọng nói :
- Không cần để ý đến y làm chi, chúng ta hãy đi thôi.
Đoạn ba người bỏ mặc Kim Phi Hùng đi về phía rừng trúc.
Kim Phi Hùng cảm thấy mất mặt, song chàng không tiện nổi giận, nên lẳng lặng cúi đầu quay đi.
Cốc Chi Dương chậm chạp đi đến gần chàng, hạ giọng nói :
- Nữ lưu thì như vậy đó Kim huynh, chớ lấy làm buồn. Chúng ta hãy đi vào thiền viện.
Kim Phi Hùng nhìn vào rừng trúc :
- Cốc huynh có thấy phía trong có gì quái dị không?
Cốc Chi Dương liền đáp :
- Ta chỉ hiểu chút ít về cách bố trí trận pháp mà thôi.
Nói rồi y cất bước đi vào rừng trúc.
Hai người đi xuyên qua rừng trúc đến trước cửa thiền viện. Kim Phi Hùng đột nhiên ngẩn người ngạc nhiên, giọng nghi hoặc :
- Quái lạ, làm sao lại khác thường như vậy?
Cốc Chi Dương dừng lại hỏi chàng :
- Có gì mà khác thường?
Kim Phi Hùng nhìn vào cánh cửa thiền viện nói :
- Lần trước lúc ta đến đây cánh cửa đâu giống như vậy.
Cốc Chi Dương tự như biết rõ nội tình, liền mỉm cười nói :
- Cánh cửa này theo sự biến hóa của cơ quan, có lẽ phía trong có người dụng đến cơ quan khiến cho cánh cửa thay đổi.
Kim Phi Hùng nói :

- Nếu như cơ quan đã phát động thì chúng ta không cách nào lọt vào bên trong được.
Cốc Chi Dương cười đáp :
- Ngược lại, cơ quan phát động thì chúng ta sẽ thừa cơ lọt vào. Kim huynh hãy đi theo tại hạ.
Nói rồi y bước đến sát bên cánh cửa.
Kim Phi Hùng vội đi theo y vào, trong lòng thầm quan sát địa thế, thấy cũng chẳng khác gì lần trước.
Cốc Chi Dương đi đến trước cánh cửa "Trữ Kim môn" nghiêng tai nghe ngóng một hồi, đoạn nói :
- Quả nhiên phía trong đây đã có người vào rồi.
Kim Phi Hùng nói :
- Chắc là Tô cô nương chứ gì?
Cốc Chi Dương lắc đầu :
- Có lẽ đó là người của Bách Kiếm Minh thì phải.
Kim Phi Hùng bước vào phía trong, miệng nói :
- Cho dù ai đi nữa, chúng ta cũng phải vào xem thử.
Cốc Chi Dương lẩm bẩm :
- Cổ Trường Khanh chuyến này gặp phiền hà rồi.
Kim Phi Hùng ngẩng đầu nhìn lên thấy Cổ Trường Khanh đang chắp tay sau lưng đứng trước một gian phòng chứa đầy sách, Ngọc Phiến Lang Quân cũng đứng sát bên cạnh.
Ngay trên dãy hành lang có năm sáu người đang đứng, một lão già mặc áo bào đen, sắc mặt tái xanh, cạnh đó có một đại hán tướng mạo uy dũng, tuổi trạc ngũ tuần, mình áo bào gấm, gần đó lại có thêm hai võ sĩ trung niên, lưng đeo trường kiếm.
Điều khiến cho hai người mới vào ngạc nhiên là trong số đó còn có một nữ nhân trẻ tuổi, khoác bộ kình trang màu vàng rực, mà lại không thấy Tô Ngọc Dung đâu cả.
Cốc Chi Dương đi đến bên cạnh Kim Phi Hùng, ghé vào tai chàng thì thầm :
- Các nhân vật này đều là người trong võ lâm Trung Nguyên, Kim huynh có quen người nào trong bọn họ không?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tiểu đệ tuy là người trong võ lâm, song rất hiếm khi giao hảo với ai, nên không được biết họ.
Cốc Chi Dương chỉ vào một người :
- Người đứng phía trong là võ sĩ của Kiếm bảo nơi Động Đình Hồ, ngoài ra còn có cao thủ của Dương môn hùng cứ Tứ Xuyên, lão già cao lớn kia là Tứ Hải Long Quân nơi Tần Hoang đảo, còn lão già mặc trường bào đen là Thiên Độc môn chủ, lão này chuyên môn dùng độc, Kim huynh phải cẩn thận khi giao thủ với lão độc này mới được.
Kim Phi Hùng lên tiếng :
- Chúng ta đi qua đó xem.
Nhãn quang của Cổ Trường Khanh cực kỳ sắc bén, lão phát hiện ngay ra Kim Phi Hùng, trong lòng thập phần kinh ngạc, vội bước đến làm bộ ân cần hỏi chàng :
- Hiền đệ, nội thương đã bình phục rồi hả?
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Nhờ trời bây giờ đã bình yên vô sự.
Trận quyết đấu giữa Tứ đại ma tôn và Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự đã gây chấn động võ lâm, phàm là nhân vật trong giới võ lâm có mặt ở Kim Lăng đều đến quan sát trận chiến, giờ đây thấy Kim Phi Hùng có mặt ở đấy, ai nấy đều kinh hoàng đưa mắt nhìn chàng.
Nữ nhân trẻ tuổi mặc áo vàng khinh miệt nguýt chàng một cái, khẽ hừ lên một tiếng lạnh lùng.
Cổ Trường Khanh cười lên ha hả nhìn Cốc Chi Dương :
- Cốc công tử cũng có mặt ở đây à? Bích Vân thiền tự tối nay được hân hạnh đón tiếp quần hùng, thật là kỳ lạ, kỳ lạ.
Cốc Chi Dương cười lạnh :
- Có lẽ tôn giá không nghĩ tới chuyện này phải không?
Lời nói của Cốc Chi Dương cực kỳ sắc bén, y đã nói ra tâm sự của Cổ Trường Khanh khiến cho mọi nhân vật ở đây bất ngờ giật mình, đưa mắt nhìn vào y chằm chằm.
Cốc Chi Dương đắc ý nói tiếp :
- Tôn giá cố ý dẫn dụ cho Tứ đại ma tôn tỉ thí với Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự khiến quần hùng chú ý, còn tôn giá âm thầm bố trí thuộc hạ thừa cơ xâm nhập vào Bích Vân thiền tự, không ngờ rằng lại có nhiều người đột nhập vào đây như thế.

Cổ Trường Khanh thấy âm mưu của mình bị Cốc Chi Dương làm bại lộ, trong lòng lão vô cùng tức giận, nhưng ở nơi đông người không tiện tỏ thái độ, nên gượng cười đáp :
- Bởi vì Kim đại hiệp lấy được Mật Đà thần châu của Thiên Long tự nên mới xảy ra cuộc tỉ thí võ công, chớ đâu phải bản minh có ý khiêu chiến, Cốc công tử chớ hiểu lầm.
Cốc Chi Dương đưa mắt quét qua một lượt, đoạn cất tiếng cười hà hà :
- Mật Đà thần châu là bảo vật trị thương, nội thương của Kim huynh bình phục mau như vậy tất phải có sức trị thần diệu của vật quí giá đó.
Cổ Trường Khanh chợt động tâm, quay đầu liếc nhìn Kim Phi Hùng. Cốc Chi Dương nói vậy chẳng những vạch trần tâm địa của Cổ Trường Khanh mà còn ám chỉ Kim Phi Hùng đang có Mật Đà thần châu bên mình, khiến cho các nhân vật võ lâm đưa mắt nhìn nhau, trong lòng rúng động.
Cổ Trường Khanh đột nhiên cất tiếng :
- Chúng ta đã vào trong thiền viện này nhưng chưa hề thấy bảo vật chi cả. Song bản nhân âm thầm cảm thấy bên trong thiền viện đã có người điều khiển cơ quan bí mật, nếu như chúng ta không đồng cam chịu khổ, e rằng tất cả các vị khó mà có thể thoát khỏi thiền viện này đâu.
Tứ Hải Long Quân chợt lên tiếng :
- Có thể ra khỏi thiền viện này không chẳng mấy quan hệ chi cả. Song đã vào đây rồi cũng phải xem qua một chuyến.
Cổ Trường Khanh vẫn điềm nhiên nói :
- Các vị có thể đi vào xem thử, nhưng chỉ sợ một khi phát hiện được bảo vật tất sẽ gây ra cuộc tranh đoạt, bản nhân hoàn toàn không muốn xảy ra sự biến lúc này.
Lời của lão nói ra làm cho quần hùng bực tức, bất giác ai nấy đều ngầm vận công chuẩn bị.
Tứ Hải Long Quân thấy lời lão nói có sự khẳng định trong thiền tự có bảo vật, lập tức nói :
- Hôm nay cho dù có ra sao chăng nữa, ta cũng quyết vào trong một chuyến.
Cổ Trường Khanh đưa tay ngăn lại :
- Khoan đã, ta có vài câu muốn nói.
Tứ Hải Long Quân trợn mắt đáp :
- Cổ huynh muốn ngăn trở ta sao?
Cổ Trường Khanh liếc nhìn Kim Phi Hùng :
- Ở đây có rất nhiều người, nếu như vào thì cùng vào một lượt.
Hai gã trung niên đeo trường kiếm cũng nói :
- Ta cũng muốn vào đó để khai nhãn giới.
Hai người này có danh hiệu là Mạnh Thị song kỳ thuộc về Kiếm bảo ở Động Đình hồ, gã lớn tuổi là Mạnh Uy còn tên nhỏ hơn là Mạnh Bình.
Chợt thấy cô gái áo vàng cũng bước lên nói :
- Bản cô nương cũng phải có một phần trong đó.
Tứ Hải Long Quân lẳng lặng bước lên trước.
Cổ Trường Khanh kinh hoàng thét lên :
- Long Quân hãy cẩn thận, chỗ này sợ rằng có chất "Vô hình chi độc".
Tứ Hải Long Quân tuy tinh thâm vô cùng, nhưng không dám mạo hiểm. Quả nhiên y vội dừng chân lại, quay đầu ngó Thiên Độc môn chủ.
- Lão độc vật, quả có chuyện này sao?
Thiên Độc môn chủ cười nói :
- Cổ minh chủ không hề nói láo đâu, nơi này quả nhiên có chỗ không tiện.
Tứ Hải Long Quân lạnh lùng hừ lên một tiếng :
- Chẳng lẽ ngươi muốn nuốt một mình hay sao?
Thiên Độc môn chủ lắc đầu đáp :
- Ta không hề có ý này, song cũng không muốn thấy đồng đạo rơi vào cạm bẫy.
Tứ Hải Long Quân trợn ngược mắt trầm giọng quát :
- Ngươi muốn làm gì đây?
Thiên Độc môn chủ ngửa mặt cười lên một trận :
- Chuyện này cực kỳ rõ ràng, mọi người không biết phía trong có bí mật gì, nhưng lúc đến đây không hề bị ngăn trở, điều này cực kỳ khác thường, không cần nói ra ắt Tứ huynh cũng hiểu.
Lão đại Mạnh Uy trong Mạnh Thị song kỳ bất ngờ nói xen vào :

- Nói như ngươi thì cũng coi như là có hảo ý, nhưng mà ngươi làm như vậy không cho ai vào thì tính sao đây?
Thiên Độc môn chủ lạnh lùng nói :
- Ta hy vọng đồng đạo võ lâm có mặt nơi đây đồng tâm hiệp lực ứng phó với nguy hiểm sắp tới.
Mạnh Uy đưa mắt nhìn mọi người rồi nói :
- Ta nghĩ rằng đồng đạo võ lâm không đến nỗi tệ bạc như vậy đâu.
Thiên Độc môn chủ ngửa mặt cười lớn :
- Lúc này thì có thể là vậy, nhưng đến lúc phát hiện bảo vật Mạnh lão đại có dám chắc là mọi người đều như vậy chăng?
Tứ Hải Long Quân bực bội lên tiếng :
- Hừ! Ta không tin một chút độc vật có thể ngăn cản được ta.
Thiên Độc môn chủ hạ giọng :
- Long Quân có công phu tu tập cao siêu, đương nhiên không thể nào trúng độc được.
Tứ Hải Long Quân âm thầm vận công bảo vệ thân thể, chiếc áo bào gấm y đang mặc liền phình to lên, rồi quay sang Cổ Trường Khanh :
- Cổ huynh, chúng ta đi vào xem thử.
Cổ Trường Khanh đã có dụng ý riêng, nên không dám đi vào với y, vả lại lão là người cực kỳ thận trọng nên vội đáp :
- Tệ chức đâu có công phu tu tập như Long Quân nên đâu dám tiếp xúc với "Vô hình chi độc".
Tứ Hải Long Quân cười đáp :
- Cổ huynh đã có thành tựu võ công cao thâm, hà tất phải khách khí như thế.
Cổ Trường Khanh vẫn đứng im bất động.
Cốc Chi Dương đột nhiên bước tới trước kéo Kim Phi Hùng, hạ giọng nói :
- Kim huynh, hai ta cùng vào trước xem thử thế nào?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Cốc huynh đã trọng vọng tại hạ, Kim mỗ đâu nỡ chối từ.
Thiếu nữ áo vàng nhích động thân hình đến sát bên chàng :
- Bản cô nương cùng đi với các ngươi được không?
Kim Phi Hùng liếc nhìn nàng, đoạn bảo :
- Nơi này hung hiểm vô cùng, cô nương nên khoan đi đã.
Thiếu nữ áo vàng lạnh lùng :
- Hừ! Không cần ngươi phải đa tâm.
Kim Phi Hùng thấy nàng ngang bướng như vậy, đành quay người bỏ đi.
Cốc Chi Dương lắc mình lao vọt lên không, rút thanh trường kiếm xoay tròn một vòng, đoạn bay người đến trước cửa.
Cốc Chi Dương xuất thủ trên không, song lực đạo phát ra có sức nặng ít nhất cũng hai ba trăm cân.
Bình!
Coong...
Hai cánh cửa lớn chợt xê dịch lộ ra một khe hở.
Cả người lẫn kiếm của Cốc Chi Dương vọt lẹ vào bên trong.
Thiếu nữ áo vàng cũng hấp tấp trổ thuật khinh công bay mình vào bên trong lẹ như tên bắn.
Kim Phi Hùng thấy hai người đã vào bên trong, sợ bên trong có điều nguy hiểm, cũng nhanh lẹ lắc mình mất hút vào phía trong.
Ai ngờ lúc ba người vừa bay vào bên trong, trên tường đã vang lên những thanh âm kỳ lạ, rồi bức tường phía sau lập tức khép lại.
Cốc Chi Dương đang đứng ngây người kinh ngạc, hai mắt nhìn trân trân vào bức tường, Kim Phi Hùng thấy vậy liền hỏi :
- Cốc huynh có chuyện gì vậy?
Cốc Chi Dương giật mình quay lại, mỉm cười đáp :
- Như vậy thì càng tốt hơn chứ sao, cho cái đám kia khỏi tới đây.
Kim Phi Hùng thoáng cau mày :
- Nhưng chúng ta làm sao thoát khỏi đây được?
Cốc Chi Dương nói :
- Chuyện đó để hạ hồi phân giải.

Đoạn y liếc nhìn thiếu nữ áo vàng :
- Vị này là ai vậy?
Kim Phi Hùng vội nói :
- Vị này là...
Thiếu nữ mỉm cười đáp :
- Để ta nói chẳng phải hay hơn sao? Bản cô nương là Dương Ngọc Phượng, thuộc về Dương gia ở Tứ Xuyên.
Cốc Chi Dương chợt lên tiếng :
- Hóa ra là Lạp Thủ Ngọc Quan Ấm cô nương, tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu.
Kim Phi Hùng cất tiếng :
- Nơi này chẳng phải là chỗ nói chuyện, chúng ta hãy kiếm đường ra trước đã.
Cốc Chi Dương nhìn quanh tứ phía rồi nói :
- Chớ vội, đã vào bảo sơn châu ngọc, chẳng lẽ lại về tay không hay sao?
Kim Phi Hùng cười vang :
- Lẽ nào Cốc huynh cũng cho rằng nơi đây có bảo vật ư?
Cốc Chi Dương mỉm cười không đáp, chỉ đưa mắt dò xét chung quanh nội thất.
Dương Ngọc Phượng lạnh lùng :
- Kim ngân châu bảo chỉ là vật ngoại thân mà thôi, những nhân vật võ lâm ở đây e rằng không có mục đích đơn giản như vậy đâu.
Kim Phi Hùng biết nàng muốn ám chỉ gì, song chàng vẫn làm bộ ngơ ngác hỏi :
- Vậy thì họ vì cái đồ quái quỉ gì?
Dương Ngọc Phượng nguýt dài :
- Ngươi hãy tự hỏi mình thì hay hơn.
Gian phòng rộng chừng ba trượng, trừ một chiếc bàn, phía trong chứa đầy những giá sách, tầng trên để đầy kinh điển Phật học.
Kim Phi Hùng nhìn ngó mông lung không mục đích, còn Dương Ngọc Phượng thì đứng một bên đưa mắt kín đáo quan sát cử động của hai người.
Đột nhiên Kim Phi Hùng chăm chú nhìn vào một bức tranh, đó là một bức Ma cô hiến thọ đồ, vẽ một tiên nữ đang bưng một mâm đào lướt đi trong mây, mới nhìn thì không có gì khả nghi, nhưng mà khi nhìn kỹ thì thấy có điều cực kỳ khả nghi, bởi vì trong tịnh thất của thiền viện mà treo một bức tranh tiên nữ thì thật là không thích hợp chút nào.
Dương Ngọc Phượng là người cực kỳ thông minh, thấy Kim Phi Hùng cứ đứng ngây người nhìn vào đó như phát hiện ra điều gì, bất giác nàng chuyển mình đi về phía đó.
Kim Phi Hùng không hiểu những chữ trên bức họa, chàng chỉ cảm thấy nó đẹp cực kỳ, tự nhiên chàng đứng ngơ ngẩn xuất thần.
Cốc Chi Dương liếc nhìn qua thấy Kim Phi Hùng đứng ngây người ngắm nhìn bức họa làm cho Cốc Chi Dương chú ý, y vội bỏ cuốn sách trên tay bước lẹ đến.
Dương Ngọc Phượng thấy y bước tới, trong lòng chợt động tâm cơ nghĩ đến câu hạ thủ vi cường, nên đột ngột phóng mình tới, giơ tay chụp lấy bức họa đang treo trên tường.
Cốc Chi Dương thấy vậy la lên một tiếng, vung tay định giựt bức họa lại.
Kim Phi Hùng thấy sự tình xảy ra quá đường đột, chàng không biết nên làm sao cho phải, đúng lúc kinh ngạc chợt thấy chỗ treo bức họa tựa như có một chiếc tủ ngầm, bất giác động tâm đưa tay mở cánh cửa tủ ra.
Nào ngờ chàng vừa mới bước đến, chưa kịp đụng tay vào, chợt cảm thấy dưới chân mình nhẹ tênh, chàng vội xoay người lui lại, nhưng đã không còn kịp, thân hình chàng đã rơi xuống phía dưới.
Chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Kim Phi Hùng tuy có công phu khinh công thượng thặng, song cũng không tài nào thi triển được trong lúc bất ngờ này.
Bịch!
Kim Phi Hùng cảm thấy toàn thân ê ẩm, nhìn quanh bốn phía đột nhiên chàng phát hiện thấy một bóng đen, nhìn giống như một đạo sĩ, bèn gọi :
- Đạo trưởng.
Chàng gọi liên tiếp mấy tiếng vẫn không nghe tiếng trả lời, tưởng rằng người đó đang ngủ, chàng vội đến gần gọi :
- Đạo trưởng hãy tỉnh lại.

Qua một lúc sau cũng không có tiếng hồi đáp, chàng vội đến gần, khẽ lấy tay lay động, chợt Kim Phi Hùng phát giác ra đấy chỉ là một bộ xương khô mà thôi.
Chàng sợ hãi thoái lui ra sau, đến lúc định thần nhìn kỹ thấy chung quanh còn có thêm mấy bộ xương khác nữa, bất giác chàng rùng mình nghĩ thầm :
"Hỏng rồi, cứ xem mấy bộ xương này cũng đủ biết phàm kẻ nào lọt vào đây không có cách chi sống sót, chắc rằng ta cũng chẳng thoát khỏi số phận".
Tuy chàng có võ công cao tuyệt, song trước tình cảnh này, chàng đành tuyệt vọng, ôm gối chờ chết, không mong tìm ra đường thoát.
Qua mấy ngày quyết đấu chàng không phút nào an tâm, cho nên lúc này chàng âm thầm vận công luyện khí, trong lòng từ bỏ tạp niệm, chăm chú luyện tập công phu.
Không biết trải qua bao lâu chàng mới phục hồi công lực, mở mắt ra nhìn, thấy phía trước mặt rõ như ban ngày, biết rằng công lực của mình đã tăng tiến lên không ít.
Bỗng nhiên chàng phát hiện thấy bên bộ xương khô của đạo trưởng lúc nãy có một cuốn sách nhỏ, chàng vội cầm lên xem, trên mặt cuốn sách có viết mấy chữ "Huyền môn bộ thư", biết là có chỗ hữu dụng chàng liền cất vào trong mình.
Chàng lại lật áo bào của bộ xương lên, thấy phía trong có một cuốn sách nhỏ khác và một thanh cổ kiếm, nghĩ rằng có lúc cần đến nên cũng chẳng buồn xem kỹ, vội cất vào trong người đoạn trở về lại chỗ cũ.
Thời gian trôi qua không biết bao lâu, chợt nghe có một thanh âm từ trên vọng xuống :
- Kim Phi Hùng, phía trong trừ ngươi ra còn có người nào nữa chăng?
Kim Phi Hùng kinh ngạc đáp :
- Chỉ có một mình tại hạ mà thôi.
Thanh âm lại vọng xuống :
- Ngươi có thể leo được lên cao không?
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Khoảng chừng ba, bốn trượng.
Tiếng truyền âm ở phía trên vọng xuống :
- Như vậy thì được rồi, lão phu sẽ thả dây thừng xuống, ngươi cứ theo dây thừng trèo lên, ắt sẽ ra ngoài được đó.
Kim Phi Hùng vội lên tiếng hỏi :
- Tiền bối là ai vậy?
Thanh âm từ trên vọng xuống :
- Sau này ngươi sẽ tự biết, bây giờ thì không nên hỏi.
Kim Phi Hùng ngước nhìn lên, quả nhiên chàng thấy có một sợi dây thừng lơ lửng trên cao, chàng vội phi thân lên chụp lấy sợi dây thừng, đoạn từ từ đu mình lên.
Lúc này phía trên lại vọng xuống một thanh âm :
- Ngươi cứ theo dây thừng này thoát ra ngoài, lão phu đi đây.
Kim Phi Hùng vận đủ công lực, chỉ một hồi sau đã thoát khỏi mặt đất, ngước nhìn lên trên, hóa ra đó là một gian thạch thất, nơi đầu của sợi dây cột vào chân thạch bàn, trên thạch bàn có một mảnh giấy, nét chữ cứng rắn cực kỳ :
"Cởi dây thừng, rồi xoay chiếc thạch bàn sang phải ba lần thì có thể tìm được lối ra. Trong thiền viện này có chuyện kinh hồn, ngươi mau rời khỏi đây."
Kim Phi Hùng làm theo lời ghi trên mảnh giấy, trên bức tường đá chợt hiện ra một cánh cửa.
Ra khỏi cánh cửa là một hành lang dài, chàng liền đi theo hành lang, đi được chừng năm chục bước, bất ngờ trước mặt chàng hiện ra một lão già.
Kim Phi Hùng nhận ra đây chính là phương trượng trụ trì Bích Vân thiền tự, bất giác chàng kinh ngạc lên tiếng hỏi :
- Thượng nhân cớ sao cũng đến đây?
Lão hòa thượng đáp :
- Biển khổ vô biên, quay đầu lại là bến, lão tăng đến đây để đón tiếp công tử đó.
Kim Phi Hùng chợt biến sắc :
- Thượng nhân coi tại hạ là người thế nào?
Lão hòa thượng buông tiếng thở dài :
- Tòa thiền viện này quả thực là nơi ngày xưa Kiến Văn Đế tham thiền nhập định, ngoại trừ cách kiến tạo vô cùng đặc biệt ra, chuyện bảo vật mà giang hồ đồn đại đều là chuyện không có.

Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Tại hạ chẳng phải đến đây để tìm kiếm bảo vật.
Lão hòa thượng gật đầu rồi đáp :
- Điều này thì lão tăng minh bạch, nhưng những kẻ khác lại tham lam châu báu ngọc ngà quá chừng.
Kim Phi Hùng nói :
- Kẻ khác làm gì, điều đó tại hạ không cần biết.
Lão hòa thượng lại nói :
- Trong thiền viện này có vô số cơ quan bí mật dùng để đối phó với người ở chốn cung đình, lão không hề có ý sử dụng để đối phó với các nhân vật võ lâm giang hồ.
Kim Phi Hùng cất tiếng :
- Nếu như trong thiền viện đã không có vật gì quí giá, bọn họ vào đây cũng chẳng có ích gì, thượng nhân hà tất phải khổ tâm làm chi cho mệt.
Lão hòa thượng lại nói tiếp :
- Người giang hồ tâm địa xảo trá khó lường, lão tăng tuy không có ý hại người, nhưng có rất nhiều nhân vật lợi dụng cơ quan trong bản tự để hại đồng đạo võ lâm, lão không muốn máu tanh nhiễm nơi cửa Phật.
Kim Phi Hùng lạnh lùng nói :
- Trong thiền viện này có rất nhiều cơ quan bí mật, chẳng lẽ suốt mấy năm nay không có ai bị vây khốn trong đó hay sao.
Lão hòa thượng lắc đầu :
- Lão đã đi tra xét kỹ các nơi, nếu như có kẻ bị vây khốn ta đều tiếp dẫn ra ngoài, đâu để cho ai phải tử tuyệt ở đây.
Kim Phi Hùng thấy lão nói như vậy chàng nghĩ có lẽ lão chưa biết chuyện dưới địa đạo trong mật thất, nên không hề nhắc tới chuyện đó :
- Mấy ngày gần đây có nhiều nhân vật giang hồ đột nhập vào thiền viện, không biết họ ra sao rồi?
Lão hòa thượng gật đầu :
- Đúng là mấy hôm gần đây có nhiều người đột nhập vào đây, họ dường như quen thuộc với các cơ quan trong thiền viện này rồi, nên có lẽ chẳng có gì đáng ngại.
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Không rõ bọn họ có còn đứng nơi chỗ Trữ Kim, Tích Ngọc không thưa lão phương trượng?
Lão hòa thượng thở dài :
- Nơi đây tuy là nơi Phật môn tịnh tọa, song đang có một trận tranh đấu xảy ra, công tử đã không có ý tham lam cầu bảo vật thì chớ nên bận tâm làm gì.
Kim Phi Hùng liền nói :
- Lời thượng nhân nói chí phải, nhưng vì tại hạ còn có một vị bào muội vẫn đang ở trong thiền viện.
Hòa thượng mỉm cười đáp :
- Người vào đây tranh giành bảo vật không ai có võ công tầm thường, công tử không cần phải đa tâm lo nghĩ, sắc trời không còn sớm nữa, công tử hãy theo bần tăng ra ngoài thì hơn.
Kim Phi Hùng tuy không muốn ra, nhưng nghĩ lại biết rằng các cơ quan bên trong lợi hại vô cùng, nên đành gật đầu đáp :
- Phiền thượng nhân dẫn đường cho tại hạ.
Lão hòa thượng hạ giọng niệm Phật hiệu, đoạn dẫn chàng đi quanh co một lúc, rồi vượt qua năm gian thạch thất, chợt lão dừng lại cất tiếng bảo chàng :
- Lối ra ở đây, công tử nên bảo trọng lấy thân.
Đoạn lão dùng tay ấn nhẹ lên vách tường.
Kẹt...
Bỗng nhiên hai cánh cửa đá hiện ra trước mặt, một luồng dương quang chiếu thẳng vào mắt hai người.
Kim Phi Hùng đi ra phía ngoài cửa, bởi vì chàng ở trong bóng tối đã lâu, nay bất ngờ bị ánh dương quang rọi thẳng vào, bất giác chàng phải nhắm mắt lại, chớp chớp mấy cái mới dám mở mắt ra.
Lúc chàng quay đầu lại nhìn thấy một bức tường phẳng bóng như gương, mà không sao phát hiện ra cánh cửa đá, bất giác chàng lắc đầu nói :
- Ngôi thiền viện này kiến trúc thật kỳ lạ, thật không sao hiểu nổi ai lại có thể kiến tạo khéo léo như vậy.
Những việc tối qua khiến cho chàng rùng mình mỗi khi nhớ lại, bây giờ chàng hơi định thần lại, ngước mặt nhìn lên, trời đã gần đến chính ngọ, nơi chàng đang đứng cách thiền viện ước chừng hai dặm.

Lúc này chàng đang định bỏ đi, đột nhiên phía xa xa có tiếng ống tay áo lồng lộng trong gió vọng tới vào tai chàng.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên ngẩng mặt nhìn lên, thấy ở một sơn cốc cách đó không xa lắm, Dương Ngọc Phượng đang cau đôi mày liễu đứng trên một tảng đá, bốn phía có mấy gã hắc y nhân vây kín xung quanh.
Chàng còn thấy Cốc Chi Dương đứng một bên, trong tay cầm một chiếc hộp gấm, phía ngoài có một lớp lụa mỏng màu vàng bao bọc. Thoáng nhìn qua, chàng đoán có chuyện gì sắp xảy ra, nên vội băng mình lao tới.
Lúc vừa vào trong sơn cốc, chàng chưa kịp lên tiếng, chợt thấy có một lão già ăn vận theo lối thương nhân, bước đến bên chàng, cúi mình cung kính nói :
- Tại hạ là Hàn Dao, Tổng quản Phụng Lăng trang, hiện nay có việc cần bẩm báo với Nhị trang chủ.
Kim Phi Hùng thoáng lộ vẻ kinh ngạc :
- Tại hạ đâu phải là Nhị trang chủ của các ngươi, nhưng mà ngươi có chuyện gì khó xử vậy?
Hàn Dao bối rối xoa tay đáp :
- Trang chủ chúng tôi có lệnh, trước khi người ra khỏi thiền viện thì bất cứ kẻ nào rời khỏi thiền viện đều phải bị chận lại.
Kim Phi Hùng không biết chuyện gì bèn buột miệng nói :
- Chủ các ngươi dặn dò ra sao, các ngươi cứ theo đó mà làm.
Hàn Dao nghiêng mình hô lớn :
- Nhị trang chủ đã có lệnh như vậy, các vị huynh đệ cứ làm như cũ là được.
Rồi không đợi cho Kim Phi Hùng kịp mở miệng, lão đã vọt lẹ ra xa.
Cốc Chi Dương chợt cười lên một tràng dài :
- Hay lắm, hóa ra Kim huynh là Nhị trang chủ của Phụng Lăng trang.
Kim Phi Hùng vội lắc đầu :
- Cốc huynh chớ hiểu lầm, tại hạ đâu có bao giờ là Nhị trang chủ của Phụng Lăng trang đâu.
Cũng ngay lúc đó Hàn Dao đã chỉ huy bọn hắc y nhân phân ra làm hai, vây quanh Cốc Chi Dương và Dương Ngọc Phượng dường như có ý động thủ.
Kim Phi Hùng thấy vậy liền trầm sắc mặt, giọng vô cùng bực tức :
- Hàn tổng quản, ý của các hạ muốn sao?
Hàn Dao làm bộ như không nghe thấy, chăm chú nhìn Dương Ngọc Phượng, giọng nói lạnh lùng :
- Chỉ cần cô nương giao cho bọn ta món vật trong người cô nương để khai mở nhãn giới thì ta sẽ để cho cô nương ra khỏi đây.
Dương Ngọc Phượng giận dữ :
- Hừ! Đồ vật của ta hà cớ gì mà ngươi đòi xem?
Hàn Dao cười lạnh :
- Vậy thì ta đành phải đắc tội với cô nương.
Giọng Dương Ngọc Phượng cũng lạnh lùng không kém :
- Để xem bọn ngươi có chỗ nào lợi hại mà dám ngông cuồng trước mặt bản cô nương.
Hai bên sắp sửa động thủ, chợt nghe Cốc Chi Dương lớn tiếng nói :
- Gã họ Hàn kia, nếu như ngươi cứ ngang ngược như vậy, chớ trách bản công tử ác độc đại khai sát giới đó.
Cốc Chi Dương lai lịch bất minh, Phụng Lăng trang đã chú ý đến y từ lâu. Hàn Dao tuy đang đối phó với Dương Ngọc Phượng, song thực chất là đang ngầm dò xét y, sở dĩ Hàn Dao làm như vậy là muốn để cho...
(thiếu trang 133-156)
... chuyển dịch không hề bị ngăn trở, trong lòng hết sức vui mừng, liền quay sang phía Cốc Chi Dương :
- Thiên Độc huynh, chúng ta đợi cho bọn chúng phân rõ thắng bại rồi sau đó mới động thủ phải không?
Thiên Độc môn chủ gật đầu :
- Lúc nào ta đưa mắt ra hiệu thì Phong huynh và ta sẽ hành động.
Dương Phong gật đầu ra chiều hiểu ý, y im lặng đứng quan sát trận giao chiến.
Kim Phi Hùng thấy hai chú cháu Dương Phong bị trúng độc, chàng định ra tay giải cứu. Nhưng vì Dương Phong tính tình quá hồ đồ nên chàng đứng lặng im, mắt chăm chú nhìn về phía Cốc Chi Dương.
Kim Phi Hùng thầm kinh ngạc bởi vì võ công của Cốc Chi Dương cực kỳ quen thuộc, như võ công chàng đã luyện từ lâu nay. Bất giác chàng đứng sững người nhìn không chớp mắt.

Chưởng lực của Tứ Hải Long Quân hùng hậu vô cùng, mỗi chiêu phát ra đều có sức khai sơn phá thạch, uy mãnh cực kỳ, mà chiêu thức của Cốc Chi Dương thủ nhiều công ít, khiến chàng âm thầm lo lắng cho y.
Nhưng mà khi nhìn kỹ lại mới thấy có điều kỳ lạ, chàng thấy lộ số võ công của Cốc Chi Dương hết sức quen thuộc, y thi triển chiêu đầu thì chàng lập tức đoán được chiêu kế tiếp của y, tuy chưởng thế của Cốc Chi Dương ảo diệu mạnh mẽ song khi đã phong bế thế công của Tứ Hải Long Quân rồi, nếu như tiếp tục xuất chiêu thì dù cho không thể đả thương đối phương cũng có thể đổi thủ thành công mà đoạt lấy tiên cơ một cách dễ dàng.
Nhưng điều khiến cho chàng cảm thấy kỳ quái hết sức là rõ ràng có cơ hội mà y lại bỏ qua, hay là y cố tình giấu tuyệt chiêu?
Lúc này Dương Phong và Thiên Độc môn chủ đã thương lượng xong xuôi, hai người chầm chậm bước tới trước.
Dương Ngọc Phượng dường như vô tình đưa mắt liếc nhìn Kim Phi Hùng rồi ngầm đưa tay vẫy chàng.
Kim Phi Hùng đang chăm chú nhìn chiêu thức của hai bên, nên không hề trông thấy cử chỉ của Dương Ngọc Phượng.
Mạnh Thị song hùng thấy Tứ Hải Long Quân sắp đánh bại Cốc Chi Dương nên tinh thần cực kỳ phấn chấn, bất ngờ Thiên Độc môn chủ và Dương Phong từ từ đi tới, không khỏi bực bội hừ lên một tiếng.
Mạnh Uy âm thầm ra hiệu với Mạnh Bình :
- Thời cơ khẩn cấp lắm rồi, chúng ta phải sát cánh hạ thủ gã kia cho mau.
Mạnh Bình vung nhuyễn la đồng chùy quét ngang thắt lưng Cốc Chi Dương.
Ngọn tiên nhân chưởng của Mạnh Uy vũ lộng thần oai điểm thẳng vào giữa mặt đối phương.
- Úy da.
Cốc Chi Dương la lên một tiếng kinh hãi, đoạn thối lui ra sau năm bước.
Chiếc hộp gấm trên tay y lăn tròn xuống đất. Tứ Hải Long Quân thấy vậy cũng không buồn đuổi theo, vội vàng khom mình xuống định chụp lấy chiếc hộp.
Nào ngờ bàn tay lão vừa vươn ra thì phía sau có tiếng nữ nhân thét lên lanh lảnh, đoạn một nắm ám khí bay tới chụp lên đầu y.
Tứ Hải Long Quân thất kinh, bỏ mặc hộp gấm, xoay người phóng ngược ra xa mấy trượng.
Nắm ám khí đó chính là Diệp Tu kim châm, ám khí độc môn của Dương gia do Dương Ngọc Phượng ném tới.
Một bóng người lanh lẹ vô cùng lao thẳng về phía chiếc hộp gấm tựa như làn điện xẹt.
Mạnh Thị song hùng gầm lên giận dữ, vung binh khí đánh vào người vừa lướt qua.
Nhưng mà bóng người này chỉ lướt nhanh trên hộp gấm mà thôi.
Lúc này Tứ Hải Long Quân lại lao về phía hộp gấm lần nữa.
Mạnh Uy vội thét lớn :
- Long Quân, coi chừng lão quái vật hạ độc đó.
Tứ Hải Long Quân kinh sợ, vội thu tay về.
Bóng người lướt trên mặt hộp gấm quả nhiên là Thiên Độc môn chủ, lão khoái trá cất một tràng cười âm hiểm quái dị vô cùng :
- Bốn bề quanh chiếc hộp gấm này đều có bố trí chất kịch độc của lão phu, kẻ nào chán sống thì cứ xông vào thử xem.
Tứ Hải Long Quân ỷ mình công lực thâm hậu, lạnh lùng lên tiếng nói :
- Ta không tin tà ma độc khí của nhà ngươi.
Nhưng mà khi nhìn lại, chỉ trong nháy mắt cây cỏ ở chung quanh chiếc hộp trong vòng một trượng đều bị chết khô ngay tức khắc. Những người đứng quanh đó thấy sức lợi hại của chất kịch độc trong lòng đều kinh sợ. Tứ Hải Long Quân ngây người chết lặng.
- Hắc hắc...
Thiên Độc môn chủ lạnh lùng cười lên một tràng, vẻ mặt ra chiều cực kỳ đắc ý.
Lão ngạo mạn vòng tay, giọng hết sức tự đắc :
- Không phải là lão phu nói khoác, luận về công lực có lẽ lão phu không hơn các vị ở đây, nhưng mà nói về độc môn thì e rằng các vị không phải là đối thủ của lão phu.
Tứ Hải Long Quân hét vang :
- Lão độc vật, ngươi có dám dùng thực học tỉ thí kiếm pháp với ta không?
Thiên Độc môn chủ điểm nụ cười lạnh, chỉ vào chỗ cây cỏ bị chết khô nói lớn :

- Cái quỷ quái gì mới là thực học, còn công phu này chẳng lẽ không phải là thực học sao?

Hồi 15

Thất Tuyệt vũ thư

Hừ! Đồ quái vật!
Mạnh Thị song hùng cực kỳ giận dữ, đưa mắt ra hiệu, đoạn cầm binh khí lăm lăm trong tay từ từ bước tới, giọng tức giận :
- Bọn ta đã tốn công hao sức bức bách y bỏ chiếc hộp xuống, ngươi lại hạ độc thủ mong phỗng tay trên hả, đâu có chuyện dễ dàng như vậy.
- Đúng lắm.
Mạnh Bình vung vẩy dây nhuyễn la chùy đồng, rồi nói tiếp :
- Thiên hạ đâu có chuyện như thế!
Mặt hai gã hiện ra sát khí, mắt chiếu ra những tia hung quang :
- Ha ha ha...
Thiên Độc môn chủ ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, đoạn nghiến răng hỏi :
- Hóa ra nhị vị vẫn không chịu phục ư?
Mạnh Bình quát lớn :
- Không phải là không phục mà chúng ta muốn lấy cái mạng già của ngươi đó.
Lời nói chưa dứt, quả chùy đồng bên hữu thủ đập lẹ xuống người của Thiên Độc môn chủ, còn quả chùy bên tả thủ quét ngang thân hình của lão.
Chiêu "Chung Cổ Tề Minh" này là chiêu số thành danh của y, phát ra trong cơn thịnh nộ nên uy lực càng thêm mãnh liệt.
Thiên Độc môn chủ lạnh lùng :
- Hừ, muốn chết.
Tiếng cười vừa dứt, tà áo bào của lão phất phơ lay động, nhanh lẹ lùi ra sau một trượng, bước chân vừa chạm xuống đã tung mình bay lên lơ lửng trên không trung. Ống tay áo lão phất nhẹ về phía Mạnh Bình.
- Á...
Chỉ trong chớp mắt hai cánh tay của Mạnh Bình mềm rũ, miệng y khạc ra một búng máu đen, hai mắt trợn ngược ngã nhào xuống đất.
Thiên Độc môn chủ hạ mình xuống đất, miệng rít lên mấy tiếng, đoạn chậm chạp quay về phía Mạnh Uy đang đứng ngẩn người chết lặng, lạnh lùng bảo :
- Các hạ có muốn đi chung đường với gã kia không?
Mạnh Uy lúc đầu đứng chết lặng, thấy tiểu đệ của y chết thảm như vậy bất giác nổi cơn thịnh nộ, vũ lộng ngọn tiêu nhân chưởng gầm lên như một con hổ điên :
- Mạnh gia gia sẽ liều mạng với ngươi.
Thiên Độc môn chủ cười khinh mạn :
- Liều mạng hả? Ngươi đâu đủ tư cách làm chuyện đó.
Ống tay áo của lão phất mạnh về phía Mạnh Uy, một mùi hắc cực kỳ khó ngửi theo gió bay tới.
Tứ Hải Long Quân hét lớn :
- Mạnh Uy hãy cẩn thận.
Nhưng mà đâu còn kịp nữa, chỉ thấy ngọn tiêu nhân chưởng trong tay Mạnh Uy bất động, người đứng trơ ra như gỗ đá, hình như bị ai dùng "Định thân pháp" bắt đứng im tại chỗ không nhúc nhích.
Thiên Độc môn chủ càng thêm đắc ý :
- Các vị bằng hữu! Thiên Độc môn rất hiếm khi hành tẩu trên giang hồ, nên công phu của bản môn các vị có lẽ chưa được biết. Nay là cơ hội ít có để các vị mở rộng thêm kiến thức về công phu của Thiên Độc môn. Ha ha ha...
Tiếng cười vừa dứt, lão đột nhiên chu miệng thổi vào thân hình Mạnh Uy đang đứng bất động.
Ồ...
Tất cả nhân vật võ lâm có mặt tại đó bất thần la lên một tiếng kinh ngạc, đoạn buông tiếng thở dài.
Thì ra lúc lão độc vật vừa thổi vào, thân hình Mạnh Uy cao lớn uy dũng như vậy liền bị co rúm lại như một đứa bé.
Phía dưới đất bốc lên một mùi hôi thối không sao chịu nổi, khiến cho bọn họ phải bịt mũi.

Một lát sau Mạnh Uy đã biến mất, trên mặt đất hiện ra một bộ xương trắng nhìn cực kỳ ghê rợn, y phục của hắn cũng biến thành tro bay tứ tung theo cơn gió.
Đây quả là một chất kịch độc hiếm thấy trên thế gian.
Bọn kiếm thủ của Phụng Lăng trang đưa mắt nhìn nhau, mặt mày biến sắc.
Hai chú cháu Dương gia cũng nhìn nhau lặng im, lòng thầm sợ hãi.
Tứ Hải Long Quân vốn tính ngạo mạn không coi ai ra gì cũng thầm toát mồ hôi lạnh, đôi lông mày nhăn lại, nhìn thật khó coi.
Lúc này Cốc Chi Dương đi tới gần Kim Phi Hùng, dùng Truyền âm nhập mật bảo chàng :
- Kim huynh, lão quái vật này thật là tàn độc vô song.
Kim Phi Hùng khẽ điểm nụ cười, miệng không buồn đáp lại.
Cốc Chi Dương lại nói :
- Cái lão độc vật này ngạo mạn quá chừng.
Kim Phi Hùng vẫn không đáp.
Thiên Độc môn chủ bước tới đám cỏ bị cháy khô ngạo nghễ lên tiếng :
- Trong số các vị, có ai còn hứng thú với chiếc hộp gấm này chăng?
Cốc Chi Dương khẽ đưa tay kéo áo Kim Phi Hùng :
- Kim huynh à, lão quái này quá cuồng ngạo.
Kim Phi Hùng cười nhạt :
- Kể ra y cũng hơi cuồng ngạo đó.
Cốc Chi Dương nói tiếp :
- Chỉ tiếc rằng tiểu đệ không hề đủ sức chống lại chất độc của lão, nếu không thì...
Kim Phi Hùng nghĩ thầm :
"Hừ, ngươi muốn ta đấu với lão sao?"
Nghĩ vậy chàng lại cất tiếng cười nhạt nói :
- Đáng tiếc là tiểu đệ đây cũng không có hứng thú với cái đồ vô dụng này, bằng không thì... Hừ!
Thanh âm của Kim Phi Hùng phát ra tuy không lớn lắm, song Thiên Độc môn chủ đã nghe thấy hết.
Cho nên mặt lão đằng đằng sát khí, gầm lên như sấm nổ, quay mặt về phía Kim Phi Hùng :
- Nếu không thì ngươi sẽ làm gì?
Kim Phi Hùng bực tức :
- Ngươi dám nói với ta như vậy hả?
Cốc Chi Dương thừa cơ lớn tiếng nói chen vào :
- Lão độc kia, ngươi không biết đây là Thanh Y Tu La sao?
Cốc Chi Dương rõ ràng có ý khiêu khích, cố ý nói ra danh hiệu của Kim Phi Hùng.
Quả nhiên Thiên Độc môn chủ ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo, đưa tay chỉ vào đống xương trắng, rồi lớn tiếng nói :
- Thanh Y Tu La, Hồng Y Tu La gì cũng mặc kệ, nhưng mà coi chừng bị thành Không Y Tu La đó. Ha ha ha...
- Câm mồm.
Từ lúc hành tẩu trên giang hồ đến giờ chưa từng có ai dám khinh thường chàng như vậy, lúc này chàng cực kỳ giận dữ không kìm được bèn gầm lên một tiếng chấn động, đoạn bước về phía Thiên Độc môn chủ.
Thiên Độc môn chủ tuy miệng nói ra những lời cuồng ngạo, nhưng cũng không dám khinh thường Kim Phi Hùng. Bởi vậy lão vội lên tiếng :
- Các hạ chớ nên đa sự, chuyện không liên can đến mình thì đừng nhúng tay vào làm chi cho thêm mệt.
Lời nói của lão có phần ôn tồn hơn một chút.
Kim Phi Hùng vẫn giọng lạnh lùng :
- Ta không thích cái thái độ cuồng ngạo của ngươi.
Mặt Thiên Độc môn chủ đột nhiên biến sắc :
- Đó cũng chỉ là chuyện thường tình trên giang hồ mà thôi, lão phu chiếm được thượng phong là nhờ chút uy danh của mình, đâu có gì lạ.
Kim Phi Hùng ngửa mặt cười lớn :
- Ha ha, lời của ngươi thật chẳng sai.
Thiên Độc môn chủ vội nói tiếp :
- Đã như thế tại sao ngươi lại...

Kim Phi Hùng lại cười đáp :
- Nếu như tại hạ chiếm được thượng phong thì theo như ngươi nói thì tại hạ cũng có uy danh đó chứ?
Thiên Độc môn chủ ngạc nhiên, không hiểu ý Kim Phi Hùng, liền hỏi :
- Vậy thì ngươi muốn thế nào?
Mắt Kim Phi Hùng chiếu ra hai luồng nhãn quang lạnh giá rồi trầm giọng đáp :
- Ta muốn ngươi để cái hộp gấm đó lại đây.
Thiên Độc môn chủ tin tưởng vào chất kịch độc của mình, nên cũng trầm giọng nói :
- Lão phu không cần động thủ, kẻ nào có gan thì hãy cầm lấy nó.
Nói đoạn lão đứng lui sang một bên, ánh mắt lão cực kỳ ác độc nhìn xoáy vào mặt Kim Phi Hùng.
Mọi người cùng im lặng đưa mắt nhìn nhau.
Kim Phi Hùng mỉm cười, quay sang nói với Cốc Chi Dương :
- Cốc huynh có hứng thú với cái hộp gấm đó thật không?
Cốc Chi Dương không ngờ Kim Phi Hùng lại hỏi y câu này, nhất thời y không biết đáp sao cho được.
Nếu như nói y không có hứng thú thì hóa ra là xúi Kim Phi Hùng ra mặt, còn giả như đáp rằng có hứng thú, e rằng trước mặt mọi người chàng sẽ bắt y đi lấy.
Vả lại nếu như đi lấy thì làm sao thoát khỏi chất độc ghê gớm kia? Còn như không được thì còn đâu là uy danh của Thái Dương cốc?
Bởi vậy y lúng túng cười đáp :
- Kim huynh đã nể mặt tiểu đệ mà ra tay thì mọi việc tùy Kim huynh định đoạt.
Kim Phi Hùng cất tiếng cười lớn :
- Đã như thế thì ta đi lấy nó tặng Cốc huynh, bởi vì chiếc hộp này là do Cốc huynh lấy được từ trong thư phòng mà.
Nói đoạn chàng đưa mắt nhìn đám người chung quanh một lượt, rồi cao giọng nói lớn :
- Có ai còn chưa chịu phục không?
Chàng chầm chậm bước về phía chiếc hộp gấm.
Lúc này chung quanh một bầu không khí cực kỳ tĩnh lặng phủ xuống.
Kim Phi Hùng vừa bước được năm bước, lúc còn cách chiếc hộp gấm ba bước chàng đột ngột dừng lại, trầm giọng nói :
- Nếu ai chưa phục tại hạ thì cứ lên tiếng, bằng không lúc chiếc hộp rơi vào tay tại hạ, ai đa sự gây chuyện là kẻ đó tự kiếm cái chết, chớ trách tại hạ vô tình.
Chàng lại đưa mắt quét ngang qua xung quanh một lần nữa.
Cuối cùng chàng nhìn chăm chăm vào Thiên Độc môn chủ, giọng lạnh như băng :
- Còn ngươi tính sao?
Thiên Độc môn chủ cười âm hiểm :
- Ngươi có gan thì cứ lấy.
Dương Ngọc Phượng từ nãy giờ lặng im không nói, bây giờ la lên thất kinh :
- Độc, trên nắp hộp, cái hộp đó...
Đoạt Mạng thư sinh Dương Phong bực bội bảo nàng :
- Chuyện không liên quan đến ngươi, chớ có đa tâm phí sức.
Dương Ngọc Phượng thầm nghĩ :
"Làm sao mà không quan hệ, một nam nhân anh tuấn như vậy, võ công lại siêu tuyệt, khó mà kiếm được người thứ hai."
Lúc nàng đang nghĩ như vậy Kim Phi Hùng đã chắp tay sau lưng đi sát đến bên chiếc hộp.
Cốc Chi Dương gọi lớn :
- Kim huynh hãy cẩn thận!
Nhưng Kim Phi Hùng vẫn bước tới, dường như không có chuyện gì xảy ra.
- Hắc hắc...
Thiên Độc môn chủ lạnh lùng cười lên hai tiếng đắc ý, nghĩ :
"Hừ, cái đồ không biết sợ, cho ngươi nếm..."
Kim Phi Hùng đã bước tới nhẹ nhàng cầm chiếc hộp trên lòng bàn tay nhấc thử, bất giác chàng lạnh lùng nói :
- Cốc huynh, thả rồng về biển, chim về rừng, hãy tiếp nhận.
Mọi người đều ngây người đứng lặng im, không thốt nên lời.

Chất độc của Thiên Độc môn chủ đã rải trực tiếp lên đó, chỉ cần kẻ nào sơ xuất đứng dưới gió hít vào một chút cũng khiến cho kẻ đó gân cốt mềm nhũn, có thể hộc máu chết ngay tại chỗ.
Thiên Độc môn chủ đã có dã tâm tranh đoạt chiếc hộp tất phải dùng chất tối độc của bản môn, chỉ liếc mắt qua những cây cỏ chết khô, tảng đá đột nhiên đen sì cũng đủ biết chất độc lợi hại đến chừng nào rồi.
Song Kim Phi Hùng vẫn bình yên vô sự, cười nói như không có việc gì.
Chẳng lẽ Thiên Độc môn chủ lại ba hoa khoác lác hay sao?
Kim Phi Hùng từ từ bước tới trước mặt Cốc Chi Dương đưa chiếc hộp gấm cho y.
Cốc Chi Dương bất giác rùng mình lùi ra sau gần một trượng :
- Kim huynh, tiểu đệ không có phúc nhận lộc của Kim huynh.
Kim Phi Hùng nói :
- Cốc huynh chớ khách khí, vật này của ngươi thật mà! Cái gì mà phúc lộc quái chiêu vậy.
Miệng chàng tuy nói vậy, nhưng trong lòng nghĩ thầm :
"Giỏi cho gã họ Cốc, ngươi dám cả gan lấy đi vật ở trong hộp rồi để lại chiếc hộp rỗng cho võ lâm tàn sát lẫn nhau, hiện giờ có nhiều người ở đây ta sẽ hoàn nó lại cho ngươi."
Cốc Chi Dương đang định giơ tay tiếp nhận hộp gấm, đột nhiên có tiếng quát lớn :
- Dừng tay!
Đoạt Mạng thư sinh Dương Phong bay người tới, giọng trầm đục :
- Y đã không dám nhận thì lão tứ ta đây sẽ lấy.
Cốc Chi Dương hết sức mừng rỡ, vội nói :
- Tứ Xuyên Dương gia cần thì tại hạ không dám tranh đoạt.
Dương Phong đắc ý bảo :
- Tiểu bằng hữu đã có thành ý như vậy, Dương mỗ không bao giờ từ chối thịnh tình của ngươi đâu.
Lão tứ chưa nói hết câu đã có một bóng người lướt tới, nhìn kỹ hóa ra là Tứ Hải Long Quân.
- Đừng quên là Tần Hoàng đảo cũng có một phần trong đó.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Cốc huynh thật là cao minh.
Cốc Chi Dương thoáng đỏ mặt, điểm nụ cười khổ :
- Kim huynh cứ tặng cho bọn họ đi.
Tứ Hải Long Quân và Dương Phong nhìn nhau giận dữ.
- Tần Hoàng đảo thì cũng có phần, song tiếc rằng ngươi đã không đến sớm còn hiện tại...
Tứ Hải Long Quân tức khí quát :
- Chẳng lẽ Dương gia có thể mọc ra ba đầu sáu tay ư?
Kim Phi Hùng thấy hai lão có ý tranh đoạt, bất giác cười nói :
- Nhị vị bất tất phải tranh giành, Dương gia đã có bức "Ma cô hiến thọ đồ", vậy thì Tứ Hải Long Quân sẽ được chiếc hộp gấm này, để khỏi uổng công y từ nơi xa xôi vạn lý lặn lội tới Trung Nguyên.
Tứ Hải Long Quân cực kỳ vui mừng :
- Đúng đó, tiểu tử này nói có lý.
Dương Ngọc Phượng bực tức :
- Gã họ Kim kia, ngươi dựa vào đâu mà dám nói như vậy hả?
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Bởi vì chiếc hộp này trong tay ta, ta có quyền.
Dương Ngọc Phượng cau mày :
- Ta không cho ngươi cái quyền đó.
Nói xong nàng nắm trong tay mấy mũi Diệp Tu kim châm định phóng ra.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Cô nương à! Mấy cái mũi kim châm rỉ sét này làm sao mà khuất phục nổi tại hạ, bất quá...
Kim Phi Hùng cười lên mấy tiếng khiến cho người ta bất giác phải rùng mình ớn lạnh.
Đoạt Mạng thư sinh Dương Phong liền hỏi :
- Bất quá cái gì?
Đôi mắt Kim Phi Hùng chiếu ra hai luồng nhãn quang lạnh lẽo khiến cho người ta kinh sợ :
- Một cô nương xinh đẹp đã khẩn cầu thì ta cũng phải nể mặt mỹ nhân một chút, lại đây, Dương tứ gia hãy tiếp lấy.
Lời nói chàng vừa dứt, chiếc hộp gấm đã bay xẹt tới như mũi tên về phía Dương Phong.
Dương Phong bay vọt lên không trung.

Tứ Hải Long Quân cũng lắc mình xẹt tới :
- Nhị vị chớ nên vọng động, để đó cho ta.
Tiếng gầm vang động tứ phương, mấy bóng đen vụt phóng mình tới.
Tám cao thủ vung trường kiếm lao tới vây quanh chiếc hộp gấm.
Tổng quản Bách Kiếm Minh Hàn Dao vung chưởng nhằm Dương Phong đánh tới, khiến lão phải giật mình lui ra xa hơn một trượng.
Ngọc Phiến Lang Quân vung ngọc phiến điểm vào giữa ngực Tứ Hải Long Quân.
Tứ Hải Long Quân bỏ mặc hộp gấm, lộn ngược ra sau một trượng.
Tám cao thủ của Bách Kiếm Minh tay lăm lăm trường kiếm vây quanh chiếc hộp gấm.
Chuyện xảy ra quá ư đường đột, không ai ngờ tới :
- Bọ ngựa bắt ve nào ngờ chim sẻ đang rình phía sau, nhưng mà...
Cốc Chi Dương vội hạ giọng bảo :
- Kim huynh, tiểu đệ thấy Nhị trang chủ sắp mất mặt đến nơi rồi đó.
Kim Phi Hùng trầm sắc mặt :
- Tại sao vậy?
Cốc Chi Dương lạnh lùng đáp :
- Kim huynh nhìn coi, có điều thú vị lắm đó.
Quả nhiên Tứ Hải Long Quân bực tức chửi mắng :
- Hừ, Ngọc Phiến Lang Quân, các ngươi ỷ đông đến uy hiếp ta sao?
Ngọc Phiến Lang Quân không đáp, đảo lẹ ngọc phiến ra thêm một chiêu nữa.
Dương Phong bị bức lui cũng nổi cơn thịnh nộ thét lớn :
- Bách Kiếm Minh là danh môn chính phái, thì ra cũng chỉ là bọn ăn trộm chuyên môn ám toán mà thôi.
Hàn tổng quản không đáp, bước tới, khoát tay nói với tám cao thủ cầm kiếm :
- Lui ra!
Tám cao thủ của Phụng Lăng trang đút trường kiếm vào vỏ, đứng thành hàng chữ nhất phía sau Hàn Dao.
Hàn Dao đi về phía chiếc hộp gấm, vòng tay nói với Kim Phi Hùng đang lạnh lùng đứng đó :
- Phó minh chủ...
Kim Phi Hùng sắc mặt lộ vẻ không vui, lạnh lẽo hỏi lại :
- Hừ! Ta là Nhị trang chủ hay là Phó minh chủ vậy hả?
Hàn Dao vội cười đáp :
- Nhị trang chủ là đối với cao thủ Phụng Lăng trang, còn Phó minh chủ là cách xưng hô trong Bách Kiếm Minh, tuy vậy nhưng không khác nhau.
Kim Phi Hùng quát lớn :
- Câm mồm, ngươi định chiếm đoạt chiếc hộp này phải không?
Hàn Dao vội xua tay lắc đầu :
- Không có, thuộc hạ thật không có ý đó.
Kim Phi Hùng nhíu mày hỏi tiếp :
- Vậy thì tại sao ngươi dám?
Hàn Dao vội nói :
- Thuộc hạ là người của Phụng Lăng trang, lại thêm Bách Kiếm Minh sai khiến, bất đắc dĩ...
Cốc Chi Dương mai mỉa :
- Hừ! Tổng quản trung thành quá, Cổ Trường Khanh dùng ngươi thật là như hổ thêm cánh.
Hàn Dao biết lời nói của Cốc Chi Dương không hề có chút hảo ý, nhưng cũng làm lơ cười đáp :
- Cốc công tử quá khen.
Thấy bộ dạng của y, Cốc Chi Dương càng thêm bực tức, khẽ hừ lên một tiếng.
Hàn Dao vội vàng lên tiếng :
- Chiếc hộp này là do Cốc công tử lấy từ trong Bích Vân thiền tự ra, Phó minh chủ của bản minh đem nó ra khỏi chất kịch độc, Cốc công tử đã không muốn thu nhận, vậy thì bản minh đành lưu giữ nó.
Nói xong y đưa mắt quan sát sắc mặt của Kim Phi Hùng và Cốc Chi Dương.
Cốc Chi Dương cười ha hả :
- Ha ha ha... lời Hàn tổng quản cực kỳ có lý, Cốc mỗ bất tài nên không có phúc hưởng nó.
Nói xong y lui ra sau vòng tay nói với Kim Phi Hùng :
- Kim huynh, tiểu đệ xin cáo từ, hẹn tái ngộ.
Nói rồi y bay vọt lên không, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng y đâu nữa.

Lúc Kim Phi Hùng còn đang nhìn theo bóng dáng của Cốc Chi Dương thì chàng bỗng nghe một tiếng rú thê thảm vang lên :
- Á...
Tiếp đó là tiếng cười của Thiên Độc môn chủ vọng tới, hồi lâu không dứt thanh âm cực kỳ quái dị :
- Hắc hắc...
Sắc mặt mọi người hiện vẻ kinh hãi.
Hàn tổng quản mặt xám ngắt tựa như xác chết, hai mắt trợn ngược, song thủ cầm chiếc hộp gấm đứng im bất động.
Mười đầu ngón tay từ từ đổi sắc, lúc vàng lúc đỏ lúc xanh rồi cuối cùng trở thành đen kịt.
Sắc mặt của y cũng xám đen.
Ngọc Phiến Lang Quân thấy vậy không khỏi khiếp hãi vội lui ra xa.
Tám cao thủ cầm kiếm cũng hấp tấp vung kiếm hộ thân, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi đến mất vía.
Kim Phi Hùng cười nhạt hỏi y :
- Hàn tổng quản, ngươi bị làm sao vậy?
Một tiếng thét âm trầm vang lên :
- Kim đại hiệp...
Cổ Trường Khanh không biết đã xuất hiện từ lúc nào, vung tay nói với Ngọc Phiến Lang Quân :
- Lui mau!
Ngọc Phiến Lang Quân cúi mình cung kính nói :
- Khải bẩm Trang chủ, Hàn tổng quản...
Cổ Trường Khanh trầm sắc mặt, giọng lạnh lẽo :
- Ta đã phân phó nhiều lần Bách Kiếm Minh không được vọng động, tại sao ngươi không ngăn cản bọn ho ?
Ngọc Phiến Lang Quân cúi đầu :
- Thuộc hạ nhất thời hồ đồ...
Cổ Trường Khanh vội quay sang Kim Phi Hùng :
- Kim đại hiệp, Hàn Dao ngu ngốc tự chuốc lấy cái chết, bản môn bất tài không thể báo thù, Cổ mỗ thật không yên lòng...
Kim Phi Hùng bất ngờ hỏi :
- Minh chủ! Ý của người là...
Cổ Trường Khanh đôi mắt ngấn lệ, giọng cực kỳ bi thương :
- Kim đại hiệp là hiệp khách trọng nghĩa, chỉ cần một lời của đại hiệp ta sẽ cực kỳ yên tâm, lòng muôn phần cảm kích, xin cáo từ.
Vẻ mặt lão thê lương vô cùng, âm thầm cúi đầu bước đi.
Ngọc Phiến Lang Quân cũng vội vàng phóng mình theo sau.
Hai chú cháu Dương Phong thấy Hàn Dao trúng độc cũng thừa lúc lộn xộn âm thầm bỏ đi.
Lúc này chung quanh hộp gấm chỉ còn lại Tứ Hải Long Quân và Thiên Độc môn chủ.
Kim Phi Hùng tính tình tuy lạnh lùng tàn khốc nhưng mà vẫn là người trọng tình cảm, bởi vì chàng bất bình trước cảnh tượng trước mắt nên mặt chàng lạnh giá nói với Thiên Độc môn chủ :
- Ngươi đã giết hại ba mạng người, thật là tàn độc không thể tưởng.
Thiên Độc môn chủ lạnh lùng cười đáp :
- Đó là do bọn chúng không tự lượng sức.
Kim Phi Hùng giận dữ quát lớn :
- Câm mồm, vậy thì ngươi còn chưa biết lợi hại của ta sao?
Thiên Độc môn chủ vội nói :
- Chuyện này đâu có liên can tới ngươi?
Kim Phi Hùng nhíu mày :
- Có mặt ta ở đây mà mi dám cuồng ngạo, khinh thường ta quá đáng.
Thiên Độc môn chủ run rẩy đáp :
- Long vương chớ nên đụng đến Hà bá, ai lo chuyện nấy.
Kim Phi Hùng rít lên, giọng nghe cực kỳ ghê rợn :
- Hừ, cái gì mà Long vương với Hà bá, ngươi tự xử hay là để bản nhân phải xuất thủ.
Thiên Độc môn chủ run cầm cập, giọng lắp bắp :
- Ta... ta...

Kim Phi Hùng trầm giọng :
- Thức thời thì hãy tự hủy một cánh tay, còn đợi đến lúc Kim mỗ ra tay thì lúc đó sợ rằng...
Công phu dùng độc của Thiên Độc môn chủ cực kỳ lợi hại, nay thấy chất độc của mình không làm hại được Kim Phi Hùng, lão vô cùng khiếp sợ, lại thêm danh vọng của Thanh Y Tu La làm lão càng thêm kinh hãi.
Ánh mắt lão lạnh lẽo vô hồn :
- Bản môn chủ hôm nay nhận thua.
Lão vừa nói vừa huy động hữu chưởng chặt mạnh vào cánh tay trái.
Phập...
Cánh tay trái gãy lìa rơi bịch xuống đất.
Lão nghiến răng chịu đau, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Kim Phi Hùng :
- Thanh sơn biến đổi, lục thủy vẫn xanh, rồi sẽ có ngày...
Nói đoạn mặc cho máu chảy xối xả, lão loạng choạng phóng người chạy đi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười lên một tràng dài :
- Tứ Hải Long Quân! Ngươi vẫn còn nuối tiếc cái hộp này hả?
Tứ Hải Long Quân cho rằng Kim Phi Hùng đã điểm danh đến mình, trong lòng y kinh sợ, giọng có vẻ hoảng hốt :
- Ta... ta chẳng qua chỉ là muốn khai nhãn giới mà thôi.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Còn cái hộp gấm này.
Tứ Hải Long Quân vội đáp :
- Ta đã biết nó rồi.
Kim Phi Hùng lại nói :
- Vậy thì ngươi không cần nó nữa hay sao?
Tứ Hải Long Quân đáp ngay :
- Đúng vậy... Hừ!
Kim Phi Hùng liền nói :
- Vậy ngươi hãy xem đây.
Nói xong chàng cúi xuống, thuận tay cầm chiếc hộp gấm trong tay thi thể Hàn Dao rồi đập mạnh vào một tảng đá trước mặt, miệng nói lớn :
- Các ngươi đều là các nhân vật có danh hiệu trên giang hồ mà lại ngu xuẩn liều mạng tranh chấp một cái hộp không.
Nói xong chàng quay người bỏ đi, không thèm liếc nhìn Tứ Hải Long Quân.
Khi chàng trở về khách điếm, chưa kịp ngồi xuống nghỉ ngơi đã nghe có tiếng gọi :
- Kim huynh, cái hộp gấm đó...
Cốc Chi Dương mỉm cười đẩy cửa bước vào, không đợi cho Kim Phi Hùng kịp mở miệng đã vội ngồi xuống nói :
- Cái hộp gấm đó cả hai ta đều bị mắc lừa.
Giọng Kim Phi Hùng có vẻ bực bội :
- Hừ! Cốc đại công tử, không nên giở trò lừa bịp trước mặt ta.
Cốc Chi Dương nghiêm mặt đáp :
- Tiểu đệ đâu dám lừa gạt Kim huynh.
Kim Phi Hùng đập bàn quát lớn :
- Hừ, Cốc huynh nên nhớ cho dù bên trong có vật gì đi nữa ta cũng không cần biết, bởi vì ta không quan tâm đến nó.
Giọng Cốc Chi Dương có vẻ bí mật :
- Thật không giấu gì Kim huynh, theo như tiểu đệ biết thì cuốn "Vũ thư" nằm ở phía trong hộp gấm đó.
Kim Phi Hùng cười lớn :
- Ha ha, thảo nào mà ngươi vừa bước vô đây đã đưa mắt tìm kiếm khắp nơi.
Cốc Chi Dương buông tiếng thở dài :
- Lúc tiểu đệ tìm thấy còn chưa phát giác ra điều gì, cách đây không lâu mới nghĩ ra đó là hộp không.
Kim Phi Hùng thoáng hiện vẻ ngờ vực :
- Lẽ đâu lại như thế?
Cốc Chi Dương cả quyết :

- Quả thật là như vậy mà.
Kim Phi Hùng nghi hoặc :
- Cốc huynh, lẽ nào tại hạ lại vô ý.
Cốc Chi Dương nghiêm nét mặt :
- Nếu như tiểu đệ có ý che giấu thì đâu giao thủ với bọn chúng. Kim huynh há chẳng thấy sao?
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Nhìn chiêu thức của y quả thật không dối, vậy thì tại sao y lại..."
Cốc Chi Dương không đợi cho Kim Phi Hùng nói, y đã vội cướp lời :
- Nếu như Kim huynh muốn biết có bí mật trong đó thì canh ba đêm nay cùng với tiểu đệ đến Thái Thạch cư, ý Kim huynh ra sao?
Kim Phi Hùng ngơ ngác hỏi :
- Thái Thạch cư à?
Cốc Chi Dương gật đầu :
- Đúng vậy, Thái Thạch cư.
Kim Phi Hùng lại hỏi :
- Thái Thạch cư có điều chi bí hiểm?
Cốc Chi Dương đáp :
- Thiên cơ bất khả lộ.
Nói xong y bước ra ngoài.
Kim Phi Hùng gọi lớn :
- Cốc huynh, Cốc...
Cốc Chi Dương nói vọng lại :
- Đêm nay chúng ta gặp nhau ở Thái Thạch cư.
Y ứng tiếng trả lời rồi bước nhanh về phòng mình.
Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn theo, trong lòng chàng bỗng nghĩ tới sự việc xảy ra trong địa huyệt, vội rút cuốn sách nhỏ lấy được ở trong địa huyệt ra.
- Ồ...
Chàng thầm la lên một tiếng kinh ngạc.
Bởi vì hai chữ "Vũ thư" đập ngay vào mắt chàng.
Quả đúng là kẻ có duyên vật tự tìm đến, kẻ vô duyên đỏ mắt ngóng trông mà không được.
Môi chàng khẽ nở một nụ cười mãn nguyện, vội đóng cửa phòng vào trong xem thử.
Cuốn "Vũ thư" này hóa ra chỉ có bảy trang mà thôi.
Trang thứ nhất có viết tám câu ngắn gọn mà cực kỳ dễ hiểu dùng để luyện khí.
Trang thứ hai có vẽ bốn bức họa chỉ cách ngồi luyện tinh.
Trang thứ ba có mười bảy câu tâm quyết để luyện tâm.
Trang thứ tư có vẽ ở thế ngồi luyện thần.
Trang thứ năm có viết ba mươi hai câu khẩu quyết để luyện ý.
Trang thứ sáu dùng để luyện đơn, trang này chỉ có mấy đồ hình mà không có khẩu quyết.
Trang thứ bảy có vẽ vô số hình nhân, phía trên có khắc hai chữ "Vũ Hóa".
Lúc này ngoài trời đã tối, ánh đèn lung linh tỏa sáng khắp nơi.
Kim Phi Hùng cứ theo những lời thuật trên quyển tu thư, thử luyện tập xem sao.
Ba trang đầu đối với chàng cực kỳ dễ dàng, không quá một khắc đã thông suốt.
Đến trang thứ tư lấy tâm quyết phối hợp với tám tư thế ngồi đã không còn dễ dàng nữa.
Chàng luyện hơn nửa giờ mới vận dụng dễ dàng, tâm tưởng đến thần cùng khí tụ rồi khí động tĩnh hợp.
Tiếp đến chàng luyện ba mươi hai câu khẩu quyết trong trang thứ năm, lúc đó chỉ cảm thấy nó cực kỳ vô vị, đọc kỹ nhiều lần mới cảm thấy nó ảo diệu vô biên, qua hơn một ngàn lần đọc kỹ chàng mới lĩnh hội được nó.
Bỗng nhiên chàng thu cuốn tu thư cất vào trong người. Cũng chính lúc này chàng nghe thấy một tiếng động cực kỳ nhỏ vọng tới, chàng liền lên tiếng hỏi :
- Cổ minh chủ đã đến phải không?
Cổ Trường Khanh la lên thất thanh :
- Kim đại hiệp thật cao minh, ta không lên tiếng tại sao Kim đệ lại biết được?
Kim Phi Hùng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ :
- Cái này thì...

Nói đoạn chàng bước ra mở cửa đón lão vào.
Cổ Trường Khanh vừa bước vào cửa, bèn lớn tiếng nói :
- Đa tạ Kim đệ ra tay tương trợ.
Xong rồi lão đảo mắt nhìn quanh tứ phía.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Đây chỉ là tiểu tiết, Cổ huynh không nên nhắc đến làm gì.
Cổ Trường Khanh mỉm cười đáp ngay :
- Chuyện không phải là nhỏ, nếu như không nhờ lão đệ giúp làm sao Bách Kiếm Minh có thể tồn tại trên giang hồ.
Sự thực lão chỉ nói cho có chuyện mà thôi, còn điều chủ yếu là đến thám thính về chuyện chiếc hộp gấm.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Thắng bại là chuyện thường tình, làm gì phải trọng ngôn như vậy.
Cổ Trường Khanh thấy Kim Phi Hùng không hề nhắc đến chuyện chiếc hộp gấm, bất giác lão hỏi thẳng Kim Phi Hùng :
- Ta đến đây một là để cảm tạ, hai là muốn được khai nhãn giới một chút.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :
- Cổ huynh muốn khai nhãn giới...
Cổ Trường Khanh vội cắt ngang lời chàng :
- Người của bản minh đi tra xét chỉ thấy một cánh tay của Thiên Độc môn chủ mà không tìm được chiếc hộp gấm.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Cổ huynh còn quan tâm đến chiếc hộp gấm nữa à?
Cổ Trường Khanh bất giác đỏ mặt đáp :
- Bởi vì tổng quản của bản môn bị chết vì nó nên ngu huynh không rõ nó chứa vật gì mà khiến cho người ta phải mất mạng.
Kim Phi Hùng cười lớn :
- Tiền bối! Tiểu bối cho rằng Tổng quản của Bách Kiếm Minh bỏ mạng thật vô ích, đáng tiếc, đáng tiếc thay.
Cổ Trường Khanh thở dài :
- Sinh tử có mạng, số y đến đó là thiệt chỉ trách ngu huynh bất tài mà thôi.
Kim Phi Hùng cười nói :
- Tiền bối! Nếu như lão Tổng quản đó nghĩ rằng hộp đó không có gì thì chẳng đến nỗi mất mạng dưới tay Thiên Độc môn chủ đâu.
Cổ Trường Khanh không hiểu :
- Hộp không à? Kim đệ nói hộp đó trống rỗng hay sao?
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Điều này thì chẳng có ai ngờ được.
Cổ Trường Khanh vẫn bán tín bán nghi :
- Kim đệ lẽ nào còn chưa tin ta sao?
Kim Phi Hùng biến sắc giọng bực tức :
- Lẽ nào Cổ huynh không tin lời Kim Phi Hùng này nói.
Cổ Trường Khanh vội nói :
- Điều này quá khó tin thật.
Kim Phi Hùng cất tiếng cười lạnh :
- Đường ra vào cơ quan trong thiền viện Cổ minh chủ minh bạch mà, ban đầu tại hạ còn cho rằng Cổ minh chủ là kẻ đến trước.
Cổ Trường Khanh điểm nụ cười khổ :
- Rồi sẽ có một ngày mọi việc rõ ràng, ta cáo từ.
Kim Phi Hùng đáp :
- Không dám!
Cổ Trường Khanh vừa bước ra khỏi cửa, chợt thấy Vương Thái Vân đi vào. Nàng vừa thấy Cổ Trường Khanh bèn bật cười khinh mạn :
- Hóa ra là Cổ đại minh chủ.
Cổ Trường Khanh cũng cười đáp :

- Thì ra Vương cô nương cũng có giao tình với Kim đại hiệp?
Vương Thái Vân mặt không vui, giọng bực bội :
- Ngươi nói vậy là có ý gì?
Cổ Trường Khanh đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng :
- Lẽ nào Cổ mỗ nói sai?
Vương Thái Vân tức giận :
- Xem cái bộ dạng của ngươi ai mà biết ngươi có dụng tâm gì?
Cổ Trường Khanh vội nói :
- Tại sao cô nương lại nói thế, đừng quên rằng mối giao hảo lâu năm của ta với cố nhân.
Vương Thái Vân giận dữ lên tiếng thóa mạ :
- Ta đợi đến lúc ngươi phải lộ cái tâm xảo trá của ngươi, đến lúc đó đừng trách bản cô nương.
Cổ Trường Khanh giận tím mặt :
- Vương cô nương dám...
Vương Thái Vân cũng bước tới có ý động thủ.
Kim Phi Hùng vội bảo nàng :
- Vương cô nương tại sao lại làm như vậy?
Cổ Trường Khanh ngửa mặt cười lớn :
- Phụ thân nàng vừa mới mất cho nên tâm tính thất thường.
Kim Phi Hùng cười :
- Tiền bối nói không sai.
Cổ Trường Khanh hạ giọng :
- Kim đệ nên an ủi nàng.
Nói rồi lão bước ra khỏi cửa phóng mình đi mất dạng.
Vương Thái Vân vẫn chưa hết bực bội :
- Cái đồ chết tiệt đó.
Kim Phi Hùng hỏi :
- Vương cô nương lúc nãy tại sao...
Giọng Vương Thái Vân phẫn nộ :
- Rồi có một ngày lão sẽ phải lộ bộ mặt thật của mình.
Kim Phi Hùng ngơ ngác :
- Dường như Vương cô nương có điều bất hòa với Cổ Trường Khanh?
Mắt Vương Thái Vân hơi ngấn lệ :
- Bây giờ tiểu muội không dám nói thẳng, lão nghe phụ thân tiểu muội có ý quy ẩn liền ra mặt hiệu triệu Bách Kiếm Minh, mà trong Bách Kiếm Minh có đến tám phần là bằng hữu cố giao của người, nhưng lão...
Kim Phi Hùng càng thêm ngơ ngác :
- Chuyện này có quan hệ gì đến cái chết của Vương lão bá?
Vương Thái Vân liền đáp :
- Rất có quan hệ đó, ngày thành lập Bách Kiếm Minh cũng là ngày phụ thân tiểu muội bị sát hại.
Kim Phi Hùng vội nói :
- Đây chẳng qua chỉ là chuyện ngẫu nhiên trùng hợp mà thôi.
Vương Thái Vân nói :
- Ngẫu nhiên trùng hợp? Bách Kiếm Minh ít ra cũng phải truy tìm hung thủ sát hại phụ thân ta, tại sao lại không truy sát? Trái lại còn không cho phép kẻ khác nói tới chuyện này?
Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi nói :
- Có lẽ còn có một nguyên nhân nào đó, cô nương chớ nên trách cứ hiểu lầm lão.
Vương Thái Vân cương quyết :
- Rồi sẽ có ngày tiểu muội sẽ làm sáng tỏ chuyện này.
Nói đến đây nàng đột nhiên nhớ đến chuyện gì vội đổi giọng :
- À, đúng rồi, lúc mà Kim huynh giao đấu với Thiên Long tự, tiểu muội đã nhìn thấy kẻ giả mạo Kim huynh.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Nàng làm sao vậy? Đang từ chuyện này đã nhảy lung tung sang chuyện khác vậy hả?
Vương Thái Vân ngạc nhiên :

- Tiểu muội nói có gì không đúng?
Kim Phi Hùng nói :
- Người cứu ta hôm đó là muội muội Kim Ngân Thi mà, tại sao nàng lại nói đó là người giả mạo ta?
Vương Thái Vân vội nói :
- Không đúng, rõ ràng là một người mặc y phục xanh mà.
Kim Phi Hùng không biết sao hơn, bèn bảo nàng :
- Cô nương đừng nói nữa, sắc trời đã sớm rồi, canh hai sắp qua, nam nữ không tiện gần nhau, xin cô nương bảo trọng lấy thân.
Vương Thái Vân đành phải đáp :
- Được rồi, tiểu muội nói thật mà Kim huynh không tin, tiểu muội...
Kim Phi Hùng sợ nàng nói mãi không hết vội bảo :
- Vương cô nương à, ngày còn dài, đừng sợ không có cơ hội nói chuyện.
Vương Thái Vân thấy như được an ủi rất nhiều bèn nói :
- Đã như vậy thì tiểu muội đi đây.

Vầng trăng thượng huyền lơ lửng treo trên không trung. Lúc này đã qua canh hai, nước sông cuồn cuộn chảy về đông, tiếng sóng vỗ ì ầm vào bờ.
Bất ngờ từ bên vách đá bên tả vang lên hai tiếng vỗ tay, tiếp đó bên đám cỏ rậm rạp cũng vang lên hai tiếng vỗ tay làm hiệu.
Bốp bốp...
Hai thanh âm lại vang lên, từ trên ngọn cổ thụ rậm rạp có một tà áo đen bay phấp phới, rồi một bóng người từ từ hạ xuống.
Liền đó là một người ăn vận theo lối ngư phủ phóng mình bay tới.
Bốn bóng người đều đáp nhẹ nhàng xuống một phiến đá ở Thái Thạch cư bên bờ sông cùng chụm đầu vào nhau, không biết đang đàm luận những gì?
Kim Phi Hùng ẩn mình sau tảng đá, chàng chỉ nhận ra được một người quen đó là Dương Môn lão tứ Dương Phong.
Chàng thầm nghĩ :
"Không rõ bọn họ đang làm cái gì?"
Bỗng có một thanh âm nhỏ gọi tên chàng :
- Kim huynh.
Dù không quay lại chàng cũng nhận ra thanh âm đó là của Cốc Chi Dương, bèn lẩm bẩm :
- Hóa ra là Cốc huynh.
Cốc Chi Dương âm thầm đến sát bên cạnh chàng :
- Kim huynh thấy chăng tứ vị Dương gia đều có mặt đầy đủ cả.
Kim Phi Hùng bảo y :
- Cốc huynh có vẻ biết nhiều về võ lâm Trung Nguyên quá.
Cốc Chi Dương lại tiếp tục nói :
- Lão già ăn vận theo lối nho sinh tay cầm thiết như ý là Dương gia lão đại, Tiểu Gia Cát Dương Vân, thông minh cơ trí hơn người, ngụy kế đa đoan, lão chính là phụ thân của Lạp Thủ Ngọc Quan Âm Dương Ngọc Phượng. Còn lão già phục sức theo lối ngư phủ, tay thủ cây thiết trượng chính là Dương gia lão nhị Thiên Hà Câu Giả Dương Lôi. Lão già cầm ngọn thiết địch là Dương gia lão tam Thiết Địch Tiên Dương Chấn. Còn thư sinh trung niên chúng ta đã từng gặp qua là lão tứ Đoạt Mạng thư sinh Dương Phong. Dương gia tứ vị được giang hồ đặt cho danh hiệu là Dương gia tứ kiệt.
Kim Phi Hùng nghĩ thầm :
"Y quả thật biết rõ tình hình võ lâm Trung Nguyên."
Nhãn quang của Cốc Chi Dương ẩn hiện sát cơ, song Kim Phi Hùng chẳng hề chú ý đến thái độ khác thường của y.
Giọng Kim Phi Hùng nghi hoặc :
- Bọn họ đến đây làm cái gì? Chúng ta hãy đi lên phía trước xem thử.
Hai người đã đến bên tảng đá cách đỉnh đầu Dương gia tứ kiệt gần bảy trượng.
Chợt nghe Dương Vân lên tiếng :

- Lão tứ, chúng ta dường như đi lầm vào chỗ khác rồi.
Dương Phong lắc đầu :
- Chỉ có một chỗ này là Thái Thạch cư mà thôi, không thể nào lầm được.
Thiên Hà Câu Giả Dương Lôi nói :
- Có lẽ nào bức "Ma cô hiến thọ đồ" có vấn đề.
Thiết Địch Tiên Dương Chấn vội tiếp lời :
- Không thể như thế được, phải chăng bức họa đồ đó là loại chữ khác, trừ đại ca ca, có lẽ nào trên giang hồ có người biết được loại chữ đó.

Hồi 16

Kim Tôn Ngọc Dịch

Tiểu Gia Cát Dương Vân nói :
- "Ma cô hiến thọ đồ" chỉ rõ là nơi đây mà, không hề sai đâu.
Dương Phong phe phẩy thiết phiến trong tay, lòng nóng như lửa đốt, lẩm bẩm nói một mình :
- Hãy đợi Dương Ngọc Phượng đến rồi hãy tính sau.
Đột nhiên phía sau tảng đá có tiếng la hoảng hốt vọng tới.
Dương Phong kinh hãi nói lớn :
- Không xong rồi, Tiểu Phượng đã gặp phải cường địch.
Lời nói vừa dứt đã thấy Dương Ngọc Phượng lao xẹt tới tựa như phát điên.
Người nàng còn đang lơ lửng trên không đã la lên thất kinh, miệng thở gấp gáp :
- Âm Sơn Thần Ma, Âm Sơn Thần Ma...
- Ha ha ha...
Một tràng cười quái dị lạnh lùng vọng tới.
Thân hình cao lớn của Âm Sơn Thần Ma tựa như một con ưng điểu bay là là xuống đất.
Lúc này Dương Ngọc Phượng đầu tóc rũ rượi, bộ dạng trông cực kỳ thảm hại, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng, chạy tới trước mặt Dương Vân.
Nàng lao vào lòng phụ thân khóc nức nở :
- Hu hu, Âm Sơn Thần Ma bức bách con phải giao "Ma cô hiến thọ đồ" cho lão.
Âm Sơn Thần Ma nhẹ nhàng đáp mình xuống, hai luồng nhãn quang của lão lạnh lùng vô tưởng, giọng khàn khàn tựa như ma khóc quỷ gào giữa đêm khuya :
- Đúng! Lão phu cần bức họa đồ, không cần người, các ngươi yên tâm.
Dương Lôi đáp :
- Ma tôn kia, danh vọng ngươi trên giang hồ lớn lao như vậy mà lại đi bức hiếp một tiểu nữ vô danh trên giang hồ.
Âm Sơn Thần Ma nộ khí quát lớn :
- Câm mồm, giao "Ma cô hiến thọ đồ" ra thì lão phu sẽ không bức hiếp. Nếu không... Hừ hừ, dù nam hay nữ ta cũng mặc kệ.
Dương Vân hoành kiếm trước ngực lớn tiếng nói :
- Dương gia không phải là người dễ bức hiếp đâu.
Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng :
- Dương gia, ngưu gia, cẩu gia gì đó cũng được, đưa họa đồ ra đây.
Dương Vân đẩy nhẹ con gái ra, bước tới trước hạ giọng nói :
- Âm Sơn Thần Ma, tiểu lão nhi là Dương Vân có mấy lời nói với ma tôn, rồi sau đó đưa họa đồ cũng không muộn mà.
Tiểu Gia Cát Dương Vân muốn uốn lưỡi để tránh trận đấu trước mắt, cho nên lão lớn tiếng bảo :
- Tại hạ từ nơi biên thùy xa xôi, lâu nay nghe danh Tứ đại ma tôn uy chấn võ lâm Trung Nguyên.
Âm Sơn Thần Ma quát lớn :
- Tam đại ma tôn mà sao ngươi nói đến Tứ đại ma tôn hả?
Cốc Chi Dương khẽ chạm nhẹ vào vai Kim Phi Hùng :
- Kim huynh à! Lão ma đầu đó quên Thanh Y Tu La rồi.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp :
- Ta không muốn ngang hàng với bọn ác ma, làm bại hoại thanh danh của mình.
Dương Vân cười nhạt lên :
- Ba vị cũng được, bốn vị cũng không sao, đã là mà tôn uy chấn bát hoang.
Không ngờ Âm Sơn Thần Ma gầm lên nói :
- Dương Vân, lão phu nói Tam đại ma tôn là Tam đại ma tôn.
Dương Vân cũng không thèm tranh biện thêm :
- Tam vị ma tôn được võ lâm tôn kính nể phục.
Âm Sơn Thần Ma gật gù :

- Được lắm, trọng già kính lão.
Dương Vân lại chậm chạp lên tiếng :
- Dương gia đã ngưỡng mộ đại danh của ma tôn từ lâu, khi vào Trung Nguyên mong được cơ hội tăng thêm kiến thức.
Không đợi Dương Vân nói hết câu, Âm Sơn Thần Ma đã nạt nộ :
- Hừ, các ngươi muốn tỉ thí với lão phu phải không?
Dương Vân vội xua tay lắc đầu :
- Không phải, tiểu lão nhi muốn được mở mang kiến thức về quy củ của giang hồ võ lâm Trung Nguyên, còn chuyện luận về võ công thì Dương gia tứ kiệt đâu dám...
Âm Sơn Thần Ma không hiểu Dương Vân muốn ám chỉ gì nên ngẩn người, ngạc nhiên hỏi lại :
- Quy củ là cái đồ quái vật gì?
Dương Vân gằn từng tiếng :
- Tiểu nữ vẫn chưa tới tuổi đôi mươi, lại không phạm vào điều cấm kỵ, lão tiền bối đuổi theo tiện nữ giữa rừng hoang, song lại vào lúc đêm khuya vắng người thì còn gì là uy danh của tiền bối, không sợ đồng đạo võ lâm thiên hạ chê cười hay sao?
Âm Sơn Thần Ma trầm giọng hét lớn :
- Dương lão đại, hãy câm cái miệng thối tha của ngươi lại, bọn ngươi đêm khuya lén lút tới đây để làm cái gì?
Dương Vân vội cướp lời :
- Huynh đệ phụ tử chúng tôi cùng hẹn nhau họp mặt ở đây.
Âm Sơn thần ma hầm hầm nổi giận hạ giọng quát :
- Bọn ngươi cho rằng lão phu không biết đến việc của bọn ngươi sao?
Mặt Dương Vân thoáng biến sắc vội hỏi :
- Tiền bối cho rằng bọn ta làm việc gì?
Âm Sơn Thần Ma không đáp, đưa tay phất nhẹ về phía xa xa, đoạn lên tiếng gọi :
- Táng Môn Thần, hãy ra đối chất cùng chúng.
Vù...
Một bóng người lướt tới.
Táng Môn Thần Đặng Thông nhẹ nhàng đáp xuống đất, thái độ thập phần cung kính, cúi đầu thi lễ chào Âm Sơn Thần Ma :
- Đệ tử có mặt.
Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng đảo mắt nhìn mông lung rồi bảo y :
- Ngươi hãy đối chất với bọn chúng.
Táng Môn Thần lại cung kính thi lễ, rồi quay qua Dương Vân :
- Lão họ Dương kia, con gái ngươi lấy được bức "Ma cô hiến thọ đồ" trong Bích Vân thiền tự, phía sau tấm họa đồ có vẽ bức mật đồ Thái Thạch cư có đúng không?
Mặt Dương Vân không khỏi biến sắc :
- Đặng Thông, ngươi đừng có ngậm máu phun người.
Đặng Thông cười âm hiểm :
- Đặng mỗ ở trong khu rừng phía sau Bích Vân thiền tự, chính tai ta nghe thấy Dương lão tứ và con gái ngươi nói về bí mật sau bức họa đồ, lại chính tai ta nghe thấy hai người nói tối nay sẽ động thủ, có sai không hả?
Âm Sơn Thần Ma bước tới quát lớn :
- Tên họ Dương kia, biết điều thì giao bức mật đồ cho ta, nếu không thì... Ha ha ha...
Dương Phong nộ khí quát vang :
- Hừ! Ngươi dựa vào cái gì mà dám kêu bọn ta giao bức mật đồ?
Âm Sơn thần ma nổi giận lôi đình hét lớn :
- Dựa vào cái gì hả? Bốn chữ Âm Sơn Thần Ma còn chưa đủ sao?
Dương Phong lạnh lùng cất tiếng :
- Vật đã có chủ của nó, hư danh giả hiệu không dọa nổi bọn ta đâu.
Âm Sơn Thần Ma gầm lên giận dữ :
- To gan, ngươi dám khinh thường bản ma tôn sao?
Nói xong lão vọt mình lao thẳng tới trước mặt Dương Phong.
Dương Phong đâu dám nghênh tiếp, lắc mình vọt ra xa chừng một trượng.

Âm Sơn Thần Ma vung hữu chưởng quét ngang một vòng, rồi lao vút lên không trung chụp vào Dương Phong, miệng quát :
- Chạy đi đâu cho thoát.
Dương Lôi vung thiết trượng quét mạnh vào bả vai Âm Sơn Thần Ma, khí thế hết sức hung mãnh.
Âm Sơn Thần Ma là ma tôn uy danh khắp Trung Nguyên, hữu chưởng vẫn bức bách Dương Phong không hề thay đổi, tả thủ xòe ra chụp vào thiết trượng của Dương Lôi.
Nên nhớ rằng thiết trượng là binh khí ngoại gia cực kỳ nặng nề, các nhân vật võ lâm bình thường không ai dám nghênh tiếp nó.
Dương Lôi thấy Âm Sơn Thần Ma chụp xuống nên càng gia tăng công lực, giọng tức khí :
- Cái đồ ngông cuồng quá đáng.
- Cạch.
Cây thiết trượng bị Âm Sơn Thần Ma bẻ gãy làm đôi.
Dương Lôi bất giác kinh hãi toát mồ hôi lạnh vội lui ra sau năm bước.
Âm Sơn Thần Ma cười lạnh :
- Hừ, tiểu tử muốn chạy hả?
Lão ma vứt hai đoạn thiết trượng ra xa, vươn tay chộp vào cánh tay Dương Lôi.
Bốp...
Thiết Địch Tiên Dương Chấn vội vàng vung thiết địch ngăn Âm Sơn Thần Ma lại.
Lúc này Dương Vân cũng sử dụng binh khí nhảy vào trợ chiến.
Dương Ngọc Phượng cũng lập tức múa trường kiếm lao tới, năm người vây lại kịch chiến với Âm Sơn Thần Ma.
Dương gia tứ kiệt cùng với Dương Ngọc Phượng tuy là cao thủ võ lâm, nhưng giao thủ với Âm Sơn Thần Ma thì cực kỳ bất lợi.
Mấy chiêu đầu năm người liều mạng cầm cự với lão ma bất phân thắng bại.
Qua chiêu thứ mười thắng bại cơ hồ như đã thấy rõ.
Âm Sơn Thần Ma hú lên một tiếng, song chưởng quét ngang rồi biến chiêu đập xuống, bức bách năm người phải xoay tròn theo luồng chưởng phong lợi hại của lão.
Dương Phong thấy thế nguy vội quát lớn :
- Ngọc Phượng chạy mau đi!
Nói rồi y vung thiết phiến đánh ra một chiêu uy mãnh để cho Ngọc Phượng thừa cơ trốn đi bảo vệ mật đồ.
Dương Ngọc Phượng không hiểu ý vội nói lớn :
- Tứ thúc à, tiểu nữ quyết liều mạng với lão ma.
Dương Vân một mặt vũ lộng thiết như ý, một mặt quát vang :
- Phượng nhi, lúc này không chạy còn đợi đến bao giờ?
Dương Chấn cũng quát lớn :
- Phượng nhi, chạy mau!
Dương Ngọc Phượng thoáng động tâm, nàng hiểu ý, vung trường kiếm đâm mạnh một nhát, đoạn lộn mình bay ngược ra sau thoát khỏi vòng chiến.
Táng Môn Thần Đặng Thông vọt tới cản đường :
- A đầu thối tha kia, muốn chạy hả?
Dương Ngọc Phượng nổi giận vung trường kiếm, dùng thế "Phi Phượng Đầu Lâm" cả người lẫn kiếm hợp nhất làm một nhằm Đặng Thông chém mạnh xuống.
Chiêu thức phát ra, nhanh, chuẩn, độc vô cùng.
Phựt...
Bả vai của Táng Môn Thần Đặng Thông bị lưỡi kiếm chém trúng khiến máu tuôn ra xối xả.
Âm Sơn Thần Ma điên cuồng vung mạnh một chưởng bức bách Dương Phong dội ngược ra sau, đoạn quay lại chụp lấy cổ tay Dương Ngọc Phượng.
Dương Vân thấy vậy cực kỳ giận dữ, hét lớn :
- Ma đầu vô lễ.
Đoạn vung thiết như ý đập mạnh vào Mệnh Môn huyệt của Âm Sơn Thần Ma. Âm Sơn Thần Ma không thèm tránh né, tả thủ lẹ làng vươn ra chụp lấy binh khí đối phương.
Dương Vân thầm la lên một tiếng "Hỏng rồi".
Cây thiết như ý đã bị Âm Sơn Thần Ma chụp trúng, đồng thời hữu thủ nhanh chóng xoay qua điểm vào đại huyệt Huyết Hải của Dương Vân.

Chợt nghe...
- Úy da...
Dương Vân hộc lên một tiếng, phun ra một búng máu tươi, thân hình đứng không vững, lảo đảo lui ra mấy bước.
Keng...
Cây thiết như ý đã rời khỏi tay Tiểu Gia Cát Dương Vân.
Dương Ngọc Phượng thấy phụ thân bị trọng thương vội chạy tới đỡ ông dậy.
Dương Chấn thấy vậy vung Thiết Địch Tiên tấn công tới tấp.
Âm Sơn Thần Ma múa thiết như ý đập mạnh vào cây thiết địch của Dương Chấn.
Keng...
Hổ khẩu của Dương Chấn tê buốt, huyết khí đảo lộn, tứ chi bải hoải.
Dương Lôi hấp tấp vũ lộng nửa đoạn thiết trượng múa như điên cuồng tấn công Âm Sơn Thần Ma.
Dương Phong cũng vung Thiết phiến xuất chiêu điểm tới.
Nhưng mà công lực của Âm Sơn Thần Ma cao vô cùng, Dương gia đâu phải là đối thủ của lão.
Chợt nghe tiếng cười quái dị cất lên :
- Hắc hắc...
Thân hình Âm Sơn Thần Ma tựa như bóng quỷ lộng chập chờn, luồng kình phong cực kỳ ghê gớm ào ạt ập tới.
Á...
Á...
Mấy thanh âm xé tai vang lên rồi những tiếng rú thảm thiết vọng tới.
Dương Môn tứ kiệt trừ lão đại Dương Vân bị trọng thường nằm dưới đất từ lúc nãy còn ba người kia mình mẩy đẫm máu, gục xuống chết ngay lập tức.
Dương Ngọc Phượng đang phủ phục bên cạnh phụ thân đang bị trọng thương cũng ngây người chết lặng trước cảnh tượng thê thảm xảy ra, đôi mắt thất thần kia như hóa đá.
Cốc Chi Dương ẩn mình cách đó không xa cũng phải trợn mắt, hạ giọng nói với Kim Phi Hùng :
- Tứ đại ma tôn nổi danh cực kỳ tàn ác, quả thật không sai, còn Kim huynh thì sao?
Kim Phi Hùng từ tốn đáp :
- Tại hạ còn tàn độc hơn bọn chúng nữa, Cốc huynh có tin không?
Mặt Cốc Chi Dương không khỏi biến sắc, vội nói :
- Âm Sơn Thần Ma có lẽ phải sát diệt Dương gia cho tận tuyệt, không còn danh tánh trên giang hồ nữa.
Âm Sơn Thần Ma từ từ bước tới bên cạnh Dương Ngọc Phượng :
- Nha đầu to gan, đưa bức họa đồ ra mau.
Dương Ngọc Phượng lộn người nhảy vọt ra sau, thanh trường kiếm hoành ngay trước ngực, hai mắt nảy lửa, miệng thét lớn :
- Không có!
Âm Sơn Thần Ma cất tiếng cười ghê rợn :
- Hừ! Con nha đầu ngu ngốc kia, ngươi không sợ chết hả?
Dương Ngọc Phượng thét lớn :
- Bản cô nương liều mạng với ngươi.
Nói rồi nàng vung trường kiếm xuất chiêu "Cửu Chuyển Hồi Luân" hóa ra chín thức, cuồn cuộn bao quanh thân hình Âm Sơn Thần Ma, kiếm pháp Dương môn cũng có uy danh trên giang hồ.
Âm Sơn Thần Ma không thèm phản kích, nhẹ nhàng lắc vai lướt tới bên cạnh Dương Vân.
Dương Vân đang bị nội thương trầm trọng nằm hôn mê dưới đất, hơi thở cực kỳ yếu ớt. Lão ma đầu đến sát cạnh, vươn tay nắm vào mạch môn y, âm thầm truyền qua một chút công lực. Dương Vân được tiếp trợ công lực, chầm chậm mở mắt ra, hộc lên một tiếng.
Âm Sơn Thần Ma lớn tiếng bảo :
- Dương lão đại, mau kêu con gái ngươi đưa "Ma cô hiến thọ đồ" ra cho lão phu.
Dương Vân thều thào đáp :
- Ngươi... ngươi... giết ta đi.
Dương Ngọc Phượng lòng đau như cắt, thét lên lanh lảnh :
- Lão ma đầu... phụ thân ta bị trọng thương mà ngươi cũng không chịu buông tha ư?
Âm Sơn Thần Ma giọng âm trầm :
- Trừ phi ngươi giao lại bức mật đồ cho ta.

Dương Ngọc Phượng phẫn nộ quát lớn :
- Hừ! Trừ phi ngươi lấy được cái mạng ta, đừng cuồng vọng.
Âm Sơn Thần Ma gầm lên :
- Vậy thì lão phu lấy mạng của ngươi đây.
Lão nghiêng người đánh ra một chưởng.
Dương Ngọc Phượng đảo người tránh né, lạnh lùng nạt nộ :
- Hừ! Lão ma lớn mật, buông tay ra.
Âm Sơn Thần Ma tức giận cực độ, chụp lấy tay Dương Vân bẻ mạnh một cái.
- Á!
Một tiếng gào thảm thiết vang vọng giữa đêm khuya, khiến cho người ta bất giác phải rùng mình sợ hãi.
Thân hình Tiểu Gia Cát Dương Vân bị hất bay bổng lên không trung.
Phịch!
Hai chân bị đập mạnh xuống đất, máu tươi từ trong miệng tuôn ra như suối, trông cực kỳ thê thảm.
Dương Ngọc Phượng la lên thảm thiết, sắc mặt trắng bệch, hai hàng lệ tuôn chảy như suối.
Âm Sơn Thần Ma chầm chậm bước tới trước mặt Dương Ngọc Phượng, giọng âm hiểm :
- Ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.
Dương Ngọc Phượng vũ động trường kiếm, hóa thành một đạo ngân quang xẹt tới giữa ngực lão ma đầu.
Âm Sơn Thần Ma quát vang :
- Nha đầu muốn chết.
Song chưởng của Âm Sơn Thần Ma hợp lại làm một, đẩy ra một luồng kình lực dội ập tới trước mặt nàng.
Dương Ngọc Phượng nhún mình nhanh lẹ vọt lên cao hơn một trượng, tránh luồng Hàn phong chưởng lực cực kỳ lợi hại của Âm Sơn Thần Ma.
Một đạo hàn quang quét ngang qua dưới chân nàng.
Ầm!
Một tiếng động dữ dội nổi lên, cây cổ thụ cách đó hơn năm trượng bị gãy ngang đổ ập xuống sau lưng nàng, lá cùng với cát đá bốc lên mù mịt.
Dương Ngọc Phượng không hề sợ hãi, thân hình còn chưa chạm đất đã xuất thủ hai chiêu cùng lúc, ánh ngân quang lấp loáng bao phủ Âm Sơn Thần Ma.
Âm Sơn Thần Ma đánh hụt một chưởng, trong lòng càng thêm tức tối, huy động tả thủ xuất ra một chưởng xéo lên không trung.
Dương Ngọc Phượng đã đề phòng từ trước, bay người chếch sang một bên.
Hữu chưởng của lão đồng thời vung lên đánh tiếp ra một chưởng, miệng la lớn :
- Hừ! Xem ngươi chạy đâu cho thoát.
Dương Ngọc Phượng chịu đâu nổi chưởng lực của lão, thân hình nàng tựa như diều đứt dây, dội ngược ra sau xa hơn mười trượng, miệng phun ra hai búng máu tươi rồi rơi bịch xuống đất.
Đột nhiên, từ trên tảng đá có một bóng áo xanh xẹt xuống. Âm Sơn Thần Ma đang dương dương tự đắc, vừa cười vừa nói :
- Hừ! Rượu mời không chịu uống lại đi...
Không ngờ lão nói chưa hết câu đã nghe người áo xanh lớn tiếng đáp :
- Nếu như ngay cả rượu phạt ta cũng không chịu uống thì sao?
Âm Sơn Thần Ma kinh ngạc :
- Ồ, hóa ra là ngươi, Thanh Y Tu La, không nên xen vào chuyện của lão phu.
Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng :
- Không phải là tại hạ xen vào chuyện của ngươi, mà là ngươi đã xía vào chuyện riêng của tại hạ.
Âm Sơn Thần Ma tức giận :
- Rõ ràng là chuyện của lão phu bị ngươi xía vô.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Cứ cho là như vậy đi, nhưng mà người thiên hạ lo chuyện thiên hạ, ngươi thấy có gì không đúng?
Đặng Thông đứng một bên chợt nhớ lại mối thù trên hoa thuyền Kỷ La Xuân dạo nọ, vội bước tới trước mặt Âm Sơn Thần Ma, ghé vào tai lão nói :
- Sư phụ, chính là hắn đó.
Kim Phi Hùng trợn mắt quát :
- Câm mồm! Ta nhắc cho ngươi nhớ, ngươi không được thấy ta lần thứ hai, hôm nay... Hừ! Coi như ngươi hết mong sống sót.

Táng Môn Thần Đặng Thông vội vàng đứng núp sau lưng Âm Sơn Thần Ma.
Kim Phi Hùng đột ngột vung mạnh hữu thủ điểm vào mặt Đặng Thông :
- Hừ! Ngươi còn muốn chạy ư?
Táng Môn Thần kinh hãi, miệng lắp bắp :
- Sư phụ... y...
Táng Môn Thần Đặng Thông chưa kịp nói hết câu đã té nhào xuống đất, máu tươi rỉ ra hai bên mép.
Bịch!
Âm Sơn Thần Ma nộ khí quát lớn :
- Tiểu bối kia, ngươi dám khinh thường bản ma tôn như vậy sao?
Kim Phi Hùng từ từ gằn từng tiếng :
- Bởi vì ngươi không hề xứng đáng với cái danh hiệu đó.
Đoạn chàng trầm giọng nói tiếp :
- Ngươi hãy nhớ lấy, từ nay về sau cái danh hiệu Tứ đại ma tôn của bọn ngươi không còn trên giang hồ nữa mà... chỉ còn có Nhất thế ma vương mà thôi, đó là bản nhân.
Âm Sơn Thần Ma tức khí quát lên chấn động thinh không :
- Phản nghịch, phản nghịch. Hay cho tên tiểu tử ngông cuồng, ngạo mạn.
Võ công của Kim Phi Hùng hiện giờ tiến bộ đến đâu ngay cả chàng cũng không biết nữa, nên chàng thầm nghĩ :
"Tại sao mình không nhân cơ hội này thử với cái lão này một lần xem sao?"
Âm Sơn Thần Ma bực tức :
- Hãy tiếp một chiêu của lão phu.
Kim Phi Hùng lớn tiếng đáp :
- Được lắm!
Chợt nghe...
Bùng!
Một thanh âm chấn động vang lên.
Hai người đã giao thủ với nhau một chiêu.
Âm Sơn Thần Ma thoáng kinh ngạc :
- Hừ! Không ngờ ngươi còn dám liều mạng với lão phu.
Kim Phi Hùng nghe lão nói như vậy, bất giác cất lên một tràng cười lạnh lùng :
- Chẳng lẽ ngươi còn chưa hài lòng sao?
Âm Sơn Thần Ma nổi giận :
- Hừ! Lão phu chẳng lẽ lại sợ ngươi hay sao?
Kim Phi Hùng vẫn lạnh lùng :
- Hừ! Ngươi chớ nên tự phụ ngạo mạn, Kim mỗ đợi ngươi đây, có cái trò mọ quỷ lừa ma gì cứ đem hết ra đây.
Võ công của Kim Phi Hùng, Âm Sơn Thần Ma đã được thấy qua một lần, lão biết rằng vị thiếu niên có danh hiệu Thanh Y Tu La đang đứng trước mặt mình không phải là hạng tầm thường, nên đã ngấm ngầm vận khí tụ vào Đan điền, đem hết mười thành công lực chuẩn bị xuất chiêu.
Thấy thái độ của Kim Phi Hùng cuồng ngạo, lão không khỏi nổi giận, lao mình về phía chàng.
Công phu tu tập của lão ma đầu danh chấn hai phái hắc bạch suốt mấy chục năm, xuất thủ quả nhiên uy lực cực kỳ hung mãnh.
Một luồng âm phong cuồn cuộn ào tới khiến cho tà áo của Kim Phi Hùng lay động không ngớt.
Chàng thấy chưởng lực của đối phương cực kỳ mãnh liệt cũng không dám khinh thường.
Chính trong khoảnh khắc này, chàng nhớ tới những điều vừa luyện được trong Vũ thư.
Ý niệm vừa động, một luồng khí dương đã bốc lên, đả thông hai mạch nhâm đốc.
Trong nháy mắt, Kim Phi Hùng cảm thấy nội lực từ đan điền ào ạt dâng lên tựa như muôn đợt sóng Trường Giang tràn tới.
Dần dần cánh tay chàng nóng như lửa, rồi một luồng lực đạo vô cùng mãnh liệt bay ra không sao chế ngự được.
Bỗng nhiên...
Ầm!
- Á!
Một tiếng động khủng khiếp tựa như tiếng sấm nổ bên tai chàng.

Tiếp đó là tiếng rú thảm thiết của Âm Sơn Thần Ma.
Thân hình chàng lảo đảo một hồi mới đứng vững lại được. Âm Sơn Thần Ma tựa như một vầng mây đen phiêu diêu lơ lửng ra xa gần hai chục trượng, đụng vào tảng đá.
Bùm!
Tảng đá bị Âm Sơn Thần Ma đụng vào làm cho nó rớt xuống sông, nước văng lên tung tóe, cả thân hình của lão cũng rơi xuống nước.
Kim Phi Hùng tưởng như mình đang nằm mộng, chàng vội đưa tay dụi mắt cũng không thấy có gì khác lạ.
Lúc này chàng bỗng cảm thấy đôi môi khô rát, đầu lưỡi nóng như có lửa đốt trong miệng.
Chàng không dám tin rằng công lực mình đã tăng tiến lẹ như vậy, chỉ mới đánh ra một chưởng đã khiến cho Âm Sơn Thần Ma bị chấn động rơi xuống dòng sông.
Kim Phi Hùng quay đầu lại nhìn tảng đá lúc nãy hai người ẩn mình.
Không thấy Cốc Chi Dương đâu nữa, và ngay cả Dương Ngọc Phượng cũng không biết đã biến đi đâu mất.
Trời đã chuyển sang canh năm, hướng đông đã hiện ra ánh sáng lờ mờ.
Phía trong thành Kim Lăng tiếng gà gáy vang lên xa xa.
Lúc này miệng chàng khô rát, trong lòng như có ngọn lửa thiêu đốt, khó chịu không sao tả xiết.
Chàng chỉ muốn kiếm một dòng suối để uống cho thỏa thích mà thôi. Gần đó có một đám cây cối đang nảy mầm xanh tốt, chàng tung mình lên ngọn cây cao phóng tầm mắt nhìn xung quanh.
Dòng nước sông cuồn cuộn chảy ở phía xa, bỗng nhiên chàng phát hiện ra một vật sáng lấp lánh tựa như nước cách nơi chàng đứng không xa.
Kim Phi Hùng không hề suy nghĩ, vội lao mình đến nơi đó, trong nháy mắt chàng đến nơi có ánh sáng lấp lánh chiếu ra.
- Ồ!
Kim Phi Hùng thốt lên một tiếng kinh ngạc, bởi vì trước mặt chàng chỉ là một mảnh giấy mà thôi.
- Úy!
Chàng dụi mắt, nhìn kỹ rồi lại kêu lên kinh ngạc.
Hóa ra đó không phải là giấy mà là bức "Ma cô hiến thọ đồ".
Dưới ánh ban mai rực rỡ chàng đã nhìn thấy cực kỳ rõ ràng bức "Ma cô hiến thọ đồ" này để dưới bốn tảng đá, bên cạnh đó có một ít đất mới đào và mấy phiến sơn thạch. Chàng trầm tư suy nghĩ một hồi :
"Cái này nhất định là do bức mật đồ chỉ dẫn làm cho Dương Ngọc Phượng đến đây, nàng muốn đào cái gì đó, nhưng đột nhiên phát hiện ra Âm Sơn Thần Ma nên không kịp thu bức họa đồ lại vì sợ Âm Sơn Thần Ma phát hiện ra nơi này, nên vội vàng chạy ra chỗ khác để dẫn dụ lão. Âm Sơn Thần Ma sau khi phát hiện ra nàng liền vội vàng đuổi theo, nên nàng mới la lớn gọi Dương gia tứ kiệt đến tiếp ứng."
Kim Phi Hùng suy đoán quả thật không sai.
Sau đó, Dương gia tứ kiệt chết thảm và Dương Ngọc Phượng cũng bị trọng thương.
Kim Phi Hùng chợt động tính hiếu kỳ, lật phía sau của bức họa đồ ra xem thử.
Những hàng chữ cổ tự giống như những đường ngoằn ngoèo, nửa giống loại khoa văn hoa, song nhìn kỹ lại thì không phải. Đột nhiên chàng máy động linh cơ, vỗ tay reo lên :
- À, thì ra là một đồ hình.
Những chấm đen chi chít dày đặc chính là cách sắp xếp bố trí các tảng sơn thạch nơi đó.
Còn những đường ngoằn ngoèo tựa như rừng cây tùng bách ở xung quanh đó.
Một đường gạch dài dọc theo những rừng cổ tự chính là Trường Giang chứ không sai.
Đây có lẽ là bí mật của bức họa đồ mà Dương Ngọc Phượng đã tham ngộ ra được.
Nói thực ra, nếu như có ai đem họa đồ đối chiếu với nơi này thì cũng không sao hiểu nổi cái bí mật của nó.
Chàng vội rút Tu La đoạn kiếm đào xuống ngay chỗ đó.
Chưa đầy ba thước sâu đã thấy những phiến đá xếp ngay hàng thẳng lối.
Chàng vội nạy tảng đá lên, phía trong lộ ra một huyệt động. Phía trong huyệt động có để hai bình rượu, một cái có hình đầu rồng, còn bình kia có hình đầu phụng.
Phía trên thân bình rượu hình đầu rồng có khắc mấy chữ "Thiên trì tuyết liên".
Còn trên chiếc bình hình đầu phượng cũng có mấy chữ nổi "Cao Ly sâm vương dịch".
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :

“Cao Ly sâm vương dịch tất là nước có tinh nhân sâm, không rõ giấu nơi đây làm gì, còn như “Thiên trì tuyết lộ” chẳng biết là cái thứ quái quỷ gì?”
Nghĩ rồi chàng mở nắp bình rượu hình đầu rồng, hương thơm ngây ngất bay vào mũi chàng, khiến chàng cảm thấy dễ chịu vô cùng.
Kim Phi Hùng lại đang khát.
Sở dĩ chàng khát như vậy là vì tâm pháp của Thái Dương cốc bị Mật Đà thần châu trong người chàng kích thích gia tăng đến cực độ, lại thêm tâm quyết trong vũ thư mà chàng vừa luyện làm cho khí dương trong thể nội bộc phát, tam muội chân hỏa kịch phát dữ dội khiến cho người chàng nóng như lửa đốt. Bởi vì chàng gặp cảnh ngộ quá nhiều, quá đường đột bất ngờ cho nên mới có cái họa ma hỏa nhập thân.
Điều này thì bản thân chàng không hề hay biết.
Với cái nguy hiểm của Kim Phi Hùng thì trừ Thiên trì tuyết liên lộ ra không có cái gì có thể cứu nguy cho chàng được. Nhưng mà Kim Phi Hùng không hề biết được điều này.
Chàng đặt hai chiếc bình xuống định đào tiếp.
Miệng chàng nóng như lửa đốt, cánh tay tê buốt, hai mắt đỏ ngầu, hơi thở phì ra nóng không chịu nổi.
Kim Phi Hùng đành bất lực, không thể nào đào tiếp được. Chàng buông rơi Tu La đoạn kiếm ngã vật xuống đất.
Từ trong chiếc bình rượu hình đầu rồng chưa kịp đậy nắp một mùi thơm ngào ngạt tỏa ra xông vào mũi chàng, làn hương thơm này giúp chàng tỉnh táo hơn một chút.
Kim Phi Hùng cố nhích tới gần chiếc bình hình đầu rồng. Đột nhiên chàng cảm thấy đỡ khát, tâm hỏa dần dần hạ bớt, song toàn thân chàng chợt mềm nhũn, không có một chút khí lực nào cả, không khỏi cảm thấy thất kinh, chàng nghĩ có lẽ mình đã bị trúng chưởng phong của Âm Sơn Thần Ma đả thương.
Lúc này thân hình chàng lại nóng hầm hập, một luồng nhiệt hỏa tràn ngập trong tâm nội.
Bỗng nhiên một cái bóng trắng xẹt tới nhanh không tưởng.
- Ủa Kim Phi Hùng.
Bóng trắng bất giác la lên kinh ngạc :
- Kỳ quái, hai chiếc bình trân quí ngàn năm hiếm có... Kim Phi Hùng, ca ca ơi.
Bóng trắng xòe năm ngón tay chụp vào mệnh môn nơi cổ tay chàng.
Lát sau Kim Phi Hùng từ từ mở mắt, mặt đỏ như lửa, hơi thở cực nóng, đau khổ thốt lên :
- Ngân Thi muội muội, ta...
Kim Ngân Thi lắp bắp :
- Ca ca, tại sao lại bị...
Kim Phi Hùng lắp bắp nói :
- Ta... ta... bị Âm Sơn Thần Ma...
Giọng Kim Ngân Thi nghi hoặc :
- Không phải, trúng chưởng lực Âm hàn của lão thì cơ thể phải lạnh ngắt, huyết mạch đóng thành băng, chứ sao lại nóng như lửa đốt như vầy?
Kim Phi Hùng nóng bức cực độ, vung tay tự xé rách y phục, đoạn lăn lộn nói nhảm :
- Vậy thì tại sao...
Kim Ngân Thi đột nhiên nhíu mày :
- Mạch đập dữ dội, cốt tủy nóng bức, lẽ nào ca ca lại bị tẩu hỏa nhập ma?
Nghe Kim Ngân Thi nói, bất giác Kim Phi Hùng thất kinh, mồ hôi đổ ra như mưa.
Phía sau núi một tiếng hú lanh lảnh vang lên.
Kim Ngân Thi cũng hú lên một tiếng hồi đáp, khiến cho Kim Phi Hùng rùng mình, khó chịu vội lấy hai tay bịt chặt tai lại.
Tô Ngọc Dung bay xẹt vào trong động gọi lớn :
- Thu muội muội.
Kim Ngân Thi vội đáp :
- Tô tỷ tỷ đã đến rồi.
Tô Ngọc Dung thấy Kim Phi Hùng nằm lăn lộn dưới đất, bất giác lớn tiếng hỏi :
- Hắn, hắn làm sao mà ở đây, thật là một chướng oan gia. Lúc nào cũng...
Kim Ngân Thi buồn rầu nói giọng nghẹn ngào :
- Không biết chàng đã trúng độc thủ gì, sao mà...
Tô Ngọc Dung cười nói :
- Ê xem kìa, xấu lắm, ngươi khóc mà làm gì, bộ không sợ người ta cười cho sao?

Nói rồi chợt nàng đưa ba ngón tay khẽ sờ vào cổ tay Kim Phi Hùng :
- Hì hì, tiểu tử này quá dụng công đó thôi.
Kim Ngân Thi có vẻ không vui :
- Hừ, người ta lo gần chết mà tỷ tỷ cứ chọc hoài.
Tô Ngọc Dung nghiêm mặt đáp :
- Ta không nói đùa đâu, hắn luyện "Dương cương chi khí" của Thái Dương cốc, khiến cho chân hỏa thuần dương kịch phát cho nên...
Kim Ngân Thi vội hỏi tiếp :
- Vậy thì làm cách nào cho chàng phục hồi nguyên khí?
Tô Ngọc Dung bỗng đỏ mặt ghé sát tai nàng nói nhỏ :
- Trừ phi ngươi thật tình yêu hắn.
Kim Ngân Thi cũng đỏ mặt xấu hổ, giận dữ đáp :
- Tỷ tỷ bại hoại chết đi được, chuyên môn...
Tô Ngọc Dung lại nói tiếp :
- Ta nói thật đó, nếu không thì phải có Long tôn tuyết liên lộ, một trong hai bình "Kim tôn ngọc dịch" trân quí trong võ lâm suốt trăm năm.
Nét mặt Kim Ngân Thi hớn hở :
- Hả? Thật không, vậy thì tốt quá.
Nói rồi nàng vội lấy từ trong đống đá mang ra hai bình "Kim tôn ngọc dịch". Một bình là "Long tôn tuyết liên lộ" mà Tô Ngọc Dung vừa nhắc đến, rồi bảo :
- Có phải vật này không tỷ tỷ?
Tô Ngọc Dung ngạc nhiên :
- Ủa, tại sao lại hay vậy? Mạng của người này quả chưa tuyệt.
Kim Ngân Thi cao hứng nói :
- Chàng có quí nhân phò trợ mà.
Tô Ngọc Dung bĩu môi :
- Hứ! Nói vậy mà không biết xấu hổ.
Kim Ngân Thi cũng không chịu kém :
- Hứ! Có gì là xấu hổ, không có ai ở đây, cũng đâu có ai nghe.
Nói rồi nàng nhè nhẹ đổ ngọc dịch trong bình vào miệng Kim Phi Hùng.
Tô Ngọc Dung bảo nàng :
- Đừng có đổ hết vào miệng y.
Kim Ngân Thi vội nói :
- Cái gì? Sư tỷ hôm nay bị sao vậy, tỷ muội ta đâu có ai có chân hỏa thuần dương, chẳng lẽ sư tỷ muốn...
Tô Ngọc Dung bất giác cười nói :
- Nếu như đại tỷ tra vấn hai ta thì sao?
Kim Ngân Thi không hề sợ hãi :
- Tiểu muội sẽ nói với đại sư tỷ, trong lúc tranh đoạt cái bình này bị đổ, ngọc dịch tràn ra đất.
Tô Ngọc Dung cười lạnh :
- Vì cái gã Kim Phi Hùng chết tiệt này mà sư muội dám vi phạm giới luật của bản môn, lại còn dám cả gan lừa gạt đại sư tỷ. Hừ, hãy đợi đó.
Kim Ngân Thi đã đổ hết bình ngọc dịch vào miệng Kim Phi Hùng, tay nàng ném chiếc bình không làm bộ ném về phía Tô Ngọc Dung :
- Hừ, ngươi dám...
Tô Ngọc Dung cười hì hì nói :
- Hứ, xem kìa, bệnh nhân lại đi đánh đại phu hả?
Kim Phi Hùng lúc này đã tỉnh lại.
Kim Ngân Thi vội vàng bước tới hỏi :
- Ca ca thấy trong người ra sao rồi?
Kim Phi Hùng đáp :
- Vừa rồi không rõ tại sao mà... bây giờ thì...
Kim Ngân Thi vội tiếp lời :
- Vừa rồi ca ca vận công quá mãnh liệt, khiến cho chân hỏa thuần dương bốc ra, may mà có Thiên trì tuyết liên lộ, bằng không thì...

Tô Ngọc Dung vội tiếp lời :
- Nếu không thì Thanh Y Tu La đã biến thành Xám đen tu la rồi.
Kim Phi Hùng thầm cảm thấy xấu hổ.
Tô Ngọc Dung đưa mắt ra hiệu cho Kim Ngân Thi :
- Trời đã sáng, ca ca của ngươi cũng đã khỏi rồi, chúng ta đi thôi.
Kim Ngân Thi ứng tiếng, đưa tay cầm chiếc bình hình đầu phụng lên.
Kim Phi Hùng bảo nàng :
- Muội muội à, Kim Lăng nguy cơ vây bọc tứ bề, muội muội đừng để ca ca phải lo lắng như vậy.
Kim Ngân Thi bất giác đỏ mặt :
- Ca ca yên tâm, tiểu muội tuy bất tài, song cũng chẳng sợ ai.
Kim Phi Hùng giọng không vui :
- Nhưng mà huynh muội ta chia cách đã lâu...
Kim Ngân Thi vội cắt lời chàng :
- Ca ca, việc sư môn còn chưa xong, huynh muội ta đâu có xa nhau vĩnh viễn, ca ca nói đúng không?
Tô Ngọc Dung vội nói chen vào :
- Yên tâm, muội muội cũng là muội muội của ngươi mà, đâu có ai dám đụng đến lông chân của nàng đâu.
Kim Phi Hùng điểm nụ cười khổ :
- Mong được như vậy.
Chàng bỗng nhìn thấy chiếc bình rượu trong tay Kim Ngân Thi, bèn lên tiếng nói :
- Bình cao ly nhân sâm dịch đó...

Hồi 17

Truy Hồn ngọc lệnh

Kim Ngân Thi bĩu môi, giọng giận dỗi :
- Ca ca đã uống một hơi hết sạch một bình "Thiên trì tuyết liên tử" mà còn chưa đủ hay sao, lại còn tham lam quá vậy.
Kim Phi Hùng cười nói :
- Chẳng phải là ngu huynh có lòng tham vô đáy, mà hai bình "Kim tôn ngọc dịch" này không phải là của ngu huynh.
Kim Ngân Thi ngạc nhiên :
- Vậy thì nó là của ai?
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Vật này là của Dương gia đó.
Tô Ngọc Dung hấp tấp nói xen vào :
- Dương gia ư? Chúng ta đang tìm bọn họ.
Kim Phi Hùng bất giác thở dài :
- Dương gia tứ kiệt không may đã bị mất mạng dưới Âm Phong chưởng của Âm Sơn Thần Ma, cũng vì hai bình "Kim tôn ngọc dịch" này đây.
Kim Ngân Thi vội hỏi :
- Còn Dương Ngọc Phượng đâu rồi?
- May mà nàng còn chưa mất mạng.
Rồi chàng nhíu mày nói tiếp :
- Nhưng mà nàng cũng bị nội thương cực kỳ trầm trọng, nên rất cần bình kim tôn này.
Kim Ngân Thi sa sầm nét mặt :
- Hừ! Nha đầu họ Dương đó đâu có xứng đáng dùng vật này.
Tô Ngọc Dung vội hỏi tiếp :
- Bây giờ Dương cô nương ở đâu vậy?
Kim Phi Hùng do dự một chút rồi đáp :
- Có lẽ nàng đã được Cốc Chi Dương cứu thoát rồi.
Kim Ngân Thi cao giọng hừ lên một tiếng :
- Ca ca toàn là giao thiệp với những kẻ không mấy tốt đẹp. Cốc Chi Dương đâu phải là người tốt. Dương Ngọc Phượng cũng không thể nào tin cậy. Còn như Cổ Trường Khanh...
Nàng nói chưa dứt câu, chợt nghe có tiếng tà áo lất phất trong gió.
Cổ Trường Khanh không rõ đã đến tự lúc nào, nhếch môi cười nói :
- Cô nương à, lão hủ như thế nào hả?
Lão xuất hiện quá đường đột, khiến cho hai người đứng ngẩn ngơ kinh ngạc vô cùng.
Kim Ngân Thi thập phần lúng túng, nhưng Tô Ngọc Dung đã lên tiếng miệt thị không chút lưu tình :
- Ngươi cũng chẳng phải là người tốt lành gì.
Cổ Trường Khanh trầm giọng, mặt nghiêm nghị :
- Cô nương à, Cổ mỗ đây an phận giữ mình, không hề làm chi sai trái mà đã bị cô nương hiểu lầm như vậy, huống hồ...
Kim Ngân Thi khẽ nhướng mày lên tiếng chặn ngang :
- Hừ, cái đồ ngụy quân tử, xảo trá vô lường, người hai mặt.
Tô Ngọc Dung cũng tiếp lời :
- Ngươi tưởng rằng có thể dùng vải thưa mà bịt mắt người thiên hạ hay sao?
Hai vị cô nương mỗi người một câu khiến cho Cổ Trường Khanh không sao tranh biện được, mặt lão lúc trắng bệch, lúc đỏ bừng trông thật khó coi.
Lão đứng lặng một lát sau mới cất tiếng bảo :
- Thị phi, phải trái tất có công luận võ lâm suy xét, lão hủ hà tất phải tranh cãi với nhị vị cô nương làm chi.
Kim Ngân Thi lạnh lùng :

- Bộ ngươi tưởng có thể tranh cãi được hay sao?
Cổ Trường Khanh liền đáp :
- Sự thực tất phải hơn là khua môi múa mép.
Tô Ngọc Dung cười lớn :
- Hắc hắc! Sự thực hả, ngươi còn cả gan nói đến sự thực trước mặt bản cô nương à?
Cổ Trường Khanh giận tím mặt, nhưng lão cố làm ra vẻ hòa nhã, ôn tồn nói :
- Lão hủ có điều gì xảo trá, tại sao nhị vị cô nương không nói ngay trước mặt lão đi.
Kim Ngân Thi trầm ngâm đáp :
- Người ta thường nói, nếu như muốn người ta không biết thì đừng có làm, ngươi cho rằng chúng ta hoàn toàn không biết việc ngươi làm ư?
Cổ Trường Khanh lớn tiếng thách thức :
- Các ngươi biết cái gì hả?
Kim Ngân Thi tức giận, không sao kìm được, bèn lớn tiếng nạt nộ :
- Ngươi sát hại Vương Thiên Trạch để làm cái gì?
Cổ Trường Khanh ngẩn người lui ra sau một bước, mặt cố làm ra vẻ kinh ngạc :
- Hả? Cô nương hà cớ gì lại nói như thế?
Kim Phi Hùng nghi hoặc hỏi lại :
- Muội muội, có thật không?
Cổ Trường Khanh vội vã cướp lời :
- Kim cô nương, đây không phải là chuyện đùa đó nghe.
Kim Ngân Thi nộ khí nạt lớn :
- Ai nói chuyện đùa với ngươi?
Cổ Trường Khanh biến sắc mặt :
- Lão hủ là bằng hữu cố tri suốt mấy chục năm với Vương Thiên Trạch, lẽ nào lại nhẫn tâm làm chuyện đó?
Tô Ngọc Dung lạnh lùng lên tiếng :
- Vì ngôi bảo tọa của Bách Kiếm Minh, chuyện gì mà ngươi chẳng làm được?
Kim Phi Hùng vội nói :
- Chuyện này không thể nói hồ đồ như vậy, bởi vì con gái của Vương Thiên Trạch cũng đang có ý báo thù cho phụ thân.
Cổ Trường Khanh vội nói theo :
- Đúng vậy, sinh tử tại thiên mệnh thôi.
Tô Ngọc Dung tức quá liền cất tiếng :
- Cổ Trường Khanh, ngươi chớ có giả nhân giả nghĩa, bản cô nương có thể tìm ra hung thủ để đối chất.
Kim Phi Hùng bất giác nói :
- Quả có chuyện đó hay sao?
Kim Ngân Thi đáp :
- Có gì mà giả dối hả? Ca ca cho rằng lão là người tốt ư?
Hai mắt của Cổ Trường Khanh thoáng lộ hung khí, liên tục đảo qua đảo lại, làm ra vẻ trấn tĩnh hỏi lớn :
- Sao mà kỳ quái vậy, nhị vị đã nói lão hủ giết người rồi lại bảo là có thể khai ra hung thủ? Lão phu thật không được minh bạch cho lắm.
Kim Ngân Thi hét lớn :
- Ngươi đừng làm bộ hồ đồ, hung thủ chính là Tần Lĩnh tam quỷ, người sai khiến chúng chính là vị đại minh chủ có bộ mặt trung hậu nhân nghĩa giả hiệu đó.
Sắc mặt Cổ Trường Khanh trắng bệch, hai luồng nhãn quang lạnh giá vô hồn, hồi sau mới lên tiếng nói :
- Đã như vậy thì Cổ mỗ phải cùng bọn họ đối chứng cho rõ thực hư mới được.
Tô Ngọc Dung đưa tay khẽ kéo áo Kim Ngân Thi :
- Hừ, ngươi cứ đi đối chứng đi. Sư muội, chúng ta hãy đi thôi.
Trước khi phóng mình đi, Kim Ngân Thi còn quay lại liếc nhìn Kim Phi Hùng, miệng điểm nụ cười cực kỳ mê hồn.
Kim Phi Hùng cảm thấy cực kỳ bối rối về người muội muội có lai lịch mơ hồ này.
Chàng không thể nói thẳng ra nàng không phải là muội muội của chàng, nhưng có rất nhiều nguyên nhân để chàng hoài nghi nàng là người giả mạo.
Cổ Trường Khanh thấy chàng trầm tư suy nghĩ, liền nói :

- Kim lão đệ chắc sẽ cho rằng ta đây là người gian trá phải không?
Kim Phi Hùng điểm nụ cười khổ :
- Tại hạ chưa hề có ý nghĩ đó.
Cổ Trường Khanh buông tiếng thở dài :
- Ôi, thiên hạ rộng lớn vô cùng, không chuyện gì không xảy ra, nhưng mà ta đâu nỡ nhẫn tâm hạ độc thủ với bằng hữu của mình.
Kim Phi Hùng cũng thực thà nói :
- Cái tin tức này dường như đã truyền đến tai của Vương cô nương Vương Thái Vân thì phải.
Cổ Trường Khanh đồng tình :
- Đúng vậy, tối hôm qua Vương cô nương có thái độ khác lạ với bản nhân.
Kim Phi Hùng đáp :
- Cái gì mà khác lạ, mà là nghi hoặc rõ ràng đó.
Cổ Trường Khanh hơi nhíu mày, thấy tình hình chuyển biến rất bất lợi cho mình, bèn nói với chàng :
- Theo ý Kim đại hiệp thì lão hủ phải làm sao để lấy lại danh dự cho mình?
Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi lên tiếng đáp :
- Tốt nhất là phải kiếm Tần Lĩnh tam quỷ để đối chất mới có thể giải trừ được mối nghi ngờ của người trong võ lâm thiên hạ.
Cổ Trường Khanh vòng tay nói lớn :
- Đúng thế, đa tạ Kim đại hiệp đã chỉ giáo, bọn chúng hạ lạc tại Kê Minh tự.
Kim Phi Hùng trịnh trọng đáp lễ :
- Tiền bối bất tất phải làm như vậy, việc này có liên quan đến thanh danh của Bách Kiếm Minh đó.
Cổ Trường Khanh vội nói :
- Đúng, đúng lắm! Lão hủ cáo từ.
Nói đoạn lão triển khai khinh công băng mình đi mất dạng.
Kim Phi Hùng đang định quay trở về khách điếm.
Chợt xa xa có tiếng tay áo bay phấp phới vọng đến, rồi một bóng người bay xẹt vào.
Hóa ra đó chính là Cốc Chi Dương.
Y lớn tiếng gọi Kim Phi Hùng :
- Kim huynh. Kim huynh, tiểu đệ mỏi mắt mới tìm được huynh đó, thật khổ không sao kể xiết.
Kim Phi Hùng không vui nói :
- Hừ! Ngươi đã thấy ta ác đấu với Âm Sơn Thần Ma, tại sao lại còn nói như vậy hả?
Cốc Chi Dương vội lên tiếng :
- Thấy thương thế của Dương cô nương trầm trọng quá chừng, tiểu đệ đâu dám bỏ mặc nàng.
Kim Phi Hùng nghe nhắc đến Dương Ngọc Phượng, trong lòng chàng thầm xấu hổ.
Bởi vì nàng đã dùng tính mạng bốn vị trưởng bối của mình để đổi lấy hai kim tôn ngọc dịch, mà lại bị chàng uống cạn một hơi hết một bình.
Nghĩ vậy, nên chàng vội hỏi :
- Dương cô nương hiện giờ ở đâu? Thương thế đã ra sao rồi?
Cốc Chi Dương đáp :
- Tiểu đệ đã đưa nàng về khách điếm, thương thế thập phần nghiêm trọng, e rằng phải cần đến "Thiên niên sâm vương dịch" hoặc "Tục mệnh hoàn" mới có thể cứu trị thương thế cho nàng được.
Kim Phi Hùng la lên thất thanh :
- Hả?
Lòng chàng thầm nghĩ nếu như "Cao Ly sâm ngọc dịch" mà còn ở đây thì hay biết chừng nào, đoạn chàng buông tiếng thở dài hỏi y :
- Vậy thì đến đâu tìm cho được?
Cốc Chi Dương đáp :
- Đến Thái Thạch cư tìm tất thấy.
Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái :
- Đến Thái Thạch cư tìm ư?
Cốc Chi Dương thoáng điểm nụ cười :
- Không giấu chi Kim huynh, tiểu đệ dùng nội công đã cứu Dương cô nương khỏi cảnh nguy cấp, hơn nữa còn khiến nàng tỉnh lại được một lát, nên đã nói với tiểu đệ...
Kim Phi Hùng đã biết Dương Ngọc Phượng nói gì với y, nên vội lên tiếng cắt ngang :

- Dương cô nương nói phải đến đâu?
Cốc Chi Dương đáp :
- Nàng nói ở Thái Thạch cư có chứa vật trân quí, có lẽ đó chính là hai bình linh dược nhân sâm Tuyết liên lộ.
Kim Phi Hùng không thể nào giấu được, bèn nói :
- Đáng tiếc là nó đã bị tại hạ dùng rồi.
Cốc Chi Dương mặt mày biến sắc, vội hỏi :
- Ủa! Lại có chuyện đó nữa sao?
Kim Phi Hùng dẫn Cốc Chi Dương đến trước cửa huyệt động. Bức họa "Ma cô hiến thọ đồ" vẫn còn nằm trên mặt đất, chiếc bình đầu rồng bị vứt giữa đám loạn thạch.
Cốc Chi Dương lộ vẻ thất vọng, buồn bã nói :
- Kim huynh...
Kim Phi Hùng bèn đem chuyện phát hiện ra hai bình "Kim tôn ngọc dịch", rồi sau đó gặp Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung kể lại cho y nghe.
Cốc Chi Dương tuy không vui, nhưng mặt ngoài vẫn không thay đổi, miệng mỉm cười bảo chàng :
- Thật là khéo léo quá chừng, chỉ tiếc Dương Ngọc Phượng...
Kim Phi Hùng cực kỳ xúc động :
- Vậy thì tại hạ sẽ dùng công phu tu tập mấy năm nay để chữa trị nội thương cho nàng.
Cốc Chi Dương và Kim Phi Hùng trở về khách điếm. Cốc Chi Dương bế Dương Ngọc Phượng đang nằm hôn mê bất tỉnh lên cho Kim Phi Hùng để chàng trị thương cho nàng.
Kim Phi Hùng vận nội công, dùng nội lực trị nội thương cho Dương Ngọc Phượng, xong rồi chàng bèn đi ra ngoài khách điếm rong chơi cho tâm thần thư thái.
Bỗng nhiên chàng nảy ra một ý nghĩ :
- Cớ sao mình không thử đến Kê Minh tự một chuyến để thám thính coi Tần Lĩnh tam quỷ là hạng người thế nào?
Vừa nghĩ đến đây, chàng liền thi triển khinh công trực chỉ ra ngoài thành Kim Lăng.
Lát sau bóng dáng Kê Minh tự đã hiện ra trước mặt.
Đột nhiên có một bóng áo xanh lẹ như sao xẹt cũng lướt vào trong Kê Minh tự.
Cái bóng áo xanh thoạt nhìn giống hệt chàng như đúc. Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ :
"Kẻ nào vậy kìa? Lẽ nào lại có kẻ giả mạo làm Thanh Y Tu La nữa hay sao?"
Chàng vội gia tăng cước lực thi triển thuật khinh công thượng thừa đuổi theo bóng người nọ.
Song thân pháp của người nọ nhanh lẹ phi thường, chớp mắt đã biến vào trong gian phòng bên tả hiên của Kê Minh tự.
Kim Phi Hùng không dám chậm lại, cũng lắc mình bám theo sát, không dám rời mắt khỏi nơi đó.
Nơi tiền điện của Kê Minh tự tiếng chuông vang lên từng hồi, tăng nhân trong tự đang hành lễ buổi tối.
Dãy phòng phía bên tả đèn đuốc sáng chưng.
Chàng đang định xông vào, chợt phía sau có thanh âm ai đó âm trầm lạnh lẽo vang lên :
- Hừ! Tần Lĩnh tam quỷ, các ngươi có nhận ra tại hạ thì nên tự xử hay còn đợi ta phải ra tay động thủ?
Tiếp đó là một giọng khàn khàn vọng lên :
- Tần Lĩnh tam quỷ có gì đắc tội với các hạ đâu, cớ sao đêm khuya lại đường đột đến đây đòi nợ máu hả?
Giọng âm trầm lạnh lẽo lại cất lên :
- Câm mồm! Ba người đêm khuya liên thủ đột nhập Thái Cực môn sát hại Vương Thiên Trạch, còn không chịu nhận tội hay sao?
Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc tự nhủ :
"Vương Thiên Trạch quả nhiên bị Tần Lĩnh tam quỷ sát hại."
Lại có tiếng Tần Lĩnh tam quỷ khàn khàn vang lên :
- Tam vị huynh đệ chúng ta phục mệnh hành sự mà thôi.
Rồi lại có tiếng vọng đến :
- Ngươi hãy đi kiếm Bách Kiếm Minh minh chủ Cổ Trường Khanh mà hỏi, chúng ta chỉ thừa hành mệnh lệnh của lão mà thôi.
Kim Phi Hùng nghe cực kỳ rõ ràng, trong lòng càng thêm kinh ngạc bội phần.
Chàng chưa kịp nghĩ ngợi gì đã nghe thanh âm lạnh lẽo vang lên tiếp tục :
- Kim gia hôm nay báo thù thay cho Vương Thiên Trạch...

Tiếp đó...
Soạt!
Tiếng binh khí sắc lạnh vang tới.
Thanh âm khàn khàn lại vọng tới :
- Thanh Y Tu La chỉ dọa được người thường mà thôi, Tần Lĩnh tam quỷ này há lại sợ ngươi sao?
- Ác đồ lớn mật to gan!
Một tiếng gầm lạnh lùng vang lên, rồi đèn trong phòng chợt tắt.
- Á!
Phịch! Phịch!
Choạng!
Một tiếng động lớn vang vọng, cánh cửa phía sau bị bể ra thành từng mảnh, đoạn mấy người lao xẹt ra.
Kim Phi Hùng không dám chậm trễ, vội phóng mình xuống đất, rồi lại nhún mình vọt thẳng lên mái phía đông, vòng ra phía hậu viện.
Hự! Hự! Hự!
Bùng!
Dưới ánh trăng mờ nhạt, Kim Phi Hùng đứng ngẩn người kinh ngạc.
Phía sau Kê Minh tự là một bãi mộ địa có những Phật tháp nhấp nhô cao thấp khác nhau, những ánh tinh quang lập lòe tựa như muôn ngàn bóng ma lúc ẩn lúc hiện.
Điều khiến cho người ta kinh hãi nhất là ba đại hán vận kình trang màu tím đều nằm dài trên nền đất đá lẫn lộn.
Trước ngực ba đại hán có một lỗ thủng lớn, máu tuôn ra xối xả, nhìn cực kỳ ghê rợn, thủ pháp của sát thủ cực kỳ tàn độc, mà thân pháp lại nhanh vô cùng.
Thân pháp khinh công của Kim Phi Hùng có thể nói là nhanh lẹ không sao tưởng nổi, phản ứng lại linh hoạt cấp kỳ, tại sao trong nháy mắt mà hung thủ sát nhân có thể tẩu thoát? Ba hán tử bị sát hại nằm dưới đất tất nhiên phải là Tần Lĩnh tam quỷ chứ không phải ai khác.
Tại sao mà Kim Phi Hùng vừa nghe được tin Tần Lĩnh tam quỷ sát hại Vương Thiên Trạch là bọn chúng liền bị kẻ khác ra tay hạ thủ?
Đang lúc chàng trầm tư nghĩ ngợi, chợt trong gian phòng phía Đông có ánh đèn sáng rực, đoạn có tiếng gọi lớn :
- Tần lão đại. Ủa.?
Thanh âm người này vô cùng quen thuộc, khiến cho Kim Phi Hùng bất giác buột miệng kêu thầm :
- Cổ Trường Khanh.
Chàng vội chuyển mình nhẹ nhàng lướt ra phía cánh cửa sổ vừa bị phá vỡ, bởi vì cũng ở nơi đây có thể quan sát bên trong cực kỳ rõ ràng.
Chợt thấy Minh chủ Bách Kiếm Minh Cổ Trường Khanh đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế thái sư phía bên tả của gian phòng, lão đang lẩm bẩm một mình :
- Quái lạ, tam vị huynh đệ chẳng rõ đã biến đi đâu rồi?
Đột nhiên lão đứng bật dậy, trầm giọng hô lớn :
- Kẻ nào đang ở ngoài cửa đó?
Trong lòng Kim Phi Hùng thoáng chấn động, chàng thầm nghĩ :
"Cổ Trường Khanh có công phu đáng kinh sợ thật, mình không lên tiếng mà y cũng biết."
Bởi vì trong đêm khuya, ngoài trời tối đen như mực, còn trong phòng thì sáng rực lên mà có thể nhìn rõ hay phát giác được động tĩnh ở bên ngoài.
Đồng thời chỗ Kim Phi Hùng đứng thì u tối đen, hơn nữa chàng lại đứng im bất động, không hề để phát ra một tiếng động nào, hơn nữa với công lực cao thâm của Kim Phi Hùng cho dù có lướt đi thì cũng khó có kẻ nào phát giác ra được.
Đang lúc chàng nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe hắn nói :
- Có phải là Kim lão đệ không?
Cổ Trường Khanh lên tiếng gọi đích danh Kim Phi Hùng, đồng thời lão bước về phía cửa sổ bị chấn động phá vỡ.
Kim Phi Hùng thấy không thể nào ẩn thân được nữa, bèn bước lại vào bên trong, khẽ vòng tay thi lễ :
- Cổ minh chủ cũng đến Kê Minh tự này hay sao?
Cổ Trường Khanh khẽ thở dài :

- Ta cần phải kiếm Tần Lĩnh tam quỷ hỏi cho minh bạch chuyện xảy ra giữa ta và Vương Thiên Trạch, nếu không thật làm cho người khác hiểu lầm, khiến cho lão hủ bị hàm oan.
Kim Phi Hùng thoáng động lòng, miệng đáp :
- Đáng tiếc là tiền bối đã đến trễ một bước rồi.
Cổ Trường Khanh ngạc nhiên :
- Lẽ nào Tần Lĩnh tam quỷ bị...
Kim Phi Hùng liền nói tiếp lời :
- Bọn họ đã bị kẻ khác hạ độc thủ rồi.
Cổ Trường Khanh nghe vậy thì càng kinh ngạc :
- Lại có chuyện như vậy hay sao?
Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào thi thể của Tần Lĩnh tam quỷ rồi bảo Cổ Trường Khanh :
- Cổ minh chủ nhìn kìa, thi thể của họ còn chưa lạnh mà.
Cổ Trường Khanh vội vọt mình ra cửa :
- Hiền đệ đi theo ta.
Lão kéo tay Kim Phi Hùng đi đến, chỉ vào thi thể của Tần Lĩnh tam quỷ nói :
- May mà lúc này hiền đệ có mặt ở đây, nếu không chắc sẽ cho rằng lão nhân diệt khẩu.
Kim Phi Hùng quả thật đang nghĩ điều đó. Nhưng thấy Cổ Trường Khanh nói như vậy, chàng không tiện nói ra, đành bảo :
- Tại hạ không nghĩ như vậy.
Cổ Trường Khanh quay đầu lại cười nói :
- Chuyện thiên hạ khó mà phân giải, hơn nữa trong võ lâm chân quả hư thực không lường được, chúng ta lại có chút hư danh nên rất dễ sinh lời thị phi.
Cổ Trường Khanh thoáng cau mày nói :
- Kim hiền đệ phát hiện ra thi thể của bọn họ phải không?
Kim Phi Hùng bực tức đáp :
- Chẳng phải là thi thể mà chính mắt tại hạ phát hiện ra hung thủ sát nhân đột nhập vào trong phòng này.
Cổ Trường Khanh thoáng rúng động :
- Hả? Hình dáng y ra sao?
Kim Phi Hùng trầm sắc mặt :
- Tại hạ mục kích thấy Thanh Y Tu La đệ tam.
Cổ Trường Khanh bất giác lui ra sau một bước, mặt lộ vẻ kinh hãi, miệng cười bảo :
- Thanh Y Tu La? Kim đại hiệp không nói đùa đó chứ?
Kim Phi Hùng nghiêm mặt :
- Tại hạ đã chính mắt trông thấy tên giả mạo tại hạ xâm nhập vào phòng của Tần Lĩnh tam quỷ, rồi lại nghe tiếng tranh cãi, rồi bóng người đó xuyên ra cửa sau trốn thoát, tiếc rằng y đã tẩu thoát chỉ trong nháy mắt.
Cổ Trường Khanh vội nói :
- Với võ công của hiền đệ...
Kim Phi Hùng tức giận :
- Hừ, cái bóng đó trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.
Cổ Trường Khanh thở dài :
- Vậy thì công phu của kẻ đó thật đáng sợ kinh người.
Kim Phi Hùng cười khổ :
- Kinh người thì chưa chắc, chỉ có nhanh mà thôi.
Cổ Trường Khanh trầm tư một hồi lâu, sau mới lên tiếng :
- Trong võ lâm hiện nay kẻ nào có thân pháp nhanh hơn Kim đại hiệp, nhất thời lão hủ không thể nào đoán ra.
Kim Phi Hùng hốt nhiên biến sắc, giọng lạnh lùng :
- Tiền bối cho rằng chuyện này là do tại hạ làm hay sao?
Cổ Trường Khanh vội chặn lời chàng :
- Không phải, lão hủ tuyệt đối không có ý đó, giả như Kim đại hiệp làm thì hà tất phải chối từ, với tính tình của Kim đại hiệp thì không hề bao giờ làm chuyện đó được.

Ban đầu Kim Phi Hùng nghi ngờ chuyện này do Cổ Trường Khanh gây ra, bởi vì Cổ Trường Khanh rất có thể đã sai Tần Lĩnh tam quỷ sát hại Thái cực môn Vương Thiên Trạch, nay vì sự việc bị tiết lộ ra ngoài, lão phải sát nhân diệt khẩu.
Hơn nữa sự xuất hiện của Cổ Trường Khanh lại đúng vào lúc này, vả lại Tần Lĩnh tam quỷ ở Kê Minh tự rất ít người biết đến. Kim Phi Hùng thấy Cổ Trường Khanh biết rõ nơi ở của bọn họ. Bây giờ thấy Cổ Trường Khanh tín nhiệm mình như vậy, khiến cho chàng tự trách mình quá đa nghi.
Nên chàng vội đáp :
- Tiền bối quá khen tại hạ đó thôi.
Bất ngờ Cổ Trường Khanh lên tiếng hỏi chàng :
- Kim đại hiệp có biết thương thế của ba người này do thứ binh khí gì gây ra không?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Không có dấu vết gì cả.
Cổ Trường Khanh lại nói tiếp :
- Có lẽ còn nhìn ra được môn phái, hoặc do thủ pháp gì gây nên.
Nói rồi lão lấy tay lật một cái xác chết đang nằm dưới đất lên xem thử :
- Ủa!
Cổ Trường Khanh đột nhiên la lên một tiếng kinh hãi, pha lẫn ngạc nhiên.
- Úy da!
Kim Phi Hùng thấy vậy ngơ ngác hỏi lại :
- Cổ minh chủ làm sao vậy?
Sắc mặt Cổ Trường Khanh tái nhợt, giọng run run :
- Kim lão đệ, thi thể này là do ngươi phát hiện đầu tiên phải không?
Kim Phi Hùng ngạc nhiên đáp :
- Vừa rồi tại hạ đã nói rồi, tại hạ là người đầu tiên nhìn thấy mà.
Nghe Kim Phi Hùng đáp, lão vội lớn tiếng bảo chàng :
- Hỏng rồi, Kim đại hiệp lại gặp phiền phức rồi.
Kim Phi Hùng vẫn còn kinh ngạc :
- Cái gì mà phiền phức?
Cổ Trường Khanh không đáp, cúi xuống nhìn một vật gì đó ở trên ngực xác chết, nơi ngay vết thương rồi bảo chàng :
- Kim đại hiệp có nhìn thấy vật này lần nào chưa?
Kim Phi Hùng lắc đầu không chú ý kỹ đến thân xác chết có điểm gì khác lạ, đến khi Cổ Trường Khanh nói chàng mới quan sát kỹ hơn.
Đó là một vật hình tròn có màu xanh biếc tựa như một miếng ngọc lớn bằng đồng tiền.
Miếng ngọc bài này ở chính giữa có điểm lõm hình vuông, nơi bị lõm có một chữ "Tử" khắc chìm.
Xung quanh chữ "Tử" có hình chín con phượng hoàng chạm nổi, trông cực kỳ tinh xảo, sống động như thật.
Chàng thuận tay cầm miếng ngọc bài, lật qua lật lại một hồi rồi hỏi :
- Cổ tiền bối, vật này là thứ đồ cho ai vậy?
Cổ Trường Khanh thập phần kinh ngạc, đưa mắt nhìn quanh tứ phía, vẻ sợ hãi.
Lát sau, lão mới hạ giọng đáp :
- Hiền đệ nên cẩn thận.
Bộ dạng của lão cực kỳ khẩn trương, hiển nhiên là sự tình không phải tầm thường.
Lão không đợi cho Kim Phi Hùng kịp phản ứng, khẽ kéo áo chàng rồi xẹt ra phía hậu sơn sau Kê Minh tự.
Kim Phi Hùng cầm miếng ngọc bài bay mình theo sau lão.
Thoáng chốc Cổ Trường Khanh đã hạ mình xuống trước một khu rừng trúc cách bên Kê Minh tự.
Kim Phi Hùng tuy bám cách sau lưng một khoảng, song cũng nhẹ nhàng buông mình xuống đất hầu như cùng lúc.
Đột nhiên phía trong rừng trúc có nhiều bóng đen hiện ra, mười mấy kiếm thủ của Bách Kiếm Minh đồng loạt hô vang như sấm :
- Tham kiến minh chủ.
Sắc mặt lão nghiêm trọng, khoát tay ra lệnh :
- Người của bản minh lui mau.

Tiếng dạ ran vang lên chấn động :
- Tuân lệnh.
Mười mấy kiếm thủ ẩn trong rừng trúc lập tức phóng mình biến đi ngay tức khắc.
Kim Phi Hùng hấp tấp hỏi :
- Cổ tiền bối, miếng ngọc bài này...
Cổ Trường Khanh thở dài, một hồi lâu mới đáp :
- Kim hiền đệ à, việc này cực kỳ nghiêm trọng đó.
Kim Phi Hùng không thể nào nhịn được nữa, bèn hỏi ngay :
- Mong tiền bối nói rõ hơn.
Cổ Trường Khanh chỉ vào miếng ngọc bài trên tay chàng :
- Hiền đệ không nhận ra nó thật sao?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Tiểu đệ chưa hề gặp nó lần nào.
Cổ Trường Khanh lại bật thở dài :
- Vật này gọi là "Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh".
Kim Phi Hùng lớn tiếng cười bảo :
- Cái tên nghe cũng kêu vang đó chứ, nội bốn chữ Truy hồn đoạt mạng cũng cảm thấy mùi máu quá tanh phảng phất nơi đây rồi. Ha ha ha...
Cổ Trường Khanh vội nói :
- Tại sao không tanh hả? Truy hồn đoạt mạng mà.
Kim Phi Hùng không hề biến sắc mặt, trầm tĩnh hỏi :
- Nếu như vậy thì Tần Lĩnh tam quỷ mất mạng dưới tay của chủ nhân lệnh bài này sao?
Cổ Trường Khanh khẽ gật đầu :
- Điều này có thể suy đoán được, nhưng mà...
Ánh mắt lão lấp lánh nhìn xoáy vào mặt Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng thoáng bực bội :
- Nhưng mà cái gì mới được chứ?
Cổ Trường Khanh hạ giọng :
- Chuyện này có liên quan đến Kim hiền đề.
Kim Phi Hùng lớn tiếng :
- Tại sao lại có liên quan đến tại hạ?
Giọng Cổ Trường Khanh lại vang lên :
- Hiền đệ chớ quên hai chữ "liên hoàn" khắc trên lệnh bài.
Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên :
- Liên hoàn ư? Hai chữ này tiền bối giải thích nó ra sao?
Cổ Trường Khanh chậm chạp lên tiếng :
- Hai chữ liên hoàn có nghĩa là kẻ nào phát hiện tử thi sớm nhất, kẻ đó cũng không thoát khỏi bàn tay tàn độc của chủ nhân "Truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh".
- Ha ha ha...
Kim Phi Hùng bỗng cười lên một tràng dài chấn động thinh không, rồi lớn tiếng bảo :
- Tiền bối nói như vậy có nghĩa là tại hạ phải chết giống như Tần Lĩnh tam quỷ dưới tay chủ nhân lệnh bài này ư?
Cổ Trường Khanh gật đầu :
- Đúng vậy!
- Hắc hắc...
Kim Phi Hùng cười lạnh hai tiếng, rồi nói :
- Tại sao vậy?
Cổ Trường Khanh đáp :
- Đây là quy củ của Cửu Phượng lệnh chủ.
Kim Phi Hùng ngẩn người ngạc nhiên :
- Cửu Phượng lệnh chủ phải chăng là chủ nhân của lệnh bài này?
Cổ Trường Khanh liền gật đầu :
- Không sai, Cửu Phượng lệnh chủ hai mươi năm trước danh chấn giang hồ, gần hai mươi năm nay không nghe nhắc đến nữa. Nghe nói đã ẩn cư ở Bạch Vân cốc trên ngọn Lư Sơn quanh năm tuyết phủ.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp :
- Vậy chiếc lệnh bài này có ý gì?
Cổ Trường Khanh nói :
- Lúc Cửu Phượng lệnh chủ uy chấn võ lâm giang hồ, mỗi khi muốn sát hại một người nào đó, hoặc đưa lệnh bài cảnh cáo một ai thì trước tiên sai người đưa lệnh bài đến, nội trong bảy ngày sau sẽ đến đòi mạng.
Kim Phi Hùng cực kỳ hứng thú, vội hỏi :
- Nội trong bảy ngày à?
Cổ Trường Khanh vội đáp :
- Nội trong bảy ngày nếu không tự đoạn mạch phế hủy võ công thì sau bảy ngày sẽ chết cực kỳ thê thảm.
Kim Phi Hùng mỉm cười nói :
- Cũng thú vị đó chứ.
Không ngờ Cổ Trường Khanh nghiêm giọng bảo chàng :
- Vả lại ngọc lệnh lưu lại trên tử thi, nếu như kẻ nào thấy tử thi đầu tiên cũng sẽ bị chết thảm như vậy.
Kim Phi Hùng bất giác động tâm :
- Ồ! Thật vậy sao?
Cổ Trường Khanh nghiêm nghị đáp :
- Đúng thế.
Kim Phi Hùng không hề nghĩ tới việc mình đã phát hiện ra tử thi Tần Lĩnh tam quỷ đầu tiên, mà lại vui vẻ hỏi tiếp :
- Tại sao lại có cái qui củ kỳ quái như vậy?
Cổ Trường Khanh nhăn mặt cười khổ :
- Trong giang hồ võ lâm, nếu nói về kỳ quái thì không phải là không bao giờ có.
Kim Phi Hùng truy hỏi tiếp :
- Lẽ nào sau khi hạ thủ còn lưu lại để coi người phát hiện thi thể của nạn nhân đầu tiên là ai sao?
Cổ Trường Khanh vội lắc đầu :
- Cái này là chuyện của Cửu Phượng lệnh chủ, lão hủ làm sao mà biết được.
Nói đến đây lão lại ngừng lại một chút, rồi lại nghiêm giọng nói :
- Kim hiền đệ nên cẩn thận một chút mới được, vị này không hề đếm xỉa gì đến chính phái hay tà đạo, tất cả đều bị mất mạng dưới tay chủ nhân của ngọc lệnh.
Thấy bộ dạng của Cổ Trường Khanh khẩn trương, Kim Phi Hùng cảm thấy buồn cười, vội hỏi :
- Vị chủ nhân này có ai trông thấy chưa?
Cổ Trường Khanh lắc đầu :
- Ai thấy được y thì đừng mong sống sót, cho nên trừ phi đi hỏi người chết mới biết được mặt của y mà thôi.
Lão đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng rồi nói tiếp :
- Ta biết Kim đệ là anh hào hiện thời, võ công cao tuyệt, song...
Kim Phi Hùng liền hỏi dồn :
- Song nhưng cái gì hả trang chủ?
Cổ Trường Khanh trầm ngâm một hồi, mới nói tiếp :
- Cửu Phượng lệnh chủ oai chấn võ lâm, khắp thiên hạ đều biết tiếng, Kim hiền đệ nên chú ý bảo trọng lấy thân.
Kim Phi Hùng cười lạt :
- Tại hạ kiếp này không gặp được y một lần thì quả là đáng tiếc thật, còn nếu như may mắn gặp mặt thì hay biết mấy.
Cổ Trường Khanh cười khổ :
- Cứ theo như lão hủ thấy tốt hơn là đừng nên gặp y.
Kim Phi Hùng bất giác cười lên một tràng dài :
- Ha ha ha...
Cổ Trường Khanh gật gù :
- Lão hủ vô cùng bội phục hào khí ngút trời của Kim đại hiệp, lâm nguy mà không loạn.
Kim Phi Hùng cao giọng :
- Lâm nguy hả? Tại hạ từ trước đến giờ chẳng biết lâm nguy là gì, huống hồ là một đại trượng phu thì có gì phải sợ?

Cổ Trường Khanh liền bảo :
- Tốt, tốt lắm! Hiền đệ hãy bảo trọng thân mình, ta xin cáo từ.
Nói rồi lão phóng mình vọt lên không, chốc lát đã mất hút không còn thấy hình bóng đâu nữa.
Kim Phi Hùng mân mê "Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh" trong tay, đứng lặng người trầm tư hồi lâu.
Một chuỗi thanh âm vọng tới tai chàng.
Tiếng gà gáy xa xa vọng lại cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng.
Phía đông đã bắt đầu có ánh sáng hiện ra.
Trời đã bắt đầu hửng sáng.
Chàng vội cất miếng ngọc lệnh vào người, lẹ làng triển khai khinh công trực chỉ về hướng khách điếm.
Chàng chỉ lo lắng không biết thương thế của Dương Ngọc Phượng có bình phục chưa?
Khi về đến khách điếm thì trời đã ửng hồng.
Cho dù chàng vắng mặt suốt đêm, cũng không có ai trách cứ.
Kim Phi Hùng về phòng mình thì Dương Ngọc Phượng đã bỏ đi rồi, thế là chàng nằm xuống nghỉ ngơi.
Bỗng nhiên chàng đứng ngẩn người ra, kinh ngạc không sao tả xiết.
Trên chiếc gối của chàng có một miếng "Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh" sáng lấp lánh đập vào mắt chàng.
Kim Phi Hùng trợn mắt, nhìn vào miếng lệnh bài hồi lâu không chớp. Chàng không phải vì Cửu Phượng đoạt mệnh lệnh bài làm sợ hãi, mà bởi vì sự việc xảy ra quá là đột ngột, thậm chí chàng còn tưởng lệnh bài đó từ trong người chàng rớt ra.
Kim Phi Hùng bất giác đưa tay sờ vào trong ngươi thấy miếng ngọc lệnh vẫn còn nằm yên, mới biết đây là một ngọc lệnh khác.
Chàng biết rằng miếng ngọc lệnh này dành cho chàng.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Cổ Trường Khanh đã nói kẻ nào thấy ngọc lệnh này nội trong bảy ngày phải tự hủy võ công, nếu không. Hừ! Ta cứ chờ xem y sẽ giở cái trò quái quỷ gì?"
Nghĩ vậy chàng liền ngủ thiếp đi.
Lúc tỉnh dậy thì hoàng hôn đã buông xuống, vội vàng bật dậy khỏi giường định đi tìm muội muội của chàng.
Nhưng mà bên sông Tần Hoài không còn thấy bóng dáng hoa thuyền Kỷ La Xuân đâu nữa.
Lúc quay về khách điếm, chàng thấy tên tiểu nhị cười bảo :
- Bẩm công tử, vừa rồi có người đến tặng đồ cho công tử, đáng tiếc là công tử không có ở trong phòng, nên nhờ tiểu nhân chuyển nó cho công tử.
Nói rồi gã đưa cho chàng một cái hộp nhỏ.
Chàng ngạc nhiên tự nhủ :
"Chẳng rõ kẻ lạ mặt nào có hảo ý như vậy?"
Không ngờ lúc chàng trở về phòng mở hộp ra xem, hóa ra bên trong lại là một miếng "Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh" xanh biếc chiếu vào mắt chàng.
Kim Phi Hùng cực kỳ phẫn nộ :
- Hừ, cái đồ chết bầm! Sao cứ đợi lúc ta vắng mặt mà đến đây quấy rầy?
Chàng vội kêu tiểu nhị lên hỏi :
- Người đưa vật này đến đây hình dáng ra sao?
Tiểu nhị đáp :
- Đó là một hán tử trẻ tuổi, thân hình cường tráng, tựa như ngoại nhân nơi biên thùy thì phải.
Kim Phi Hùng đoán rằng người này không phải là chủ nhân của ngọc lệnh, nên hỏi tiếp :
- Y đến đây vào lúc nào vậy?
Tiểu nhị vội đáp :
- Tướng công vừa mới ra khỏi đây không lâu thì người đó tới.
Kim Phi Hùng liền hỏi :
- Y có lưu lại lời nào không?
Tiểu nhị đáp ngay :
- Người đó chỉ bảo tiểu nhân đưa vật này cho công tử rồi lẳng lặng bỏ đi, không nói thêm tiếng nào nữa.
Kim Phi Hùng khẽ hừ lên một tiếng.
Tiểu nhị thấy vậy vội hỏi :

- Công tử có điều gì không phải vậy?
Kim Phi Hùng lập tức xua tay lắc đầu :
- Không, không có gì đâu.
Chàng khóat tay ra hiệu cho tiểu nhị đi ra, đoạn chạy nhanh về phía bờ sông, định tìm Cổ Trường Khanh để hỏi về chuyện lạ lùng kỳ quái này.
Nhưng Kim Phi Hùng không gặp được Cổ Trường Khanh.
Nghe nói lão đã trở về Phụng Lăng trang sắp xếp sự việc, mười ngày sau mới trở lại thành Kim Lăng.
Chàng thất vọng đi dọc theo bờ sông Tần Hoài, đưa mắt nhìn mông lung ra dòng sông mênh mông.
Hốt nhiên chàng thấy một bóng người đi như tên bắn cách trước mặt chàng không xa.
Người này vận một bộ trường sam màu lam, tả thủ xách một chiếc làn tre cực kỳ lớn, phía trong đựng đầy cá thịt xem có vẻ nặng nề vô cùng.
Nhưng thân pháp của người này nhanh nhẹn khác thường, chân lướt đi nhẹ nhàng như có một công phu thượng thừa.
Kim Phi Hùng nhất thời háo kỳ vội phóng lẹ tới trước.
Lúc hai người còn cách nhau độ năm bước, Kim Phi Hùng không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng :
- Bạch Nghĩa.
Người kia nghe tiếng gọi cũng hết sức ngạc nhiên, hơi quay đầu lại, dường như không nhận ra Kim Phi Hùng.
Chợt thấy mặt người đó biến sắc đứng nguyên tại chỗ, giọng lanh lảnh quát nạt lớn tiếng :
- Ai là Bạch Nghĩa, Hắc Nghĩa hả? Bộ ngươi gặp quỷ mị giữa trưa rồi hay sao?
Kim Phi Hùng cũng kinh hãi không kém, chàng rõ ràng thấy là lão già Bạch Nghĩa có hàng ria mép và hàm râu trắng bạc, tại sao chỉ trong nháy mắt đã thay đổi lẹ như vậy.
Chàng nhìn kỹ lại, thấy khuôn mặt, mái tóc giống tựa như Bạch Nghĩa chỉ có hai bên mép và cằm láng bóng, không hề có một sợi râu nào, còn thanh âm phát ra lại trong trẻo, tựa như thanh âm của nữ nhân.
Kim Phi Hùng đành lúng túng nhăn mặt cười khổ :
- Tại hạ nhận lầm người rồi.
Mặt người đó lộ vẻ không vui :
- Hừ! Ngày nào ta cũng đi qua đây mà đâu có ai nhìn lầm, ngươi thật là kỳ quái.
Nói xong lại vọt mình lao đi vun vút.
Kim Phi Hùng thầm nhủ :
"Lạ thật, mấy hôm nay mình toàn gặp chuyện kỳ quái, rõ ràng là trên mặt người đó có râu, mà cớ sao chỉ trong nháy mắt lại mất, không thể nào như thế được, còn thân pháp của y thật là ảo diệu, mình phải đến hỏi mới được."
Nhưng mà đã trễ rồi, bóng người lạ mặt nọ đã biến mất.
Kim Phi Hùng lẩm bẩm :
- Nhưng mà Bạch Nghĩa đâu có biết võ công.
Cốc Chi Dương đột ngột xuất hiện sau lưng chàng, cất tiếng cười lớn đáp :
- Điều đó thì chưa chắc, Kim huynh làm sao biết được Bạch Nghĩa không biết võ công?
Bởi vì Kim Phi Hùng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, nên Cốc Chi Dương đến bên chàng lúc nào chàng cũng không hề biết.
Chàng giật mình nhăn mặt cười khổ :
- Ồ, Cốc huynh đó sao? Huynh đài nói đến lão hán Bạch Nghĩa trên du thuyền Kỷ La Xuân phải không
Cốc Chi Dương cười lạt :
- Tiểu đệ muốn nói đến y chứ không phải là người nào khác.
Kim Phi Hùng không biết nói sao cho phải, lòng thầm nghĩ :
"Lẽ nào mình lại nhìn người lầm lẫn đến như vậy?"
Cốc Chi Dương cất tiếng nói tiếp :
- Kim huynh à, ngay cả con tiểu nha đầu cũng có thân thủ phi phàm tuyệt thế đó.
Kim Phi Hùng vội hỏi :
- Cốc huynh muốn nói đến Tử Quyên ư?
Cốc Chi Dương gật đầu :
- Không sai, tất cả các nhân vật trên hoa thuyền Kỷ La Xuân đều là những cao thủ võ lâm, hành động của bọn họ làm sao mà qua mắt được bản công tử.
Kim Phi Hùng thấy Cốc Chi Dương nói vậy, bất giác cười khổ :

- Chẳng lẽ bọn họ đều là người của Trường Xuân đảo?
Cốc Chi Dương liền đáp :
- Không ngoài liệu định như Kim huynh vừa nói.
Kim Phi Hùng một mực cho rằng Cốc Chi Dương là người của Thái Dương cốc, nên mới nghi rằng người trên du thuyền Kỷ La Xuân là người của Trường Xuân đảo, không ngờ y lại xác nhận lời nói của chàng là thật.
- Ha ha ha...
Kim Phi Hùng cất tiếng cười hồi lâu không ngớt, rồi hỏi tiếp :
- Cốc huynh cho rằng mình nghĩ đúng phải không?
Cốc Chi Dương nghiêm mặt :
- Trên giang hồ đâu có chuyện gì là lạ, mọi sự đều có thể xảy ra mà, Kim huynh không biết sao?
Kim Phi Hùng liền nói :
- Không phải, thân thế của Bạch Lãnh Thu có lẽ Cốc huynh không được biết nên mới suy đoán như vậy?
Cốc Chi Dương gật đầu :
- Điểm này thì tiểu đệ không được minh bạch.
Kim Phi Hùng nói tiếp :
- Bạch Lãnh Thu chính là con gái của Thiết diện ngự sử Bạch đại nhân, bởi vì muốn báo thù cho phụ thân nên mới đến sông Tần Hoài truy tầm dấu vết kẻ thù, chứ đâu có quan hệ gì đến Trường Xuân đảo.
Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp tục lên tiếng :
- Giả sử Bạch Lãnh Thu là người của Trường Xuân đảo, vậy thì tại sao lại để cho người của Trường Xuân đảo phải bắt cóc nàng?
Cốc Chi Dương ấp úng đáp :
- Cái này thì...
Kim Phi Hùng lại nói :
- Cốc huynh đừng nói lung tung nữa, tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo.
Cốc Chi Dương vội nói :
- Kim huynh hơi khách khí quá đó.
Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào rặng liễu um tùm bên bờ sông, rồi bảo y :
- Chuyện nói ra dài dòng lắm, chúng ta hãy lại chỗ đó đàm luận thì hay hơn.
Cốc Chi Dương gật đầu tán thành :
- Hay lắm.
Nói đoạn cả hai cùng đi về phía rặng liễu rậm rạp, chọn một nơi kín đáo yên tĩnh ngồi xuống.
Kim Phi Hùng lên tiếng trước tiên :
- Cốc huynh đã có kinh nghiệm giang hồ lão luyện, cho nên chắc có kiến thức rộng lớn hơn người.
Cốc Chi Dương khiêm tốn đáp :
- Kim huynh quá khen đó thôi.
Kim Phi Hùng liền nói thẳng vào câu chuyện :
- Cốc huynh có biết trên giang hồ võ lâm vị nào là Cửu Phượng lệnh chủ không?
Cốc Chi Dương ngạc nhiên hỏi lại :
- Ồ! Tại sao Kim huynh hỏi đến người này?
Kim Phi Hùng cười lại :
- Nói như vậy là Cốc huynh biết rồi chứ gì?
Cốc Chi Dương thoáng đỏ mặt :
- Chỉ biết một hai điều mà thôi.
- Tốt lắm!
Kim Phi Hùng nói xong đưa tay lấy từ trong người ra ba miếng "Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh" đặt xuống bãi cỏ trước mặt thành hàng chữ nhất, rồi cười bảo :
- Ba chiếc lệnh bài này chắc Cốc huynh không lạ chứ?
Cốc Chi Dương rúng động, đột nhiên đứng phắt dậy, thoái lui ra sau hơn một trượng.
Đồng thời hai mắt y ngưng trọng, âm thầm ngưng tụ chân khí, vận công chuẩn bị giao chiến.
Kim Phi Hùng không ngờ rằng Cốc Chi Dương lại hốt hoảng như vậy, chàng vội mỉm cười, phất tay nhẹ nhàng bảo y :
- Cốc huynh làm sao lại hốt hoảng như vậy, ngồi xuống, ngồi xuống đi mà.
Cốc Chi Dương vẫn lạnh lùng :

- Kim huynh có dụng tâm gì vậy?
Kim Phi Hùng mỉm cười, khẽ khoát tay, đáp :
- Tại hạ không hề có ác ý, mà đang muốn thỉnh giáo Cốc huynh về mấy miếng ngọc lệnh này.
Cốc Chi Dương lúc này mới thu hồi công lực, cất bước đi về chỗ ngồi, hai mắt chăm chú nhìn vào ba chiếc lệnh bài để nơi đất, rồi chậm chạp hỏi :
- Kim huynh ở đâu có được vật này?
Kim Phi Hùng đợi cho y ngồi yên chỗ rồi nói :
- Chuyện hết sức quái lạ, bởi vì...
Chàng bèn đem chuyện đến Kê Minh tự, sau đó gặp Tần Lĩnh tam quỷ bị giết chết, rồi nhận được ba tấm lệnh bài kể cho Cốc Chi Dương nghe.
Đợi cho Kim Phi Hùng kể xong, Cốc Chi Dương mới nói :
- Chuyện này thì có lắm điều lạ kỳ đây.
Kim Phi Hùng vội hỏi :
- Cốc huynh có cao kiến gì chăng?
Cốc Chi Dương liền đáp :
- Theo như tiểu đệ biết, Cửu Phượng lệnh chủ có tất cả chín cái ngọc lệnh thôi.
Kim Phi Hùng bất giác nói chen vào :
- Hừ! Cái gã nào dám đưa cho một lúc ba cái thật là...
Cốc Chi Dương không chú ý đến câu nói của Kim Phi Hùng mà vẫn ôn tồn tiếp :
- Chín miếng ngọc lệnh đó đã bị Trường Xuân đảo hủy mất ba cái, tiếp đó lại bị người của Thái Dương cốc hủy tiếp ba cái nữa.
Kim Phi Hùng bất giác nói :
- Nói như vậy, y chỉ còn lại ba miếng ngọc lệnh phải không?
Cốc Chi Dương gật đầu :
- Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Cửu Phượng lệnh chủ phải lui ẩn khỏi chốn giang hồ, bởi vì qua hai trận giao thủ, Cửu Phượng lệnh chủ đã biến thành tam phượng lệnh chủ thì còn mặt mũi nào mà trông thấy võ lâm đồng đạo nữa.
Kim Phi Hùng bất ngờ lên tiếng nói :
- Đó là chuyện hai mươi năm trước đây?
Cốc Chi Dương gật đầu nói tiếp :
- Hai mươi năm trước Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo xảy ra một chuyện hiểu lầm, nên đồng thời lui ra khỏi Trung Nguyên, tiếp đó là Cửu Phượng lệnh chủ nổi lên hùng cứ nơi võ lâm Trung Nguyên.
Kim Phi Hùng nói :
- Cái này gọi là thời thế tạo anh hùng.
Cốc Chi Dương lại bảo chàng :
- Cửu Phượng lệnh chủ xuất hiện làm cho võ lâm rúng động, thành danh trên giang hồ khiến cho ai nghe nói đến cũng phải kinh hoàng thất sắc.
Kim Phi Hùng nói tiếp :
- Y không phân biệt chính tà, gặp ai giết ngay phải không?
Cốc Chi Dương lắc đầu :
- Y tìm đến các danh môn chính phái lưu ngọc lệnh trước cửa, bảy ngày sau đến lấy mạng.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :
- Thật là có lối giết người như vậy sao?
Cốc Chi Dương gật đầu :
- Nghe nói Cửu Phượng lệnh chủ luyện thành một loại tiên thiên cang khí, xuất thủ cực kỳ bá đạo, đạt tới chín thành hỏa hầu.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Người luyện cang khí chỉ có hư danh mà thôi.
Cốc Chi Dương vỗ tay khen :
- Kim huynh quả là cao minh.
Kim Phi Hùng hỏi :
- Tại sao vậy?
Cốc Chi Dương đáp :

- Cửu Phượng lệnh chủ dựa vào cang khí, chỉ nội trong một tuần đã quét sạch cửu đại môn phái, thập đại bang hội bấy giờ, ngay cả sư phụ của Thực Nhân Ma Tôn tiếp được lệnh bài của Cửu Phượng lệnh chủ, mấy ngày sau phải vung kiếm tự sát.
Kim Phi Hùng gật gù :
- Thân thủ quả nhiên phi phàm.
Cốc Chi Dương lại nói tiếp :
- Cửu Phượng lệnh chủ đã mãn nguyện, nếu như biết thoái lui đúng lúc thì không hổ danh là người thức thời, ngờ đâu càng ngày dã tâm của y càng lớn.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Dã tâm gì vậy?
Cốc Chi Dương thoáng lộ vẻ tự hào :
- Chỉ nội trong một đêm y đã đưa ba miếng Cửu Phượng lệnh đến Thái Dương cốc.
Kim Phi Hùng kinh ngạc :
- Rồi kết quả ra sao?
Cốc Chi Dương cười đáp :
- Y đã bị bản cốc...
Mặt Cốc Chi Dương chợt đỏ bừng lên, ngừng một lát, đoạn nói tiếp :
- Y đã bị người của Thái Dương cốc phế bỏ một cánh tay trái.
Kim Phi Hùng thập phần đắc ý :
- Thái Dương cốc quả nhiên không hổ danh là Thái Dương cốc.
Cốc Chi Dương khẽ điểm nụ cười :
- Nào ngờ dã tâm của y vẫn chưa hết, y xông tới Trường Xuân đảo phát ra ba miếng ngọc lệnh chỉ trong một đêm, ước hẹn người của Trường Xuân đảo đến Trung Nguyên cùng so cao thấp.
Kim Phi Hùng hấp tấp hỏi :
- Rồi sao nữa?
Cốc Chi Dương liền kể tiếp :
- Trường Xuân đảo đâu có tha thứ cho y, lúc đó tuy không lấy mạng y, song Trường Xuân đảo cũng phế bỏ cánh tay phải của y.
Kim Phi Hùng thích thú vỗ tay la lớn :
- Hay lắm! Vậy thì Cửu Phượng lệnh chủ bị phế hết hai cánh tay rồi còn gì.
Cốc Chi Dương nói :
- Sự tình đến đó coi như đã chấm dứt rồi.
Kim Phi Hùng hỏi y :
- Tại sao lại chấm dứt tuyệt vọng?
Cốc Chi Dương kể tiếp :
- Thái Dương cốc đem ba miếng ngọc lệnh treo công khai trước cổng thành Bích Lương, rồi sau đó không hẹn mà gặp Trường Xuân đảo cũng đem ba miếng ngọc lệnh treo trước cửa thành Kim Lăng.
Kim Phi Hùng cao hứng nói :
- Cửu Phượng lệnh chủ đương nhiên là không còn dám xuất hiện trên giang hồ nữa.
Cốc Chi Dương lại lên tiếng :
- Bởi vì có chuyện này xảy ra cho nên Cửu Phượng lệnh chủ đột ngột ẩn mình lui khỏi võ lâm, suốt hai mươi năm không tái xuất giang hồ, không ngờ...
Nói rồi y nhìn chằm chằm vào ba miếng ngọc lệnh hồi lâu không chớp.
Kim Phi Hùng chợt nói :
- Thì không ngờ hai mươi năm sau lại để mắt đến Thanh Y Tu La.
Cốc Chi Dương bảo chàng :
- Việc này có nhiều bí ẩn chứ không đơn giản như vậy đâu.
Kim Phi Hùng bèn hỏi y :
- Ý của Cốc huynh là...
Cốc Chi Dương trầm tư một lát rồi nói :
- Ba miếng ngọc lệnh này liên tiếp đến tay Kim huynh ba cái, thật khác với qui củ thường tình của Cửu Phượng lệnh chủ.
Kim Phi Hùng vội hỏi :
- Tại sao Cốc huynh lại nói vậy?

Cốc Chi Dương đáp :
- "Ngọc lệnh truy hồn.
Thất nhật đoạt mạng
Nếu không tự đoạn
Tất chết thảm thương."
Đó là mười sáu chữ giang hồ truyền ngôn về Cửu Phượng ngọc lệnh. Chỉ cần một miếng cũng đủ mất mạng rồi, chứ đâu có đưa liền ba chiếc ngọc lệnh cho một người.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :
- Nhưng mà y đều đưa ba đạo lệnh phù này cho Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc mà?
Cốc Chi Dương liền đáp :
- Điều này thì có khác, Cửu Phượng lệnh chủ không hề biết tại Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc có những nhân vật nào nên mới phát ra ba miếng ngọc lệnh để chỉ tam đại thủ lĩnh nộp mạng, mỗi người nhận một cái, còn như hôm nay thì...
Y ngừng một chút rồi nói tiếp :
- Hơn nữa y cũng không thể làm như vậy được, chẳng lẽ còn có ba miếng ngọc lệnh đều đem ra cho người ta hết sao?
Chàng cảm thấy lời nói của Cốc Chi Dương cực kỳ có lý, nhưng mà nhất thời chàng không sao hiểu nổi ý của Cửu Phượng lệnh chủ ra sao.
Chàng nhặt ba miếng ngọc lệnh lên rồi từ tốn nói :
- Phúc hay là họa? Nếu như là họa thì sao tránh nổi, đợi bảy ngày sau mọi việc sẽ rõ ràng mà thôi.
Cốc Chi Dương liền nói :
- Nếu như Kim huynh cần đến, thì tiểu đệ sẵn sàng giúp sức.
Kim Phi Hùng vội nói :
- Đa tạ, tại hạ thật không dám phiền đến Cốc huynh.
Cốc Chi Dương nghiêm mặt nói lớn :
- Cửu Phượng lệnh chủ đã tái xuất giang hồ, lại đưa ngọc lệnh cho một trong Tứ đại ma tôn, thì Kim huynh cũng chớ nên khinh thường y.
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Cốc huynh nói chí phải, nhưng mà tại hạ phải xem thử Cửu Phượng lệnh chủ hay chỗ nào mà làm giang hồ phải kinh sợ.
Nói rồi hai người cùng vòng tay cáo biệt.
Kim Phi Hùng vừa đi vừa trầm tư nghĩ ngợi, phút chốc đã đi vào một nơi náo nhiệt.
Lúc này ánh đèn lung linh tỏa sáng khắp nơi.
Khi chàng sắp về tới khách điếm, bỗng thấy Ngọc Phiến Lang Quân từ phía trong khách điếm bay vọt ra ngoài.
Hắn ta dường như phát hiện ra Kim Phi Hùng, nên vội vàng lẩn mình trốn vào trong đám đông.
Lúc đầu Kim Phi Hùng định đuổi theo hắn, nhưng chàng chợt bỏ ý định đó ngay.
Bởi vì Bách Kiếm Minh đối với chàng quá ư tầm thường, cho nên chàng không thèm để mắt đến bọn họ.
Thế là chàng vào phòng, đốt đèn lên :
- Ủa?
Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc la lên một tiếng.
Bên cạnh chiếc gối trên giường của chàng lại có một miếng "Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh" sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Chàng ngạc nhiên đưa tay rờ vào ba miếng ngọc trong người, cảm thấy quái dị về xuất xứ của miếng ngọc lệnh mới tinh này.
Chợt nghĩ tới lời Cốc Chi Dương nói, Cửu Phượng lệnh chủ đã biến thành Tam Phượng lệnh chủ.
Cửu Phượng lệnh chủ chỉ còn có ba miếng lệnh bài, vậy thì miếng lệnh bài thứ tư này ở đâu mà có, chẳng lẽ nó từ Thái Dương cốc hay Trường Xuân đảo?
Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo võ công siêu tuyệt, đương nhiên đâu cần dụng đến những vật này để dọa nạt người ta.
Kim Phi Hùng trầm tư nghĩ ngợi về lai lịch của miếng ngọc lệnh, chàng không hề sợ chủ nhân của ngọc lệnh, mà chỉ thấy lạ lùng về bốn miếng ngọc lệnh mà thôi.
Lúc đó chợt nghe tiểu nhị lớn tiếng chào :
- Cốc công tử đã về rồi.
Kim Phi Hùng vội bước ra khỏi phòng mình, vẫy tay gọi lớn :

- Cốc huynh, Cốc huynh...
Cốc Chi Dương ứng tiếng cười nói :
- Kim huynh cũng đã về rồi à?
Kim Phi Hùng vội bảo y :
- Mời Cốc huynh quá bộ qua đây một lát.
Cốc Chi Dương liền đáp :
- Tuân mệnh!
Rồi y phóng người lướt tới trước cửa phòng Kim Phi Hùng.
Chàng hấp tấp kéo y vào trong phòng rồi nói :
- Cốc huynh à, chuyện lạ lúc nào cũng có cả, xem đây.
Chàng đưa tay chỉ vào chiếc ngọc lệnh đang nằm trên gối, rồi thuận tay lấy ra ba chiếc khác nữa, đoạn hỏi y :
- Cứ như Cốc huynh nói thì Cửu Phượng lệnh chủ chỉ còn lại ba miếng ngọc lệnh phải không? Tại sao lại còn cái thứ tư nữa?
Cốc Chi Dương liền nói :
- Những lời kể với Kim huynh lúc nãy dưới rặng liễu đều là sự thật hết.
Kim Phi Hùng cười khổ :
- Chẳng lẽ lệnh phù này là đồ giả?
Cốc Chi Dương cũng vô cùng nghi hoặc :
- Điều này quả nhiên không thể giải thích được trừ. trừ phi Cửu Phượng lệnh chủ cho làm thêm sáu cái mới nữa.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Không thể như vậy được, Cốc huynh nhìn nè.
Nói rồi chàng để bốn miếng ngọc lệnh cạnh nhau rồi chỉ vào nói :
- Cốc huynh xem, bốn miếng ngọc lệnh giống hệt nhau.
Quả nhiên bốn miếng ngọc lệnh giống nhau không thể nào phân biệt được cái nào trước cái nào sau, ngay cả những hoa văn tinh xảo cũng không thấy có gì khác lạ.
Cốc Chi Dương bất giác thở dài :
- Đáng tiếc là chúng ta không có một miếng ngọc lệnh nào của Thái Dương cốc hay Trường Xuân đảo để so sánh, nếu như có được nó thì chuyện cực kỳ dễ dàng.
Kim Phi Hùng hỏi tiếp :
- Tại sao phải như vậy?
Cốc Chi Dương đáp :
- Trước mắt chỉ có một cách giải thích là Cửu Phượng lệnh chủ tạo ra chín lệnh phù mới, nếu không thì không thể xuất hiện ở đây nhiều như vậy.
Kim Phi Hùng cười khổ :
- Chuyện đến Thái Dương cốc hay Trường Xuân đảo để lấy một lệnh phù thật còn khó hơn mò kim đáy biển.
Cốc Chi Dương không hề ngạc nhiên :
- Không phải, nếu như Cửu Phượng lệnh chủ tái xuất giang hồ thì hết sức bất lợi cho Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo, bọn họ rất có thể đáp ứng đưa cho chúng ta một miếng ngọc lệnh, chỉ sợ đường quá xa không thể về đây sớm hơn năm ngày được.
Kim Phi Hùng điềm tĩnh đáp :
- Đúng vậy, cho dù năm ngày đi chăng nữa thì kể như Cửu Phượng lệnh chủ đã đến đòi mạng tại hạ rồi còn gì.
Cốc Chi Dương khẽ điểm nụ cười :
- Với công lực của Kim huynh e rằng Cửu Phượng lệnh chủ sẽ thành Phượng lệnh chủ.
Kim Phi Hùng cũng bật cười :
- Tại hạ đâu sợ y đến lấy tánh mạng, chỉ e rằng năm ngày quá dài, tại hạ sợ rằng khó mà đợi được đến lúc đó.
Cốc Chi Dương nói :
- Tiểu đệ không biết nơi ở của Cửu Phượng lệnh chủ, nếu không thì làm gì phải đợi đến năm ngày cho mệt.
Kim Phi Hùng thoáng động lòng, thầm nghĩ :

“Đúng rồi, nghe Cổ Trường Khanh nói Cửu Phượng lệnh chủ quy ẩn trong Bạch Vân cốc ở Lư Sơn, tại sao ta không đến đó xem thử để khỏi phải đợi đến năm ngày thì hay biết bao.”

Hồi 18

Cửu Phượng lệnh chủ

Ngọn Lư Sơn phong cảnh hữu tình, non xanh nước biếc cao chót vót như muốn đụng tới chín tầng mây, vách núi sừng sững đẹp không sao tả xiết, nhưng cũng vô cùng hiểm trở.
Một cái bóng xanh lướt đi như bay tựa như trên đường không hề có gì hiểm trở ngăn nổi bước chân chàng.
Cái bóng xanh đó chính là Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng để qua một bên những chuyện còn chưa làm xong ở thành Kim Lăng, vội vã đi đến Lư Sơn để tìm Cửu Phượng lệnh chủ. Bởi vậy chàng không kể ngày đêm đi thẳng tới Lư Sơn.
Song điều khiến chàng vô cùng thất vọng là cho dù đã hỏi thăm nhiều người sống gần chân núi, song không ai biết Bạch Vân cốc ở đâu, và cũng không ai biết đến Cửu Phượng lệnh chủ là ai.
Chàng đi khắp Lư Sơn vẫn không tìm thấy tăm tích Cửu Phượng lệnh chủ.
Chàng bèn tránh xa các nơi có người ở, đi về phía những nơi thâm sơn cùng cốc để truy tìm dấu vết.
Hôm sau, chàng đang men theo dòng suối đi ngược lên phía trên, dần dần bóng chàng khuất sau làn sương mờ, đi đến một chỗ sương phủ trắng xóa, khiến cho chàng có cảm giác đi lạc vào trong mây.
Bỗng nhiên...
Ầm!
Một tiếng sấm nổ kinh hồn vang lên, mây đen kéo tới dày đặc, bầu trời trong xanh bỗng trở nên u ám.
Mưa bắt đầu rơi nặng hạt.
Kim Phi Hùng thầm lo lắng :
"Hỏng rồi!"
Kim Phi Hùng vội núp bóng dưới một tảng sơn thạch để tránh mưa.
Nhưng mà mưa càng lúc càng nặng hạt.
Chàng đành phải nhẫn nại ngồi xuống dưới tảng đá vận công điều tức, ngồi đợi cho hết trận mưa nơi thâm sơn cô tịch lặng lẽ này.
Khi mưa đã tạnh, mây đen tản mát, bầu trời trong veo một vầng trăng treo lơ lửng giữa trời, lúc này khoảng canh hai.
Kim Phi Hùng đứng dậy đang định bước ra khỏi núi, đột nhiên chàng thấy một đốm lửa chói mắt giữa dãy núi tối đen.
Chàng nghĩ thầm :
"Ta hãy kiếm một chỗ nào để nghỉ tạm qua đêm, sáng mai lại đi tìm kiếm tiếp."
Tâm niệm vừa động, chàng liền phóng về phía có ánh lửa.
Kim Phi Hùng vừa mới đảo người ra khỏi hai sơn động, chợt thấy ánh lửa bùng lên dữ dội, khói tỏa ra mù mịt tứ phía, sáng rực một góc trời.
Chàng không khỏi kinh ngạc tự nhủ :
- Chẳng lẽ có kẻ nào phóng hỏa hay sao?
Chàng dừng lại, ngưng thần nhìn xem, cố vận dụng nhãn lực.
Chỉ thấy trong ánh lửa sáng rực bóng kiếm lấp loáng, tiếng binh khí vang lên
- A...
Hai tiếng rú thảm thiết vọng tới tai chàng.
Rõ ràng là phía đó đang có người động thủ.
Công lực của Kim Phi Hùng thâm hậu vô cùng, nhãn lực và thính lực có thể nhìn và nghe thấy được cực kỳ xa, chàng thầm ước lượng nơi đó ít nhất cũng phải cách chỗ chàng đang đứng hơn mười dặm. Do đó chàng không dám chậm trễ. Lập tức vận hết công lực triển khai "Quỷ Ảnh Thiên Biến thân pháp" xẹt tới lẹ hơn một luồng điện nhắm ánh lửa bay tới.
Cho dù thân pháp của chàng nhanh không thể tưởng nhưng cũng phải mất thời gian cạn một tuần trà mới đến được chỗ đó.
Khói trắng vẫn bốc lên nghi ngút, năm gian lều cỏ đã biến thành tro, cảnh tượng trông thật thê lương.
Bất ngờ có tiếng rên rỉ cực kỳ nhỏ từ trong đống tro tàn vọng ra.
Chàng thận trọng bước tới chỗ có tiếng rên rỉ phát ra.

Phía sau vách núi có một lão bà tóc bạc trắng, thương tích khắp người đang quằn quại trong vũng máu.
Kim Phi Hùng bất giác đứng ngây người kinh ngạc, lòng thầm nghĩ :
"Giữa nơi hoang sơn cùng cốc này có một lão bà cô độc, tất chẳng phải là kẻ tầm thường, xem ra trận hỏa tai này có liên quan đến chuyện ân oán võ lâm giang hồ."
Chàng từ từ bước tới gần lão bà đang nằm dưới đất.
Lúc này hơi thở của lão bà gần như tắt hẳn, hai mắt bà thất thần, miệng mấp máy tựa như muốn nói một điều gì.
Kim Phi Hùng bất giác hỏi :
- Lão nhân gia, tại sao lại...
Chàng chưa kịp nói hết câu thì phía sau núi vọng lên tiếng thét lanh lảnh vang động màn đêm, rồi chín thiếu nữ vận Hoàng y cung trang xuất hiện.
Chín thiếu nữ này y trang giống hệt nhau, trong tay mỗi người đều lăm lăm một thanh kim kiếm hình đầu phụng tỏa ra ánh vàng lấp lánh.
Cũng chính lúc này lão bà bị trọng thương hộc lên một tiếng, đầu ngả sang một bên, chết trong vũng máu.
Chín thiếu nữ áo vàng từ trên vách núi bay xẹt xuống.
Một thiếu nữ áo vàng vung kiếm chỉ vào Kim Phi Hùng quát lớn :
- Gã kia, ngươi là ai?
Kim Phi Hùng lạnh lùng hỏi :
- Cô nương hỏi ta phải không?
Tám thiếu nữ còn lại đồng thanh gọi lớn :
- Thư thư, lão bà...
Thiếu nữ kia vừa thấy lão bà nằm ở dưới đất trong vũng máu, bất giác nhíu mày, trợn mắt hét lớn, vung cây trường kiếm đầu phụng chém mạnh vào vai phải của Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng cười lạnh, hạ giọng nói :
- Vô lễ.
Đoạn chàng lẹ làng xoay người tránh khỏi nhát kiếm của nàng.
Thiếu nữ thấy nhát kiếm chém vào khoảng không càng thêm tức giận quát lên một tiếng :
- Tiểu tặc, hãy tiếp thêm một chiêu của bản cô nương.
Nói rồi nàng vung kiếm xuất chiêu "Loan Phụng Hòa Minh" tấn công Kim Phi Hùng.
Thân pháp của chàng đã đạt tới hóa cảnh, nhanh không sao tả xiết, mặt lạnh như băng, nói tiếp :
- Hừ, ta nhường cho cô nương một chiêu nữa đó.
Thiếu nữ áo vàng trợn mắt nhìn chàng vẻ vô cùng căm tức, nên chiêu thế cũng phải ra mãnh liệt hơn chiêu đầu tiên.
Nào ngờ chiêu thế của nàng cũng chém vào khoảng không một lần nữa.
Do dùng lực quá mạnh, nàng thu thế không kịp, hai chân chới với cơ hồ như muốn ngã vào lòng chàng.
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Hắc hắc, cô nương muốn dùng hai tay ôm ta cũng được.
Thiếu nữ thẹn đỏ mặt, hai mắt đỏ ngầu, huy động trường kiếm hét lớn :
- Các ngươi còn đứng im ở đó làm gì hả?
Tám thiếu nữ kia nghe tiếng quát dường như sực tỉnh, vung kiếm lao tới, đứng vây quanh Kim Phi Hùng ngay tức khắc.
Kim Phi Hùng thấy vậy bất giác khịt mũi hừ lên một tiếng :
- Quý cô nương định dùng số đông áp đảo ta phải không?
Thiếu nữ lớn nhất trong bọn quát vang :
- Sát nhân phóng hỏa thì không thể nào tha thứ được.
Kim Phi Hùng vội xua tay :
- Cô nương à, nếu như muốn động thủ thì tại hạ rất sẵn lòng, nhưng trước hết phải nói rõ là tại hạ không hề phóng hỏa, cũng không có ý sát nhân.
Thiếu nữ lạnh lùng nói lớn.
- Hừ, ngươi còn định chối hả?
Kim Phi Hùng vội bảo :
- Không phải, tại hạ còn chưa biết các vị cô nương là ai, mà giả như tại hạ làm việc này thì hà tất phải chối?
Kim Phi Hùng hào khí ngút trời, thái độ ung dung tự tại khiến cho chín thiếu nữ ngẩn người đứng lặng.

Chàng lại nói tiếp :
- Giả sử các vị cô nương cứ cố chấp bảo tại hạ là hung thủ phóng lửa sát nhân thì tại hạ cũng không hề từ chối.
Một thiếu nữ trong bọn lên tiếng :
- Rõ ràng là ngươi làm mà!
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Các vị không tin thì tại hạ làm sao dùng lời chối cho được, mà dù có chối cũng vô ích.
Thiếu nữ cầm đầu lớn tiếng bảo :
- Hừ, thiên hạ đâu có người nào lại tốt đến thế.
Kim Phi Hùng lẩm bẩm :
- Nếu như tại hạ thừa nhận thì chẳng có gì làm tổn hại đến tại hạ, nhưng mà đối với các vị cô nương thì thiệt hại không sao nói hết.
Một thiếu nữ quát lớn :
- Hừ, ngươi ăn nói sao mà quái dị vậy hả?
Kim Phi Hùng ung dung cười đáp :
- Bởi vì tại hạ đã giết quá nhiều người rồi, có giết thêm một mạng nữa cũng chẳng sao. Còn các vị? Nếu tại hạ thừa nhận há chẳng phải là để cho hung thủ chính an phận hay sao? Giết tại hạ đâu phải báo thù cho lão nhân gia, khiến người chết không sao nhắm mắt, lòng các ngươi há thanh thản được ư? Vậy nên ta nói, các vị cô nương bị thiệt hại nặng nề đó.
Thiếu nữ đứng đầu nạt lớn :
- Ngươi định khua môi múa mép gạt người ư?
Kim Phi Hùng sa sầm nét mặt :
- Không cần nói nhiều, nếu như nói tại hạ khua môi múa mép thì các vị cứ xuất chiêu đi.
Chín thiếu nữ thoáng do dự.
Thiếu nữ nhỏ nhất trong bọn liền nói :
- Trong hoang sơn u tịch này rõ ràng chỉ có một mình ngươi.
- Đúng vậy.
Kim Phi Hùng gật đầu xác nhận, rồi nói tiếp :
- Chẳng lẽ lão bà sống cô độc ở đây lại sợ một mình ta?
Nét mặt thiếu nữ thoáng dao động.
Kim Phi Hùng lại nói :
- Trên thân hình lão bà bà có trên trăm mũi kiếm đâm vào, tại hạ làm sao có nhiều hung khí đến thế, mà hung khí ở đâu ra mới được?
Chín thiếu nữ lúc này tự nhiên đưa mắt nhìn thi thể lão bà đang nằm trong vũng máu.
Kim Phi Hùng lại lên tiếng :
- Tại hạ đã nói hết lời, còn mọi việc khác do các vị định liệu.
Thiếu nữ cầm đầu trầm ngâm một lúc, đoạn nói :
- Ít nhất thì ngươi cũng phải thấy hung thủ là ai cơ chứ.
Kim Phi Hùng thoáng buồn :
- Tiếc rằng tại hạ đã đến trễ một bước.
Thiếu nữ nhỏ tuổi nhất lại lên tiếng hỏi :
- Giữa đêm khuya ngươi đến nơi đây để làm gì?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Tại hạ đi tìm một nơi, giữa đường gặp mưa, sau khi mưa dứt mới phát hiện nơi đây phát hỏa lớn, nên mới theo ánh lửa mà tìm đến.
Thiếu nữ đó lại hỏi tiếp :
- Ngươi đi tìm nơi nào vậy?
Kim Phi Hùng thấy thiếu nữ hỏi quá nhiều, bất giác cảm thấy bực bội bèn đáp :
- Việc riêng của tại hạ, cô nương chớ nên đa sự.
Thiếu nữ khẽ nhíu đôi mày liễu :
- Ta cứ đa sự đó, ngươi làm gì được ta.
Kim Phi Hùng hơi phẫn nộ, trầm giọng nói :
- Sao cô nương vô lý quá vậy!
Thiếu nữ quá xấu hổ, trở thành giận dữ, vung trường kiếm tấn công Kim Phi Hùng một chiêu.

Tám thiếu nữ còn lại cũng đồng thanh hét lên một tiếng, nhất tề huy động trường kiếm vây chặt Kim Phi Hùng rồi xuất chiêu đâm tới.
Kim Phi Hùng cũng vội vàng vung kiếm nghênh địch.
Chàng vừa mới xuất chiêu động kiếm thì chín vị thiếu nữ đã bị lui ra xa hơn chục trượng.
Chín thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc.
Kim Phi Hùng quát lớn :
- Cô nương nào liều mạng cứ lại đây thử.
Lời nói chưa dứt, chín thiếu nữ hừ lên một tiếng rồi từ từ bước tới, chín thanh kim kiếm vũ lộng thần oai hóa thành một vầng hào quang vàng rực từ từ bao vây, thu nhỏ lại quanh Kim Phi Hùng.
Kình lực từ bốn phía áp lại cực kỳ mãnh liệt, khiến cho tà áo chàng không ngớt lay động phần phật tựa như bị một trận cuồng phong thổi tới xoay quanh thân hình chàng.
Kim Phi Hùng từ lúc xuất hiện trên giang hồ tới nay đã giao đấu với nhiều cao thủ võ lâm, nhưng đây là lần đầu tiên chàng gặp phải một kiếm trận vi diệu như vậy.
Bởi vì chàng chỉ thấy kiếm quang vàng không ngớt luân chuyển mà không thấy bóng người đâu cả.
Vầng kim quang cứ chuyển động chậm nhanh vô chừng, phát ra áp lực càng lúc càng nặng, khiến cho người trong vòng cảm thấy mê muội, tâm thần bấn loạn.
Đang lúc lo lắng không yên, chợt nghe một thanh âm sắc bén như ngàn mũi kim châm vào màng nhĩ vang lên :
- Sát...
Đột nhiên...
- Véo...
Vô số mũi kiếm vàng chói nhất tề điểm tới lẹ hơn lưu tinh điện xẹt.
Cho dù võ công của Kim Phi Hùng cao siêu tuyệt đỉnh đi nữa trong lòng cũng phải thầm kinh hãi, vội vũ lộng Tu La đoạn kiếm thi triển tuyệt chiêu "Hoàn Vũ Phong Kỳ" che kín các yếu huyệt, hộ vệ toàn thân.
Kim quang lấp lánh khắp trời, vây phủ khắp mình Kim Phi Hùng. Hàn quang của Tu La đoạn kiếm tỏa ra lạnh người.
Kim Phi Hùng hú lên một tiếng vang động không trung.
Thân hình chàng tựa như một mãnh long lao vọt lên không, bay người ra xa hơn một trượng, múa tít Tu La đoạn kiếm công kích đối phương.
Chín thiếu nữ áo vàng dường như có thân pháp liên thủ, bọn họ hợp lực đánh một hư chiêu rồi lẹ làng thối lui ra cách Kim Phi Hùng gần tám thước.
Trong chính giữa chỉ còn lại một mình chàng đứng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.
Chàng nghĩ thầm :
"Chẳng lẽ chiêu "Uy Chấn Bát Hoang" trong "Huyền môn vũ thư" mà mình sử dụng họ cũng nhận ra hay sao? Nếu không thì tại sao bọn ho lui nhanh cấp kỳ như vậy?"
Hóa ra chiêu thức mà Kim Phi Hùng vừa dùng là một độc chiêu trong "Huyền môn vũ thư" mà chàng mới luyện được.
Khi chàng vọt mình lên cao, thân hình còn lơ lửng trên không đã huy động kiếm xuất chiêu đánh ra, trong lúc bất ngờ triệt tiêu binh khí đối phương.
Đây là một tuyệt chiêu dùng để đối phó với số đông cường địch vây quanh giao đấu.
Không ngờ chiêu đầu tiên phát ra đã rơi vào khoảng không, kỳ thực đây chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.
Vì chín thiếu nữ lui ra để triển khai chiêu thức của kiếm trận nhằm đoạt lấy tiên cơ.
- Sát...
Một tiếng thét chấn động lại vang lên.
Chín thiếu nữ đồng thời chĩa mũi kiếm vào Kim Phi Hùng, cước pháp chuyển vị liên tục, khiến cho ai thấy cũng phải hoa mắt nhức đầu, không tài nào phân biệt được thực hư.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Các vị định giở trò hóa dạng gì vậy?
Vừa dứt lời, chín thiếu nữ đột ngột la lên một tiếng, phương vị bất ngờ biến hóa loạn xạ làm cho Kim Phi Hùng không tài nào phân biệt đông tây nam bắc, chín kim quang chớp lên kèm theo chín làn kiếm phong ập tới cuộn lấy Kim Phi Hùng với uy thế dũng mãnh khác thường.
Kim Phi Hùng buột miệng khen :
- Khá lắm.
Rồi chàng vung thần kiếm, một đạo hàn quang bao bọc bảo vệ quanh người chàng.

- Keng keng...
Tiếng động đinh tai nhức óc vang lên.
Chín thiếu nữ vừa mới công ra được vài chiêu đã bị kình lực của Kim Phi Hùng đẩy lui ra xa năm thước.
Bọn họ trợn mắt nhìn Kim Phi Hùng không chớp, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt chứa đầy oán hận.
Kim Phi Hùng cũng hết sức ngạc nhiên, không còn thấy kiếm trận của bọn họ thập phần quái dị, cũng may là chàng có được tuyệt học võ công và nửa đoạn Tu La thần kiếm, nếu không e rằng đã bị thất thủ trước trận kiếm lợi hại của chín thiếu nữ áo vàng lạ mặt này rồi.
Thiếu nữ áo vàng cầm đầu chợt lớn tiếng nói :
- Tiểu ma đầu này quả nhiên thân thủ bất phàm.
Thiếu nữ nhỏ nhất cũng bảo :
- Xem ra ngoại tổ của mình bị y sát hại chứ không sai.
Mấy thiếu nữ còn lại cũng đồng thanh phụ họa :
- Đúng vậy! Chúng ta không thể bỏ qua cho y được.
Thiếu nữ cầm đầu chợt lên tiếng nạt nộ :
- Hãy tiếp đệ nhị hiệu kiếm trận của chúng ta.
- Sát...
Tám thiếu nữ đồng thanh thét lên một tiếng, hoành kiếm ngang ngực chuẩn bị xuất chiêu, cước pháp bắt đầu chuyển động.
Kim Phi Hùng thấy vậy liền quát vang :
- Ngừng tay!
Chín thiếu nữ nghe vậy bất giác ngừng di động bộ pháp.
Thiếu nữ cầm đầu cả bọn lên tiếng hỏi :
- Thế nào, ngươi chịu nhận tội rồi hả?
Kim Phi Hùng lạnh lùng :
- Hừ! Tại hạ đâu có tội mà phải nhận, thật vô lý.
Thiếu nữ đó lại tiếp :
- Vậy thì tại sao lại sợ kiếm trận của chúng ta?
Kim Phi Hùng ngửa mặt lên trời cất tiếng cười ngạo mạn :
- Cái trò nhát ma dọa quỷ của bọn ngươi đâu có tác dụng gì đối với ta mà phách lối, tốt hơn hết là dẹp nó qua một bên cho rảnh mắt.
Thiếu nữ cười lạnh :
- Ngươi chớ có tự phụ thái quá.
Thiếu nữ nhỏ nhất vội nói chen vào :
- Nói cho ngươi biết, đó mới là đệ nhị hiệu kiếm trận bắt đầu thôi đó.
Kim Phi Hùng dở khóc dở cười, nhăn mặt hỏi :
- Các ngươi có tất cả mấy hiệu kiếm trận?
Thiếu nữ nhỏ tuổi thực thà đáp :
- Tất cả có chín hiệu kiếm trận.
Kim Phi Hùng bực bội nói :
- Hừ! Tại hạ không có nhiều thời giờ để đợi các ngươi đâu.
Thiếu nữ cầm đầu liền nạt lớn :
- Đã không đợi được thì hãy đem tuyệt chiêu của ngươi ra xem thử.
Kim Phi Hùng không biết tại sao từ lúc bắt đầu gặp chín thiếu nữ này chàng không hề có ý đả thương bọn họ.
Nếu như cứ theo cá tính của Thanh Y Tu La lúc trước, e rằng chàng đã hạ độc thủ sát hại bọn họ từ lâu mà không hề phải biện bạch với họ cho tốn công hao sức.
Huống hồ gì với công lực cao thâm như hiện nay, thì việc đối phó với bọn họ thật là chuyện vô cùng dễ dàng.
Bởi thế chàng cố nén giận, lên tiếng bảo :
- Các ngươi muốn tại hạ xuất chiêu thực sao?
Thiếu nữ cầm đầu liền nói :
- Ngoại tổ ta bị ngươi sát hại rồi dám nhẫn tâm phóng hỏa đốt nhà để phi tang đúng không?
Kim Phi Hùng thoáng tức giận, nói không thành tiếng :
- Không phải... Không phải... Không phải mà.

Thiếu nữ nhỏ tuổi nhất lại nói :
- Vậy thì ngươi phải biết kẻ nào là hung thủ chứ?
Kim Phi Hùng biến sắc mặt, lớn tiếng đáp :
- Các ngươi có lý gì mà ép buộc ta phải nhìn thấy hung thủ hả?
Thiếu nữ cầm đầu nói ngay :
- Bởi vì ngươi ở tại đây, chúng ta đến đây chỉ thấy có mình ngươi à, có đúng không?
Kim Phi Hùng nộ khí quát vang :
- Hừ! Được rồi, đã không thể nói cho các ngươi rõ ràng thì ta đành phải tạ tội vậy, xin mời.
Nói đoạn chàng hoành kiếm ngang ngực, chuẩn bị xuất thủ.
- Sát...
Chín thiếu nữ đồng thanh thét lên một tiếng chấn động sơn cốc u tịch, thi triển khai kiếm trận vây chặt lấy chàng.
Bất ngờ một tiếng hú lảnh lót từ trên cao dội xuống, thanh âm vang vọng sơn khê, hiển nhiên là người phát ra có công lực phi phàm.
Chín thiếu nữ nghe tiếng hú lập tức nhảy sang một bên, xếp thành hàng chữ nhất, thái độ cực kỳ nghiêm trọng.
Kim Phi Hùng bất giác cũng thu hồi chân lực, buông kiếm đưa mắt nhìn lên.
Ánh trăng ảm đạm, tinh quang mờ nhạt.
Từ trên sườn núi cao có một thiếu phụ trung niên nhẹ nhàng bay mình xuống, thấy thi thể lão bà, chăm chú nhìn vào đó một lát rồi lặng lẽ đi về phía chín thiếu nữ kia.
Chín thiếu nữ áo vàng vòng tay thi lễ, miệng đồng thanh gọi :
- Mẫu thân.
Mắt của thiếu phụ long lanh như nước hồ thu, im lặng nhìn Kim Phi Hùng một hồi, đoạn cất tiếng hỏi :
- Các hạ tôn tính đại danh là gì? Đêm khuya hạ cố đến đây chắc là có việc quan trọng phải không?
Thái độ của thiếu phụ cao quý sang trọng, lời nói dịu dàng hòa nhã vô cùng.
Kim Phi Hùng tuy tính khí cao ngạo song phải thầm kính phục, liền vòng tay đáp lễ, đoạn đáp :
- Tại hạ là Kim Phi Hùng.
Thiếu phụ trung niên dường như bị bất ngờ, ngạc nhiên ồ lên một tiếng :
- Các hạ phải chăng là Thanh Y Tu La, một trong Tứ đại ma tôn uy chấn võ lâm.
Kim Phi Hùng cười nhạt :
- Trên giang hồ đều xưng hô tại hạ như thế.
Thiếu phụ trung niên vội nói :
- Chúng ta thất lễ rồi.
Nói xong bà nhướng mày nói :
- Thật khó có dịp tôn giá giáng lâm đến tệ cốc giữa đêm khuya như vầy, mời tôn giá vào trong bản cốc tạm nghỉ.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Lúc này khó mà kiếm được chỗ trú ngụ, hơn nữa mình cũng có thể hỏi về nơi Cửu Phượng lệnh chủ hạ lạc."
Nghĩ vậy nên chàng khẽ cúi đầu đáp :
- Phu nhân đã có hảo ý, tại hạ đâu dám chối từ.
Thiếu phụ khẽ phất tay ra hiệu cho chín thiếu nữ áo vàng :
- Hồi cốc!
Chín thiếu nữ đồng thanh "Dạ" lên một tiếng rồi quay mình bước đi.
Thiếu phụ trung niên bảo chàng :
- Kim đại hiệp, để ta dẫn đường cho.
Nói rồi bà lao xẹt lên trước phóng mình về phía sau núi.
Kim Phi Hùng cũng vội vàng lướt mình theo sau.
Thoáng chốc mấy người đã khuất sau núi, đi được hơn ba chục trượng, cảnh vật đột nhiên thay đổi.
Bốn phía là những tảng sơn thạch lung linh quanh co uốn khúc, trông thật đẹp mắt.
Tảng sơn thạch phía trước bỗng nhiên mở ra, chiếu vào một con đường đi vào trong cốc.
Trên con đường tiểu lộ bất ngờ hiện ra một chiếc cầu nhỏ, nước phía dưới chảy róc rách, hai bên cây cối xanh tươi, thỉnh thoảng có những bông hoa ngũ sắc điểm màu xanh của lá cây.
Phong cảnh hết sức xinh đẹp, Kim Phi Hùng bất giác buột miệng khen :

- Phu nhân à, chỗ này thật chẳng khác chi bồng lai tiên cảnh.
Thiếu phụ trung niên vội đáp :
- Kim đại hiệp quá khen đó thôi.
Chợt thấy có mười gian nhà tường tre nóc cỏ trông cực kỳ thoáng mát, dễ chịu.
Thiếu phụ đẩy cửa bước vào, bên trong lập tức có hai thiếu nữ áo xanh dâng khay trà thơm ngát còn nghi ngút bốc khói.
Thiếu phụ chưa đợi cho Kim Phi Hùng kịp mở miệng đã vội hỏi chàng :
- Kim đại hiệp chuyến này chắc từ Kim Lăng tới đây phải không?
Kim Phi Hùng chợt thoáng kinh ngạc, song cũng thật thà đáp :
- Chính vậy.
Thiếu phụ trung niên lộ vẻ mừng rỡ :
- Hay lắm, ta đang có một chuyện muốn hỏi Kim đại hiệp, không biết Kim đại hiệp có vui lòng chỉ giáo hay chăng?
Kim Phi Hùng không đáp mà lại hỏi ngược lại :
- Tại hạ còn chưa được biết tôn tính quí danh của phu nhân, không biết xưng hô cách nào cho phải?
Thiếu phụ vội đáp :
- Ta họ Lục tên là Quắc Anh, cho nên người ta thường gọi là Lục phu nhân.
Kim Phi Hùng vội bảo :
- Hóa ra là Lục phu nhân. Tại hạ thật thất kính.
Lục phu nhân lại nói :
- Chín thiếu nữ lúc nãy đều là con gái của ta, bởi vì sinh quá nhiều, ta bèn lấy chữ Phượng đặt thay cho tên.
Kim Phi Hùng trầm trồ :
- Hèn chi mà chín vị cô nương đều xinh đẹp khả ái.
Lục phu nhân lại nói :
- Kim đại hiệp từ Kim Lăng đến đây, ta muốn hỏi thăm người một chuyện, không biết có thể được không?
Kim Phi Hùng vội nói :
- Xin phu nhân cứ hỏi, tại hạ sẽ cố gắng hết sức.
Lục phu nhân lên tiếng :
- Có một vị đạo nhân phái Toàn Chân tự xưng là Lư Sơn cư sĩ, ngoại hiệu Càn khôn kiếm Lư Nhất Minh, không biết Kim đại hiệp có gặp người này hay không?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Thật là đáng tiếc, tại hạ kiến thức nông cạn, chưa từng nghe thấy danh hiệu đó trên võ lâm.
Lục phu nhân vội bảo chàng :
- Người này cũng có một ít tiếng tăm trên giang hồ, bên mình có mang theo một thanh cổ kiếm ngắn tựa như đoản kiếm, công phu cũng không tầm thường.
Kim Phi Hùng chợt hối hận vì câu nói vô tâm của chàng đã làm chạm đến lòng tự ái của Lục phu nhân, có lẽ Lư Sơn cư sĩ có quan hệ mật thiết với bà.
Bởi vậy chàng vòng tay mỉm cười :
- À, thì ra là như vậy.
Lục phu nhân lại nói tiếp :
- Đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện của võ lâm mà thôi, mong Kim đại hiệp chớ cười ta là mạo muội.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Tại hạ đâu dám.
Lục phu nhân lại buồn rầu lên tiếng :
- Còn chuyện nữa chính là việc liên quan đến mẫu thân ta bị người ta hạ độc thủ.
Kim Phi Hùng bất giác rúng động tâm thần, hỏi dồn :
- Lão nhân ngoài cửa cốc chính là lệnh đường của phu nhân ư?
Nét mặt Lục phu nhân lộ vẻ bi thương :
- Người chính là mẫu thân của ta.
Lòng tôn kính Lục phu nhân của Kim Phi Hùng lúc đầu lập tức giảm đi tám chín phần.
Bởi vì chàng cảm thấy Lục phu nhân hòa nhã khiến người ta nảy sinh hảo cảm, nhưng là một đứa con bất hiếu.

Bản thân bà đang ở trong một gian phòng đẹp đẽ thoáng mát mà lại để cho mẫu thân mình ở vùng hoang sơn nơi cửa cốc, vả lại mẫu thân bị người ta sát hại mà không thấy bà khóc.
Kim Phi Hùng bất giác cười thầm trong bụng :
"Không ngờ đó lại là thân mẫu của Lục phu nhân."
Lục phu nhân thấy vẻ mặt của Kim Phi Hùng, đành nhăn mặt cười khổ :
- Kim đại hiệp chắc cảm thấy kỳ quái phải không?
Kim Phi Hùng chỉ mỉm cười mà không đáp.
Lục phu nhân buồn bã thở dài :
- Gia mẫu ta sở dĩ không chịu ở trong cốc là vì mộ tiên phụ năm nơi bãi cỏ đầu cốc. Hơn nữa gia mẫu bị tàn phế suốt hai mươi năm, nên thích ở những nơi hoang dã thanh tịnh, không ngờ hai mươi năm sau còn bị Huyết Minh bang hạ độc thủ.
Kim Phi Hùng ngây người ngạc nhiên :
- Huyết Minh bang ư? Phu nhân tại sao biết được kẻ sát nhân phóng hỏa là người của Huyết Minh bang gây ra?
Lục phu nhân hỏi lại :
- Kim đại hiệp không nhận ra thủ pháp của y sao?
Kim Phi Hùng nghiêm giọng đáp :
- Tại hạ từ nơi ngàn dặm xa xôi đến đây, lúc dừng lại trú mưa chợt phát hiện lửa cháy, khi đến nơi thì thấy lệnh đường nằm quằn quại trên vũng máu, chứ quả thực không thấy được hung thủ sát nhân phóng hỏa.
Lục phu nhân gật đầu :
- Chuyện này không quan trọng, nhìn những vết thương trên người gia mẫu đều có ba lỗ nhỏ rỉ máu!
Kim Phi Hùng chợt hiểu ra :
- Phu nhân cho rằng Huyết Minh bang chủ Phi Thoa Diêm La Đới Đức Thắng hạ thủ phải không?
Lục phu nhân khẽ gật đầu :
- Không thể nào lầm được.
Hai luồng nhãn quang của bà chợt sáng rực như hai luồng điện chiếu ra những tia sát khí, nghiến răng căm hận :
- Hừ! Phi Thoa Diêm La, mối thù sát hại gia mẫu, phóng hỏa đốt nhà, Lục Quắc Anh này thề sẽ phải trả bằng máu.
Kim Phi Hùng cảm thấy rúng động, thầm nghĩ :
"Công phu của vị phu nhân này thâm hậu quá chừng."
Nghĩ vậy chàng bèn cất tiếng hỏi :
- Hai bên phải chăng đã có oán thù từ lâu?
Lục phu nhân cười lạnh :
- Oán thù từ lâu à? Huyết Minh bang đâu có tư cách để gây thù kết oán với gia mẫu ta.
Kim Phi Hùng thoáng mơ hồ hỏi lại :
- Vậy thì chuyện này phải giải thích ra sao?
Lục phu nhân chợt đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi từ từ về phía cửa sổ, thần thái nhẹ nhàng thanh thoát, giọng xa vắng :
- Không giấu chi Kim đại hiệp, gia mẫu ta lúc con dương danh trên giang hồ thì Đới Đức Thắng bất quá chỉ là một tên tiểu tốt trong tiêu cục mà thôi.
Huyết Minh bang hiện thời là một bang hội đứng ngang hàng với Cửu đại môn phái ở Trung Nguyên, còn Phi Thoa Diêm La Đới Đức Thắng cũng là nhân vật lừng danh suốt vùng Giang Nam, Hà Bắc. Hơn nữa gần đây lại là nhân vật quan trọng trong Bách Kiếm Minh.
Lục phu nhân có thái độ khinh thường y như vậy, thì mẫu thân của bà tất phải là một vị tiền bối võ lâm cực kỳ nổi danh trên giang hồ.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Lệnh đường sinh tiền tất là tôn sư của một môn phái?
Lục phu nhân mỉm cười đáp :
- Kim đại hiệp tuy là một trong Tứ đại ma tôn, nhưng ta xem mặt ngươi cương chính phi phàm, có nói với ngươi cũng không sao.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Đa tạ phu nhân quá khen, tại hạ rất lấy làm vinh hạnh.

Lục phu nhân không đáp, chỉ vỗ nhẹ tay một cái.
Lập tức có hai thiếu nữ áo xanh xuất hiện đứng đợi lệnh chủ nhân.
- Các ngươi hãy mang ba chiếc lệnh phù ra đây.
Rồi bà quay sang nói với Kim Phi Hùng :
- Mời Kim đại hiệp xem vật này trước đã.
Hai tỳ nữ áo xanh vội vàng biến vào trong, lát sau bưng ra một chiếc mâm bạc, phía trên phủ một tấm lụa màu hoàng kim, phía dưới là một lớp nhung đen.
Lục phu nhân vẫy tay gọi :
- Mời Kim đại hiệp đến thưởng giám.
Kim Phi Hùng hiếu kỳ bước đến gần chiếc mâm bạc.
Lục phu nhân đưa tay giở tấm lụa lên, đoạn lớn tiếng hỏi :
- Kim đại hiệp có nhận ra vật này không?
- Hả!
Kim Phi Hùng bất giác thối lui ra sau ba bước, giọng cực kỳ kinh ngạc :
- "Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh".
Chàng nhìn trân trân vào mặt Lục phu nhân, vẻ mặt vừa ngạc nhiên pha lẫn nghi hoặc.
Lục phu nhân đắc ý bảo :
- Kim đại hiệp chẳng những võ công kinh người mà kiến thức cũng uyên bác không ai sánh kịp.
Kim Phi Hùng vẫn nhìn đăm đăm vào mặt Lục phu nhân, mặt không giấu nổi vẻ nghi ngờ.
Lục phu nhân lại nói tiếp :
- Hiện giờ người có thể thấy một lúc ba chiếc lệnh bài này, e rằng không nhiều bởi vì sự việc đã xảy ra hai chục năm rồi.
Kim Phi Hùng lớn tiếng hỏi :
- Phu nhân chính là Cửu Phượng lệnh chủ uy chấn võ lâm hai mươi năm về trước?
Lục phu nhân vội xua tay lắc đầu :
- Đó là danh hiệu của gia mẫu ta.
Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc, ồ lên một tiếng, giọng bán tín bán nghi :
- Phải chăng đó chính là lão bà bà đã bị người ta hạ độc thủ ở ngoài cốc?
Giọng Lục phu nhân không vui :
- Lẽ nào ta lại có hai gia mẫu?
Kim Phi Hùng tựa như vừa bị ai tạt một gáo nước lạnh vào đầu, không biết nghĩ sao cho phải.
Cửu Phượng lệnh chủ đã quy ẩn nơi hoang cốc thâm sơn, dựng lều cỏ giữ mộ phu quân, đủ thấy chân lực đã tiêu tan, không rõ tại sao lại xuất hiện trên giang hồ, đã hạ sát Tần Lĩnh tam quỷ, rồi lại đem lệnh phù đến gây rắc rối cho chàng?
Cửu Phượng lệnh chủ trong nháy mắt đã lấy mạng Tần Lĩnh tam quỷ, cớ sao lại để mất mạng dễ dàng bởi tam cổ thoa của Phi Thoa Diêm La như vậy?
Nghĩ vậy chàng bèn cau mày hỏi :
- Phu nhân à, Cửu Phượng lệnh chủ võ công cao tuyệt, với một chút đạo hành của Phi Thoa Diêm La làm sao có thể...
Lục phu nhân buông tiếng thở dài :
- Gia mẫu sau khi quy ẩn suốt hai mươi năm, không nói đến chuyện võ lâm, công lực đã hoàn toàn tản mát, sở dĩ gia mẫu không muốn ở trong cốc là vì không muốn thấy ta luyện tập võ công.
- Ồ...
Kim Phi Hùng càng khó hiểu, bất giác chàng đưa tay sờ vào nơi giấu bốn miếng ngọc lệnh trong người, đoạn buột miệng nói :
- Thì ra là như thế.
Lục phu nhân lại bảo :
- Ta sẽ nói hết nguyên nhân cho Kim đại hiệp.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Có thể là bà ta nhắc đến việc bốn miếng ngọc lệnh trong người ta?"
Thế là chàng vội nói :
- Xin phu nhân chỉ giáo.
Lục phu nhân ngồi xuống, rồi ôn tồn nói :

- Hai mươi năm trước gia mẫu ta bị hai môn phái phế bỏ hai cánh tay, cho nên không hề muốn xuất hiện trên giang hồ nữa.
Kim Phi Hùng khẽ gật đầu.
Lục phu nhân lại lên tiếng :
- Nhưng mà phận làm con, ta phải có nghĩa vụ báo thù cho mẫu thân, hai môn phái phế bỏ cánh tay của gia mẫu ta có công lực phi phàm, do thế hai mươi năm nay ta đành nhẫn nhục chịu đựng.
Kim Phi Hùng liền trầm trồ khen ngợi :
- Phu nhân quả là con hiếu thảo, khiến cho người ta phải kính phục.
Lục phu nhân lại nói :
- Nửa năm trước ta nghe có người nói chỉ có thể luyện được công phu tuyệt thế trong "Huyền môn vũ thư" mới có thể khắc chế võ công của hai phái kia.

Hồi 19

U cốc phong vân

Kim Phi Hùng bất giác chấn động tâm thần, phải cố gắng lắm mới trấn tĩnh được, miệng lắp bắp :
- Ồ! Thật vậy sao.
Nét mặt Lục phu nhân cực kỳ buồn bã, đôi mắt đẫm lệ, không hề lưu tâm đến thần thái khác lạ của Kim Phi Hùng, nên cứ tiếp tục nói :
- Nghe nói "Huyền môn vũ thư" lạc vào trong Bích Vân tự ở thành Kim Lăng, do thế mà phu quân ta đã hóa trang thành đạo sĩ đến đó...
Bà không giấu được vẻ bi thương, khóc không thành tiếng.
Kim Phi Hùng vô cùng bối rối, cố trấn tĩnh, giọng run run hỏi :
- Phải chăng chính là Càn Khôn Kiếm Lư Nhất Minh mà phu nhân vừa mới nhắc đến lúc nãy?
Lục phu nhân nước mắt như mưa, nghẹn ngào nói :
- Chính là phu quân của ta đó, nửa năm nay bặt vô âm tín mà trong nhà lại xảy ra biến cố này...
Kim Phi Hùng trong lòng lo lắng không yên, sợ rằng lão đạo sĩ mà chàng gặp trong huyệt địa ở Bích Vân thiền tự chính là Càn Khôn Kiếm Lư Nhất Minh.
Nếu quả thật đó là Lư Nhất Minh thì đó chính là ân nhân của chàng.
Bởi vì chàng đã được cổ kiếm của lão cùng với cuốn "Huyền môn vũ thư" trong tay lão.
Vả lại Lư Nhất Minh liều chết để trộm vũ thư chẳng phải vì lòng tham mà có ý dùng nó để báo thù cho nhạc mẫu thì thật đáng bội phục vô cùng.
Thấy cảnh tượng thương tâm trước mắt của Lục phu nhân khiến chàng càng cảm thấy động lòng trắc ẩn.
Điều duy nhất khiến cho chàng cảm thấy mơ hồ không rõ là bốn miếng "Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh" mà chàng đang giữ. Nếu như Cửu Phượng lệnh chủ thực tâm khiêu chiến với mình thì bà cũng đã chết, mọi việc coi như chấm dứt.
Việc khiến cho chàng càng thêm khó hiểu là lời nói của Cốc Chi Dương về chín cái lệnh phù, bây giờ chỉ còn lại ba cái. Giả như cộng thêm bốn cái của chàng nữa chẳng hóa ra bảy cái hay sao?
Vừa lúc đó Lục phu nhân khoát tay ra hiệu cho tỳ nữ áo xanh :
- Mau thu hồi lệnh bài đem vào trong.
Kim Phi Hùng lớn tiếng ngăn lại :
- Khoan đã.
Nói rồi chàng bật dậy khỏi ghế.
Lục phu nhân cực kỳ ngạc nhiên, vội nhảy người tới án ngữ trước chiếc mâm bạc, nhãn quang chiếu ra sáng ngời tựa như hai luồng điện :
- Hà cớ gì mà Kim đại hiệp ngăn lại?
Bà sợ rằng Kim Phi Hùng có ý đoạt lấy ba miếng Cửu Phượng lệnh phù nên vội vận công chuẩn bị.
Kim Phi Hùng chợt cảm thấy hành động của mình hơi thôi lỗ, bất giác đỏ mặt lui ra sau một bước, miệng nói :
- Phu nhân chớ hiểu lầm, tại hạ không có ác ý.
Lục phu nhân vẫn tỏ vẻ nghi ngờ :
- Tại sao ngươi lại ngăn cản ta?
Kim Phi Hùng từ tốn đáp :
- Tại hạ cũng có mấy miếng lệnh phù, mời phu nhân thưởng giám.
Lục phu nhân cười nói :
- Đây là di vật của tiền nhân chớ đâu phải đồ vật của Thanh Y Tu La?
Kim Phi Hùng đưa tay lấy ra bốn miếng lệnh phù rồi lớn tiếng nói :
- Đều không phải, Cửu Phượng ngọc lệnh...
Chàng giơ bàn tay đưa tới trước mặt Lục phu nhân.
- Ồ...!
Lục phu nhân la lên một tiếng kinh ngạc, thân hình bà thoáng run lên, mắt nhìn chằm chằm vào Kim Phi Hùng, giọng lạc hẳn đi :
- Bốn miếng ngọc lệnh này ở đâu ra vậy?

Kim Phi Hùng chậm chạp đáp :
- Chẳng giấu gì phu nhân, tại hạ vào Lư Sơn chuyến này chính là vì mấy miếng lệnh bài này đây.
Sắc mặt Lục phu nhân tái nhợt không còn chút huyết sắc :
- Đại hiệp có thể nói rõ hơn cho ta nghe rõ một chút.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Ba ngày trước tại hạ liên tiếp nhận được bốn miếng Cửu Phượng ngọc lệnh. Thử hỏi, tại hạ không đến Lư Sơn có được không?
Lục phu nhân lắc đầu :
- Chuyện này không thể có được.
Kim Phi Hùng cương quyết nói :
- Tại hạ đâu có tự bày trò đùa cợt làm chi, hơn nữa đây hoàn toàn không phải là nói dối, huống chi còn có bằng chứng là bốn miếng lệnh phù này.
Lục phu nhân lắc đầu lia lịa :
- Gần hai mươi năm nay gia mẫu ta không rời u cốc này đến nửa bước, vả lại hai cánh tay người bị tàn phế, công lực mất hết thì làm sao mà có thể...
Kim Phi Hùng vội ngắt lời :
- Nhưng còn bốn miếng ngọc lệnh này thì sao?
Lục phu nhân nghiêm mặt :
- Gia mẫu chỉ còn có ba miếng lệnh bài này mà thôi, hiện giờ đều ở trong cốc như Kim đại hiệp đã thấy lúc trước.
Kim Phi Hùng cười lạnh lùng :
- Trừ phi bốn miếng lệnh bài này là giả mạo?
Lục phu nhân gật đầu đồng tình :
- Ừ! Điều này cũng có thể lắm, chuyện trên giang hồ thiên biến vạn hóa, chân giả khó phân, có lẽ...
Nói rồi bà bưng chiếc mâm bạc đến trước mặt Kim Phi Hùng :
- Kim đại hiệp thử xem.
Kim Phi Hùng cười lạt :
- Hà tất phải so sánh thử, vừa nhìn là biết ngay mà.
Nói rồi chàng cũng chẳng buồn để nhìn mà lạnh lùng nói :
- Phu nhân hãy tự xem thử thật hay giả?
Tiếp đó bỗng nghe một tràng cười lảnh lót vang lên, tiếng Lục phu nhân chợt cất lên :
- Ha ha ha... Kim đại hiệp ơi, ngươi bị mắc lừa rồi.
Kim Phi Hùng thấy thần sắc bà có điều kỳ dị, bất giác quay qua nhìn bốn miếng lệnh bài trên tay chàng rồi lại nhìn sang ba chiếc lệnh bài đặt trên mâm bạc.
Chàng vẫn không thấy có gì khác lạ, bất giác chàng cười nói :
- Phu nhân cho là giả mạo chăng?
Lục phu nhân cười sảng khoái :
- Đúng, đúng vậy! Kim đại hiệp tại không quan sát kỹ sự khác biệt của hai chữ "Tử" trên lệnh bài.
Kim Phi Hùng lúc này mới lưu tâm chú ý nhìn kỹ rồi bảo :
- Ừ, quả nhiên có điều khác biệt.
Ba chiếc lệnh bài để trên mâm bạc đều có chữ "Tử" khắc nổi lên trên, nét khắc rõ ràng lại cực kỳ tinh xảo.
Còn chữ "Tử" ở trên bốn chiếc lệnh bài của chàng tuy cũng không kém phần tinh xảo, song lại khắc chìm, lõm xuống phía dưới.
Nếu như mới nhìn thoáng qua thì không thể nào phân biệt được, nhưng một khi đã phát hiện ra thì thấy rõ chỗ khác nhau ngay tức khắc.
Kim Phi Hùng bất giác thở phào nhẹ nhõm.
Lục phu nhân cảm thấy khó hiểu, vội hỏi chàng :
- Kim đại hiệp à, gia mẫu ta ẩn cư hai mươi năm nay, không muốn thấy mẫu tử ta luyện võ, làm sao lại có tâm tái xuất giang hồ?
Kim Phi Hùng cúi đầu trầm tư về lai lịch của mấy chiếc lệnh phù giả mạo.
Lục phu nhân lại nói :
- Còn như việc Huyết Minh bang chủ sát hại mạng gia mẫu thì ta cũng không sao hiểu nổi dụng ý của y ra sao mà lại hạ độc thủ với một người tàn phế?

Kim Phi Hùng điềm nhiên nói :
- Hừ! Kẻ nào đã loạn giả thành chân khiến cho tại hạ lo lắng không yên thì tại hạ không thể bỏ qua cho hắn đâu.
Lục phu nhân đồng tình :
- Đương nhiên rồi, điểm này chẳng những Kim đại hiệp không thể quên mà ngay cả bản cốc cũng phải tra xét rõ kẻ nào đã dám cả gan mạo danh gia mẫu vu oan giá họa cho người.
Nói xong, Lục phu nhân quay sang hỏi tỳ nữ :
- Các ngươi đã chuẩn bị yến tiệc xong chưa?
Hai tỳ nữ áo xanh đồng thanh đáp :
- Tiện nữ đã chuẩn bị xong cả rồi, xin mời chủ nhân và quý khách qua bên đông phòng.
Đoạn hai người lẹ làng đi qua gian phòng phía Đông.
Lúc này trời đã hửng sáng.
Qua một đêm căng thẳng ruột gan, Kim Phi Hùng đã nóng như lửa đốt, bụng đói cồn cào.
Chính giữa gian phòng có một chiếc bàn lớn bày đầy những món thịt rừng bốc khói nghi ngút, hương thơm tỏa ra ngoài.
Lục phu nhân lại bảo chàng :
- Kim đại hiệp dùng cơm xong hãy vào phòng trong nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Mong ngươi chớ chê tệ xá thô lậu.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Phu nhân tiếp đãi như vầy là quá tốt với tại hạ rồi, làm phiền phu nhân giữa đêm khuya, tại hạ thật cảm thấy áy náy vô cùng.
Lục phu nhân nói :
- Võ lâm đồng đạo giúp nhau là chuyện thường, đại hiệp không nên khách khí như vậy.
Nói rồi bà dặn dò nữ tỳ hầu hạ chàng cho chu đáo rồi lặng lẽ cáo từ bước ra khỏi phòng.
Kim Phi Hùng do có nhiều tâm sự không vui nên chỉ uống qua loa vài chén rượu, dùng vài bát cơm và mấy món thức ăn, vội vàng vào trong phòng nhắm mắt ngủ thiếp đi.
Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên có tiếng người cười nói ồn ào, đoạn chàng mơ hồ cảm thấy tay chân mình nặng nề khó cử động vô cùng.
- Ủa!
Hóa ra tay chân chàng đều bị trói chặt, gian phòng nhỏ lúc nãy không còn thấy đâu nữa, thay vào đó là một gian nhà cực kỳ rộng rãi, dường như đây là một gian đại sảnh thì phải.
Sắc mặt Lục phu nhân xám xanh đang ngồi trên cao.
Lục gia cửu nữ nét mặt hầm hầm giận dữ đứng hộ vệ hai bên.
Còn chàng thì bị đặt dựa vào một tảng đá xanh.
Kim Phi Hùng bất giác giận dữ trầm giọng quát lớn :
- Lục phu nhân làm như vậy là có ý gì?
Mặt Lục phu nhân như có một lớp sương phủ, trông lạnh lẽo ghê hồn :
- Gã họ Kim kia, ngươi còn dám hỏi ta có ý gì sao?
Kim Phi Hùng hết sức ngạc nhiên hỏi lại :
- Phu nhân muốn ám chỉ cái gì hả?
Lục phu nhân đưa tay chỉ vào thanh cổ kiếm mà chàng đã tình cờ nhặt được trong địa đạo của Bích Vân thiền tự nghiến răng hỏi :
- Ta hỏi ngươi, thanh kiếm này ở đâu mà ngươi có được?
Chàng thấy thanh cổ kiếm để trên bàn, bất giác nhớ lại chuyện trong địa đạo của Bích Vân thiền tự.
Chàng không đáp mà hỏi ngược lại :
- Thanh kiếm này có liên quan gì đến phu nhân?
Lục phu nhân bất giác nổi giận gằn từng tiếng :
- Người trong võ lâm ai lại không biết đây là Càn Khôn Kiếm.
Kim Phi Hùng run run hỏi lại :
- Càn Khôn Kiếm ư?
Lục phu nhân rút thanh cổ kiếm ra khỏi vỏ, giọng vẫn tức giận :
- Ngươi xem đây, bên phải thanh kiếm có ba vạch Càn còn bên trái có sáu vạch Khôn. Ngay cả thằng mù cũng biết nữa.
Kim Phi Hùng quả thật không hề lưu tâm đến điều này.

Lúc ở trong địa huyệt Bích Vân thiền tự, xung quanh tối đen không một tia sáng, nên cũng không quan sát kỹ.
Sau khi đem nó ra khỏi địa huyệt, chàng chỉ thấy nó quái dị khác thường, tiện tay mang nó theo trong mình vậy thôi.
Bây giờ nghe Lục phu nhân nói, chàng mới nghĩ đến điều này.
Chàng bèn cười lớn đoạn nói :
- Kim mỗ từ trước đến giờ không hề lưu tâm đến cái Càn Khôn ba vạch sáu vạch gì cả.
Lục phu nhân lớn tiếng quát :
- Hừ, đây chính là đồ hình Bát quái Càn trên Khôn dưới, lẽ nào một đồ hình đơn giản như vậy mà ngươi không biết?
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Tại hạ đâu có nói là không biết.
Lục phu nhân liền nói :
- Đã biết thanh kiếm này có ba vạch lớn ở một mặt, còn mặt kia là sáu vạch nhỏ, không phải là tượng trưng cho hai quẻ Càn Khôn hay sao?
- Ha ha...
Tuy người chàng đang bị trói, nhưng tiếng cười của chàng vẫn mang hào khí ngút trời, không hề giảm đi.
Lát sau nói :
- Kim mỗ nói điều này ra mong phu nhân chớ giận.
Lục phu nhân nhíu mày :
- Ngươi có điều gì muốn nói?
Kim Phi Hùng thản nhiên đáp :
- Trước khi phu nhân nói đến Càn Khôn cái gì đó, thì trong lòng Kim mỗ không hề có ba chữ Càn Khôn Kiếm tồn tại, vậy làm sao ta nghĩ tới nó được.
Lư gia cửu phượng bất giác nổi giận, đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, dường như có ý động thủ.
Lục phu nhân khẽ buông tiếng thở dài mà không nói gì.
Bà biết Kim Phi Hùng nói ra đều là sự thực, bởi vì thâm tình của bà với Càn Khôn Kiếm Lư Nhất Minh quá đỗi sâu nặng, nên không thể không hỏi.
Đôi mắt bà chợt nhòa lệ, giọng nức nở :
- Ta không phải nói là Kim đại hiệp sát hại Lư Nhất Minh, song ta muốn ngươi nói lai lịch của thanh kiếm này ở đâu ra?
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Phu nhân nói như vậy là muốn ta nói rõ ràng từ tốn hay bức bách ta cung khai?
Lục phu nhân nói :
- Mong đại hiệp thứ lỗi, nếu như đại hiệp chưa nói ra thì ta đành thất lễ, không thể cởi trói cho người được.
Kim Phi Hùng bực tức :
- Tại sao vậy?
Lục phu nhân nhẹ nhàng đáp :
- Bởi vì công lực của đại hiệp vô cùng mãnh liệt, một khi ngươi trở mặt không chịu nhận, há chẳng phải phí sức động thủ hay sao.
Kim Phi Hùng càng tức giận :
- Đại trượng phu thà chết chứ không chịu phục, ngươi thừa cơ ta mệt mỏi say ngủ, dùng thủ đoạn hạ lưu để...
Lục phu nhân vội cắt ngang :
- Không phải, chiêu đãi các hạ là thành ý của bản cốc.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Hay cho cái "thành ý của các ngươi".
Lục phu nhân ôn tồn nói tiếp :
- Mãi đến khi nghe nữ tỳ báo lại các hạ cởi áo ngoài ra để lộ Càn Khôn Kiếm, ta mới phải dùng hạ sách này.
Kim Phi Hùng lạnh nhạt :
- Các ngươi tưởng làm như vầy là có thể khuất phục được Kim mỗ?
Lục phu nhân lắc đầu :

- Ta hoàn toàn không có ý đó, nhưng mà ta hy vọng Kim đại hiệp có thể nói rõ lai lịch của Càn Khôn Kiếm, nếu ta có lỗi thì sẽ xin tạ tội sau.
Kim Phi Hùng nộ khí quát lớn :
- Đối đãi như vầy, Kim mỗ không thể nói được.
Lư gia cửu phượng đứng một bên nhất tề nói lớn :
- Thân mẫu! Không cho hắn nếm mùi khổ đau, hắn sẽ không biết sợ cái lợi hại của Bạch Vân cốc.
Dứt lời, chín thiếu nữ xông tới bên Kim Phi Hùng.
Chín đạo kim quang đồng loạt dí sát vào người chàng, khí thế cực kỳ hung dữ.
Kim Phi Hùng bình sinh tính tình thập phần cuồng ngạo, chẳng những không lộ vẻ sợ hãi mà còn cất giọng cười ngạo nghễ :
- Hắc hắc, các ngươi coi Kim mỗ là người thế nào hả?
Cửu phượng đồng thanh hét lớn :
- Ngươi có chịu nói hay không?
Chợt nghe Lục phu nhân quát vang :
- Các con không được vô lễ.
Nói rồi bà lẹ làng bước xuống, vươn tay gạt phắt cửu phượng qua hai bên rồi bảo Kim Phi Hùng :
- Thân mẫu của ta chết thảm, phu quân thất tung, nỗi khổ này thiết tưởng Kim đại hiệp có thể tưởng tượng ra được.
Bà khẽ đưa tay gạt lệ rồi nói tiếp :
- Nói thực với Kim đại hiệp, với võ công và công lực của người, ta không thể nào địch lại, mà Càn Khôn Kiếm lại ở trên mình...
Kim Phi Hùng lạnh lùng cắt lời bà :
- Lẽ nào phu nhân cho rằng tại hạ sát nhân đoạt kiếm hay sao?
Lục phu nhân đáp :
- Nếu quả thật là hung thủ sát hại phu quân thì ta không thể tha thứ được.
Kim Phi Hùng bực bội quát lớn :
- Nhưng mà tại hạ đã nói là tại hạ không làm mà.
Lục phu nhân lắc đầu :
- Nếu đại hiệp còn chưa nói ra lai lịch của Càn Khôn Kiếm cho ta nghe minh bạch thì đương nhiên không thể thả người ra được.
Kim Phi Hùng nạt lớn :
- Ngươi cho rằng hỏi Kim mỗ như vậy thì Kim mỗ sẽ nói thực sao?
Lục phu nhân cứng giọng :
- Ta đã nói như vậy, quyết không đổi lời.
Kim Phi Hùng cười nhạt :
- Tốt lắm!
Nói rồi chàng nhắm mắt lại, không thèm nhìn Lục phu nhân nữa.
Lục phu nhân buồn rầu thở dài :
- Kim đại hiệp à, hào khí của người thật đáng khâm phục, nhưng mà...
Bà lại buông tiếng than não nuột, dặn dò bọn tỳ nữ :
- Các ngươi hãy đưa Kim đại hiệp vào phòng khách nghỉ ngơi.
Trong phòng cực kỳ sạch sẽ, khăn trải giường trắng tinh, màn cửa xanh nhạt, trông mát dịu vô cùng.
Các tỳ nữ dìu chàng vào cạnh giường rồi tự động lui ra ngoài.
Kim Phi Hùng càng nghĩ càng thấy tức khí, bởi vì từ trước đến giờ chưa bị một ai trói chàng nhục nhã như vậy cả.
Đồng thời chàng cũng cảm thấy tức cười bởi vì nhất thời sơ ý để cho người ta trói mình mà cũng lặng thinh không muốn giải thích nhiều lời để đến nông nỗi này.
Lát sau ánh đèn chợt rực sáng trong phòng.
Hai thiếu nữ áo xanh bưng đến một mâm cơm và một bình trà nghi ngút bốc khói, đồng thanh nói lớn :
- Tiện nữ phụng mệnh phu nhân, mời Kim đại hiệp dùng cơm.
Kim Phi Hùng bực bội đáp :
- Hừ! Ta dùng bằng cách nào mới được chứ?
Không ngờ hai thiếu nữ trả lời ngay :
- Phu nhân lệnh cho tiện nữ cho Kim đại hiệp ăn.

Kim Phi Hùng dở khóc dở cười, nhăn mặt rồi nhất quyết úp mặt xuống giường không thèm nói một lời.
Hai tỳ nữ không biết làm sao hơn đành nhìn nhau mỉm cười rồi bước ra khỏi phòng.
Kim Phi Hùng nằm trên giường, hai mắt mở to thao thức không sao ngủ được, vùng sơn cốc hoang dã không có tiếng trống điểm canh nên thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp.
Thời gian đó vào khoảng canh hai.
Vầng trăng chênh chếch rọi ánh sáng huyền ảo qua khung cửa sổ.
Đột nhiên có một tiếng động nhẹ vang lên tựa như có người đến gần.
Kim Phi Hùng thất kinh thầm nghĩ :
"Chết rồi, đêm khuya canh vắng, kẻ nào lại dám đến đây?"
Lúc này tay chân chàng bị trói không cách nào sử dụng võ công được, vạn nhất...
Đang lúc chàng đang thập phần lo lắng thì có tiếng gọi trầm trầm vang lên :
- Kim huynh...
(thiếu trang 181-188)
Kim Phi Hùng xoay người vận công đẩy ra một chưởng.
Ầm...
Ào... Ào...
Phía ngoài đại sảnh một trận cuồng phong dữ dội ào tới, cát đá đổ xuống ầm ầm, cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp.
Chàng quay lại nói với Lục phu nhân :
- Nhưng mà Kim mỗ thấy phu nhân gặp nhiều chuyện không may, lại có hảo ý tiếp đãi ta hết sức nồng hậu, nên ta đành phải bỏ qua mọi chuyện.
Từ nãy giờ sắc mặt bà tái xanh, nay nghe Kim Phi Hùng nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm, sắc diện đã trở nên hồng hào như cũ.
Bởi vì Lục phu nhân biết rằng hai vị cao thủ trẻ tuổi trước mặt có võ công cao không tưởng nổi, cho dù có liều mạng với một người thôi cũng chưa chắc đã thắng nổi.
Lúc này Lục phu nhân lại buông tiếng thở dài buồn bã nói :
- Kim đại hiệp đã hiểu nỗi khổ của ta, thật khiến cho ta muôn phần cảm kích.
Kim Phi Hùng lại nói tiếp :
- Còn chuyện liên quan đến cái chết của lệnh đường Cửu Phượng lệnh chủ thì sự tình có liên quan đến tại hạ, mong phu nhân hợp tác với tại hạ truy tìm nguyên nhân.
Cốc Chi Dương bất ngờ hỏi xen vào :
- Cửu Phượng lệnh chủ đã chết rồi sao?
Kim Phi Hùng đáp :
- Đúng vậy!
Chàng quay sang nói với Lục phu nhân :
- Tại hạ ở trong cốc lâu e bất tiện, nếu như phu nhân có cần tại hạ trợ giúp thì cứ gọi tại hạ một tiếng, giờ thì xin cáo từ.
Nói xong, chàng lại quay sang bảo Cốc Chi Dương :
- Cốc huynh cùng ta trở về Kim Lăng được không?
Cốc Chi Dương liền mỉm cười :
- Tiểu đệ cũng đang muốn như thế.
Hai vị thiếu cao thủ sánh vai nhau, đang định bước ra khỏi gian đại sảnh.
Lục phu nhân thấy vậy bèn cất tiếng gọi :
- Mong Kim đại hiệp lưu lại một chút.
Kim Phi Hùng vội đứng lại cau mày hỏi :
- Có chuyện gì vậy phu nhân?
Giọng Lục phu nhân hết sức bi thương :
- Chuyện có liên quan đến Càn Khôn Kiếm...
- Ồ...
Kim Phi Hùng chợt mỉm cười đáp lại :
- Chẳng giấu gì phu nhân, tôn phu có thể gặp lành ít dữ nhiều.
Sắc diện của Lục phu nhân trắng bệch, không còn một tia huyết sắc. Cửu Phượng đứng sau cũng gào khóc thảm thiết.
Kim Phi Hùng hạ giọng nói :

- Lúc tại hạ rơi xuống địa huyệt trong Bích Vân thiền tự chỉ thấy một bộ xương khô, tay cầm Càn Khôn Kiếm ngồi dựa vào vách địa huyệt, huyết nhục đã hóa cốt, nhân đó mới tiện tay cầm kiếm đi ra.
Lục phu nhân cố gạt nước mắt gắng gượng hỏi :
- Người đó ăn vận theo lối đạo gia phải không?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Không sai, chính là như vậy.
Lục phu nhân hấp tấp hỏi tiếp :
- Có phải người đó mặc đạo bào màu lam đậm, thắt lưng màu hoàng kim phải không?
Kim Phi Hùng gật đầu đáp ngay :
- Không hề sai.
Lục phu nhân rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất bất tỉnh.
Cửu Phượng vội chạy tới đồng thanh khóc rống lên.
Kim Phi Hùng thấy vậy cũng không khỏi thương cảm, buông tiếng thở dài buồn bã.
Bởi vì có Cốc Chi Dương ở đây nên chàng không tiện nhắc đến cuốn "Huyền môn vũ thư", trong lòng cứ áy náy không yên.
Lát sau Lục phu nhân từ từ tỉnh lại, miễn cưỡng nói :
- Đa tạ Kim đại hiệp chỉ giáo.
Kim Phi Hùng vội nói :
- Không hề chi, nếu như phu nhân cần gì tại hạ xin giúp ngay, giờ thì cáo từ.
Nói rồi hai người bước ra khỏi gian đại sảnh.
Cốc Chi Dương đi trước dẫn đường, không lâu sau hai người đã đi ra khỏi sơn cốc, cách đó không xa đã thấy đại đạo hiện ra trước mắt.
Kim Phi Hùng vừa đi vừa nói :
- Lục gia thật đáng thương.
Cốc Chi Dương chợt hỏi :
- Cửu Phượng lệnh chủ đã chết, cớ sao còn có thể sai người đưa cho Kim huynh bốn miếng ngọc lệnh liên tiếp?
Kim Phi Hùng thở dài :
- Không ngờ đó chỉ là lệnh bài giả mạo mà thôi.
Rồi chàng kể lại mọi chuyện xảy ra cho Cốc Chi Dương nghe.
Cốc Chi Dương nghe xong liền bảo chàng :
- Trong này tất có âm mưu rồi.
Kim Phi Hùng vội hỏi lại :
- Cái gì mà âm mưu?
Cốc Chi Dương nói :
- Cái này không ngoài sở liệu của tiểu đệ.
Kim Phi Hùng nghi hoặc :
- Cốc huynh có cao kiến gì chăng?
Cốc Chi Dương liền đáp :
- Tiểu đệ nghĩ rằng bốn miếng lệnh bài này là do Cổ Trường Khanh làm ra đó.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :
- Tại sao Cốc huynh dám quả quyết như vậy?
Cốc Chi Dương nói :
- Bởi vì hắn đã phái người đến cứu Kim huynh.
Kim Phi Hùng càng thêm kinh ngạc :
- Ta càng cảm thấy hồ đồ, mong Cốc huynh nói rõ thêm.
Cốc Chi Dương ôn tồn đáp :
- Trong lúc ngẫu nhiên tiểu đệ được biết Cổ Trường Khanh sai người đến chỉ điểm cho Kim huynh, tiểu đệ cảm thấy khả nghi vội đi theo đuôi bọn chúng, đến khi vào Lư Sơn thì tiểu đệ vượt lên trước vào Bạch Vân cốc đầu tiên.
Kim Phi Hùng nói :
- Vậy thì tại sao lão dẫn dụ ta vào đây?
Cốc Chi Dương nói tiếp :

- Kim huynh à, Cổ Trường Khanh không hề có hảo ý với Kim huynh đâu, điều này thì chắc Kim huynh cũng biết.
- Cái này thì...
Cốc Chi Dương lại lên tiếng :
- Lão hoàn toàn không biết Cửu Phượng lệnh chủ đã bị phế bỏ hai cánh tay, nên mới bày trò dụ huynh vào nơi hiểm ác.
Kim Phi Hùng chợt hiểu :
- Lão muốn ta liều mạng với Cửu Phượng lệnh chủ phải không?
Cốc Chi Dương gật đầu :
- Đúng vậy, độc kế của lão thật hiểm ác, cho dù ai thắng ai bại đều có lợi cho lão cả. Nhưng mà...
Kim Phi Hùng vội cắt ngang :
- Cốc huynh chẳng phải đã nói lão cho người đến tiếp trợ ta sao? Như vậy chẳng phải là hảo tâm ư?
Cốc Chi Dương đáp :
- Đương nhiên phải có nguyên nhân của nó, bởi vì có kẻ bức bách lão nên lão đành phải cần đến Kim huynh.
Kim Phi Hùng ồ lên một tiếng kinh ngạc rồi nói :
- Ta không được minh bạch lắm.
Cốc Chi Dương cười đáp :
- Ngày mà Kim huynh rời khỏi Kim Lăng, Thần Long đại lạt ma của Thiên Long tự đích thân vào Trung Nguyên tìm đến Kim Lăng, kiếm Kim huynh để đòi Mật Đà thần châu, chuyện này chắc Kim huynh chưa biết phải không?
Kim Phi Hùng giật mình kinh ngạc :
- Thần Long đại lạt ma đích thân vào Trung Nguyên ư?
Cốc Chi Dương đáp :
- Đúng vậy, lão ta vừa đến Kim Lăng đã đến tìm Cổ Trường Khanh đòi gặp Kim đại hiệp, Kim huynh không có ở đó cho nên lão Cổ Trường Khanh hoảng hốt vội phái người đến trợ thủ cho Kim huynh đó.
Thần Long lạt ma đại lạt ma đứng đầu Thiên Long tự, võ công của lão vô địch thiên hạ, lần đầu tiên lão đến Trung Nguyên đương nhiên là chuyện cực kỳ dị thường, nhưng Kim Phi Hùng cũng chẳng thèm lưu tâm đến, chàng đang bận nghĩ tới Cổ Trường Khanh và cái chết bí ẩn của Tần Lĩnh tam quỷ, không rõ kẻ nào có thân pháp lẹ đến độ chàng không đuổi kịp?
Cốc Chi Dương thấy chàng lặng im không đáp, nhìn vẻ mặt, y liền đoán đại một điều gì đó, bèn hỏi Kim Phi Hùng :
- Kim huynh đang nghĩ về Thần Long lạt ma phải không?
Kim Phi Hùng cười khổ :
- Chuyện đến thì sẽ liệu, tiểu đệ không hề nghĩ đến lão trọc đó.
Cốc Chi Dương bất giác buột miệng khen :
- Kim huynh thật đúng là một hảo hán.
Kim Phi Hùng chợt nói :
- Tiểu đệ đang nghĩ đến Cổ Trường Khanh, lão này lúc thiện khi ác lẫn lộn, không rõ dụng tâm ra sao.
Cốc Chi Dương nghiêm giọng :
- Kim huynh nên cẩn thận với lão.
Kim Phi Hùng bỗng bảo y :
- Cốc huynh à, tiểu đệ có chuyện phải đi đến Huyết Minh bang một chuyến.
- Huyết Minh bang ư?
Cốc Chi Dương ngạc nhiên :
- Kim huynh đến Huyết Minh bang có chuyện cần ư?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Ta đến Huyết Minh bang truy xét coi cớ sao bọn chúng đang đêm lại đột nhập vào Lư Sơn hạ độc thủ, sát hại Cửu Phượng lệnh chủ.
Cốc Chi Dương nói :
- Chuyện đó cần gì phải nói, tất cả đều cực kỳ rõ ràng.
Kim Phi Hùng khẽ gật đầu :
- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy, nhưng mà tiểu đệ muốn bắt được chứng cớ để cho Cổ Trường Khanh hết đường chối.

Cốc Chi Dương liền nói :
- Kim huynh có cần tiểu đệ trợ giúp một tay chăng?
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Không dám phiền đến Cốc huynh.
Cốc Chi Dương bảo chàng :
- Huyết Minh bang nhỏ bé như thế, Kim huynh hà tất phải mệt sức.
Kim Phi Hùng vẫn không thay đổi ý định :
- Mỗi người một ngã, hẹn gặp tại Kim Lăng.
Cốc Chi Dương đi rồi, Kim Phi Hùng bất giác cười lạnh :
- Cổ Trường Khanh tuy không có hảo ý với ta, còn dụng tâm của ngươi ra sao? Hừ! Có trời mới biết được.
Nói rồi chàng lắc mình phóng đi.
Đột nhiên một cái bóng vàng rực xẹt tới tựa như sao băng.
Nhìn kỹ lại hóa ra là Dương Ngọc Phượng.
Dương Ngọc Phượng chợt phát hiện ra Kim Phi Hùng, vội đổi hướng chạy lẹ về phía chàng.
Vừa phóng mình tới, nàng lớn tiếng gọi :
- Kim Phi Hùng, Kim Phi Hùng...
Chàng còn chưa kịp đáp lại, đột nhiên thấy có một bóng người mặc trường bào màu huyết dụ lướt tới.
Kim Phi Hùng chăm chú nhìn kỹ thì ra đó là một lão già.
Lão già này chính là Thực Nhân ma tôn, một trong Tứ đại ma tôn lừng danh khắp võ lâm Trung Nguyên.
Dương Ngọc Phượng hấp tấp nói :
- Thực Nhân ma tôn...
Không đợi cho nàng nói hết câu, Thực Nhân ma tôn đã đến trước mặt lớn tiếng nạt nộ :
- Con tiện tỳ kia! Ngươi còn dám chạy nữa không?
Nói rồi lão vung tay như có ý động thủ.
Thấy Kim Phi Hùng đứng đó, lão liền lên tiếng thóa mạ :
- Tiểu tử hôi thối kia, tránh ra tránh ra lẹ lên.
Kim Phi Hùng lòng đang nghĩ tới việc đi Huyết Minh bang nên cũng không muốn sinh sự lôi thôi, liền ôn tồn cười bảo :
- Thực Nhân ma tôn có địa vị tôn quý trong võ lâm, tại sao nỡ bức bách một tiểu nữ phụ tử thúc vong như vậy?
Thực Nhân ma tôn nạt lớn :
- Câm mồm, ngươi dám cả gan xen vào chuyện của lão phu hả?
Kim Phi Hùng thấy lão khinh người vô lối bất giác nổi giận đáp :
- Hừ! Ta xen vào đó, ngươi làm gì được ta?
Thực Nhân ma tôn bực tức thóa mạ :
- Xú tiểu tử, ngươi muốn động thủ hay sao?
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười nói :
- Muốn động thủ thì động thủ, bản nhân đây không hề sợ ngươi đâu.
Thực Nhân ma tôn giận dữ :
- Tiểu tử này to gan thật!
Nói rồi lão vung chưởng tấn công chàng.
Kim Phi Hùng vội đẩy Dương Ngọc Phượng qua một bên :
- Được lắm!
Kim Phi Hùng không buồn tránh né, hữu chưởng cong lại như cái móc câu chụp thẳng vào hổ khẩu của lão.
Thực Nhân ma tôn vô cùng kinh ngạc, không ngờ Kim Phi Hùng lại dám chụp vào cổ tay của lão, bèn giận dữ quát vang :
- Tiểu tử to gan.
Quả nhiên Thực Nhân ma tôn danh bất hư truyền, nhẹ nhàng xoay ngược song chưởng, đập mạnh vào cổ tay của Kim Phi Hùng.
- Bùng...
Một tiếng động dữ dội vang lên.
Hai người giao đấu với nhau một chưởng.

Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo :
- Hừ, bất quá cũng chỉ vậy mà thôi.
Thực Nhân ma tôn thối lui ra xa hơn một trượng, tuy chưa bị chấn thương nhưng nét mặt lộ vẻ kinh hãi.
Bởi vì lão không ngờ rằng công lực của chàng đã tăng tiến hơn lúc ước đấu với Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự rất nhiều.
Dương Ngọc Phượng đứng một bên tuy không nhìn rõ chiêu thế của hai người nhưng cũng mơ hồ nhận thấy lợi thế của Kim Phi Hùng. Nàng bất giác buột miệng khen :
- Hay lắm!
Nàng đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng thần thái cực kỳ nể phục.
Thực Nhân ma tôn thấy vậy nộ khí quát lớn :
- Tiểu tử này mất mạng trước rồi sẽ đến ngươi đó.
Dương Ngọc Phượng chế nhạo :
- Hí hí cái lão già đầu bự không biết xấu hổ, ngươi chết tới nơi rồi đó.
Thực Nhân ma tôn càng thêm tức khí, giận dữ gầm lên :
- Hãy tiếp một chiêu của lão phu đây nữa.
Kim Phi Hùng cười mỉa :
- Trăm chiêu cũng chẳng sao!
Binh...
Bùng...
Những âm thanh kinh hồn vang lên, cát đá bay mù mịt khắp trời.
Mấy chiêu đầu còn có thể phân biệt được rõ ràng.
Dần dần hai người càng đánh càng lẹ, hai cái bóng quay cuồng, không sao phân biệt được nữa.
Trận giao đấu quả nhiên ác liệt vô cùng.
Dương Ngọc Phượng hoa mắt, hai bàn tay bất giác ướt đẫm mồ hôi.
Bởi vì nàng biết rằng trận ác đấu này sinh tử chỉ trong nháy mắt mà thôi.
Trong thoáng chốc hai người đã giao thủ hơn năm chục chiêu.
Đột nhiên Thực Nhân ma tôn lớn tiếng quát :
- Tiểu tử hãy coi chừng.
Nói xong chưởng thế của lão đột ngột chậm lại, rồi lộn người bay ngược ra sau hơn một trượng.
Kim Phi Hùng đang lúc hứng chí cũng cao giọng nói :
- Lão ma kia sợ rồi hả?
Thực Nhân ma tôn lạnh lùng :
- Sợ hả? Lão phu sẽ lấy cái mạng của ngươi đó.
Nói đoạn lão vung song chưởng đẩy tới.
Một luồng hàn phong cực kỳ lạnh lẽo ập về phía Kim Phi Hùng. Kèm theo luồng hàn phong lạnh lẽo là một mùi hôi nồng nặc bốc lên.
Kim Phi Hùng không khỏi kinh ngạc, vội vàng ngưng tụ chân khí, vận công chờ đợi.
Cái đầu to lớn của lão lắc qua lắc lại, khuôn mặt tròn xoe quái dị đỏ như lửa lúc nãy cũng trở nên xanh ngắt, hai luồng nhãn quang chiếu ra tia nhìn hết sức lạnh lùng, khiến cho ai thấy cũng phải rùng mình ớn lạnh.
Đồng thời thân hình lùn tịt của lão từ từ tiến tới. Kim Phi Hùng biết rằng lão đã dùng đến sát chiêu, nhưng mà chàng không rõ đây là công phu độc môn quái dị gì.
Thực Nhân ma tôn bất ngờ hét lớn :
- Tiếp chiêu!
Kim Phi Hùng không dám coi thường, hội tụ công lực vào tả chưởng, hữu thủ thoáng di động, tả chưởng hơi nhích lên đập mạnh vào đại huyệt Trung đình lanh lẹ phi thường.
Thực Nhân ma tôn thấy vậy nghiến răng quát lớn :
- Cuồng đồ ngạo mạn, muốn chết.
Binh...
Kim Phi Hùng cảm thấy một luồng khí lạnh tựa như băng giá chạm vào tay mình rồi đi vào trong nội thể.
Thực Nhân ma tôn ngửa mặt lên trời cười lên một tràng dài đoạn lùi ra sau hai trượng, vẻ mặt vô cùng đắc ý.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :
- Cười cái gì hả lão quái vật?

Thực Nhân ma tôn vẫn cười cuồng ngạo không dứt.
Lát sau lão mới lạnh lùng đáp :
- Tiểu tử ngu ngốc. Ha ha ha... Ngươi đã trúng phải Âm Hàn độc chưởng của lão phu, nội trong ba ngày huyết khí đóng thành băng. Thử hỏi ngươi còn sống được nữa không? Ha ha...
Tiếng cười quái dị lồng lộng vang lên trong không trung, rồi lão bay mình ra xa hơn mười trượng, bóng áo màu huyết dụ chớp mắt đã mất hút ở phía xa.
Kim Phi Hùng chợt há hốc miệng, đứng ngây người tại chỗ?

Hồi 20

Mê hạng yêu phi

Lạp Thủ Ngọc Quan Âm Dương Ngọc Phượng nghe thấy lời Thực Nhân Ma Tôn nói lại thấy Kim Phi Hùng có thần sắc hơi khác lạ, vội lao tới la lên thất thanh :
- Kim thiếu hiệp, Kim thiếu hiệp.
Trong lòng chàng đang suy nghĩ nên cũng tùy tiện hỏi lại :
- Có chuyện gì vậy?
Dương Ngọc Phượng thấy tâm thần bất định của chàng nên càng kinh hãi, vội hỏi chàng :
- Chàng... chàng không sao hả?
Kim Phi Hùng ồ lên một tiếng rồi nói :
- Bây giờ Thực Nhân Ma Tôn đi rồi! Đâu còn chuyện gì nữa. Cô nương cũng có thể đi được rồi đó.
Nói rồi chàng bước ra khỏi ngọn núi, đi lẹ bước.
Dương Ngọc Phượng vội đuổi theo gọi :
- Kim... chàng thấy... thấy trong người ra sao?
Kim Phi Hùng vừa đi vừa nói :
- Ta... ta làm sao? Cô nương được vô sự rồi mà.
Dương Ngọc Phượng bối rối đáp :
- Nhưng... nhưng mà chàng có chuyện.
Kim Phi Hùng vẫn không quay đầu lại :
- Ta có việc gì hả?
Dương Ngọc Phượng đuổi theo ngang hàng với chàng, đoạn dịu dàng bảo :
- Chàng đã bị trúng độc chưởng của lão ma, cớ sao lại nói là vô sự?
Kim Phi Hùng cười nhạt :
- Chuyện này ta đâu hề lưu tâm đến.
Giọng nàng có vẻ quan tâm lo lắng :
- Chưởng phong âm hàn của lão là loại công phu tuyệt độc trên thiên hạ đó.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Không sao cả!
Dương Ngọc Phượng hỏi vặn lại :
- Tại sao chàng nói là không sao?
Kim Phi Hùng thấy nàng cứ đi theo bên cạnh, bất giác không vui nói :
- Dương cô nương à! Tại hạ trúng thương mà không chữa trị thì cũng đâu có quan hệ gì đến cô nương.
Dương Ngọc Phượng giận dỗi nói :
- Nhưng mà, nhưng mà do ta gây ra.
Kim Phi Hùng bực bội hỏi :
- Tại sao lão lại đuổi theo cô nương?
Dương Ngọc Phượng vội nói :
- Tiểu muội chạm mặt với lão ma nơi hiệp lộ, lão bức bách tiểu muội đưa Ma cô hiến thọ đồ, cho nên mới...
Nhắc đến bức họa đồ, Kim Phi Hùng liền bảo nàng :
- Cô nương, tại hạ không hề có ý trách cứ cô nương đâu.
Dương Ngọc Phượng lo lắng :
- Như vậy càng khiến tiểu muội áy náy hơn.
Kim Phi Hùng vội xua tay :
- Cho dù tại hạ có chết ngay tức khắc cũng không bao giờ oán trách cô nương đâu, hơn nữa ta đâu có bị sao.
Nào ngờ Dương Ngọc Phượng càng thêm quan tâm :
- Hu... hu...
Nàng lao vào lòng Kim Phi Hùng cất tiếng khóc nức nở :
- Chàng... chàng có mệnh hệ gì...!

Kim Phi Hùng cực kỳ lúng túng, đưa tay run rẩy đặt nhẹ lên vai nàng, rồi nhẹ nhàng khuyên giải :
- Dương cô nương, nàng làm sao vậy? Đừng, đừng khóc nữa mà.
Dương Ngọc Phượng hạ giọng thì thầm :
- Chàng nên kiếm một nơi yên tĩnh để trị liệu thương thế.
Kim Phi Hùng cười khổ :
- Tại hạ đã nói rồi, đâu có chuyện gì phải lo.
Dương Ngọc Phượng vẫn cố chấp :
- Hừ! Chàng lừa ta!
Kim Phi Hùng nghe vậy cũng không biết nói sao cho được.
Chàng lui ra sau hai bước, lắc hai tay nói :
- Ta quả thực đâu có thọ thương, cô nương không tin sao?
Dương Ngọc Phượng thoáng hờn giận :
- Chàng thực là người ngang bướng, thử vận công cho ta xem.
Kim Phi Hùng nói :
- Không phải là ta ngang bướng...
Dương Ngọc Phượng chợt nắm lấy áo chàng, nghiêm giọng nói :
- Nếu như cái lão ma đó không hạ độc thủ, thì ta để cho chàng đi ngay lập tức.
Kim Phi Hùng đành nhượng bộ :
- Được rồi, bây giờ cô nương bảo ta phải làm gì?
Dương Ngọc Phượng ấn chàng ngồi xuống rồi bảo :
- Chàng vận công thử coi!
Rồi nàng cũng tự động ngồi xuống đối diện với chàng.
Đoạn lại nói tiếp :
- Ban đầu thử xem có độc hay không, sau đó coi có vết thương nào không?
Chàng liền ngồi xuống vận công tụ khí, vẫn thấy thông suốt, không hề có chút trở ngại nào cả.
Dương Ngọc Phượng chú mục nhìn chàng hồi lâu không chớp.
- Ha ha...
Kim Phi Hùng cất tiếng cười sảng khoái :
- Đa tạ hảo ý của cô nương, như vậy thì nàng an tâm rồi đó.
Dương Ngọc Phượng ngạc nhiên :
- Ồ, lẽ nào lão ma đầu kiếm cớ nói vậy để chạy trốn hả?
Kim Phi Hùng không dám nói thực chuyện của mình cho nàng, nên bảo :
- Tại hạ cáo từ.
Không ngờ Dương Ngọc Phượng lại nói :
- Cáo từ cái gì? Ta phải đi cùng với chàng mới được.
Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên :
- Nàng đi đâu mới được chứ?
Dương Ngọc Phượng điềm nhiên đáp :
- Chàng đi đâu ta theo đó.
Kim Phi Hùng nhíu mày :
- Như vậy đâu có được.
Dương Ngọc Phượng cao giọng nói :
- Có gì mà không được hả?
Kim Phi Hùng sốt ruột :
- Tại hạ có việc phải đi đến Xích Phụng Lĩnh.
Dương Ngọc Phượng nói lớn :
- Nơi đó có gì mà ghê gớm đâu, Huyết Minh bang làm sao dọa nạt được ta.
Kim Phi Hùng cười khổ :
- Dương cô nương cớ sao cứ phải đòi đi cùng với tại hạ?
Dương Ngọc Phượng trề môi :
- Bởi vì ngươi thọ thương mà!
Kim Phi Hùng nhếch môi cười đáp :
- Vừa rồi ta đã thử rồi, chẳng lẽ cô nương còn chưa tin hay sao?
Dương Ngọc Phượng vẫn nói cứng :

- Ta phải đi với ngươi trong ba ngày mới được.
Kim Phi Hùng ngơ ngác :
- Tại sao vậy?
- Bởi vì Thực Nhân Ma Tôn nói là chất độc sau ba ngày mới phát tác.
Kim Phi Hùng hỏi :
- Còn nếu như sau ba ngày mà không có chất độc phát tác thì cô nương tính sao?
Dương Ngọc Phượng ngẩng đầu lên khẽ nói :
- Đến lúc đó thì ta sẽ không quấy rầy chàng nữa.
Kim Phi Hùng nhất thời cứng họng không biết nói sao cho được.
Dương Ngọc Phượng hạ giọng nói :
- Ngươi thử nghĩ xem, nếu như trong ba ngày có xảy ra chuyện gì thì ai lo lắng cho ngươi được.
Nói rồi mắt nàng lại nhòa lệ trông vô cùng thương tâm.
Kim Phi Hùng liền đáp :
- Được rồi, được rồi, chúng ta sẽ cùng đi, nhưng nàng không được khóc nữa.
Dương Ngọc Phượng liền gạt lệ mỉm cười nói :
- Chàng đáp ứng rồi phải không? Vậy thì chúng ta cùng đi.

Một ngày kia, hai người đến bên Cửu Giang khẩu, lúc này màn đêm đã buông xuống, ánh đèn lung linh chiếu sáng khắp nơi. Tổng đàn của Huyết Minh bang ở Xích Phụng Lĩnh ở bên bờ đối diện với Cửu Giang khẩu, nhưng do đêm tối nên không có thuyền qua sông.
Hai người đành phải kiếm một khách điếm ở bên sông để nghỉ qua đêm.
Kim Phi Hùng ở bên góc phòng phía đông còn Dương Ngọc Phượng ở bên nội thất phía tây.
Thời gian ước chừng vào khoảng canh hai.
Kim Phi Hùng vận khí hành công đã xong, đang định nằm xuống nghỉ ngơi.
Thốt nhiên một tiếng động lạ vang lên phía tây phòng, một tiếng kêu kinh ngạc vang liền rồi chợt tắt lịm, mọi vật trở lại yên tịnh như cũ.
Kim Phi Hùng thầm la lên một tiếng, bật dậy khỏi giường, lao ra ngoài.
Dưới ánh trăng, đột nhiên có một bóng người lướt nhẹ qua.
Chàng vội đến trước cửa phòng của Dương Ngọc Phượng lớn tiếng gọi :
- Dương cô nương, Dương cô nương...
Không hề có tiếng trả lời, bên trong lặng ngắt như tờ.
Kim Phi Hùng càng thêm kinh ngạc, vội vàng đẩy cửa bước vào :
- Ủa!??
Chăn mền gối lộn xộn tứ tung mà không hề thấy bóng Dương Ngọc Phượng trên giường.
Chàng biết có sự không lành xảy ra, vội vàng đuổi theo bóng đen.
Bên sông vắng tanh, chẳng hề có một bóng người.
Bóng trăng chiếu lấp lánh, dòng nước lững lờ trôi.
Trước mặt chàng đột nhiên hiện ra một nhánh sông rộng cản đường.
Bốn phía không có một bóng người.
Kim Phi Hùng cực kỳ lo lắng thầm trách :
"Vạn nhất Dương Ngọc Phượng bị người ta bắt cóc thì mình không biết phải làm sao đây?"
Mà trước mặt chàng không có một ai thì biết tìm kiếm ở đâu?
Đang lúc chàng bối rối thì bỗng nhiên...
Bõm bõm...
Bất ngờ có tiếng mái chèo khua nước từ phía giữa sông vọng lại.
Kim Phi Hùng chợt ngồi thụp xuống ẩn mình chờ đợi động tĩnh.
Dưới ánh trăng một con thuyền nhỏ lao tới lẹ như mũi tên, trên chiếc thuyền có hai nữ nhân vừa chèo thuyền vừa cười nói.
Một người chợt lên tiếng :
- Thất muội tính tình cao ngạo, rõ ràng là chúng ta đến tiếp ứng mà không chịu đến chờ ở bờ sông.
Giọng một nữ nhân khác lại nói :
- Thất muội cứ cao ngạo như vậy, e rằng Vạn Hoa hội của chúng ta có ngày bị xoá sạch khỏi giang hồ.

Kim Phi Hùng không khỏi ngạc nhiên :
- Vạn Hoa hội ư?
Vạn Hoa hội nguyên là một bang hội thuộc miền hạ lưu Đại Giang, Hội chủ được người giang hồ gọi là Bách Hoa nương tử Trình Đào. Người này cũng có chút uy danh trên giang hồ.
Chàng còn đang nghĩ ngợi thì chiếc thuyền đã đến sát bờ.
Nữ nhân lên tiếng đầu tiên lại nói :
- Lúc trời còn sáng thấy tiểu cô nương đó tựa như cũng có võ công đó mà, hèn chi mà đại tỷ lại xem trọng ả.
Rồi có tiếng người nói tiếp :
- Nhưng mà ả cùng đi với một tiểu tử ngốc nghếch.
Chuyện này rõ ràng là nói đến Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng.
Tiếng người lại vang lên :
- Có lẽ tiểu tử đó là gia nhân của tiểu cô nương.
Chợt có tiếng cười cất lên :
- Hà hà...
Người ngồi sau bèn nói :
- Hai người vào chung một khách điếm thì đâu có chi hay ho, ta dám chắc rằng chỉ cần đến sáng mai thôi. Xử nữ khuê các sẽ trở thành hiền phụ trẻ mà thôi.
Tiếp đó chiếc thuyền nhỏ chợt quay đầu lại, đi ra xa dần xa dần.
Kim Phi Hùng càng thêm lo lắng không yên.
Chàng không hề biết công phu lội nước, hơn nữa tưởng gần mà lại cực kỳ xa, từ nơi chàng đứng đến chỗ chiếc thuyền ít nhất cũng là cách xa năm chục trượng.
Sở dĩ chàng nghe được lời nói của bọn họ là nhờ vào thính giác cực kỳ tinh nhạy và nội công thâm hậu mà thôi.
Khoảng cách năm chục trượng đối với thuật khinh công tuyệt diệu của chàng thì chẳng phải là khoảng cách xa lắm.
Nhưng mà vạn nhất bọn họ biết thủy tính, lật thuyền giữa sông thì chàng làm sao mà thoát được.
Lúc đầu chàng định để cho bọn họ đi qua rồi sau đó mới ra tay bắt gọn để hỏi rõ mọi chuyện.
Nhưng bây giờ con thuyền đã chuyển đi mất rồi.
Đã biết được địa điểm rồi thì cứ mặc sức cho bọn chúng muốn đi đâu thì đi.
Chàng nóng lòng cứu Dương Ngọc Phượng nên thi triển khinh công tận lực tung mình vọt đến giữa đám lau sậy cách bờ hơn mười trượng, song vẫn không thấy bóng dáng chiếc thuyền nào cả.
- Ồ...
Chàng bỗng la lên một tiếng ngạc nhiên vì nơi đây chỉ là một thủy vực rộng hơn trăm trượng, một nửa là bãi lau sậy um tùm, rậm rạp, còn nửa kia là một vũng lầy đặc sệt.
Qua hết thủy vực này chàng mới đến được một mũi đất nhô ra giáp sông.
Nơi này có để một chiếc thuyền nhỏ.
Kim Phi Hùng cực kỳ mừng rỡ, vội vàng lao mình tới sát mé sông.
Dưới ánh trăng chiếu vào trên mạn thuyền, hiện lên bốn chữ "Vạn Hoa Hiệu".
Đang lúc chàng định lên thuyền, chợt từ phía trong có tiếng khua nước vang lên.
Kim Phi Hùng vội lui ra phía sau tránh mặt.
Trên thuyền có năm nữ nhân đang ngồi đàm luận về chuyện gì đó.
Kim Phi Hùng chợt nghĩ :
- Mình không biết thủy tính lại không rành thủy lộ, nếu như đột ngột chèo thuyền đi ra thì đâu có ai giúp đỡ cho được.
Nghĩ vậy chàng đột nhiên lắc mình vọt lên trên chiếc thuyền mới đến, lên tiếng quát :
- Đứng lại!
Tiếp đó chàng lại nạt lớn :
- Mau chèo thuyền lại đây.
Năm nữ nhân nọ sợ hãi vội chèo đến bên mũi đất lộ thiên, miệng lắp bắp :
- Dạ... dạ...
Kim Phi Hùng lớn tiếng nạt nộ :
- Các ngươi nghe đây, ta hỏi câu nào phải trả lời câu đó, mà ta hỏi ai thì người đó mới được trả lời.
Năm người vội đứng xếp thành hàng chữ nhất đối diện với chàng.

Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào người thủ lĩnh hỏi :
- Khi nãy ta nghe các người nhắc đến Hồng Mao cảng! Hồng Mao cảng là cái gì?
Nữ nhân kia vội đáp :
- Hồng Mao cảng là nơi Vạn Hoa hội chúng tôi hành sự...
Kim Phi Hùng lại chỉ vào người thứ hai :
- Tối hôm nay các ngươi đã bắt cóc một người phải không?
Người này vội đáp :
- Ta không biết.
Kim Phi Hùng lớn tiếng :
- Ngươi không biết hả?
Người đó lại lên tiếng đáp :
- Nhưng cũng có thể biết được.
Kim Phi Hùng hơi ngạc nhiên :
- Tại sao vậy?
- Bởi vì hai ngày nữa Trang chủ sẽ đến, đây là quy củ mà.
Kim Phi Hùng hỏi lại :
- Trang chủ là người nào?
Nữ nhân đó đáp ngay :
- Cổ trang chủ là người quen của Vạn Hoa hội chủ, mỗi tháng đều đến đây vài lần, mỗi lần lưu lại hai ngày, ngoài Hội chủ phải đích thân chiều chuộng, còn phải có thêm một đại cô nương nữa.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Cổ trang chủ lẽ nào lại là Cổ Trường Khanh?"
Nghĩ vậy nên chàng vội điểm mặt người thứ ba :
- Ngươi nói mau, Cổ trang chủ có phải là Cổ Trường Khanh trong Phụng Lăng trang không?
Nữ nhân bị điểm mặt vô cùng khiếp sợ, hai chân mềm nhũn, té phịch xuống đất.
Nữ nhân đầu lĩnh vội bảo :
- Đại vương gia à! Người đó nhát gan lắm, để tiện tỳ nói thay cho. Cổ trang chủ quả đúng là Cổ Trường Khanh.
Kim Phi Hùng thầm nghiến răng bực tức :
- Lão quả nhiên là như thế.
Nghĩ đoạn chàng chỉ vào nữ nhân thứ tư hỏi tiếp :
- Làm sao các ngươi biết được lão sắp tới?
Nữ nhân đó vội đáp :
- Hai ngày trước có người đến nói Cổ trang chủ phải tạm lưu tại đây mấy ngày để trốn cái lão Thần lạt ma gì gì đó.
Kim Phi Hùng biết rằng bọn chúng không hề nói dối.
Rồi chàng ra lệnh cho bọn chúng :
- Các ngươi mau quay thuyền trở về Hồng Mao cảng, nếu như có ai tra vấn thì các ngươi phải tự ứng phó với bọn họ.
Đột nhiên một con thủy điểu bay lướt qua đầu bọn họ lao thẳng lên không trung.
- Các ngươi xem đây!
Vừa nói chàng vừa vung tả thủ, năm ngón tay xòe ra cực kỳ thần tốc, chụp lấy con thủy điểu đang định bay lên cao.
- Bụp...
Con thủy điểu trong chớp mắt đã nằm gọn trong tay chàng.
Năm nữ nhân nọ sợ sệt trố mắt ra nhìn thủ pháp vô thượng của chàng.
Kim Phi Hùng mỉm cười nói :
- Ha ha, các ngươi tự tin mình có thể chạy nhanh như con thủy điểu này không?
Năm người lặng thinh không đáp, mặt có vẻ sợ hãi.
Kim Phi Hùng trầm giọng :
- Quay thuyền về cảng mau.
Năm người răm rắp nghe lệnh, vội quay thuyền chèo về bên kia.
Kim Phi Hùng cũng lẹ làng ẩn mình vào giữa khoang thuyền, đôi mắt không hề bỏ qua cử động của năm nữ nhân nọ.

Chiếc thuyền nhỏ lướt đi trên mặt sông, không đầy lát sau chợt thấy ánh đăng quang đỏ chói nhấp nháy trên sông, thì ra là một chiếc thuyền nhỏ khác đang tiến lại gần.
Người trên chiếc thuyền kia cao giọng hỏi :
- Gió từ đâu thổi tới?
Nữ nhân cầm đầu liếc nhìn Kim Phi Hùng rồi đáp :
- Từ miệng nhị hải long vương mà ra.
Lại có tiếng hỏi khác :
- Lôi thanh có mấy tiếng?
Nữ nhân liền đáp :
- Tây phương nhị thanh Đông phương tam phùng.
Tiếng bên thuyền kia vọng vang :
- Các vị qua mau đi.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
- Ai ngờ một Vạn Hoa hội nhỏ bé mà tổ chức phiền phức như vậy, phòng thủ thật là nghiêm mật, nếu như lúc nãy ta đơn độc vượt sông, e rằng không dễ dàng đến được sào huyệt của bọn chúng.
Chợt lại nghe có tiếng quát hỏi vọng tới.
Nữ nhân cầm đầu lại đối đáp cực kỳ lưu loát.
Lần này con thuyền phải lách qua đoạn sông hẹp, lại nghe có tiếng thiết sắt chạm vào nhau, có lẽ trong đoạn sông này có bố trí những vật cản không cho thuyền lạ đột nhập.
Lát sau phía trước mặt Kim Phi Hùng hiện ra một tòa nhà đen sì, kiến trúc tựa như một cung điện.
Trước cánh cổng lớn có dựng bốn cây cột chia làm hai bên, phía trên đỉnh cột là hai lá hắc kỳ thêu hình con ngô công (rết) màu trắng bay phần phật trong gió, còn hai cây cột kia có treo hai chiếc khí từ đăng long tỏa ánh sáng tím ngắt xuống phía dưới, trông có vẻ rợn người lạnh gáy.
Chiếc thuyền lớn còn cách bờ không bao xa.
Chỗ gọi là bờ sông là một nơi cách cánh cổng lớn hơn mười trượng có một cây trụ đá làm nơi cột thuyền.
Kim Phi Hùng biết rằng nơi đây không còn thủy lộ nữa.
Thế là chàng nhẹ như chớp lia tay điểm vào Thùy huyệt của năm nữ nhân, rồi nhún mình bay vọt đến chỗ cột cờ ẩn mình.
Vạn Hoa hội canh phòng hết sức cẩn mật.
Kim Phi Hùng tuy xẹt thẳng lên bờ như luồng điện, song cũng làm kinh động đến người trực đêm.
Keng keng...
Tiếng hiệu báo động vang lên liên hồi náo động màn đêm.
Tòa nhà Hồng Mao cảng sáng rực ánh đèn.
Kẹt...
Cánh cửa lớn đột nhiên mở rộng ra, tám yêu phụ mặt hầm hầm xuất hiện.
Kim Phi Hùng thấy vậy biết rằng không thể nào ẩn thân được nữa, lập tức vung thế phù vân lạc ảnh đứng sừng sững cách cánh cửa chừng một trượng.
Tám yêu nữ vừa thấy chàng vội vã rút đoản kiếm lăm lăm trên tay đang định xông tới vây chàng.
Kim Phi Hùng lớn tiếng nạt nộ :
- Kẻ nào là Trình Đào?
Tám nữ nhân đứng ngẩn người ngạc nhiên.
Một thiếu nữ vận áo hồng lớn tiếng quát :
- Tiểu tử ngông cuồng nào dám động đến danh hiệu của Hội chủ hả?
Kim Phi Hùng trầm giọng lạnh lùng hỏi :
- Là ngươi đó phải không?
Thiếu nữ áo hồng cười lớn :
- Tiểu tử không tròng kia, cô nương đây là Trung lộ hộ pháp mà thôi.
Kim Phi Hùng nạt lớn :
- Kêu Trình Đào ra đây!
Thiếu nữ áo hồng không biết lai lịch của Kim Phi Hùng nên tức giận đáp :
- Ngươi không đáng gặp Hội chủ của chúng ta.
Nói rồi ả vung đoản kiếm trong tay ra hiệu cho bảy người kia.
- Bắt lấy hắn!
Bỗng nhiên có tiếng gọi lớn :

- Ngưng tay...
Tiếng hét từ trong vọng ra, tiếp đó là hai thiếu nữ áo xanh đi ra, phía sau là một nữ nhân áo đen.
Nữ nhân này vận kình trang đen tuyền, đôi mắt to đen láy nhìn đăm đăm vào Kim Phi Hùng không chớp.
Tám nữ nhân đầu tiên thấy vậy vội lui sang hai bên rồi đồng thanh hô lớn :
- Tham kiến nhị Hội chủ.
Nữ nhân áo đen vội khoát tay :
- Miễn lễ.
Rồi chậm rãi bước ra mỉm cười nói với Kim Phi Hùng :
- Ta là Nhị hội chủ của Vạn Hoa hội, họ Liễu tên Diệp Thanh, chẳng hay cao danh quý tánh của các hạ là gì?
Kim Phi Hùng không đáp lại mà lạnh lùng nói :
- Ngươi có thể quyết định chuyện của Vạn Hoa hội?
Liễu Diệp Thanh thoáng nhíu mày :
- Ta là Nhị hội chủ, đương nhiên có thể quyết định được.
Kim Phi Hùng gật gù :
- Tốt lắm, vậy thì hãy giao cô nương áo vàng lại cho ta trước đã.
Liễu Diệp Thanh giật mình kinh ngạc, quay sang hỏi hai tỳ nữ :
- Có chuyện này ư?
Hai tỳ nữ áo xanh không đáp, khẽ cúi đầu lặng im.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Ta xem ngươi dường như không biết các chuyện của Vạn Hoa hội thì phải.
Liễu Diệp Thanh ngây người một lát, đoạn nói :
- Thuộc hạ của bản hội rất nhiều, ngoài người Hội chủ có Bát đại thuyền sư, và có chưởng đại tiểu tổ nên chẳng có...
Kim Phi Hùng nóng nảy cắt ngang :
- Hừ! Ta không cần biết, ngươi có giao người ra hay không? Nói mau!
Lời nói của chàng lạnh lẽo ghê hồn, có ẩn chứa uy lực vô biên.
Liễu Diệp Thanh đưa mắt ra hiệu cho thiếu nữ áo xanh :
- Mời thất huyền sư đến đây.
Thiếu nữ áo xanh đi rồi, Liễu Diệp Thanh bèn quay lại bảo chàng :
- Các hạ đang đêm vô cớ xông vào quấy động bản hội, bức bách người ta, không hiểu là theo quy củ giang hồ hay là cố tâm khiêu chiến?
Kim Phi Hùng lạnh lùng quát :
- Câm mồm! Bình sanh ta không biết tới cái quy củ thối tha đó.
Liễu Diệp Thanh lộ vẻ không vui :
- Nếu vậy thì các hạ không phải là người trong võ lâm.
Kim Phi Hùng nạt nộ :
- Ai là đồng đạo với bọn ngươi, ta chỉ cần các ngươi giao cô nương đó ra đây.
- Hứ, nếu như ta không giao a đầu đó ra đây thì làm gì ta?
Thanh âm vừa dứt, một nữ nhân từ phía trong lao ra lẹ như điện xẹt, nhẹ nhàng ung dung cúi mình nói với Liễu Diệp Thanh :
- Thất đại thuyền sư Hồng Hạnh khấu đầu tham kiến Nhị hội chủ.
Liễu Diệp Thanh ôn tồn hỏi :
- Thất muội hôm nay xuất cảng phải không?
Hồng Hạnh kiêu ngạo không đáp mà quét tia mắt sắc lạnh bực tức vào Kim Phi Hùng :
- Ủa, ta tưởng ai chớ! Hóa ra là tiểu tử quái dị.
Kim Phi Hùng cố nén giận đưa tay nắm chuôi kiếm rồi trầm giọng bảo y thị :
- Chuyện tối qua do ngươi gây ra phải không?
Hồng Hạnh vênh mặt đáp :
- Đúng thế, cô tổ tám đời nhà ngươi gây ra đó, thế nào? Bộ không phục hả tiểu tử ngu ngốc kia.
Kim Phi Hùng giận run người, nhưng cố nén lại, giọng tức giận :
- Bây giờ ngươi có giao người ra cho ta không?
Hồng Hạnh cười nhạt :

- Đâu có dễ dàng như vậy, cô cô của ngươi coi thử ngươi có cái quái gì mà dám phách lối dọa người như thế?
Kim Phi Hùng cực kỳ tức nộ, trầm giọng nạt lớn :
- Binh khí của tại hạ xuất ra khỏi vỏ không thấy máu tươi quyết không chịu thu vào đâu.
Hồng Hạnh ngạo nghễ nói :
- Cô cô ngươi cũng có cái lệ như vậy đó.
Dứt lời ả vung đôi Xích liên chùy múa vèo vèo mấy đường, khí thế thập phần uy mãnh, miệng quát vang :
- Ngươi muốn người hay là muốn nếm thử Xích liên chùy.
Kim Phi Hùng nội giận :
- Ta cần cái mạng của ngươi.
Liền đó...
Bịch...
- Úy da...
Người của Vạn Hoa hội mặt mày tái xanh, la hoảng lên một tiếng.
Thân hình của Hồng Hạnh đổ nhào xuống đất, máu tươi tuôn ra xối xả, cái đầu ả lăn lông lốc dưới đất.
Tu La đoạn kiếm đã nằm gọn trong vỏ.
Kim Phi Hùng xuất thủ nhanh không thể tả xiết, ngay cả những kẻ đứng đó cũng không biết chàng rút kiếm xuất chiêu lúc nào. Ai nấy đều trợn mắt kinh hãi trước thủ pháp tuyệt diệu của chàng.
Kim Phi Hùng lạnh lùng nói với Liễu Diệp Thanh :
- Dựa vào thế kiếm của tại hạ chẳng biết có khiến Vạn Hoa hội giao người ra được chưa?
Liễu Diệp Thanh chớp mắt, giọng buồn rầu hỏi :
- Các hạ phải chăng là Thanh Y Tu La mà giang hồ truyền ngôn?
Kim Phi Hùng thản nhiên đáp :
- Cứ coi như là đúng đi!
Liễu Diệp Thanh gật gù :
- Quả nhiên danh bất hư truyền.
Nói xong liền quay sang bảo thiếu nữ áo xanh :
- Ngươi hãy đi mời Hội chủ đến đây.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Ngươi đã không thể quyết định, quả nhiên không hổ thẹn là người thức thời.
Liễu Diệp Thanh buông tiếng thở dài, lặng im không đáp.
Phía trong chợt có thanh âm lảnh lót vang lên, mười hai cặp đèn lồng bọc lụa màu vàng rực, xếp thành hai hàng, phía sau có bốn nữ nhân cầm lộng vàng, phía dưới chiếc lộng có một nữ nhân tuổi chừng tam tuần, mình vận y phục xanh chầm chậm đi ra.
Nữ nhân này da mặt trắng trẻo, đôi mày cong như vầng trăng, thập phần xinh đẹp. Cặp mắt long lanh, tuy nhiên vẻ đẹp có phần ẩn chứa một chút tà khí.
Liễu Diệp Thanh vội lui sang một bên, cung kính cúi đầu thi lễ :
- Tiểu muội tham kiến Hội chủ.
Thiếu phụ áo xanh đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng rồi dịu dàng cất tiếng hỏi :
- Các hạ là Thanh Y Tu La Kim đại hiệp?
Kim Phi Hùng giọng lạnh như băng :
- Không sai, ngươi là Trình Đào?
Mấy nữ nhân đứng sau Trình Đào bất giác run lên định xông tới trước.
Trình Đào mỉm cười mà không hề giận dữ :
- Chúng ta đâu phải là ngoại nhân, mời đại hiệp vào trong đại sảnh dùng trà.
Kim Phi Hùng quát lớn :
- Không cần, mau giao Dương cô nương ra đây cho ta.
Trình Đào tươi cười quay đầu lại bảo :
- Mau kêu Thất đại thuyền sư dẫn Dương cô nương ra đây.
Kim Phi Hùng chỉ vào thi thể của Hồng Hạnh rồi nói :
- Bách Hoa nương tử, chỉ vì ta đã trừng phạt kẻ gây ra chuyện này rồi, cho nên cũng không muốn bức bách ngươi làm chi. Nhưng mà lần sau nếu thủ hạ ngươi còn dám động đến ta thì chớ trách thủ đoạn của Thanh Y Tu La tàn độc.

Trình Đào thấy thuộc hạ yêu dấu của mình bị phơi thây giữa đường, đầu một nơi mình một ngả, bất giác biến sắc mặt.
Nhưng ả vẫn cố gắng nhẫn nhục nói với Kim Phi Hùng :
- Đây chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi, nhưng mà...
Vừa lúc đó bốn nữ nhân đã khiêng Dương Ngọc Phượng đang bị trói ra.
Trình Đào vội đổi giọng :
- Cởi trói cho người ta mau lên!
Dương Ngọc Phượng thấy Kim Phi Hùng liền bảo chàng :
- Hừ, bọn chúng dùng Mê hồn hương...
Nói rồi nàng liền tung mình ra đứng sau lưng Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng từ tốn nói với Bách Hoa nương tử :
- Lần này ta giết Hồng Hạnh, còn ngươi trói Dương Ngọc Phượng nên kể như là hòa, không ai nợ ai cả.
Trình Đào cười nói :
- Kim đại hiệp à, hôm nay Hà bá gặp Long vương, chúng ta đều là người một nhà cả mà.
Kim Phi Hùng nghe vậy bất giác cất tiếng cười lạnh :
- Ý ngươi muốn nói đến Cổ Trường Khanh?
Trình Đào mỉm cười :
- Há chẳng phải như vậy sao? Cổ trang chủ...
Kim Phi Hùng nộ khí hét vang :
- Câm mồm!
Rồi chàng nghiến răng nói gằn từng tiếng :
- Đợi ta nắm được chứng cớ đầy đủ sẽ cho bọn ngươi nếm mùi của Tu La thần kiếm.
Trình Đào ngây người kinh ngạc :
- Kim thiếu hiệp nói cái gì lạ vậy?
Kim Phi Hùng nói thẳng với ả :
- Hy vọng ngươi chuyển lời cho Cổ Trường Khanh biết chuyện, thôi chúng ta đi.
Nói rồi chàng kéo tay Dương Ngọc Phượng lui xuống bậc đá, rồi phóng mình phi thân lên thuyền.
Trình Đào hậm hực nói :
- Đã như vậy chuyện này còn chưa xong đâu.
Kim Phi Hùng lạnh lùng :
- Lần này Thanh Y Tu La còn hạ thủ lưu tình đó, nói cho ngươi biết, chẳng phải ta từ bi đâu, mà để cho ngươi sống về nói lại với Cổ Trường Khanh lời của ta.
Trình Đào cũng cười lạnh :
- Thanh sơn biến đổi, lục thủy thường thay, song Vạn Hoa hội sẽ không quên món nợ này đâu, chuyện tối nay thì ta thua ngươi vậy.
Kim Phi Hùng giọng lạnh băng :
- Kể ra thì ngươi cũng biết điều đó.
Nói đoạn chàng phóng mình lên chiếc thuyền lớn có khắc hai chữ Ô Bằng hiệu soái.
Dương Ngọc Phượng cũng vội băng mình theo sau.
Song chỉ của Kim Phi Hùng nhanh như chớp điện lướt qua điểm xuống giải huyệt ngủ cho năm nữ nhân trên thuyền, rồi quát lớn :
- Khai thuyền!
Mấy nữ nhân tựa như vừa tỉnh mộng đưa tay dụi mắt rồi nhìn nhau ngơ ngác.
Kim Phi Hùng lại ra lệnh :
- Chèo sang bên bờ đối diện.
Mấy nữ nhân này thấy Kim Phi Hùng ung dung ngồi trên thuyền bên cạnh Dương Ngọc Phượng, người vừa bị Thất đại thuyền sư bắt đi tối hôm qua, vả lại tổng đàn không hề có ý truy đuổi cho nên không ai dám cả gan chống lại lời của chàng.
Bọn họ vội ba chân bốn cẳng chèo thuyền rời Hồng Mao cảng.
Phương đông đã le lói vài tia sáng.
Những đám mây chợt vàng rực tỏa ra muôn đạo hào quang phản chiếu xuống dòng sông, nhìn vô cùng đẹp đẽ.
Ô Bằng thuyền nhanh chóng bỏ lại Hồng Mao cảng phía sau.
Dương Ngọc Phượng thẹn đỏ mặt, nhỏ nhẹ nói với chàng :

- Chỉ vì ta nhất thời vô ý mà để chàng phải mệt mỏi suốt đêm.
Kim Phi Hùng cười khổ :
- May mà cô nương chỉ mới sơ ý một chút thôi đó.
Giọng Dương Ngọc Phượng càng dịu dàng hơn :
- Ta đây tức muốn chết đi được mà chàng còn trêu chọc ta nữa.
- Tại hạ nói thực đó, nếu như không có chuyện tối hôm nay thì ta không thể tin rằng Cổ Trường Khanh là một lão gian xảo.
Dương Ngọc Phượng lên tiếng :
- Lão ta đâu phải là người tốt, nghe phụ thân ta nói, lão mới nổi danh trên giang hồ mấy năm gần đây đều dựa vào gian kế mà thôi, ngoài mặt tuy giả bộ nhân nghĩa đạo đức còn bên trong thì ăn chơi dâm dật, phóng túng vô độ.
Kim Phi Hùng buông tiếng thở dài :
- Giang hồ hiểm ác, lòng người lại càng độc ác hơn, lòng người giang hồ quả thật độc hiểm khó lường trước được.
Hai người còn đang nói thì con thuyền đã vào tới Trường Giang.
Kim Phi Hùng chỉ vào bờ đối diện hạ lệnh cho bọn nữ nhân.
Mấy nữ nhân này sinh ở nơi này nên rất thông thuộc thủy lộ ở đây, nên vội ứng tiếng trực chỉ giữa sông mà chèo tới.
Đột nhiên nghe thấy tiếng :
- U... u...
Tiếng trúc địch bỗng vang lên rồi theo gió truyền tới.
Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng đang ngồi trong thuyền đàm luận về tình người trong võ lâm.
Bốn nữ nhân đột ngột buông mái chèo khiến cho con thuyền dừng lại giữa sông, xoay tròn theo dòng nước xoáy.
Kim Phi Hùng vội lộn mình vọt ra đầu thuyền la lớn :
- Có biến.
Phía sau có chín con thuyền nhẹ lướt tới, phía chính giữa có một soái thuyền tám mái chèo đồng loạt khua mạnh xuống nước, làm cho con thuyền lao đi như tên bắn đuổi theo con thuyền của Kim Phi Hùng.
Soạt...
Kim Phi Hùng rút vội Tu La đoạn kiếm cầm lăm lăm trong tay, nói với Dương Ngọc Phượng :
- Dương cô nương coi chừng cẩn thận, đừng để cho bọn chúng chạy trốn.
Lời nói vừa dứt, chợt nghe.
Bùm...
Phía đuôi thuyền bọt nước văng lên tung tóe, hai nữ thuyền phu đã lao mình xuống nước.
Dương Ngọc Phượng thất kinh hét lớn :
- Hừ, ngươi chạy đi đâu.
Nàng vọt ra đuôi thuyền, song đã chậm mất rồi.
Ngay lúc đó.
Tõm...
Hai nữ nhân ở phía đầu mũi thuyền cũng nhảy lẹ xuống sông.
Lúc này trên Ô Bằng thuyền chỉ còn có Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng mà thôi.
Con thuyền ra giữa dòng nước chảy xiết không có người chèo làm cho nó không ngớt xoay tròn như muốn lật úp xuống sông.
Kim Phi Hùng vội bảo :
- Dương cô nương thủ ở đuôi thuyền, còn tại hạ ở đầu thuyền. Cô nương dùng Dương gia ám khí độc môn, còn ta đành phải dùng cành trúc ở đuôi thuyền vậy.
Nói rồi chàng liền bẻ lấy mấy cây trúc thủ sẵn trong tay làm ám khí.
Dương Ngọc Phượng gật đầu :
- Đành phải làm như vậy thôi.
Kim Phi Hùng lại lên tiếng :
- Tốt nhất là cô nương đừng để cho bọn chúng đến gần thuyền.
Dương Ngọc Phượng lo lắng :
- Nhưng mà còn dưới đáy thuyền thì sao?

- Hừ, không sai, nếu như bọn chúng giở trò làm lật thuyền thì chúng ta chỉ còn cách vào trong bụng cá mà thôi.
Dương Ngọc Phượng vẻ mặt thảm não :
- Chỉ tiếc là mối thù phụ thân còn chưa...
Kim Phi Hùng bất giác cũng động lòng xót xa, thầm nghĩ :
"Mối huyết thù của song thân ta còn chưa trả được, muội muội lại cô đơn, nếu như ta bị mất mạng nơi đây thì..."
Lúc này chiếc soái thuyền ở phía sau đã tiến lại gần hơn. Trên đầu thuyền có bốn thiếu phụ đứng sóng vai nhau, mỗi người vận y phục tím, đầu quấn khăn đỏ, trên tay cầm Nga Mi kích.
Trên mười chiếc thuyền nhẹ mỗi thuyền có bốn cung thủ, cung tên đang giương lên sẵn sàng xạ kích.
Một thiếu phụ trên soái thuyền lớn tiếng quát :
- Thanh Y Tu La hãy tự xuôi tay chịu trói, nếu không ngươi sẽ bị mất mạng nơi đây, chớ trách bản hội tàn nhẫn.
Dương Ngọc Phượng nói với chàng :
- Đó là Tam đại thuyền sư của Vạn Hoa hội, tên mụ là Lê Hoa.
Kim Phi Hùng vội bảo :
- Đừng có để ý đến mụ...
Lê Hoa lại lớn tiếng bảo :
- Bỏ binh khí xuống thì ta sẽ tha mạng.
Kim Phi Hùng nắm chặt mấy ngọn trúc trong tay, hét vang :
- Ngươi chèo thuyền lại đây.
Lê Hoa ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Bỏ binh khí xuống mau.
Hét xong mụ từ từ đưa Nga Mi kích lên cao.
Lúc hai thuyền còn cách nhau chừng mười trượng, Kim Phi Hùng hầm hầm giận dữ vung mạnh tay, miệng quát lớn :
- Hãy tiếp chiêu.
Véo véo...
Những cành trúc được chàng vận nội công ném đi hàm chứa một sức mạnh kinh hồn, tựa như những mũi dao sắc bén xé gió lao tới.
Lê Hoa vội vàng cúi người xuống tránh né.
Ái da..
Á...
Ba thiếu phụ đứng cạnh lập tức rú lên một tiếng thảm thiết rồi rơi xuống sông chết không kịp ngáp.
Lê Hoa hồn phi phách tán, vội quát lớn :
- Phóng tiễn xạ kích.
Bốn chục nữ cung thủ liền nhắm vào Ô Bằng thuyền đồng loạt buông dây bắn tên.
Dương Ngọc Phượng lẹ làng vũ lộng trường kiếm che kín thân thể.
Kim Phi Hùng vội vung song chưởng vận công tạo ra cương khí bao bọc khắp thân, khiến cho tên rơi lả tả như lá rụng xuống dưới sông.
Lê Hoa thấy vậy, song thủ vội giơ ngọn Nga Mi kích hú lên một tiếng, tiếng hú náo động vang vọng hồi lâu chưa dứt.
Tiếng hú vừa nổi lên trên mười chiếc thuyền nhỏ chợt xuất hiện vô số những người ăn vận như bọn thủy quái.
Bỗng nhiên...
Ùm...
Ùm...
Bọn thủy quái nhảy xuống sông mất dạng.
Dương Ngọc Phượng kinh hãi :
- Chết rồi, bọn chúng xuống đáy nước bày trò lộng quỷ rồi.
Kim Phi Hùng thản nhiên :
- Cô nương chớ lo, cứ quan sát kỹ sóng nước mà diệt bọn chúng.
Quả nhiên dưới nước có người, làm cho mặt xao động, bọt khí nổi lên như một nồi nước sôi.
Hai người cứ nhìn theo chỗ bọt nước mà phóng Diệp Tu kim châm và trúc phiến xuống.

Từng xác chết cứ lần lượt nổi lên, mặt nước trông thật rợn người.
Hốt nhiên một tiếng động vang lên.
- Rắc...
Ô Bằng thuyền bị chấn động dữ dội, hơi nghiêng nghiêng như muốn lật xuống nước.
Bánh lái phía sau thuyền bị sóng đánh nát vụn.
Thanh Y Tu La và Lạp Thủ Ngọc Quan Âm Dương Ngọc Phượng bị nước sông làm ướt đẫm khắp người.
Kim Phi Hùng la lớn :
- Hỏng rồi.
Hóa ra hai người chỉ chăm chú những tên thủy quái trước mặt mà quên mất phía sau còn có mười chiếc thuyền nhẹ nữa. Phần đuôi của Ô Bằng thuyền tung mạnh lên trời rồi rớt xuống dòng sông.
Kim Phi Hùng thấy tình hình cực kỳ nguy hiểm, vội đề khí lắc vai bay vọt lên không trung cao hơn mười trượng tựa như một con thủy điểu.
Trong lúc cấp bách chàng vẫn không quên Dương Ngọc Phượng :
- Dương cô nương mau bám lấy miếng ván thuyền đi.
Nói rồi thân hình chàng hạ lạc xuống nước, trong tay chàng lăm lăm Tu La đoạn kiếm.
Lúc này bọn thủy quái của Hồng Mao cảng vẫn còn đang ra sức đẩy lật thuyền Ô Bằng.
Kim Phi Hùng thấy vậy lửa giận bốc lên dữ dội vô cùng.
Chàng dựa vào dư lực vận thêm công lực bay vọt lên một trượng, đầu hơi chúi xuống, vung Tu La đoạn kiếm quét mạnh xuống mặt sông tựa như một con cuồng long hung mãnh.
Á... Chết rồi!
Úy da...
Những tiếng rú gào thảm thiết vang lên, máu tươi loang ra nhuộm đỏ cả một khúc sông.
Hơn mười tên thủy quái tử mạng, mình một nơi đầu đi một ngả, mấy tên còn lại cực kỳ khiếp sợ, hấp tấp lặn xuống dưới nước mất dạng.
Lúc này chiếc soái thuyền của Lê Hoa thống lãnh mười chiếc thuyền còn lại hò hét vang trời.
Mấy nữ cung thủ lúc đầu đã bỏ cung xuống, trong tay đều lăm lăm một móc câu dài hơn một trượng nhất tề xông tới.
Dương Ngọc Phượng bám vào một miếng ván mượn lực lộn ngược lên khỏi mặt nước, nhắm vào nửa thân thuyền Ô Bằng còn đang nổi trên mặt nước.
Song nước chảy quá mạnh nên nàng trượt chân, hai lần rơi xuống nước.
Mười cái móc câu xúm lại móc vào người nàng, thoáng chốc thân hình nàng bị lôi lên trên soái thuyền của Lê Hoa.
Lê Hoa lạnh lùng cười nói :
- A đầu thối tha kia nên an phận một chút nhé.
Mụ ta vung tay điểm lệ vào Nhuyễn huyệt của nàng, còn ngọn Nga Mi kích để ngay trên huyệt Trung Đình, đoạn lớn tiếng quát nạt Kim Phi Hùng đang mải mê sát hại bọn thủy quái.
- Gã họ Kim kia, nếu như mi không chịu dừng tay thì ta lập tức lấy mạng của a đầu này.
Song cước của Kim Phi Hùng đã đứng trên nửa con thuyền lật, nghe vậy bèn nạt lớn :
- Hừ, mụ dạ xoa này dám cả gan.
Bởi vì chàng phẫn nộ đến cực điểm, khiến cho nội lực tăng lên gấp bội.
- Tiếp chiêu.
Thanh âm vừa phát ra, thân hình Kim Phi Hùng tựa như con thần ưng bay vọt lên khỏi mặt nước hơn năm trượng.
Lê Hoa không ngờ Kim Phi Hùng có thể huy động thân pháp tuyệt diệu như vậy.
Phựt...
Một tia sáng xanh chớp lên cực kỳ lạnh lẽo.
Lê Hoa không kịp kêu lên một tiếng, chiếc đầu của mụ ta đã lìa khỏi thân hình rơi xuống nước.
Lê Hoa vừa mất mạng bọn nữ nhân của Hồng Mao cảng như rắn mất đầu, mười chiếc thuyền lập tức tản ra mỗi chiếc một hướng, kinh hãi bỏ chạy thục mạng.
Kim Phi Hùng đang lúc hứng chí cuồng sát, chàng không chịu dừng tay.
Mấy tiếng gào thê thảm lại vang lên chấn động không trung.
Ba chiếc thuyền nhỏ chạy không thoát liền bị chìm xuống nước, máu loang ra đỏ ngầu trên sông.
Kim Phi Hùng sợ Dương Ngọc Phượng có mệnh hệ nào thì chàng khó yên tâm nên cũng thu kiếm lại, lộn ngược ra sau một trượng nhảy lên trên soái thuyền của Lê Hoa.

Dương Ngọc Phượng ngồi trên đầu thuyền đưa mắt nhìn theo Kim Phi Hùng, bởi vì Nhuyễn huyệt bị điểm nên không sao cử động được.
Kim Phi Hùng đặt chân lên thuyền liền lo lắng hỏi nàng :
- Cô nương có bị sao không?
Dương Ngọc Phượng đỏ mặt xấu hổ, hạ giọng bảo chàng :
- Chàng hãy giải khai Nhuyễn huyệt cho ta trước đã.
Lúc này những chiếc thuyền nhỏ của Hồng Mao cảng đã biến đi mất dạng không còn thấy đâu nữa.
Chỉ còn lại một chiếc thuyền lớn đang quay cuồng giữa dòng sông.
Kim Phi Hùng cất tiếng hỏi :
- Cô nương có biết chèo thuyền không?
Dương Ngọc Phượng lắc đầu :
- Tuy là không biết, nhưng mà dù có biết đi chăng nữa thì cũng đâu có mái chèo mà chèo thuyền.
Kim Phi Hùng hết sức lo âu, giọng thoáng buồn :
- Như vậy thì làm sao được? Cô nương nhìn xem.
Phía tả ngạn nước mênh mông trắng xóa, phía hữu ngạn sương khói mịt mờ tầm mắt.
Chiếc thuyền cứ xoay tròn lững lờ trôi theo dòng nước.
Hai người thất vọng đảo mắt nhìn nhau không biết làm sao cho được đành lặng im bất động.
Kim Phi Hùng phóng tầm mắt nhìn qua bên kia sông ước lượng khoảng cách.
- Dương cô nương à, ước chừng cách khoảng hơn sáu mươi trượng, nàng xem kìa.
Dương Ngọc Phượng nhìn theo rồi lắc đầu thở dài :
- Không có chỗ dừng chân làm tựa thì ta không tài nào thi triển khinh công vượt sang sông được.
Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn ra khoảng xa trước mặt rồi bảo :
- Đối với tại hạ thì chuyện đó không khó đâu, nhưng mà mang thêm một người nữa thì thật là không dễ.
- Ồ...
Dương Ngọc Phượng vui mừng reo lên, tay chỉ vào giữa sông :
- Xem kìa, một chiếc ngư thuyền đang tới.
Quả nhiên một con thuyền nhỏ tựa như một chiếc lá mỏng manh giữa dòng sông rộng lớn đang từ từ tiến tới.
Lúc nhìn kỹ, chiếc thuyền này đi lẹ như tên bay, thoáng chốc chỉ còn cách chiếc thuyền lớn gần năm trượng mà thôi.
Phía đuôi thuyền có một người vận phục y tựa như là từ phương xa tới.
Kim Phi Hùng lẩm bẩm :
- Không phải ngư thuyền đâu, ni cô đâu có đánh cá.
Dương Ngọc Phượng vội đáp :
- Mặc kệ người ta là ai, chỉ cần đưa bọn ta qua bên kia sông là được rồi.
Nói đoạn nàng vẫy tay gọi lớn :
- Nè! Thuyền gia, chèo lại đây, chèo lại đây nè.
Người trên thuyền không quay đầu lại, nhưng mái chèo bỗng nhiên đổi hướng lướt về phía hai người.
Lúc đến gần mới nghe thấy giọng của ni cô dịu dàng vọng tới :
- A di đà Phật, mời nhị vị thí chủ quá bộ sang thuyền.
Dương Ngọc Phượng và Kim Phi Hùng nhẹ nhàng bay người lên thuyền.
Ni cô chèo thuyền ngồi phía sau nói nhỏ nhẹ :
- Nhị vị muốn qua sông phải không?
Dương Ngọc Phượng vội đáp :
- Đúng đó, thuyền... thuyền chúng tôi bị nước tràn vô.
Ni cô liền nói ngay :
- Chuyện này không hề liên quan đến người xuất gia nhưng mà nhị vị không nên dịch chuyển thêm nữa, thuyền nhỏ khó cân bằng, mong nhị vị lượng thứ ngồi nơi mũi thuyền nhé.
Nói rồi vị ni cô khua mái chèo nhắm vào bờ đối diện lướt tới.
Kim Phi Hùng ngồi xuống sàn thuyền nhưng không ngừng đưa mắt dò xét ni cô áo đen.
Đỉnh đầu ni cô này đội mũ phượng quan, vận đồ tăng y, ước chừng vào khoảng tam tuần, da mặt trắng trẻo, ngũ quan minh chính, đôi mày cong như vầng trăng, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, đôi má đỏ hồng, hàm răng trắng ngà, khuôn mặt cực kỳ quen thuộc nhưng chàng không nhớ đã gặp ở đâu.

Vị ni cô thấy Kim Phi Hùng nhìn mình không chớp, bất giác đưa tay kéo chiếc mũ che lấp hết nửa khuôn mặt, cúi đầu mải miết chèo thuyền.
Công phu chèo thuyền của vị ni cô thật là tuyệt thế, con thuyền lao đi vun vút, trong nháy mắt đã đến bờ đối diện.
Ni cô khẽ thốt lên một tiếng :
- Đến rồi.
Đoạn nhẹ nhàng đưa thuyền vào cạnh sát bờ, rồi lên tiếng nói :
- Thứ lỗi cho ta không đưa các vị lên bờ được.
Dương Ngọc Phượng đưa tay rút cây trâm vàng cài trên đầu đưa cho vị ni cô :
- Đa tạ ơn người cứu mạng, xin nhận chút lễ mọn này để tỏ tấm lòng thành.
Không ngờ ni cô áo đen mỉm cười đáp :
- Người xuất gia lấy chuyện từ bi cứu người làm vui, không dám nhận tặng vật, xin cô nương hãy thu hồi.
Kim Phi Hùng cũng nói :
- Chuyện này thì...
Ni cô áo đen liền cắt lời chàng :
- Kim đại hiệp xem ta là người cần kim tiền hay chăng.
Ni cô nói dứt lời đột nhiên đưa tay hất chiếc mũ phượng quan rơi xuống, để lộ một cái đầu mới cạo trọc cách đây không lâu.
Kim Phi Hùng bỗng giật mình kinh hãi nói :
- Liễu Diệp Thanh, Vạn Hoa hội Nhị hội chủ.
Liễu Diệp Thanh điềm nhiên đáp :
- Liễu Diệp Thanh đã chết rồi, hiện tại pháp danh của tiểu nữ là Thanh Đăng.
Thang Đăng ni cô lại nói tiếp :
- Vạn Hoa hội lúc đầu lấy kiếm pháp bằng hữu làm tông chỉ, không ngờ bị người ta đứng phía sau sai khiến làm cho bản chất thay đổi, khiến cho nó tự tuyệt vong.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Người đứng phía sau phải chăng là Cổ Trường Khanh?
Thanh Đăng ni cô nói :
- Tội quá, tiểu ni này đã nguyện thoát ly thế tục rời xa bể khổ.
Nói rồi nàng lại đội chiếc mũ phượng quan lên đầu, đoạn cầm mái chèo lên nói với Kim Phi Hùng :
- Thiếu hiệp nên cẩn trọng.
Kim Phi Hùng vội hỏi :
- Bây giờ nàng định đi đâu?
Thanh Đăng ni cô đáp :
- Thiên hạ rộng lớn há chẳng có đất dung thân, tiểu ni có một lời mong nhị vị chớ trách.
Kim Phi Hùng gật đầu đáp :
- Xin người cứ nói.
Thanh Đăng ôn tồn nói :
- Thượng thiên có đức hiếu sinh, Phật gia lấy từ bi làm gốc, nhị vị hành hiệp xin nhớ lấy câu này.
Nói rồi quay thuyền sang hướng khác rẽ nước lao đi, trong phút chốc đã ra xa hơn mười trượng.
Kim Phi Hùng bất giác thở dài :
- Không ngờ trong ma động lại có thiện nhân, quả là sen trắng nở trong bùn nhơ mà chẳng nhiễm mùi tanh hôi.
Dương Ngọc Phượng cảm khái :
- Chân trời góc bể đâu đâu cũng có người tốt, chỉ có chỗ nhiều chỗ ít mà thôi.
Hai người cứ đứng nhìn theo cho đến khi bóng Thanh Đăng ni cô khuất vào chân trời rồi mới quay lại nhắm hướng Xích Phụng Lĩnh đi tới.

Hồi 21

Huyết Minh kinh biến

Trên đường lá phong đỏ rực như lửa, trời đã vào tiết thu, gió thổi mát mẻ khắp nơi, có mang thêm hơi se lạnh cực kỳ dễ chịu.
Một ngôi bài lầu chắn ngang đường vô cùng nguy nga tráng lệ, phía trên có tấm biển khắc ba chữ Xích Phụng Lĩnh vàng chói.
Điều kỳ quái là suốt từ dưới chân núi đến chỗ bài lầu không có một vật ám tiêu, cũng không hề thấy có một bóng người nào. Bất cứ một Tổng đàn của bang hội nào trên giang hồ đều không có hiện tượng lạ như vầy.
Trong lòng Kim Phi Hùng hết sức hồ nghi.
Chàng gia tăng cước lực nói với Dương Ngọc Phượng :
- Dương cô nương à, lẽ nào người trong Huyết Minh bang đều chết sạch rồi sao?
Dương Ngọc Phượng đáp :
- Có lẽ đã có người âm thầm giám sát chúng ta.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Không thể như vậy được, có thể trốn khỏi mắt tại hạ chứ không tài nào thoát khỏi tai thính nhạy này đâu.
Hai người vừa đi vừa nói, phút chốc đã đến trước một trang môn nguy nga.
Hai người đều ngây người đứng lặng.
Phía trước trang môn những thi thể nằm ngổn ngang, vết máu vung vẩy khắp nơi, khiến cho người thấy phải vội nhắm mắt lại.
Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo :
- Quả nhiên đều chết sạch hết rồi, đúng như lời tại hạ đoán trước.
Dương Ngọc Phượng nhảy vọt vào trong cánh cửa chính rồi nói :
- Chúng ta đi vào thử xem.
Từ tiền viện đi vào cho đến hậu viện đều lặng im, không hề có tiếng động, những xác chết nằm ngang dọc, khắp nơi đều là người của Huyết Minh bang.
Vừa nhìn qua cảnh tượng đã biết Huyết Minh bang đêm nay bị người ta tàn sát đẫm máu.
Cuộc tàn sát dường như mới xảy cách đây không lâu, vết máu trên xác chết chảy ra còn đỏ tươi, có vết vẫn còn chưa khô.
Kim Phi Hùng đặc biệt lưu tâm đến Phi Thoa Diêm La Đới Đức Thắng mà Lục phục nhân mô tả, y thường dùng một ngọn tam cổ đầu thoa làm binh khí.
Nhưng mà chàng tìm mãi vẫn không thấy tam cổ đầu thoa để bên xác chết hay nằm trong tay thi thể nào.
Dương Ngọc Phượng lúc này vô cùng thất vọng :
- Chúng ta đi thôi, chuyện Huyết Minh bang coi như đã xong.
- Bằng hữu của Huyết Minh bang chưa tuyệt tử hết đâu.
Bỗng nhiên một thanh âm từ phía sau tòa giả sơn nơi hậu viện truyền tới.
Thanh âm vừa dứt, một quái nhân lù lù xuất hiện.
Quái nhân này đầu tóc rối bù, mặt mày dơ bẩn, mình khoác một chiếc áo ngũ sắc do hàng trăm miếng gấm đủ loại kết thành, nách kẹp một hồ lô màu vàng, hạ thân là chiếc quần rách te tua, chân kéo lê đôi hài há mồm.
Cái bụng bự của quái nhân này hết sức lạ lùng, tựa như một thai phụ sắp sinh nở, bước đi của quái nhân khiến cho cái bụng lắc lư trông thật tức cười.
Kim Phi Hùng cau mày hỏi :
- Ngươi là quái vật phương nào vậy?
Quái nhân nghe vậy liền nhếch miệng nửa cười nửa mếu, miệng phát ra âm thanh trầm đục :
- Hừ, ngươi không nhận ra ta ư, vậy mà cũng đòi làm anh hùng hảo hán nữa.
Kim Phi Hùng nhìn thấy bộ dạng khùng khùng điên điên của lão quái, bất giác lớn tiếng nạt :
- Đừng bày trò quỷ mị trước mặt ta nữa.
Quái nhân nổi giận :

- Tiểu tử kia, bộ ngươi mù hay sao?
Nói đoạn lão vỗ vỗ vào cái hồ lô kẹp bên nách rồi đưa lên miệng tu một hơi rượu, rồi cười hề hề bảo chàng :
- Tuy không nhận ra ta thì cũng phải nhận ra vật pháp bảo này chứ.
Dương Ngọc Phượng chợt kêu lên :
- Ngươi là Tửu Hồ Lô Mai Cửu Kỳ.
- Ha ha ha...
Quái nhân ngửa mặt lên trời cất tiếng cười cuồng ngạo hồi lâu không dứt.
Lão chợt thu tiếng cười, giọng có vẻ tức giận nói với Kim Phi Hùng :
- Ngay cả tiểu hài nhi này cũng biết đến đại danh của ta. Lẽ nào ngươi đã hai mươi tuổi mà không nhận ra bổn Bang chủ hay sao?
Kim Phi Hùng cất tiếng cười khinh mạn, lên giọng châm chọc :
- Hóa ra là cái lão phạm thượng, sát hại sư môn, cướp ngôi Bang chủ Cái bang.
Tửu quỷ Mai lão cửu, hừ thối quá.
Vẻ mặt chàng vừa lạnh lùng vừa khinh bỉ quái nhân đứng trước mặt, không biết nể nang đến cao niên của lão.
Bởi vì trong đại hội khất cái đại bang năm năm về trước tại thành Lạc Dương xảy ra một biến cố lớn lao.
Lão Bang chủ Nhất Tự Kiếm đột ngột qua đời một đêm trước khi mở đại hội.
Điều khiến cho người ta cực kỳ khó hiểu là Nhất Tự Kiếm trước khi chết đã lưu lại di mệnh truyền lại chức Bang chủ Cái bang cho Tửu Hồ Lô Mai Cửu Kỳ.
Khiến cho bang chúng và võ lâm các phái không phục, Mai Cửu Kỳ tuy cũng có chút danh tiếng trong võ lâm, song lại chuyên môn giao du với các nhân vật hắc đạo, nội điều này cũng đã đủ vi phạm bang quy, coi thường luật lệ của Cái bang từ bao năm nay.
Vả lại năm năm về trước, lúc đó Mai Cửu Kỳ chỉ là một tam đại nội đệ tử, đứng hàng thứ ba trong Cái bang, nên võ công làm sao vượt qua được đệ nhị Cái bang bát đại môn đồ để mà nhận chức Cái bang Bang chủ.
Khi tin tức về cái chết của Nhất Tự Kiếm lão Bang chủ truyền ra bên ngoài cùng với miếng vải có di mệnh của người đã khiến cho đệ tử Cái bang ngơ ngác, và cảm thấy nghi ngờ bội phần. Cùng lúc đó các nhân vật trong giới hắc đạo lũ lượt kéo đến Cái bang, ngoài mặt là để chúc mừng tân Bang chủ, bên trong ngầm yểm trợ và ủng hộ Mai Cửu Kỳ tiếp nhận chức Bang chủ. Trước tình hình này tám người trong Cái bang đệ nhị bát đại môn đồ đành phải khuất phục, tuân theo di lệnh của lão Bang chủ Nhất Tự Kiếm.
Điều làm cho đệ tử Cái bang càng ngờ vực không phục tân Bang chủ là do lúc tẩm liệm thi thể của lão Bang chủ Nhất Tự Kiếm, thất khiếu của xác chết rỉ ra máu bầm đen, khiến cho bang chúng cảm thấy cái chết của lão Bang chủ có điều mờ ám.
Nhưng mà Mai Cửu Kỳ một mực cho rằng đó là hiện tượng hồi công tán khí mà thôi.
Ba tháng sau khi Mai Cửu Kỳ tiếp nhận chức Bang chủ Cái bang, nội bộ trong bang xảy ra những chuyện kinh thiên động địa.
Tám người trong đệ nhị Cái bang bát đại môn đồ chỉ trong vòng nửa năm đều bị thất tung rồi chết một cách bí mật.
Đương nhiên đây là chuyện đại sự của Cái bang, Mai Cửu Kỳ đã tiếp nhận chức Bang chủ, tất nhiên phải ra sức truy tầm thủ phạm.
Nhưng mà Mai Cửu Kỳ không hề quan tâm đến chuyện đó mà lại đi giao du với các bang phái hắc đạo trong giang hồ càng thân tình hơn.
Do đó mà danh tiếng của Cái bang ngày càng giảm sút trong võ lâm Trung Nguyên.
Cho nên Kim Phi Hùng mới tỏ ra khinh bỉ Mai Cửu Kỳ như vậy.
Tửu Hồ Lô Mai Cửu Kỳ nghe vậy bất giác nộ khí quát lớn :
- Tiểu tử chết tiệt kia, ngươi nói cái gì hả?
Kim Phi Hùng cười chế giễu :
- Ta nói là cái đồ sát... sư... phạm... thượng.
Chàng gằn từng tiếng, mỗi thanh âm phát ra tựa như một mũi dùi đâm thẳng vào tim lão.
Mai Cửu Kỳ nheo nheo mắt, giọng đầy sát khí :
- Hừ, cái đồ tiểu quỷ thối tha, ngươi dựa đâu mà dám ăn nói hồ đồ như vậy?
Kim Phi Hùng không hề lưu tâm đến cử chỉ thái độ của lão, chàng lạnh lùng cất tiếng :
- Lẽ nào những lời ta nói đều là giả dối?

Mai Cửu Kỳ hỏi lại :
- Ngươi có chứng cứ gì mà nói như vậy?
- Chứng cứ hả?
Kim Phi Hùng lạnh lùng nói tiếp :
- Bởi vì đó chỉ là chuyện nội bộ trong môn phái của ngươi, ta đây hà tất phải đi kiếm chứng cứ.
Mai Cửu Kỳ thịnh nộ :
- Không có chứng cứ thì hôm nay bổn Bang chủ sẽ không tha cho ngươi đâu.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười bảo :
- Ngươi kết giao với cái lũ bại hoại hạ sát bát đại trưởng lão chính là chứng cứ đó, chỉ vì ta không muốn xen vào chuyện của môn phái bang hội của ngươi thôi. Hừ...
Mai Cửu Kỳ chợt biến sắc, nổi cơn thịnh nộ hét vang :
- Ngươi thử xen vào coi có được không?
Kim Phi Hùng bị lão chọc giận, lập tức nộ khí quát lớn :
- Câm mồm!
Tiếng quát kinh hồn vang lên tựa như tiếng sấm động.
Chàng bước tới chỉ vào mặt Mai Cửu Kỳ nạt nộ :
- Cái bang lúc được Nhất Tự Kiếm chấp chức Chưởng môn, danh tiếng ngang hàng với Cửu đại môn phái, bao trùm khắp võ lâm Trung Nguyên. Không ngờ lại bị cái đồ bại hoại như ngươi hủy hoại địa vị, Cái bang hiện nay trên giang hồ ra sao, ngươi nói xem?
Giọng chàng cực kỳ trang nghiêm, thần uy phát ra khiến cho người ta bất giác phải run sợ.
Tửu Hồ Lô Mai Cửu Kỳ hết sức bực tức, liền cất tiếng thóa mạ :
- Tiểu bối ngông cuồng, ngươi thuộc môn phái nào?
Kim Phi Hùng lạnh băng :
- Cái thứ bại hoại như ngươi không đáng mặt hỏi ta câu đó.
Dương Ngọc Phượng đứng một bên liền mỉm cười nói chen vào :
- Hừ, cái này thì đáng xấu hổ quá, đường đường là một lão hóa tử suốt mấy chục năm mà lại không biết đến Thanh Y Tu La thì còn xứng đáng là Bang chủ cái quái gì.
Mai Cửu Kỳ chợt rúng động, giọng bán tín bán nghi :
- Ngươi chính là Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng, một trong Tứ đại ma tôn đã dám đấu chưởng với lạt ma của Thiên Long tự?
Kim Phi Hùng thản nhiên đáp :
- Không sai!
Trên khuôn mặt dơ bẩn của Mai Cửu Kỳ chợt nở nụ cười :
- Thật là sơ suất, người trong nhà mà không nhận ra nhau, đắc tội, đắc tội.
Kim Phi Hùng cười lạnh :
- Chớ bày trò kết thân giao tình.
Mai Cửu Kỳ cười híp mắt :
- Không, không phải. Dù thân thì không thân, song cũng là đồng hương. Ngươi từ Trung Châu đến, ta xuất tự Lạc Dương mà.
Nói rồi lão cười hề hề, lắc lư cái bụng bự bước tới.
Kim Phi Hùng tuy trong lòng tức giận, mặt lộ vẻ không vui, nhưng thấy bộ dạng tức cười của lão nên không phát tác cơn giận xuống tay hạ thủ.
Bởi vậy chàng quay lại bảo Dương Ngọc Phượng :
- Chúng ta đi thôi.
Mai Cửu Kỳ ngẩn người ngạc nhiên :
- Kim đại hiệp đi ngay bây giờ sao?
Kim Phi Hùng bực bội nói :
- Làm sao hả? Cái bang các ngươi sắp mở đại hội nữa sao? Kim mỗ chẳng ham ba cái đồ dơ bẩn của ngươi đâu.
Mai Cửu Kỳ đỏ mặt cười khổ :
- Kim đại hiệp à! Đây chỉ là lời giang hồ truyền ngôn mà thôi, Kim đại hiệp chớ lấy đó để đùa cợt mà lão hóa tử này phải đắc tội với tiền nhân.
Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng :
- Ngươi đã dám làm thì còn sợ gì lời đàm tiếu nữa.

Nói đoạn, chàng quay mình bước xuống mấy bậc tam cấp đi ra ngoài cửa.
Ai ngờ Mai Cửu Kỳ vẫn bám theo sau :
- Kim đại hiệp à, lão hóa tử có lời này không biết có nên nói ra hay không?
Vẻ mặt lão lộ ra vẻ gian xảo, cười hì hì ra chiều bí mật.
Kim Phi Hùng chợt dừng lại :
- Có gì thì nói lẹ lên, hà tất phải bày trò hóa dạng.
Mai Cửu Kỳ nói :
- Chuyện của Cái bang truyền ngôn không đúng, nhưng mong Kim đại hiệp đừng nên nhắc lại chuyện này trước mặt người khác.
Kim Phi Hùng lạnh lùng :
- Nếu muốn người ta không biết thì đừng có làm.
Không ngờ Mai Cửu Kỳ cũng cất tiếng cười lạnh lùng :
- Kim đại hiệp, lão hóa tử thỉnh cầu điều này là có điều kiện đó.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :
- Điều kiện? Điều kiện gì?
Mai Cửu Kỳ cười âm hiểm :
- Hắc hắc... Huyết Minh bang tuy không phải là danh môn chính phái, nhưng cũng được coi là một trong những bang hội lớn nhất trong giang hồ nằm ngoài Cửu đại môn phái, nên có liên minh với các cao thủ khác trong giang hồ đó.
Kim Phi Hùng quát lớn :
- Ngươi nói như vậy là có ý gì?
Mai Cửu Kỳ đưa mắt liếc nhìn các thi thể đẫm máu đang nằm la liệt dưới đất, đoạn hạ giọng nói :
- Chuyện hôm nay của nhị vị, lão hóa tử đây cũng sẽ không truyền ngôn ra giang hồ.
Kim Phi Hùng bất giác nổi giận :
- Ngươi cho rằng ta gây ra vụ thảm tử Huyết Minh bang hôm nay sao?
Mai Cửu Kỳ cười lạt, chậm rãi lên tiếng :
- Không phải ngươi mà là nhị vị.
Kim Phi Hùng càng thêm tức giận :
- Ai nói ta với vị cô nương này, chẳng lẽ chính mắt ngươi trông thấy.
Kim Phi Hùng không hề sợ Mai Cửu Kỳ vu khống, chàng cũng không ngán sợ Huyết Minh bang báo thù. Song chàng chỉ sợ chuyện này sẽ liên lụy đến Dương Ngọc Phượng. Mai lão hóa tử nói đúng, Huyết Minh bang thuộc trong hắc đạo, một khi tin tức này truyền ra giang hồ chàng cũng khó mà biện bạch để phủ nhận điều này được.
Mai Cửu Kỳ thấy vậy bèn cho rằng chàng đã sợ hại đến uy danh, bèn đắc ý nói :
- Lão hóa tử này rất trọng chữ tín.
Kim Phi Hùng hai mắt đỏ ngầu, tức khí gầm lên :
- Ta cảnh cáo ngươi, Mai Cửu Kỳ, ngươi không được ngậm máu phun người.
Mai Cửu Kỳ đắc ý vô hạn, nói lớn :
- Ý của ta là như vậy đó.
Kim Phi Hùng tức không chịu nổi nữa, bèn gầm vang như sấm :
- Câm mồm!
Nói đoạn chàng vung tay xéo lên, một luồng kình phong ào tới đập ngay vào cái bụng bự của Mai Cửu Kỳ.
Mai Cửu Kỳ tuy mập ú như heo nhưng thân hình cũng lanh lẹ vô cùng, lão nhẹ nhàng lắc mình tránh khỏi luồng chưởng phong dữ dội của Kim Phi Hùng, miệng la lớn :
- Kim đại hiệp à! Chuyện trao đổi công bằng như vậy nếu như không chịu thì thôi, hà tất phải động thủ.
Kim Phi Hùng càng thêm giận dữ, vươn tay xỉa vào bả vai của Mai Cửu Kỳ.
Mai Cửu Kỳ nạt lớn :
- Ngã nè!
Thân hình Kim Phi Hùng chợt lảo đảo, mặt đỏ gay đứng không vững.
Phịch!
Tửu Hồ Lô Mai Cửu Kỳ cười hô hố, đoạn lớn tiếng nói :
- Thanh Y Tu La chỉ là đồ hư danh, bất quá chỉ như thế mà thôi...
Nói rồi lão xòe tay chụp vào huyệt Mệnh Môn của Kim Phi Hùng đang nằm dưới đất.

- Lão quái dừng tay.
Dương Ngọc Phượng thét lên một tiếng, khoa thanh trường kiếm xuất chiêu đánh tới.
Một đạo hàn quang xẹt tới đâm thẳng vào cổ tay Mai Cửu Kỳ. Mai Cửu Kỳ biết không thể nào đả thương Kim Phi Hùng được, đành phải vội vàng rút tay về, tả cước lẹ làng vung lên đá nhẹ vào cổ tay cầm kiếm của Dương Ngọc Phượng.
Dương Ngọc Phượng thấy chiêu thức của lão nhanh độc dị thường, song nàng xuất thân cũng thuộc hàng võ lâm thế gia, được giang hồ đặt cho biệt hiệu Lạp Thủ Ngọc Quan Âm cũng không phải tầm thường.
Hữu cước của nàng móc lên đá ngược vào tả cước của lão.
Hai người trong lúc cấp bách đều sử dụng tuyệt chiêu, thanh thế mãnh liệt lạ thường.
Binh!
Một tiếng chấn động vang lên, hai bóng người dội ra xa hơn một trượng.
Dương Ngọc Phượng cảm thấy gót chân nhói đau.
Mai Cửu Kỳ cảm thấy tả cước cũng tê buốt, dường như mất hết cảm giác.
Lúc này Kim Phi Hùng nằm dưới đất nguy kịch vô cùng. Dương Ngọc Phượng vừa lo sợ vừa cảm thấy ngạc nhiên.
Trong ý nghĩ của nàng, đừng nói là một mình Mai Cửu Kỳ mà cho dù có trăm Mai Cửu Kỳ cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Kim Phi Hùng, tại sao mới xuất thủ một chiêu chàng đã bị Mai Cửu Kỳ hét lên một tiếng làm cho chàng ngã nhào xuống đất.
Mai Cửu Kỳ cho dù không phải là nhân vật võ lâm chính phái, nhưng theo Dương Ngọc Phượng biết, lão đâu có bao giờ dùng chất độc. Điều càng khiến cho Dương Ngọc Phượng kinh ngạc hơn nữa là ngay cả vô hình chi độc của Thiên Độc môn chủ cũng không thể nào xâm phạm vào thân thể chàng, nếu như Mai Cửu Kỳ dùng chất độc cũng không tài nào vượt qua chất tuyệt độc của Thiên Độc môn chủ.
Còn chuyện dùng ám khí thì càng khó tin hơn bội phần.
Bản thân Dương Ngọc Phượng cũng là một cao thủ chuyên sử dụng ám khí, nếu như Mai Cửu Kỳ xuất thủ thì ám khí ở đâu ra?
Trong lúc lo lắng, thân thủ của nàng trở nên lanh lẹ phi thường, song cước vừa chạm xuống đất đã vọt mình tới lẹ như điện xẹt xông về phía Mai Cửu Kỳ, miệng thét lớn :
- Xú hóa tử, ngươi dùng cái thứ độc môn quái quỷ gì vậy?
Vừa nói người cùng kiếm hợp lại làm một, hóa thành một đạo hàn quang đâm thẳng vào giữa ngực Mai Cửu Kỳ, thế kiếm cực kỳ dữ dội, hơi lạnh tỏa ra kinh người.
Mai Cửu Kỳ là tam đại bang nội đệ tử của Cái bang, thân thủ không hề kém Dương Ngọc Phượng.
Lão bỗng cất tiếng cười hí hí, rồi thóa mạ :
- A đầu xú uế kia, hóa ra ngươi là con gái của Dương gia xú bà, như vậy thì bản Bang chủ phải dạy cho ngươi một trận.
Nói đoạn, lão rút từ trong ống tay ra một cái ống trúc dài hơn một thước, vung ra tiếp chiêu đối phương.
Vù! Vù!
Ống trúc múa lên khiến cho gió lộng ù ù bên tai, còn tả thủ vung một miếng trúc bản, hai thứ binh khí ngoại môn này không ngớt vũ lộng oai phong bao phủ bảo vệ quanh người lão.
Dương Ngọc Phượng xuất chiêu mà trong lòng tan nát.
Nàng nghĩ tới lời nói của Thực Nhân Ma Tôn, nên nghĩ rằng Kim Phi Hùng bị trúng Âm Hàn độc chưởng cho nên quyết định đánh chết Mai Cửu Kỳ, sau đó coi thử thương thế chàng ra sao rồi tìm lương y để trị liệu thương thế.
Bởi vậy cho nên vừa xuất thủ là thi triển Dương gia Nga Mi thập kiếm.
Tuyệt học của Dương gia quả nhiên lợi hại vô cùng, chiêu thức biến hóa diệu ảo tàn độc vô song, màn kiếm quang dày đặc bao phủ thân hình Mai Cửu Kỳ làm cho lão không sao thoát ra được.
Mai Cửu Kỳ lại dùng một đôi binh khí của liên hóa lạc nên tình thế cực kỳ bất lợi cho lão.
Trường kiếm của Dương Ngọc Phượng không ngừng nhằm vào các yếu huyệt đâm tới, khiến cho lão không tài nào phản chiêu đánh lại mà cứ lo thủ thân thôi.
Hơn nữa thủ pháp của Dương Ngọc Phượng lại cực kỳ liều mạng, hoàn toàn công kích chứ không có thủ thế, mỗi chiêu xuất ra sát khí bốc lên rợn người.
Mai Cửu Kỳ hết sức lo sợ, thầm nghĩ :
"Nếu như mình cố đánh nữa, e rằng cái gã họ Kim kia tỉnh lại, lúc đó muốn thoát thân cũng không được, chi bằng...".

Nghĩ vậy, lão đột nhiên ngã người ra sau, vung ống trúc quét ngang một vòng, đoạn cầm bầu rượu bên hông tu ngay một ngụm rồi bất ngờ đứng lên phun rượu vào giữa mặt đối phương.
Hơi rượu tỏa ra nồng nặc, một tia hàn quang bắn thẳng vào mặt nàng.
Dương Ngọc Phượng thấy vậy liền lắc người bay ngang qua bên trái hai bước, tránh khỏi tia rượu ghê tởm của lão.
Mai Cửu Kỳ thấy đã hở ra một khoảng trống, bèn cười hì hì nói :
- Bổn Bang chủ đi đây.
Tiếng nói chưa dứt, cái bụng quái dị và thân hình lão đã bay bổng lên không rồi mất dạng sau tòa giả sơn.
Dương Ngọc Phượng đang lo lắng cho Kim Phi Hùng nên cũng không có ý truy đuổi theo lão.
Nàng hấp tấp chạy tới trước mặt Kim Phi Hùng.
Chỉ thấy mặt chàng đỏ rực như lửa, hơi thở nồng nặc mùi rượu tựa như đã uống rượu thay nước.
Dương Ngọc Phượng khẽ nhíu mày :
- Kỳ quái thật, vừa rồi cái lão hóa tử hôi hám kia phun ra một hơi rượu, hay là...
Nghĩ ngợi một hồi, nàng vội cõng Kim Phi Hùng lên lưng, đoạn rời khỏi Xích Phụng Lĩnh.
Ra khỏi Xích Phụng Lĩnh, Dương Ngọc Phượng không đi theo hướng bờ sông mà cứ nhắm hướng núi sâu chạy tới.
Càng lúc đường sơn lộ càng khúc khuỷu khó đi vô cùng.
Dương Ngọc Phượng lưng cõng Kim Phi Hùng vượt qua bao nhiêu trở ngại, càng lúc càng cảm thấy mỏi mệt.
Tuy mệt vô cùng, mồ hôi đẫm áo, hơi thở hổn hển, song nàng vẫn thi triển khinh công mà không hề dừng lại.
Lúc này trời đã sáng.
Phía trước mặt đột ngột hiện ra một hiệp cốc chỉ đủ cho một người đi vào, bên ngoài miệng cốc có một tấm bảng đề ba chữ "Tiên Viên Hiệp".
Dương Ngọc Phượng đưa tay quệt những giọt mồ hôi trên trán thở hổn hển, nghĩ thầm :
- Cuối cùng thì cũng đã đến rồi.
Nói rồi nàng chậm chạp đi vào con đường hẹp dẫn vào cốc. Đi được vài trượng, bỗng nàng la lên kinh ngạc :
- Ủa!
Dương Ngọc Phượng bất giác đứng ngẩn người, hai mắt trố ra ngạc nhiên không biết phải làm sao.
Thì ra trên một thân cây chắn ngang đường trong cốc có một tấm bảng gỗ độ gần một thước, phía trên có viết mấy hàng chữ :
"Bế quan tạ khách, xin quí khách dừng bước."
Tám chữ này tựa như một cái bánh xe quay lẹ như bay trước mắt Dương Ngọc Phượng.
Nàng cảm thấy trước mắt quay cuồng, đầu nặng như đá.
Nàng trầm ngâm một lát, rồi lẩm bẩm một mình :
- Hừ, có muốn bế quan tạ khách cũng không được.
Nàng nhảy vọt qua thân cây, tiếp tục đi nhanh vào trong hiệp cốc, đi được vài trượng ngửa mặt nhìn lên, chợt thấy một miếng bản gỗ đóng dính trên thân cây có vài chữ đập vào mắt nàng :
"Đây là cấm địa, không được bước vào."
Dương Ngọc Phượng hơi cau mày, rồi lại thản nhiên vượt qua thân cây, tiếp tục đi tới trước.
Cách chừng hai trượng lại có một tấm bảng trắng, trên có viết chữ đỏ nhìn cực kỳ chói mắt :
"Bước thêm một bước là vào tử địa."
Dương Ngọc Phượng đứng sững lại đưa mắt nhìn vào tấm bảng trước mặt đó, không biết có nên bước tới nữa hay không. Nàng trầm tư một hồi lâu rồi cắm cúi đi vào trong hiệp cốc.
- Thiệt là to gan!
Một tiếng hét lảnh lót từ trên đỉnh hiệp cốc truyền xuống.
Dương Ngọc Phượng liền thu thân, dừng bước ngẩng mặt nhìn lên.
Một bé gái hai má đỏ hồng như đánh phấn, đôi mắt tròn xoe đang đứng trên vách đá cao hơn ba chục trượng đưa mắt nhìn xuống.
Hai bím tóc dài gần quá vai lắc qua lắc lại trước ngực, mình mặc chiếc áo gấm ngắn màu xanh trông hết sức đáng yêu, khoảng chừng không quá mười tuổi.
Dương Ngọc Phượng lớn tiếng gọi :
- Tiểu muội muội, cớ sao đường vào Tiên Viên Hiệp bây giờ trắc trở quá vậy?

Đứa bé nghịch ngợm đáp :
- Bộ ngươi không nhìn thấy chữ viết trên bảng hay sao?
Dương Ngọc Phượng lại nói :
- Vậy thì ta cần tìm Cửu Chỉ Thần Y Lăng Đại Bằng thì đi đâu?
Đứa bé vừa nghe liền cười hỏi :
- Hóa ra người kiếm nội tổ ta phải không?
Dương Ngọc Phượng tỏ vẻ vui mừng hết sức, vội nói :
- Thật là hay quá, nếu như bây giờ muốn tìm Lăng lão nhân gia thì phải đi đường nào hả tiểu muội muội?
Đứa bé chỉ vào con đường độc đạo nói :
- Trừ con đường đó ra thì không còn đường nào khác nữa, đương nhiên người phải đi con đường đó thôi.
Dương Ngọc Phượng thoáng nhăn mặt cười khổ :
- Nhưng mà con đường đó không được phép đi, hơn nữa lại nguy hiểm quá chừng.
Đứa bé vui vẻ cười nói :
- Hì hì, vậy là nội tổ ta không cho ai vào, ai mà dám đi thì sẽ mất mạng ngay đó.
Dương Ngọc Phượng lo lắng nói :
- Nhưng mà ta kiếm nội tổ tiểu muội có việc cấp bách lắm.
Đứa bé ngây thơ hỏi nàng :
- Người là ai vậy?
Dương Ngọc Phượng đáp :
- Ta là nghĩa nữ của nội tổ tiểu muội tên là Dương Ngọc Phượng.
Đứa bé nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, rồi nói :
- Tiểu hài nhi là Lăng Nhạn, nếu như vậy người là cô cô của tiểu hài nhi Lăng Nhạn này sao?
Dương Ngọc Phượng gật đầu đáp :
- Đúng, đúng rồi. Tiểu hài Lăng Nhạn thông minh quá.
Nàng đang mải suy nghĩ tìm cách vào trong Tiên Viên Hiệp cầu cứu Cửu Chỉ Thần Y Lăng Đại Bằng trừ khử độc chất cứu mạng Kim Phi Hùng.
Do vậy, nàng cố gắng mỉm cười nói với Lăng Nhạn :
- Tiểu Nhạn thật là khả ái, năm nay mấy tuổi rồi?
Lăng Nhạn cao hứng đáp lại :
- Chín tuổi rồi, cô cô ơi, đi vào rồi cô cô có đi ra không?
Dương Ngọc Phượng thoáng bối rối không dám trả lời ngay, bởi vì nàng không hiểu ý câu nói của Lăng Nhạn, bèn hỏi lại :
- Cái gì vậy Lăng Nhạn?
Lăng Nhạn quả nhiên thật thà nói :
- Nếu như cô cô không đi ra thì Tiểu Nhạn sẽ tìm cách cho cô cô vào đây để chơi đùa chung với Tiểu Nhạn, chứ ở trong đây một mình thật là buồn chết đi được.
Dương Ngọc Phượng mừng rỡ đáp :
- Ta nhất định sẽ chơi chung với Tiểu Nhạn mà.
Lăng Nhạn chúm cái miệng lại phụng phịu nói :
- Nếu như người đi vô rồi lại đi ra thì Tiểu Nhạn không chỉ cách vào trong đây đâu.
Dương Ngọc Phượng vội bảo :
- Cô cô không lừa gạt Tiểu Nhạn đâu, cô cô sẽ chơi chung với Tiểu Nhạn mà.
Lăng Nhạn cao hứng reo lên :
- Cô cô đợi cho Tiểu Nhạn làm nè.
Nói rồi Lăng Nhạn bẻ lấy mấy chục cành cây, mỗi cây dài hơn một thước cầm trên tay, sau đó dùng Bích hổ công bám mình trên vách đá, rồi từ từ bò xuống vách đá cao hơn ba chục trượng, nhẹ nhàng đến trước mặt Dương Ngọc Phượng.
Lăng Nhạn tuy nhỏ tuổi nhưng thân pháp linh hoạt lẹ làng vô cùng, chỉ trong thoáng chốc Tiểu Nhạn đã xuống dưới, mở đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn Dương Ngọc Phượng không chớp, đoạn nói với nàng :
- Cô cô cõng người nặng như vậy thì phải cẩn thận đó nghe.
Nói rồi Tiểu Nhạn bước tới bên vách, tay lấy cây cắm vào khe hở trên vách đá.
Sau đó Tiểu Nhạn nhẹ nhàng như một chiếc lá phóng mình nhảy lên những cây cắm trên vách đá, vừa leo vừa rút cây cắm vào vách đá tiếp tục trèo lên.
Khi còn cách đỉnh năm thước Tiểu Nhạn bay mình lên trên nhìn cực kỳ đẹp mắt.

Lăng Nhạn lên đến đỉnh rồi liền vẫy tay lớn tiếng gọi :
- Cô cô ơi, lên đây lẹ lên, lên đây chơi với Tiểu Nhạn.
Dương Ngọc Phượng thầm nhủ :
"Thiệt là xấu hổ, mình không sao nghĩ ra diệu pháp này."
Nghĩ vậy nàng vội hít một hơi chân khí, đoạn tung mình lên trên nhánh cây đã cắm sẵn mà lên đến đỉnh núi, miệng không ngớt trầm trồ khen ngợi :
- Nhạn Nhạn thật là ngoan lại thông minh nữa, ai dạy Tiểu Nhạn vậy?
Lăng Nhạn đắc ý cười đáp :
- Hì hì, nội tổ của Tiểu Nhạn bế quan tạ khách, muốn đi ra ngoài chơi nên Tiểu Nhạn mới nghĩ ra cách này đó.
Dương Ngọc Phượng bèn hỏi :
- Tại sao nội tổ Tiểu Nhạn lại bế quan phong cốc không chịu tiếp khách nữa?
Lăng Nhạn liền đáp :
- Hôm bữa có một lão quỷ đáng ghét tên... tên là Âm Sơn Thần Ma vào đây kêu gia gia xem bệnh, gia gia không xem thế là lão quỷ đánh với gia gia một trận rồi còn cướp của gia gia một bình thuốc, cho nên gia gia bực tức bế quan phong cốc không chịu tiếp khách nữa.
Dương Ngọc Phượng gật gù :
- Hóa ra là như vậy, đi Tiểu Nhạn, đưa ta đến gặp nội tổ đi.
Lăng Nhạn vui vẻ dẫn Dương Ngọc Phượng ra phía sau vách núi.
Mấy khóm cúc nở hoa vàng rực, một căn nhà nhỏ xinh xắn hiện ra.
Bên một dòng suối nhỏ trong vắt có một lão già vận đồ xám đang ngồi trên một tảng đá, tay cầm một cần trúc dài như đang câu cá.
Lăng Nhạn gọi lớn :
- Gia gia, gia gia.
Lão già hơi quay đầu lại rồi đột nhiên đứng phắt dậy, giọng giận dữ :
- Ai đó?
Hai luồng nhãn quang chiếu ra nghiêm lạ thường, nhìn thẳng vào Dương Ngọc Phượng :
- Lẽ nào ngươi không thấy cái bảng đề bế quan phong cốc của Lăng mỗ hay sao?
Lăng Nhạn sợ đến tái mặt, miễn cưỡng nói :
- Gia gia, đó là Dương cô cô.
Cửu Chỉ Thần Y Lăng Đại Bằng bất giác kinh ngạc, nheo mắt nhìn Dương Ngọc Phượng một hồi lâu rồi mới chậm rãi hỏi :
- Dương cô cô? Ngươi... ngươi là Dương cô nương phải không?
Dương Ngọc Phượng bôn tẩu suốt ngày, nàng mệt muốn đứt hơi, nên tâm động ý loạn, chỉ mong đến sớm để gặp Lăng Đại Bằng mà quên đi mệt mỏi.
Bây giờ đến được nơi rồi nàng mới cảm thấy lưng đau ê ẩm, toàn thân vô giác.
Nàng vội bỏ Kim Phi Hùng xuống, thở hổn hển nói :
- Nghĩa phụ quên mất Phượng nhi rồi à?
Lăng Đại Bằng ngửa mặt cười lớn :
- Ha ha ha... Phượng cô nương nay thành người lớn rồi, lão hủ không sao nhận ra nổi, cô nương thật là xinh đẹp ra.
Dương Ngọc Phượng không khỏi bẽn lẽn đáp :
- Nghĩa phụ à, mười năm đã qua rồi còn gì?
Lăng Đại Bằng đáp :
- Đúng, đúng rồi. Mười năm về trước khi ta đến Vân Sơn hái thuốc, lúc đó ngươi mới có tám tuổi. Cha ngươi hỏi ta nhận ngươi làm nghĩa tử, chỉ chớp mắt mà đã qua mười năm, thời gian quả nhiên lẹ vô cùng.
Dương Ngọc Phượng lúc này mới chợt tỉnh, nhớ lại chuyện ngày xưa :
- May mà hôm nay gặp được nghĩa phụ.
Lăng Đại Bằng nói với Lăng Nhạn :
- May mà hôm nay ngươi gặp Phượng cô nương đó, nếu không thì... hừ... chớ trách ta đánh đau đó nghe.
Dương Ngọc Phượng bước tới nói :
- Có đánh thì nghĩa phụ đánh Phượng nhi này nè...
Lăng Đại Bằng vội ngắt lời nàng :
- Chúng ta vào trong phòng rồi hàn huyên sau.

Dương Ngọc Phượng chỉ vào Kim Phi Hùng đang nằm dưới đất :
- Nghĩa phụ à, y... y bị thương rồi.
Lăng Đại Bằng nhíu đôi mày bạc, vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên nói :
- Người bị thương không được cõng vào trong phòng, nằm đó một chút cũng không sao, chúng ta hãy vào trong phòng đàm luận một chút.
Dương Ngọc Phượng lo lắng :
- Nghĩa phụ à, tiểu nữ đã cõng chàng đi một ngày một đêm rồi đó.
Lăng Đại Bằng nói tiếp :
- Như vậy thì ngươi vừa đói vừa khát rồi đó, thôi hãy vào trong phòng ăn uống trước đã.
Nói rồi lão không buồn đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng mà cứ đi thẳng vào trong nhà.
Dương Ngọc Phượng không nhịn được nữa, liền nói lớn :
- Nghĩa phụ hôm nay làm sao vậy?
Lăng Đại Bằng đáp :
- Mấy năm nay hả? Ta già lão rồi.
Dương Ngọc Phượng càng lo hơn :
- Tiểu nữ đâu có hỏi người về điều này đâu.
Lăng Đại Bằng lãnh đạm nói :
- Ngươi hỏi ta về...
Dương Ngọc Phượng không hề quanh co mà nói thẳng vào đề :
- Tiểu nữ đến nhờ nghĩa phụ trị thương.
Nàng chỉ vào Kim Phi Hùng đang nằm im dưới đất, đoạn nói tiếp :
- Chàng bị trúng Âm Hàn chưởng của Thực Nhân Ma Tôn.
Lăng Đại Bằng vẫn ôn tồn đáp :
- Phượng nhi à, ngươi đến không đúng lúc rồi.
Dương Ngọc Phượng bất giác nhướng mày ngạc nhiên :
- Tại sao vậy?
Lăng Đại Bằng buông tiếng thở dài :
- Năm ngày trước đây ta đã rửa tay bế quan phong cốc, thề không trị bệnh cho bất cứ ai nữa.
- Nhưng mà...
Dương Ngọc Phượng giận tím mặt nói không lên lời.
Lăng Đại Bằng lại lạnh lùng nói tiếp :
- Cứu người như cứu hỏa, Âm Hàn độc chưởng cực kỳ lợi hại, ta không có ý lưu ngươi lại đây, e rằng để lâu sẽ càng trầm trọng thêm, ngươi hãy mang hắn đi ngay đi.
Dương Ngọc Phượng bất giác giận run người, nàng không ngờ bằng hữu của phụ thân nàng lúc sinh tiền, hơn nữa đã nhận lão làm nghĩa phụ mà lại nhẫn tâm nói như vậy với nàng, bất giác nàng bật khóc nức nở :
- Người... người bảo tiểu nữ phải đi... đi đâu bây giờ?
Lăng Đại Bằng tựa như cũng hết sức thương cảm, quay mặt đi không dám nhìn thẳng vào mặt Dương Ngọc Phượng, hạ giọng nói :
- Ngươi có thể đi kiếm Thiên Sơn y sư, lão đó có thể...
Dương Ngọc Phượng quì sụp xuống đất, vừa khóc vừa nói :
- Nghĩa phụ, Thiên Sơn cách đây năm ngày đường, mà Âm Hàn độc chưởng nội trong ba ngày sẽ phát tác, nghĩa phụ, người... người cứu y đi.
Giọng Lăng Đại Bằng vẫn cố chấp :
- Không được.
Dương Ngọc Phượng cầu khẩn :
- Nghĩa phụ ơi, thương thế của chàng do tiểu nữ gây ra, hơn nữa chàng là một người tốt mà.
Lăng Đại Bằng gật đầu :
- Y gia đây tâm đã quyết, bất kể hắn là ai cũng mặc kệ.
Lăng Nhạn đứng bên cạnh thấy Dương Ngọc Phượng khóc như mưa, tiếng khóc nghe cực kỳ thê lương, bất giác cũng thỏ thẻ nói :
- Gia gia...
Không ngờ Lăng Đại Bằng tức giận thét lớn :
- Câm mồm! Hài nhi không hiểu chuyện gì cả, chớ nói nhiều.

Dương Ngọc Phượng thấy Lăng Đại Bằng cố chấp như vậy, không khỏi nộ khí công tâm, liền rút kiếm quát vang :
- Ta đã nói hết lời mà lão không nghe, vậy thì chớ trách Dương Ngọc Phượng hạ thủ tàn độc.
Lăng Đại Bằng kinh ngạc :
- Dương cô nương...
Một bóng áo vàng lướt qua lẹ như điện xẹt.
Dương Ngọc Phượng thừa lúc Lăng Đại Bằng không phòng bị lẻn ra đằng sau lưng Lăng Nhạn đang đứng như trời trồng, một tay nắm lấy cổ áo, một tay nắm chặt thanh trường kiếm sắc bén kề vào sau gáy của Lăng Nhạn, miệng lạnh lùng bảo :
- Tiểu nữ bất đắc dĩ mới phải dùng đến hạ sách này đây.

Hồi 22

Tu Thử tiểu thức

Lăng Nhạn kinh hãi la lên :
- Dương cô cô!
Lăng Đại Bằng biến sắc mặt, hoảng hốt nói :
- Ngọc Phượng, ngươi làm gì thế?
Dương Ngọc Phượng nghiến răng đáp :
- Ta muốn lão trị độc cho người bị thương.
Nói đoạn, nàng hạ giọng thì thầm với Lăng Nhạn :
- Nhạn Nhạn, cô cô thương ngươi lắm, cô cô chỉ...
Lăng Nhạn vừa khóc vừa la lên :
- Gia gia, gia gia...
Lăng Đại Bằng lắc đầu buồn bã nói :
- Phượng nhi, ngươi cưỡng bức ta thế nào cũng được, nhưng mà hãy buông tha cho Tiểu Nhạn.
Dương Ngọc Phượng cũng rơi lệ nói nhỏ :
- Chỉ cần nghĩa phụ đáp ứng việc trị thương giải độc cho chàng thì tiểu nữ có chết cũng cam tâm, lát nữa người muốn xử tội ra sao, tiểu nữ quyết không bao giờ oán trách.
Lăng Đại Bằng trầm giọng :
- Ngọc Phượng, thủ đoạn của ngươi thật...
Dương Ngọc Phượng vội lên tiếng :
- Sau khi trị xong, muốn giết hay mổ bụng phanh thây thì tùy nghĩa phụ định đoạt.
Hai mắt Lăng Đại Bằng cũng ứa lệ, hồi lâu lão mới thở dài nói :
- Ngươi bỏ Lăng Nhạn ra đi.
Dương Ngọc Phượng chợt mỉm cười mà hai mắt nàng vẫn đẫm lệ :
- Người đáp ứng trị thương cho chàng rồi sao?
Lăng Đại Bằng trong lòng bi phẫn mà không sao thốt ra lời, lão không để ý đến lời Dương Ngọc Phượng nói mà chỉ ngửa mặt nhìn đăm đăm vào những đám mây trắng bay lơ lửng trên không trung, lẩm bẩm nói một mình :
- Ngờ đâu chỉ vì một chuyện này mà lại bị người ta áp chế. Lão hủ quả đến lúc mạt vận rồi.
Giọng nói nghe não nề, bi ai vô cùng.
Dương Ngọc Phượng vội nói :
- Tiểu nữ tội thật đáng chết.
Nói xong, nàng quăng trường kiếm trên tay ra xa một trượng, đoạn giơ tay ôm lấy Lăng Nhạn, đôi mắt nàng nhòa lệ :
- Nhạn Nhạn à! Cô cô tội thật đáng chết, lần đầu mới gặp mà... mà đã làm cho Nhạn Nhạn sợ...
Lăng Đại Bằng trầm giọng bảo :
- Đừng nói nữa.
Đoạn lão cúi xuống nhặt thanh trường kiếm của Dương Ngọc Phượng, cầm bên tay phải rồi lớn tiếng nói :
- Lúc trước ta đã thề độc, nếu như trị thương cho bất cứ kẻ nào thì bản nhân phải tự đoạn một cánh tay, hôm nay thì lời thề coi như đã ứng nghiệm.
Tiếp đó.
Phựt!
Cánh tay trái của lão đã bị chém đứt ra rơi xuống đất, máu tuôn ra xối xả.
- Á! Trời ơi nghĩa phụ!
- Gia gia!
Hai tiếng la kinh hãi vang lên, Lăng Nhạn thoát ra khỏi vòng tay của Dương Ngọc Phượng lao tới ôm lấy Lăng Đại Bằng khóc rống lên :
- Gia gia, cánh tay của người, cánh tay của người...
Dương Ngọc Phượng cũng hấp tấp chạy đến ôm lấy cánh tay bị đứt, đoạn khóc lớn tiếng :
- Nghĩa phụ, vì tiểu nữ mà người phải...

Lăng Đại Bằng xua tay nói :
- Được rồi, được rồi.
Lão đi đến bên Kim Phi Hùng rồi nói với nàng :
- Hãy xem thương thế của hắn trước đã.
Lúc này máu nơi vết thương cánh tay của lão đã ngừng chảy, mặt lão vẫn không biến sắc, cố gắng nhịn đau ngồi xổm xuống đất, lấy ba ngón tay bắt mạch Kim Phi Hùng.
Bỗng nhiên mặt lão hiện ra vẻ u ám dị thường.
Dương Ngọc Phượng cực kỳ lo lắng cho Kim Phi Hùng, hai mắt chăm chú nhìn từng cử động của Cửu Chỉ Thần Y Lăng Đại Bằng.
Hốt nhiên Lăng Đại Bằng buông tay Kim Phi Hùng ra, lùi ra sau một trượng, mặt vô cùng giận dữ, chỉ vào Dương Ngọc Phượng nạt lớn :
- Con a đầu kia, ngươi tính bày trò quỷ mị gì đây?
Dương Ngọc Phượng thất kinh la lớn :
- Nghĩa phụ, chẳng lẽ chàng bị đoạn mạch tán khí rồi sao?
Lăng Đại Bằng giận run người chỉ vào Kim Phi Hùng rồi bảo :
- Ngươi lôi thằng túy quỷ này từ xó kẹt nào tới đây vậy, định đùa cợt với lão hủ hay sao?
Dương Ngọc Phượng trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc :
- Túy quỷ?
Nàng không biết giải thích thế nào. Hơn nữa ba ngón tay của Cửu Chỉ Thần Y nổi tiếng trên giang hồ, có thuật cải lão hoàn đồng, công phu tuyệt diệu mà không ai có thể phủ nhận được, nhưng mà thương thế của Kim Phi Hùng...
Nàng đành ôn tồn nói :
- Nghĩa phụ hãy xem kỹ lại một lần nữa xem.
Lăng Đại Bằng tức khí nói :
- Ngươi coi lão phu là hạng người nào.
Dương Ngọc Phượng vội lắc đầu :
- Không phải, tiểu nữ sợ lão nhân gia bị mất một cánh tay nên nhất thời tâm thần bất định.
Lão lạnh lùng nói :
- Được rồi, Lăng Nhạn mang chậu nước lạnh ra đây.
Lăng Nhạn vội bưng chậu nước lạnh đến.
Lăng Đại Bằng lại nói tiếp :
- Ta phải làm cho ngươi hoàn toàn phục đã, đến lúc đó để coi ngươi sẽ ăn nói sao với ta.
Nói rồi lão lấy tay tạt nước vào mặt Kim Phi Hùng.
Dương Ngọc Phượng bất giác đứng ngây người kinh ngạc, trố mắt nhìn vào Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng đột nhiên bị một búng nước lạnh vào mặt, lát sau chàng ngồi dậy đưa tay gạt nước trên mặt, đoạn ngơ ngác nhìn quanh tứ phía rồi hỏi :
- Dương cô nương, đây là đâu vậy? Cái lão Mai Cửu Kỳ đâu rồi?
Nói rồi chàng bèn đứng dậy tựa như không hề có gì xảy ra, hoàn toàn không có thương thế gì.
Lăng Đại Bằng không để cho Dương Ngọc Phượng kịp thốt nên lời, liền bước đến trước mặt nàng lạnh lùng.
Dương Ngọc Phượng mắt ứa lệ, gật đầu nói :
- Tiểu nữ tuân mệnh, tình nguyện đoạn một tay để hoàn trả cho, chỉ cần chàng không bị thương là mừng rồi.
Nói xong, nàng cúi xuống lượm trường kiếm lên định chém vào cánh tay trái của mình.
Kim Phi Hùng hét vang :
- Khoan đã!
Chàng lẹ làng vươn tay ra kẹp cứng mũi kiếm của Dương Ngọc Phượng.
Nhãn quang chàng chiếu ra tia nhìn sáng quắc hỏi Lăng Đại Bằng :
- Tại sao vậy hả?
Ánh mắt Lăng Đại Bằng chạm phải luồng nhãn quang của Kim Phi Hùng, bất giác làm cho lão thất kinh nghĩ thầm :
"Thiếu niên này có công lực tương đương hơn trăm năm luyện tập, thật là đáng sợ vô cùng."
Nghĩ vậy lão bèn lên tiếng :
- Ngươi đi hỏi a đầu kia kìa.

Dương Ngọc Phượng vừa khóc vừa kể lại đầu đuôi mọi sự cho Kim Phi Hùng và Lăng Đại Bằng nghe.
Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên :
- Điều này thật là quái dị!
Lăng Đại Bằng vừa nghe xong, bèn cười lớn đoạn lên tiếng bảo :
- Các ngươi bị lừa rồi, ngay cả lão phu đây không ngờ cũng mê muội hết sức, thiệt là đáng hổ thẹn cho Cửu Chỉ Thần Y.
Bao nhiêu nộ khí của lão giờ đây đã tiêu tan đi hết, lão chợt hỏi Kim Phi Hùng :
- Các hạ đã giao thủ với Thực Nhân Ma Tôn, vậy thì phải chăng các hạ là Thanh Y Tu La oai chấn võ lâm?
Kim Phi Hùng nghe Dương Ngọc Phượng gọi lão là nghĩa phụ, lại biết được lão đã tự hủy một cánh tay để trị thương cho mình, nên chàng cung kính nói :
- Tiền bối có điều chi chỉ giáo?
Dương Ngọc Phượng thấy vậy liền nói :
- Nghĩa phụ, thương thế của chàng?
Lăng Đại Bằng khẽ buông tiếng thở dài :
- Thiệt đúng là thiên mệnh địa số, hãy vào trong phòng nói chuyện.
Đúng là thần y danh tiếng, lão tựa như quên vết thương đau nhức nơi cánh tay.
Dương Ngọc Phượng đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng :
- Bây giờ xuất sơn không kịp nữa rồi, chúng ta hãy đi vào trong phòng nghỉ ngơi.
Lăng Đại Bằng vừa làm cơm vừa nói :
- Các ngươi chắc cũng đói rồi, để ta làm cơm xong chúng ta vừa ăn vừa đàm luận.
Trong phút chốc bữa ăn đã dọn lên, một bát canh rau, đĩa thịt rừng và nồi cơm nghi ngút bốc khói.
Kim Phi Hùng vừa ăn vừa nói :
- Không hiểu tại sao vãn bối lại trúng phải mê tửu của Mai Cửu Kỳ vậy chớ?
Lăng Đại Bằng cười đáp :
- Ba ngón tay phải của lão phu không khi nào lầm được. Trong đan điền của Mai lão cửu ít nhất cũng có hơn trăm cân rượu tinh chế, lúc đến gần ngươi lão phun rượu vào thất khiếu của ngươi.
Kim Phi Hùng ngẩn người hỏi lại :
- Vãn bối đâu hề có cảm giác.
Lăng Đại Bằng nói :
- Đương nhiên Mai lão cửu không vận khí, cho nên đâu hề có kình lực phát ra, vả lại lúc người đề khí vận công, tự nhiên sẽ hít hơi đó vào mà đâu hề phát giác ra được.
Kim Phi Hùng bất giác lớn tiếng cười bảo :
- Ha ha, thiệt là khéo ghê đó!
Dương Ngọc Phượng bất giác trợn mắt nói lớn :
- Còn cười nữa hay sao? Làm người ta sợ mất hồn, hại nghĩa phụ ta phải mất một...
Lăng Đại Bằng vội ngắt lời :
- Không thể trách y được. Nghe cái tên Thực Nhân Ma Tôn nói thì ai mà không sợ hãi, huống hồ là Phượng nhi... Ha ha ha...
Lão vừa cười vừa đưa mắt nhìn Dương Ngọc Phượng.
Dương Ngọc Phượng đỏ mặt không dám ngẩng đầu lên.
Lăng Nhạn ngây thơ hỏi :
- Mặt Dương cô cô sao mà đỏ quá chừng.
Kim Phi Hùng dường như cũng đã hiểu, chàng hồi tưởng lại việc Dương Ngọc Phượng cõng chàng chạy suốt ngày đêm, lại khiến cho nghĩa phụ của nàng, Lăng Đại Bằng, phải tự hủy một cánh tay của lão.
Ân tình lớn lao như vậy, chàng không biết báo đáp sao cho phải.
Bất giác chàng ôn tồn nói :
- Tuy chỉ là việc ngẫu nhiên trùng hợp mà thôi, nhưng tiền bối vì vậy mà phải hủy mất một tay, tại hạ thiệt không biết báo đáp sao cho phải lẽ.
Lăng Đại Bằng xua tay nói :
- Lão hủ đã già rồi, dù có bị mất đi cánh tay trái cũng chẳng quan hệ gì, chỉ cần Kim đại hiệp có lòng lo lắng tiểu tôn nữ Nhạn nhi là lão hủ yên tâm rồi.
Lăng Nhạn cười hì hì :
- Thúc thúc phải ra ngoài chơi với Tiểu Nhạn này rồi.

Kim Phi Hùng chợt đỏ mặt.
Bởi vì từ trước đến giờ chưa có ai gọi chàng bằng thúc thúc, chàng muốn tặng cho Tiểu Nhạn vật gì làm lễ ra mắt nhận chức thúc thúc, nhưng sờ vào người chẳng có vật chi cả đành phải ừ lên một tiếng.
Lúc này Lăng Đại Bằng đột nhiên hỏi chàng :
- Ta có một việc này còn chưa hiểu, mong Kim đại hiệp giải thích.
Kim Phi Hùng vội đáp :
- Xin tiền bối cứ chỉ giáo!
- Âm Hàn độc chưởng của Thực Nhân Ma Tôn là chưởng pháp tàn độc trên giang hồ, Kim đại hiệp đối chưởng với lão mà sao người vẫn bình yên vô sự?
Kim Phi Hùng nghe lão hỏi bèn trầm ngâm một lát, rồi thuận tay lấy từ trong người ra một hạt châu sáng lấp lánh để lên bàn.
Đột nhiên ánh đèn trở nên vô sắc, ánh trăng cũng ảm đạm thê lương.
Lăng Đại Bằng giật mình la lên thất thanh :
- Mật Đà thần châu!
Dương Ngọc Phượng cũng bất ngờ trợn mắt kinh ngạc :
- Thì ra ngươi dùng vật này để hộ thân.
Lăng Nhạn vỗ tay reo lên thích thú :
- Hì hì, cái hột châu này thật là đẹp ghê.
Kim Phi Hùng thuận tay cầm Mật Đà thần châu đưa tới trước mặt Lăng Nhạn :
- Vậy thì thúc thúc cho Tiểu Nhạn mượn vật này trong sáu tháng đó.
Lăng Đại Bằng vội cản lại :
- Đâu có làm như vậy được.
Nhưng mà Lăng Nhạn ngây thơ, liền đưa tay ra tiếp nhận, đoạn phụng phịu nói :
- Thúc thúc cho hài nhi mượn mà.
Kim Phi Hùng bật cười :
- Tại hạ được hạt châu này không ai được biết cả, đây là lần đầu tiên tại hạ đưa nó ra công khai.
Lăng Đại Bằng chợt nghiêm mặt bảo :
- Nhạn nhi làm sao có thể nhận vật quí vô giá như vậy?
Kim Phi Hùng cất tiếng cười sảng khoái :
- Chỉ vì hạt châu này mang quá nhiều sát khí liên lụy đến bao người, nên tại hạ mới nói cho Tiểu Nhạn mượn mà thôi, chứ không dám tặng cho luôn, chẳng phải tại hạ hẹp hòi gì đâu, mà không muốn cho Tiểu Nhạn bị liên lụy đến thân.
Dương Ngọc Phượng chợt nói :
- Nghe lời giang hồ truyền ngôn Mật Đà thần châu có thể trừ bách độc, lại có thể giúp người luyện võ gia tăng công lực.
Kim Phi Hùng cất tiếng :
- Tại hạ không bị Thực Nhân Ma Tôn đả thương là nhờ thần lực của hạt châu này, nên muốn cho Tiểu Nhạn mượn, mong rằng Tiểu Nhạn có thể tăng tiến về công lực, sớm xuất đạo trừ hại cho võ lâm.
Nói rồi, chàng đặt bát xuống bàn, rồi nói tiếp :
- Đa tạ Dương cô nương đã trợ thủ, ngày sau sẽ trùng phùng, giờ tại hạ cáo từ.
Dương Ngọc Phượng lo lắng :
- Chàng muốn đi một mình để ta ở lại đây sao?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Nơi này u tịch hiếm có, chính là chỗ thích hợp để luyện công, lại có tiền bối bên cạnh nên ta yên tâm rồi.
Dương Ngọc Phượng bặm môi nói nhỏ :
- Chàng sợ ta chưa đủ công lực, sẽ liên lụy đến mình phải không?
Kim Phi Hùng chỉ vào Lăng Nhạn :
- Không phải, ý của tại hạ muốn cô nương lưu lại đây để chỉ điểm cho Tiểu Nhạn lợi dụng Mật Đà thần châu để tăng tiến công lực.
Dương Ngọc Phượng nghe vậy bèn lên tiếng hỏi :
- Vậy thì sau này ta muốn gặp lại chàng thì tìm ở đâu?
Kim Phi Hùng cười đáp :

- Tại hạ đã là một tội nhân của giang hồ, dù có đi đến góc bể chân trời nào thì người ta cũng đều biết, cô nương bất tất phải bận tâm.
Lăng Nhạn vội cười hì hì nói :
- Cô cô à, để cho thúc thúc đi đi, mấy ngày nữa Tiểu Nhạn và cô cô đi kiếm thúc thúc cũng được mà.
Kim Phi Hùng cười lớn :
- Tiểu Nhạn nói đúng đó.
Nói xong chàng quay sang phía Lăng Đại Bằng, đoạn vòng tay thi lễ nói :
- Tại hạ xin cáo từ tiền bối.
Lăng Đại Bằng biết không thể giữ chàng lại được, đành nói :
- Lão phu không muốn miễn cưỡng lưu đại hiệp, mong đại hiệp hãy thận trọng.
Kim Phi Hùng hạ giọng nói với Dương Ngọc Phượng :
- Dương cô nương, tại hạ đi chuyến này tất phải ác đấu với Thần Long lạt ma của Thiên Long tự, nên không muốn liên lụy đến nàng, cô nương hãy bảo trọng.
Nói rồi chàng thi triển khinh công, trong nháy mắt đã mất hút phía ngoài sơn cốc.

Ba ngày sau Kim Phi Hùng đã về tới Kim Lăng.
Chàng vừa đặt chân vào trong thành đã cảm thấy không khí cực kỳ khẩn trương.
Trong thành lại có nhiều nhân vật lạ mặt xuất hiện, trong các trà lầu, tửu quán đều có những nhân vật giang hồ, không khí có phần náo nhiệt hơn lúc trước.
Lần này không lọt qua khỏi nhãn quang tinh tường của Kim Phi Hùng, chàng thầm nghĩ :
"Hừ, nơi này chắc có lẽ sẽ xảy ra một trận ác đấu chấn động võ lâm rồi đây."
Chàng vừa đi vừa miên man suy nghĩ, thoáng chốc đã trở về khách điếm.
Tên tiểu nhị đứng ngoài cửa điếm nghênh tiếp khách, thấy chàng vội nói :
- Kim công tử à, mấy bữa nay có nhiều người đến kiếm công tử lắm đó.
Kim Phi Hùng ứng tiếng :
- Vậy à.
Rồi chàng đi vào phòng mình.
Phía ngoài cửa có một bóng người đột ngột lướt vô.
Người này chính là Vương Thái Vân, ái nữ của Âm Dương thủ Vương Thiên Trạch.
Mặt nàng bịt một miếng lụa đen, thái độ cực kỳ khẩn trương :
- Kim huynh đã về rồi à?
Kim Phi Hùng đang muốn biết tình hình ở Kim Lăng trong lúc chàng đến Xích Phụng Lĩnh, nên vội cười nói :
- Mời Vương cô nương ngồi.
Vương Thái Vân không ngồi mà hấp tấp nói :
- Ngoại trừ Thiên Long tự ra còn có Tam bang đến kiếm Kim huynh nữa đó.
Kim Phi Hùng trầm giọng hỏi :
- Tam bang nào vậy?
Vương Thái Vân khẽ liếc nhìn ra ngoài cửa, rồi hạ giọng nói :
- Phong Lôi bang chủ Lệ Ngọc, Chưởng môn Thiếu Lâm Ngộ Năng đại sư.
Đột nhiên có tiếng người khác nói :
- Còn có bảo mẫu của lệnh muội là Kiều tam cô lão bà bà nữa.
Tiếng Cốc Chi Dương từ ngoài cửa vang lên, rồi một bóng người bay xẹt vào trong nhà.
Kim Phi Hùng không hề để tâm đến tam bang mà Vương Thái Vân vừa nói, nhưng khi vừa nghe Cốc Chi Dương nhắc đến Kim Ngân Thi, chàng bỗng chăm chú lắng nghe.
Bởi vì trên thế gian này chỉ còn Kim Ngân Thi là người thân duy nhất của chàng mà thôi.
Bởi vậy chàng vội hỏi :
- Kiều tam cô, bảo mẫu của muội muội ta ư?
Vương Thái Vân gật đầu :
- Người này võ công không phải tầm thường.
Cốc Chi Dương cười bảo :

- Ngay cả tại hạ thường tự phụ võ công của mình cao cường, nhưng e rằng cũng không phải là đối thủ của người đó đâu.
Vương Thái Vân lại nói tiếp :
- Ngộ Năng đại sư đến tìm Kim huynh có thể liên quan đến cái chết của Tần Lĩnh tam quỷ.
Kim Phi Hùng cười lạt :
- Vương cô nương, cái chết của Tần Lĩnh tam quỷ không hề liên can tới tại hạ, mà chuyện này lại liên quan đến nàng.
Cốc Chi Dương nghe vậy bất giác cũng cười bảo :
- Kim huynh nói đúng đó, chuyện này có liên quan không nhỏ đến nàng, không nhỏ đâu.
Vương Thái Vân ngạc nhiên hỏi lại :
- Tại sao nhị vị lại nói như vậy?
Kim Phi Hùng đáp :
- Rồi sẽ có ngày mọi việc đều minh bạch, lúc đó cô nương sẽ rõ.
Cốc Chi Dương mỉm cười ra vẻ bí mật đưa mắt nhìn đăm đăm vào mặt Vương Thái Vân hồi lâu không chớp.
Vương Thái Vân không hề có cảm tình với con người này, bèn bực bội nói :
- Có cái gì mà ngươi cứ nhìn ta chằm chằm vậy hả?
Cốc Chi Dương cười lạnh :
- Tại hạ cảm thấy cô nương quan tâm đến chuyện của Kim huynh mà hầu như không mấy nhiệt tình lo chuyện của mình.
Vương Thái Vân thẹn đỏ mặt, vội mắng y :
- Hừ, cái đồ âm dương quái khí.
Nói đoạn, nàng quay sang Kim Phi Hùng :
- Tiểu muội đi đây.
Cốc Chi Dương nhìn theo bóng Vương Thái Vân, rồi nói với Kim Phi Hùng :
- Kim huynh thật là diễm phúc vô cùng, theo như ta biết thì ít nhất cũng có đến bốn vị cô nương xinh đẹp yêu Kim huynh.
Kim Phi Hùng bất giác đỏ mặt :
- Cốc huynh đừng có đùa nữa mà.
Cốc Chi Dương vẫn không chịu buông tha :
- Ngoài Vương Thái Vân cô nương, còn có Dương Ngọc Phượng, Tô Ngọc Dung và còn...
Kim Phi Hùng giật mình hỏi :
- Còn ai nữa mà nhiều quá xá vậy?
Cốc Chi Dương cười hì hì :
- Thiên cơ bất khả lộ, ngày mai tại hạ đi với Kim huynh đến Ngũ Vân sơn một chuyến được không?
Kim Phi Hùng ngạc nhiên :
- Ngũ Vân sơn hả? Tại hạ đâu có chuyện gì mà phải đến đó?
Cốc Chi Dương cười nói :
- Kim huynh có muốn trốn cũng không được đâu.
Kim Phi Hùng vội hỏi :
- Cốc huynh cớ sao lại nói vậy?
Cốc Chi Dương hạ giọng nói :
- Lát nữa rồi Kim huynh sẽ minh bạch.
Nói rồi y cười hì hì đi ra khỏi phòng.
Cốc Chi Dương không nói nên chàng cũng không tiện hỏi.
Kim Phi Hùng ngồi một mình trong phòng, thầm nghĩ :
"Mấy cái bang hội đó kiếm ta để làm gì? Lại còn chuyện đến Ngũ Vân sơn, không rõ có ý gì đây?"
Đang lúc chàng trầm tư suy nghĩ thì phía ngoài phòng có tiếng chân bước, rồi bỗng nhiên Ngọc Phiến Lang Quân xuất hiện, vòng tay thi lễ, miệng điểm nụ cười cầu tài :
- Kim đại hiệp đã về rồi.
Kim Phi Hùng cười lạt :
- Có chuyện gì?
Ngọc Phiến Lang Quân liền đáp :
- Tại hạ phụng mạng lệnh của minh chủ đến đây.

Nói rồi y cung kính đưa cho Kim Phi Hùng một tấm thiếp mời. Kim Phi Hùng mở ra, phía trên tấm thiếp có viết :
"Kim Phi Hùng hiền đệ, Thần Long lạt ma đến Kim Lăng liền đến bản minh đòi gặp hiền đệ, khiến ngu huynh khổ không kể xiết. Nay được tin hiền đệ đã trở về, vậy ước hẹn tối mai lúc trăng lên sẽ cùng giải quyết mọi việc tại Ngũ Vân sơn ở phía nam thành. Ý của lão lạt ma muốn gây họa cho võ lâm Trung Nguyên, hiền đệ võ công siêu tuyệt, mong hãy ra tay trừ họa cho võ lâm. Xin bái tạ, hẹn gặp tại Ngũ Vân sơn.
Ngu huynh Cổ Trường Khanh kính bút."
Kim Phi Hùng xem xong bật cười ha hả :
- Cổ Trường Khanh sợ chết, còn tại hạ há lại sợ cái lão lạt ma đầu trọc đó sao?
Ngọc Phiến Lang Quân cười nịnh :
- Nếu như vậy thì tối mai Kim đại hiệp y lời hẹn nhé, tiểu nhân xin cáo biệt.
Kim Phi Hùng bỗng trừng mắt chiếu ra hai luồng nhãn quang uy phong, giọng sang sảng đáp :
- Các hạ hãy về nói cho Cổ Trường Khanh biết, tối mai Kim mỗ sẽ đến phó hội ước đấu.

Ngũ Vân sơn là ngọn núi có hình tựa như những đám mây bồng bềnh trên cao.
Đỉnh núi tuy không cao, nhưng cực kỳ bằng phẳng, ở phía giữa hình thành một cái thung lũng.
Khắp trời rạng đỏ nhuộm hồng, vài tiếng quạ kêu lẻ loi.
Lúc này ánh tịch dương đã lịm dần, trời đã vào hoàng hôn, vầng trăng hạ huyền còn chưa nhô lên, nhưng mà ngũ phương của Ngũ Vân sơn đã thấy bóng người lố nhố khắp nơi.
Đầu phía đông tám lạt ma áo đỏ ngồi xếp bằng đỏ rực cả một góc trời, đang nhắm mắt, vẻ mặt không hề xao động.
Ở phía chính giữa có một lạt ma khoác cà sa màu vàng, đầu đội ngũ vân dạng mạo màu xanh.
Vị lạt ma áo vàng này chính là lạt ma thủ tịch của Thiên Long tự, tôn xưng là Thần Long lạt ma đứng đầu Thiên Long tự.
Tám vị lạt ma áo đỏ tuy uy nghiêm hùng dũng nhưng vẫn thua kém Thần Long lạt ma một cái đầu, vị này mày rậm, mắt tròn, mũi sư, miệng rộng, hai tai đeo hai chiếc vòng vàng sáng lấp lánh. Phong thái tựa như một thiên thần, huyệt Thái Dương của lão nổi cao lên chứng tỏ nội công đã luyện đến thành tựu kinh người.
Mỏm núi phía tây là Cổ Trường Khanh, vây quanh lão là một đám cao thủ chống kiếm đứng hộ vệ, cũng đang ngồi tĩnh tọa nhắm mắt không thốt một lời.
Xích qua bên tả một chút, một lão tăng đôi mày trắng bạc, chắp tay ngồi trầm lặng, nhắm mắt dưỡng thần.
Mé bên hữu có một đám người tạp nhạp, song cũng đều là cao thủ của hai phái hắc bạch trên giang hồ.
Trong số này có hai nhóm đập ngay vào mắt mọi người.
Một nhóm có chừng mười cao thủ, tay trái cầm một cái thiết thuẩn, phía ngoài có khắc hai chữ Phong Lôi, còn bên tay phải thủ một chiếc búa to lớn dị thường, mới nhìn thoáng qua cũng nhận ra đó là người của Phong Lôi bang.
Còn một nhóm có ba người, trong tay mỗi người đều thủ một cây tam đầu thoa, mặt mũi cực kỳ hung ác, sát khí lộ ra ngoài mặt, thần sắc khác biệt với các môn phái khác.
Vầng trăng lúc này đã hiện lên mờ mờ ở phía đông.
Hai bóng người từ trong thành Kim Lăng chầm chậm đi tới.
- Đến rồi, đến rồi.
- Thanh Y Tu La có trợ thủ.
- Không thể có, từ trước đến giờ y đơn thân độc kiếm mà.
Ngũ Vân sơn lập tức sôi động hẳn lên, tiếng người thì thầm bàn tán không ngớt nổi lên, tiếng động ồn ào hết sức.
Trong nháy mắt, Kim Phi Hùng trước, Cốc Chi Dương sau đồng thời đáp xuống thung lũng nơi Ngũ Vân sơn.
Cổ Trường Khanh đứng dậy mỉm cười nói :
- Kim hiền đệ thật là người trọng tín.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp lại :
- Đại minh chủ đã an bài như vậy thì Kim mỗ này tất phải đến đúng hẹn chớ.

Nét mặt chàng lạnh lùng, lời nói ẩn chứa vẻ châm biếm.
Lời nói của chàng chẳng khác nào hàm ý bảo Cổ Trường Khanh khiêu chiến rồi đổ việc lên vai kẻ khác.
Cổ Trường Khanh điểm nụ cười khổ, quay sang nói với Cốc Chi Dương.
- Cốc thiếu hiệp cũng đến đây ư?
Cốc Chi Dương lộ vẻ không vui, thầm nghĩ :
"Hừ, cái đồ xảo quyệt."
Đoạn hừ lên một tiếng, giọng cất lên cực kỳ lạnh lẽo :
- Cốc mỗ và Kim đại hiệp đây ngẫu nhiên hội ngộ, Kim đại hiệp không muốn ai xen vào chuyện của mình, tại hạ cũng thích đơn thân độc kiếm, các hạ chớ nên hiểu lầm.
Lời y nói cực kỳ rõ ràng minh bạch mà không hề làm tổn hại đến hào khí của Kim Phi Hùng, mà cũng không hạ thấp địa vị của mình.
Nói đoạn, y dùng truyền âm nhập mật nói với Kim Phi Hùng :
- Kim huynh à, cái lão đầu trọc ngồi một mình chính là Ngộ Năng đó, binh khí của Phong Lôi bang có lẽ không cần phải nói, còn ba gã kia là người của Huyết Minh bang, huynh cứ yên tâm đấu với Thần Long lạt ma, còn những người khác thì để cho đệ.
Kim Phi Hùng nghe vậy, vội lên tiếng :
- Không thể như vậy, cứ đứng bên ngoài lược trận, nhất thiết không được nhúng tay vào.
Lúc này Cổ Trường Khanh nghiễm nhiên là tôn sư của một môn phái, lão lớn tiếng nói :
- Hôm nay là trận giao thủ để giải quyết tranh chấp giữa Kim đại hiệp và Thiên Long tự, kính thỉnh chư vị bằng hữu võ lâm chứng kiến công đạo.
- Câm mồm!
Một tiếng thét lớn vang lên tựa như sấm nổ đinh tai nhức óc, Thần Long lạt ma bước tới trầm giọng quát :
- Bản tòa từ Tạng thổ xa xôi đến đây bắt tên đạo tặc đã lấy trộm bảo vật trấn sơn của bản tự. Hừ, cái gì mà ngươi dám nói tranh chấp, bản tòa nghe không lọt tai chút nào.
Cổ Trường Khanh chỉ mỉm cười không hề tỏ vẻ giận dữ, cũng không lên tiếng đáp lại mà chỉ quay lại liếc nhìn Kim Phi Hùng. Chàng biết Cổ Trường Khanh muốn trút giận dữ đổ lên người chàng nhưng chàng không chút sợ hãi chỉ mỉm cười, giọng cười lạnh lẽo dị thường, rồi chỉ vào Thần Long lạt ma hỏi lớn :
- Ngươi là Thần Long lạt ma ở Thiên Long tự?
Thần Long lạt ma không đáp mà hỏi ngược lại :
- Ngươi là Kim Phi Hùng phải không?
Kim Phi Hùng cũng không thèm đáp, vội vàng lắc mình bay vọt đến trước mặt Ngộ Năng đại sư, đoạn hạ giọng hỏi :
- Vị này phải chăng là Ngộ Năng đại sư?
Ngộ Năng niệm Phật hiệu, chắp tay đứng dậy đưa mắt nhìn lướt qua Kim Phi Hùng, rồi buông tiếng thở dài :
- Thí chủ sát khí quá nặng nề.
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Có lẽ như vậy, nhưng mà sát khí không phát xuất từ trong tâm của tại hạ, mà bị người ta bức bách quá độ đó thôi.
Ngộ Năng bất giác gật gù đáp :
- Thiện tai, thiện tai.
Kim Phi Hùng không nhẫn nại được nữa, vội hỏi :
- Nghe nói đại sư đến kiếm tại hạ?
Ngộ Năng trầm ngâm đáp :
- Lúc này nói ra thì không phải lúc, Thần Long lạt ma là cao thủ đệ nhất của phái Mật Tông pháp gia nơi Tạng thổ, thí chủ không nên coi thường.
Kim Phi Hùng vẫn mỉm cười đáp :
- Chỉ sợ rằng lão đó cũng không dám xem thường tại hạ đâu.
Ngộ Năng đại sư lắc đầu đáp :
- Người đó dã tính chưa hết, tựa như ngựa bất kham, vị tất đã coi trọng người khác.
Giọng Kim Phi Hùng chứa đầy hào khí :
- Vậy thì tại hạ sẽ hủy diệt dã tính của lão.
Ngộ Năng nghiêm mặt bảo :

- Tiểu thí chủ, thành bại của ngươi chính là thành bại của võ lâm Trung Nguyên, chớ nên khinh thường đối phương như vậy.
Kim Phi Hùng hỏi :
- Tại sao đại sư lại nói vậy?
Ngộ Năng đại sư từ tốn đáp :
- Thế lực ở Tạng thổ đã muốn xâm nhập Trung Nguyên từ lâu, chuyện mất trộm Mật Đà thần châu chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi, các cao thủ cỡ Thần Long lạt ma ở Trung Nguyên hiếm có vô cùng. Nếu thí chủ coi thường lão thì khó tránh khỏi tai kiếp cho võ lâm Trung Nguyên.
Giọng Kim Phi Hùng trở nên hòa dịu :
- Thượng nhân quả là người có nhiệt tâm lo lắng cho võ lâm Trung Nguyên, vãn bối xin tận lực.
Thần Long lạt ma không đợi nổi nữa, bèn nộ khí quát lớn :
- Gã họ Kim kia, ngươi lảm nhảm nói cái gì đó?
Kim Phi Hùng cũng nổi giận gầm lên :
- Hừ, cái lão quái thai kia, Diêm vương sắp tới điểm mặt ngươi đó. Làm cái gì mà hấp tấp vậy, bộ muốn xuống âm phủ gấp hả?
Lúc này Ngộ Năng đại sư bỗng lên tiếng :
- Lão nạp cầu khẩn mong Đức Phật từ bi gia hộ cho thí chủ.
Dứt lời lão đại sư cất tiếng niệm Phật, đoạn từ từ ngồi xuống.
- Đa tạ đại sư.
Kim Phi Hùng vừa nói xong, lập tức xoay người phóng tới trước mặt bọn cao thủ của Phong Lôi bang, rồi lạnh lùng nạt hỏi :
- Kẻ nào là Lệ Ngọc?
Một hán tử vừa mập vừa lùn, tuổi trạc trung niên bước ra đáp :
- Bản Bang chủ đây.
Kim Phi Hùng cất lên tràng cười dài chấn động xung quanh, rồi cúi xuống hỏi :
- Ngươi kiếm ta?
Lệ Ngọc lắc lư cái đầu đáp :
- Bản Bang chủ đã kiếm ngươi nhiều lần rồi.
Kim Phi Hùng cao giọng bảo :
- Bây giờ ta đến đây, xem ngươi làm gì ta?
Binh!
Chiếc búa trong tay gã đập mạnh vào chiếc thuẫn bằng sắt vang lên một tiếng chói tai, đồng thời thân hình gã cũng lui ra xa bảy bước.
Tất cả cao thủ của Phong Lôi bang nghe hiệu lệnh liền tản ra tứ phía.
Kim Phi Hùng đứng ở chính giữa, hai tay chắp sau lưng, thần thái an nhiên tự tại, giọng lạnh lùng :
- Chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, ba cái trò nhà quê này mà dọa được ta sao?
Đôi mắt nhỏ xíu của gã chớp liên hồi :
- Vết máu của Tần Lĩnh chưa khô, ngươi đừng mong thoát khỏi tay của Phong Lôi bang đâu.
Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái bèn hỏi :
- Cái chuyện Tần Lĩnh tam quỷ đâu hề có liên quan gì đến ta và ngươi.
Hai mắt Lệ Ngọc trợn lên đỏ ngầu :
- Ngươi không biết giữa bản Bang chủ và Tam quỷ đã kết nghĩa bát bái chi giao hả?
Kim Phi Hùng nhếch mép cười, khóe mắt ẩn chứa uy lực kinh người, trầm giọng nói :
- Vạn bái, tỷ bái gì ta cũng mặc kệ, huống hồ gì là bát bái. Hừ!
Cổ Trường Khanh vội lướt đến can ngăn, một mặt mỉm cười nói với Kim Phi Hùng, một mặt đưa tay ra hiệu cho Lệ Ngọc rồi bảo :
- Bọn Tạng tăng có mưu đồ đối với Trung Nguyên, lúc này hai bên nên tạm thời để mọi chuyện khác qua một bên để đối phó với nguy cơ trước mắt đã.
Lệ Ngọc liền khoát tay ra hiệu cho thuộc hạ thu binh khí lui qua một bên, miệng hậm hực nói :
- Hừ, nể mặt Cổ minh chủ, ta tạm thời để cái đầu ngươi ở trên cổ thêm một lát đó.
Kim Phi Hùng không nộ khí mà hàm chứa uy lực, giọng trầm lạnh :
- Lệ Ngọc, ngươi chớ chạy, đợi ta thanh toán xong lão già trọc kia rồi sẽ tính chuyện với ngươi sau.
Cổ Trường Khanh vội bảo :
- Lão đệ à, nói như vậy là được rồi.

Kim Phi Hùng vẫn lạnh lùng :
- Cổ trang chủ, tại hạ cũng đang muốn tìm ngươi đó.
Cổ Trường Khanh cười hỏi :
- Tìm ta sao?
Kim Phi Hùng gật đầu :
- Kiếm ngươi để cùng ta đi đến nơi đây một chuyến.
Nói xong chàng chỉ vào chỗ Phi Thoa Diêm La đang đứng.
Cổ Trường Khanh thoáng ngạc nhiên :
- Huyết Minh bang? Có chuyện gì đều do Cổ mỗ đảm trách hết, nhưng mà trước mắt...
Kim Phi Hùng ngắt lời :
- Nếu như mọi việc đều do ngươi đảm trách thì Kim mỗ càng phải tìm ngươi hơn.
Cổ Trường Khanh bất đắc dĩ đành gật đầu, miệng lại nói :
- Người mà cần phải đối phó trước mắt là cái lão Thần Long kia kìa.
- Điều đó thì chẳng cần đại trang chủ phải phí tâm đâu.
Nói chưa dứt lời, thân hình Kim Phi Hùng đã vọt tới trước mặt cách Thần Long lạt ma gần một trượng, lớn tiếng quát :
- Đừng có la lối om sòm, tại hạ đã đến đây là nhất định sẽ trừng phạt ngươi một trận cho hết cái thói ngông cuồng.
Thần Long lạt ma gầm lên như sấm :
- Tiểu tử kia hãy giao Mật Đà thần châu lại cho ta rồi theo bản tòa về Thiên Long tự chịu chết.
Thần sắc Kim Phi Hùng vẫn không thay đổi, chắp hai tay sau lưng, chàng ngạo nghễ nói :
- Ngươi dựa vào đâu mà dám nói là Mật Đà thần châu ở trong tay ta, chẳng lẽ Kim Phi Hùng này lại đến Thiên Long tự ăn trộm hay sao? Hoặc giả ta cướp nó?
Thần Long lạt ma nạt nộ :
- Hàn Không Không lấy trộm báu vật ở bản tự.
Kim Phi Hùng từ tốn bảo :
- Ngươi đi mà đòi Hàn Không Không.
Thần Long lạt ma nạt lớn :
- Vật đó đã bị ngươi cướp đi giữa đường trên sông Tần Hoài.
Kim Phi Hùng nói :
- Hàn Không Không ủy thác nó cho Cố Tử Kỳ, lại có thêm Quyền Kiếm Song Tuyệt, đúng là bọn họ có động thủ với tại hạ trên sông Tần Hoài, nhưng mà bọn họ không có Mật Đà thần châu. Hừ, toàn là một bọn ngậm máu phun người, vô lý không sao tưởng nổi.
Thần Long lạt ma biến sắc mặt, áo cà sa thoáng động, thân mình vụt bay thẳng lên không trung.
Đừng tưởng thân hình lão cao lớn, đường bệ nặng nề như vậy mà xem thường, lão hành động uyển chuyển nhẹ nhàng tựa như cánh hoa lướt bay trong gió, thoáng chốc đã đến gần Kim Phi Hùng, sắc mặt lão trầm xuống.
- Bản tòa không muốn phí công đấu khẩu với ngươi nữa.
Kim Phi Hùng dù thấy cường địch trước mặt cũng vẫn nói cười như không :
- Ngươi đến đây định làm gì ta?
Thần Long lạt ma lạnh lùng hừ lên một tiếng :
- Bắt ngươi theo ta về Thiên Long tự một chuyến, gặp chưởng giáo ngươi có thể nói rõ lý do, lúc đó thì tùy ý chưởng giáo định đoạt, bản tự không nghe không hỏi.
Kim Phi Hùng thản nhiên :
- Lời nói của ngươi tuy cũng dễ nghe lắm đó, nhưng mà đáng tiếc Kim mỗ lại không thích cái nơi lạnh lẽo kia, hơn nữa cũng không quen cái...
Mặt Thần Long lạt ma hơi biến sắc, trầm giọng nói :
- Đây là hảo ý của bổn tòa.
Kim Phi Hùng điềm nhiên trả lời :
- Nhưng mà tại hạ không muốn lãnh nhận cái hảo ý đó.
Thần Long lạt ma hét lớn :
- Nhưng ngươi nhất định về Thiên Long tự với ta.
Kim Phi Hùng cao giọng thách thức :
- Nếu như ta không đi thì sao?

Thần Long lạt ma quát vang :
- Ngươi có muốn vậy cũng không được đâu.
Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng :
- Xem ra ngươi muốn động thủ phải không?
Thần Long lạt ma nổi giận lôi đình nạt lớn :
- Hừ, đừng trách tái gia không mời rượu mà lại bắt uống rượu phạt.
Kim Phi Hùng trầm mặt xuống lớn tiếng nói :
- Kim mỗ xưa nay chẳng thèm biết cái rượu mời rượu phạt là cái quái gì, ba cái thứ nước hôi thối đó để lại cho bọn ngươi đó.
- Xuất thủ.
Thần Long lạt ma la lên một tiếng nhích động thân hình, cước pháp chuyển động, thủ thế định xuất chiêu.
Thái độ của Kim Phi Hùng vốn ung dung tự tại, chắp tay sau lưng, đoạn hỏi lão :
- Một mình ngươi giao thủ hay là nguyên cả bọn áo đỏ cùng xông lên đối phó với ta?
Thần Long lạt ma dù sao cũng là cao thủ đệ nhất nơi Tạng thổ, làm sao có thể lấy số đông để bức bách một người, nên nghe đối phương nói, bất giác tức giận gầm lên :
- Một mình bản tự há không lấy được cái mạng của ngươi ư?
Kim Phi Hùng mỉm cười :
- Ngươi không dùng binh khí gì sao?
Thần Long lạt ma quát vang :
- Ngươi hãy nếm thử mùi vị song chưởng của bản tòa xem sao?
Kim Phi Hùng liền nói :
- Được lắm, vậy thì Kim mỗ cũng dùng song chưởng này để đáp lễ cho đúng với danh hiệu của đại lạt ma.
Nói rồi chàng chuẩn bị tư thế, quát lớn :
- Xuất chiêu.
Thần Long lạt ma không nói nữa, chỉ vung song chưởng ra đẩy về phía Kim Phi Hùng.
Hai luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt ào tới.
Mật tông đại pháp quả nhiên uy lực hung mãnh phi thường.
Song chưởng lão vung ra có ánh kim quang ẩn hiện, kình phong cuộn lên liên miên bất tuyệt, ép lên thân hình Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng thấy lão xuất chiêu ghê gớm như vậy biết đã gặp phải cao thủ nên cũng không dám khinh thường. Chàng hơi hạ thấp cổ tay, chiếu theo tâm pháp "Huyền môn vũ thư", song chưởng một âm một dương đánh ra về phía Thần Long lạt ma.
Bùng!
Một tiếng động kinh hồn vang lên, một trận cuồng phong nổi lên cuồn cuộn, chấn động vang ra xa hơn chục trượng.
Tụ tập quanh Ngũ Vân sơn lúc này đều là những cao thủ võ lâm, ai nấy đều rùng mình ớn lạnh trố mắt ra nhìn.
Cốc Chi Dương hết sức kinh dị, thầm nghĩ :
"Hừ, cái gã Kim Phi Hùng này thật là kỳ quái, dám đi bỏ sở trường là kiếm pháp độc môn của Thái Dương cốc để đấu chưởng lực. Tại sao chiêu thức của gã lại kỳ lạ như vậy?"
Thần Long lạt ma thấy chàng hóa giải chiêu thức của lão cực kỳ dễ dàng, bất giác khịt mũi hừ lạnh một tiếng :
- Bất quá chỉ thế mà thôi.
Bởi vì lão xuất chiêu chỉ dùng có năm thành công lực, mục đích để thử xem đối phương có thực lực cỡ nào.
Nay thấy Kim Phi Hùng xuất chiêu hóa giải mà bản thân lão không hề bị sức phản chấn dội lại.
Lão đâu hề biết tâm pháp của vũ thư hoàn toàn tăng giảm theo ngoại lực từ bên ngoài tác động, tùy theo lực đạo mạnh hay yếu.
Kim Phi Hùng biết rõ đối phương chỉ mới dùng năm thành công lực để xuất chiêu mà thôi.
Do vậy chàng hóa giải chiêu thức của lão xong, không hề công kích thêm mà chỉ lớn tiếng nói :
- Thần Long đại pháp sư cứ việc tận lực xuất chiêu đi.
Thần Long lạt ma gầm lên :
- Tiểu tử cuồng ngạo...

Nói xong lão bước lên hai bước, song chưởng xuất chiêu "Hàng Long Phục Hổ", tả chưởng đập vào huyệt Trung Đình, còn hữu thủ chuẩn bị xòe ra chụp vào hổ khẩu của Kim Phi Hùng.
Chiêu này tụ đến bảy tám thành công lực, biến hóa kỳ ảo, thần diệu khó lường.
Kim Phi Hùng chợt thấy một đám mây vàng rực kèm theo một sức nặng ngàn cân chụp vào người chàng.
Trong lúc cấp bách chàng vận khí vào đan điền quát lên một tiếng :
- Khá lắm.
Đoạn vung chưởng ra nghênh tiếp.
Bùng...
Một tiếng nổ kinh hồn vang lên chấn động tứ phía.
Cát bay mù mịt, đá cuộn tứ tung, lá cây xào xạc bay khắp nơi.
Tà áo của những cao thủ đứng cách đó bảy trượng tung bay phất phới dường như đang đi ngược gió.
Hai bóng người nhập lại rồi đột ngột lui ra sau một trượng.
Thần Long lạt ma biến sắc, mặt thoáng lộ vẻ kinh hãi.
Mặt Kim Phi Hùng vẫn lạnh như băng, luồng nhãn quang nhìn đăm đăm vào mặt đối phương hồi lâu không chớp.
Thần Long lạt ma lớn tiếng :
- Hãy tiếp thêm một chiêu của bản tòa.
Kim Phi Hùng cũng lớn tiếng nạt nộ :
- Hừ, trăm chiêu cũng được.
Hai bóng người đồng thời lao vút lên không thi triển tuyệt học của mình, khí thế dữ dội vô cùng, tựa như hai con mãnh long không ngừng cuộn tròn vào nhau.
Ngũ Vân sơn lúc này lặng ngắt như tờ, ai nấy đều hồi hộp nín thở, mồ hôi lạnh tuôn ra lấm tấm trên trán.
Đây quả thật là một trận ác đấu cực kỳ ghê gớm hiếm có trong võ lâm suốt mấy chục năm nay.
Chiêu thế xuất ra lẹ như điện xẹt.
Trong nháy mắt đã qua hơn ba chục chiêu.
Đột nhiên Thần Long lạt ma đánh ra một chưởng đoạn lộn người ra sau ba trượng.
Hai cánh tay lão rung rung để lộ ra ngoài vạt cà sa, đoạn đứng phía xa nhìn chằm chằm vào Kim Phi Hùng.
Cốc Chi Dương thầm nghĩ :
"Chết rồi, lão tặc này dùng nội lực đấu với đối phương rồi, không biết Kim Phi Hùng có chịu nổi không?"
Trong lúc y đang nghĩ ngợi, chợt thấy Kim Phi Hùng cũng hạ thấp người xuống, song chưởng nhẹ nhàng thu lại, ngửa đầu hít một hơi chân khí rồi giương song chưởng từ từ đẩy ra.
Hai mắt chàng chiếu ra hai luồng nhãn quang sắc lạnh đến rợn người.
Lúc này Thần Long lạt ma đột nhiên di động thân hình tựa như một con cua bò ngang rồi dần dần tiến về phía bên phải của Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng cũng vội tụ khí ngưng thần chăm chú nhìn Thần Long lạt ma di động.
Nhưng mà chàng cũng từ từ đến gần Thần Long lạt ma theo phương vị ngược lại.
Chung quanh đều là những cao thủ võ lâm nên đều biết dùng nội lực giao đấu là điều tối kỵ, bởi vì sanh tử chỉ trong chớp mắt mà thôi.
Chưởng môn Thiếu Lâm, Ngộ Năng đại sư bất giác cúi đầu nhắm mắt, miệng không ngớt niệm Phật hiệu.
Cốc Chi Dương cũng lo lắng, mồ hôi tuôn ra đầm đìa.
Một tiếng động đinh tai vang lên, Thần Long lạt ma gầm lên một tiếng tựa như con hổ điên tung mình bay vọt lên không.
Kim Phi Hùng cũng thét lên một tiếng bay vọt lên cao hơn hai trượng, thân hình tựa như con thần ưng xòe cánh.
Bốp...
Bốp...
Hai thân hình xoay tròn trên không ba vòng rồi dội ngược ra xa ba trượng.
Một thanh âm chấn động dội vào tai mọi người xung quanh hồi lâu chưa dứt.
Thần Long lạt ma hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt xám ngắt, bả vai khẽ rung lên, lưng hơi cong xuống.
Kim Phi Hùng mặt mày đỏ rực, hai luồng nhãn quang lạnh lẽo chiếu ra như hai luồng điện, tà áo phất phơ, la lên hai tiếng rồi rơi mình xuống đất.
Qua một chiêu sát thủ vẫn không phân thắng bại.
Thần Long lạt ma tựa như gà mắc mưa, mồ hôi tuôn ra như mưa ướt đẫm tăng y màu vàng rực.

Chiếc áo xanh của Kim Phi Hùng cũng đầm đìa mồ hôi.
Thần Long lạt ma vừa giận vừa kinh ngạc, không ngờ Kim Phi Hùng mới có hai mươi tuổi mà có nội công tương đương với công phu mấy chục năm của lão.
Các cao thủ tứ phía ai nấy đều trợn tròn mắt nhưng không tài nào nhìn được chiêu thức của hai người thi triển ra sao.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Thần Long lạt ma thật không hổ danh là đệ nhất cao thủ võ lâm nơi Tạng thổ, nếu như trong lúc vô ý mình không được kỳ ngộ cuốn bí quyết "Huyền môn vũ thư" này thì tất đã thảm bại dưới tay lão rồi còn gì."
Trong lúc chàng đang nghĩ ngợi chợt thấy Thần Long lạt ma vọt mình lên cao năm trượng, thân hình lơ lửng trên không vung chưởng đánh xuống.
Kim Phi Hùng thấy vậy cũng không dám chậm trễ, vội vàng nhún mình bay lên cao chừng năm trượng.
Thân hình của lạt ma chưa đến thì luồng chưởng lực đã ào tới ép xuống đầu Kim Phi Hùng.
Chàng tuy tung mình lên sau nhưng đã thủ thế chuẩn bị trước, hữu chưởng tựa như mũi kích đâm thẳng lên trên.
Không ngờ chưởng pháp Mật Tông của Thần Long lạt ma bất ngờ biến chiêu không đập xuống đỉnh đầu chàng mà đột ngột điểm thẳng vào yết hầu của chàng.
Chiêu thế phát ra, mạnh, nhanh, chuẩn, độc, khó mà tưởng nổi. Kim Phi Hùng bất giác sợ toát mồ hôi lạnh, vội thu hữu chưởng về giữa chừng, đập vào bả vai lão, đồng thời tả chưởng lẹ như điện xẹt, phóng ra chận ngay về hướng yết hầu của mình để ngăn chặn thế công hung hiểm của lão.
Hai tiếng rú hầu như vang lên tức thời, thân hình hai người dội ngược ra xa hơn mười trượng.
Bịch...
Bịch...
Hai thân hình từ trên cao rơi phịch xuống đất đoạn nằm im, hơi thở thoi thóp, không sao gượng dậy được nữa.
Hai chiêu phát ra quá nhanh, không ai có thể phân biệt nổi, hơn nữa lại quá kỳ ảo, không ai ngờ tới được.
Tám vị lạt ma áo đỏ nhanh như chớp vây quanh Thần Long lạt ma đang nằm bất động.
Rồi hai người đi trước khai lộ mở đường, hai người khác khiêng Thần Long lạt ma, hai người đi đoạn hậu phía sau, còn hai vị nữa hộ vệ hai bên tả hữu, lặng im không thốt lên một tiếng, nhanh chóng rời khỏi Ngũ Vân sơn.
Lúc này tứ phương bát hướng Ngũ Vân sơn bóng người hỗn loạn, tiếng ống tay áo phất phới rộ lên, tiếng la hét loạn xạ. Tất cả đều lao về phía Kim Phi Hùng đang bị trọng thương nằm im dưới đất.
Phong Lôi bang có nhiều cao thủ nên xông đến trước tiên vây quanh Kim Phi Hùng.
Phong Lôi bang chủ Lệ Ngọc giơ cao chiếc búa hét lớn :
- Y có món nợ với bổn bang nên tại hạ phải mang hắn về Tổng đàn giải quyết.
Phi Thoa Diêm La Đới Đức Thắng cũng lên tiếng :
- Họ Lệ kia, đừng quên rằng lão đây cũng có một phần đó.
Bỗng nhiên có tiếng thét lanh lảnh vọng tới :
- Không được, không ai được mang người ra khỏi đây.
Vương Thái Vân khoa kiếm nhảy vào lớn tiếng nói :
- Y đã liều mạng giao đấu với Thần Long lạt ma làm cho võ lâm Trung Nguyên khỏi mất thể diện, các ngươi lại thừa lúc người ta bị lâm nguy mà hạ độc thủ như vậy thì còn gì là đạo nghĩa giang hồ.
Lệ Ngọc lạnh lùng :
- À, hóa ra là Vương cô nương, ngươi định xen vào chuyện của lão phu hay sao?
Vương Thái Vân lớn tiếng nói :
- Chuyện này là lẽ đương nhiên trên giang hồ thôi.
Lệ Ngọc lộ vẻ tức giận :
- Vương cô nương tại sao không lo truy tìm hung thủ sát hại phụ thân mà đi lo chuyện kẻ khác.
Phi Thoa Diêm La nạt nộ :
- Đừng quan tâm gì đến con a đầu xú uế đó, Lệ bang chủ khiêng gã họ Kim đi lẹ lên.
Vương Thái Vân vung trường kiếm chặn ngang trước mặt Lệ Ngọc, thái độ cực kỳ kiên quyết.
Lệ Ngọc nộ khí thét vang :
- A đầu muốn chết.
Nói đoạn lão vung búa gạt mạnh trường kiếm qua một bên.

- Dừng tay lại!
Một thanh âm vang dội chấn động màng nhĩ đột ngột cất lên.
Vương Thái Vân vừa thấy liền thu đường kiếm, hấp tấp nói lớn :
- Cốc công tử, bọn họ đòi đem Kim Phi Hùng...
Soạt...
Cốc Chi Dương rút trường kiếm cầm lăm lăm trong tay nói với nàng :
- Cô nương yên tâm, đã có ta ở đây.
Nói đoạn chàng quát lớn :
- Các ngươi lui ra ngay.
Đới Đức Thắng rút ngay tam cổ đầu thoa thủ lễ rồi lạnh lùng nhếch mép cười, đoạn cất tiếng thóa mạ :
- Thiệt là xui xẻo, hôm nay toàn gặp cái thứ hôi thối không hà, một con nha đầu xú uế chưa đủ hay sao mà còn thêm một tiểu tử ngu ngốc vô đây kiếm chuyện.
Trong mắt Cốc Chi Dương thoáng lộ sát khí.
Y không hề đếm xỉa đến lời nói của Đới Đức Thắng mà cao giọng nói với bọn Bách Kiếm Minh ngồi cách xa đó hơn năm trượng :
- Cổ Trường Khanh, ngươi miệng nói lão huynh lão đệ, tại sao bây giờ lại rụt cổ như con rùa đen chết tiệt vậy hả? Hừ, huynh đệ gì cái thứ giả dối như ngươi.
Cổ Trường Khanh cố làm ra vẻ kinh ngạc nói lớn :
- Cốc công tử không thể nói như vậy được!
Cốc Chi Dương nổi giận bừng bừng lớn tiếng mắng chửi :
- Hừ, cái lão già gian ngoa xảo quyệt!
Cổ Trường Khanh bước tới hạ giọng nói :
- Chuyện này có quan hệ đến ân oán giữa các môn phái, Cổ mỗ không tiện nhúng tay vào.
Cốc Chi Dương khẽ nhếch khóe miệng lạnh lùng nói :
- Vậy thì bản công tử xen vào được không?
Lệ Ngọc bực tức hét lớn :
- Hãy tiếp một búa của lão gia.
Một đạo hàn quang lóe lên, chiếc búa đã nhằm vào Cốc Chi Dương chém mạnh xuống.
Cốc Chi Dương nhẹ nhàng né tránh sát chiêu, giọng lạnh như băng :
- Cái thứ uế tạp như ngươi mà cũng đòi động thủ với Kim công tử hay sao?
Lệ Ngọc trầm giọng hét lớn :
- Chư vị huynh đệ tiến lên.
Tiếng thét dữ dội vang lên lồng lộng trong đêm.
Hơn mười cao thủ của Phong Lôi bang nhất tề vung búa ào tới vây quanh Cốc Chi Dương.
Cốc Chi Dương phất tay chỉ vào Phi Thoa Diêm La :
- Luôn cả ba đứa bọn ngươi lên đây cho vui.
Phi Thoa Diêm La tức khí thét lớn :
- Tiểu tử ngông cuồng thái quá, nhiêu đó cũng đủ lấy mạng ngươi rồi đó, cần chi lão phu phải ra tay động thủ?
- Vậy là số ngươi còn may mắn đó.
Cốc Chi Dương vừa nói xong liền vung trường kiếm xuất chiêu.
Màn kiếm ảnh bao phủ khắp nơi, cuồng phong bốc lên dữ dội, kiếm khí tỏa ra hơi lạnh rợn người.
Bóng người chập chờn ẩn hiện, tiếp đó những tiếng gào thảm thiết vọng lại.
Lệ Ngọc la lên một tiếng, vội vã thối lui ra sau hơn một trượng, mặt vẫn còn nét kinh sợ.
Trên mặt đất bốn cái xác nằm bất động, máu tươi tuôn ra xối xả, hai thứ binh khí của Phong Lôi bang văng ra xa mấy trượng.
Phi Thoa Diêm La Đới Đức Thắng há miệng trợn mắt đứng sững người bất động.
Cốc Chi Dương tra kiếm vào vỏ chậm chạp bước về Kim Phi Hùng, lạnh lùng nói với đám cao thủ đang sợ mất hồn :
- Còn kẻ nào muốn nếm thử lưỡi kiếm của bản công tử?
Chợt thấy mặt Kim Phi Hùng trắng bạch không còn chút huyết sắc, đôi môi tái nhợt, mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt vô cùng.
Cốc Chi Dương cúi xuống đưa tay rờ vào thắt lưng của Kim Phi Hùng.
Ngoại trừ một thanh đoản kiếm còn có một cuốn sách nhỏ mỏng dính chặt vào tay chàng.

Cốc Chi Dương bất giác nghĩ thầm :
"Lẽ nào Mật Đà thần châu lại không có trong mình y, cuốn sách nhỏ này phải chăng là bí kíp chỉ cách luyện chưởng pháp mà y sử dụng? Lúc nãy tại sao...?"
Nghĩ vậy, chàng liền đưa tay sờ vào bụng Kim Phi Hùng.
- Tiểu tử kia hãy tránh qua một bên.
Một thanh âm cao vút vang lên sau lưng Cốc Chi Dương, một lão bà vận y phục màu xanh không biết đã xuất hiện từ lúc nào đứng cách y không quá một thước.
Lão phụ lạ mặt này đã có nếp nhăn, đầu tóc bạc trắng, song hai mắt sáng quắc cứ nhìn chằm chằm vào tay Cốc Chi Dương không chớp.
Không đợi cho Cốc Chi Dương kịp mở miệng, lão phụ lạ mặt đã lớn tiếng nói :
- Ngươi thử coi hắn còn thở hay không chứ, ngươi phải để tay lên mũi hắn, hiểu chưa tiểu tử ngu ngốc kia.
Nói xong lão phụ lạ mặt cúi mình xuống, vươn bàn tay ra để gần mũi Kim Phi Hùng.
Cốc Chi Dương bất giác cảm thấy nóng mặt, bèn bực tức lên tiếng :
- Tại hạ đâu có thỉnh cầu thỉnh giáo lão nhân gia làm cái chuyện này.
Lão phụ lạ mặt lạnh lùng :
- Không cần thiết, hãy dìu hắn đứng dậy.
Cốc Chi Dương cho rằng lão bà có liên quan gì đến Kim Phi Hùng nên mới xuất hiện ở đây để trị thương cho chàng.
Bởi vậy y không muốn bị lão bà sai khiến, nhưng lại mơ hồ cảm thấy đây là một vị tiền bối võ lâm, chắc có danh vọng trên giang hồ rất trọng.
Cho nên y mới đưa tay dìu Kim Phi Hùng đứng dậy.
Nào ngờ lão bà đột nhiên quay lưng lại, tả thủ vươn ra nhẹ nhàng nắm lấy Kim Phi Hùng nhấc bổng lên lưng mình rồi khoa chân bước đi mà không hề để mắt đến Cốc Chi Dương và bọn quần hùng Trung Nguyên có mặt ở đó.
Cốc Chi Dương bất bình nói lớn :
- Lão nhân gia, người... người mang y đi đâu?
Ai ngờ lão bà bất chợt dừng chân lại, khẽ quay đầu giọng lạnh lùng dị thường :
- Tại sao ngươi lại quan tâm đến độ đó?
(thiếu trang 191-200)
... một nữ nhân có phong tư tươi tốt, dung nhan cực kỳ diễm lệ, còn bây giờ thì tóc bà đã bạc trắng rồi, thời gian trôi qua nhanh quá chừng.
Cổ Trường Khanh chợt động tính hiếu kỳ, liền hỏi :
- Lúc đó công lực của mụ đã đạt được mấy thành hỏa hầu?
Ngộ Năng đại sư nghiêm mặt :
- Trang chủ à! Cái phất tay vừa rồi chẳng qua chỉ có một chút khí lực mà thôi, nếu như luận về công lực thì e rằng...
Lão thiền sư đưa mắt nhìn chung quanh một hồi lâu rồi mới nói :
- Chỉ e rằng các vị tại đây không chịu nổi một chiêu của người đó mà thôi.
Các cao thủ có mặt tại đó bán tín bán nghi, trợn mắt nhìn Ngộ Năng đại sư.
- Lão nạp đã thất ngôn lỡ lời rồi.
Ngộ Năng đại sư cảm thấy ánh mắt của chúng nhân lộ vẻ bất mãn, liền mỉm cười nói :
- Tuyệt nhiên không phải bần tăng có ý khinh thường các vị, coi trọng ngoại nhân, nhưng mà trong Tứ đại sứ giả thì võ công của Kiều tam cô chỉ dưới Trường Xuân đảo chúa mà thôi.
Cổ Trường Khanh biết Ngộ Năng đại sư không hề có ý đề cao người khác, nên không khỏi gật đầu tán đồng :
- Chắc có lẽ đại sư nói đúng, nếu không Trường Xuân đảo đâu khiến người ta phải sợ hãi đến như vậy.
Ngộ Năng đại sư lại nói :
- Nghe lời các vị nói, lúc nãy dường như có mưu đồ gì đối với Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng.
Cổ Trường Khanh đang lo lắng đến điều này, do đó lão ướm hỏi :
- Đại sư có cao kiến gì chăng?
Ngộ Năng đại sư đáp :
- Ta cho rằng không thể làm như vậy được.
Cổ Trường Khanh thoáng ngạc nhiên ồ lên một tiếng :

- Tại sao vậy?
Ngộ Năng đại sư từ tốn giải thích :
- Thanh Y Tu La là cao thủ duy nhất của võ lâm Trung Nguyên đứng đầu trong hàng Tứ đại ma tôn, hơn nữa Trường Xuân đảo đã tái xuất giang hồ, võ lâm Trung Nguyên đang lúc cần nhân tài, ngoại trừ y ra không ai có thể thay thế được.
Cổ Trường Khanh cười lạnh :
- Đại sư chỉ biết một mà không biết hai.
Ngộ Năng đại sư nói :
- Mong trang chủ chỉ giáo.
Cổ Trường Khanh lạnh lùng đáp :
- Bản minh chủ cảm thấy gã không phải là nhân vật của võ lâm Trung Nguyên mà là người của Thái Dương cốc, đây cũng chính là mối họa cho võ lâm Trung Nguyên sau này, cho nên...
Không ngờ Ngộ Năng đại sư vội nói :
- Như vậy thì càng không thể hại y được.
Cổ Trường Khanh kinh ngạc :
- Cớ sao lại như thế?
Ngộ Năng đại sư lên tiếng :
- Trường Xuân đảo đến tự Đông Hải. Thái Dương cốc xuất tự Mạn Bắc. Hai phái như nước với lửa không thể dung hòa lẫn nhau nên càng là đại phúc cho võ lâm Trung Nguyên.
Nói đoạn lão đi đi lại lại, giọng muôn phần cảm khái :
- Nếu như năm xưa hai phái không xảy ra bất hòa thì e rằng võ lâm Trung Nguyên còn bị sát kiếp ghê gớm hơn vạn phần.
Cổ Trường Khanh trầm tư hồi lâu rồi bất ngờ lớn tiếng bảo :
- Ngộ Năng đại sư, lời nói của đại sư thoạt nghe thì rất có lý, song xét kỹ lại chẳng qua chỉ là luận cứ của bọn hủ nho mà thôi.
Ngộ Năng đại sư điểm nụ cười :
- Ý của thí chủ là...
Cổ Trường Khanh trầm sắc mặt đáp :
- Diệt Thái Dương cốc trước rồi sẽ diệt Trường Xuân đảo sau.
Ngộ Năng đại sư lắc đầu :
- Khó, khó lắm!
Cổ Trường Khanh lại nói :
- Võ lâm Trung Nguyên không dung nạp thế lực ngoại lai càng không thể để Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc hùng bá Trung Nguyên, vả lại các vị có mặt ở đây cũng không muốn tôn bọn chúng làm minh chủ.
Ngộ Năng đại sư nói :
- Tuy là như vậy, song chỉ e không đủ sức thực hiện mà thôi.
Cổ Trường Khanh cao giọng :
- Có sức thì dùng sức, không sức thì dùng trí.
Ngộ Năng đại sư cười nhạt :
- Ý Cổ trang chủ là dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng được phải không?
Cổ Trường Khanh không hề xấu hổ mà lại lớn tiếng nói :
- Cho dù là chuyện lớn ra sao đi nữa cũng không sao thoát khỏi tay ta được đâu.
Ngộ Năng đại sư thản nhiên đáp :
- Chỉ e rằng người thiên hạ sẽ cười chê mà thôi.
Cổ Trường Khanh biến sắc mặt, lạnh lùng nói :
- Trong Trung Nguyên chỉ có ngươi là đồ bại hoại nên mới sợ người thiên hạ mà thôi.
Ngộ Năng đại sư là danh môn chính phái đâu có dễ dàng chịu để cho người khác hạ nhục như vậy, nên bực bội nạt lớn :
- Cổ trang chủ cho rằng lão nạp là thủ hạ của ngươi sao?
Cổ Trường Khanh nháy mắt ra hiệu cho người của Phong Lôi bang và tam đại cao thủ của Huyết Minh bang, đoạn hạ lệnh :
- Bắt lấy hắn trước đã để tin tức không bị lộ ra ngoài.
Ngộ Năng đại sư không nhẫn nhịn được nữa cũng nộ khí quát lớn :

- Cổ Trường Khanh, ngươi dám sinh tâm tạo phản ư?
- Ta tạo phản đó rồi sao? Chư vị huynh đệ mau bắt lấy hắn.
Cổ Trường Khanh vung tay ra lệnh cho bọn cao thủ :
- Mau lên!
Mười bóng đen tay lăm lăm binh khí lao tới vây quanh Ngộ Năng đại sư.
Ngộ Năng đại sư mỉm cười :
- Cổ Trường Khanh, dã tâm của ngươi cuối cùng cũng phải lộ ra.
Cổ Trường Khanh cười âm hiểm, vẻ mặt đắc ý vô cùng :
- Nếu như không đi trước ngươi một bước thì ngươi làm sao biết được sự lợi hại của Cổ Trường Khanh này?
Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo vang lên :
- Quả nhiên lợi hại thật.
Cốc Chi Dương đã quay lại từ lúc nào, y lạnh lùng nói với Cổ Trường Khanh :
- Đại trang chủ, con người hai mặt của ngươi quả là lợi hại.
Cổ Trường Khanh thoáng biến sắc, gượng cười hỏi :
- Cốc công tử chưa đi sao?
Cốc Chi Dương lạnh lùng mỉm cười gật đầu :
- Tại hạ còn một vị bằng hữu chưa kịp đi, ta đến đây đón vị ấy rời khỏi đây.
Cổ Trường Khanh vội hỏi :
- Ai?
Cốc Chi Dương đáp :
- Ngộ Năng đại sư.
Nói rồi y xô đám cao thủ sang một bên, đến gần Ngộ Năng đại sư
- Đại sư, chúng ta đi thôi!
Vừa nói hai người bay vọt qua đầu đám đông còn chưa hết kinh ngạc, rồi thi triển khinh công phóng mình đi mất dạng.

Hồi 23

Tình thâm tựa bể

Dãy núi cao thấp nhấp nhô, cây cỏ chen nhau phủ kín, thoạt nhìn chỉ thấy một màu xanh mượt mà trải dài trong mắt, vào sâu trong núi màu xanh càng âm u lạnh ngắt, ba tảng đá lớn cao hơn ba trượng, tuy là do thiên nhiên tạo nên, nhưng khéo léo tinh xảo tựa như được bàn tay con người sắp xếp. Trên tảng đá có khắc ba chữ theo lối hành thư, nét bút bay bướm vô cùng, "Trường Xuân cốc".
Đi qua khỏi mấy tảng đá, một cảnh tượng đẹp tựa như tranh vẽ hiện ra trước mắt.
Một con đường tiểu lộ được lát bằng những phiến đá quanh co uốn khúc, hai bên những rặng liễu lòa xòa rũ xuống, chỉ cần đưa tay lên cũng đụng tới được.
Tiểu lộ này được xây men theo một con suối nhỏ.
Cuối tiểu lộ là một vách đá dựng đứng cao vút, được khoét thành một cánh cửa hình bán nguyệt.
Bước qua cánh cửa này, cảnh tượng càng tuyệt diệu hơn bội phần.
Kỳ hoa dị thảo chen nhau đua nở, những con thú tung tăng chạy nhảy tự do.
Có năm sáu tòa lầu xây theo lối cung điện ẩn hiện giữa đám tàng cây xanh đẹp như bồng lai tiên cảnh.
Chỗ gần ngọn núi có ba gian phòng thiết kế đẹp đẽ vô cùng.
Lúc này mọi vật đều cực kỳ yên tĩnh.
Đột nhiên một cái bóng trắng nhanh như chớp bay đến chỗ này.
Trong nháy mắt đã đến ngoài cửa, bóng trắng còn đang do dự muốn vào nhưng lại thôi.
- Ai đó?
Không ngờ từ phía trong gian phòng có một tiếng hét trầm trầm vang lên, rồi một thiếu phụ tuổi trạc ngũ tuần bước ra, đưa mắt ngó quanh tứ phía.
Thiếu phụ này vận kình trang màu xanh nhạt, tay xách trường kiếm, đôi mắt sáng quắc chứng tỏ có công lực phi phàm, đảo mắt ngó quanh, chợt một trận gió thổi tới, khiến rặng liễu khóm hoa khẽ lay động.
Thiếu phụ lạnh lùng mỉm cười :
- Bạch cô nương, ta đã thấy ngươi rồi.
Cái bóng trắng ẩn thân dưới khóm hoa bước ra, hóa ra đó chính là Bạch Lãnh Thu.
Bạch Lãnh Thu vẻ mặt sầu muộn, giọng vô cùng ai oán :
- Đỗ di nương, chàng tỉnh lại chưa?
Thiếu phụ vận đồ xanh được gọi là Đỗ di nương cười đáp :
- Chàng, chàng là ai, mà ai là chàng của ngươi chứ?
Bạch Lãnh Thu đỏ mặt :
- Đỗ di nương cứ trêu chọc tôi không hà, tôi không thèm chơi với di nương nữa đâu.
Đỗ di nương cười, hạ giọng nói :
- Ngươi nói Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng phải không?
Bạch Lãnh Thu đáp :
- Ngoại trừ chàng ra thì trong phòng này còn có ai khác?
Đỗ di nương thở dài :
- Bạch cô nương à, ngươi đừng quan tâm tới hắn thì tốt hơn.
Bạch Lãnh Thu kinh ngạc :
- Ý của người là...
Đỗ di nương hạ giọng đáp :
- Tính tình của Đảo chúa ta không biết thì ngươi cũng đã biết, cấm lệnh đầu tiên của bản đảo là không cho phép môn hạ nói đến chuyện yêu đương.
Bạch Lãnh Thu vội bảo :
- Di nương lầm rồi, tôi đến đây chỉ là do hiếu kỳ mà thôi.
Đỗ di nương nghiêm mặt đáp :
- Bạch cô nương, ta là người đã từng trải, ngươi không qua mắt được ta đâu.
Bạch Lãnh Thu nghe vậy bất giác giật mình, thối lui ra sau một bước, miệng vội nói :
- Nếu nói như vậy thì lẽ nào di nương đã đem chuyện tôi bẩm báo lại cho Đảo chúa.
Đỗ di nương lắc đầu :

- Nếu như vậy thì ngươi đâu còn tự do đến ngày nay.
Bạch Lãnh Thu thoáng xao động, lẩm bẩm nói :
- Đa tạ Đỗ di nương, tiểu nhi quả thật muốn vào xem thương thế chàng ta ra sao.
Đỗ di nương từ tốn đáp :
- Thương thế nghiêm trọng lắm, nhưng mà y đã ăn một lúc tám viên linh đơn, nên sẽ khôi phục rất nhanh, không có chi đáng lo đâu.
Bạch Lãnh Thu trố mắt, giọng nghi ngờ :
- Thật chăng? Nói như vậy Đảo chúa xem trọng chàng quá.
Đỗ di nương gật đầu :
- Đúng vậy, lý do tại sao thì ta cũng không biết được.
Bạch Lãnh Thu cúi đầu một lát rồi lại ngẩng đầu lên, mặt nhòa lệ, ánh mắt khẩn cầu tràn đầy hi vọng.
Đỗ di nương buông tiếng thở dài não ruột, thốt :
- Bạch cô nương, ngươi...
Bạch Lãnh Thu nhỏ nhẹ lên tiếng :
- Tiểu nhi vào thăm chàng được không?
Đỗ di nương thoáng nhíu mày, ôn tồn đáp :
- Bạch cô nương à, ngươi là chủ ta là phận nô bộc, chuyện này...
Bạch Lãnh Thu vội lên tiếng :
- Đừng nói xa xôi nữa, trong hàng Tứ đại sứ giả ai cũng mạnh hơn tiểu nhi gấp trăm lần, chỉ vì ngày thường người yêu quí tiểu nhi nhất, nên tiểu nhi mới mạo hiểm cầu khẩn người.
Đỗ di nương bật thở dài :
- Đó là bởi vì ta bồng ngươi đến đây, nên ta mới có cảm tình đặc biệt với ngươi đó thôi.
Bạch Lãnh Thu nói :
- Cho nên, tiểu nhi mới to gan đến thỉnh cầu người.
Đỗ di nương lắc đầu :
- Thật là khó xử. Thôi được, ngươi đi vào đi, càng nhanh càng tốt.
Bạch Lãnh Thu vui mừng ra mặt, vội nói :
- Tiểu nhi đa tạ di nương.
Nói rồi nàng nhẹ nhàng đi vào bên trong.
Phía trong phòng màn che trướng rũ.
Bạch Lãnh Thu bước nhanh đến trước giường, vén mùng nhìn xem.
Chỉ thấy Kim Phi Hùng nằm trên giường, sắc mặt vàng bệch, hơi thở yếu ớt, trán lấm tấm mồ hôi.
Bạch Lãnh Thu đến trước giường, Kim Phi Hùng vẫn không mảy may phát giác, đôi mắt cứ nhìn mông lung trên nóc mùng.
- Kim Phi Hùng, Kim...
Bạch Lãnh Thu khẽ lên tiếng gọi chàng, giọng nghẹn ngào không thốt nên lời.
Kim Phi Hùng dường như có chút tri giác, mắt chàng thoáng nháy động.
- Bạch cô nương.
Tứ di nương khẽ đẩy cửa bước vào, hạ giọng nói :
- Trốn mau, Thẩm đại nương tới kìa.
Bạch Lãnh Thu giật mình kinh hãi, vội thu mình chui xuống dưới gầm giường của Kim Phi Hùng.
Nàng vừa chui vào xong đã nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa vọng vào :
- Đỗ muội, cái gã họ Kim kia ra sao rồi?
Đỗ di nương hạ giọng thầm thì :
- Hắn đã đỡ nhiều rồi, có lẽ đến sáng mai sẽ hoàn toàn bình phục.
Thẩm đại nương lên tiếng :
- Tiểu tử này thật là có phúc, một hơi hắn uống hết tám viên Cửu trân hồi xuân hoàn, nếu như không bình phục đó mới là chuyện quái dị.
Đỗ di nương từ tốn nói :
- Đây là ơn phúc của Đảo chúa mà.
Thẩm đại nương lạnh lùng hừ lên một tiếng :
- Theo ta thì môn quy của đảo tất buộc hắn phải chết, không hiểu Đảo chúa tại sao lại rộng lượng như vậy?
Đỗ di nương vội đáp :

- Chắc là Đảo chúa có ban bài chuyện gì đây?
Thẩm đại nương gật đầu :
- Ngươi nói không sai, nhìn nè, đây chính là Tu La Đoạn Hồn kiếm, thu được trên mình gã họ Kim đó, Đảo chúa nói khi lúc gã còn chưa tỉnh hãy hoàn trả kiếm lại cho gã, rồi người nói cái gì mà thấy lâu lại cảm thấy thương tâm đó.
Mặt Đỗ di nương lộ vẻ kinh dị :
- Lại có chuyện này nữa sao? Đảo chúa chẳng lẽ bị đoạn kiếm này làm cho đau lòng hay sao?
Thẩm đại nương liền đáp :
- Đúng đó, cái này nếu như gặp Đảo chúa đời trước thì... hừ... một trăm gã họ Kim cũng đừng mong sống sót đến giờ.
Đỗ di nương tán đồng :
- Đại thơ nói rất phải.
Thẩm đại nương bỗng nhiên đổi giọng :
- Người trong đảo có ai đến đây gặp hắn chưa?
Giọng Đỗ di nương có vẻ lo lắng :
- Không có, trừ ngươi ra đâu có ai dám đến đây.
Thẩm đại nương nghiêm giọng :
- Ta ư? Ta vừa nhìn thấy nam nhân đã nổi giận rồi làm sao lại còn đi vào mà nhìn cái bản mặt phát ghét của hắn.
Đỗ di nương lên tiếng trêu chọc :
- Bây giờ ngươi có cần đi vào nhìn hắn ta một chút không?
- Không không.
Thẩm đại nương hậm hực lắc đầu đưa Tu La Đoạn Hồn kiếm cho Đỗ di nương đoạn bước ra khỏi cửa.
Đột nhiên mụ quay lại, giọng trịnh trọng nói với Đỗ di nương :
- Tứ muội không được phép cho bất cứ người nào trong đảo đến gặp hắn nghe chưa? Đặc biệt là Bạch cô nương Bạch Lãnh Thu.
Bạch Lãnh Thu nằm dưới gầm giường bất giác rùng mình sợ hãi, không dám thở mạnh.
Đỗ di nương ở ngoài cửa lớn tiếng đáp :
- Tiểu muội tuân lệnh, thơ thơ cứ yên tâm.
Thẩm đại nương lại nói :
- Nếu như gã họ Kim kia sáng mai có thể bình phục thì ta sẽ đi bẩm báo với Đảo chúa, trong lúc ta đi ngươi cứ canh chừng gã cẩn thận là được rồi.
Mụ vừa nói vừa bước đi xa dần xa dần.
Đỗ di nương nhẹ nhàng đi vào trong nội thất, khẽ cất tiếng gọi :
- Bạch cô nương...
Bạch Lãnh Thu lồm cồm bò ra, giọng cảm kích :
- Tiểu nhi không biết tạ ơn người sao cho phải.
Đỗ di nương buồn rầu thở dài :
- Chẳng giấu gì ngươi, ta hoàn toàn không phải là giúp đỡ ngươi đâu.
Bạch Lãnh Thu thoáng ngạc nhiên :
- Vậy... vậy thì tại sao mà...?
Đỗ di nương nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt xa xăm, giọng ai oán nói với nàng :
- Bởi vì ngày xưa ta cũng gặp tình cảnh giống như ngươi vậy đó, nhưng mà lúc đó Đảo chúa quy định cực kỳ nghiêm khắc cho nên kết quả...
Bà nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, hai hàng lệ tuôn xuống như mưa.
Bạch Lãnh Thu cũng cảm thấy xao động bèn hỏi :
- Kết quả ra sao?
Đỗ di nương òa lên khóc nức nở, một hồi lâu mới nói trong nước mắt :
- Kết quả là chàng đã bị trói vào thân cây Kim bằng trên đảo rồi bị đánh cho đến chết.
Bà đưa tay lau nước mắt đoạn lên tiếng tiếp tục :
- Bạch cô nương à, lúc đó ta cũng còn trẻ như ngươi, bây giờ ta đã già rồi, nhưng không lúc nào ta quên được chuyện này. Mấy chục năm nay ta hối hận đã không có đủ dũng khí..
Bạch Lãnh Thu chợt hỏi :
- Dũng khí gì vậy hả Đỗ di nương?

Đỗ di nương nghiêm mặt nói :
- Lúc đó nếu như ta liều chết cùng chàng trốn đi thì cũng không đến nỗi ân hận đau khổ suốt đời như vậy.
Bạch Lãnh Thu hỏi tiếp :
- Tại sao lúc đó di nương lại không trốn đi với người yêu của mình?
Đỗ di nương ngậm ngùi :
- Lúc đó ta còn trẻ nên nhát gan lắm, lại sợ sau khi trốn đi sẽ không có cơ hội luyện được võ công vô thượng của bản môn. Bây giờ nghĩ lại thật là ân hận thì đã quá muộn...
Nghe vậy Bạch Lãnh Thu bất giác ngẩn người kinh ngạc.
Đỗ di nương tại sao lại thuật lại chuyện ngày xưa mà khiến cho trong lòng nàng xúc động như vậy.
Nếu như không cùng Kim Phi Hùng trốn đi thì nàng sẽ phải ân hận suốt đời, còn như trốn đi thì sẽ mang tiếng là phản bội sư môn.
Nhất thời nàng không biết làm sao cho phải, tâm trí nàng rối bời. Nàng đưa mắt nhìn những đám mây bay lững thững bên cửa sổ. Cánh chim giang hồ ung dung bay lượn khiến nàng chợt động tâm, thầm ước được như cánh chim tự do nọ.
Bạch Lãnh Thu chợt quỳ sụp xuống, đôi mắt ngấn lệ :
- Đỗ di nương...
Đỗ di nương vội đưa tay đỡ nàng đứng dậy, miệng lắp bắp :
- Bạch cô nương... ngươi... đứng dậy cũng được mà.
Bạch Lãnh Thu cương quyết quỳ sụp xuống được :
- Đỗ di nương mà không đáp ứng thì tiểu nữ sẽ nhất định không đứng dậy nữa.
Đỗ di nương hai mắt cũng đẫm lệ lắc đầu nói :
- Ta biết ngươi muốn gì rồi nhưng mà...
Bà im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng :
- Được rồi, canh tư đêm nay ngươi hãy trở lại đây.
Bạch Lãnh Thu đưa mắt nhìn Đỗ di nương trân trân, giọng hết sức vui mừng pha lẫn kinh ngạc :
- Thật không? Đỗ di nương đáp ứng lời thỉnh cầu của tiểu nữ?
Đỗ di nương hạ giọng :
- Canh tư thì thể trạng y đã hồi phục, bây giờ ngươi đi ngay đi, ở đây lâu sẽ gây phiền phức cho ta đó.
Bạch Lãnh Thu vội đáp :
- Tiểu nhi sẽ đi ngay.
Nói xong nàng nhẹ nhàng triển khai khinh công, trong chớp mắt đã biến đi mất dạng.

Mặt trời khuất dần sau đỉnh núi.
Màn đêm dần dần buông xuống.
Bạch Lãnh Thu đã chuẩn bị xong xuôi, song nàng không dám triển khai khinh công mà cứ từ từ dạo bước đi về phía căn phòng sát bên ngọn núi.
Nàng thầm vui mừng vì không gặp một ai trên đường cả.
Đỗ di nương vỗ lên hai tiếng làm ám hiệu, đoạn dùng công phu Truyền âm nhập mật gọi nàng :
- Bạch cô nương, lại đây mau lên.
Bạch Lãnh Thu hấp tấp dị thường, băng mình vào trong rồi thì thầm hỏi :
- Chàng tỉnh lại chưa hả di nương?
Đỗ di nương cũng hạ giọng đáp :
- Chừng khoảng cạn một tuần trà thì dược lực sẽ tiêu tan. Lúc đó y mới tỉnh lại được.
Nói xong bà kéo Bạch Lãnh Thu vào trong phòng :
- Ngươi là thiên kim nơi Bạch phủ, chỉ vì gặp loạn được Đảo chúa cứu thoát trong lúc vô tình.
Bạch Lãnh Thu đáp :
- Đại ân của Đảo chúa, tiểu nhi suốt đời không quên.
Đỗ di nương lại nói :
- Lần đó ta cùng đi với Đảo chúa, cho nên ta bế ngươi vượt qua muôn sông, vạn dặm mới về tới Trường Xuân đảo.
Bạch Lãnh Thu vội nói :
- Ân tình của di nương, tiểu nhi không bao giờ dám quên.

Đỗ di nương ôn tồn nói tiếp :
- Bởi vì tình yêu của ngươi... bị môn quy ngăn trở cho nên ta rất hiểu nỗi thống khổ trong lòng ngươi.
Bạch Lãnh Thu gật đầu :
- Bởi vậy nên di nương mới...
Đỗ di nương trầm giọng :
- Tình yêu nam nữ nói khó thì không khó, nói dễ thì cũng chẳng dễ. Điều khó nhất cho nữ nhân chúng ta là gặp được một người thật sự yêu thương mình, một khi cơ duyên đến thì đừng bỏ lỡ cơ hội, nếu không sẽ phải ân hận suốt đời.
Nói rồi hai dòng lệ lại tuôn rơi, ai biết trong lòng bà đang đau khổ đến độ nào.
Bà đưa tay gạt nước mắt :
- Bạch cô nương thật tình yêu hắn hả?
Bạch Lãnh Thu e thẹn đáp :
- Tiểu nhi cũng không biết nữa.
Đỗ di nương thoáng bực bội :
- Cô nương không nói đùa với ta?
Bạch Lãnh Thu lẩm bẩm đáp :
- Tiểu nhi cũng không biết có yêu thương thật không, nhưng mà mỗi khi gặp chàng, tiểu nhi không thể nào quên được. Dường như có cảm giác chàng là người thân duy nhất trên đời của tiểu nữ vậy đó.
Đỗ di nương bất giác bật cười :
- Cô nương ơi, đó là tình yêu rồi.
Lúc này ở trong nội thất chợt phát ra tiếng trở mình ở trên giường.
Đỗ di nương ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng ở bên ngoài rồi bảo nàng :
- Mau lên, hắn sắp tỉnh dậy rồi đó.
Bạch Lãnh Thu thầm nghĩ :
- Lát nữa đây ta cùng với Kim Phi Hùng trốn đi, không biết có phải là ta trốn theo trai không? Không hiểu Trường Xuân đảo xử tội có nặng không? Vạn nhất bị bắt trở về thì...
Nhưng mà có một sức mạnh vô hình làm cho nàng can đảm lên bội phần, vì Kim Phi Hùng nàng có chết cũng không tiếc, chỉ tội nghiệp cho Đỗ di nương.
Nàng cũng tự hỏi, chẳng biết Kim Phi Hùng có yêu mình không, tuy ngoài mặt chàng lạnh lùng nhưng nàng biết rõ chàng là người rất tình cảm.
Nàng tự nhủ chỉ cần mình yêu chàng, còn chàng có yêu mình hay không thì lệ thuộc vào chàng.
Đỗ di nương lại nói :
- Đây là số bạc, ngươi hãy cầm lấy, còn Tu La đoạn kiếm ta đã hoàn lại trên người hắn rồi.
Bạch Lãnh Thu cảm kích nói :
- Đỗ di nương quá tốt với tiểu nhi.
Đỗ di nương điểm nụ cười buồn :
- Ngươi cũng nên lưu lại vật gì để làm kỷ niệm.
Bạch Lãnh Thu nhất thời không biết lưu lại cái gì, mà trên người nàng cũng không đem theo vật gì nên nàng lúng túng vô cùng.
Đỗ di nương chợt bảo nàng :
- Ta muốn xin cô nương thanh Tử ngọc chủy thủ.
Tử ngọc chủy thủ là binh khí độc đáo của riêng Bạch Lãnh Thu, được mài chế từ một phiến ngọc trong như lá lúa, màu tím nhạt trong suốt, mũi chủy thủ này cũng có thể dùng làm ám khí. Đây là vật hộ thân mà Bạch Lãnh Thu cực kỳ yêu quí. Nhưng mà Đỗ di nương đã không tiếc tính mạng để lo cho nàng thì một cây chủy thủ nhỏ bé có đáng gì. Do vậy nên nàng không hề suy nghĩ, lập tức rút Tử ngọc chủy thủ ra đưa cho Đỗ di nương.
- Di nương ơi, thấy vật là thấy người, di nương nên bảo trọng.
Đỗ di nương cười buồn :
- Sở dĩ ta phải dùng đến nó...
- Úy da, ta đang ở đâu đây, nơi này là nơi nào vậy...
Tiếng Kim Phi Hùng từ trong nội thất vọng ra.
Bạch Lãnh Thu sợ chàng làm kinh động người khác, nên vội chạy vào bên trong thì thầm :
- Không nên to tiếng như vậy.

Trong phòng tuy không có ánh đèn nhưng ánh trăng mờ ảo rọi vào, lại thêm công lực chàng đã hồi phục, nhãn lực lại tinh thường như xưa nên bất giác lên tiếng gọi :
- Kim Ngân Thi...
Chàng nhìn thấy Bạch Lãnh Thu mà cứ tưởng lầm là Kim Ngân Thi.
Bạch Lãnh Thu đưa tay lên miệng ra hiệu cho chàng đừng nói nữa, rồi hạ giọng nói :
- Chàng đã cảm thấy khỏe chưa?
Kim Phi Hùng lúc đó mới như người đã tỉnh mộng, nói nhỏ :
- Ta đấu với Thần Long lạt ma...
Bạch Lãnh Thu vội nói tiếp :
- Chàng bị nội thương trầm trọng, nội tạng chuyển vị.
Kim Phi Hùng thoáng rúng động, chàng bèn vận công tụ khí thấy không có gì trở ngại, liền hỏi :
- Muội muội, ngươi là...
Bạch Lãnh Thu nói :
- Nơi đây là chốn nguy hiểm vô cùng, đi ra khỏi đây rồi sẽ nói sau, ca ca đi mau!
Kim Phi Hùng thấy nét mặt nàng lo lắng dị thường, nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, đành phải bật mình nhảy ra khỏi giường.
Đỗ di nương vội bảo :
- Bây giờ đã qua canh tư, trước khi trời sáng nếu các ngươi đi qua khỏi đây trăm dặm thì sẽ không có gì đáng lo, còn bằng không thì hậu quả e khó lường.
Kim Phi Hùng nhìn bà một hồi, sau đó chàng hỏi Bạch Lãnh Thu :
- Muội muội, đây là ai vậy?
Bạch Lãnh Thu vội giải thích :
- Đây là Đỗ di nương là người canh chàng, đồng thời cũng là đại ân nhân của hai ta đó.
Đỗ di nương nắm chặt Tử ngọc chủy thủ trong tay cười nói :
- Cô nương thật là may mắn.
Rồi bà ghé vào tai Bạch Lãnh Thu thì thầm :
- Kim Phi Hùng kêu ngươi là muội muội thân mật quá chừng. Thôi các ngươi đi đi.
Lời nói vừa dứt, bà đã vung tay tự đâm thanh Tử ngọc chủy thủ vào phía sau lưng nơi bả vai.
- Á...
Máu tươi vọt ra rồi bà ngã khuỵu xuống đất.
Bạch Lãnh Thu thất kinh vội bước tới dìu bà dậy, mắt ứa lệ :
- Đỗ di nương...
Giọng nàng tắc nghẹn trong cổ.
Kim Phi Hùng càng ngạc nhiên hơn :
- Tại sao lão tiền bối phải...
Đỗ di nương khoát tay nói :
- Đừng lo cho ta, các ngươi hãy lo chạy đi.
Bạch Lãnh Thu do dự không muốn đi.
Đỗ di nương không ngớt thúc giục :
- Các ngươi đi mau lên, nếu ta không mang thương tích thì làm sao mà ăn nói với Đảo chúa, hơn nữa ta giả bộ trọng thương hôn mê để cho các ngươi có thời gian chạy đi xa hơn một chút.
Bạch Lãnh Thu gạt nước mắt buông tiếng thở dài :
- Đỗ di nương, đại ân của người tiểu nhi sẽ có ngày báo đáp.
Nói rồi nàng kéo tay Kim Phi Hùng :
- Không nên thi triển khinh công, cẩn thận mà xuất cốc.
Hai người lặng lẽ luồn lách qua các tảng đá đi ra phía ngoài Trường Xuân cốc.
Bạch Lãnh Thu thông thuộc địa hình trong cốc nên dễ dàng thoát ra phía ngoài Trường Xuân cốc bí hiểm này.
Kim Phi Hùng chợt hỏi :
- Muội muội, hiện tại có thể nói rõ sự tình cho ta nghe được không?
Bạch Lãnh Thu hấp tấp đáp :
- Không được, chúng ta phải ra cách xa trăm dặm mới có thể coi như tạm thời an toàn.
Kim Phi Hùng bất giác lớn tiếng than thở :
- Trời ơi, cứ đi như vầy chắc có lẽ đi quá nửa đêm mới mong qua được trăm dặm.

Bạch Lãnh Thu nói :
- Bây giờ có thể triển khai khinh công được rồi, đến gần chính ngọ nhất định có thể ra khỏi đây hơn trăm dặm, ngươi có đói không?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Ta cảm thấy tinh thần đang sung mãn đây.
Bạch Lãnh Thu mỉm cười :
- Đã không đói, vậy thì chúng ta thử so sánh thuật khinh công coi thử thế nào?
Kim Phi Hùng bất giác hứng chí liền đáp :
- Tốt lắm, ta chấp muội muội năm mươi trượng đó.
Bạch Lãnh Thu dường như quên đi nguy hiểm, vội nói :
- Không cần!
Nàng muốn Kim Phi Hùng cùng thi triển khinh công để trêu chọc chàng, đồng thời muốn mau thoát khỏi chốn nguy hiểm để ra chỗ an toàn.
Bởi vậy nàng giận dữ nói :
- Ngươi xem thường ta phải không?
Kim Phi Hùng cười đáp :
- Hì hì, muội muội xuất thân từ danh môn nên ca ca đâu dám khinh thường, vậy thì chúng ta đồng thời xuất phát.
Bạch Lãnh Thu lúc này mới tươi cười, đồng sánh vai với chàng rồi lớn tiếng hô :
- Một... hai... ba... chạy!
Hai bóng người tựa như hai làn khói trắng bay xẹt trên cánh đồng mênh mông.
Bạch Lãnh Thu hiếu thắng nên vừa bắt đầu đã thi triển toàn lực phóng đi như một làn gió.
Mặt trời đã lên cao.
Lúc này hai người đã cách xa Trường Xuân cốc khoảng chừng năm chục dặm.
Bạch Lãnh Thu vẫn cắm đầu triển khai khinh công phóng đi như điên cuồng.
Kim Phi Hùng cất tiếng gọi nàng :
- Muội muội, hãy dừng lại nghỉ ngơi một chút có được không?
Bạch Lãnh Thu vẫn không dừng chân lại, miệng hỏi chàng :
- Ngươi mệt rồi hả?
Kim Phi Hùng bất giác cười lên một tràng dài :
- Ta không mệt đâu, chỉ sợ ngươi...
Bạch Lãnh Thu bất giác nóng mặt, nàng cảm thấy trên trán mình lấm tấm mồ hôi, mà nàng quay lại nhìn Kim Phi Hùng thấy chàng không có gì khác lạ, hơi thở vẫn bình thường.
Nàng bất ngờ cảm thấy xấu hổ, liền nói :
- Ngươi cười ta phải không?
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Không phải, ta đâu dám cười muội muội, ta chỉ sợ ngươi mệt sẽ có hại đến thân thể mà thôi.
Bạch Lãnh Thu cảm thấy trong lòng ngọt ngào như mật, nhưng vẫn cau mày đáp :
- Thi tài chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, còn đi thoát ra được hiểm địa mới là điều quan trọng.
Kim Phi Hùng vọt mình lên trước giơ tay cản nàng lại lớn tiếng nói :
- Binh đến thì chống, lửa đến thì phun nước, muội muội sợ cái gì?
Bạch Lãnh Thu lo lắng :
- Không được làm như vậy, ngươi không hiểu đâu.
Kim Phi Hùng cứng giọng :
- Ta không cần biết, nhưng mà ta cũng không sợ bất cứ ai đâu.
Bạch Lãnh Thu cương quyết nói lớn :
- Chạy, chạy đi mau. Lúc này ta không thể giải thích với ngươi được.
Kim Phi Hùng bực tức :
- Chúng ta chạy đến lúc nào mới ngừng? Chẳng lẽ chạy suốt đời hả muội muội?
- Chạy ra khỏi đây trăm dặm.
Vừa nói thân hình Bạch Lãnh Thu đã lao xẹt đi về phía trước lẹ như tên bắn.
Mặt trời lúc này đã dần dần lên đến đỉnh đầu.
Đường quan đạo đã hiện ra phía đằng xa.
Bạch Lãnh Thu lúc đó mới thu cước pháp, vừa đi vừa thở hồng hộc :

- Được rồi, hiện giờ có muốn thi triển khinh công cũng không thể nào được nữa.
Kim Phi Hùng cười khổ :
- Ngươi mệt rồi sao?
Bạch Lãnh Thu thoáng bực mình :
- Còn phải nói nữa, tất cả đều do ngươi mà ra đó.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Ta rõ ràng đâu có muốn chạy, mà ngươi cứ chạy như điên."
Nhưng mà miệng chàng lại bảo :
- Muội muội hay thật, cứ oán trách ta đi.
Bạch Lãnh Thu đưa mắt liếc nhìn chàng :
- Ta chẳng oán trách ai cả, chỉ oán trách số mạng của mình thôi.
Kim Phi Hùng lắc đầu :
- Số mạng? Cái gì mà số với mạng, số mạng tốt xấu đều do bản thân mình. Lúc nãy chúng ta muốn chạy thì chạy, còn không thì không ai có thể bảo chúng ta chạy, ngươi nói đó là số sao?
- Ta không tranh luận với ngươi nữa, chúng ta hãy đến thị trấn đó nghỉ ngơi.
Kim Phi Hùng bảo :
- Ít ra cũng phải có chút nước uống đã!
Hai người đang vội vã bước đi.
Đột nhiên một tiếng thét lanh lảnh từ trong rừng trúc gần đó truyền tới.
- Cô nương à, ta đã đợi ngươi ở đây từ lâu rồi.
Bạch Lãnh Thu hết sức kinh hãi, bất ngờ thối lui ra sau năm thước.
Phía trong rừng trúc có ba người đồng thời xuất hiện sánh vai nhau bước ra.
Người đi chính giữa là đệ nhất lục Thẩm đại nương, một trong Tứ đại sứ giả của Trường Xuân đảo.
Người đi bên mé tả là Kiều tam cô.
Người đi mé hữu là một nữ lang dung nhan thập phần xinh đẹp.
Sắc mặt Bạch Lãnh Thu tái nhợt, đôi mắt thất thần nhìn ba người đang tiến tới.
Kim Phi Hùng thấy vậy liền nói :
- Muội muội, bọn họ là ai vậy?
Bạch Lãnh Thu hoảng kinh đến cực độ, vội nói :
- Chuyện không liên can đến ngươi, chớ có can vào.
Nói xong nàng bước tới, nói với lão bà đi chính giữa :
- Thẩm đại nương...
Nét mặt Thẩm đại nương lạnh lùng vô hồn :
- Ngươi hãy chào đại sư tỷ trước đã.
Bạch Lãnh Thu quay sang phía nữ lang xinh đẹp bên mé hữu cúi mình thi lễ :
- Tham kiến đại sư tỷ.
Giọng của nữ lang vô cùng nghiêm nghị :
- Ngươi và Kim Phi Hùng cùng với chúng ta đi vào rừng trúc nói chuyện, ở đây thiệt không tiện chút nào.
Thẩm đại nương không đợi cho Bạch Lãnh Thu kịp đáp đã lạnh lùng lên tiếng :
- Chúng ta đi vào trước đây.
Nói rồi ba người cùng bước vào trong rừng trúc.
Kim Phi Hùng bất giác cau mày hỏi :
- Muội muội, sư môn của ngươi đó phải không?
Bạch Lãnh Thu hồn vía lên mây, mặt tái xám, gật đầu đáp :
- Chính phải.
Nhìn thần sắc của nàng cũng biết rõ nàng đang khiếp sợ đến mức nào.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Tôn sư trọng đạo là lẽ đương nhiên, nhưng tại sao lại phải sợ như vậy? Thật không hiểu nổi."
Nghĩ vậy chàng bật lên tiếng :
- Có cái gì mà đáng sợ, chúng ta đâu có làm điều gì xấu xa bại hoại, muội muội chẳng lẽ ngươi lại phạm đến môn quy hay sao?
Bạch Lãnh Thu vẻ mặt buồn bã khẽ gật đầu :
- Không sai.

Phía sau rừng trúc là một sườn núi, ba người trong bọn Thẩm đại nương đứng quay lưng vào vách núi, nét mặt ai nấy đều lạnh lùng tựa như có một lớp băng nhẹ phủ.
Bạch Lãnh Thu bước tới giọng hết sức bi ai :
- Đại sư tỷ đừng có...
- Câm mồm!
Nữ lang áo hồng giận tím mặt, đưa tay chỉ vào mặt Bạch Lãnh Thu :
- Thật a đầu ngươi không coi Đảo chủ ra gì, lẽ nào còn đếm xỉa đến ta nữa?
Kim Phi Hùng tuy không vui nhưng gắng nhẫn nhịn không nói gì.
Bạch Lãnh Thu mắt ứa lệ :
- Tiểu muội nhất thời sai lầm, lẽ nào đại sư tỷ không thể tha thứ được sao?
Nữ lang áo hồng lạnh lùng :
- Tha thứ? Hừ, chuyện này mà có thể tha thứ được sao?
Thẩm đại nương cũng nghiêm giọng xen vào :
- Cô nương à, ngươi có biết là ngươi phản lại môn quy đã tồn tại suốt sáu chục năm của bản môn rồi không?
Bạch Lãnh Thu nức nở :
- Tiểu nhi biết, nhưng mà...
Nữ lang áo hồng nói :
- Ta phải bội phục ngươi lớn gan thuyết phục Đỗ di nương. Đỗ di nương hiện giờ đã bị Đảo chủ dùng nghiêm hình khảo vấn. Thất a đầu, ngươi có thể an tâm được không?
Bạch Lãnh Thu nghĩ tới Đỗ di nương vì nàng bị liên lụy, trong lòng đau đớn không sao tả xiết, bất giác nàng òa khóc, giọng nghẹn ngào :
- Được rồi, ta sẽ theo ngươi trở về. Tất cả mọi tội lỗi này đều do ta gây ra, không hề có liên can gì đến Đỗ di nương.
Thẩm đại nương cười lạnh :
- Lẽ nào ả tự đâm vào người một dao mà chúng ta không nhận ra được hay sao?
Tuy ả thông minh nhất thế, song nhất thời hồ đồ.
Bạch Lãnh Thu phẫn nộ cao giọng nói :
- Không nói nữa, ta theo các ngươi trở về cốc là được rồi, tất cả đều do ta gây ra, nên há ta lại chối hay sao?
Thẩm đại nương cất tiếng cười lạnh lùng, chỉ vào Kim Phi Hùng :
- Còn ngươi cũng phải đi nữa.
Kim Phi Hùng nổi giận :
- Cái mụ già kia, ngươi nói với ai vậy hả?
Thẩm đại nương nạt lớn :
- Ngoại trừ ngươi ra thì còn ai ở đây nữa?
Kim Phi Hùng nộ khí hét lớn :
- Vậy là kể như ngươi tự gây chuyện đó. Lúc nãy ta tôn trọng môn quy của các ngươi nên ta không buồn lên tiếng. Bây giờ ngươi tự chuốc lấy phiền hà đi gây sự với ta, kể ra ngươi cũng to gan lớn mật đó chứ.
- Vô lễ.
Một bóng đen lướt tới, thân pháp nhanh lẹ vô cùng.
Hóa ra đó là Kiều tam cô.
Kiều tam cô từ nãy giờ im lặng không nói tiếng nào, giờ thấy Kim Phi Hùng có vẻ ngạo mạn bèn lớn tiếng nói :
- Thanh Y Tu La có gì mà cũng khoác lác như vậy?
Kim Phi Hùng ngạo nghễ đáp :
- Chuyên môn sát hại tổ tông tám đời của mấy mụ già thất lễ.
- Tiểu tử háo cuồng, vô lễ quá chừng.
Kiều tam cô tức giận hét lên một tiếng, vung song chưởng chụp thẳng vào ngực Kim Phi Hùng.
Chàng cũng lớn tiếng quát :
- Mụ già to gan.
Rồi chàng không tránh né, lập tức giơ ngược hữu thủ chụp mạnh vào hổ khẩu của Kiều tam cô.
Bốp...
Một tiếng động lớn vang lên, hai người cùng thối lui ra xa năm thước.

Kim Phi Hùng thầm nghĩ :
"Thảo nào mà muội muội ta lại sợ bọn họ đến như vậy, hừ, cái lão xú bà này cũng có điểm lợi hại đó chứ."
Nghĩ vậy chàng vội vàng huy động song chưởng nhằm vào chín đại huyệt phía trước mặt Kiều tam nương đánh tới.
Chiêu này chàng xuất thủ nhằm chiếm lấy tiên cơ nên đã sử dụng đến bảy thành công lực.
Kiều tam cô cũng là cao thủ võ lâm, thấy vậy vội vung chưởng lên nghênh tiếp.
Không ngờ song chưởng của Kim Phi Hùng phân ra làm hai nơi đánh tới, khí thế hết sức mãnh liệt.
- Tam cô lui ngay.
Thẩm đại nương đứng bên la lên một tiếng, rồi vội vàng vung chưởng đánh chếch lên để ngăn luồng chưởng lực lợi hại của Kim Phi Hùng không ào tới trước mặt Kiều tam cô mà phải đi lệch sang một bên.
Cho dù như thế, Kiều tam cô vẫn bị chấn động, đứng không vững phải loạng choạng thối lui ra sau một trượng.
Bùng...
Kim Phi Hùng lạnh lùng cất lên một tràng cười ngạo nghễ :
- Hắc hắc, bất quá chỉ có thế mà thôi.
Thẩm đại nương bất giác tức giận quát lên :
- Lão bà sẽ tiếp ngươi mấy chiêu.
Kim Phi Hùng cười nhạt :
- Ngươi tự hỏi có thể hơn mụ kia được bao nhiêu?
Thẩm đại nương nghe vậy giận đến tím mặt, trầm giọng hừ lên một tiếng :
- Kim Phi Hùng, ngươi quá là cuồng ngạo.
Kim Phi Hùng thản nhiên nói :
- Không phải là tại hạ cuồng ngạo, mà là ngươi không biết điều, chuyên môn đi dọa nạt vãn bối.
- Bất tất phải nói nhiều.
Thẩm đại nương giận đến run người, hai cánh tay lắc lư liên hồi.
Bạch Lãnh Thu quát lớn :
- Coi chừng "Cửu Khúc thần chưởng".
Kim Phi Hùng bất giác ngây người kinh ngạc.
Bởi vì chàng cảm thấy chưởng phong của Thẩm đại nương quanh co uốn khúc nhưng vô cùng mềm dẻo, lại vô cùng quái dị vì không có nhu kình phát ra nên không cách nào nhận biết để hóa giải. Cho nên khi nghe Bạch Lãnh Thu lên tiếng cảnh báo, chàng vẫn do dự không biết đối phó ra sao.
Trong lúc tâm thần đang bị phân tán, đột nhiên chàng cảm thấy một luồng lực đạo âm nhu ép đến sát người.
Kim Phi Hùng kinh sợ vội thi triển tuyệt chiêu "Ngự Quả Lang Môn" lộn người búng mình ra xa hơn trượng.
Thẩm đại nương cười lạnh :
- Gã họ Kim kia, mi thấy mùi vị của chưởng pháp của ta có ngon không?
Kim Phi Hùng nổi giận :
- Tà môn ngoại đạo. Hừ...
Thẩm đại nương vung chưởng, bộ cước khẽ di động, miệng lẩm bẩm :
- Ta cho ngươi nếm lại cái tà môn ngoại đạo lần nữa xem thử.
Kim Phi Hùng đã có kinh nghiệm nên trong lòng đã âm thầm chuẩn bị, mặt không hề sợ hãi :
- Lão xú bà cứ tận lực thử coi. Hừ!
Hai người đồng thời vung chưởng xuất chiêu.
Bùng!
Một tiếng nổ kinh hồn vang lên, cuồng phong nổi lên ào ào, rừng trúc chấn động, lá trúc rơi rụng lả tả.
Cục diện vẫn bất phân thắng bại.
Kiều tam cô đứng một bên thấy vậy bèn vung song chưởng để lên trước ngực, chuẩn bị xông vào trợ chiến.
- Ngừng tay!
Nữ lang áo hồng hét lên một tiếng, nói với Thẩm đại nương và Kiều tam cô :
- Y là người được Đảo chủ mời đến, không thể đả thương y được.
Thẩm đại nương đỏ mặt, lúng búng nói :

- Nhưng hắn ngạo mạn quá độ...
Kiều tam cô cùng lên tiếng :
- Hắn không muốn theo chúng ta về cốc nên đành phải làm thế.

Hồi 24

Tình thâm tựa bể

Nữ lang áo hồng cười nhạt:
- Dù sao thì y cũng phải ngoan ngoãn theo chúng ta về cốc.
Kim Phi Hùng nghe vậy bất giác mỉm cười khinh bạc:
- Lẽ nào cô nương cũng muốn bắt ta trở về hay sao ?
Nữ lang áo hồng cực kỳ lạnh lẽo cất tiếng:
- Bản cô nương đâu có cái hứng thú đó.
Kim Phi Hùng liền nói:
- E rằng cô nương có muốn cũng không được.
Nữ lang áo hồng trầm sắc mặt, không muốn để ý đến lời Kim Phi Hùng, quay sang nói với Bạch Lãnh Thu:
- Thất muội, ngươi đã phản bội sư môn, nay để cho Đỗ di nương chịu tội thay ngươi hay là trở về cốc với chúng ta ?
Bạch Lãnh Thu lắc đầu, hai mắt nhìn đăm đăm vào Kim Phi Hùng, đoạn mím môi không đáp.
Nữ lang áo hồng lên tiếng thúc giục:
- Nói mau !
Bạch Lãnh Thu bật khóc:
- Tiểu muội sẽ đi theo đại sư tỷ.
Nữ lang áo hồng cười nhạt, không thèm nhìn Kim Phi Hùng, khẽ khoát tay ra hiệu cho hai lão bà:
- Đi thôi, chúng ta trở về cốc.
Kim Phi Hùng bất giác đứng lặng người, chàng làm sao có thể để cho muội muội của mình trở về cốc như vậy, bởi vì chàng thoáng nhìn thần thái ba người, chàng biết rằng sau khi trở về nhất định sẽ bị môn quy trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.
Huống chi sự tình này là do chàng gây ra.
Do vậy chàng vội lên tiếng quát lớn:
- Khoan đã !
Nữ lang áo hồng quay lại mỉm cười nói:
- Ta phụng mệnh sư phụ mang tiểu sư muội trở về, các hạ cảm thấy có gì không đúng hả ?
Bạch Lãnh Thu quay lại, mặt đầm đìa nước mắt:
- Chàng đi một mình đi, để riêng ta trở về…
Kim Phi Hùng lớn tiếng:
- Ta sẽ đi về với các ngươi.
Nữ lang áo hồng thoáng nở nụ cười, đoạn cất giọng chọc tức:
- Ta nói đâu có sai, thế nào ngươi cũng phải trở về với chúng ta mà.
Kim Phi Hùng tuy trong lòng bực bội, nhưng chàng cố nhẫn nại thầm nhủ:
"Hừ, chỉ vì muội muội của ta đó thôi, ngươi chớ nên đắc ý quá sớm."
Nữ lang áo hồng khịt mũi hừ lên một tiếng lạnh lùng:
- Tiểu tử ngu ngốc kia, ngươi còn giả bộ đóng kịch nữa à !
Nói rồi nàng kéo tay Bạch Lãnh Thu:
- Thất muội, chúng ta hãy đi trước dẫn đường.
Nói rồi hai người cùng vọt mình bay xuyên qua rừng trúc, thân pháp nhanh lẹ ảo diệu dị thường.
Thẩm đại nương và Kiều tam cô cũng lên tiếng giục Kim Phi Hùng:
- Xin mời…
Kim Phi Hùng bực bội đáp:
- Tại hạ tình nguyện đi theo lẽ nào còn cần ngươi phải bức ép nữa.
Thẩm đại nương cười lạnh:
- Chỉ e rằng hai ta thi triển khinh công đi rồi ngươi sẽ không tài nào tìm ra đường được thôi.
Kim Phi Hùng bĩu môi chế nhạo:
- Tại hạ mà đi trước thì e rằng tổ tông các ngươi cũng không đuổi kịp nữa, huống chi là các ngươi.

Nói xong chàng hơi cong người nhún mình bay vọt lên không trung rồi triển khai khinh công lướt đi, thân pháp còn ảo diệu hơn hai nữ nhân đi trước một bậc.
Thẩm đại nương và Kiều tam cô bất giác đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc, rồi vội vã phi thân theo sau Kim Phi Hùng. Năm bóng người chia làm ba nhóm rời bỏ đường quan đạo, thi triển khinh công vào trong hoang sơn thâm cốc tựa như những làn khói mỏng, nhanh không thể tưởng.
Thì ra trong thâm cốc có một con đường tắt dẫn ra đường quan lộ, cho nên Kim Phi Hùng và Bạch Lãnh Thu đã đi suốt nửa ngày cũng không thoát khỏi tay ba người truy đuổi.
Gần hai giờ sau, bọn họ đã trở về Trường Xuân cốc.
Nữ lang áo hồng sau khi trở về cốc lại mỉm cười bảo Kim Phi Hùng:
- Lúc này đảo chủ đang luyện công, xin cảm phiền các hạ vào trong tịnh thất chờ một chút.
Nói đoạn quay sang Bạch Lãnh Thu:
- Thất muội vào trong phòng ta nghỉ đi.
Nữ lang áo hồng vỗ nhẹ tay hai cái.
Tức thì ở trong nội sảnh có hai tiểu tỳ khoảng chừng mười tuổi chạy như bay ra ngoài đợi lịnh.
Nữ lang áo hồng chỉ vào Kim Phi Hùng rồi bảo:
- Dẫn vị tướng công này vào trong tịnh thất, nhớ khoản đãi chu đáo để chút nữa tiếp kiến đảo chủ.
- Xin mời tướng công theo tiểu tỳ.
Vào trong tịnh thất, hai tiểu tỳ vội dâng bình trà, lát sau lại bưng đến một mâm thức ăn thịnh soạn, phía trên có một bình Trường Xuân mỹ tửu, rồi hai người lẹ làng biến đi.
Thời khắc dần dần đã chuyển sang đầu canh, màn đêm đã bao phủ khắp Trường Xuân cốc.
Hai tiểu tỳ nữ tay xách đèn lồng nhẹ nhàng bước tới gõ cửa phòng, đoạn cung kính nói:
- Đảo chủ mời tướng công tiếp kiến.
Kim Phi Hùng nôn nóng đáp:
- Các ngươi mau dẫn đường cho ta.
Hai tỳ nữ lẳng lặng cầm đèn đi trước dẫn đường.
Qua mấy gian tịnh xá, lại đến con đường có hàng dương liễu lòa xòa rũ bóng hai bên.
Chợt thấy một sảnh đường rộng lớn, bên trong có ánh đèn sáng rực như ban ngày.
Hai bên đường dẫn vào đại sảnh đều có các thiếu nữ hết sức xinh đẹp, mình vận kình trang hai màu xanh trắng, hông đeo đoản kiếm đứng uy nghiêm như tượng gỗ.
Kim Phi Hùng thầm thán phục:
- Khí thế lớn lao như vầy thì lai lịch của đảo chủ tất chẳng phải tầm thường.
Kim Phi Hùng đi qua ba gian đại sảnh rồi bước lên bốn bậc thềm đá.
Chàng vừa đặt chân lên bậc thềm đá, bất giác trợn tròn mắt kinh ngạc.
Bởi vì các thiếu nữ đứng ở hai bên thềm đá tuy cũng xinh đẹp bội phần, song mình lại vận cung trang màu tím.
Điều kỳ quái là thiếu nữ đứng ở hàng đầu phía bên tả lại chính là Tử Quyên, tiểu a đầu trên hoa thuyền Kỷ La Xuân ngày trước.
Chàng đột ngột dừng chân lại, lên tiếng hỏi:
- Ngươi là Tử Quyên…
Thiếu nữ được gọi là Tử Quyên vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, lớn tiếng bảo chàng:
- Xin mời tướng công vào trong.
Lúc này vô số ánh mắt đổ dồn về chàng, thế là Kim Phi Hùng đành phải tiếp tục đi vào bên trong.
Đến gian đại sảnh thứ năm, trần thiên cực kỳ hoa lệ, không khí cực kỳ nghiêm trọng.
Phía chính giữa đại sảnh có bày một án thư làm bằng gỗ đàn hương, phía sau án thư có một vị thiếu phụ trung niên ngồi uy nghi trên chiếc ghế nệm vàng, có hai tay dựa chạm hình đầu phụng cực kỳ tinh xảo.
Thiếu phụ này có sắc đẹp thiên kiều bá mỵ, tựa như một mỹ nhân từ trong tranh bước ra.
Hai bên án thư có sáu nữ lang tuyệt mỹ đứng chống kiếm, mặt lạnh lùng như băng.
Nữ lang đứng sau cùng, bên mặt hữu chính là Tô Ngọc Dung mà chàng đã gặp nhiều lần.
Phía sau thiếu phụ là ba lão bà bà đứng thành hàng chữ nhất.
Một người là Kiều tam cô, người kia là Thẩm đại nương.
Kim Phi Hùng không khỏi kinh ngạc nhìn lão bà bà thứ ba còn lại, đầu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền từ phúc hậu, tựa như chàng đã gặp nhiều lần chỉ vì nhất thời không thể nhớ được là đã gặp người này ở đâu mà thôi.
Lúc này Tô Ngọc Dung vượt ra khỏi hàng, tiến đến bảo chàng:

- Đảo chủ mời Kim đại hiệp an tọa.
Kim Phi Hùng tuy trong lòng không vui, song cũng phải vòng tay đáp:
- Tạ ơn cô nương.
Kim Phi Hùng chưa ngồi yên chỗ đã vội lên tiếng hỏi:
- Xin hỏi cô nương, xá muội của ta hiện giờ ở đâu ?
Tô Ngọc Dung không đáp mà cung kính lên tiếng:
- Kim đại hiệp, người ngồi phía trên chính là bản đảo chủ.
Kim Phi Hùng chợt đỏ mặt, bởi vì từ lúc tiến vào đại sảnh đến giờ chàng chỉ lo mải quan tâm đến thiếu nữ mang tên Tử Quyên và lão bà có khuôn mặt rất quen thuộc, cho nên chàng đã quên thi lễ với chủ nhân. Chàng lại nghĩ chủ nhân của Trường Xuân đảo, bất luận là chính hay tà vẫn là sư phụ của muội muội chàng, vả lại người ta cũng là bậc tiền bối, mình nên lấy lễ của vãn bối tương ứng mới phải, nếu như mình có thái độ cuồng ngạo thì há chẳng phải là thất lễ hay sao ?
Hơn nữa sinh mạng của muội muội chàng lại nằm trong tay đảo chủ, cho nên chàng phải cố gắng nhẫn nại mà không thốt nên lời.
Nghĩ đến đây, Kim Phi Hùng vội rời khỏi chỗ ngồi đi đến trước mặt thiếu phụ, vòng tay khẽ cúi mình thi lễ đoạn lớn tiếng nói:
- Vãn bối Kim Phi Hùng đến bái kiến tiền bối.
Thiếu phụ trung niên chiếu hai luồng nhãn quang sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Kim Phi Hùng từ nãy giờ, đến lúc này mới thu hồi lại, ánh mắt đã bớt vẻ nghiêm lạnh, rồi lên tiếng hỏi chàng:
- Ngươi là người của Thái Dương cốc ?
Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc đáp:
- Có thể nói phải mà cũng có thể nói là không phải.
Thiếu phụ trung niên trầm sắc mặt, giọng hơi có vẻ tức giận:
- Lời nói của ngươi nên hiểu ra sao ? Ta hy vọng trước mặt đảo chủ ngươi phải suy xét kỹ hơn trước khi nói.
Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười:
- Tại hạ nói với bất cứ ai khác cũng đều như thế cả.
Thiếu phụ trung niên trầm giọng:
- Ngươi quá cuồng ngạo.
Kim Phi Hùng liền bảo:
- Núi sông dễ đổi, bản tính khó thay. Kim mỗ đây không hề cuồng ngạo mà bản nhân bình sinh vốn như vậy đó.
Thiếu phụ trung niên đập tay xuống án thư, giọng không vui:
- Trước mặt bản đảo chủ, ngươi không được vô lễ.
Kim Phi Hùng cũng trầm mặt đáp:
- Vì người là sư phụ của xá muội, cho nên tại hạ mới lấy lễ tiền bối mà tôn kính, còn như là đảo chúa hay đảo vua thì cũng phải biết đáp lễ chớ.
Giọng chàng cực kỳ điềm tĩnh, thái độ thản nhiên không hề quan tâm gì đến vị đảo chủ cả.
Sáu nữ lang đứng hai bên, nét mặt lộ vẻ khẩn trương, âm thầm tụ công vận khí.
Ba lão bà đứng phía sau cũng hiện vẻ phẫn nộ ra mặt, dường như muốn lao tới trừng phạt gã thiếu niên cuồng ngạo, vô lễ đang đứng trước mặt.
Thiếu phụ trung niên khẽ đưa tay ra hiệu cho thuộc hạ đừng vọng động, khóe môi xinh đẹp khẽ điểm một nụ cười, miệng dịu dàng cất tiếng:
- Được lắm, khá khen cho tiểu tử có tính cứng rắn, thôi được ngươi ngồi xuống đi.
Sáu nữ lang cùng với ba vị lão đại nương buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, cùng âm thầm đưa mắt nhìn nhau.
Bọn họ cảm thấy tính tình của đảo chủ hôm nay thay đổi cực kỳ lớn lao, như biến thành một người khác, khiến họ không khỏi ngạc nhiên.
Thiếu phụ trung niên chợt hé môi dịu dàng lên tiếng:
- Lời nói của ngươi thiệt mơ hồ khiến cho ta không thể hiểu nổi, ngươi có thể giải thích cho ta rõ hơn được không ?
Kim Phi Hùng liền từ tốn đáp:
- Tại hạ sở dĩ nói không phải là người của Thái Dương cốc là vì tại hạ không phải từ Thái Dương cốc đến, cũng không hề được Thái Dương cốc truyền thụ võ công.

Thiếu phụ trung niên nghi ngờ hỏi lại:
- Vậy thì tại sao ngươi lại nói là người của Thái Dương cốc ?
Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười:
- Chỉ vì cách đây không lâu tại hạ gặp được chủ nhân của Tu La đoạn kiếm ba mươi năm về trước.
Nói đến đây, chàng đưa tay xuống thắt lưng rút Tu La đoạn kiếm giơ lên trước mặt.
Thiếu phụ trung niên chợt biến sắc, đôi mắt có luồng nhãn quang sắc lạnh bất giác long lanh tựa như có ngấn lệ, cả thân hình bà như muốn chồm lên phía trước.
Kim Phi Hùng thu đoạn kiếm lại, rồi lên tiếng nói tiếp:
- Tại hạ lại may mắn được lão nhân đó truyền thụ cho một bộ kiếm pháp, vả lại lão nhân đó còn nói là xuất thân từ Thái Dương cốc.
Thiếu phụ trung niên vội bảo:
- Chỉ là lời nói suông mà thôi, không có chứng cớ làm sao mà ngươi có thể tin được…
Kim Phi Hùng cười lớn:
- Điều thứ nhất là chiêu kiếm không thể nào giả mạo được, hơn nữa lão nhân còn đưa cho tại hạ một tín vật của Thái Dương cốc.
Nói rồi chàng đưa miếng Lục ngọc như ý ra trước mặt thiếu phụ, đoạn hạ giọng nói tiếp:
- Bởi vậy mới nói tại hạ đã luyện tập kiếm pháp của Thái Dương cốc, đương nhiên tại hạ đúng là người của Thái Dương cốc.
Thiếu phụ trung niên trầm ngâm không nói rồi đột nhiên đứng dậy, đưa tay ra hiệu cho các thuộc hạ.
- Thời giờ đã trễ, các ngươi hãy lui về phòng.
- Tuân lệnh.
Một tiếng hô vang chấn động khắp gian đại sảnh.
Không bao lâu trong gian đại sảnh chỉ còn lại hai người.
Kim Phi Hùng thấy thiếu phụ không hề đề cập đến việc của muội muội mình, bất giác chàng lo lắng hỏi:
- Tiền bối…
Thiếu phụ vội đưa tay ra hiệu cho chàng đứng lên, đoạn hạ giọng thì thầm:
- Ngươi hãy đi theo ta.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ:
"Có lẽ bà ta đã đồng tình với chuyện huynh muội của chàng, nhưng trước mặt môn nhân đệ tử không dám nói ra, sợ làm trái với qui củ của môn phái, nên mới cho môn nhân đệ tử lui về phòng rồi sau đó giải thoát cho Kim Ngân Thi."
Khi thấy thiếu phụ dời gót sen đi ra phía sau đại sảnh, chàng cũng vội bước theo sau.
Qua khỏi đại sảnh, chợt thấy một cây Cửu khúc cầu quanh co uốn khúc, phía trên thành cầu có chạm hình hoa lan trông cực kỳ mỹ lệ.
Thiếu phụ trung niên vừa đi vừa hỏi:
- Có thật là ngươi đã chính mắt nhìn thấy chủ nhân của Tu La đoạn kiếm ?
Kim Phi Hùng đáp ngay:
- Đương nhiên là như vậy.
Rồi thiếu phụ lại hỏi:
- Có thật là người đó đã truyền thụ kiếm pháp cho ngươi ?
- Không sai.
Thiếu phụ gặng hỏi tiếp:
- Việc này cách đây bao lâu rồi ?
Kim Phi Hùng đáp:
- Khoảng hơn một tháng.
Thiếu phụ ồ lên kinh ngạc:
- Ở chỗ nào vậy ?
Kim Phi Hùng lập tức đáp:
- Trên Tàng Kinh lầu của Bích Vân thiền tự gần thành Kim Lăng.
Thiếu phụ giọng nghi hoặc:
- Ngươi không lừa gạt ta chớ ?
Kim Phi Hùng thoáng bực bội:
- Tại hạ không bao giờ lừa gạt ai cả.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc đã đến phía uốn cầu. Ẩn mình trong rừng thông là một tòa nhà hình bát giác, tám mặt đều có cửa sổ, nhưng có một tấm lụa vàng rũ xuống che kín.
Phía trước tòa nhà bát giác có một bãi đất chu vi hơn năm trượng, xung quanh cây cỏ mọc xanh um.
Thiếu phụ trung niên chợt bảo chàng:
- Kim Phi Hùng, ngươi đợi ta một chút, để ta vào thay đổi y phục.
Nói rồi bà biến vào bên trong, lát sau lại xuất hiện, mình vận kình trang, đầu cuốn một dải lụa vàng, hữu thủ cầm một thanh trường kiếm, thân kiếm xanh tím, dưới ánh trăng lấp lánh chiếu ra những điểm hàn quang lạnh rợn người, chỉ liếc sơ qua cũng đủ biết đây là một thanh bảo kiếm có lai lịch phi phàm hiếm có trong võ lâm.
Kim Phi Hùng thấy vậy hết sức ngạc nhiên:
- Tiền bối…
Không ngờ thiếu phụ trung niên quát lên:
- Mau rút kiếm ra !
Kim Phi Hùng ngơ ngác lui ra sau nửa bước:
- Tại sao mà…
Thiếu phụ trầm giọng:
- Không được nói nhiều, hãy tận lực xuất chiêu đi.
Kim Phi Hùng không tài nào đoán ra thâm ý của thiếu phụ kỳ quái này, bèn ngửa mặt cười khổ:
- Người là ân sư của xá muội, hơn nữa tại hạ đâu có thù oán.
Ai ngờ thiếu phụ lớn tiếng khiêu khích, chế giễu:
- Hừ, hào khí ban đầu đi đâu hết rồi ? Hảo hán mà như vậy không sợ thiên hạ cười nhạo ư ?
Kim Phi Hùng tức khí rút Tu La đoạn kiếm ra, lạnh lùng lên tiếng:
- Người không hối hận chứ ?
Thiếu phụ lặng im không đáp, vung kiếm xuất chiêu.
Một đạo hàn quang lạnh ngắt chớp lên, xẹt thẳng vào mặt Kim Phi Hùng.
Kiếm chiêu phát ra cực kỳ ảo diệu vô tưởng, khiến đối phương phải kinh sợ.
Kim Phi Hùng thấy vậy bất giác cũng phải chấn động tâm thần. Lúc này chàng không dám chần chừ, vội vàng huy động đoạn kiếm đẩy ra phía trước, thi triển kiếm pháp mà Ngộ Phi đại sư đã truyền dạy, chặn đứng lưỡi kiếm lợi hại của thiếu phụ.
Trường kiếm của thiếu phụ trung niên quả nhiên biến hóa kỳ ảo thần quỉ khôn lường, có thể nói là một cao thủ lợi hại mà chàng gặp đầu tiên trong suốt hơn hai năm xuất đạo bôn tẩu trên giang hồ, chàng bất giác thầm hổ thẹn.
Bởi vì qua năm chiêu, chàng cảm thấy kiếm pháp của đối phương chẳng những ảo diệu khôn lường mà còn biến hóa phát ra liên miên bất tuyệt, chiêu thức bao hàm công thủ kín mít không hề có khe hở. Kim Phi Hùng cảm thấy nếu như mình không được kỳ ngộ Ngộ Phi đại sư truyền thụ công phu nơi cổ lầu, thì e rằng lúc này chàng đã trở thành du quỉ không đầu dưới lưỡi kiếm lợi hại của thiếu phụ rồi.
Nghĩ vậy, chàng không hề dám sơ ý, mang hết tuyệt học của Thái Dương cốc tuần tự triển khai để đối phó với kiếm pháp tuyệt độc của thiếu phụ.
Chợt nghe thiếu phụ vừa thi triển chiêu thức vừa nói:
- Hừ ! Nhất thành bất biến, kiếm pháp như vậy thật là ngươi quá cố chấp, hạ sách.
Kim Phi Hùng lúc này đã hoàn toàn tùy ý xuất thủ, trừ bỏ hết tạp niệm để chế áp uy thế của đối phương.
Chàng vung kiếm đánh ra một chiêu dương đông kích tây, đoạn hạ giọng khẽ quát lên một tiếng:
- Cẩn thận, coi chừng cánh tay trái.
Nói thì chậm, song sự việc xảy ra nhanh như chớp.
Tu La đoạn kiếm phát ra một đạo hàn quang lẹ như điện xẹt chém thẳng vào cánh tay trái của thiếu phụ.
Kiếm chiêu vừa phát ra nhanh lẹ vô cùng. Kim Phi Hùng có thu kiếm lại cũng không kịp, miệng thầm la hoảng:
- Hỏng rồi !
Keng !
Một tiếng động lớn vang lên, ánh lửa bắn ra tứ phía, đoạn kiếm của Kim Phi Hùng tựa như chạm phải một khối đồng cứng ngắt.
Thiếu phụ trung niên lạnh lùng mỉm cười:
- Hừ ! Chớ vội đắc ý, hãy tiếp chiêu kiếm của ta !

Kim Phi Hùng vừa chạm phải cánh tay của thiếu phụ đã bị chấn động dội lại, khiến cho hổ khẩu tê buốt, đang lúc thất thần chợt thấy một màn kiếm quang chụp xuống đầu mình, bất giác kinh hãi.
Trong lúc cấp bách, chàng vội vung thanh kiếm ngăn thế công của đối phương.
Nào ngờ trường kiếm của thiếu phụ đột nhiên biến hóa thành ngàn vạn lưỡi kiếm bao phủ khắp tứ phương, tiền hậu, tả hữu, kiếm khí toát ra lạnh ngắt, khiến chàng cảm thấy thập phần kinh sợ, dường như sắp sửa bị mất mạng vậy.
Trong lúc cực kỳ nguy cấp, chàng lại nhớ đến chiêu thức mà Ngộ Phi đại sư đã sở ngộ trong suốt ba mươi năm bị xích chặt nơi cổ lầu Bích Vân thiền tự.
Tâm niệm ý động, lập tức đoạn kiếm biến hóa quái dị khác thường. Quả nhiên thiếu phụ trung niên bị bất ngờ vì chiêu thức lạ kỳ của chàng, miệng lẩm bẩm:
- Ủa, kiếm pháp kỳ quái quá chừng !
Kim Phi Hùng liền nói:
- Mấy chiêu kiếm của người cũng đâu có liên quan đến kiếm pháp lúc đầu.
Thiếu phụ trung niên lạnh lùng:
- Phí lời vô ích !
Bóng hai người chợt hóa thành hai trái ngân cầu sáng bạc hòa cuộn vào nhau, từ xa nhìn lại trông cực kỳ đẹp mắt.
Keng ! Keng !
Tiếng binh khí chạm vào nhau chát chúa.
Hai quả ngân cầu cùng lúc tắt ngấm.
Trên mặt thiếu phụ hiện ra vẻ ngờ vực, rồi tung mình ra xa một trượng.
Kim Phi Hùng cũng mỉm cười bay mình lui ra xa một trượng, dáng vẻ cuồng ngạo không giấu diếm.
Thiếu phụ tức giận hỏi:
- Ngươi thuộc môn phái nào định đến đây lăng nhục ta phải không ?
Nét mặt thiếu phụ vừa ảo não vừa tức giận, giọng nói có vẻ không chịu phục.
Kim Phi Hùng lắc đầu:
- Tiền bối đã bức bách tại hạ thái quá đó thôi.
Nói xong, chàng thu kiếm cất vào trong thắt lưng, thái độ cực kỳ ung dung, điềm nhiên đáp:
- Chỉ vì vãn bối nhất thời thu kiếm không kịp, may mà không làm thương tổn cánh tay của tiền bối.
Không ngờ thiếu phụ lại lạnh lùng bảo:
- Ngươi cho rằng đã thắng ta một kiếm phải không ?
Kim Phi Hùng vội nói:
- Tại hạ hoàn toàn không có ý tranh đoạt thắng thua.
Thiếu phụ hừ lạnh một tiếng:
- Nếu như ta không chậm chiêu kiếm lại thì e rằng cánh tay phải chấp kiếm bây giờ không còn là của ngươi nữa đâu.
Kim Phi Hùng bất giác rùng mình ớn lạnh, chàng biết lời nói của thiếu phụ không phải là giả tạo để hù dọa chàng, bởi vì trong lúc chàng ngẩn người kinh ngạc, tâm thần nhất thời rối loạn để hở ra nhược điểm, giả như thiếu phụ liền bỏ cánh tay trái rồi khoa kiếm chặt đứt cánh tay phải của chàng thì hai bên tất sẽ rơi vào thế lưỡng bại câu thương, huống hồ thiếu phụ đã có kim ngọc hộ thân, còn cánh tay của chàng thì không có một chút gì hộ vệ.
Nghĩ đến đây, mặt chàng chợt đỏ bừng lên, nhưng tính chàng bình sinh rất ư cuồng ngạo, há lại chịu để mất nhuệ khí. Chàng nhăn mặt cười khổ:
- Tỷ như tiền bối không có kim ngọc hộ thân thì cánh tay của tiền bối lúc này e cũng không nguyên vẹn, vị tất có thể vung kiếm mà chém được cánh tay phải của tại hạ ?
Chàng vừa dứt lời, thiếu phụ đột ngột đổi sắc, hai hàng lệ từ khóe mắt xinh đẹp tuôn xuống như mưa.
Kim Phi Hùng không ngờ lời nói của chàng đã làm cho thiếu phụ thương tâm như vậy, bất giác tay chân chàng lúng túng không biết làm sao cho phải.
Thiếu phụ thốt nhiên ném trường kiếm xuống đất, trầm giọng than:
- Kim ngọc hộ thân ư ? Cái gì là kim, cái gì là ngọc ?
Nói đoạn thiếu phụ vừa khóc vừa đưa tay vén ống tay áo lên cao, để lộ ra một cánh tay bằng đồng.
Hóa ra đây là một cánh tay giả được chế tạo cực kỳ khéo léo tinh xảo, phía ngoài được bọc bằng một lớp lụa mỏng như da người, nếu như không nhìn kỹ thì không tài nào nhận ra.

Kim Phi Hùng cảm thấy toàn thân rúng động, chàng chợt nhớ tới những lời của Ngộ Phi đại sư kể lại trong ngôi cổ lầu nọ, liền la lên:
- Tiền bối chính là người mà ba mươi năm về trước…
Thiếu phụ nức nở trong tiếng nấc nghẹn ngào:
- Ta ư ? Ta chính là Trường Xuân đảo chúa.
Toàn thân Kim Phi Hùng run lên bần bật.
Chuyện này xảy ra vô cùng bất ngờ, chàng không hề tưởng tượng nổi.
Bởi giang hồ truyền ngôn Trường Xuân đảo ở giữa biển khơi hoang vắng, tại sao lại có thể ẩn mình trong Trường Xuân cốc nằm giữa võ lâm Trung Nguyên mà không một ai hay biết.
Nhất thời tâm trí hoảng loạn, chàng lẩm bẩm hỏi lại:
- Người… người chính là Trường Xuân đảo chúa mà giang hồ truyền ngôn là Trường Xuân tiên tử sao ?
Trường Xuân đảo chúa cười lạt:
- Ngươi không tin sao ? Hãy đem đoạn kiếm của ngươi ra đây.
Nói xong, thiếu phụ rút từ trong cánh tay giả bằng đồng ra một đoạn kiếm gãy.
Đoạn kiếm này hoàn toàn trái ngược với lại đoạn kiếm của Kim Phi Hùng, đây chính là một đoạn mũi kiếm dài gần một thước.
Kim Phi Hùng cũng y lời lấy đoạn kiếm của mình ra.
Trường Xuân đảo chúa chầm chậm đưa đoạn kiếm của bà đến gần đoạn kiếm của Kim Phi Hùng.
Hai nửa đoạn kiếm ghép lại thành một thanh kiếm dài gần hai thước, không sai một ly.
Những giọt lệ tựa như những hạt trân châu lóng lánh từ khóe mắt Trường Xuân đảo chủ tuôn rơi, vẻ mặt bà đau thương vạn phần, giọng thê lương:
- Đoạn kiếm đã gãy khó liền, tình xưa làm sao quên được. Nhìn vật lại nhớ đến người, làm sao khiến ta không đau lòng đứt ruột ?
Giọng nói nghẹn ngào, thân hình thiếu phụ run lên từng chập muốn té.
Kim Phi Hùng vội thu hồi đoạn kiếm bước đến đỡ thiếu phụ:
- Tiền bối à, đã có ngày tương phùng như hôm nay, lo gì mà mọi việc không hàn gắn lại như lúc ban đầu.
Trường Xuân đảo chủ mắt vẫn rướm lệ:
- Chỉ tiếc rằng môn qui của bản đảo quá hạn chế, lại thêm tính tình của hai bên khiến cho bây giờ nghĩ lại chuyện cũ ta ân hận vô cùng.
Kim Phi Hùng lên tiếng an ủi:
- Nhưng mà nhị vị tiền bối vẫn còn khang kiện thì làm sao mà có chuyện ân hận được.
Đôi mắt Trường Xuân đảo chủ chợt lóe sáng, tinh thần cực kỳ phấn chấn, mắt nhìn xa xăm, miệng lẩm bẩm:
- Đúng vậy, chàng vẫn còn sống, ba mươi năm… không ngờ chàng vẫn còn khang kiện.
Kim Phi Hùng bất giác lên tiếng:
- Ngộ Phi đại sư chẳng những còn sống mà khi phát giác đoạn kiếm trên người tại hạ, lão nhân gia cũng lộ vẻ đau khổ không kém gì người đâu, nhất thời xuất thủ lỡ tay đả thương người, khiến cho lão nhân gia hối hận vô cùng, nói rằng đó là sai lầm lớn nhất trong đời.
Trường Xuân đảo chủ vội hỏi:
- Thật không ?
Thấy sắc mặt Trường Xuân đảo chủ có chút sắc hồng, Kim Phi Hùng liền nói tiếp:
- Hoàn toàn là sự thật, lão nhân gia còn nói sở dĩ ba mươi năm nay lão gia không chết được cũng vì muốn gặp mặt người để tỏ lời xin lỗi về việc đáng buồn xảy ra năm xưa.
Trường Xuân đảo chúa thoáng hiện vẻ nghi ngờ:
- Vậy thì tại sao chàng không đến, suốt ba mươi năm nay biệt vô âm tín.
Kim Phi Hùng chợt mỉm cười:
- Tiền bối à, Trường Xuân đảo ngay cả một nam đồng tử ba tuổi cũng không được phép đặt chân lên nữa là, người nghĩ coi…
Trường Xuân đảo chúa gật đầu:
- Ừ, ta không trách chàng được, chỉ tiếc rằng môn qui của bản đảo quá ư tàn nhẫn, không hợp tình người.
Đôi mắt Trường Xuân đảo chúa chợt lóe lên tia hy vọng vô bờ bến, hấp tấp bảo Kim Phi Hùng:
- Ngươi… ngươi hãy đi gọi chàng lại đây… gọi chàng lại đây đi mà… Ta muốn coi chàng hiện giờ ra sao, có thay đổi gì không, rồi cũng để chàng… chàng xem ta hiện giờ thế nào.
Vẻ mặt Trường Xuân đảo chúa hết sức khẩn thiết, thái độ nôn nóng chờ đợi, lòng tràn đầy niềm hy vọng:

- Bất luận là gì đi nữa, ngươi cũng phải đáp ứng lời thỉnh cầu của ta, giúp ta gặp mặt chàng, ta chỉ hy vọng được gặp chàng, dù chỉ một lần cũng được mà, ngươi hãy nhận lời giúp ta đi.
Giọng nói khẩn cầu, thái độ thành thật khiến cho Kim Phi Hùng cảm động không sao tả xiết, chàng biết mình có từ chối thoái thác cũng không được.
Song chàng vẫn trầm ngâm suy nghĩ, bởi vì chuyện Bích Vân thiền tự cách nay cũng lâu rồi, hơn nữa Ngộ Phi đại sư đi ngao du khắp chốn, biển người mênh mông như vậy, chàng biết tìm đâu cho gặp.
Nhưng mà bên tai chàng tiếng của Trường Xuân đảo chúa vẫn vang lên tiếp tục:
- Kim Phi Hùng à, ta biết ngươi là người có tình cảm, trừ ngươi ra không có một ai có thể gặp được chàng.
Kim Phi Hùng không còn cách nào khác, đành phải nói:
- Được rồi, tại hạ sẽ đáp ứng lời thỉnh cầu của người.
Trường Xuân đảo chúa nét mặt thoáng rạng rỡ:
- Cảm tạ trời đất, ta không biết tạ ơn ngươi sao cho phải.
Kim Phi Hùng liền bảo:
- Sở dĩ tại hạ đáp ứng không phải vì muốn tiền bối tạ ơn, cũng chẳng đòi hỏi điều kiện gì đâu.
Trường Xuân đảo chúa đáp:
- Ta tin ngươi mà.
Kim Phi Hùng bước tới mấy bước rồi nói:
- Tại hạ đáp ứng lo chuyện của tiền bối thì nhất định sẽ làm cho xong, chúng ta sẽ không bàn tới chuyện đó nữa, hiện thời có một chuyện khác tại hạ muốn nói…
Trường Xuân đảo chúa vội nói:
- Chuyện ngươi muốn nói ta đã biết…
Kim Phi Hùng vội cướp lời:
- Để cho tại hạ tra xét trước đã, câu chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì đến nhau, tại hạ không hề muốn lấy chuyện đáp ứng lời thỉnh cầu của tiền bối để làm điều kiện trao đổi muội muội của tại hạ.
Trường Xuân đảo chúa vội bảo:
- Ý ngươi muốn nói đến chuyện đệ thất tiểu đồ của ta ?
Kim Phi Hùng gật đầu:
- Đúng vậy. Võ lâm lấy chữ nghĩa làm trọng, nhưng mà chữ nghĩa lại nằm trong ngũ luân, trung hiếu nhân ái tín, cái gì gì đó, thì người trong võ lâm…
Trường Xuân đảo chúa nghe đến đây, vội xua tay lắc đầu, nói giọng cực kỳ nghiêm nghị:
- Kim đại hiệp bất tất phải nói nhiều, tất cả ta đều ký thác vào nơi ngươi đó.
Kim Phi Hùng ngơ ngác hỏi lại:
- Lý do tại sao vậy ?
Giọng Trường Xuân đảo chúa hết sức thành thật:
- Giả như ngươi tin ta thì bất tất phải nhiều lời như vậy.
Nghe nói thế, Kim Phi Hùng không sao mở miệng đáp nữa. Trường Xuân đảo là một đại môn phái trong võ lâm, thanh thế danh vọng còn cao hơn cửu đại môn phái ở Trung Nguyên một bậc, vả lại đảo chúa là một tôn sư của một môn phái, làm sao mà lại thất tín với một vãn bối như chàng được.
Chợt nghe Trường Xuân đảo chủ nói tiếp:
- Ngươi cứ tin tưởng vào ta.
Kim Phi Hùng gật đầu đáp:
- Đương nhiên tại hạ tin tưởng đảo chủ mà.
Trường Xuân đảo chủ lại nói:
- Đã như vậy thì câu chuyện của chúng ta coi như kết thúc ở đây được rồi, Trường Xuân cốc không tiện lưu khách.
Nói đoạn thiếu phụ thuận tay rút từ trên búi tóc ra một cây kim phụng thoa đưa cho Kim Phi Hùng:
- Đây là kim phụng lệnh của bản môn, môn nhân của Trường Xuân đảo thấy lệnh này là như thấy ta, ngươi hãy cầm nó đi, có lúc phải dùng đến nó đó.
Kim Phi Hùng thoáng mỉm cười, chàng không nói đến chuyện của Kim Ngân Thi nữa, bèn lên tiếng:
- Tiền bối đã hạ lệnh như vậy, tại hạ xin cáo từ.
Trường Xuân đảo chủ gật đầu nói:
- Cám ơn ngươi đã tin ta, chuyện ngươi quan tâm ta sẽ làm cho ngươi hài lòng.
Kim Phi Hùng đột nhiên nhíu mày nói:

- Chuyện cô nương trên hoa thuyền Kỷ La Xuân…
Trường Xuân đảo chủ mỉm cười vẻ bí mật:
- Ta đã nói rồi, tất cả mọi chuyện ta sẽ liệu định. Ngươi cứ yên tâm đi.
Kim Phi Hùng bất giác đỏ mặt, vội nói:
- Hẹn ngày sau tái ngộ.
Trường Xuân đảo chủ khẽ gật đầu:
- Ta đợi tin vui của ngươi hồi âm.
Dưới bóng trăng mờ ảo, bóng áo xanh của Kim Phi Hùng chỉ trong phút chốc đã hòa lẫn vào bóng cây rừng mất hút trong màn đêm dày đặc.
Trường Xuân đảo chủ đưa mắt nhìn theo, rồi chợt buông tiếng thở dài:
- Ôi, thật là giống y đúc, lẽ nào đây là hóa thân của chàng thiếu niên năm xưa ?
Thiếu phụ vừa đi vừa nghĩ ngợi mông lung.
Cành dương liễu lòa xòa lất phất trước mặt, bà ngước mặt nhìn trời, lúc này khoảng chừng vào đầu canh ba.
Đột nhiên thiếu phụ đưa tay bứt một chiếc lá liễu, dùng nội lực búng nó vào chiếc phong linh treo trên vách tường.
Chiếc lá liễu xanh non xé gió lao đi, tạo nên một đạo bích quang xẹt tới đụng vào phong linh.
Keng !
Tiếp đó hai chiếc lá liễu khác cũng bay vút tới.
Keng ! Keng !
Tiếng phong linh (chuông gió) vừa ngân lên đã thấy khắp cả Trường Xuân cốc ánh đèn đuốc rực sáng, tiếng chân người vội vã chạy tới. Chỉ trong thoáng chốc tam đại sứ giả, lục đại môn đồ và các đệ tử của Trường Xuân đảo đã tập hợp nơi gian đại điện thứ năm.
Các vị sứ giả môn đồ đệ tử nét mặt đều lộ vẻ kinh hoàng, không biết ai đã chạm vào chiếc chuông cảnh báo, lại còn mơ hồ không hiểu có chuyện đại sự gì xảy ra.
Bởi vì chiếc phong linh để ở đây, thoạt nhìn bất quá chỉ là vật trang trí mà thôi, nhưng kỳ thực đây là chuông cảnh báo trong Trường Xuân cốc.
Trường Xuân đảo xâm nhập vào Trung Nguyên, định cư tại Trường Xuân cốc được tiến hành một cách cực kỳ bí mật mà không một nhân vật võ lâm Trung Nguyên nào hay biết.
Hơn nữa, môn qui của Trường Xuân cốc cực kỳ nghiêm khắc, bất cứ môn hạ đệ tử dưới trướng nào chưa được mệnh lệnh của kim thoa lệnh thì không ai rời khỏi cốc lấy nửa bước. Nếu như được lệnh ra khỏi cốc, cũng không được phép tự khai lộ diện trên võ lâm, mà nhất định phải hóa trang hoặc là dùng thuật dị dung để ẩn thân.
Hôm nay giữa canh khuya vang lên ba tiếng chuông cảnh báo, dĩ nhiên phải xảy ra chuyện cực kỳ trọng đại.
Do vậy ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, tim đập liên hồi.
Trường Xuân đảo chủ ngồi vào nơi thượng tọa trong đại điện, đoạn lớn tiếng ra lệnh:
- Gọi Thu nhi vào chính điện cho ta.
Tô Ngọc Dung vội bước lên cung kính nói:
- Bẩm sư phụ, thất muội tuy nhất thời sai lầm, nhưng mà…
Trường Xuân đảo chủ ôn tồn nói:
- Ta đã biết điều đó.
Lúc này Thẩm đại nương đã dẫn Bạch Lãnh Thu ra giữa chính điện.
Trường Xuân đảo chủ cất tiếng hỏi:
- Lãnh Thu, ngươi có biết ngươi đã phạm vào môn qui lớn nhất của bản đảo không ?
Bạch Lãnh Thu hoảng sợ, cúi mặt không dám nhìn lên, miệng lắp bắp:
- Đệ tử biết tội… mong… mong sư phụ thương tình phát lạc.
Trường Xuân đảo chủ khẽ phất tay nói tiếp:
- Sư phụ không muốn xử phạt ngươi đâu.
Bạch Lãnh Thu biết rằng theo môn qui của Trường Xuân đảo trừ cách xử phạt ra, chỉ còn có một con đường sống đó chính là tự phế võ công, đi ra khỏi môn phái mà thôi.
Do vậy mặt nàng cực kỳ ảm đạm, đôi mắt thất thần ngước lên buồn bã đáp:
- Đệ tử có chết cũng chẳng dám oán trách, chỉ cầu mong sư phụ…
Trường Xuân đảo chủ vội cắt ngang lời Bạch Lãnh Thu:

- Nghe ta nói trước đã, ngươi hãy đứng dậy lui qua một bên.
Bạch Lãnh Thu không biết sao hơn, đành cúi đầu lặng lẽ đứng qua một bên.
Trường Xuân đảo chủ lớn tiếng nói:
- Môn qui của bản đảo cực kỳ nghiêm khắc, đó là điều may mắn cho bản môn. Trong đó có một điều tuy truyền lại từ đời trước, song lại phản lại lẽ thường. Không những trái với lẽ thường mà còn ảnh hưởng đến sự phát triển của môn phái về sau này, không biết các ngươi có biết không ?
Chúng nhân đệ tử đưa mắt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.
Trường Xuân đảo chủ lại nói:
- Ta biết thay đổi môn qui là một hành động đại nghịch trong lòng các ngươi, tuy biết rõ nhưng không dám nói.
Nữ lang áo hồng lẩm bẩm nói:
- Xin sư phụ huấn thị.
Trường Xuân đảo chủ nói:
- Bất cứ ai gia nhập vào bản đảo, môn qui đầu tiên là không cho phép người đó có tình cảm với nam nhân, bản đảo là cấm địa, ngay cả một đứa tiểu đồng nam ba tuổi cũng không được phép đặt chân vào. Các ngươi thấy môn qui đó ra sao ?
Trường Xuân đảo chủ nói xong, đưa mắt nhìn các vị môn đồ và tam đại sứ giả.
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói ra ý kiến của mình.
Trường Xuân đảo chủ cười nói:
- Thiên địa đã có lưỡng nghi, sáng tạo có âm dương. Giả như môn qui của bản môn trái nghịch với luân thường đạo lý, đi ngược với thiên ý, phản lại nhân thì còn ai dám gia nhập bản môn, bản môn lúc đó làm sao có thể hưng thịnh phát triển được.
Thất đại môn đồ nghe vậy, trong lòng thêm vui mừng.
Trường Xuân đảo chủ vội nói tiếp:
- Bởi vậy cho nên bản đảo chủ quyết chỉnh lại cái lỗi môn qui.
Thẩm đại nương bước tới trầm giọng nói:
- Bẩm đảo chủ, Trường Xuân đảo từ lúc khai sơn đến này, môn qui đã trải qua mấy đời, nếu như sửa lại, e rằng…
Trường Xuân đảo chủ không đợi mụ nói hết câu đã nạt lớn:
- Ngươi sợ cái gì ? Môn qui tuy do người lập ra, nhưng không phải là không thay đổi, âm dương hai lẽ, cưới nữ gả chồng là chuyện bình thường mà.
Thẩm đại nương vẫn cố chấp:
- Bất luận ra sao, cải biến môn qui, thuộc hạ cho là một việc không thể được.
Trường Xuân đảo chủ giận tím mặt, bà trầm ngâm một lát rồi đột ngột lấy chiếc kim phụng lệnh ra phóng xuống nền đá.
Phựt !
Chiếc kim thoa xuyên thẳng vào nền đá hoa cương, cắm sâu xuống một tấc.
- Đảo chủ !
Một tiếng hô lớn chấn động năm gian đại sảnh, các môn hạ của Trường Xuân đảo cao giọng hô vang rồi quì xuống nền đá lạnh ngắt, ai nấy đều rũ phục, cúi rạp đầu sợ hãi.
Trường Xuân đảo chủ lớn tiếng ra lệnh:
- Trường Xuân đảo chủ đời thứ hai truyền lệnh cho tất cả đệ tử của bản môn.
Môn nhân đệ tử đồng thanh hô lớn:
- Đệ tử xin tiếp lệnh.
Trường Xuân đảo chủ nói tiếp:
- Môn qui của bản đảo cấm nam nữ kết thân, kể từ nay xem như bãi bỏ.
Nói xong, bà từ từ ngồi xuống nói với Thẩm đại nương:
- Thẩm đại nương, ngươi là đệ nhất đại sứ giả của bản môn, nên cực kỳ coi trọng môn qui, lẽ nào lại không biết là lời của đảo chủ cũng chính là môn qui ? Nhưng mà bản đảo chủ không hề trách tội ngươi đâu.
Thẩm đại nương lùi lại, mắt rướm lệ:
- Thuộc hạ đa tạ đảo chủ rộng lượng không trách tội.
Bạch Lãnh Thu thấy vậy vội bước tới trước, cúi mình cung kính nói:
- Vì duyên riêng của đệ tử mà khiến cho sư phụ phải sửa đổi môn qui.

Trường Xuân đảo chủ liền nói:
- Ngươi không nên hiểu lầm, chuyện giữa ngươi và Kim Phi Hùng hoàn toàn không phải là lý do để ta sửa đổi môn qui đâu.
Lời đảo chủ nói khiến cho Bạch Lãnh Thu không ngờ tới, ngay cả lục đại môn đồ và tam đại sứ giả cũng ngơ ngác không hiểu tại sao đảo chủ lại quyết định như vậy.
Đảo chủ lạnh lùng nói:
- Bạch Lãnh Thu, ngươi không nên lấy làm kỳ lạ, bởi vì trong thiên hạ có nhiều chuyện không hề theo ý mình đâu.
Bạch Lãnh Thu vội vàng đáp:
- Đệ tử không dám.
Trường Xuân đảo chủ lại nói:
- Kim Phi Hùng không hổ danh là một thân nam nhi hiệp nghĩa, là người mà bao nữ nhân yêu thích, nhưng mà nói với ngươi như vậy, e không hợp lắm.
Bạch Lãnh Thu xấu hổ đỏ mặt, khẽ cúi đầu xuống.
Trường Xuân đảo chủ nói tiếp:
- Còn bây giờ ta không thể đoán được ngươi có nên gần gũi với Kim Phi Hùng hay không, nhưng mà vì tình thế đoạt tranh trên giang hồ, ta hy vọng ngươi thường xuyên gặp hắn để giữ mối liên hệ đã định.
Bạch Lãnh Thu nhìn đảo chủ, ánh mắt nàng đầy vẻ biết ơn.
Trường Xuân đảo chủ không để ý đến thái độ của nàng mà quay lại nói với tam đại sứ giả đứng sau lưng:
- Khi trời sáng, ba vị nên đồng thời rời cốc, trừ đệ tam hiệu sứ giả vẫn giữ thân phận của Bạch Nghĩa, hai người phải chuẩn bị đến Kim Lăng.
Kiều tam cô cất tiếng hỏi:
- Thuộc hạ sẽ làm việc gì tại đó ?
Trường Xuân đảo chủ nói rằng:
- Ngươi âm thầm hộ vệ Kim Phi Hùng, Tử Quyên thì cũng rời cốc trở về trên du thuyền Kỷ La Xuân, Ngọc Dung cùng với Bạch Lãnh Thu nội nhật ngày nay phải trở về Kim Lăng, tốt nhất là nên đến trước Kim Phi Hùng.
Trường Xuân đảo chủ dặn dò xong, liền đứng dậy mỉm cười nhủ thầm:
"Có lẽ quyết định tối nay khiến cho Trường Xuân đảo thêm hưng thịnh trở thành đệ nhất môn phái trong võ lâm, song cũng có thể làm cho Trường Xuân đảo từ đời ta trở đi sẽ tan thành mây khói. Nhưng mà chuyện này bản thân ta cũng không thể định liệu trước được."
Bà nhìn vào ánh sáng thoáng hiện ra phía sau núi, khẽ phất tay bảo:
- Thôi mọi người hãy đi làm việc mà ta dặn.

Hồi 25

Kịch Chiến Tam Bang

Dòng nước sông Tần Hoài cứ lững lờ chảy mãi về hướng đông.
Dãy núi Chung Sơn uy nghi vẫn sừng sững như cũ.
Nơi thành Kim Lăng bề ngoài có vẻ lặng yên, nhưng bên trong lại ẩn chứa nguy cơ ghê hồn.
Kim Phi Hùng về đến Kim Lăng đã có cái cảm giác khác thường này, bởi vì chàng không hề gặp các khuôn mặt quen thuộc của các cao thủ võ lâm mà trước đây chàng đã đụng mặt, cũng không hề có tin tức gì về bọn họ.
Điều chàng càng thấy kỳ quái hơn là chàng cũng không gặp được Vương Thái Vân và Cốc Chi Dương.
Chàng đã về Kim Lăng được một ngày rồi nhưng vẫn thấy mọi vật im lặng như cũ.
Song bầu khí có vẻ nặng nề ngột ngạt đến khó thở, tựa như không khí lặng lẽ, gió ngừng thổi trước một trận mưa giông dữ dội lúc mùa hè nóng bức, để sau đó trận mưa sẽ đến bất ngờ và khủng khiếp.
Kỳ thực điều khiến cho Kim Phi Hùng bận tâm lo lắng nhất là làm sao kiếm được Ngộ Phi đại sư, chỉ có cách kiếm được lão nhân gia này mới có thể giải thoát cho bào muội Kim Ngân Thi khỏi sự ràng buộc của sư môn, lại có thể cứu được Bạch Lãnh Thu bị bắt cóc.
Trời đất mênh mông vô tận, làm sao mà tìm được nhân vật kỳ lạ này ?
Chàng định đến để hỏi thăm hòa thượng trụ trì Bích Vân thiền tự. Nghĩ đến đây, chàng đi ra ngoài cửa khách điếm, chầm chậm bước dọc theo sông Tần Hoài.
Trước mặt chàng bỗng có một lão già tóc bạc từ từ đi tới cất tiếng cung kính chào:
- Kim công tử, lâu ngày không gặp.
Kim Phi Hùng vừa nghe giọng nói, bất giác ngẩn người ngạc nhiên.
Lão già ho khan lên một tiếng rồi nói tiếp:
- Công tử quên lão nô này rồi ư ?
Kim Phi Hùng lúng túng nói:
- Ngươi là Bạch Nghĩa… đúng rồi. Bởi vì… bởi vì mặt lão giống một người, cho nên ta mới…
Bạch Nghĩa cũng ngạc nhiên không kém, vội hỏi:
- Ủa, giống một người à ? Người đó là nam nhân hay nữ nhân. Lão nô là nam nhân thiệt mà.
Kim Phi Hùng bất giác bật cười:
- Ha ha ha ! Nói ra thì ngươi không tin, chớ thật người đó không phải là nam nhân mà là nữ nhân, đích thị là nữ nhân không sai.
Bạch Nghĩa thoáng vẻ lo lắng, lắc đầu đáp:
- Công tử thật hay nói đùa. Ha ha ha…
Đoạn lão bước tới giọng thì thầm có vẻ bí mật:
- Công tử nên cẩn thận bảo trọng lấy thân.
Kim Phi Hùng sợ trên hoa thuyền Kỷ La Xuân xảy ra chuyện gì nên hấp tấp hỏi:
- Lại có kẻ đến thuyền các ngươi gây chuyện phải không ?
Bạch Nghĩa vội đáp:
- Con thuyền của lão nô không neo ra bờ sông, nên đâu có chuyện gì xảy ra.
Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái, bèn hỏi:
- Vậy thì tại sao lão nói ta phải cẩn thận ?
Bạch Nghĩa đáp:
- Đó là vì tiểu nhân thấy khí sắc của công tử.
Kim Phi Hùng bất giác hỏi lại:
- Khí sắc ư ? Trong lòng ta đang có tâm sự khó nói.
Bạch Nghĩa vội cúi người nói:
- Ồ, lão nô thật đa sự.
Kim Phi Hùng liền nói:
- Không, không phải, đợi đến lúc nào đó ta lo liệu xong chuyện này thì ta sẽ lên thuyền thăm lão, có lẽ ta không cần đến Trường Xuân đảo cũng có thể kiếm tiểu thư về cho các ngươi.
- Đa tạ Kim công tử.

Nói rồi Bạch Nghĩa cúi mình cáo từ rồi đi mất dạng.
Kim Phi Hùng nhìn theo bóng Bạch Nghĩa đi xa dần, chàng lẩm bẩm một mình:
"Nhìn từ góc nào đi chăng nữa, Bạch Nghĩa này giống hệt như một trong ba vị tam đại sứ giả của Trường Xuân đảo."
Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc đã đến trước cổng Bích Vân thiền tự.
Ai ngờ hòa thượng trụ trì cũng đã đi ra ngoài vân du tứ phương chưa trở về.
Chàng hơi thất vọng bèn trở về khách điếm nghỉ ngơi.
Trời đã sang đầu canh mà trong lòng chàng cực kỳ phiền muộn, nên không sao chìm vào giấc ngủ sớm được.
Đột nhiên có tiếng tay áo phất phơ trong gió làm kinh động đến giấc ngủ của chàng.
Ánh tinh quang lấp lánh chiếu qua khung cửa sổ, phía trên nóc nhà bỗng có một người cao gầy xuất hiện.
Bóng người này giương tay ném một vật gì nhỏ như cành trúc lốm đốm, uốn éo không ngừng về phía khung cửa sổ.
Đột nhiên hai đạo ngân quang bay xẹt tới, một đạo nhằm vào bóng người cao gầy, còn một đạo kia bắn tới ghim vào thân đoạn trúc nọ.
Bịch !
Á !
Một tiếng động nhẹ vang lên kèm theo một tiếng rú thảm thiết.
Bóng người cao gầy lướt nhẹ lên không trung, còn đoạn trúc uốn éo rơi bịch xuống đất.
Lại thêm một bóng cao gầy khác có thân pháp cực kỳ nhanh lẹ biến mất vào trong màn đêm.
Sự việc xảy ra lanh lẹ vô cùng.
Phản ứng của Kim Phi Hùng tuy cũng nhanh tuyệt thế, song nhất thời cũng phải ngây người kinh ngạc trước tình huống bất ngờ xảy ra không kịp ứng phó.
Đợi đến lúc chàng ra khỏi phòng, chỉ thấy ánh tinh quang lấp lánh, bóng hai người lạ mặt đã biến mất trong màn đêm.
Lúc này chàng đặt chân xuống tiền viện đã thấy phía dưới cửa sổ có xác một con lục xà nằm dài dưới đất.
Nơi đầu con lục xà này có một mũi ngân thoa xuyên qua khiến cho nó chết ngay tại chỗ.
Kim Phi Hùng chợt tỉnh ngộ, thầm nhủ:
"Thì ra có kẻ âm thầm ám toán ta, nhìn cái thân rắn vừa dài vừa nhỏ, cái đầu hình tam giác này đủ biết con quái thú này độc không sao kể xiết. Hừ ! Cái tên chủ nhân của nó ắt có thủ đoạn tàn độc ghê hồn, nhưng mà người phóng mũi ngân thoa này là ai vậy ?"
Chàng đang trầm tư suy nghĩ, thì đã nghe tiếng Cốc Chi Dương từ trên không vọng xuống:
- Kim huynh.
Người y đang lơ lửng trên không đã dùng truyền âm nhập mật hỏi:
- Mấy hôm nay tại sao không thấy Kim huynh ?
Vừa nói y vừa nhảy xuống đứng cạnh Kim Phi Hùng.
Khi thấy con độc xà nằm dưới đất, hắn kinh hãi kêu lên:
- Xà ma Tần Ba.
Kim Phi Hùng đang vò đầu suy nghĩ, chợt chàng nhớ đến kiến thức sâu rộng của y, bèn hỏi:
- Xà ma Tần Ba ư ? Cốc huynh, Xà ma Tần Ba là gì vậy hả ?
Cốc Chi Dương liền đáp:
- Lão chính là chủ nhân của con độc xà này.
Nói xong, y đưa mắt nhình quanh tứ phía rồi hỏi:
- Kim huynh, lão ma độc đâu rồi ? Sao không giữ lão lại ?
Kim Phi Hùng chợt đỏ mặt:
- Chẳng những ta không thể giữ lão lại, mà ngay cả con độc xà lợi hại này cũng không phải do ta hạ thủ, ngươi nhìn xem.
Cốc Chi Dương nhìn thấy ngân thoa cắm trên đầu độc xà đã bị đen hết một nửa, bất giác mỉm cười bảo:
- Kim huynh có duyên với nữ nhân, nhưng mà chớ trách tiểu đệ lỡ lời thất lễ, tiểu đệ đoán rằng vị nữ nhân này không được cao minh lắm.
Kim Phi Hùng liền nói:

- Không phải vậy đâu, thủ pháp của người này nhanh vô cùng, nhận huyệt lại chuẩn xác, có thể nói là thuộc hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, thử hỏi cái đầu độc xà nhỏ như vậy mà lại đứng cách xa ít nhất là năm trượng lại có thể phóng đúng vào tử huyệt của nó.
Cốc Chi Dương nói:
- Công phu thì cao tuyệt, nhưng mà nhân phẩm thì chưa chắc.
Kim Phi Hùng hấp tấp muốn biết người viện thủ giúp chàng là ai, bèn hỏi dồn:
- Cốc huynh đã gặp người đó rồi ư ?
Cốc Chi Dương cười đáp:
- Không có, nhưng mà nhìn thấy ngân thoa này tất phải là đồ dùng của nữ nhân cao niên, vả lại nó cũng đâu có quí giá, tinh xảo nên tiểu đệ phán đoán vậy thôi.
Kim Phi Hùng cười khổ:
- Cốc huynh đoán quả không sai, còn lão ma độc Xà ma Tần Ba, Cốc huynh chắc phải biết rõ lắm ?
Cốc Chi Dương liền cất tiếng đáp:
- Lão độc vật đó là lão ma đầu dùng độc đứng đầu trong võ lâm Trung Nguyên, nghe nói trong Độc xà hiệp cốc của lão có đủ loại độc xà quái dị khắp thiên hạ, ước chừng không dưới mười vạn con.
Kim Phi Hùng ứng tiếng:
- Chỉ cần bấy nhiêu thôi cũng đủ làm cho người ta sợ rồi.
Cốc Chi Dương lại nói tiếp:
- Trên mình con độc xà có bảy màu khác nhau, nên được người ta gọi bảy con đó là Thất thái độc long, mà đây chính là một con trong bộ Thất thái độc long.
Kim Phi Hùng chợt thấy hứng thú, bèn hỏi tiếp:
- Vậy Thất thái độc long là những con quái vật gì hả ?
Cốc Chi Dương ôn tồn đáp:
- Bảy con độc xà đó là Thanh Trúc, Bạch Luyện, Hoàng Tiêu, Ngân Tuyến, Hắc Tiêu, Ô Bình, Tử Sản hợp lại thành bộ Thất thái độc long, đây là bộ tuyệt độc của lão, người trong võ lâm chỉ cần nghe đến tên của một con trong đó cũng phải rùng mình kinh hãi.
Kim Phi Hùng khinh miệt:
- Lão này không có võ công thực sự mà chỉ dựa vào cái lũ độc vật này để tung hoành trên giang hồ, thật có chết cũng đáng đời.
Cốc Chi Dương tiếp tục nói:
- Nghe giang hồ truyền ngôn mỗi con trong số Thất thái độc long đều dùng cách "trăm con chọn một".
Kim Phi Hùng cười hỏi:
- Trăm con chọn một nghĩa là sao ?
Cốc Chi Dương đáp:
- Nhốt chung một trăm con vào một lồng rồi cho bọn chúng tàn sát lẫn nhau, cuối cùng còn một con sống sót coi như trúng tuyển.
Kim Phi Hùng chợt hiểu:
- Hóa ra là như vậy.
Cốc Chi Dương lên tiếng:
- Bất cứ kẻ nào bị Thất thái độc long cắn trúng nội trong vòng bảy bước sẽ mất mạng vô phương cứu chữa, còn Thất long đoạt châu thì càng lời hại hơn gấp bội phần.
Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên:
- Thất long đoạt châu là gì ? Có phải là bảy con quái xà khác nữa không ?
Cốc Chi Dương đáp:
- Không sai. Nghe nói lần này Tần Ba mang Thất thái độc long đến Kim Lăng là đáp ứng lời thỉnh mời của Cổ Trường Khanh đó.
Kim Phi Hùng chợt động tâm, lập tức hỏi:
- Như vậy là Cổ Trường Khanh muốn dùng độc xà để đối phó với ta sao ?
Cốc Chi Dương nói:
- Đúng ra là để đối phó với Lục phu nhân, còn như ám toán…
Kim Phi Hùng chợt nhớ tới Lục phu nhân ở Bạch Vân cốc, bởi vì chàng đã nhận lời đến Huyết Minh bang tra xét thay cho bà, nên vội hỏi gấp:
- Lục phu nhân ư ? Có phải là phu nhân của Càn khôn kiếm Lư Nhất Minh không ?
Cốc Chi Dương gật đầu:

- Đúng vậy.
Rồi y ngước nhìn lên trời, đoạn lớn tiếng bảo chàng:
- Hiện giờ chắc có lẽ còn kịp, chúng ta hãy đi đến xem thử.
Nói rồi y kéo tay Kim Phi Hùng đi.
Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái:
- Cốc huynh làm gì vậy ?
Cốc Chi Dương hấp tấp đáp:
- Mau lên, Lục phu nhân đã ước định trước lúc bình mình sẽ giao thủ với bọn người hắc đạo tại Tử Kim Sơn, mau đi nếu không e không kịp đâu.
Kim Phi Hùng vẫn từ tốn hỏi:
- Ai vậy ?
Cốc Chi Dương nôn nóng lạ thường:
- Đi rồi sẽ biết, chúng ta vừa đi vừa nói cũng được.
Kim Phi Hùng thấy thái độ của y như vậy, biết sự việc cực kỳ nghiêm trọng nên cũng đáp:
- Vậy thì đi.
Hai thiếu niên cao thủ đồng thời thi triển võ công lướt đi như bay, dưới ánh trăng ảm đạm, hai bóng người như hai chấm lưu tinh xẹt ngang không trung.
Trong màn đêm tối đen, tiếng gió thổi ù ù bên tai, văng vẳng vọng lại tiếng la hét lẫn tiếng binh khí chạm vào nhau chát chúa.
Cốc Chi Dương thầm la hoảng:
- Hỏng rồi, bọn họ đã động thủ rồi.
Kim Phi Hùng lại không hề vội vã như Cốc Chi Dương, chàng vừa thi triển khinh công vừa cất tiếng hỏi:
- Lục phu nhân động thủ với ai ?
Cốc Chi Dương đáp:
- Hắc đạo tam bang.
Kim Phi Hùng thoáng điểm nụ cười:
- Tối nay tại hạ thu được nhiều kiến thức quá, hồi nãy là Xà ma Tần Ba, bây giờ lại thêm hắc đạo tam bang cái quái gì đó.
Cốc Chi Dương trả lời ngay:
- Hắc đạo tam bang chỉ là ba bang hội của bọn hắc đạo đó thôi.
Kim Phi Hùng hỏi tiếp:
- Ba bang hội nào vậy ?
Cốc Chi Dương đáp:
- Phong Lôi bang, Huyết Minh bang, lại thêm Hồng Điệp bang ở Sào Hồ nữa.
- Hóa ra là như vậy.
Kim Phi Hùng bất giác yên tâm được phân nửa, giọng chàng khinh thường bảo:
- Hừ ! Cứ như thực lực ba cái bang hội tầm thường đó thì làm sao địch lại với Lục phu nhân.
Cốc Chi Dương nói:
- Cho nên Cổ Trường Khanh mới mời cái lão độc vật Xà ma Tần Ba đến tiếp trợ cho bọn chúng.
Kim Phi Hùng vừa nghe nói vậy liền cảm thấy sự việc không đơn giản như chàng nghĩ.
Chàng không hề sợ cái lão quái vật Xà ma Tần Ba mà chàng chỉ chú ý đến cái lão Cổ Trường Khanh trang chủ Phụng Lăng trang mà thôi.
Đồng thời Xà ma Tần Ba không hề có oán thù mà lão dám âm thầm hạ độc thủ với mình.
Chàng còn đang nghĩ ngợi thì đã đến Tử Kim Sơn rồi.
Chợt thấy ở một góc núi cỏ hoang mọc um tùm, có một chỗ bị sụp đổ tạo nên bãi đất rộng bằng phẳng.
Kim Phi Hùng cũng không nói gì với Cốc Chi Dương, thân hình chàng còn đang lơ lửng trên không trung đã lớn tiếng quát:
- Tất cả hãy dừng lại cho ta.
Chàng vận công tụ khí dùng nội công quát lên một tiếng vang dội, tiếng thét vang lên lồng lộng trong đêm khuya tựa như tiếng sấm nổ kinh động tất cả những người có mặt ở vùng bình địa Tử Kim Sơn. Ai nấy đều cảm thấy ù tai nhức óc.
Tiếng thét vừa vang lên thì thân hình chàng đã nhẹ nhàng hạ lạc xuống góc trái của bình địa Tử Kim Sơn.
Gần một trăm hán tử nghe tiếng thét dữ dội bất giác sợ hãi vội thu binh khí lại, lùi qua một bên.

Mẫu tử Lục phu nhân thấy vậy hết sức mừng rỡ, cùng chạy về phía chàng đang đứng.
Kim Phi Hùng khẽ nghiêng mình thi lễ với Lục phu nhân:
- Tại hạ đến trễ, để cho phu nhân và các vị tiểu thư phải mệt.
Lục phu nhân mình vận y phục trắng, giọng muôn phần cảm kích:
- Không ngờ bọn họ không đếm xỉa đến đạo nghĩa giang hồ, tam bang liên thủ vây đánh chúng ta.
Kim Phi Hùng bảo Lục phu nhân:
- Như vậy thì càng đỡ tốn sức, phu nhân hãy để tại hạ tiếp bọn chúng.
Chàng quay ra chầm chậm bước ra chính giữa bình địa, lớn tiếng quát nạt người của tam bang:
- Lệ Ngọc và Đới Đức Thắng ta đã gặp rồi, còn vị nào là bang chủ của Hồng Điệp bang, ra đây cho tại hạ biết mặt.
Một lão già từ trong đám đông nhảy ra quát lớn:
- Lão phu ở đây.
Lão già này râu tóc đỏ hoe, thân hình thấp lùn, mắt lồi miệng hô, trong tay lăm lăm thanh Cự chỉ đao, mình lão vận một chiếc trường bào màu huyết dụ, trước ngực có thêu một con quái thú đang nhe nanh múa vuốt trông cực kỳ dữ dội.
Kim Phi Hùng thấy lão nhảy vọt ra, tay cầm một thanh Cự chỉ đao khua leng keng, bất giác bật cười chế nhạo:
- Thân là một bang chủ thì cũng phải có bộ dạng của bang chủ mới phải, mà ngươi chân tay lông lá như vậy, nhất định không phải là người tốt rồi.
- Tiểu tử to gan.
Hồng Điệp bang chủ quát lên một tiếng, vũ động binh khí nạt lớn:
- Ngươi dựa vào cái quái gì mà dám lên mặt giáo huấn bổn bang chủ.
Kim Phi Hùng không bực mà lại cười lớn đáp:
- Không dựa vào cái gì cả.
Hồng Điệp bang chủ tức giận hét lớn:
- Vậy thì ngươi muốn chết, tiểu tử hãy báo danh rồi chịu chết.
Kim Phi Hùng trợn mắt:
- Báo danh ? Chịu chết ? Còn cần ta báo danh nữa sao ?
Nói đoạn chàng chắp tay sau lưng, ung dung bước tới khẽ hất hàm nói với Huyết Minh bang chủ và Phong Lôi bang chủ:
- Gã họ Lệ họ Đới kia, các ngươi quên rằng Kim Lăng còn có bản nhân Thanh Y Tu La này rồi sao ?
Lệ Ngọc và Đới Đức Thắng đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh nói:
- Chuyện tối nay đâu có liên quan đến các hạ.
Kim Phi Hùng cười lạnh:
- Người thiên hạ thì lo chuyện thiên hạ không được sao ?
Hồng Điệp bang chủ tuy cũng biết thiếu niên đứng trước mặt là Thanh Y Tu La, một trong Tứ đại ma tôn danh chấn giang hồ, nhưng mà lão cậy đông người. Hơn nữa y liệu định rằng Kim Phi Hùng có lẽ do tâm địa tàn độc mới có hiệu là Thanh Y Tu La, lão cho rằng Kim Phi Hùng còn quá trẻ tuổi, chắc gì công lực hỏa hầu vị tất đã ghê gớm như lời giang hồ truyền ngôn.
Nghĩ vậy, lão lập tức khoa thanh Cự chỉ đao, đoạn lớn tiếng gọi:
- Nhị vị đương gia chớ sợ, chúng ta hãy cùng nhau tiêu diệt tiểu tử ngạo mạn này.
Kim Phi Hùng nhếch môi cười nói:
- Hay lắm, tam bang chủ cùng ra tay một lượt để tại hạ đỡ mệt sức.
Chàng nói xong thần thái vẫn an nhàn tựa như không có chuyện gì xảy ra.
Hồng Điệp bang chủ lại quát lớn:
- Chúng ta hãy vây hắn lại trước đã, còn có Tần lão đại đến giúp sức nữa, đừng nghe lời khoác lác mà sợ tiểu tử này.
Lão nói Tần lão đại đương nhiên là ám chỉ Xà ma Tần Ba.
Quả nhiên, hai lão già họ Đới họ Lệ đột nhiên phấn chấn hẳn lên, hai lão đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất tề hét lớn:
- Vây bắt lấy hắn.
Hồng Điệp bang chủ có trợ thủ tiếp viện, liền quát lên một tiếng:
- Giết !

Kim Phi Hùng hé môi cười lạnh, đoạn ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng, âm vang lồng lộng trong không trung.
Soạt !
Tu La thần kiếm trong nháy mắt đã lăm lăm trong tay chàng.
Keng !
Một tiếng động chói tai vang lên, Hồng Điệp bang chủ hét lên một tiếng lùi ra sau hai trượng.
Thì ra lão chưa kịp xuất chiêu thì binh khí của lão đã bị chém đứt hết phân nửa mà không biết đối phương dùng thủ pháp gì.
Kim Phi Hùng vũ lộng thần kiếm, thân hình tựa như con mãnh long hí lộng thần uy, kiếm quang bao phủ khắp trời.
- Á !
Mấy tiếng rú thảm thiết vọng tới, máu phun ra như mưa.
Năm cao thủ của Hồng Điệp bang ngã vật xuống chết ngay tại chỗ, đầu một nơi thân một ngả.
Nhưng mà gần một trăm hán tử cậy thế đông, lại thêm tính hiếu sát đã thành tật, nên không hề sợ hãi lui ra, mà còn hét lên một tiếng xông lại vây quanh Kim Phi Hùng như một đàn kiến.
Chàng gầm lên một tiếng huy động thần kiếm, chém giết tựa như đi vào chốn không người.
Ba lão già là bang chủ một phái, đương nhiên cũng có mấy tuyệt chiêu để dương danh trên giang hồ, qua lúc đầu lúng túng giờ đây đã bình tâm trở lại thi triển tuyệt học của mình nên cũng không phải tầm thường.
Nhưng sau mười chiêu, ba lão già đã mệt mỏi, thở lên hồng hộc, mồ hôi tuôn ra đầm đìa.
Kiếm khí của Kim Phi Hùng tỏa ra thành một vòng tròn cứng như một bức tường đồng, khiến cho binh khí của ba lão già không sao chạm đến gần chàng được.
Đột nhiên thân pháp của chàng biến đổi kỳ ảo lạ thường, thoắt ẩn thoắt hiện làm cho ba lão già tựa như có mắt không tròng, không tài nào phát giác ra phương hướng của đối phương ở đâu.
Kim Phi Hùng chợt lớn tiếng bảo:
- Tam đại bang chủ, nội trong ba chiêu tại hạ sẽ điểm danh các vị vào trong sổ tử đó.
Phong Lôi bang chủ Lệ Ngọc nghe vậy, bất giác kinh hãi, điên cuồng múa hai thứ binh khí hộ vệ châu thân, chứ không hề có ý tấn công đối phương.
Đây tuy là chỗ thông minh của y, nhưng mà chiêu thức toàn thủ, chỉ làm khổ cho hai tên đồng bọn mà thôi.
Chợt nghe Kim Phi Hùng thét lớn:
- Lúc phu nhân hãy coi chừng !
Lời nói chưa dứt, chàng đã vung kiếm đánh ra một hư chiêu, tả thủ lẹ làng nhấc lên, giương song chỉ vào mê huyệt của Phi thoa diêm la Đới Đức Thắng.
Phi thoa diêm la thầm la hoảng:
"Hỏng rồi".
Lão vọt mình bay bổng lên không trung định chạy trốn.
Nhưng mà Quỷ ảnh thiên biến thân pháp của Kim Phi Hùng nhanh vô tưởng, chàng cũng xoay người búng mình lên không, miệng hét lớn:
- Ngươi chạy đâu cho thoát ?
- Ối !
Bịch !
Phi thoa diêm la vọt bay lên cao mười trượng, đảo người định bỏ chạy, nhưng lão vừa đảo người thì tựa như đụng phải một bức tường đá, la lên một tiếng kinh hoảng đoạn rơi bịch xuống đất, cách chỗ Lục phu nhân đang đứng chừng ba thước.
Lệ Ngọc thấy vậy hồn phi phách tán, kinh hãi trước thân pháp ảo diệu của Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng gầm lên một tiếng, luồng hàn quang xanh biếc do Tu La thần kiếm phát ra vây kín lấy Lệ Ngọc. - Á !
Bốp !
Một tiếng gào thê thảm cất lên, đầu Lệ Ngọc đã lìa khỏi cổ, máu tươi bắn ra tứ phía, chiếc búa trong tay lão cũng bị đoạn kiếm của Kim Phi Hùng chém đứt thành hai đoạn.
Chàng vẫn không ngừng tay, màn kiếm dày đặc đột ngột đổi hướng chụp thẳng xuống đầu Hồng Điệp bang chủ.

Cuộc ước đấu đêm nay tại Tử Kim Sơn, người của Hồng Điệp bang chiếm số đông nhất trong ba bang phái.
Thấy bang chủ của bọn chúng bị người bức hiếp, cả đám đông cùng hò hét liều mạng lao vô cứu nguy cho lão.
Kim Phi Hùng cực kỳ giận dữ, quát lên một tiếng chấn động:
- Muốn chết !
Kiếm ảnh lại bao phủ khắp nơi.
Những tiếng la hét kêu gào thảm thiết lại vang lên không ngớt, máu tươi bắn ra tứ tung, mùi tanh bốc lên ghê không tưởng nổi.
Thoáng chốc những xác chết nằm la liệt trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ một vùng rộng hơn mười trượng, cảnh tượng ghê rợn vô cùng.
Lúc này Hồng Điệp bang chủ tựa như phát điên, thanh đại đao của lão vung lên xối xả, gặp đâu chém đấy, thấy bóng người là giết, không hề phân biệt đâu là môn nhân đệ tử, đâu là đối phương.
Kim Phi Hùng thấy vậy lạnh lùng nói:
- Hừ, lão sợ quá mà phát điên rồi.
Nói đoạn chàng bước tới vung kiếm quát lớn:
- Chết nè !
Hồng Điệp bang chủ không kịp rú lên một tiếng đã lăn xuống đất chết ngay.
Chính lúc đó từ trên sườn núi Tử Kim sơn có thanh âm truyền đến:
- Hừ ! Thủ đoạn tàn độc quá chừng !
Thanh âm tuy không lớn nhưng hàm chứa một nội lực kinh hồn, khiến nó vang vọng âm trầm, chứng tỏ người nói có công lực thâm hậu.
Chỉ thấy phía trên sườn núi, dưới tán cây tùng bách cổ thụ có năm lão già quái dị đứng thành hàng chữ nhất đang trợn mắt nhìn Kim Phi Hùng.
Năm lão quái nhân phục sức vô cùng quái dị, y phục năm màu khác nhau, song mặt mũi giống hệt nhau, không thể nào phân biệt được.
Lục phu nhân vừa nhìn thấy liền hạ giọng bảo Kim Phi Hùng:
- Kim đại hiệp, coi chừng Phong hỏa ngũ sát.
Phong hỏa ngũ sát chính là ngũ đại sát tinh hoành hành khắp vùng tây bắc, nổi tiếng trong giới hắc đạo trên giang hồ. Nghe giang hồ truyền ngôn năm lão quái nhân này cùng chung một bào thai sinh ra, từ nhỏ đã có duyên với lửa, chúng có biệt tài đi lại trong lửa, nuốt than hồng mà không hề hấn gì.
Cho nên năm quái nhân nhờ lửa mà thành danh trên giang hồ, chuyên môn dùng lửa để chế áp địch nhân.
Đương nhiên những lời truyền ngôn chưa phải là sự thật, hơn nữa năm huynh đệ quái nhân luyện tập công phu thuần dương, công lực cũng đã đạt được mấy thành hỏa hầu, nên có thể phun hơi thành lửa. Khi chạm vào đối phương sẽ lưu lại trên mình đối phương những vết sẹo như bị bỏng, lại thêm tính tình nóng nảy, hung hãn, hiếu sát, cho nên danh tiếng của Phong hỏa ngũ sát cũng tàn độc không kém, chỉ thua Tứ đại ma tôn mà thôi.
Cốc Chi Dương kín đáo đưa mắt liếc nhìn xung quanh, đoạn truyền âm nói với chàng:
- Kim huynh à, Phong hỏa ngũ sát không đáng sợ, Kim huynh hãy chú ý phía sau lưng bọn quái nhân đó.
Kim Phi Hùng phóng tầm mắt nhìn ra phía xa.
Quả nhiên trong đám cây cỏ rậm rạp phía sau Phong hỏa ngũ sát có những bóng người thoắt ẩn thoắt hiện.
Chàng bất giác cười lạnh, rồi dùng truyền âm nhập mật đáp lại:
- Cốc huynh hãy đứng ngoài lược trận cho tại hạ, để ta một mình lần lượt hạ sát bọn chúng.
Nói đoạn chàng quay sang Lục phu nhân, vòng tay nghiêng mình đáp:
- Phu nhân cứ canh chừng Phi thoa diêm la, còn những cái đồ xú uế này để tại hạ dọn dẹp bọn chúng.
Quái nhân áo vàng cầm đầu Phong hỏa ngũ sát lạnh lùng lên tiếng:
- Diệt tận sát tuyệt, độc thủ tàn sát tam bang của các hạ quả có uy phong không nhỏ.
Kim Phi Hùng cau mặt trầm giọng nạt nộ:
- Các ngươi đã tận mắt chứng kiến rồi mà còn dám xuất đầu lộ diện, giả bộ to gan lớn mật, sao không lui đi cho sớm ?
Quái nhân áo vàng mặt không đổi sắc, vẫn lạnh lùng nói:
- Hảo cuồng, ngươi cho rằng võ lâm thiên hạ dễ dàng bị bức hiếp như tam bang lúc nãy ư ?
Kim Phi Hùng nộ khí hét lớn:

- Hừ ! Ai dám bắt nạt ta ? Ta chỉ chuyên môn trừ bớt mấy cái đồ quái dị mà thôi.
Quái nhân áo vàng chỉ những xác chết nằm la liệt dưới đất:
- Mấy cái thi thể này chứng tỏ ngươi là kẻ chuyên môn ỷ mạnh hiếp yếu.
Kim Phi Hùng càng thêm tức giận:
- Hừ, phí lời vô ích, bây giờ các ngươi định làm cái gì ?
Quái nhân áo vàng nạt lớn:
- Chúng ta trừ hại cho võ lâm.
Kim Phi Hùng bật cười ha hả:
- Ha ha… Ai là mối hại cho võ lâm ? Ta hay là các ngươi ? Ha ha ha…
Quái nhân áo vàng tức giận nghiến răng rít lên:
- Vậy thì cứ động thủ đi rồi sẽ biết. Hừ ! Tiểu tử ngạo mạn.
Kim Phi Hùng cười nhạo:
- Hì hì… Hôm nay Thanh Y Tu La được giết người sướng tay quá.
Quái nhân áo vàng đột nhiên vung hai cánh tay thét lớn:
- Phải cho ngươi biết thế nào là lợi hại.
Trong tay mỗi lão Phong hỏa ngũ sát đều lăm lăm hai ngọn chủy thủ, lưỡi chủy thủ ngắn chừng bảy tấc, ánh thép lấp lánh, khí lạnh tỏa ra rợn người, chứng tỏ lưỡi chủy thủ này sắc bén lạ thường. Bỗng nhiên quái nhân áo vàng xòe hai bàn tay ra, hét lên một tiếng:
- Khai trận !
Lập tức Phong hỏa ngũ sát di động song cước, chuyển đổi đứng trấn ngũ phương thành trận thế vây lấy Kim Phi Hùng vào giữa, vẻ mặt hầm hầm như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.
Kim Phi Hùng thấy vậy chắp hai tay sau lưng cười nói:
- Quá tầm thường, quá tầm thường. Cái đồ chơi của đứa bé lên ba mà dám mang ra đây thách thức ông tổ mi sao ?
Quái nhân áo vàng giận tím mặt, thét lên giận dữ:
- Rút kiếm ra mau, tiểu tử kia.
Hai luồng nhãn quang như hai tia chớp điện quét ngang mặt năm quái nhân, đoạn chàng lắc đầu nói:
- Các ngươi không bằng một góc của tam bang lúc nãy. Hừ ! Phong hỏa ngũ sát chỉ là đồ hư danh mà thôi.
Quái nhân áo vàng gầm lên:
- Chớ vội khoác lác, hãy rút binh khí ra.
Kim Phi Hùng vẫn chắp hai tay sau lưng, từ từ bước tới, chớp mắt nói:
- Hà tất phải dùng kiếm, chỉ cần song chưởng là đủ rồi.
Quái nhân áo vàng gầm lên như sấm:
- Vậy thì tự ngươi muốn chết.
Hét xong, song thủ lão vung hai cây chủy thủ lấp lánh dưới ánh trăng:
- Tiếp chiêu !
Lối xuất thủ quả nhiên kỳ dị vô cùng, tựa như có một luồng nhiệt khí nóng hổi thổi vào mặt chàng.
Kim Phi Hùng thầm nghĩ:
"Lão quái nhân này quả thật cũng có chút bản lãnh."
Chàng không dám khinh thường, vội vận công hộ thân, đồng thời vung chưởng hóa giải chiêu thức đối phương.
Không ngờ luồng nhiệt khí ào tới quét ngang qua mặt chàng thì quái nhân đã giữa chừng thu chiêu lui ra sau.
Kim Phi Hùng bất giác sững người kinh ngạc.
Chỉ trong chớp mắt, chàng cảm thấy có một luồng nhiệt lực ập tới sau gáy.
Kim Phi Hùng vội lách người né tránh.
Quái nhân áo xanh đánh hụt một chiêu vội xoay mình lui nhanh ra sau.
Quái nhân áo vàng hất xéo tay đâm tới.
Song chưởng của Kim Phi Hùng vừa đẩy ra, quái nhân áo đen lập tức đâm tới một hư chiêu đoạn quay người bỏ chạy.
Phía tả một luồng kình phong nóng như lửa đốt ào ạt ập tới, quái nhân áo đỏ thừa lúc Kim Phi Hùng đang quay sang đuổi đánh quái nhân áo đen liền đâm vào sau lưng chàng một nhát. Lúc quái nhân áo đỏ tấn

công thì thân hình Kim Phi Hùng đang nghiêng tới trước, nên chủy thủ của lão chém đứt hết một mảnh áo.
Ngay tức khắc một mùi khét lẹt xông tới.
Vạt áo xanh của Kim Phi Hùng tựa như bị lửa đốt cháy hết một miếng lớn.
Phong hỏa ngũ sát vui mừng như muốn hóa điên, bất ngờ cùng hét lên một tiếng.
Tiếng thét lồng lộng còn chưa dứt, mười ngọn chủy thủ từ năm phương vị khác nhau nhất tề xông tới.
Luồng kình phong mạnh như thác lũ từ ngũ phương tràn tới, ép lên thân hình Kim Phi Hùng.
Chéo áo Kim Phi Hùng bị cháy hết một miếng làm chàng giận run người, song chưởng vung ra, lúc này chàng như một con hổ điên, thân hình xoay tròn, chưởng phong không ngừng phát ra đẩy lui mấy lão quái nhân.
Nếu như có đoạn kiếm trong tay thì tính mạng của ngũ sát khó mà toàn thây đến bây giờ.
Nhưng mà chàng đã nói không cần dùng kiếm từ đầu, thì lúc này làm sao có thể rút kiếm ra được.
Cho dù nội công của chàng có cao đến đâu chăng nữa, thì song thủ chẳng qua chỉ là huyết nhục mà thôi, làm sao có thể chạm vào chủy thủ đỏ rực như lửa của quái nhân.
Bởi thế ngũ sát được lợi thế tiếp ứng cho nhau, dương đông kích tây, khiến cho Kim Phi Hùng thầm bối rối.
Trên bãi đất bằng chu vi hơn năm trượng, những luồng hơi nóng hầm hập cứ cuộn tròn quanh người Kim Phi Hùng làm cho ai nấy đứng bên ngoài cũng phải lo cho chàng.
Kim Phi Hùng tuy chưa bị bại, nhưng cũng khó mà thoát khỏi vòng vây của năm quái nhân.
Lục phu nhân thấy vậy rút kiếm định xông tới trước.
Cốc Chi Dương vội lướt đến mỉm cười nói:
- Phu nhân à, Kim huynh khi động thủ với ai cũng không muốn kẻ thứ hai nhúng tay vào, huống chi bây giờ cũng không cần chúng ta phải ra tay trợ thủ.
Ngày lúc đó từ trong mé rừng phía bên trái đột nhiên có năm điểm sáng như sao băng xẹt tới lẹ như chớp.
Mấy tiếng rú thảm thiết vang lên chói tai, dội vào vách núi vọng lại hồi lâu chưa dứt.
Phong hỏa ngũ sát buông rơi chủy thủ, đưa hai tay ôm lấy mặt, máu tươi ra theo kẽ ngón tay chảy xuống đất.
Lục phu nhân ngạc nhiên hỏi:
- Kim đại hiệp có người đi theo sát hay sao ?
Cốc Chi Dương đáp:
- Không có, trừ tại hạ, không còn có ai khác.
Lục phu nhân lại hỏi tiếp:
- Vậy thì ai hạ thủ ?
Cốc Chi Dương cau mày:
- Điều này không sao hiểu nổi.
Lục phu nhân hết nhìn Cốc Chi Dương rồi quay ra ngó Kim Phi Hùng.
Chàng cũng đang ngây người đứng như trời trồng, mắt đảo qua quan sát tứ phía, ngay cả khi thấy Phong hỏa ngũ sát ôm mặt bỏ chạy, chàng cũng không đuổi theo.
- Hảo tiểu tử !
Hốt nhiên một tiếng hét lanh lảnh vang tới tựa như tiếng lang sói tru giữa đêm khuya, từ trên không trung một bóng người cao lớn đáp xuống trước mặt Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng tuy đang cảm thấy lạ lùng trước sự việc xảy ra với Phong hỏa ngũ sát, nhưng tai mắt chàng cực kỳ thính nhạy.
Chợt thấy bóng đen từ trên không lao xuống, chàng sợ rằng kẻ lạ mặt sẽ phóng ám khí, bèn dùng Quỉ ảnh thiên biến thân pháp bay mình ra xa một trượng, trầm giọng quát:
- Các hạ là ai ?
Bóng đen vừa đáp xuống đất đã vung vẩy đôi tay quái dị có lớp lông mượt như nhung, nhe hàm răng trắng nhởn đáp:
- Thông Bích nhân viên.
Kim Phi Hùng liếc nhìn y một chập rồi cất giọng chế nhạo:
- Hừ ! Bao nhiêu cái đám quái vật tụ tập nơi thành Kim Lăng như vậy thì làm sao đủ chuồng để nhốt lại.
Thông Bích nhân viên nghe Kim Phi Hùng nhạo báng, bất giác nổi giận nghiến răng thốt lên:

- Nghe nói ngươi từ Thái Dương cốc đến đây, định ra tay tàn sát tất cả các nhân vật võ lâm khắp tứ dã bát hoang chốn Trung Nguyên này, làm cho lão viên ta không phục.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên hỏi:
- Ai nói cho ngươi nghe những lời đó ?
Thông Bích nhân viên hét lớn:
- Lẽ nào ngươi không dám thừa nhận ?
Kim Phi Hùng nạt lớn:
- Cái gì mà dám với không dám, ta hỏi ngươi đã nghe ai nói ?
Thông Bích nhân viên vẫn ngang ngược hét vang:
- Không dám thừa nhận thì ta tha cho ngươi đó.
Kim Phi Hùng nghiến răng nạt:
- Ngươi nói ra kẻ nào đã nói chuyện đó với ngươi, thì ta tha mạng cho ngươi, bằng không thì…
Thông Bích nhân viên hú lên hai tiếng, đoạn trợn mắt hét:
- Ngươi dám bức bách ta sao ? Ngươi chán sống rồi hả ?
Kim Phi Hùng nộ khí gầm lên:
- Đâu chỉ bức bách ngươi, nếu như hôm nay ngươi không nói thì hãy để cái mạng lại đây.
Thông Bích nhân viên hú lên một tiếng, hai cánh tay đồng loạt vung tới chụp vào ngực chàng.
Chiêu này thoạt nhìn thì rất tầm thường, nhưng khi song chưởng vừa đẩy ra, một đạo kình lực có sức nặng ngàn cân ép tới trước ngực chàng.
Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc, nghĩ thầm:
"Cái đồ quái vật nửa người nửa vượn này cũng có công lực không phải tầm thường."
Vừa nghĩ như vậy, tả chưởng vung xéo lên hóa giải luồng kình lực, hữu thủ xòe ra năm ngón tay cong lại tựa như móc câu chụp xuống bả vai của quái nhân.
Thông Bích nhân viên lanh lẹ xoay người né tránh, hai cánh tay áp vào nhau.
Kim Phi Hùng bất giác nổi hứng, song chưởng vươn tới chụp vào cổ tay của Thông Bích nhân viên.
Kim Phi Hùng vừa chụp tới thì cánh tay của hắn đã thu ngắn lại còn một nửa, khiến cho cú chụp của chàng rơi vào khoảng không.
Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc trước cử động lanh lẹ của hắn, trong nháy mắt tả thủ co lại, hữu thủ của Thông Bích nhân viên đột ngột dài ra gần một thước, xuyên tới chụp vào đại huyệt trước ngực Kim Phi Hùng.
Chiêu này cực kỳ lạ lùng hiếm thấy trong võ lâm.
Kim Phi Hùng thất kinh thầm la lên một tiếng:
"Hỏng rồi."
Chàng vội thi triển tuyệt học Quỉ ảnh thiên biến thân pháp, thân hình lui ra sau tránh né lẹ như điện xẹt.
Cho dù thân pháp của chàng lẹ đến đâu cũng không tài nào tránh kịp.
Trước ngực áo của Kim Phi Hùng rách một đường dài làm cho cuốn Huyền môn vũ thư và miếng ngọc bội mà Ngộ Phi đại sư đã đưa cho chàng khi còn ở Bích Vân thiền tự rớt xuống đất.
Cuốn vũ thư bay xuống trước mặt Lục phu nhân liền bị bà cúi xuống nhặt lên, còn miếng ngọc bội lập tức bị Cốc Chi Dương thu hồi.
Kim Phi Hùng nhất thời sơ ý suýt nữa đã bị thọ thương dưới tay Thông Bích nhân viên, chàng không khỏi nổi giận gầm lên:
- Súc sinh, muốn chết !
Tiếng gầm còn vang chưa dứt, chàng thi triển khai chiêu "Đằng giao phi phượng" thân hình bay vọt lên không tựa như thiên bá hành không, chưởng lực nặng như Thái Sơn đẩy ra nhằm vào Thông Bích nhân viên ập tới.
Thông Bích nhân viên đắc thủ một chiêu, không khỏi đắc ý, coi thường công lực của Kim Phi Hùng.
Hắn thấy song chưởng của chàng từ trên không trung đánh xuống cũng không thèm lắc người tránh né, mà cũng giương song chưởng lên đưa hai bàn tay lông lá nghênh tiếp.
Bùng !
Một tiếng nổ kinh hồn vang lên.
- Á !
Thông Bích nhân viên gào lên một tiếng thê thảm, thân hình tựa như con diều đứt dây bay ngược ra xa năm trượng, máu tươi từ trong miệng tuôn ra lênh láng, gục chết ngay tức khắc.
Thanh âm vang vọng hồi lâu nghe cực kỳ ghê rợn.

Kim Phi Hùng đẩy ra một chưởng khiến cho Thông Bích nhân viên chết một cách bi thảm, xong rồi chàng quay lại đi về phía Lục phu nhân.
Lục phu nhân đã bước tới trước, nghiêng mình nói:
- Đa tạ thiếu hiệp đã ra tay viện thủ.
Kim Phi Hùng từ tốn đáp:
- Phu nhân quá khiêm nhường đó thôi.
Lục phu nhân đưa cuốn Huyền môn vũ thư cho Kim Phi Hùng đoạn ôn tồn nói:
- Đây là vật của thiếu hiệp đánh rơi, sợ rằng là mật huyết di thư của quí môn, nên không dám giữ lâu, xin hoàn vật lại cho chủ nhân.
Kim Phi Hùng tiếp nhận cuốn vũ thư, hạ giọng nói:
- Đấy đâu phải là bí quyết võ công mà chỉ là một di vật của tiền nhân, đa tạ phu nhân đã trân trọng nó.
Nói đoạn, chàng quay lại phía Cốc Chi Dương đang định hỏi về miếng ngọc bội.
Cốc Chi Dương sắc mặt nghiêm trang khác thường, thận trọng lấy một chiếc túi gấm nhỏ, đặt miếng ngọc bội vào trong, đoạn giơ hai tay quá đầu, giọng cực kỳ kính cẩn:
- Cung thỉnh thu hồi.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên, bất giác lùi ra sau một bước hỏi:
- Cốc huynh, tại sao…
- Không dám !
Cốc Chi Dương không đợi cho Kim Phi Hùng kịp thốt ra hết câu nói đã vội tiến tới một bước, cúi đầu nói:
- Cung thỉnh thu hồi ngọc bội !
Kim Phi Hùng càng ngạc nhiên bội phần, chàng đưa mắt nghi hoặc nhìn điệu bộ, kiểu cách của Cốc Chi Dương, lòng thầm nghĩ:
"Chẳng lẽ phía trong túi gấm không phải là ngọc bội hay sao ?"
Do vậy chàng vội cầm lấy túi gấm, khẽ liếc mắt nhìn vào bên trong, thấy miếng ngọc bội hình như ý vẫn như cũ, chàng lại nghi ngờ nhìn Cốc Chi Dương, thấy y đứng lui qua một bên, nét mặt nghiêm trang, thái độ thập phần cung kính.
Kim Phi Hùng thấy có Lục phu nhân ở đó, nên không dám hỏi thêm, sợ làm tổn thương lòng tự ái của Cốc Chi Dương.
Chàng bèn quay sang hỏi Lục phu nhân:
- Phu nhân đến Kim Lăng lúc nào vậy ?
Lục phu nhân liền đáp:
- Cùng ngày đại hiệp rời khỏi Kim Lăng.
Kim Phi Hùng đỏ mặt:
- Tại hạ đã đến Huyết Minh bang, nhưng vì…
Lục phu nhân nói tiếp:
- Mẫu tử ta cũng đã đi qua rồi, không gặp Phi thoa diêm la, nhưng cũng đã làm cho tiên mẫu phần nào hả dạ.
Kim Phi Hùng mỉm cười:
- Nói như vậy là Cửu phượng lệnh chủ lão nhân gia ở nơi chín suối cũng được yên lòng nhắm mắt.
Lục phu nhân lại chỉ vào Phi thoa diêm la Đới Đức Thắng nằm dài trên đất, nói với Kim Phi Hùng:
- Hôm nay lại nhờ đại hiệp bắt sống hung thủ, thật không biết cảm kích sao cho phải.
Kim Phi Hùng nói:
- Theo như tại hạ thấy, Phi thoa diêm la tuy là hung thủ, nhưng mà phía sau tất có người sai khiến hắn.
Lục phu nhân gật đầu:
- Ta cũng nghĩ như vậy.
Lư Sơn Cửu Phượng nhất tề lên tiếng:
- Mẫu thân, chúng ta hãy hỏi cung lão bại hoại này đi.
Kim Phi Hùng cười đáp:
- Đúng rồi, chúng ta bắt hắn phải nói.
Nói xong, chàng lấy mũi chân điểm nhẹ vào người của Đới Đức Thắng để giải khai huyệt đạo cho hắn.
Đới Đức Thắng bị điểm huyệt đã lâu, tuy được giải khai, nhưng khí huyết chưa kịp lưu thông, nên toàn thân hắn tê buốt, không sao đứng dậy nổi.
Hắn nghiến răng chịu đau, lát sau mới chậm chạp ngồi dậy.

Lục phu nhân tức khí hét lớn:
- Bạch Vân cốc không tranh bá trên giang hồ, thân mẫu ta đã tàn phế suốt mấy chục năm, ngươi đang đêm xâm nhập vào Lư Sơn hạ độc thủ hại người, tại sao lại tàn nhẫn quá vậy ? Lý do tại sao hả ?
Lư Sơn Cửu Phượng cũng nói xen vào:
- Lão độc nói mau !
- Không nói là mất mạng.
Kim Phi Hùng cũng lạnh lùng hỏi:
- Kẻ nào đã sai khiến ngươi làm chuyện này ? Nói mau !
Phi thoa diêm la chậm chạp đứng lên, lớn tiếng bảo:
- Lão phu dù sao cũng là bang chủ một bang, các ngươi bức bách như vậy thì đừng mong ta đáp lấy nửa lời.
Cốc Chi Dương cười lạnh:
- Gã họ Đới kia, nếu ngươi không chịu nói thì chớ trách chúng ta tàn nhẫn hạ thủ vô tình.
Đột nhiên hai mắt Phi thoa diêm la lóe lên một tia hung quang, hắn liều mạng nhằm vào Lục phu nhân lanh lẹ đẩy ra một chưởng. Sự tình xảy ra đột ngột, khoảng cách lại quá gần.
Lục phu nhân không kịp đề phòng, bả vai bà đã lãnh trọn một chưởng.
- Ha ha ha…
Đới Đức Thắng cất tiếng cười cuồng ngạo, vọt mình ra xa ba trượng, cắm đầu chạy vào trong đám cây cỏ rậm rạp.

Hồi 26

Cửu Tử Bạch Ma

Kim Phi Hùng thấy vậy nổi cơn thịnh nộ, gầm lên như sấm:
- Lão tặc to gan, ngươi chạy xem có thoát được không ?
Cốc Chi Dương vội nói:
- Để tiểu nhân bắt hắn về cho.
Nói rồi y vọt mình đuổi theo.
Đột nhiên có một bóng hình từ trong bụi rậm lao ra lẹ như tên, bay xẹt tới trước mặt Phi thoa diêm la Đới Đức Thắng.
Hắn vừa trông thấy bóng người này đã mừng rỡ reo lên:
- Quân sư, Khang lão đại…
Thân pháp hai người đều cực kỳ nhanh lẹ, lại thêm thế đối mặt với nhau, nên chỉ trong chớp mắt đã cách nhau không xa.
Ngọc phiến lang quân Khang Tiệp đột ngột vung tay xuất thủ, điểm thẳng vào giữa ngực Đới Đức Thắng.
Phi thoa diêm la trợn mắt kinh ngạc, trước ngực bị lủng một lỗ lớn, máu tươi phun ra xối xả rồi ngã gục xuống tắt thở mà không kịp la lên một tiếng.
Cốc Chi Dương thấy thế tức giận điên người, đôi mắt đỏ rực như lửa, căm hận nhìn Ngọc Phiến Lang Quân.
Kim Phi Hùng cũng đến đó, mặt lạnh như băng, hất hàm hỏi:
- Tại sao các hạ làm như vậy ?
Ngọc Phiến Lang Quân thoái lui mấy bước, giọng nói cực kỳ hoảng sợ:
- Tại hạ thấy y chạy trốn, cho nên… cho nên…
Cốc Chi Dương lạnh lùng:
- Hừ ! Ngươi muốn sát nhân diệt khẩu, có phải vậy không ?
Ngọc Phiến Lang Quân hốt hoảng:
- Cốc đại hiệp tại sao lại nói… nói như vậy ?
Kim Phi Hùng cũng cảm thấy sự xuất hiện của Ngọc Phiến Lang Quân vô cùng nghi ngờ, lại ra tay xuất thủ tất có điều mờ ám, bất giác chàng nạt lớn:
- Khang Tiệp, chớ có giả bộ hồ đồ, tại sao ngươi hạ sát hắn ?
Ngọc Phiến Lang Quân đỏ mặt:
- Tiểu nhân có hảo ý thật mà.
Cốc Chi Dương trầm giọng:
- Hảo ý ? Tối nay ta nhất định phải truy xét cho rõ cái "hảo ý" của ngươi để cho hết đường chối cãi. Hừ !
Nói đoạn y vung trường kiếm trong tay, bộ cước di động lên trước, vung kiếm điểm vào gót chân của Ngọc Phiến Lang Quân.
Mặt của Ngọc Phiến Lang Quân bỗng nhiên trở nên trắng bệch, đôi mắt thất thần, miệng lúng búng:
- Kim đại hiệp, cái này đừng có hiểu lầm mà, tiểu nhân thực có hảo ý. Kim đại hiệp, ngăn lại giùm.
Cốc Chi Dương tức giận thét vang:
- Câm mồm ! Ngươi tưởng rằng có thể qua mắt được ta hay sao ?
Ngọc Phiến Lang Quân run sợ, mặt không còn huyết sắc, lắp bắp nói:
- Xin… xin đại hiệp minh xét.
- Khang Tiệp !
Bỗng nhiên một tiếng quát lớn đột ngột vang lên, từ trong đám cỏ hoang rậm rạp có mười bóng đen xuất hiện, đi đầu là Bách Kiếm minh chủ Cổ Trường Khanh.
Lão cao giọng nạt Ngọc Phiến Lang Quân:
- Ngươi còn dám lẻo mép tranh biện với Kim dđại hiệp và Cốc công tử hay sao ? Còn chần chừ gì mà không đi khuất mắt hả ?
Cốc Chi Dương thấy Cổ Trường Khanh càng thêm giận dữ, quát lớn:

- Hừ ! Khang Tiệp sát nhân diệt khẩu, ngươi lại ra mặt bảo vệ Khang Tiệp. Hừ ! Cái chiêu của đại minh chủ quả là quang minh.
Cổ Trường Khanh vẫn cười hề hề đáp:
- Lão hủ có mấy câu này cho các vị, nếu như nhị vị còn muốn kiếm Khang Tiệp nữa thì lão hủ đây cũng không ngăn cản.
Cốc Chi Dương đưa mắt liếc xéo một cái rồi lạnh lùng nói:
- Cốc mỗ bình sinh không thích nghe những lời xảo trá quỉ quyệt.
Cổ Trường Khanh khẽ nhếch mép:
- Đánh chó thì phải ngó chủ. Cốc công tử lẽ nào…
Cốc Chi Dương lạnh lùng cười nói:
- Giả như chủ nhân của con chó cũng không phải là người tốt thì sao ?
Cổ Trường Khanh bất giác đỏ bừng mặt, quay sang cười khổ, đoạn nói với Kim Phi Hùng:
- Kim lão đệ, chẳng lẽ cũng không nể mặt ta hay sao ?
Kim Phi Hùng tuy không vui, song cũng đành phải quay sang bảo Cốc Chi Dương:
- Cốc huynh, để xem lão ta nói gì.
Nói xong, chàng quét ánh mắt về phía Cổ Trường Khanh:
- Có cao luận gì Kim mỗ sẽ rửa tai nghe.
Cổ Trường Khanh thần sắc thoáng bất định, rồi âm trầm lên tiếng:
- Nhị vị muốn lưu lại cho Phi thoa diêm la một con đường sống, bất quá chỉ vì muốn biết tại sao đang giữa đêm khuya lại xông vào Lư Sơn hành thích Cửu Phượng lệnh chủ ?
Cốc Chi Dương bực bội đáp:
- Ngươi đã biết rõ tại sao lại còn hỏi nữa ?
Cổ Trường Khanh mỉm cười:
- Chuyện này lão hủ có nghe thấy. Khang Tiệp cũng có thể nói là có biết được một ít tin tức.
Kim Phi Hùng không vui nói:
- Đã như vậy tại sao hắn lại xuất thủ để lấy tính mạng của Đới Đức Thắng ?
Cổ Trường Khanh lại nói:
- Bởi vì theo như bản minh chủ biết được, chủ nhân của âm mưu này đã đến Kim Lăng.
Lục phu nhân bất giác hỏi dồn:
- Ai vậy ?
Cổ Trường Khanh chậm rãi nói:
- Một người quen thuộc với Lục phu nhân đó.
Kim Phi Hùng lên tiếng thúc giục:
- Nói mau, kẻ đó là ai vậy ?
Cổ Trường Khanh thản nhiên nói:
- Bạch cốt môn chủ Cửu tử bạch ma Lý Tâm, phu nhân có quen với người này không ?
Lục phu nhân bất giác kinh ngạc, lắp bắp:
- Cửu tử bạch ma, hắn… hắn còn chưa chết sao ?
Cổ Trường Khanh thoáng nở nụ cười âm hiểm, gật đầu:
- Chẳng những không chết mà chính là con trai của y đã trưởng thành, còn luyện thành công phu gia truyền Bạch cốt công của Lý gia nữa.
Lục phu nhân trầm tư một lát, đoạn lẩm bẩm nói:
- Lẽ nào y còn nhớ chuyện tỷ võ trên đỉnh Hoàng Sơn hai mươi lăm năm về trước.
Cổ Trường Khanh khẽ gật gù:
- Đương nhiên chuyện luận võ trên đỉnh Hoàng Sơn hai mươi lăm năm trước, lệnh đường Cửu Phượng lệnh chủ đã giết chết Tam chưởng chấn Bạch cốt phu nhân của Lý Tâm, lúc đó con trai út của y chưa đầy một tuổi.
Lục phu nhân vội bảo:
- Chuyện tỷ thí võ công cực kỳ công bằng, chuyện tử thương là điều không tránh khỏi.
Cổ Trường Khanh lại gật đầu:
- Nói thì như vậy, nhưng mà thử nghĩ xem Lý Tâm thay thê tử nuôi dưỡng chín đứa con ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc suốt hai mươi lăm năm, không xuất hiện trên giang hồ là tại sao ?
Lục phu nhân mơ màng đáp:
- Có lẽ để kiếm cách báo thù thân mẫu ta ?

Cổ Trường Khanh không đáp mà lên tiếng hỏi lại:
- Phu nhân à ! Mẫu thân ngươi bị sát hại, ngươi đem theo chín vị thiên kim tiểu thơ tái xuất giang hồ là vì sao ?
Lục phu nhân trầm ngâm không đáp.
Cổ Trường Khanh lại nói:
- Phu nhân còn như vậy, huống chi là Lý Tâm.
Lục phu nhân đột nhiên lớn tiếng nói:
- Lý Tâm không thể báo thù được.
Cổ Trường Khanh hỏi lại:
- Tại sao lại không ?
Lục phu nhân lên tiếng đáp:
- Năm xưa lúc luận võ ở trên đỉnh núi Hoàng Sơn, ta cùng đi theo gia mẫu, Lý Tâm cũng có mặt tại đó, gia mẫu ta cùng thê tử Lý Tâm đã giao ước trước khi động thủ, bất luận ai sinh ai tử, hai nhà cũng không bao giờ được gây thù kết oán, hoặc có ý báo thù.
Cổ Trường Khanh ngửa mặt lên trời cười một hồi lâu rồi nói:
- Bất quá chỉ là một câu nói mà thôi, người có ý báo thù đâu cần biết đến điều đó.
Lục phu nhân trầm mặc không đáp lại.
Cốc Chi Dương chợt lớn tiếng nạt nộ:
- Cổ Trường Khanh, ý ngươi muốn nói là cái chết của Cửu Phượng lệnh chủ do Cửu tử bạch ma Lý Tâm gây ra, chứ không liên can đến Phi thoa diêm la hay sao ?
Cổ Trường Khanh đáp:
- Lão hủ không hề đảm bảo chuyện này.
Kim Phi Hùng bất ngờ nói xen vào:
- Chúng ta đang nói chuyện Phi thoa diêm la mà ?
Cổ Trường Khanh vội lên tiếng thanh minh:
- Ý của lão hủ là nhị vị hãy lưu lại cái mạng Phi thoa diêm la chẳng qua là để truy cứu nguyên nhân cái chết của Cửu Phượng lệnh chủ mà thôi, còn hôm nay kẻ thù của Cửu Phượng lệnh chủ đã xuất hiện, nên chú ý tới Lý Tâm thì hơn.
Cốc Chi Dương cười lạnh:
- Cổ đại minh chủ bất tất phải nói lung tung làm chi, định mang cái đồ xú uế Cửu tử bạch ma ra dọa nạt người ta hay sao ? Hoặc giả ngươi…
Cổ Trường Khanh thoáng biến sắc:
- Cốc công tử vẫn nghi ngờ lão hủ có điều gì giả dối hay sao ?
Cốc Chi Dương nói thẳng không hề nể mặt:
- Cốc mỗ đang nghĩ như vậy đó.
Cổ Trường Khanh cực kỳ ranh ma xảo quyệt, nên vẫn mỉm cười đáp:
- Nói như vậy thì lão hủ có trăm cái miệng cũng không cách nào biện bạch được.
Kim Phi Hùng trầm ngâm hồi lâu, rồi chợt lên tiếng:
- Lúc nãy Cổ minh chủ nói Cửu tử bạch ma đã đến Kim Lăng ?
Cổ Trường Khanh đáp:
- Chính phải.
Kim Phi Hùng ôn tồn bảo:
- Kim mỗ lúc nãy có điều bực bội, mong ngươi đừng trách.
Cổ Trường Khanh vội nói:
- Ngu huynh đâu dám trách, chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi.
Kim Phi Hùng lại nói tiếp:
- Với thanh danh của quí minh chủ, có thể nói là giang hồ chí tôn, vậy minh chủ cứ sắp xếp cho ta và Lục phu nhân gặp Cửu tử bạch ma.
Cổ Trường Khanh nhanh lẹ vọt miệng nói:
- Việc này để Cổ mỗ lo liệu.
Kim Phi Hùng quay sang nói với Lục phu nhân:
- Phu nhân à, gặp Cửu tử bạch ma nhất định mọi chuyện sẽ rõ ràng minh bạch.
Lục phu nhân gật đầu tán thành.
Cổ Trường Khanh lại nói:

- Vậy thì ước định canh ba đêm mai ở Yến Tử Cư. Cổ mỗ sẽ thông báo, mong rằng hai bên biến can qua thành hòa khí, để không phụ lòng giao hảo của lão hủ và Kim hiền đệ. Cốc công tử cũng không có gì phải trách cứ Cổ mỗ. Cốc Chi Dương mỉm cười châm biếm:
- Bách Kiếm minh chủ quả nhiên là người cầm đầu võ lâm minh chủ của giang hồ, có tâm địa Bồ Tát đủ xứng đáng ngồi lên vị minh chủ. Hắc hắc…
Cổ Trường Khanh cũng hề hề cười lại:
- Vậy thì mọi việc coi như đã xong, lão hủ sẽ đi thông báo cho Cửu tử Bạch ma, cáo từ các vị.
Nói rồi lão dẫn đầu đám cao thủ phóng mình bỏ đi mất dạng.
Cốc Chi Dương thấy Cổ Trường Khanh đã đi xa rồi, thái độ y trở nên cung kính khác thường đối với Kim Phi Hùng:
- Kim đại hiệp có thể đi ra xa một chút được chăng, chúng ta cùng nhau bàn chuyện.
Kim Phi Hùng thấy thái độ của Cốc Chi Dương có vẻ lạ lùng, song cũng gật đầu đáp:
- Đương nhiên là được.
Hai người đi đến một chỗ vắng vẻ, Kim Phi Hùng đang định lên tiếng hỏi đã thấy Cốc Chi Dương dập đầu bái lạy:
- Thuộc hạ Cốc Chi Dương tham kiến cốc chủ.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên vội bước đến đỡ Cốc Chi Dương đứng dậy, hỏi:
- Tại sao Cốc huynh lại làm như vậy…
Cốc Chi Dương không đợi cho Kim Phi Hùng kịp nói hết câu đã vội vàng cắt ngang lời chàng:
- Cốc chủ không nên xưng hô với thuộc hạ như vậy, chỉ cần gọi tên thuộc hạ là được rồi.
Kim Phi Hùng trầm tư nghĩ ngợi một hồi, chàng cảm thấy thái độ của Cốc Chi Dương đột ngột thay đổi từ khi thấy miếng ngọc bội từ trong người mình rơi ra, nên vội đưa tay lấy miếng ngọc bội hình như ý ra.
Quả nhiên Cốc Chi Dương vừa thấy miếng ngọc bội đã vội vàng quì sụp xuống đất cúi đầu bái lạy.
Kim Phi Hùng hấp tấp lôi Cốc Chi Dương đứng dậy, đoạn hỏi y:
- Miếng ngọc bội này chẳng lẽ lại có uy lực ghê gớm đối với ngươi đến như vậy sao ?
Cốc Chi Dương quan sát nét mặt Kim Phi Hùng, biết chàng không hiểu công dụng của miếng ngọc bội, trong lòng y cảm thấy kỳ quái, song cũng không dám hỏi, bèn cung kính đáp:
- Cốc chủ có thể đã biết thuộc hạ là người của Thái Dương cốc từ lâu. Miếng ngọc bội này chính là tín vật của Thái Dương cốc, ai có nó trong tay thì người đó chính là cốc chủ của Thái Dương cốc.
Kim Phi Hùng chợt hiểu, chàng nhớ lại khi Ngộ Phi đại sư truyền thụ võ công cho chàng tại Bích Vân thiền tự đã ủy thác nhờ chàng đưa miếng ngọc bội này cho Thái Dương cốc chủ.
Nhưng vì hết việc này đến việc khác cứ vây quanh chàng, nên chàng không có cơ hội để làm việc đó, bây giờ may có Cốc Chi Dương nên có thể hỏi cốc chủ Thái Dương cốc hiện giờ ở đâu.
Nghĩ đến đây, chàng liền cất tiếng hỏi:
- Cốc huynh, không biết cốc chủ của các ngươi hiện giờ hạ lạc ở đâu ?
Cốc Chi Dương buồn bã đáp:
- Lão cốc chủ đã tạ thế từ lâu, hiện giờ cốc chủ chính là người đó.
Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc vội hỏi:
- Đã như vậy thì ta giao miếng ngọc bội này cho Cốc huynh.
Cốc Chi Dương lắc đầu xua tay:
- Không được, trước khi tạ thế lão cốc chủ đã lưu lại di ngôn, bảo thuộc hạ phải xuất cốc đi tìm người có miếng ngọc bội này để tôn làm cốc chủ nhằm chấn hưng uy danh của Thái Dương cốc trên giang hồ.
Kim Phi Hùng lại chối từ, song Cốc Chi Dương nhất quyết không chịu, chàng biết Cốc Chi Dương tuân thủ nghiêm khắc môn quy của Thái Dương cốc, một lời di ngôn của cốc chủ đã tạ thế nói ra thì môn nhân đệ tử không thể phản lại được, nên chàng đành bảo y:
- Vậy cũng được, nhưng mà ngươi đừng gọi ta là cốc chủ, cứ xưng hô là huynh đệ cho tiện.
Cốc Chi Dương thấy Kim Phi Hùng đồng ý bèn vui mừng nói:
- Thuộc hạ xin tuân lệnh Cốc chủ.
Kim Phi Hùng cùng với Cốc Chi Dương ước hẹn Lục phu nhân xong liền quay về khách điếm nghỉ ngơi.
* * *
Gió mát trăng thanh.
Yến Tử Cư chìm trong màn đêm tĩnh lặng, ánh trăng chiếu sáng khắp nơi.
Bóng Nghênh Giang tự phản chiếu xuống mặt sông, không ngừng chao động dưới nước.
Từ phía xa đã nhìn thấy đỉnh tháp của Nghênh Giang tự nhô cao.

Vút…
Một đạo bạch quang rít lên bên tai, xẹt ngang trước mặt Kim Phi Hùng lẹ như tên bay.
Kim Phi Hùng lao đi vun vút trên không, bước chân vẫn không hề chậm lại, đôi tay chàng chợt vươn dài ra chụp lấy vật đang lao về phía mình, miệng quát lớn:
- Ai đó ?
Chàng cũng không hề liếc nhìn vật trong tay chàng chụp được là cái gì, chỉ khẽ cong lưng vọt lẹ về phía bụi cây nơi đạo bạch quang vừa từ đó phóng ra.
Nhưng mà phía trong không hề có một bóng người.
Lúc này Cốc Chi Dương, Lục phu nhân và Lư Sơn Cửu Phượng cũng đã đến bên, lo lắng cất tiếng hỏi chàng:
- Ám khí gì vậy ?
Kim Phi Hùng liền xòe tay ra.
Trong tay chàng có một mũi ngân thoa lấp lánh, phía dưới có một mảnh giấy nhỏ.
Dưới ánh trăng sáng phía trên mảnh giấy có ghi mấy chữ:
Cốc Chi Dương tức giận nói:
- Quả nhiên cái lão Cổ Trường Khanh xảo quyệt đã gây chuyện rắc rối, âm thầm bày trò lộng quỷ.
Lục phu nhân cũng nói:
- Không biết bọn chúng đã chuẩn bị âm mưu quỷ kế gì.
Kim Phi Hùng thoáng trầm tư:
- Bạch Cốt môn cho dù có bố trí đao sơn kiếm hải đi chăng nữa thì chúng ta đã đến đây rồi. Cổ Trường Khanh tất sẽ có ngày tận số, chỉ duy có ngọn ngân thoa này khiến cho ta khó hiểu quá chừng.
Lục phu nhân nói:
- Nhưng mà người phóng ngân thoa này không hề có ác ý.
Kim Phi Hùng gật đầu:
- Đúng vậy, nhưng Kim Phi Hùng này đâu muốn thiếu nợ kẻ khác.
- Ai…
Cốc Chi Dương đột ngột hét lên, bay mình vọt ra xa hơn ba trượng.
Bóng người bay vụt ra, một vật trắng trắng đột nhiên bung ra nhằm vào mặt Cốc Chi Dương chụp xuống.
- Hỏng rồi !
Cốc Chi Dương thất kinh la lên một tiếng rồi lập tức xoay người cong lưng bật ra xa hơn một trượng.
Vật trăng trắng chụp xuống đầu Cốc Chi Dương hóa ra chỉ là một tấm lụa trắng mà thôi.
Cốc Chi Dương bất giác nổi giận, nhưng mà trong lúc chàng xoay người thì cái bóng nọ đã vọt lẹ ra xa hơn hai chục trượng, rồi trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.
Kim Phi Hùng thoáng cau mày:
- Chắc có lẽ là người phóng chiếc ngân thoa lúc nãy thân pháp thật ảo diệu vô cùng.
Lục phu nhân cũng lên tiếng:
- Thuật khinh công của người này tựa như công phu "Phi hoa lạc diệp".
Lục phu nhân chợt la lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt trắng nhợt, mắt trợn, miệng há, nhìn trân trân lên mé bên phải con đường tiểu lộ.
- Phu nhân.
Kim Phi Hùng thấy sắc mặt của Lục phu nhân liền la lên một tiếng. Quay đầu nhìn lại, chàng bất giác cũng phải kinh ngạc. Thì ra phía bên sườn núi trước một phiến đá cao có một chiếc khô lâu trắng hếu, trông cực kỳ ghê rợn.
Chân tay của bộ khô lâu dài lạ thường, phía trên phiến đá, hai hốc mắt chiếu những tử quang xanh biếc đến rợn người.
Lúc này bộ khô lâu bắt đầu động đậy.
Chợt thấy bộ khô lâu hơi di động, hai cánh tay dài trắng như khúc xương lắc lư trông rợn xương sống, hàm răng trắng nhỡn nhợt nhe ra, giọng nồng nặc mùi tử khí:
- Lục phu nhân, Bạch Cốt môn ở Nghênh Giang tự đợi tôn giá đã lâu, xin mời !
Kim Phi Hùng quát lớn:
- Hừ, cái trò dọa ma nhát quỷ này quả là lợi hại.
Khô lâu lắc lư cái sọ trắng ghê rợn hỏi chàng:
- Ngươi là người của Thái Dương cốc ?
Kim Phi Hùng nạt lớn:

- Ngươi không cần biết ta là ai ? Cái trò quỷ mị không dọa nổi ta đâu, mau kêu Lý Tâm ra đây.
- Tiểu tử to gan.
Khô lâu tựa như cực kỳ tức giận, tự nhiên mặt vẫn trắng nhợt tựa xác chết đột nhiên gã giơ cánh tay dài đập vào phiến đá một cái.
Bình…
Phiến đá đột nhiên tách ra làm đôi, khói trắng bay ra mù mịt, bộ khô lâu biến mất vào trong màn khói.
Phiến đá chỉ còn lại một nửa phía dưới, nửa phía trên đã bị khô lâu đập nát.
Cốc Chi Dương bước tới gần Kim Phi Hùng, hạ giọng thì thầm:
- Công phu Bạch cốt công là một trong Cửu đại ma công, người này đã luyện thành đến tám chín thành hỏa hầu, cốc chủ nên thận trọng.
Lục phu nhân cũng tiến đến gần nói:
- Đại hiệp, đây không phải là Cửu tử bạch ma.
Kim Phi Hùng lạnh lùng:
- Đã đến thì không thể như không đến. Chúng ta đi thôi.
Nói chưa dứt lời, người chàng vụt phóng lên phía trước.
Chỉ thấy Nghênh Giang tự tối âm u, cánh cửa mở rộng, bầu khí trầm mặc nặng nề, bốn phía cũng tối mịt, khiến cho không khí càng thêm u tịch khó chịu vô cùng.
Bỗng nhiên phía trong có một bộ khô lâu đi ra ngoài cửa Nghênh Giang tự, bộ dạng giống hệt như khô lâu đã xuất hiện nơi phiến đá lúc nãy.
Gã mở miệng để lộ hàm răng trắng nhỡn, giọng lạnh lẽo:
- Mời các hạ vào trong.
Cốc Chi Dương tức khí nạt nộ:
- Kêu Cửu tử bạch ma ra đây, đừng bày trò lộng quỷ trước mặt ta.
Nhưng mà bộ khô lâu không hề phản ứng, xoay người kéo theo một luồng âm phong lạnh lẽo, đoạn lắc lư thân hình đi vào bên trong.
- Chúng ta vào trong.
Kim Phi Hùng nói xong khoa chân bước lên bậc đá.
Cốc Chi Dương cũng lăm lăm trường kiếm trong tay bước đi theo sau.
Vầng trăng trên cao lúc này bị một đám mây đen che phủ.
Trong đại điện tối đen như mực, chỉ có bốn đốm sáng xanh biếc phát sáng lập lòe.
Kim Phi Hùng đưa mắt liếc quanh rồi nhảy vọt lên trên đại điện.
Hóa ra phía trong không hề có một ngọn đèn mà chỉ bốn hốc mắt của hai bộ xương khô lập lòe phát sáng.
Kim Phi Hùng trầm giọng quát lớn:
- Cửu tử bạch ma cũng bày trò dọa nạt người ta sao ?
Bức bình phong trên đại điện từ từ mở ra, bốn bộ xương khô trắng hiện ra chia làm hai bên, hai cánh tay dài ngoằn, nhích động lắc lư không ngừng.
Bốn bộ xương đứng câm lặng, mùi tử khí nặng nề bao phủ khắp đại điện.
Lục phu nhân bất giác khịt mũi:
- Hừ ! Lý Tâm, Bạch Cốt môn hóa ra chỉ là những phường hạ lưu.
Đột nhiên một luồng hơi lạnh từ bên trong ùa ra lẹ như điện xẹt, một trận âm phong lạnh cực kỳ phất ngay vào mặt Lục phu nhân. Bốn luồng chưởng lực đồng thời chụp xuống vai bà.
Lục phu nhân thét lên một tiếng:
- Không xong rồi !
Một luồng gió lạnh lại ùa tới, hai bộ xương khô đã bay vọt ra ngoài đại điện.
Kim Phi Hùng vừa giận vừa lo hỏi Lục phu nhân:
- Phu nhân có bị sao không ?
Lục phu nhân rút thanh Phụng đầu kiếm cầm lăm lăm trong tay:
- Không sao cả, Bạch Cốt môn chỉ bày trò quỷ mị để lừa người ta mà thôi.
Cửu Phượng đứng phía sau đồng thanh bảo:
- Mẫu thân, vai mẫu thân có vết máu đỏ.
Lục phu nhân tức giận đến cực điểm, nhún mình bay vọt tới bức bình phong, vung trường kiếm thét lớn:
- Bạch Cốt môn cho rằng Phụng đầu kim kiếm của ta không sắc bén sao ?
Trong nháy mắt bà đã đến trước bức bình phong vung kiếm chém vào cánh tay mấy bộ xương khô.
Rắc…

Mấy bộ xương khô nát vụn rơi lả tả xuống nền đại điện Nghênh Giang tự.
Bụp…
Một thanh âm trầm đục vang lên, một làn khói trắng có mùi cực kỳ khủng khiếp từ trong bộ xương bốc lên.
Tấm bình phong đổ xuống, Lục phu nhân cũng buông rơi trường kiếm ngã xuống bất tỉnh.
Kim Phi Hùng vội vàng quát lớn:
- Không được hấp tấp.
Nhưng mà không còn kịp nữa rồi.
Lư Sơn Cửu Phượng vừa thấy mẫu thân ngã xuống vội lao đến òa khóc nức nở.
Kim Phi Hùng và Cốc Chi Dương vội bước tới giơ tay ngăn lại:
- Các vị cô nương hãy bình tĩnh trước đã.
Ha ha ha…
Hắc hắc…
Một tràng cười quái dị nổi lên.
Nơi góc đại điện có một lão già mắt xanh nhạt, sắc mặt trắng nhợt, trên mặt thoáng hiện âm khí, phía sau lão có chín thiếu niên áo trắng, mặt cũng phảng phất chứa âm khí, đôi nhãn châu xanh nhạt.
Kim Phi Hùng nộ khí hét vang:
- Ngươi là Cửu tử bạch ma ?
Cửu tử bạch ma Lý Tâm cười hề hề, không thèm để ý đến Kim Phi Hùng, đôi mắt xanh lè của lão lấp lánh chiếu ra tia hàn quang quét qua mặt Cửu Phượng.
Cốc Chi Dương phẫn nộ gầm lên:
- Lão yêu mị, bộ ngươi điếc cả hai tai rồi sao ?
Cửu tử bạch ma cũng không thèm để mắt đến Cốc Chi Dương mà cất giọng cười lạnh lẽo nói lớn:
- Thiệt là trùng hợp, ta có chín đứa con trai, Lư Nhất Minh có chín đứa con gái. Ha ha ha… Quả thật thiên duyên tiền định. Ha ha ha…
Lư đại kiều nạt lớn:
- Vô lễ, hãy giải độc cho mẫu thân ta…
Cửu tử bạch ma vội cướp lời:
- Ngoại tổ ngươi đã giết chết mẫu thân bọn chúng, lão phu hạ độc mẫu thân các ngươi coi như là công bằng, ha ha ha…
Lư Sơn Cửu Phượng nổi giận lôi đình, liền rút ngay trường kiếm xông tới trước mặt Cửu tử bạch ma.
Cửu tử bạch ma chưa kịp lên tiếng thì Bạch Cốt cửu yêu đứng phía sau lưng đã vung Khốc tang bổng nghênh tiếp Lư Sơn Cửu Phượng, tiếng hò hét vang lên kinh động đêm khuya.
Kim Phi Hùng khẽ lắc vai xẹt tới trước mặt Cửu tử bạch ma quát vang như sấm:
- Lão ma đầu có nhận ra ta không ?
Cửu tử bạch ma cười hề hề:
- Có lẽ mi chính là Thanh Y Tu La.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười nói:
- Kể ra ngươi cũng còn có mắt đó chứ.
"Rẹt" một tiếng, Tu La đoạn kiếm đã được rút ra khỏi vỏ.
Cốc Chi Dương vội xẹt tới hạ giọng nói:
- Cốc chủ hãy để việc này cho thuộc hạ.
Đoạn y vung trường kiếm lên, tả thủ bắt quyết sắp sửa xuất chiêu.
Cửu tử bạch ma nói:
- Lão phu đã ra đây há lại sợ động thủ với các ngươi hay sao ? Nhưng nơi đây nhỏ hẹp, các ngươi hãy ra phía ngoài sân chịu chết.
Vừa nói lão vừa bay mình vọt ra ngoài Nghênh Giang tự.
Cốc Chi Dương cười lạnh:
- Ngươi có muốn chạy cũng không thoát.
Nói đoạn chàng nhanh chóng vọt theo phía sau.
Kim Phi Hùng cũng nhẹ nhàng lắc mình bay ra trước cửa Nghênh Giang tự, lúc này Cốc Chi Dương và Cửu tử bạch ma đã ra tay động thủ.

Thanh trường kiếm của Cốc Chi Dương tuy xuất thần nhập hóa, biến ảo vô cùng, nhưng Khốc tang bổng trong tay Cửu tử bạch ma cũng đẩy ra chiêu thức kỳ dị không kém, hai người giao đấu ngang nhau, bất phân thắng bại. Thời gian ước chừng một chén trà, hai người đã đấu với nhau hơn ba chục chiêu.
Hốt nhiên Cửu tử bạch ma vung Khốc tang bổng điểm vào đại huyệt Trung đỉnh của Cốc Chi Dương.
Kim Phi Hùng chợt cười thầm:
"Vậy là ngươi muốn chết."
Quả nhiên Cốc Chi Dương cũng lạnh lùng quát lớn:
- Hừ được lắm.
Cốc Chi Dương vung trường kiếm dùng chiêu "Phân hoa phất liễu" chặt xuống Khốc tang bổng của Cửu tử bạch ma.
Bốp…
Khốc tang bổng bị chặt ra làm đôi bay bổng trên không trung, không ngờ Cửu tử bạch ma cất tiếng cười cuồng ngạo rồi nghiến răng rít lên:
- Ngã nè.
Cốc Chi Dương đắc thủ một chiêu, trường kiếm liền biến chiêu chém xuống, không ngờ nửa đoạn Khốc tang bổng đột nhiên phun ra một luồng khói trắng.
Vừa lúc đó, Cốc Chi Dương đang thuận đà lao xuống, nhất thời thu thế không kịp liền bị luồng khói trắng phun vô đầy mặt.
Chàng lảo đảo đứng không vững, chống kiếm xuống đất.
Cửu tử bạch ma lạnh lùng cười nói:
- Thái Dương cốc cũng như vậy thôi, làm thế nào chống lại được Bạch cốt vô hình độc khí của ta, ha ha ha…
Lão vừa cười vừa đưa nửa đoạn Khốc tang bổng còn lại đâm vào yết hầu của Cốc Chi Dương.
- Lão ma lớn mật.
Kim Phi Hùng hét lên một tiếng chấn động thinh không, đoạn kiếm xẹt tới như muốn chặt nát đoạn Khốc tang bổng trên tay Cửu tử bạch ma.
Lão vội vàng lùi ra sau một trượng, giọng căm hận:
- Hừ, hóa ra là xa luân chiến, ta không hề sợ đâu.
Kim Phi Hùng nạt nộ:
- Cái gì mà "xa luân chiến" ?
Cửu tử bạch ma chỉ vào Cốc Chi Dương đang nằm dưới đất, đoạn nói:
- Hết tên này lại đến tên khác xông tới há chẳng phải là xa luân chiến hay sao ?
Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng:
- Âm thầm dùng độc hại người, thật là giống tà ma ngoại đạo.
Cửu tử bạch ma âm thầm cười đáp:
- Thái Dương cốc chẳng lẽ lại là danh môn chính phái ? Tiểu bằng hữu, chúng ta đều như nhau cả mà thôi, đừng có lên giọng khinh miệt như vậy.
Kim Phi Hùng nhướng mày, hữu thủ đột nhiên thu lại.
Tu La đoạn kiếm đã đút vào trong vỏ, đoạn chàng chỉ vào mặt Cửu tử bạch ma nói lớn:
- Lý Tâm, nếu như ngươi còn chưa phục, ngươi đã tay không thì ta cũng dùng song chưởng để ngươi hài lòng.
Cửu tử bạch ma cười lạnh:
- Tiểu bằng hữu, cái này ngươi nói ra đó nghe, ta không hề bức bách ngươi phải làm như vậy.
Kim Phi Hùng giận dữ quát lớn:
- Chẳng những là bằng hữu mà lại có mối kết giao sinh tử.
Trong lúc đang nói, lão đã âm thầm vận Bạch Cốt độc công, sắc mặt vàng bệch, hai cánh tay lắc lư, khớp xương kêu lên răng rắc, tựa như tiếng ma quái phát ra trong đêm khuya dọa nạt người ta. Kim Phi Hùng cười nhạt:
- Phát chiêu !
Cửu tử bạch ma nhếch mép cất giọng cười lạnh lẽo, quái dị nói:
- Tiếp chiêu.
Thanh âm còn chưa dứt, song chưởng của lão đã đẩy ra.
Luồng chưởng phong phát ra có kèm theo một làn khói trắng mỏng manh lan ra xa ba thước.

Kim Phi Hùng thoáng nhìn biết ngay trong làn khói đó nhất định sẽ có chất kịch độc, nên vội vàng chiếm lấy thượng phong, vung chưởng đánh ra rồi trầm giọng quát lớn:
- Lý Tâm, hôm nay ngươi đã tới ngày tận số rồi.
Cửu tử bạch ma cũng thét lên:
- Tiểu tử ngông cuồng, chỉ sợ ngươi chạy không thoát nổi Bạch cốt vô hình độc khí của ta đâu.
Thoáng chốc, hai bên đã động thủ qua gần hai chục chiêu.
Đột nhiên phía trong Nghênh Giang tự có tiếng la hét loạn xạ.
Kim Phi Hùng bất giác kinh hãi bởi vì tiếng thét lanh lảnh đích thị là của Lư Sơn Cửu Phượng.
Điều khiến cho chàng lo lắng là tiếng thét vừa vang lên đã lập tức tắt ngấm, bên trong lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng binh khí chạm nhau cũng không còn nghe thấy nữa.
Chính vào lúc đó Cửu tử bạch ma hú lên một tiếng, song chưởng vung ra, khí thế cực kỳ mãnh liệt, bay người chiếm lấy thượng phong, tả thủ tung ra chụp mạnh vào bả vai, hữu thủ đồng thời xòe ra xỉa thẳng vào giữa mặt Kim Phi Hùng.
Lão ma đầu huy động toàn lực xuất chiêu, uy thế hung mãnh điên cuồng nên cực kỳ lợi hại.
Kim Phi Hùng chẳng những ở thế hạ phong mà còn bị Cửu tử bạch ma xỉa vào giữa mặt, rõ ràng là chưởng lực có chứa chất kịch độc không sao tả xiết.
Trong lúc cấp bách, chàng vội cong lưng thi triển "Quỷ ảnh thiên biến thân pháp" bay mình ra xa ba trượng.
Cửu tử bạch ma lạnh lùng cười bảo:
- Thái Dương cốc bất quá chỉ thế thôi ư ?
Kim Phi Hùng vô cùng phẫn uất, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, liền vung chưởng tống ra một luồng kình lực đánh bật làn khói trắng ra, đoạn thét lớn:
- Hừ, chỉ dựa vào một làn khói tà môn, không thể khuất phục được Kim mỗ đâu.
Cửu tử bạch ma cười đắc ý:
- Ta xem ngươi chịu được mấy chiêu.
Một đám khói trắng lẹ làng ào tới.
Kim Phi Hùng không sao chống lại được chất kịch độc, đành lùi dần lên bậc thềm trước cổng Nghênh Giang tự.
- Ha ha ha ha…
Bỗng nhiên có những tiếng cười đắc ý cất lên náo động trong đêm.
Bạch Cốt Cửu Yêu mỗi tên trong tay kéo lê một người bày thành hàng chữ nhất trước cổng sơn môn.
Lư Sơn Cửu Phượng nằm trong tay bọn chúng, ai nấy đều bị trúng phải Bạch cốt vô hình độc khí đều hôn mê bất tỉnh không còn biết gì nữa.
Kim Phi Hùng thấy vậy hai mắt đỏ ngầu, trong lòng tức giận cực độ, nhưng mà cho dù chàng giận dữ thì những tuyệt học cũng khó chống lại độc khí lợi hại ghê gớm của Bạch Cốt môn.
Cửu tử Bạch ma cười như điên dại:
- Ha ha… xem ngươi chạy đâu cho thoát.
Bạch Cốt Cửu Yêu từ phía trong đi ra, vung chưởng phát ra một làn khói trắng chụp lên đầu Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng rơi vào thế lưỡng đầu thọ địch nên không cách nào tránh được, chàng phẫn nộ gầm lên:
- Kim mỗ liều mạng với các ngươi.
Nói chưa dứt lời, chàng đã ngửi thấy một mùi khó chịu, cổ họng chàng ngứa không sao chịu nổi.
Kim Phi Hùng cảm thấy đầu óc choáng váng, chàng loạng choạng giây lát rồi té nhào xuống đất.
- Ha ha ha…
Tiếng cười chưa dứt, chợt có tiếng thét lanh lảnh vang lên:
- Lý Tâm, chớ ngạo mạn.
Trên không trung từ hai hướng khác nhau có ba bóng đen lao tới.
Bạch Lãnh Thu xẹt tới trước tiên, xòe tay vung chưởng đánh vào chín đại huyệt ở trước mặt Cửu tử bạch ma.
Tô Ngọc Dung vội bảo:
- Thất muội, hãy cứu người trước đã, giao hắn lại cho ta.
Tiếng hét lảnh lót vừa vang lên, tả chỉ hữu chưởng nhất thời phóng tới điểm vào tử huyệt Ngọc chẩm của Cửu tử bạch ma.

Cửu tử bạch ma bỏ mặc Kim Phi Hùng vội vàng búng người vọt ra xa ba trượng, đoạn trầm giọng quát lớn:
- Mấy con nha đầu khốn khiếp này ở đâu ra vậy ?
Tô Ngọc Dung thét lên:
- Hãy nằm xuống nghỉ đã rồi hãy nói.
Nhị vị cô nương tả hữu hai bên hiệp công dữ dội, khiến Cửu tử bạch ma tối tăm mặt mũi không có cách nào chống lại, chỉ lo tránh né đỡ đòn mà thôi.
Tô Ngọc Dung hấp tấp nói:
- Thất muội, còn lũ chín đứa tiểu yêu nữa, ngươi hãy đi cứu người mau lên.
Lúc này Bạch Cốt Cửu Yêu thấy phụ thân bị nguy khốn vội buông Lư Sơn Cửu Phượng xuống, hú lên một tiếng chạy tới tiếp ứng.
Bạch Lãnh Thu xoay người đang định giải cứu Kim Phi Hùng đang nằm hôn mê dưới đất.
Nhưng mà Bạch Cốt Cửu Yêu đâu để cho nàng dễ dàng thoát thân như vậy, chín thanh Khốc tang bổng nhất tề xỉa tới vây chặt lấy Bạch Lãnh Thu.
Nàng lo lắng cho tính mạng của Kim Phi Hùng nên vội vàng rút trường kiếm, gia tăng thêm công lực chống lại Cửu Yêu, mắt thoáng nhìn về phía Kim Phi Hùng.
Nàng vừa đưa mắt nhìn xuống đất thì không còn thấy Kim Phi Hùng đâu nữa.
Bạch Lãnh Thu giật mình vội múa tít trường kiếm, bức bách Bạch Cốt Cửu Yêu lui ra, rồi lắc vai đến gần Tô Ngọc Dung nói nhỏ:
- Dung thơ, không thấy chàng đâu cả.
Tô Ngọc Dung kinh ngạc hỏi:
- Ai ? Không thấy ai vậy ?
Bạch Lãnh Thu đáp:
- Kim Phi Hùng.
Tô Ngọc Dung vẫn không ngừng xuất chiêu khống chế lão ma đầu, mắt khẽ liếc nhìn xuống thềm đá.
Quả nhiên trên thềm đá trống không, Kim Phi Hùng không rõ đã biến đi từ lúc nào.
Nàng đột nhiên đánh ra một chưởng cực kỳ ác liệt, bức bách Cửu tử bạch ma phải thối lui, rồi lại tống ra một luồng kình lực dữ dội, đoạn nàng xông tới dựa lưng cùng với Bạch Lãnh Thu xuất chiêu cự lại phụ tử Cửu tử bạch ma, miệng thì thầm:
- Thất muội, chúng ta đi thôi !
Bạch Lãnh Thu ngạc nhiên:
- Làm sao mà có thể đi được ?
Tô Ngọc Dung nói:
- Ta nghĩ chắc là nữ nhân áo vàng đã cứu hắn đi rồi.
Bạch Lãnh Thu giật mình:
- Nữ nhân áo vàng ? Dung thơ nhìn thấy sao ?
Tô Ngọc Dung nói tiếp:
- Dường như nữ nhân đó là Dương gia Vân Sơn Dương Ngọc Phượng.
Bạch Lãnh Thu bất giác cảm thấy lòng chua xót:
- Dương Ngọc Phượng ư ? Lẽ nào nàng lại có thể mạo hiểm cứu Kim Phi Hùng được ?
Tô Ngọc Dung vội bảo:
- Lão ma đầu sắp sửa dùng độc khí, thất muội chạy mau !
Bạch Lãnh Thu đang lo lắng cho Kim Phi Hùng nên cũng không muốn giao chiến lâu, bèn đáp:
- Dung thơ, chạy thôi !
Cửu tử bạch ma quát vang:
- A đầu khốn kiếp chớ chạy !
Song chưởng của lão phóng ra lẹ như điện xẹt.
Hai làn khói trắng quét qua dưới chân hai thiếu nữ.
Bạch Lãnh Thu và Tô Ngọc Dung đã bay ra xa hơn năm trượng.
Bạch Cốt Cửu Yêu lớn tiếng quát tháo:
- Đuổi theo !
Cửu tử bạch ma cười hả hê nói:
- Không cần đuổi theo, mẫu tử Cửu Phượng còn ở đây, lại thêm tiểu tử áo gấm này nữa, nhất định hắn sẽ còn dẫn xác đến đây. Ha ha ha…

Lão chợt cất lên một tràng cười cuồng ngạo, lồng lộng vang lên trong đêm khuya, nghe đinh tai nhức óc vô cùng.

Hồi 27

Mật Đà Thần Châu

Bạch Lãnh Thu và Tô Ngọc Dung bay ra khỏi Yến Tử Cư, không nghe thấy có tiếng hò hét đuổi theo mới thu hồi cước pháp, chầm chậm di động thân hình.
Bạch Lãnh Thu lo lắng hỏi:
- Dung thơ, quả thật là Dương gia, con a đầu đã xuất hiện cứu chàng phải không ?
Tô Ngọc Dung vội gật đầu:
- Không sai !
Bạch Lãnh Thu giậm chân tức tối:
- Nhưng mà…
Tô Ngọc Dung cười bảo:
- Xem cái bộ dạng thất tiểu muội kìa! Hì hì, Dương Ngọc Phượng đâu có ăn thịt hắn đâu mà sợ.
Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên từ phía bờ sông vọng tới tiếng thét trầm đục như sấm dội.
Tiếp đó một cái bóng màu vàng cắm đầu phóng ra hơn ba trượng, chạy xéo về hướng bờ sông.
Phía sau bóng áo vàng có ba bốn người vận cà sa màu đỏ rực đuổi theo gấp gáp, trong đó có một người quát lớn:
- A đầu kia, để lại Mật Đà Thần Châu thì Phật gia sẽ tha mạng cho ngươi.
Bạch Lãnh Thu chợt thấy bất giác vui mừng:
- Cái bóng vàng chắc là Dương Ngọc Phượng rồi.
Tô Ngọc Dung cũng mừng rỡ nói:
- Trên lưng nàng là Kim Phi Hùng của ngươi đó.
Hai người vừa nói thì cái bóng áo vàng đã đến gần bờ sông.
Bạch Lãnh Thu như một luồng điện xẹt lao đến quát lớn:
- Dương Ngọc Phượng, hãy bỏ Kim Phi Hùng xuống.
Dương Ngọc Phượng vừa thấy nàng bất giác đã la lên:
- Nàng… nàng là… Bạch Lãnh Thu ?
Bạch Lãnh Thu đỏ mặt vội nói:
- Đừng hỏi ta là ai, hãy bỏ ca ca ta xuống.
Dương Ngọc Phượng vui mừng:
- Nàng là Kim Ngân Thi, lẹ lên, Thiên Long tự sai lạt ma…
Nói chưa dứt lời, ba đại lạt ma của Thiên Long tự đã đến gần. Ống tay áo rộng thùng thình phất phơ vạt áo bay lồng lộng trong gió, thân hình cao lớn nhẹ nhàng hạ lạc xuống đất cách ba thiếu nữ hơn một trượng, mặt đằng đằng sát khí.
Bạch Lãnh Thu phất tay ra hiệu cho Dương Ngọc Phượng:
- Ngươi không cần chạy.
Đoạn nàng bước tới đứng chắn ngang trước mặt ba vị lạt ma, đoạn trầm giọng nói:
- Tam vị đại hòa thượng muốn làm gì ?
Thái Ất tôn giả trầm sắc mặt:
- Nhị vị cô nương là ai ?
Bạch Lãnh Thu lạnh lùng:
- Bất tất phải hỏi, tam vị liên thủ truy đuổi một nữ nhân yếu đuối mà không cảm thấy quá đáng hay sao ?
Thái Ất tôn giả thản nhiên cười đáp:
- Cô nương không hỏi rõ thực hư, tại sao mà dám nhúng tay vào ngăn cản? E rằng sẽ hối hận không kịp.
Bạch Lãnh Thu hừ lạnh một tiếng:
- Ta cứ nhúng tay vào, các ngươi làm gì được ta ?
Thái Ất tôn giả bực tức:
- Hừ! Ngươi quá ngạo mạn.
Bạch Lãnh Thu mỉm cười:
- Có việc gì cứ nói cho bản cô nương nghe thử.
Thái Ất tôn giả lạnh lùng:

- Bảo vật trấn sơn Mật Đà Thần Châu của bản tự nằm trong người Dương Ngọc Phượng.
Bạch Lãnh Thu giật mình kinh ngạc, nàng liếc nhìn Dương Ngọc Phượng, rồi lại quay sang ngó Thái Ất tôn giả.
- Thật không ?
Thái Ất tôn giả thấy thần sắc của Bạch Lãnh Thu liền lạnh lùng nói:
- Ba người chúng ta đuổi theo ả, chẳng những thấy trong người ả phát ra hào quang lấp lánh mà vừa rồi trong đám lau sậy đã thấy Mật Đà Thần Châu trong tay ả, không thể nào lầm được.
Bạch Lãnh Thu vui mừng không kìm được, bèn la lớn:
- Vậy thì hay quá !
Thái Ất tôn giả giọng lạnh như băng:
- Chuyện lớn lao như vậy, ngươi liệu đảm trách nổi không ?
Không ngờ Bạch Lãnh Thu đã cất tiếng bảo:
- Đã như vậy tam vị hãy buông tha cho Dương cô nương một lần, ngày mai muốn tính chuyện gì cũng được.
- Hả… ngươi nói cái gì ?
Thái Ất tôn giả la lên kinh ngạc, lão không dám tin vào tai mình, không biết có nghe lầm hay chăng.
Bạch Lãnh Thu vẫn lãnh đạm:
- Ta nói các ngươi, tối nay đừng có nhắc tới chuyện này nữa.
Thái Ất tôn giả trầm giọng:
- Tái gia không hiểu ý của ngươi.
Bạch Lãnh Thu liền cất tiếng:
- Tối nay chúng ta có việc cần dùng đến Mật Đà Thần Châu, vô luận ai cũng không được phản đối, sau khi dùng xong, cho dù các ngươi có làm gì, chúng ta sẽ không chen vào chuyện của các ngươi.
Thái Ất tôn giả gầm lên như sấm:
- Ngươi dám đùa cợt với Phật gia ư ?
Bạch Lãnh Thu thoáng cau mày:
- Ngươi nên lưu tâm đến lời ta nói, nếu như không chịu nghe, chớ trách bản cô nương tàn nhẫn hạ thủ không lưu tình.
Thái Ất không chịu nổi thái độ xấc xược của nàng, vội phất tay áo thịnh nộ quát vang:
- A đầu vô lễ kia, hãy báo danh rồi chịu chết.
Bạch Lãnh Thu cũng tức khí hét lớn:
- Xú hòa thượng mà cũng đòi biết danh hiệu của bản cô nương hay sao ?
Hai người đồng thời vung tay xuất thủ.
Ầm…
Thanh âm chấn động kinh hồn vang lên dội ra tứ phía.
Thái Ất tôn giả thối lui ra sau một trượng.
Bạch Lãnh Thu cũng lùi ra sau gần một trượng.
Qua một chiêu để thử công lực đối phương, hai bên quả thật là kỳ phùng địch thủ.
Thái Ất tôn giả biến sắc, giọng trầm đục:
- Ngươi là người của Trường Xuân đảo ?
Bạch Lãnh Thu lạnh lùng cười đáp:
- Cái đó thì ngươi không cần biết.
Thái Ất tôn giả lớn tiếng:
- Thiên Long tự cũng không dễ gì bị bắt nạt đâu.
Bạch Lãnh Thu điềm nhiên nói:
- Ta đâu thèm bắt nạt ngươi, chỉ vì ngươi không chịu nghe lời ta đó thôi.
Thái Ất tôn giả lại cao giọng:
- Mật Đà Thần Châu…
- Câm mồm !
Bạch Lãnh Thu quát lên một tiếng rồi nói:
- Bản cô nương phải dùng Mật Đà Thần Châu, biết điều thì bọn ngươi hãy lui khỏi Yến Tử Cư cho khuất mắt ta.
Thái Ất tôn giả biết thiếu nữ đứng trước mặt mình không phải là người dễ ăn hiếp, cho nên khẽ phất tay ra hiệu.

- Nhị vị sư đệ, chúng ta cùng tiến lên.
Bạch Lãnh Thu bĩu môi:
- Hừ, ba cái lão xú hòa thượng lên đây một lượt càng tốt, cô nương đây khỏi phải tốn công phí sức.
Nàng thét lên một tiếng, vung chưởng đang định đánh xuống.
Lúc này Tô Ngọc Dung đã tới nơi, lạnh lùng bảo:
- Các ngươi định lấy đông hiếp yếu hay sao ?
Chưa dứt câu, thân hình Tô Ngọc Dung đã bay xẹt tới bên cạnh Bạch Lãnh Thu.
Phút chốc hai thiếu nữ đã triển khai một trận quyết đấu với ba lạt ma cao thủ của Thiên Long tự.
Cát đá bay lên tứ tung, chưởng phong cuộn lên ào ào.
Sau ba chiêu, Thái Ất tôn giả đột nhiên đánh ra một thức "Hàng long phục hổ" uy thế cực kỳ dữ dội.
Bạch Lãnh Thu bất giác phải lắc mình tránh ra xa năm thước để tránh bớt luồng chưởng lực ghê gớm của đối phương.
Không ngờ Thái Ất tôn giả dương đông kích tây, xoay người đánh tiếp một chưởng về phía Dương Ngọc Phượng rồi phóng tới trước mặt.
Dương Ngọc Phượng đang cõng Kim Phi Hùng bị trúng độc trên lưng, vừa thấy Thái Ất tôn giả vung chưởng lao tới bất giác la lên:
- Xú hòa thượng !
Rồi nàng vung chưởng đánh vào thân hình cao lớn của lão.
Thái Ất tôn giả cao giọng:
- Đưa Mật Đà Thần Châu cho ta.
Dương Ngọc Phượng tay đẩy ra một chưởng, song do công lực còn quá kém, lại thêm trên lưng đang cõng Kim Phi Hùng, nên lâm vào thế bất lợi vô cùng.
Nhưng nàng cũng liều mạng nghênh tiếp chưởng lực của đối phương.
- Bùng…
Một thanh âm dữ dội vang lên.
Thân hình Dương Ngọc Phượng bị chấn động dội ngược ra sát mé sông, bước chân loạng choạng tựa như sắp té nhào xuống đất.
Bạch Lãnh Thu thấy thế, giận dữ không sao tả xiết, liền triển khai chiêu "Phi hồng xuyên vân", thân hình bay bổng trên không, vọt tới trước, song chưởng quét mạnh một vòng vào chân Thái Ất tôn giả.
Thái Ất tôn giả thấy Dương Ngọc Phượng lảo đảo như muốn ngã té, vội xông tới định bồi thêm một chưởng nữa rồi mới thu hồi Mật Đà Thần Châu.
Cho nên trong lúc đắc ý lão đã quên mất Bạch Lãnh Thu đang ở sau lưng.
Chợt nghe một luồng gió mạnh từ sau lưng ập tới, lẹ vô cùng.
Thái Ất tôn giả thất kinh vội lắc người tránh né, song không còn kịp nữa rồi.
Hai bả vai của lão tựa như bị hơn chục mũi kim chích vào, đau buốt đến tận xương tủy.
May mà lão có công lực cao thâm, nên thân hình khi chúi xuống đất sắp té, lão đã dùng thế "Ngư quá long môn" lộn người một vòng rồi đứng bật dậy gầm lên như sấm:
- Con a đầu hiểm độc kia, dám cả gan đánh lén Phật gia.
Bạch Lãnh Thu lạnh lùng:
- Nếu như còn chưa phục thì ngươi cứ xông lại đây đánh tiếp.
Ngay lúc đó chợt nghe tiếng Tô Ngọc Dung thét lên lanh lảnh:
- Tiếp chiêu…
Một tiếng rú lên chấn động không gian, một trong hai lạt ma còn lại thân hình tựa như con diều đứt dây, dội ngược ra hơn năm trượng, rơi vào đám lau sậy um tùm.
Vị lạt ma còn lại bất ngờ sững người kinh ngạc, chiêu thức phát ra liền bị chậm lại.
Tô Ngọc Dung thấy lộ ra chỗ sơ hở liền vung chưởng nạt lớn:
- Ngươi cũng nên ra đó cho vui.
- Vô lễ.
Ầm…
Một tiếng động tựa như sấm nổ vang lên, Thái Ất tôn giả lao tới nghênh tiếp chưởng lực lợi hại của Tô Ngọc Dung.
Vị lạt ma bị chấn động rơi xuống bãi lau sậy lúc này đã lồm cồm bò dậy, toàn thân dính đầy bùn, trông thập phần thảm bại, mặt hầm hầm tức giận rút trong người ra một thanh nhuyễn cương đao.
Thái Ất tôn giả và một vị lạt ma còn lại cũng đồng thời rút từ nơi thắt lưng ra một thanh cương đao.

Ba lão lạt ma tựa như ba con hổ điên vây quanh, tấn công Tô Ngọc Dung tay không binh khí.
Dương Ngọc Phượng vội rút trường kiếm của mình ném về phía Bạch Lãnh Thu, miệng hét lớn:
- Ngân Thi muội muội tiếp lấy.
Bạch Lãnh Thu tiếp lấy trường kiếm rồi hét vang:
- Dung thơ hãy để tiểu muội cho bọn chúng nếm thử lưỡi kiếm sắc bén này.
Tiếp đó.
Keng keng…
Hai thanh cương đao đã bị trường kiếm đánh văng lên không trung.
Hai tiếng động nhẹ vang lên, cương đao đã rơi xuống sông.
Thái Ất tôn giả thấy vậy biết đã thua chắc chắn rồi.
Lão đánh ra một hư chiêu, đoạn lộn ngược ra xa năm trượng quát lớn:
- Được rồi, hôm nay Phật gia chịu thua, ngày sau ta sẽ gặp lại các ngươi, lúc đó…
Bạch Lãnh Thu lạnh lùng nói:
- Xú hòa thượng, bọn ngươi hãy mau cút khỏi đây.
Nói đoạn nàng búng mình bay vọt tới trước mặt Dương Ngọc Phượng, mặt lộ vẻ không vui, giọng hậm hực:
- Đa tạ ngươi đã cho mượn kiếm.
Dương Ngọc Phượng mỉm cười:
- Ta là Dương Ngọc Phượng ở Vân Sơn.
Bạch Lãnh Thu cất giọng lạnh nhạt đáp:
- Ta đã biết ngươi là Dương Ngọc Phượng, lúc ở Bích Vân thiền tự ta đã gặp qua Dương gia Vân Sơn đại tiểu thư rồi.
Dương Ngọc Phượng cười nói:
- Nàng đùa với ta phải không ?
Bạch Lãnh Thu nói:
- Dương cô nương à, cũng một nam nhân lạ mặt trên lưng như vậy mà không sợ xấu hổ sao? Hãy bỏ người ta xuống đi.
Dương Ngọc Phượng thẹn thùng mỉm cười:
- Đây đâu phải là lần đầu.
Bạch Lãnh Thu ngạc nhiên hỏi lại:
- Ủa, không phải là lần đầu sao ?
Dương Ngọc Phượng gật đầu:
- Lúc ở Xích Phụng Lĩnh ta đã từng cõng chàng đi suốt một ngày hai đêm mà.
Tim Bạch Lãnh Thu như bị một lưỡi đao sắc vô hình đâm xuyên qua.
Nàng nghĩ thầm:
"Như vậy nàng ta đã cùng Kim Phi Hùng như hình với bóng bôn tẩu khắp vùng Đại Giang nam bắc, lại còn cứu tính mệnh chàng nữa. Giữa hai người nhất định đã có cảm tình sâu đậm, cho nên mới gọi ta là Ngân Thi muội muội…"
Nhưng mà nàng cố gắng chịu đựng, không để lộ ý nghĩ đó ra bên ngoài.
Tô Ngọc Dung đứng bên cạnh chợt bảo:
- Thất sư muội nghĩ cái gì đó, trước tiên hãy lo cứu Kim Phi Hùng đi.
Bạch Lãnh Thu vội vàng gật đầu nói với Dương Ngọc Phượng:
- Nghe ba lạt ma nói Mật Đà Thần Châu trong mình ngươi ?
Dương Ngọc Phượng trầm ngâm một lát rồi gật đầu:
- Đúng vậy !
Giọng Bạch Lãnh Thu càng thêm bực bội:
- Dương cô nương à, không ngờ vật kỳ trân thiên hạ lại lọt vào tay ngươi, thật là…
Nàng chợt bỏ lửng câu nói.
Tô Ngọc Dung vội bảo:
- Đừng nói lôi thôi nữa, Mật Đà Thần Châu ở trong tay Dương cô nương là phúc lắm rồi, mau lấy ra cứu trị cho Kim đại hiệp.
Dương Ngọc Phượng liền đáp:
- Chính phải !

Đoạn nàng vội vàng lấy Mật Đà Thần Châu ra, rồi thận trọng nhẹ nhàng cởi áo Kim Phi Hùng, đoạn để áp Mật Đà Thần Châu vào giữa ngực chàng, sau đó từ từ khép ngực áo của chàng lại.
Bạch Lãnh Thu đứng bên cạnh nhìn thấy vậy, trong lòng nàng thêm bực bội. Song lúc này nàng cố nén cơn ghen tức đang tràn ngập, nàng cúi đầu xuống chăm chú nhìn chàng.
Qua một lúc sau, khuôn mặt của Kim Phi Hùng đã thoáng hồng, chàng từ từ mở mắt ra.
Thấy Bạch Lãnh Thu đứng trước mặt đang chăm chú nhìn chàng, Kim Phi Hùng không khỏi vui mừng, liền trở mình định ngồi dậy, miệng kêu lên:
- Muội muội…
Bạch Lãnh Thu liền ấn chàng nằm xuống nói:
- Ca ca chớ có cử động.
Kim Phi Hùng cười khổ:
- Muội muội, ta…
Dương Ngọc Phượng vội nói:
- Chàng trúng phải Bạch Cốt vô hình độc khí của Cửu tử bạch ma.
Kim Phi Hùng như sực tỉnh, la lên thất thanh:
-Đúng vậy! Lục phu nhân và Cửu Phượng còn thêm Cốc Chi Dương nữa.
Dương Ngọc Phượng vội nắm chặt lấy tay chàng:
- Không được động đậy, độc khí vẫn chưa được giải trừ hết đâu.
Bạch Lãnh Thu thấy vậy mắt đỏ hoe như muốn khóc.
Một lát sau thấy Dương Ngọc Phượng vẫn ôm lấy Kim Phi Hùng, nàng âm thầm tức tối, bèn lên tiếng:
- Dương cô nương, ngươi để chàng xuống đất không tốt hơn hay sao ?
Dương Ngọc Phượng thoáng điểm nụ cười đáp:
- Đất này toàn là những ngọn cỏ tứ tung, đầu của chàng cần phải kê cao hơn một chút, Kim muội sợ ta không chịu nổi hả ?
Bạch Lãnh Thu chợt đỏ mặt:
- Không sai, tại ngươi mà ta cảm thấy…
Kim Phi Hùng lúc đó cảm thấy ngượng ngùng, bèn lên tiếng nói:
- Mật Đà Thần Châu quả hiệu nghiệm, ta đã khỏe rồi.
Tô Ngọc Dung biết rõ tính tình Bạch Lãnh Thu, cho nên nàng liếc nhìn Bạch Lãnh Thu thì thầm nói:
- Kim Phi Hùng đã khỏe rồi, chúng ta đi thôi.
Bạch Lãnh Thu không vui:
- Đúng rồi, đã có Dương cô nương lo lắng cho chàng mà.
Kim Phi Hùng vội bảo:
- Muội muội…
Bạch Lãnh Thu lẩm bẩm điều gì trong miệng, hai mắt ứa lệ nhưng sợ Dương Ngọc Phượng nhìn thấy đành phải quay mặt bước đi.
Dương Ngọc Phượng cười nói:
- Kim Phi Hùng à, muội muội của chàng đang giận thì phải.
Kim Phi Hùng không đợi nàng trả lời dứt, toan thi triển khinh công phóng theo.
Giọng chàng nghi hoặc tự hỏi:
- Chẳng lẽ muội muội ta giận ta sao? Mà chuyện gì mới được chứ ?
Dương Ngọc Phượng cười nói:
- Muội muội thấy ca ca không chú ý đến mình thì thường hay làm bộ giận hờn đó mà! Có gì lạ đâu.
Nói rồi hai tay nàng khẽ vạch áo trước ngực chàng nhìn Mật Đà Thần Châu, đoạn nói:
- Thần châu đã trở lại bình thường, hào quang đã tỏa ra, chứng tỏ khí độc đã bị tiêu trừ hết rồi.
Kim Phi Hùng cũng gật đầu:
- Phải rồi, nhưng mà ta cảm thấy hơi mệt một chút.
Dương Ngọc Phượng nói:
- Chàng đã bị trúng độc quá lâu, nhất thời chưa thể hồi phục được như trước đâu.
Kim Phi Hùng liền hỏi:
- Tại hạ trúng độc bao lâu rồi ?
Dương Ngọc Phượng ngửa mặt nhìn trời rồi đáp:
- Khoảng gần hai canh rồi, nhìn xem, trời sáng rồi.

Tiếp đó nàng vội thuật lại chuyện bị lạt ma Thiên Long tự truy đuổi, rồi may mắn gặp được Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung ra tay ác đấu với lạt ma Thiên Long tự, đánh đuổi bọn chúng đi cho Kim Phi Hùng nghe.
Kim Phi Hùng chợt cau mày:
- Sau này chắc sẽ còn nhiều chuyện rắc rối, Thiên Long tự không chịu bỏ qua chuyện này đâu.
Nghĩ tới đây chàng chợt nhớ đến Lăng Nhạn, liền bảo:
- Công phu của Lăng Nhạn đã tăng tiến ra sao rồi ?
Dương Ngọc Phượng bỗng đỏ mặt cúi đầu không đáp.
Kim Phi Hùng biết có chuyện chẳng lành xảy ra, vội hỏi:
- Dương cô nương, Lăng Nhạn gặp chuyện gì rồi ?
Dương Ngọc Phượng buông tiếng thở dài, buồn bã nói:
- Tiểu Nhạn bị… bị Thiên Diện nhân ma bắt cóc rồi.
Kim Phi Hùng thất kinh vội bật người đứng dậy hấp tấp hỏi:
- Bị bắt lúc nào vậy ?
Dương Ngọc Phượng vừa khóc vừa nói:
- Buổi trưa hôm qua lúc chính ngọ, trên bờ sông.
Kim Phi Hùng kinh ngạc:
- Trên bờ sông à? Nàng đem Tiểu Nhạn đi theo sao ?
Dương Ngọc Phượng gật đầu:
- Tiểu Nhạn ở nhà suốt ngày nhớ đến chàng ngày đêm, đòi gặp Kim thúc thúc, do đó ta không còn cách nào hơn, đành phải dẫn Tiểu Nhạn đi tìm chàng.
Kim Phi Hùng lo lắng không yên:
- Bây giờ Tiểu Nhạn bị bắt cóc, chúng ta làm sao mà ăn nói với Cửu chỉ thần y Lăng Đại Bằng ?
Dương Ngọc Phượng cơ hồ như muốn khóc lên thành tiếng:
- Đáng lý ra ta không nên nhảy lên bờ trước. Thật là nhất thời sơ ý mà ân hận quá chừng.
Kim Phi Hùng hỏi:
- Nàng lên bờ trước thì có can hệ gì đến việc đó ?
Dương Ngọc Phượng lại thở dài:
- Lúc đầu ta mới lên thuyền, không hề lưu tâm đến con thuyền của hắn, chớ hắn không phải là người chèo thuyền.
Kim Phi Hùng nói:
- Nàng muốn nói đến Thiên Diện nhân ma ?
Dương Ngọc Phượng đáp:
- Chính vậy, lúc đi đường thì bình an vô sự, ta cũng không phát hiện ra ai là Thiên Diện nhân ma, mãi tới khi đến Kim Lăng, y mới giở trò hóa dạng, nói là thuyền nhỏ không thể cập vào bến lớn, bảo ta phải tới sát bờ rồi nhảy lên.
Kim Phi Hùng vội bảo:
- Như vậy thì cũng đâu có quan hệ gì.
Dương Ngọc Phượng mặt buồn rười rượi, nức nở nói:
- Khi còn cách bờ sông năm trượng, Thiên Diện nhân ma lại nói nước sông hơi cạn, sợ rằng con thuyền của y bị sa lầy, hắn bảo ta phải nhảy lên bờ từng bước một.
Dương Ngọc Phượng dừng lại một chút, đoạn nói tiếp:
- Ta nhảy lên bờ trước dụng ý muốn thám sát chỗ nào có thể đặt chân lên, để cho Lăng Nhạn nhảy theo sau và tránh rơi vào vũng bùn lầy, không ngờ ta vừa nhảy lên, Thiên Diện nhân ma đã nhổ sào đẩy con thuyền nhỏ lướt nhanh ra giữa dòng sông cách xa bờ hơn mười trượng.
Kim Phi Hùng giật mình giậm chân la lên:
- Hỏng rồi !
Dương Ngọc Phượng nước mắt tuôn xuống như mưa, nghẹn ngào nói:
- Thiên Diện nhân ma báo danh hiệu của y cho ta, rồi nói y thích Lăng Nhạn, muốn thu nhận nó làm truyền nhân chứ không có ác ý. Lúc đó ta đành phải đứng đó trợn mắt nhìn theo con thuyền đi xa dần xa dần, không biết làm cách nào hơn, đành nuốt hận đến Kim Lăng tìm chàng. Vừa mới xuất hiện ở Yến Tử Cư đã gặp Thái Ất tôn giả ở Thiên Long tự truy đuổi…
Kim Phi Hùng khẽ cau mày hỏi:
- Thiên Diện nhân ma tọa lạc ở đâu? Chúng ta làm sao đi kiếm hắn ?

Dương Ngọc Phượng liền đáp:
- Không khó đâu. Nhất định hắn đã trở về sào huyệt ở Hoàng Sơn chứ không nơi nào khác.
Kim Phi Hùng thở phào nhẹ nhõm:
- Đã có nơi có chỗ, chẳng lo gì mà không tìm được hắn.
Dương Ngọc Phượng giọng u oán:
- Thiên Diện nhân mà xảo quyệt vô cùng, sợ rằng hắn lại giở trò với Tiểu Nhạn.
Kim Phi Hùng điềm nhiên nói:
- Cho dù hắn có làm gì chăng nữa, nếu gặp được hắn thì hắn có mọc cánh đi nữa cũng không thoát khỏi lưỡi kiếm của Kim mỗ đâu, trời đã sáng rồi, chúng ta hãy đến Nghênh Giang tự để nói chuyện với Cửu Tử Bạch Ma.
Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng đi đến trước cửa Nghênh Giang tự đã thấy Cửu Tử Bạch Ma chắp tay sau lưng đứng trước cửa đại điện, đang lạnh lùng nhìn chàng đi tới.
Phía trong đại điện, sau lưng Cửu Tử Bạch Ma thấy Cốc Chi Dương, Lục phu nhân và Lư Sơn Cửu Phượng bị trói chân trói tay, nằm mềm nhũn dưới đất, Bạch Cốt Cửu Yêu tay lăm lăm binh khí đứng bên cạnh.
Hiển nhiên là phụ tử Cửu Tử Bạch Ma đã biết được chuyện Dương Ngọc Phượng dùng Mật Đà Thần Châu giải độc cho Kim Phi Hùng. Hai người đi đến cách bậc thềm đá không xa, liền dừng lại, chợt nghe Cửu Tử Bạch Ma cất tiếng cười âm trầm quái dị bảo:
- Hắc hắc, ngươi muốn cứu mười một người này phải không ?
Lão đưa tay chỉ vào mười một người đang nằm dưới đất.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:
- Ngươi đã biết rõ rồi mà còn hỏi. Lý lão quái, thức thời thì lập tức thả bọn họ ra, còn nếu không thì chớ trách lưỡi kiếm của Kim mỗ hạ thủ vô tình.
Cửu Tử Bạch Ma không hề nổi giận, trầm giọng nói:
- Nếu như muốn ta thả bọn họ ra thì không khó lắm đâu.
Kim Phi Hùng nạt lớn:
- Đã như vậy sao ngươi không lập tức thả bọn họ ra? Kim mỗ không bức bách ngươi thái quá, nhưng mà… Hừ…
Cửu Tử Bạch Ma mỉm cười nham hiểm từ từ lên tiếng:
- Hừ, đâu có dễ dàng như vậy được, phải có điều kiện trao đổi chứ.
Kim Phi Hùng bực bội:
- Điều kiện gì ?
Cửu Tử Bạch Ma cực kỳ gian xảo, cười hí hí đáp:
- Trừ phi ngươi đem Mật Đà Thần Châu ra trao đổi, bằng không…
Kim Phi Hùng nghe vậy bất giác hừ lạnh:
- Ngươi nằm mộng cũng không có được điều đó đâu.
Cửu Tử Bạch Ma không chút bực tức, chỉ cười hề hề:
- Lão phu không có nằm mộng đâu, ngươi hãy nghĩ kỹ lại đi. Mật Đà Thần Châu hay là mười một người cần thiết hơn. Nếu như ngươi còn tiếc Mật Đà Thần Châu thì lão phu lập tức sẽ cho bọn kia về nơi âm phủ.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi chuyên môn dùng độc hại người thì Mật Đà Thần Châu đâu có ích lợi gì cho ngươi.
Cửu Tử Bạch Ma nói:
- Bạch cốt vô hình độc khí của ta, ngoài thần châu ra thì không có ai có thể giải trừ nổi, nó là khắc tinh của ta.
Kim Phi Hùng chợt hiểu:
- Ngươi muốn cho người trong thiên hạ không có ai có thể giải trừ được Bạch cốt vô hình độc khí của ngươi sao ?
Cửu Tử Bạch Ma gật đầu:
- Đúng lắm, giả như không có Mật Đà Thần Châu thì ngươi đã mất mạng từ lâu rồi, làm sao có thể lại đây uy hiếp lão phu được ?
Kim Phi Hùng đứng do dự hồi lâu không quyết định được.
Cửu Tử Bạch Ma chồm người tới, lên tiếng hối thúc:
- Đại trượng phu phải sảng khoái một chút, đừng có làm vậy.

Kim Phi Hùng nộ khí quát:
- Hừ, cái đồ độc vật ranh ma xảo quyệt như ngươi mà cũng đòi làm đại trượng phu hả ?
Cửu Tử Bạch Ma lên tiếng:
- Lão phu trao đổi công bằng mà.
Kim Phi Hùng nhếch mép bảo:
- Nếu như nói là trao đổi công bằng thì ngươi phải giao đấu với ta, giả như ngươi có thể thắng được ta một chiêu thì ta sẽ đưa Mật Đà Thần Châu cho ngươi ngay tức khắc.
Cửu Tử Bạch Ma ngửa mặt cười lên một tràng:
- Cái đó thì chưa chắc, nhưng mà như vầy không phải là hay hơn sao.
Kim Phi Hùng nghĩ thầm:
"Ngoài việc đưa Mật Đà Thần Châu cho y, xem ra thì chẳng còn cách nào hay hơn nữa, nhưng mà chỉ có Mật Đà Thần Châu mới có thể giải trừ Bạch cốt vô hình độc khí của y mà thôi, vạn nhất y đoạt lấy xong Mật Đà Thần Châu rồi lại phóng độc khí ra, e rằng…"
Nghĩ đến đây chàng liền bảo Cửu Tử Bạch Ma:
- Nếu ta giao thần châu ra thì ngươi thả bọn họ ra không ?
Cửu Tử Bạch Ma vui mừng đáp:
- Lão phu từ trước đến nay chưa bao giờ nói hai lời.
Kim Phi Hùng ôn tồn nói:
- Được rồi, tại hạ quyết định dùng Mật Đà Thần Châu để đổi lấy tính mạng của mười một người này.
Cửu Tử Bạch Ma vui sướng như điên, mỉm cười nói:
- Vậy thì ngươi hãy để Mật Đà Thần Châu xuống đất rồi lùi ra xa hơn năm trượng.
Kim Phi Hùng ngạc nhiên:
- Tại sao phải như vậy ?
Cửu Tử Bạch Ma lạnh lùng không đáp, chỉ nói:
- Đợi lão phu nhặt xong thần châu sẽ lập tức cởi trói thả người để tránh xảy ra nghi ngờ.
Kim Phi Hùng nói:
- Ngươi không thả bọn họ ra thì sao ?
Cửu Tử Bạch Ma chỉ tay lên trời thề độc:
- Thì ta sẽ chết không toàn thây.
Kim Phi Hùng gật gù:
- Được lắm, Kim mỗ tin lời ngươi.
Nói rồi chàng lấy Mật Đà Thần Châu ra, thận trọng để xuống dưới đất.
Sau đó chàng cùng Dương Ngọc Phượng lui ra xa hơn ba trượng, đoạn lên tiếng nói:
- Lý Tâm, ngươi có thể đến lấy được rồi đó.
Cửu Tử Bạch Ma cười lạnh lùng:
- Với công lực của ngươi, ba trượng thì chẳng khác nào một thước, quá gần, ngươi hãy lui ra thêm hai trượng nữa, lão phu mới an tâm.
Kim Phi Hùng vừa buồn cười vừa bực mình, chàng hét lớn:
- Chẳng ngờ lão ma đầu như ngươi lại quá nhát gan, hừ… ta cũng chiều theo ý lão vậy.
Nói xong, chàng lại cùng với Dương Ngọc Phượng lui ra thêm hai trượng nữa.
Dương Ngọc Phượng hạ giọng nói:
- Cái lão ma này e rằng lại bày trò lừa gạt chúng ta ?
Kim Phi Hùng thì thầm đáp:
- Có lẽ vậy, chúng ta nên chú ý cử động của y.
Lúc này Cửu Tử Bạch Ma đã từ từ bước xuống bậc thềm trước cửa Nghênh Giang tự, đi về phía Mật Đà Thần Châu đang để dưới đất.
Lão vừa đi vừa liếc nhìn Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng bật cười ha hả:
- Yên tâm đi, tại hạ có tín nghĩa mà, chỉ sợ ngươi bày trò lừa gạt mà thôi.
Cửu Tử Bạch Ma liền hỏi:
- Lão phu cũng không phải là kẻ vô danh tiểu tốt, chẳng lẽ lại bội tín với kẻ tiểu bối như ngươi để cho thiên hạ võ lâm chê cười ư ?
Vừa nói lão vừa xẹt tới thò tay chụp lấy Mật Đà Thần Châu.
Kim Phi Hùng thấy vậy cũng phóng tới phía trước lớn tiếng nói:

- Bây giờ thả bọn họ ra được chưa hả lão ma đầu kia ?
Cửu Tử Bạch Ma mỉm cười ác độc, liền lui vào trong đại điện cao giọng hô lớn:
- Thả bọn chúng ra.
Quả nhiên Bạch Cốt Cửu Yêu vội dùng dao cắt dây trói cho Cốc Chi Dương và mẫu tử Cửu Phượng.
Điều kỳ quái là Cốc Chi Dương và mười người kia tuy đã được cởi trói, song vẫn nằm bất động như cũ.
Dương Ngọc Phượng thấy vậy vội la lớn:
- Hỏng rồi, bọn họ vẫn bị trúng độc.
Lúc này Cửu Tử Bạch Ma đã khoát tay ra hiệu cho Bạch Cốt Cửu Yêu:
- Hài tử, chúng ta đi thôi !
Kim Phi Hùng hết sức giận dữ, bay người tới quát lớn:
- Khoan đã !
Cửu Tử Bạch Ma điểm nụ cười lạnh lùng:
- Còn có chuyện gì nữa ?
Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào đám người đang nằm bất động trong đại điện:
- Còn bọn họ thì sao ?
Cửu Tử Bạch Ma trợn mắt:
- Chẳng phải ta đã thả bọn chúng rồi sao ?
Kim Phi Hùng nộ khí, giận dữ không thốt nên lời:
- Nhưng mà bọn họ… bọn họ…
Dương Ngọc Phượng vội cướp lời:
- Bọn họ rõ ràng bị các ngươi hạ độc.
Cửu Tử Bạch Ma nói:
- Ồ, điều này đâu có gì lạ, độc khí của bản môn phóng ra là bọn họ đành phải thúc thủ đưa tay chịu trói mà thôi.
Dương Ngọc Phượng hét vang:
- Bây giờ ngươi phải giải độc cho họ.
Cửu Tử Bạch Ma lắc đầu:
- Bọn ngươi dựa vào cái gì mà bắt lão phu giải độc ?
Kim Phi Hùng nói:
- Lúc nãy ta đã giao ước với ngươi mà.
Cửu Tử Bạch Ma biến sắc:
- Giao ước gì hả tiểu tử ngông cuồng kia.
Kim Phi Hùng nghiến răng nạt nộ:
- Ta dùng Mật Đà Thần Châu để đổi lấy mạng sống của mười một người này.
Cửu Tử Bạch Ma thản nhiên đáp:
- Đúng thế, bọn chúng đều vẫn còn đó hết mà, tại sao ngươi trách ta ?
Kim Phi Hùng bực tức quát vang:
- Nhưng mà bọn họ bị trúng độc.
Cửu Tử Bạch Ma gật đầu thừa nhận:
- Đúng, bọn chúng đã bị trúng phải Bạch cốt vô hình độc khí của bản môn.
Kim Phi Hùng cao giọng nạt nộ:
- Vậy thì để lại giải dược ở đây.
Cửu Tử Bạch Ma hỏi lại:
- Tại sao vậy ?
Kim Phi Hùng trầm giọng:
- Ta dùng Mật Đà Thần Châu để đổi lấy người chứ đâu có phải là mười một kẻ bị trúng độc.
Cửu Tử Bạch Ma đắc ý cười đáp:
- Lúc bản môn chủ giao ước với ngươi, rất tiếc là không hề nói tới việc trúng độc hay không trúng độc, càng không bàn đến chuyện phải đưa giải dược. Hắc hắc…
Nói xong y vòng tay cười hề hề nói:
- Kim đại hiệp à, lần sau chúng ta gặp lại, lão phu đi đây.
Kim Phi Hùng nổi giận:
- Đứng lại !
Cửu Tử Bạch Ma cố làm ra vẻ ngơ ngác hỏi:

- Kim đại hiệp còn có điều chi chỉ bảo ?
Kim Phi Hùng nổi giận lôi đình hét lớn:
- Còn mười một người trúng độc thì làm sao ngươi có thể đi được ?
Cửu Tử Bạch Ma gằn giọng:
- Vậy thì ngươi muốn lão phu làm thế nào ?
Kim Phi Hùng lạnh lùng cất tiếng:
- Ta muốn bọn ngươi phải ở lại đây.
Cửu Tử Bạch Ma thoáng kinh ngạc:
- Chẳng lẽ ngươi lại không sợ độc khí của Bạch Cốt môn, hay là ngươi còn muốn nếm mùi dễ chịu của nó một lần nữa.
Kim Phi Hùng đâu còn chịu đựng được nữa, chàng giận dữ gầm lên:
- Lão ma đầu, xem thử lưỡi kiếm ta có chịu cho ngươi rời khỏi nơi đây không ?
Chàng xoay ngược cổ tay, vung kiếm lao tới, khí thế cực kỳ hùng mãnh.
Cửu Tử Bạch Ma thất kinh, vội thối lui ra sau một trượng rồi đánh ra liên tiếp ba chiêu:
- Ngươi cũng tiếp chưởng của lão phu xem thử.
Hai luồng khói trắng lập tức phát ra ào ạt, lan tỏa ngay giữa mặt Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng cười nhạt:
- Ngươi thiệt là có mắt không tròng.
Nói đoạn chàng vũ lộng đoạn kiếm xông vào giữa đám khói.
Bạch Cốt độc khí tựa như không có tỏa bay ra.
Cửu Tử Bạch Ma cho rằng trong người chàng không có Mật Đà Thần Châu thì không thể nào chịu nổi, nào ngờ Bạch cốt vô hình độc khí phát ra mà Kim Phi Hùng vẫn không bị hề hấn gì.
Do vậy khi thấy độc khí đã vô hiệu đối với Kim Phi Hùng, lão cực kỳ kinh ngạc không khỏi giật mình đứng chết lặng hồi lâu.
Lúc này chợt nghe tiếng Kim Phi Hùng vọng tới:
- Ha ha… lão ma đầu kia, ngươi bị mắc lừa rồi. Mật Đà Thần Châu trong tay ngươi là đồ giả đó.
Cửu Tử Bạch Ma thầm la lên một tiếng kinh hoảng:
- Úy da! Hỏng rồi.
Lão lăn mình dưới đất mấy vòng, đoạn bật người lui ra xa mấy trượng để tránh khỏi sát chiêu của Kim Phi Hùng, tinh thần hoảng loạn, mặt tái nhợt tựa như vừa chết, hai mắt thất thần.
Dương Ngọc Phượng bật cười chế nhạo:
- Hí hí… lão ma đầu bây giờ mới chịu hiện nguyên hình, lại còn sử dụng tuyệt chiêu nữa chứ. Nè, bộ không sợ mất mặt trước đám con của ngươi sao? Hí hí…
Cửu Tử Bạch Ma vươn người đứng dậy, giận tím mặt, lắp bắp không thốt nên lời.
Bạch Cốt Cửu Yêu thấy phụ thân mình bị một thiếu nữ đùa cợt chọc tức, bất giác nổi giận vung binh khí, hét lên một tiếng, lao tới vây quanh Dương Ngọc Phượng, mặt đằng đằng sát khí:
- Tiện tỳ hỗn láo, muốn chết sao ?
Dương Ngọc Phượng cười đáp:
- Kể ra bọn ngươi cũng to gan đó chứ.
Nói rồi nàng rút trường kiếm phóng ra nghênh chiến với Bạch Cốt Cửu Yêu.
Kim Phi Hùng thấy vậy vội hét lớn:
- Dương cô nương chớ có sát hại bọn chúng.
Tiếng hét còn vang vọng chưa dứt đã thấy chàng nhanh lẹ bay vọt vào giữa vòng vây, khẽ gạt nhẹ trường kiếm của Dương Ngọc Phượng, song chỉ vươn ra lẹ như điện, thi triển "Quỷ ảnh thiên biến thân pháp" điểm vào chín đại huyệt của Bạch Cốt Cửu Yêu.
Chỉ nghe…
- Véo véo…
- Ối…
Tiếng la kinh ngạc vang lên, Bạch Cốt Cửu Yêu tựa như bị phép định thân, tên nào cũng há miệng, trợn mắt đứng yên như tượng gỗ, dường như bất ngờ bị điểm vào đại huyệt, mặt vẫn còn lộ vẻ ngạc nhiên không hiểu tại sao.
Cửu Tử Bạch Ma kinh hoàng thất sắc, lao nhanh tới trước, miệng quát to:
- Gã họ Kim kia, ngươi đã dùng thủ pháp ác độc gì để hại bọn chúng ?
Kim Phi Hùng bật cười ha hả:

- Lý Tâm, ngươi muốn học ư ?
Cửu Tử Bạch Ma đỏ mặt:
- Tà môn ngoại đạo, lão phu không thèm học.
Kim Phi Hùng nhíu mày rồi bảo, giọng lạnh như băng:
- Hừ, tà môn ngoại đạo, ngươi nói như vậy há không sợ võ lâm thiên hạ chê cười hay sao ?
Cửu Tử Bạch Ma bực tức:
- Ngươi định chế nhạo lão phu sao ?
Kim Phi Hùng lớn tiếng cười nói:
- Lý Tâm, hôm nay Kim mỗ dạy cho ngươi một chiêu để cho ngươi mở rộng kiến thức, khỏi phải hổ thẹn với đồng đạo võ lâm.
Cửu Tử Bạch Ma ngẩn người ngạc nhiên:
- Ngươi nói vậy là có dụng ý gì ?
Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào Bạch Cốt Cửu Yêu đang đứng như pho tượng, nói:
- Ngươi có nghe ai nói đến "Thuần dương ma chỉ" không ?
Cửu Tử Bạch Ma chợt rùng mình ớn lạnh, miệng lắp bắp:
- Cái gì… Thuần dương ma chỉ… phải chăng là một trong các tuyệt học võ công của vũ thư danh tiếng đệ nhất võ lâm.
Kim Phi Hùng mỉm cười:
- Coi như ngươi cũng có kiến thức đó.
Giọng Cửu Tử Bạch Ma càng thêm kinh hãi:
- Thuần dương ma chỉ nếu không giải huyệt tức thời sẽ mất mạng.
Kim Phi Hùng cười đáp:
- Đúng vậy, chín cái mạng của đám con ngươi chỉ cần sau một giờ đồng hồ sẽ không còn là yêu nữa mà là… Bạch quỷ.
Cửu Tử Bạch Ma nghiến răng:
- Làm sao giải cứu được, ngươi…
Kim Phi Hùng thản nhiên:
- Chỉ cần mi giao Lục phu nhân, Lư Sơn Cửu Phượng cùng với Cốc Chi Dương thì ta sẽ cứu mạng chín đứa tiểu yêu này.
Cửu Tử Bạch Ma hơi do dự nói:
- "Thuần dương ma chỉ" không có thể cứu nổi.
Dương Ngọc Phượng chợt nói xen vào:
- Lão điên, đã thi triển được thì phải giải cứu được chứ !
Cửu Tử Bạch Ma vội nói:
- Như vậy thì ta thả mẫu tử Lục phu nhân ra.
Dương Ngọc Phượng hét vang:
- Cốc Chi Dương nữa.
Cửu Tử Bạch Ma hấp tấp đáp:
- Đương nhiên, đương nhiên, lão phu còn phải đưa cho bọn họ mỗi người một viên giải dược để tiêu trừ độc khí cơ mà.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:
- Điều đó không cần.
Cửu Tử Bạch Ma chợt đỏ mặt phóng người vào trong đại điện của Nghênh Giang tự lớn tiếng quát:
- Mẫu tử họ Lục và Cốc Chi Dương ở đây, xin mời…
Không đợi y nói xong, Kim Phi Hùng đã cao giọng:
- Lý Tâm hãy xem ta giải huyệt.
Nói đoạn chàng thi triển "Quỷ ảnh thiên biến thân pháp", song chỉ điểm vào chỗ giữa đôi lông mày của Bạch Cốt Cửu Yêu lẹ tựa như chấm sao xẹt.
Bạch Cốt Cửu Yêu tựa như người vừa tỉnh mộng, ai nấy ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, không hiểu việc gì đã xảy ra.
Song chỉ một lát sau, chín tên tiểu yêu cúi xuống nhặt binh khí rồi lao tới vây quanh Dương Ngọc Phượng và Kim Phi Hùng.
Cửu Tử Bạch Ma vội quát lớn:
- Dừng tay !

Đoạn quay lại nói với hai người:
- Hôm nay lão phu nhận thua, hài nhi, chúng ta đi.
- Khoan đã !
Dương Ngọc Phượng la lên một tiếng, vung trường kiếm cản đường phụ tử Cửu Tử Bạch Ma.
Lão thất kinh vội hỏi:
- Các ngươi còn muốn thế nào ?
Dương Ngọc Phượng lạnh lùng:
- Đợi Lục phu nhân tỉnh lại, ngươi đi cũng còn chưa muộn mà.
Kim Phi Hùng cũng lên tiếng bảo y:
- Nếu như có ai trong bọn họ bị thiệt hại gì thì ta sẽ bắt mười phụ tử ngươi phải thường mạng cho họ.
Nói rồi chàng lấy viên Mật Đà Thần Châu thật từ trong người ra, đoạn bảo Dương Ngọc Phượng:
- Dương cô nương, tại hạ ở đây canh chừng bọn chúng, cô nương hãy dùng Mật Đà Thần Châu này giải trừ độc khí cho họ.
- Được.
Dương Ngọc Phượng ứng tiếng, cầm lấy Mật Đà Thần Châu, đầu tiên đến trước mặt Lục phu nhân bỏ Mật Đà Thần Châu vào trong miệng bà.
Thoáng chốc sắc mặt Lục phu nhân đang trắng nhợt, dần dần chuyển sang màu vàng rồi ửng hồng.
Lát sau bà từ từ mở mắt ra, miệng nói lẩm bẩm:
- Ta… ta…
Dương Ngọc Phượng lấy Mật Đà Thần Châu trong miệng Lục phu nhân ra rồi bảo:
- Phu nhân đã trúng phải Bạch cốt vô hình độc khí.
Bà vội chộp lấy thanh kim kiếm nằm trên đất, chồm dậy, giận dữ quát lớn:
- Cửu Tử Bạch Ma, ngươi thật là tàn độc.
Kim Phi Hùng vội khuyên:
- Phu nhân hãy cứu các vị tiểu thư tỉnh dậy đã.
Lục phu nhân nghe vậy liền không còn gây sự với Cửu Tử Bạch Ma nữa, mà nhanh chóng giúp Dương Ngọc Phượng cứu Lư Sơn Cửu Phượng ngồi dậy, đoạn dùng thần châu giải trừ độc khí.
Thời gian chừng một tuần trà trôi qua.
Lư Sơn Cửu Phượng từ từ tỉnh dậy.
Sau cùng mọi người cùng vây lại giải huyệt Cốc Chi Dương.
Cốc Chi Dương vừa tỉnh lại đã bật dậy, chụp nhanh thanh trường kiếm, mặt cực kỳ phẫn nộ, lớn tiếng hỏi:
- Dương cô nương, Cửu Tử Bạch Ma đâu rồi ?
Dương Ngọc Phượng chỉ ra phía ngoài đại điện:
- Hắn đang đứng bên ngoài để mà trốn thoát khỏi nơi đây đó.
Cốc Chi Dương thét lớn:
- Hắn liệu có trốn thoát được không.
Nói xong Cốc Chi Dương bay xẹt ra bên ngoài đại điện, trường kiếm trong tay hóa thành một đạo ngân quang, thân hình chàng lướt tới trước mặt Bạch Cốt Cửu Yêu quát vang giận dữ:
- Tiểu yêu đạo, hãy nạp mạng.
Bạch Cốt Cửu Yêu không hề phòng bị vì thân pháp của Cốc Chi Dương cực kỳ nhanh lẹ đến mức bọn chúng không sao tưởng nổi.
Những tiếng gào rú thảm thiết vang lên nghe vô cùng ghê rợn. Bốn thân hình đồng loạt ngã nhào xuống đất, máu tươi tuôn ra xối xả, chết lập tức.
Cốc Chi Dương vung kiếm đánh ra một chiêu chém gục bốn người, song vẫn chưa hả giận, kiếm ảnh lại chớp lên lần nữa, kiếm và người hợp lại làm một, khó mà phân biệt được. Những tiếng rú thê thảm lại vọng đến, năm tên tiểu yêu còn lại ngã gục trong vũng máu. Năm chiếc đầu lăn lông lốc ra xa, mùi máu tanh xông lên nồng nặc.
Kim Phi Hùng thấy vậy vung kiếm xông tới định ngăn Cốc Chi Dương lại.
Cốc Chi Dương không đợi chàng kịp xuất thủ đã lao tới hét vang như sấm:
- Lão tặc mau nạp mạng !
Người lẫn kiếm đã nhập lại hóa làm một, đạo hàn quang kiếm khí tỏa ra lạnh ghê người, từ trên không trung chém thẳng xuống lẹ hơn luồng điện xẹt.

Đáng thương cho Cửu Tử Bạch Ma, một đời làm ác chuyên dùng độc khí hại người, nay không kịp vận dụng độc công, vừa mới định xuất chiêu nghênh tiếp đã bị lưỡi kiếm của Cốc Chi Dương đâm lún gần nửa ngay giữa ngực.
Lão trợn mắt nhìn Cốc Chi Dương, máu từ giữa ngực phun ra xối xả, miệng lắp bắp như hấp hối, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc:
- Cốc… Chi… Dương, ta… ta đã tha các ngươi rồi… mà… mà…
Cốc Chi Dương rút thanh trường kiếm ra khỏi ngực Cửu Tử Bạch Ma, thân hình lão lập tức đổ vật xuống đất tắt thở.
Chàng lộn người búng mình đến trước mặt Kim Phi Hùng, cúi đầu buông thả hai tay xuống, miệng lúng búng nói:
- Cái đồ độc hại này làm sao có thể để cho sống sót được.
Lục phu nhân cũng bước đến nói:
- Cốc thiếu chủ nói đúng đó, ta căm hận lão đến mức muốn ăn tươi, uống máu thì mới hả được cơn giận.
Kim Phi Hùng đành nhăn mặt cười nói:
- Thôi được, coi như mạng số của y đến đó là tuyệt.
Nói rồi chàng trầm ngâm giây lát, quay sang bảo Cốc Chi Dương:
- Chi Dương, chúng ta trở về Kim Lăng thôi.
Cốc Chi Dương hạ giọng hỏi nhỏ:
- Cốc chủ…
Kim Phi Hùng liền đưa mắt ra hiệu cho Cốc Chi Dương đừng nói nữa, rồi dùng truyền âm nhập mật bảo:
- Miễn xưng hô cốc chủ ở đây, ngươi đừng gây sự chú ý cho giang hồ, sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối không cần thiết, sau này sẽ nói chuyện sau.
Nói xong chàng lại dùng ngôn ngữ bình thường nói:
- Nếu như ta đoán không lầm, trong thành Kim Lăng tất sẽ xảy ra không ít chuyện cần phải động đến binh khí, mong Cốc huynh về Kim Lăng trước để thăm dò tình hình xem sao.
Cốc Chi Dương vội đáp:
- Tuân mệnh.
Nói rồi chàng vòng tay thi lễ, sau đó lẹ làng triển khai thuật khinh công thượng thặng lướt đi như bay ra khỏi Nghênh Giang tự, phóng thẳng về phía thành Kim Lăng.
Kim Phi Hùng mỉm cười nói với Lục phu nhân:
- Tại hạ có điều này không biết có nên nói thật ra với phu nhân không ?
Lục phu nhân vội đáp:
- Có điều gì, Kim đại hiệp cứ chỉ giáo.
Kim Phi Hùng nói:
- Võ lâm đồng đạo với nhau không nên khách khí, chẳng rõ phu nhân có biết cách Kim Lăng không xa có một nơi tên là Trường Xuân cốc.
Lục phu nhân cười nói:
- Từ thuở ấu thơ, ta theo tiên phụ bôn ba khắp chốn giang hồ, ta còn nhớ đó là một hoang cốc mà.
Kim Phi Hùng mỉm cười:
- Bây giờ nơi đó đã không còn là một hoang cốc nữa rồi.
Lục phu nhân cũng thoáng điểm nụ cười:
- Biển dâu biến đổi, mọi việc không còn như xưa.
Kim Phi Hùng lên tiếng:
- Nơi đó biến đổi rất nhiều, cảnh đẹp tựa như bồng lai tiên cảnh nơi trần gian, nếu như phu nhân có trở lại chốn xưa chắc sẽ không khỏi kinh ngạc.
Lục phu nhân nghi hoặc:
- Trở lại chốn xưa, chẳng lẽ thiếu hiệp có điều chi sai khiến ?
Kim Phi Hùng thật thà nói:
- Tại hạ thật không dám sai khiến, nhưng chỉ vì võ lâm hiện thời nguy hiểm khó lường, thành Kim Lăng tựa như một hỏa diệm sơn đang sôi sục, không biết sẽ nổ tung phun lửa lúc nào.
Lục phu nhân gật đầu:
- Ta cũng đang có linh cảm như vậy.
Kim Phi Hùng chợt nói tiếp:
- Trường Xuân cốc có một dị nhân.

- Dị nhân à ?
Lục phu nhân và Dương Ngọc Phượng hình như đồng loạt kêu lên.
Kim Phi Hùng gật đầu:
- Đúng vậy, hơn nữa dị nhân này lại là nữ nhân.
Dương Ngọc Phượng trố mắt ngạc nhiên nhìn chàng, khóe miệng thoáng nở nụ cười, vẻ mặt nôn nóng muốn nghe tiếp.
Lục phu nhân nghiêng đầu nghĩ ngợi:
- Vị dị nhân này nếu như xuất hiện cùng thời với tiên mẫu Cửu Phượng lệnh chủ, tất nhiên là Trường Xuân đảo chủ.
Kim Phi Hùng gật đầu lớn tiếng nói:
- Đúng vậy, chính là vị tiền bối đó.
Dương Ngọc Phượng phấn chấn tinh thần, vui mừng nói:
- Nếu như đúng là bà thì quả thật đó chính là một dị nhân trên giang hồ, tôn sư đáng kính của võ lâm trong suốt năm chục năm nay.
Lục phu nhân nghi ngờ hỏi lại:
- Trường Xuân đảo chủ cư ngụ tại Trường Xuân đảo đã lâu, gần ba mươi năm nay bặt vô âm tín, tại sao lại có thể đến Trường Xuân cốc ?
Kim Phi Hùng đáp:
- Điểm này thì tại hạ không sao hiểu nổi, nhưng mà chính mắt tại hạ đã gặp người tại Trường Xuân cốc.
Dương Ngọc Phượng trợn mắt:
- Chàng đã gặp Trường Xuân đảo chủ ?
Kim Phi Hùng liền đáp:
- Chẳng lẽ cô nương cho rằng tại hạ nói quá lời ?
Dương Ngọc Phượng vội nói:
- Không phải ta không tin chàng, nhưng mà…
Kim Phi Hùng cười khổ:
- Cô nương có gì cứ nói thẳng ra, Lục phu nhân đâu phải ngoại nhân, cô nương chớ ngại.
Dương Ngọc Phượng ngập ngừng nói:
- Chỉ bởi vì… bởi vì công phu của chàng và Trường Xuân đảo… e rằng… như lửa với nước… không thể dung hợp, cho nên… cho nên ta mới cảm thấy kỳ quái.
Lục phu nhân cũng cười bảo:
- Dương cô nương nói đúng đó, theo như ta thấy thân pháp và võ công tuyệt thế của Kim đại hiệp dường như xuất phát từ Thái Dương cốc mà giang hồ truyền ngôn thì phải.
Kim Phi Hùng nghe vậy cũng bật cười nói:
- Nhị vị đoán quả không sai, tại hạ cũng không giấu chi hai vị, võ công của ta chính là công phu của Thái Dương cốc.
Dương Ngọc Phượng và Lục phu nhân chợt đưa mắt nhìn nhau rồi bật cười thích thú.
Kim Phi Hùng thấy hai người đưa mắt nhìn nhau cười lớn, chàng chợt hiểu ra mọi sự, bèn nói:
- Ồ, các vị nói là Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo như lửa với nước, võ công không thể nào dung hòa, ý muốn ám chỉ một rừng không thể có hai cọp chứ gì ?
Dương Ngọc Phượng gật gù:
- Ta không thể nói là không, nhưng mà quả thật ta không hiểu về sự tình năm xưa có điều chi uẩn khúc.
Lục phu nhân vội nói tiếp:
- Theo như gia mẫu nói thì đúng thực là như Kim đại hiệp nói đó, Dương cô nương à.
Dương Ngọc Phượng tiếp tục:
- Cho nên chàng đến tương kiến Trường Xuân đảo chủ nhất định hai bên sẽ xảy ra tranh chấp.
Kim Phi Hùng cười lớn tiếng:
- Nhị vị đều nói đúng cả.
Lục phu nhân vội hỏi:
- Gặp nhau để tranh cao thấp hay sao ?
Dương Ngọc Phượng cũng dồn dập hỏi:
- Chàng định chinh phục Trường Xuân đảo chủ ?
Kim Phi Hùng lắc đầu quầy quậy đáp:
- Đâu có, công lực của Trường Xuân đảo chủ cực kỳ cao thâm, vả lại người là bậc tiền bối của tại hạ.

Dương Ngọc Phượng lẩm bẩm:
- Vậy thì chàng chịu thua ?
Kim Phi Hùng liền đáp:
- Không có.
Dương Ngọc Phượng bĩu môi giận dỗi:
- Kết cục ra sao? Chàng nói mau lên chứ! Cứ để người ta đoán mò không hà.
Kim Phi Hùng mỉm cười đáp:
- May mà tại hạ gặp Trường Xuân đảo chủ, tính tình lại hợp ý. Hơn nữa muội muội Kim Ngân Thi lại là môn hạ của người, cho nên mọi việc đều như ý.
Ngừng lại một chút, giọng Kim Phi Hùng bỗng trở nên nghiêm nghị:
- Tại hạ muốn Lục phu nhân và chín vị tiểu thơ đến Trường Xuân cốc ở tạm một thời gian.
Lục phu nhân chợt do dự nói với chàng:
- Ta sợ rằng Trường Xuân đảo là một môn một phái, lại là Thái Sơn bắc đẩu của võ lâm, danh vọng cực cao, không muốn dung nạp mẫu tử bọn ta.
Kim Phi Hùng vội nói:
- Kính xin phu nhân an tâm, người giang hồ truyền ngôn Trường Xuân đảo hết sức ngang ngược. Lại nói Thái Dương cốc tàn khốc, lạnh lùng vô nhân tính. Kỳ thực đều chỉ là lời truyền miệng vô căn cứ, sai sự thật, tuyệt đối không nên tin những điều đó.
Dương Ngọc Phượng nói:
- Giang hồ truyền ngôn, mỗi người nói khác.
Kim Phi Hùng bảo Lục phu nhân:
- Tại hạ đã đến Trường Xuân cốc nên cũng hiểu được một phần.
Lục phu nhân liền gật đầu:
- Nếu như vậy, ta sẽ đi đến đó một chuyến.
Kim Phi Hùng nói tiếp:
- Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo có sự hiểu lầm, đó là điều có thực. Lần trước tại ha đến tương kiến đảo chủ, tuy đã được lượng giải, nhưng có những điều tế nhị tại hạ không sao nói hết được.
Lục phu nhân cười nói:
- Đại hiệp muốn ta làm người trung gian hòa giải.
Kim Phi Hùng cũng cười đáp:
- Tuy không đến nỗi hệ trọng lớn lao như vậy, nhưng phu nhân và đảo chủ đều là nữ nhân, tự nhiên mọi chuyện sẽ hay hơn tại hạ rất nhiều.
Lục phu nhân không hề chậm trễ, vội nói ngay:
- Chuyện như vậy thì ta sẽ tình nguyện đi một chuyến thử coi.
Kim Phi Hùng vui mừng nói:
- Phu nhân đi chuyến này thật là đại phúc cho võ lâm.
Nói xong chàng rút Tu La đoạn kiếm khỏi bao đưa cho Lục phu nhân, sau đó nói tiếp:
- Chuyến này tại hạ nhờ phu nhân đi Trường Xuân cốc, thay tại hạ đến gặp Trường Xuân đảo chủ.
Lục phu nhân tiếp nhận đoạn kiếm rồi gật đầu nói:
- Ta sẽ cố gắng không phụ lòng tin của Kim đại hiệp, giờ xin cáo từ.
Kim Phi Hùng đưa mẫu tử Lục phu nhân ra đến con đường cái quan trước cổng Nghênh Giang tự, đoạn quay vào nói với Dương Ngọc Phượng:
- Dương cô nương à, chúng ta đi kiếm Thiên Diện nhân ma để đem Lăng Nhạn trở về, sau đó sẽ trở lại Kim Lăng.
Dương Ngọc Phượng bất giác mỉm cười gượng gạo, mặt đỏ bừng:
- Cô nương, cô nương… lẽ nào chàng không thể kêu ta bằng Ngọc Phượng được sao ?
Kim Phi Hùng cũng đỏ mặt:
- Đâu có gì khác biệt? Trời sắp sáng quá rồi.
Hai người triển khai khinh công vọt lẹ ra khỏi Nghênh Giang tự nhằm hướng Hoàng Sơn phóng tới.

Hồi 28

Kế Hiểm Mưu Thâm

Non xanh nước biếc, những tảng đá quái dị cứ lẫn vào nhau tạo thành bức tranh lạ lùng.
Những đám mây lang thang cùng với làn sương mờ phủ.
Ánh trăng mờ nhạt, sao khuya thưa dần.
Lúc này trời đã vào cuối canh hai, sắp sửa chuyển sang canh ba.
Trong rừng thông rậm rạp tựa như không có kẽ hở, chợt có hai cái bóng lao vút như tên bắn, lẹ tợ sao sa điện xẹt ở phía trên đỉnh núi.
Dương Ngọc Phượng đưa mắt nhìn về phía đốm sáng lấp lánh nơi dãy núi xa, rồi hạ giọng nói:
- Nhìn kìa, cái đốm lửa lập lòe chính là Thất tinh đăng của Tiêu Dao cung, chàng thấy chưa ?
Kim Phi Hùng gật đầu đáp:
- Không sai, phía trên ngọn Thất tinh đăng còn có mấy chữ "UY TRẤN VÕ LÂM VĨNH TIÊU DAO" nữa.
Dương Ngọc Phượng bất chợt ồ lên một tiếng:
- Ta không ngờ chàng có nội công siêu tuyệt như vậy, tựa như luyện được công phu "Thiên lý nhãn", có thể nhìn xa được hơn ngàn dặm. Thật đáng phục, đáng phục !
Kim Phi Hùng nghe vậy liền bảo:
- Nàng quá khách khí đó thôi !
Phàm người luyện võ công tầm nhìn xa rộng, phản ứng nhanh nhạy hoàn toàn dựa trên nền tảng luyện nội công. Kim Phi Hùng sở dĩ nói vậy là sợ làm tổn thương đến tính tự ái của Dương Ngọc Phượng mà thôi.
Nhưng mà lúc này Dương Ngọc Phượng đang đứng trước Kim Phi Hùng, nàng không hề tự ái mà chỉ có lòng mến phục. Công lực của Kim Phi Hùng càng cao thì nàng càng thêm vui mừng, bởi vậy vội bảo:
- Trời ơi, ta nói thật mà, chàng không tin sao ?
Kim Phi Hùng cười đáp:
- Nàng bất tất quan tâm đến nó làm gì cho mệt, hơn nữa nàng cũng đừng khiêm nhường như vậy.
Dương Ngọc Phượng có chút buồn rầu:
- Ta nói thật mà, nếu như ta có công lực cao như chàng thì Thiên Diện nhân ma đâu có dễ dàng bắt cóc Lăng Nhạn như vậy. Lại nữa, ta cũng không phải mời chàng đi chuyến này cho phí sức.
Kim Phi Hùng vội ngắt lời nàng:
- Chúng ta đi vào đường hoàng hay là…
Dương Ngọc Phượng vội cướp lời:
- Âm thầm vào trong để cứu người trước đã, nếu chúng ta cứ đường hoàng đi vào sợ Thiên Diện nhân ma dùng thủ đoạn tàn độc hại Lăng Nhạn. Lúc đó thì có hối hận cũng chẳng kịp nữa đâu.
Kim Phi Hùng gật đầu:
- Vậy thì chúng ta phải cứu thoát Lăng Nhạn trước đã.
Dương Ngọc Phượng nói:
- Ít nhất cũng phải kiếm cho ra nơi Lăng Nhạn hạ lạc.
Hai người vừa đi vừa nói, phút chốc đã đến gần Tiêu Dao cung, chỉ còn cách khoảng ba trượng liền ẩn mình quan sát chung quanh.
Chỉ thấy một tòa nhà kiến trúc theo lối cung điện, bốn phía có núi cao bao bọc, công trình đồ sộ khác thường.
Phía trước chính môn có một cặp sư tử bằng đá uy nghiêm trấn giữ hai bên.
Mặt tiền có dựng một cột cờ cao mấy chục trượng, phía trên đỉnh là một tấm lụa lớn màu vàng phất phới, trên tấm lụa có vô số khuôn mặt quỷ, có mặt cười, mặt khóc, mặt sầu, mặt ưu tư, mặt vui… nhiều không kể xiết. Mé bên phải có treo bảy chiếc "Tàn chi tử phong đăng", phía trên có bảy tấm bảng đề chữ "Uy trấn võ lâm vĩnh tiêu dao". Điều quái dị là gần đó không có bất cứ một cọc ám tiêu làm hiệu, ngay cả mấy tên đứng canh cũng chẳng thấy đâu hết.
Dương Ngọc Phượng lấy làm lạ lùng hỏi:

- Thiên Diện nhân ma bố trí rất nghiêm mật, bất cứ kẻ nào muốn bước vào Hoàng Sơn một bước cũng không phải dễ, tại sao đêm nay lại…
Kim Phi Hùng võ công siêu việt nên rất gan lì, lại thêm lo lắng cho Lăng Nhạn, hạ giọng bảo:
- Cho dù thế nào đi chăng nữa thì chúng ta cũng đã đến đây rồi, phải nên vào thám thính một chút chứ.
Dương Ngọc Phượng nói:
- Như vậy thì chúng ta cứ vào cửa chính môn.
Kim Phi Hùng lên tiếng tán thành:
- Được lắm !
Nói rồi chàng dùng thế "Lưu vân xuất du", thân hình tựa như một làn khói nhẹ bay thẳng vào trong cửa chính môn. Dương Ngọc Phượng cũng lập tức vọt theo sau.
Hai người bước qua cổng lớn, nhẹ nhàng hạ lạc xuống một khoảng sân rộng, phía trong sân là một gian đại sảnh.
Phía trong đại sảnh ánh đèn nến sáng rực, chen lẫn tiếng cười nói la hét hỗn tạp.
Hóa ra trong đại sảnh là một sòng bạc.
Kim Phi Hùng khẽ bảo nàng:
- Chúng ta cùng ra ngoài sau xem xem.
Hai người phi thân vượt qua cái sân rộng đến trước bậc thềm đá ngoài gian đại sảnh.
Dương Ngọc Phượng thận trọng bước theo sau.
Phía trong đại sảnh có gần ba chục hán tử đang la hét ầm ĩ vây quanh chiếc bàn đánh bạc.
Hai người lặng lẽ bỏ mặc bọn chúng đi ra phía sau.
Suốt năm gian đại sảnh không hề có một bóng người.
Phía cuối hành lang có hai gian phòng kiến tạo cực kỳ tinh xảo, trong số đó có một gian phòng trống, ánh đèn sáng choang.
Hai người nhẹ nhàng đi tới gần.
Dương Ngọc Phượng đưa mắt nhìn qua khe cửa sổ, rồi đột nhiên lui ra nói với chàng:
- Ồ, phía trong không có ai cả, chàng nhìn xem.
Kim Phi Hùng hạ giọng:
- Không có người thì nhìn cái gì.
Dương Ngọc Phượng chợt trừng mắt:
- Tại sao lại có họa tượng của chàng trong đó ?
Kim Phi Hùng sửng sốt, vội ghé mắt nhìn vào bên trong.
Quả nhiên trong phòng không một bóng người, nơi đối diện với án thư có treo một bức họa dài chừng một thước, người trên bức họa chính là Thanh Y Tu La, trông sống động như người thật.
Chàng vội kéo áo Dương Ngọc Phượng, đẩy cửa bước vào trong.
Trên án thư có một phong thơ đã được bóc ra, phía trên ghi người nhận là Thiên Diện nhân ma, còn chỗ người gửi chỉ có vỏn vẹn bốn chữ Kim Lăng cổ thành.
Kim Phi Hùng thuận tay cầm phong thư lên xem, trong thư có mấy hàng chữ:
Góc phải phía dưới ghi là:
Dương Ngọc Phượng la hoảng:
- Cái lão Cổ Trường Khanh nham hiểm lại giở trò gì đây? Hừ…
Trên mặt Kim Phi Hùng thoáng hiện sát khí, chàng vội thu phong thư, lấy bức họa xuống, cuốn lại cất vào trong người, đoạn nghiến răng nói một mình:
- Cổ Trường Khanh, bấy nhiêu chứng cứ này cũng đủ để ta lấy mạng ngươi rồi! Hừ... cái đồ xảo trá.
Dương Ngọc Phượng ngơ ngác hỏi:
- Cái này là…
Kim Phi Hùng liền nói:
- Để làm cái gì thì ta không rõ lắm, nhưng mà đưa bức họa này để cho Thiên Diện nhân ma giả trang thành ta thì là điều chắc chắn rồi.
Dương Ngọc Phượng bỗng hiểu ra câu chuyện, bèn lên tiếng:
- Không sai, tất có âm mưu gì ghê gớm lắm.
Kim Phi Hùng trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Theo tình hình này thì Thiên Diện nhân ma hiện nay không có mặt tại Tiêu Dao cung.
Dương Ngọc Phượng khẽ nhíu mày:
- Đúng đó, hèn chi mà bọn thủ hạ của hắn mới ham mê đánh bạc.

Kim Phi Hùng lại bảo:
- Có hai khả năng, một là hắn đem Lăng Nhạn đi chỗ khác để uy hiếp tinh thần, còn bằng không thì hắn giả trang thành ta đi khắp nơi để gây chuyện ác đức, làm bại hoại thanh danh của ta.
Dương Ngọc Phượng hầm hầm tức giận:
- Vậy thì chúng ta phải giết hết bọn chúng.
Soạt…
Thanh trường kiếm đã lăm lăm trong tay, xem ra nàng có vẻ tức giận hơn Kim Phi Hùng gấp bội phần.
Kim Phi Hùng vội lên tiếng cản lại:
- Thiên Diện nhân ma không có đây, nàng có sát hại bọn chúng cũng vô ích mà thôi.
Dương Ngọc Phượng nói:
- Ít nhất cũng phải tra hỏi bọn chúng xem Thiên Diện nhân ma đi đâu và nơi hạ lạc của Lăng Nhạn nữa.
Kim Phi Hùng liền đáp:
- Được rồi, chúng ta cùng đi ra đại sảnh.
Hai người nói xong liền xông thẳng vào đại sảnh.
Thuộc hạ của Thiên Diện nhân ma đứng vây quanh nhau sát phạt đỏ đen, cũng la hét ồn ào.
Bỗng nhiên…
Choang…
Một tiếng động kinh hồn vang lên, con phù điêu làm bằng đá để trang trí bên trong đại sảnh đã bị rớt xuống đất bể tan thành nhiều mảnh.
Hơn hai chục hán tử giật mình ngước mắt nhìn lên.
Thấy phía trước mặt có hai thiếu niên nam nữ thanh tú xinh đẹp đã đứng trong đại sảnh từ lúc nào, ánh mắt giận dữ vô cùng.
Một hán tử trung niên mặt rỗ trầm giọng thét lớn:
- Kẻ nào đang đêm khuya dám to gan xông vào Tiêu Dao cung gây sự, chán sống rồi sao ?
Kim Phi Hùng lạnh lùng:
- Ai đứng đầu trong bọn ngươi ?
Một hán tử mặt rỗ trong bọn hét vang rồi bước ra:
- Bản đà chủ chính là Mãn thiên tinh đẩu Tiêu Hoa.
Kim Phi Hùng bất giác cười rũ rượi, cất tiếng châm chọc:
- Gọi Mãn thiên diện tinh đẩu mới đúng chớ ?
Tiêu Hoa nghe vậy liền nhăn mặt, tức giận nộ khí quát vang:
- Ngươi muốn chết hãy lãnh đao của bản đà chủ.
Kim Phi Hùng cười lạnh:
- Hừ, ngay cả Thiên Diện nhân ma cũng chưa dám hỗn láo với ta nữa là…
Tiếp đó một hán tử xách Quỷ đại đao bước tới đưa cho hắn.
Tiêu Hoa tiếp lấy thanh đao, miệng hét vang trời:
- Báo danh đi rồi chịu chết.
Kim Phi Hùng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, hai tay chắp sau lưng, giọng lạnh như băng, quát hỏi:
- Thiên Diện nhân ma đi đâu rồi ?
Mãn thiên tinh đẩu Tiêu Hoa cực kỳ phẫn nộ:
- Tiểu tử ngông cuồng dám đến gây chuyện.
Nói đoạn gã vung mạnh đại đao, sử dụng chiêu "Lực đảo hoa sơn" nhằm vào cánh tay Kim Phi Hùng chém mạnh xuống.
Kim Phi Hùng tức giận nạt lớn:
- Hừ, lăn nè.
Á…
Một tiếng gào thê thảm vọng tới, thân hình của Tiêu Hoa tựa như một chiếc lá rụng từ phía chính giữa đại sảnh bị bay ngang qua mé tả.
Thân hình gã bị dội mạnh vào tường, nếu không chắc đã văng ra bên ngoài mấy trượng rồi.
Đồng thời đại đao trong tay gã không biết tại sao đã lọt vào trong tay Kim Phi Hùng.
Mấy chục hán tử đứng đó bỗng la lên thất kinh.
Dương Ngọc Phượng lúc này đã phóng tới, vươn bàn tay ra nắm lấy cổ áo Tiêu Hoa nhấc bổng lên, miệng thét lanh lảnh:

- Đại đà chủ, ngươi cầm đầu ở đây, vậy thì hãy nghe ta hỏi.
Tiêu Hoa khiếp sợ vô cùng, giọng run run nói:
- Tha mạng… xin… xin nữ hiệp… tha mạng.
Dương Ngọc Phượng ném hắn xuống đất, đoạn dí trường kiếm vào giữa ngực, rồi quát hỏi:
- Có một tiểu cô nương tên là Lăng Nhạn hiện giờ ở đâu ?
Tiêu Hoa run sợ nói:
- Người hỏi tiểu sư tỷ phải không ?
Kim Phi Hùng bực bội nói:
- Tiểu sư tỷ? Không quá mười tuổi, tại sao Tiểu Nhạn lại là sư tỷ của các ngươi ?
Tiêu Hoa rối rít đáp:
- Đúng đó, mới có mười tuổi nhưng đó là lệnh của sư phụ, bất cứ ai cũng phải gọi là tiểu sư tỷ cả, đứa bé đó là Lăng Nhạn, thật chẳng sai.
Dương Ngọc Phượng thấy gã quá sợ chết bèn co chân đạp một cái, đoạn hét lớn:
- Bây giờ đứa bé ở đâu ?
Tiêu Hoa liền đáp:
- Hiện giờ tiểu sư tỷ ở phía Hoa viện.
Nàng hất mặt ra lệnh cho một hán tử trong bọn:
- Mau đi mời tiểu sư tỷ của các ngươi ra đây.
Kim Phi Hùng chợt nói:
- Thiên Diện nhân ma làm sao lại tốn cơm đi nuôi ba cái đồ vô dụng như các ngươi, thiệt là xấu hổ, mất mặt.
Tiêu Hoa ngẩng mặt run run nói:
- Không phải chúng tôi vô tích sự, chỉ… chỉ tại vì…
Kim Phi Hùng lớn tiếng quát:
- Bởi tại vì cái gì hả ?
Tiêu Hoa sợ hãi đáp:
- Chỉ bởi vì chúng tôi đã gặp phải Thanh Y Tu La.
Kim Phi Hùng bất giác ngẩn người kinh ngạc:
- Ngươi nhận ra Kim mỗ ?
Tiêu Hoa lẩm bẩm:
- Mới đầu thì không nhận ra, nhưng bây giờ nhớ lại bức họa trong phòng của sư phụ nên mới...
Kim Phi Hùng lập tức truy hỏi gã:
- Thiên Diện nhân ma phải chăng hóa trang thành bộ dạng của ta để đi ra ngoài gây chuyện ?
Tiêu Hoa vội đáp:
- Dạ phải, phải ạ, ngay cả bốn vị đường chủ cũng dùng thuật dị dung. Sư phụ tiểu nhân chế ra năm bộ da mặt, tứ đại đường chủ thân hình cũng gần giống như đại… đại hiệp, còn sư phụ tuy vóc người cao lớn song lại có công phu "Tán cốt thần công" nên cũng giống y như thiếu hiệp vậy.
Kim Phi Hùng hỏi y:
- Sư phụ ngươi và mấy gã kia hóa trang ra ta để làm gì ?
Khuôn mặt Tiêu Hoa cực kỳ thiểu não:
- Cái này… cái này thì tiểu nhân… tiểu nhân quả… quả thật không biết.
Dương Ngọc Phượng dí mũi kiếm vào mặt gã, miệng thét lớn:
- Ngươi là đà chủ ở đây, cớ sao không biết ?
Mấy chục hán tử đồng thành đáp:
- Đà chủ của chúng tôi chỉ là nhân vật đệ tam trong Tiêu Dao cung nên không biết những việc đại sự, xin… xin nữ hiệp tha mạng.
Kim Phi Hùng chỉ vào mặt bọn chúng:
- Trong số các ngươi, ai biết điều này…
Bọn chúng tranh nhau nói:
- Chúng tôi không biết thật mà…
- Từ đà chủ trở xuống đâu có ai biết…
- Hu hu, làm sao mà biết được.
Bọn hán tử lao nhao lên tiếng, mặt tên nào tên đó cũng trắng bệch không huyết sắc, vẻ khiếp sợ, người co rúm lại nhìn cực kỳ buồn cười.

Kim Phi Hùng thấy thế biết bọn chúng nói thật, nên không truy hỏi nữa, chỉ nhếch mép cười nhạt:
- Hừ, bọn ngươi là một lũ phế vật, vô dụng.
Lúc này một hán tử ở trong Hoa cung đã dẫn Lăng Nhạn đi ra.
Lăng Nhạn thấy hai người liền mừng rỡ reo lên, rồi chạy như bay tới bên Dương Ngọc Phượng líu lo cất tiếng:
- Dương cô cô, Kim thúc thúc, con nhớ hai người quá hà, con cũng nhớ gia gia
Dương Ngọc Phượng thu hồi trường kiếm, cúi xuống trìu mến hỏi:
- Tiểu Nhạn à, có ai ăn hiếp không ?
Lăng Nhạn phụng phịu nói, tay chỉ vào bọn hán tử:
nữa.
- Mấy cái ông này đáng ghét lắm, cứ kêu con là tiểu sư tỷ, còn cái lão râu bạc đáng ghét nữa, lão cứ bắt Tiểu Nhạn kêu lão bằng sư phụ không hà.
Kim Phi Hùng thấy Lăng Nhạn không bị hề hấn gì lại thêm Thiên Diện nhân ma không có ở đây, biết có lưu lại cũng không ích gì liền bảo:
- Dương cô nương, Tiểu Nhạn, chúng ta đi thôi.
Ba người cùng đi ra khỏi Hoàng Sơn, bởi vì có mang theo Tiểu Nhạn nên không đi suốt đêm ngày, cũng không dám thi triển khinh công, đành phải mua hai con kiện mã đồng hành.
Qua ngày hôm sau.
Ba người đến Phụng Thụ Cương thì trời đã vào chính ngọ.
Phụng Thụ Cương tuy không phải là một thị trấn lớn, song lại là nơi dừng chân giữa đường của lừa ngựa.
Trong thị trấn có một tửu điếm, lúc này đang vào giữa trưa nóng bức nên có không ít khách nhân.
Ba người xuống ngựa đi vào trong tửu điếm định dùng cơm trưa rồi lại đi tiếp.
Tên tiểu nhị vội dắt ngựa, chào khách, rồi đi làm việc của mình.
Ba người chọn một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ đoạn từ từ ngồi xuống.
Đột nhiên từ chiếc bàn trong góc có ba thiếu niên đang ngồi dùng cơm, ăn vận như ba võ sĩ, bỗng đứng dậy, song nghĩ sao lại ngồi xuống.
Dương Ngọc Phượng hạ giọng thì thầm:
- Ba người kia thiệt là kỳ cục.
Kim Phi Hùng mỉm cười:
- Bọn họ dường như trong lòng cực kỳ bất an, lại có phần phẫn nộ nữa.
Dương Ngọc Phượng nói:
- Bọn họ có lẽ thuộc phái Tiên Lộ thì phải.
Kim Phi Hùng khẽ gật đầu:
- Nàng nhìn binh khí mà đoán ra phải không ?
Dương Ngọc Phượng cười nói:
- Đúng vậy, ba người sử dụng liên tử chùy, ắt chỉ có Lữ thị tam anh phái Tiên Lộ mà thôi.
Kim Phi Hùng thoáng chút ngạc nhiên:
- Lữ thị tam anh là ba nhân vật cao thủ trong phái Tiên Lộ, thanh danh cũng không có gì đáng trách, song cũng đâu can dự chi với chúng ta.
Dương Ngọc Phượng lắc đầu:
- Lời nói tuy không sai, nhưng mà ánh mắt của họ có vẻ thù địch, thậm chí ẩn hiện sát khí nữa là đằng khác.
Ba người vội vàng ăn cơm xong, lại tiếp tục theo đường quan đạo đi thẳng về thành Kim Lăng.
Rời khỏi Phụng Thụ Cương được chừng nửa giờ đồng hồ, phía trước hiện ra một rừng cây.
Đột nhiên từ trong rừng có ba bóng người bay xẹt ra đồng thanh hét lớn:
- Thanh Y Tu La hãy mau xuống ngựa, chớ chạy !
Nói xong Lữ thị tam anh đã đứng thành hàng chữ nhất cản đường Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng vẫn không xuống ngựa, chỉ mỉm cười nói:
- Tam vị phải chăng là Lữ thị tam anh phái Tiên Lộ ?
Lữ Đại Anh vung vẩy liên tử chủy trong tay đáp:
- Không sai. Ngươi mà cũng còn biết tới phái Tiên Lộ có Lữ thị tam anh chúng ta sao ?
Kim Phi Hùng nói:
- Thanh danh tam vị có trên giang hồ đã lâu, là chính phái võ lâm ai mà không biết tiếng.
Lữ Tam Anh lớn tiếng nói:

- Thanh Y Tu La mà cũng còn nói được như vậy sao. Hừ !
Kim Phi Hùng ôn tồn đáp:
- Tuy chưa được gặp, nhưng thanh danh tam vị tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu, chỉ tiếc đến giờ mới hân hạnh được tiếp kiến.
Lữ Nhị Anh hậm hực:
- Đừng có giả bộ nhân nghĩa. Hừ! Cái lưỡi ngươi tuy ngọt ngào nhưng tâm còn độc hơn rắn rít.
Mặt Kim Phi Hùng cực kỳ không vui:
- Tam vị nên biết, tại hạ kính trọng thanh danh bấy lâu nay của phái Tiên Lộ, chứ không phải nể sợ liên tử chùy của các vị đâu.
Chàng nói xong, khẽ giật dây cương, rồi nghiêng đầu nói:
- Xin bái biệt tam vị, hẹn tái ngộ.
Ai ngờ Lữ thị tam anh nhất tề múa liên tử chùy nạt lớn:
- Kiếm ngươi suốt ngày không thấy, ngẫu nhiên chạm mặt thiệt là lưới trời khó tránh khỏi.
Kim Phi Hùng nổi giận:
- Trước nay tại hạ chưa từng gặp các vị, lại không có ân oán, nay giữa đường lại đi kiếm cớ sinh sự, e rằng là thất lễ của tam vị đó.
Lữ Tam Anh lạnh lùng hừ lên một tiếng:
- Giỏi cho ngươi lẻo mép dám nói chưa hề gặp chúng ta ?
Kim Phi Hùng sa sầm nét mặt:
- Lẽ nào các vị đã gặp tại hạ rồi. Hừ, lạ thật.
Lữ Đại Anh lớn tiếng nạt nộ:
- Cách đây ba hôm, vào lúc khuya chúng ta đã đụng mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi không dám thừa nhận ?
Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái, liền hỏi:
- Tại đâu mới được chứ ?
Lữ Đại Anh chẳng hề suy nghĩ, lớn tiếng đáp:
- Tại Tiên Lộ Lĩnh, phía sau sư tổ đường, hậu viện tổng đàn của bản phái.
Kim Phi Hùng càng cảm thấy quái lạ, nói:
- Hừ! Thật là kỳ dị, ba ngày trước…
Lữ Nhị Anh vội cướp lời:
- Ngươi dùng ám khí sát hại chín vị môn đệ thủ đường tông phái, rồi phóng hỏa thiêu hủy sư tổ đường nữa, các hạ không muốn nhận tội hay sao ?
Lữ Tam Anh cũng lớn tiếng:
- Hảo hán đã làm thì phải có gan chịu, không ngờ ngươi lại chối.
Kim Phi Hùng nhảy xuống ngựa.
- Quyết không có chuyện đó.
Lữ Đại Anh nộ khí cao giọng nói:
- Ba anh em ta đã từng nghênh tiếp ngươi ba chiêu, sau đó vì lo cứu thánh tượng của sư tổ nên mới để ngươi trốn thoát.
Kim Phi Hùng hết sức tức giận nói lớn:
- Không phải ta xem thường ba vị, nhưng mà các vị liệu có tiếp nổi được ba chiêu của ta chăng ?
Lữ Tam Anh giận dữ:
- Cuồng đồ, hãy xuất chiêu xem thử.
Kim Phi Hùng cũng lớn tiếng nạt:
- Vô lễ, bởi vì trên giang hồ tam vị chưa hề gây ra điều ác nên ta mới coi trọng như vậy, nhưng mà tam vị chớ nên bức bách ta thái quá…
Lữ thị tam anh đồng thời thét lớn:
- Đừng khua môi múa mép, hãy rút kiếm chịu chết.
Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:
- Tam vị nên nhớ đoạn kiếm của Kim mỗ không dễ rút ra, song một khi sử dụng đến nó thì chẳng dễ gì thu hồi lại đâu.
Nói đoạn, chàng khẽ nhấc song chưởng lên trước ngực rồi bảo:
- Tại hạ muốn dùng song chưởng để lãnh giáo tuyệt chiêu của Lữ thị tam anh huynh đệ xem thử.
Cước bộ của Lữ thị tam anh thoáng di động, đứng thành hàng chữ phẩm chia ra ba góc đối diện với Kim Phi Hùng.

Chàng lại nói:
- Tam vị, chúng ta lấy ba chiêu làm giới hạn để so cao thấp.
Lữ Tam Anh nạt nộ:
- Phí lời vô ích.
Tiếng liên tử chùy rít lên vù vù, kiếm phong nổi lên ào ạt, thủ pháp của danh gia quả nhiên lợi hại phi thường. Tiếp đó Lữ Nhị Anh cũng xuất chiêu cùng tấn công dữ dội.
Lữ Đại Anh đồng thời vũ lộng song chùy công kích tới tấp.
Kim Phi Hùng thấy ba người công thủ có thứ tự, chiêu thức biến hóa lanh lẹ, nên cũng không dám khinh thường, vội triển khai Quỉ ảnh thiên biến thân pháp tựa như con lươn luồn lách lanh lẹ tránh sáu quả thiết chùy, miệng nói:
- Qua một chiêu rồi.
Lữ thị tam anh càng thêm giận dữ, vung liên tử chùy xuất chiêu thứ hai đánh tới, khí thế dữ dội hơn trước mấy phần.
Kim Phi Hùng trầm tĩnh vô cùng, song chưởng nhẹ nhàng đẩy ra hai luồng kình phong khiến cho thiết chùy của ba người không sao đụng tới người chàng được, đoạn ung dung thoát ra ngoài màn chùy ảnh dày đặc của đối phương.
Kim Phi Hùng lại lớn tiếng:
- Hết chiêu thứ hai rồi.
Lữ thị tam anh căm phẫn vô cùng, gầm lên một tiếng:
- Tiếp chiêu !
Kim Phi Hùng chợt hú lên một tiếng, song thủ bất ngờ vươn ra chụp lấy liên tử chùy của Lữ Tam Anh rồi dùng lực ném lên.
Hai quả thiết chùy bay vút lên không trung, tạo thành một đường cong đẹp mắt.
Coong !
Hai quả chùy lao lên không, chạm vào nhau nảy lửa, tiếng dội đinh tai vọng xuống.
Lữ Tam Anh cảm thấy hổ khẩu đau nhức không sao chịu nổi, bất giác thối lui ra xa một trượng để lộ ra một kẽ hở.
Kim Phi Hùng lắc người qua kẽ hở đó, đoạn lớn tiếng nói:
- Đã qua ba chiêu, các vị còn gì nói không ?
Lữ thị tam anh hậm hực, ba người đồng thời liều mạng lao tới, bốn quả thiết chùy cùng với song chưởng của Lữ Tam Anh cùng vây chặt lấy chàng.
Kim Phi Hùng bị kích động nộ khí gầm lên một tiếng, vung song chưởng đánh ra liên tục, kình phong cuồn cuộn tỏa ra.
Bóng người chợt nhập lại rồi lập tức phân khai.
Lữ Tam Anh bị chấn động dội ngược ra xa gần một trượng.
Trong tay Lữ Đại Anh và Lữ Nhị Anh chỉ còn lại một quả thiết chùy nên không thể nào giữ thế cân bằng, vội lui ra ngoài mấy thước.
Một trận ác đấu dữ dội trong nháy mắt đã trở nên trầm mặc dị thường.
Hai quả thiết chùy nằm trong tay Kim Phi Hùng đột nhiên bay vọt lên trước.
Hai tiếng động trầm đục vọng lại, hai quả thiết chùy đã bị lún sâu vào một tảng đá bên đường cách đó gần năm trượng.
Lữ thị tam anh mặt mày biến sắc, kinh hoàng nhìn hai quả thiết chùy bị lún ngập vào tảng đá, không thốt nên lời.
Kim Phi Hùng quay sang bảo Dương Ngọc Phượng:
- Mưu kế của Cổ Trường Khanh đã có tác dụng rồi đó.
Dương Ngọc Phượng buồn rầu thở dài:
- Cứ theo lời của Mãn thiên tinh đầu Tiêu Hoa ở Tiêu Dao cung, e rằng không chỉ có một nơi xảy ra cớ sự.
Kim Phi Hùng liền đáp:
- Không sai, ít nhất cũng phải có đến năm nơi xảy ra chuyện chẳng lành cho ta, bởi vì Thiên Diện nhân ma đã hóa trang thành năm Thanh Y Tu La để thực hiện âm mưu của Cổ lão tặc mà gây họa cho ta, gây náo loạn giang hồ.
Dương Ngọc Phượng nói:
- Âm mưu này quả thật thâm độc vô cùng.

Kim Phi Hùng cau mày đáp:
- Nhưng mà Kim mỗ không sợ đâu.
Hai người đang nói chuyện, chợt có bóng người lẹ làng lướt qua, thân pháp của người này nhanh nhẹn hết sức.
Dương Ngọc Phượng vừa trông thấy vội gọi lớn:
- Nhạc tam ca, Nhạc tam ca.
Người này chợt thu cước pháp, ánh mắt giận dữ liếc nhìn Kim Phi Hùng, đoạn nghiến răng tựa như y có mối huyết thù với Kim Phi Hùng từ lâu rồi.
Y quay sang bảo Dương Ngọc Phượng:
- Biểu muội, tại sao ngươi lại đi chung với gã này ?
Dương Ngọc Phượng ngạc nhiên:
- Tam ca muốn nói tới Kim đại hiệp ?
- Đại hiệp ư ?
Người được gọi là Nhạc tam ca cất giọng cười lạnh:
- Ngươi còn kêu Thanh Y Tu La là đại hiệp được sao ?
Dương Ngọc Phượng giật mình kinh ngạc:
- Nhạc tam ca…
Người họ Nhạc vội cướp lợi:
- Biểu muội, nàng xuất thân cũng là danh môn chính phái, danh tiếng vang khắp dãy Vân Sơn, lá rụng về cội, ta khuyên nàng hãy trở về thì tốt hơn.
Dương Ngọc Phượng càng thêm ngạc nhiên:
- Nhạc tam ca nói vậy là có dụng ý gì ?
- Ta hy vọng nàng tránh xa kẻ tiểu nhân, không nên kết thân bằng hữu với gã, càng không được có tâm địa tàn độc như gã.
Kim Phi Hùng nhịn không được liền lạnh lùng bảo:
- Ngươi không được ăn nói hồ đồ như vậy, ít nhất cũng phải có lễ độ một chút chớ.
Dương Ngọc Phượng vội nói:
- Ta quên giới thiệu, Kim đại hiệp, đây là vị biểu ca của ta họ Nhạc tên Phi, là cao đồ của phái Nga My.
Nhạc Phi vội cướp lời nàng:
- Nga My phái nhỏ bé, e rằng Kim đại hiệp chẳng coi nó ra gì.
Kim Phi Hùng tuy biết lời nói của Nhạc Phi có ngầm chứa ác ý, song vẫn làm ngơ như không biết:
- Nhạc huynh thật quá lời, ai lại không biết Nga My là một trong Cửu đại môn phái của võ lâm, uy danh chấn động giang hồ không hề thua kém Thiếu Lâm và Võ Đang.
Nhạc Phi bực tức:
- Nhưng mà so với ngươi thì còn kém xa.
Dương Ngọc Phượng không khỏi bối rối, cất tiếng hỏi:
- Biểu ca hôm nay làm sao vậy ?
Kim Phi Hùng cười khổ:
- Lẽ nào tại hạ đã làm gì đắc tội với Nhạc huynh ?
Nhạc Phi lạnh lùng đáp:
- Tuy ngươi không có ân oán chi với Nhạc mỗ, nhưng mà mối thù với sư môn ta không thể tha thứ được.
Dương Ngọc Phượng nhăn mặt cười thiểu não:
- Nhạc tam ca à, chắc chỗ biểu ca đã xảy ra chuyện gì chăng ?
Nhạc Phi hất hàm về phía Kim Phi Hùng:
- Biểu muội, ngươi đã đi với hắn mà còn hỏi nữa hay sao ?
Kim Phi Hùng không thể nào nhịn được nữa, bèn nói xen vào:
- Nếu như tại hạ đoán không lầm, nhất định đã có kẻ mạo danh tại hạ xâm nhập vào quí bang.
Nhạc Phi hầm hầm đáp:
- Đâu chỉ có xâm nhập mà còn… Hừ ! Hừ !
Kim Phi Hùng nhăn mặt, vẻ bất bình:
- Có chuyện gì nhân huynh cứ nói ra cho tại hạ nghe.
Nhạc Phi trầm ngâm một lát, đoạn quay qua bảo Dương Ngọc Phượng:
- Biểu muội, giả như ngươi là đệ tử của Nga My mà quyển kinh kiếm phổ của Nga My bị kẻ khác lấy trộm thì ngươi phải tính sao ?

Dương Ngọc Phượng thất kinh la lớn:
- Quyển kinh kiếm phổ của phái Nga My bị mất sao ?
Nhạc Phi hầm hầm tức giận:
- Ừ, không sai, nhưng mà hôm sau thì thu hồi lại được rồi.
Kim Phi Hùng bực bội nói:
- Chính mắt ngươi trông thấy ư ?
Nhạc Phi đáp:
- Nếu như tại hạ chính mắt chứng kiến thì sẽ liều mạng với ngươi, chứ không thể để ngươi lộng hành như vậy được.
Kim Phi Hùng bèn nói:
- Nếu như nhân huynh không chính mắt nhìn thấy ta, cớ sao cứ nhất quyết kẻ đó là Kim mỗ. Hừ! Thật là hồ đồ đó.
Nhạc Phi nói:
- Tuy Nhạc mỗ không chính mắt nhìn thấy, nhưng thất sư đệ của bản môn đã gặp ngươi, không thể nào lầm được.
Kim Phi Hùng không giận mà lại cười nói:
- Tại hạ không muốn tranh biện chuyện này, nhân huynh cứ hỏi Dương cô nương sẽ rõ.
Nói xong, chàng bay người lên mình ngựa, nghiêng đầu bảo Dương Ngọc Phượng:
- Dương cô nương hãy nói chuyện phải trái với biểu ca để tránh tổn thương đến hòa khí hai bên, tại hạ phải đi ra ngoài một chút.
Chàng trút bực bội vào chiếc roi quất vào mình ngựa, khiến con kiện mã đứng mình lồng lên, tung vó phi như bay.
Con kiện mã chạy một mạch gần mười dặm, lúc đó Kim Phi Hùng mới ghìm cương cho ngựa dừng lại, đứng đợi Dương Ngọc Phượng.
Từ trước đến giờ chàng chưa bao giờ cảm thấy buồn phiền như vậy, nhưng chàng cực kỳ thông cảm, đồng tình với hai bang phái vừa rồi.
Bởi vì "sư tổ đường" là một nơi cực kỳ linh thiêng của một môn phái, không cho phép ai được xúc phạm đến nơi linh thiêng này cả.
Còn cuốn quyển kinh kiếm phổ càng là một bảo vật vô giá liên quan đến vận mệnh sự hưng vong của một môn phái.
Nghĩ vậy chàng buồn bực nhảy xuống ngựa, ngồi bên đường đợi Dương Ngọc Phượng, lòng ngổn ngang suy nghĩ mông lung.
Bỗng nhiên trước mặt chàng có một lão già đang đi tới, lão già này thân thể tráng kiện, bước đi thoạt nhìn thì chậm, song lại nhanh lẹ không ngờ, trong chớp mắt chỉ còn cách chàng không đầy nửa thước.
Lão già cắm đầu bước đi đến gần chàng.
Bất ngờ, lão đứng lại ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn Kim Phi Hùng một hồi, đoạn lớn tiếng hỏi:
- Các hạ có phải là Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng ?
Kim Phi Hùng vòng tay cung kính đáp:
- Chính phải, lão trượng chẳng hay có điều chi chỉ giáo ?
Lão già liền nói:
- Các hạ không nhận ra ta ư ?
Kim Phi Hùng nhăn mặt cười khổ:
- Mong lão trượng lượng thứ, tại hạ kiến thức hạn hẹp, xin người cho biết tôn danh quí tính.
Lão già chớp mắt rồi đáp:
- Lão hán là Cửu lộ thông báo sứ giả Cơ Tử Xương thuộc phái Thanh Thành.
Kim Phi Hùng kính cẩn nói:
- Thì ra là Cơ lão tiền bối.
Không ngờ lão già liếc nhìn con kiện mã đang đứng bên đường rồi bảo chàng:
- Hừ! Các hạ có con kiện mã chạy nhanh thật, bộ vừa mới cướp được ở đâu hả ?
Kim Phi Hùng cười nói:
- Lão tiền bối thật hay nói đùa, con kiện mã này tại hạ mua nó mà.
Cơ Tử Xương nói:

- Ta biết mà, lúc ở bến đò Độ Khẩu, ngươi cưỡng hiếp con gái người ta rồi giết đi, lúc đó ta đâu thấy ngươi cưỡi con kiện mã này.
Kim Phi Hùng đứng bật dậy, giọng sửng sốt:
- Cưỡng gian rồi giết người sao? Hừ! Tiền bối không được vô cớ vu khống tại hạ như vậy.
Cơ Tử Xương sa sầm nét mặt, hậm hực nói:
- Còn muốn chối sao ?
Kim Phi Hùng vội nói:
- Tại hạ không làm chuyện đó thì làm sao lại chối ?
Cơ Tử Xương bất giác lớn tiếng cười chua xót, đoạn cao giọng:
- Tội dâm loạn là tội ác tày trời, ngươi tuy được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn dù có công lực phi phàm, nhưng hành động cưỡng hiếp một thiếu nữ thôn quê đứng đợi đò tại Độ Khẩu của người, đó là một chuyện thất đức.
Kim Phi Hùng cực kỳ ngơ ngác:
- Lão tiền bối, tại hạ…
Cơ Tử Xương không để cho chàng kịp phân giải đã vội cướp lời:
- Có lẽ ngươi hồ đồ nhất thời, nhưng là người trong võ lâm Trung Nguyên sẽ không chịu kết giao bằng hữu với ngươi đâu.
Kim Phi Hùng không muốn gây thêm chuyện hiểu lầm, chàng nắm lấy dây cương tung mình phóng lên lưng ngựa, miệng liền nói:
- Cho dù tiền bối có nghĩ thế nào, chỉ cần tại hạ không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm mình là được rồi, xin tạm biệt Cơ lão tiền bối.
Nói rồi chàng ra roi phóng đi theo con đường nhỏ, chớp mắt đã mất tung, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.
* * *
Trong thành Kim Lăng hào kiệt tứ phương, bất luận chính tà đều tụ tập đến ngôi thành cổ nổi tiếng này.
Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng mang Lăng Nhạn đi đến Thủy Tây môn, chợt phát giác phía sau mình có một số đông cao thủ âm thầm bám theo không rời.
Dương Ngọc Phượng vốn tính thận trọng, bèn hạ giọng bảo:
- Có kẻ bám theo chúng ta đó, chàng có định thoát khỏi bọn họ không ?
Kim Phi Hùng mỉm cười đáp:
- Nếu như muốn thoát khỏi bọn họ lúc này thì dễ dàng, nhưng mà hết người này lại đến kẻ khác, e rằng chúng ta không thể nào tránh khỏi được chuyện phiền phức đâu.
Dương Ngọc Phượng cau đôi mày liễu nói:
- Tại sao vậy ?
Kim Phi Hùng nói:
- Tất cả những chuyện này đều do Thiên Diện nhân ma hóa trang thành tại hạ gây ra tội ác khắp võ lâm Trung Nguyên, điều này chẳng có gì ngạc nhiên cả.
Dương Ngọc Phượng à lên một tiếng, bỗng chợt hiểu ra mọi sự:
- Đúng vậy, nhưng mà… sự việc đã gây náo loạn giang hồ, chúng ta phải làm cho minh bạch, bằng không thì chúng ta làm sao ứng phó nổi với họ.
Kim Phi Hùng lắc đầu cười nói:
- Trước mắt thì không cách nào giải thích chuyện hiểu lầm này được.
Dương Ngọc Phượng lo lắng:
- Chẳng lẽ chúng ta mặc kệ mọi sự ?
Kim Phi Hùng lắc đầu bảo:
- Tự nhiên không thể nào bỏ qua hay mặc kệ như vậy được.
Dương Ngọc Phượng ủ rũ giọng buồn bã:
- Võ công của chàng tuy cao không lường nổi, nhưng mà song quyền làm sao địch lại tứ thủ, huống hồ gì nguyên cả võ lâm Trung Nguyên tụ lại, số cao thủ nhiều không tả xiết.
Kim Phi Hùng chợt buông tiếng thở dài, hồi lâu mới từ tốn nói:
- Dương cô nương, giang hồ ngoại nhân gọi ta là Thanh Y Tu La, liệt ta vào hàng Tứ đại ma tôn, coi ta như một đại sát tinh, giết người không gớm tay.
Dương Ngọc Phượng vội ngắt lời chàng:
- Ta biết chàng không phải là hạng người như vậy mà.

Kim Phi Hùng vô cùng cảm kích nhìn nàng đoạn nói tiếp:
- Còn như trận tai kiếp lớn lao ghê gớm này có phải là do chính ta gây ra hay không ?
Dương Ngọc Phượng đáp:
- Đương nhiên là không phải rồi.
Kim Phi Hùng lại thận trọng hỏi tiếp:
- Nàng cho rằng ta có thể nói như vậy mà giải thích với người khác được không? Liệu họ có chịu tin không ?
Dương Ngọc Phượng buông tiếng thở dài buồn bã:
- Tất nhiên là không thể dễ dàng như vậy.
Kim Phi Hùng liền bảo:
- Như vậy là đúng rồi, trừ phi là được Thiên Diện nhân ma bảo hắn thú nhận tội đã hóa trang giả mạo, dùng độc kế để hãm hại tại hạ, thì không còn cách nào khác. Lúc đó mới khiến cho Cửu đại môn phái tin lời Kim mỗ là thật.
Dương Ngọc Phượng gật đầu:
- Chàng nói chí phải.
Kim Phi Hùng lại tiếp tục:
- Nói chứ chuyện đâu phải dễ, như theo tại hạ suy đoán, phía sau Thiên Diện nhân ma nhất định phải có người sai khiến, bởi vì tại hạ đâu có quen biết với Thiên Diện nhân ma, cũng đâu có oán thù chi với hắn.
Dương Ngọc Phượng cảm thấy cực kỳ có lý bèn gật gù hỏi:
- Theo như chàng nghĩ thì kẻ nào đứng sau Thiên Diện nhân ma mà sai khiến y làm chuyện này ?
Kim Phi Hùng khẽ nghiêng đầu đáp:
- Tại hạ đã cảm thấy kẻ này vô cùng khả nghi, tuy trước mắt không có dấu vết gì rõ ràng, nhưng mà ta không có lý do gì mà hắn cứ rắp tâm hãm hại ta, chỉ vì có một điểm này mới khiến cho ta dám đoán chắc chính là hắn. Dương Ngọc Phượng hấp tấp nói:
- Kẻ đó là ai vậy ?
Kim Phi Hùng còn chưa kịp đáp thì bất chợt có một nữ nhân bịt mặt từ trong ngõ hẻm nhỏ xẹt tới bên cạnh Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng đã nhận ra nữ nhân này là ai, bèn hạ giọng nói:
- Vương cô nương, lâu quá không gặp.
Vương Thái Vân đưa tay gỡ miếng lụa che mặt xuống rồi bảo:
- Chàng đã trở về rồi, gã họ Cốc đang lo chết đi được.
Kim Phi Hùng cười hỏi:
- Cô nương muốn nói đến Cốc Chi Dương ?
Vương Thái Vân đáp:
- Không phải cái gã âm dương quái khí đó thì còn ai vào đây nữa. Y đợi chàng ở đông môn, ai ngờ chàng lại vào thành bằng cửa tây môn.
Dương Ngọc Phượng đứng bên trợn mắt ngạc nhiên:
- Vương cô nương đến đây để truyền tin hay là…
Vương Thái Vân ngắt lời nàng:
- Nói ra thì dài lắm, chúng ta hãy vào trong tiểu trà đình ngồi rồi sẽ nói chuyện.
Kim Phi Hùng cười bảo:
- Không cần thiết, phía trước mặt có Kim Lăng trà lâu, kể ra đây là trà lầu tốt nhất Kim Lăng, hà tất phải kiếm đâu nữa.
Bốn người cùng bước vào trà lâu, trên đường đi bốn phía đều có những cặp mắt âm thầm theo dõi hành tung của họ.
Kim Lăng trà lầu là một nơi được trang trí hào hoa thanh nhã, địa thế lại cao ráo thoáng mát, rộng rãi vô cùng. Đây là trà lầu lớn nhất và cũng nổi tiếng nhất thành Kim Lăng.
Kim Phi Hùng bước vào Kim Lăng trà lầu liền chọn một cái bàn đối diện với cánh cửa chính, lại ở ngay trung tâm trà lầu ngồi xuống, đoạn lớn tiếng gọi:
- Điếm gia, mau đem ra đây một bình trong tĩnh trà thượng hạng.
Vương Thái Vân vừa ngồi xuống nói ngay:
- Ý của Cốc Chi Dương là muốn ra đón chàng ở ngoài thành, rồi bảo chàng ở tạm ngoài thành một thời gian để ở ngoài thành cùng bàn tính kế lâu dài.
Dương Ngọc Phượng vội nói xen vào:

- Đúng đó, cứ theo như tình thế thành Kim Lăng lúc này thì chàng phải nên hành sự cẩn thận một chút.
Kim Phi Hùng ngửa mặt lên trời cười lớn, giọng chàng sang sảng:
- Kim mỗ đã trở về, đa số các bằng hữu đều biết thì cũng phải nên gần gũi thân mật với bọn họ chớ.
Quả nhiên trong trà lầu có tiếng động, có người rời bàn đứng dậy thanh toán tiền rồi đi ra ngoài cửa.
Vương Thái Vân thì thầm:
- Hán tử vừa mới đi ra khỏi cửa là người của phái Thiên Sơn, còn người ngồi góc phòng bên phải là chưởng môn phái Cửu Cung môn.
Lời nói của nàng chưa dứt đã thấy lão già ngồi ở bàn nơi góc phòng tiến tới nói lớn:
- Để lão tự giới thiệu được rồi.
Vương Thái Vân giật mình:
- Dư bá bá…
Lão già khẽ phất tay ra hiệu cho Vương Thái Vân ngồi xuống, đoạn vòng tay hỏi Kim Phi Hùng :
- Các hạ phải chăng chính là Thanh Y Tu La Kim đại hiệp uy chấn võ lâm ?
Kim Phi Hùng thấy lão già vòng tay thi lễ, chàng cũng vội nghiêng mình cung kính đáp lễ:
- Lão tiền bối quá khen, tại hạ chính là Kim Phi Hùng.
Lão già cười khổ:
- Lão hủ là Dư Giang, chưởng môn Cửu Cung môn, thường được bằng hữu giang hồ gọi là Tái Quan Vũ.
Kim Phi Hùng chợt mỉm cười:
- Thì ra là Dư chưởng môn Dư lão tiền bối, tại hạ thật thất lễ.
Dư Giang thấp giọng bảo:
- Lão hủ có chuyện này muốn nói với Kim đại hiệp, nơi đây thật không tiện lắm.
Kim Phi Hùng từ tốn nói:
- Kim mỗ thấy nơi đâu cũng vậy cả, không có gì là trở ngại đâu.
Dư Giang tuy lúng túng nhưng không hề nóng nảy, đành ngồi xuống gượng giọng nói:
- Đã như thế thì lão hủ có mấy lời mạo muội nói ra đây.
Giọng Kim Phi Hùng hào sảng:
- Xin tiền bối cứ nói.
Dư Giang nhìn quanh bốn phía, đoạn hạ giọng, mỉm cười nói:
- Kim đại hiệp à, Cửu Cung môn được đồng đạo võ lâm yêu mến trọng thị, liệt vào hàng Cửu đại môn phái trên giang hồ, song tệ phái chúng tôi không hề nhúng tay vào chuyện ân oán của giang hồ.
Kim Phi Hùng bực dọc cau mày nói:
- Chuyện đó đâu có liên quan gì đến tại hạ. Dư chưởng môn cũng không nên nói quanh co nữa, hãy nói thẳng những gì có liên quan đến Kim mỗ.
Hai lão già ngồi cùng bàn với Dư Giang lúc nãy cũng rời bàn đi đến sau lưng Dư Giang, thầm hộ vệ hai bên tả hữu.
Một lão già râu ria xồm xoàm, còn lão kia thì đầu trọc lóc không có đến một cọng tóc.
Kim Phi Hùng bỗng sầm mặt lạnh lùng bảo:
- Dư chưởng môn, hai vị này là…
Dư Giang vội chỉ vào lão già trọc đầu nói:
- Vị này là Trốc Đầu Phi Ưng, còn vị kia là Vô Tình Kiếm Khách, đều là sư đệ của lão hủ.
Kim Phi Hùng càng tỏ vẻ không vui:
- Dư chưởng môn hôm nay đến tìm tại hạ để nói chuyện hay là định tỷ thí võ công ?
Dư Giang vội cười nói:
- Lão hủ không hề có ý tỷ thí cùng đại hiệp, xin chớ hiểu lầm.
Kim Phi Hùng bật cười:
- Như vậy thì sao lắm người đến quá vậy ?
Sắc mặt của Dư Giang càng tái hơn, lão khẽ phất tay ra lệnh:
- Nhị sư đệ, tam sư đệ, ta cùng với Kim đại hiệp đàm luận, các ngươi hãy về trước đi.
Hai lão già bối rối:
- Đại sư huynh…
- Các ngươi cứ về trước đi.
Sau đó lão quay sang nói với Kim Phi Hùng:
- Kim đại hiệp hai hôm trước đã đến viếng thăm tệ sơn, lão hủ thật là hổ thẹn.
Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc:

- Tại hạ chưa từng đến Cửu Cung sơn mà, hai ngày trước tại hạ đến Hoàng Sơn, hôm nay mới trở về Kim Lăng.
Không ngờ Dư Giang nhăn mặt thiểu não:
- Sinh Tử đồ của Cửu Cung môn tuy không phải là bảo vật hiếm có của võ lâm, nhưng lại là tôn chỉ của bản môn. Hơn nữa Kim đại hiệp có lấy nó cũng không có tác dụng gì.
Kim Phi Hùng mơ hồ về chuyện này, bèn nói:
- Tại hạ không hiểu ý của Dư chưởng môn.
Dư Giang vẫn cao giọng nói tiếp:
- Bởi vì bức đồ hình đó không có gì bí mật, cho nên qui củ của bản môn mới treo nó nơi đại điện, không ngờ bị Kim đại hiệp mang đi.
Kim Phi Hùng liền nói:
- Tại sao Dư chưởng môn lại nói hồ đồ như vậy ?
Dư Giang mỉm cười:
- Có lẽ đại giá giáng lâm, bản môn thất lễ không kịp nghênh tiếp, cho nên…
Kim Phi Hùng hấp tấp nói:
- Không, không phải. Đây chỉ là sự hiểu lầm mà thôi.
Dư Giang nghiêm mặt bảo:
- Kim đại hiệp không nên phủ nhận như thế, bởi vì lúc đại hiệp hạ sơn ghé vào trong tửu điếm dưới chân núi, điếm chủ đã nhận ra.
Kim Phi Hùng cười lạnh:
- Càng nói càng thấy kỳ quái. Nếu như tại hạ có dụng tâm cướp đoạt Sinh Tử đồ của quí môn thì không thể lộ mặt cho người khác thấy.
Dư Giang vội cướp lời:
- Chẳng lẽ đại hiệp cho lão hủ là đa sự hay sao ?
Kim Phi Hùng nói:
- Nếu như ta có đến đó thì ta phải công khai đến hội kiến với lão chứ.
Dư Giang nói tiếp:
- Cho nên lão hủ mới soái lĩnh hai vị sư đệ đến đây tạ tội với Kim đại hiệp.
Kim Phi Hùng bỗng nghiêm giọng bảo:
- Lão chưởng môn, tại hạ quả thực không có đến Cửu Cung Sơn, đương nhiên cũng không lý gì đi lấy trộm Sinh Tử đồ của quí môn cả.

Hồi 29

Tình Mãn Nhân Gian

Dư Giang thấy Kim Phi Hùng một mực khăng khăng phủ nhận, bất giác hai giọt lệ tuôn ra nơi khóe mắt nhăn nheo, giọng hết sức bi thương:
- Kim đại hiệp không nể mặt lão hủ này sao ?
Kim Phi Hùng hết sức cảm thông tình cảnh đáng thương của lão, liền nói:
- Tại hạ biết Sinh Tử đồ là di vật quí báu của quí môn đã truyền qua chín mươi chín đời chưởng môn, được coi như là bảo vật tượng trưng cho tinh thần của Cửu Cung môn.
Dư Giang thoáng kinh ngạc:
- Như vậy là đại hiệp cũng biết giá trị lai lịch của vật đó.
Kim Phi Hùng nói tiếp:
- Tại hạ dù cho có trăm ngàn miệng lưỡi cũng không thể biện bạch được chuyện hiểu lầm này, nhưng mà tại hạ thấy lão chưởng môn đã vượt ngàn dặm xa xôi đến đây mà vẫn giữ được phong thái lễ độ đúng mực, tại hạ sẽ đáp ứng trong khoảng kỳ hạn sớm nhất sẽ thu hồi vật hoàn lại cho chưởng môn.
Dư Giang vui sướng phát điên, rối rít cười nói:
- Nếu được như vậy lão hủ muôn đời cảm kích, lão thay mặt đệ tử Cửu Cung môn cảm tạ đại đức của ngài.
Kim Phi Hùng bảo:
- Chưởng môn chớ nên quá trịnh trọng như vậy.
Dư Giang vòng tay nói:
- Lão hủ sẽ ở lại Kim Lăng để mong đợi hồi âm của Kim đại hiệp, giờ xin bái biệt.
Kim Phi Hùng cũng vội đứng dậy, cúi mình đáp lễ:
- Tại hạ sẽ tận lực tìm kiếm.
Dư Giang mặt mày vui vẻ, đứng dậy bước ra khỏi trà lầu.
Dương Ngọc Phượng đưa mắt nhìn theo Tái Quan Vũ Dư Giang, rồi chợt bảo chàng:
- Hà tất phải đáp ứng lão ta như vậy ?
Vương Thái Vân cũng nói:
- Kim huynh tự lo giùm việc của kẻ khác, há chẳng phải sinh sự rắc rối thêm ư ?
Kim Phi Hùng mỉm cười đáp:
- Hảo ý của nhị vị cô nương tại hạ rất cảm kích, nhưng mà hiện nay ở thành Kim Lăng này tứ phương bát hướng đều ẩn chứa nguy cơ ghê gớm, dường như tất cả đều tập trung vào một mình tại hạ.
Vương Thái Vân nói:
- Phải đó, đã biết như vậy sao Kim huynh còn lo thêm chuyện Cửu Cung môn làm gì cho thêm phiền phức.
Kim Phi Hùng hạ giọng:
- Nhị vị nên biết tất cả chuyện này thoạt nhìn tuy đơn độc phát sinh, song tất cả đều có liên quan với nhau.
Chàng nói tới đây, bỗng nhiên một luồng hàn quang từ ngoài xẹt vào kèm theo tiếng gió rít vang lên bên tai bốn người.
Kim Phi Hùng cực kỳ bực bội, giận dữ quát vang:
- Lũ chuột dám to gan.
Chàng mặc kệ chiếc bạch hổ đinh cắm vào chiếc cột sau lưng, vội lắc mình bay vọt ra ngoài cửa trà lầu.
Trên đường quang lộ, người qua kẻ lại buôn bán đông đúc, làm sao chàng có thể phát hiện được kẻ phóng ám khí.
Lúc này Dương Ngọc Phượng đã rút chiếc bạch hổ đinh cắm nơi chiếc cột ra.
Thì ra phía đuôi món ám khí bạch hổ đinh có kèm theo một mảnh giấy, hóa ra đó không phải là ám khí để ám toán Kim Phi Hùng, mà chỉ là một vật truyền tin cho chàng mà thôi.
Kim Phi Hùng mở mảnh giấy ra đọc, trên đó có ghi mấy chữ:
Vương Thái Vân nói:
- Đây là ám khí của Quân Sơn ngũ hổ.

Đột nhiên có tiếng nói lớn:
- Đúng đó !
Từ phía mé phải trà lầu có một lão già tóc bạc trắng, tay chống long vĩ trượng bước tới nói lớn:
- Vị cô nương này đoán không sai, chính là lão đại trong Quân Sơn ngũ hổ đưa tín thư thay lão đó.
Kim Phi Hùng thản nhiên cười hỏi:
- Lão nhân gia có điều chi chỉ giáo. Hay là cũng…
Lão bà nghe vậy liền nói:
- Các hạ không nhận ra mụ già này sao ?
Kim Phi Hùng ngây người ngạc nhiên, trầm tư hồi lâu rồi lẩm bẩm:
- Nhất thời tại hạ nhớ không ra, không lẽ đã gặp lão bà ở đâu rồi à ?
Lão bà trầm sắc mặt, đôi mắt trợn lên chiếu ra hai luồng hàn quang lạnh rợn người:
- Các hạ quả là mau quên thật ?
Kim Phi Hùng thấy mụ hầm hầm nổi giận, bất giác cũng nộ khí hét vang:
- Kim mỗ không hề quen biết ngươi.
Mặt của mụ già càng lạnh lùng, giọng băng giá:
- Mới cách đây ba hôm, ngươi đang đêm đến Nam Nhạc hủy hoại tịnh xá của ta, ngọn lửa dữ dội đó vô tình đã khiến ta không còn chốn dung thân.
Kim Phi Hùng cười lạnh:
- Ồ, hóa ra ngươi là Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương ở Nam Nhạc Hằng Sơn phải không ? - Không sai.
Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương giơ long vĩ trượng chỉ vào mặt chàng:
- Bây giờ ngươi tính sao với ta đây ?
Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn mụ, lại liếc mảnh giấy trên tay:
- Đoan dương chính ngọ chúng ta sẽ hẹn gặp nhau ở Chung Sơn.
Triệu Ngũ Nương nghiến răng rít lên:
- Cũng được, đến lúc đó ta sẽ tính nợ nần với ngươi.
Kim Phi Hùng nói:
- Ngày Đoan dương sắp tới rồi, ngươi bất tất phải nói nhiều.
Triệu Ngũ Nương vẫn còn hậm hực nói:
- Coi như số ngươi cũng lớn mạng đó chứ, tối hôm đó vì mụ đây phải vung trượng thoát khỏi đám lửa, nếu không ngươi đừng hòng trốn thoát.
Kim Phi Hùng thoáng bực mình:
- Nói vậy đủ rồi, mụ nên đi cho ta rảnh mắt.
Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương gầm gừ:
- Ta để cho ngươi sống thêm mấy ngày nữa, ngày Đoan dương là lúc tận số của ngươi đó.
Mụ vừa nói vừa căm hận trợn mắt nhìn chàng rồi mới chịu vung vẩy long vĩ trượng bước ra khỏi trà lầu.
Hai mắt Kim Phi Hùng chiếu ra hai luồng tinh quang sáng rực quét nhanh tứ phía, cất tiếng nói:
- Còn vị bằng hữu nào cần kiếm Kim mỗ nữa không ?
Giọng chàng sang sảng vang lên, lồng lộng vẻ hào khí bốc lên tận mây xanh, khí thế uy dũng làm cho kẻ khác phải nể sợ.
Trong đại sảnh của trà lầu có không ít những nhân vật võ lâm, nhưng ai nấy đều lặng thinh, không dám thốt một tiếng.
Kim Phi Hùng lạnh lùng cười nói:
- Nếu không có ai thì tại hạ phải đi đây.
Lúc này Vương Thái Vân, Dương Ngọc Phượng cũng đứng dậy kêu điếm chủ đến tính tiền.
Kim Phi Hùng lớn tiếng nói tiếp:
- Tại hạ có một câu này muốn nói, các vị ở tại Kim Lăng trà lầu này không ra mặt, coi như các vị đã bỏ qua cơ hội rồi đó, bởi vì tại hạ phá lệ, ở trong trà lầu thì không bao giờ giết người, còn nếu khi đã bước ra khỏi trà lầu thì lúc đó chớ có đến quấy rầy tại hạ mà tự chuốc lấy họa vào thân.
- A di đà Phật.
Một tiếng niệm Phật hiệu vang lên, phía ngoài cửa trà lầu có một vị tăng nhân mặt mũi hiền từ, thân hình cao gầy bước vào.
Dương Ngọc Phượng hạ giọng nói với Kim Phi Hùng:
- Chưởng môn Thiếu Lâm Liễu Tuệ đại sư.

Thanh âm của nàng hết sức nhỏ nhẹ đến mức không còn nhỏ hơn được nữa, nhưng đã lọt vào tai vị tăng nhân nọ, người vội cười nói:
- Đa tạ cô nương đã tiến cử lão nạp trước.
Kim Phi Hùng bước tới trước, ngẩng mặt nói lớn:
- Người chính là Liễu Tuệ đại sư ở Thiếu Lâm tự.
Liễu Tuệ đại sư chắp tay đáp:
- Tiểu thí chủ, lão nạp đây đích thị chính là Liễu Tuệ.
Kim Phi Hùng vẫn lớn tiếng:
- Có điều chi chỉ giáo ?
Liễu Tuệ đại sư ôn tồn nói:
- Tiểu thí chủ có thể ngồi xuống nghe lão nạp nói một lời chăng ?
Kim Phi Hùng ngang ngạnh:
- Không được, có gì cứ nói, tại hạ đã nóng nảy lắm rồi.
Liễu Tuệ đại sư nghĩ ngợi một lát đoạn từ tốn nói:
- Mấy ngày trước tiểu thí chủ đã đến Tàng kinh lầu của bản tự mượn đi một cuốn Kim Cương kinh do tổ sư sáng lập Thiếu Lâm chép ra, chắc rằng thí chủ đã xem xong, nên lão nạp tiện đường ghé qua Kim Lăng để thu hồi di vật của tổ sư về.
Kim Phi Hùng không hề đắn đo suy nghĩ, vội đáp:
- Tiết Đoan dương lúc chính ngọ tại hạ sẽ đợi ở Chung Sơn, lúc đó đại sư sẽ tới lấy Kim Cương kinh. Thôi chúng ta đi.
Nói xong, chàng vẫy tay ra hiệu cho Vương Thái Vân cùng Dương Ngọc Phượng, Lăng Nhạn đi ra khỏi trà lầu.
- A di đà Phật.
Liễu Tuệ đại sư miệng tuyên Phật hiệu cũng đang định bước ra khỏi Kim Lăng trà lầu.
- Đại sư hãy khoan đã.
Từ trên thang lầu của trà lầu có tiếng nói lớn của Ngọc Phiến Lang Quân, y vội vàng bước xuống, đi thẳng về phía Liễu Tuệ đại sư.
Liễu Tuệ đại sư hỏi:
- Khang thí chủ có điều chi…
Ngọc Phiến Lang Quân bước tới nói:
- Tệ minh chủ hiện đang có mặt ở trên lầu, thỉnh đại sư pháp giá…
Hắn chưa nói dứt câu đã thấy Cổ Trường Khanh xuất hiện trên thang lầu lớn tiếng ra lệnh:
- Khang Tiệp, ngươi hãy đưa thiệp đến cho Kim Phi Hùng, ta ở trên Kim Lăng trà lầu đợi ngươi.
Nói xong, lão quay sang nói với Liễu Tuệ đại sư:
- Người này dã tính bất kham, coi thường mọi người. Sau này tất sẽ làm hại võ lâm, mời ngài lên lầu chúng ta cùng đàm đạo để trừ mối họa này.
Liễu Tuệ đại sư khẽ nhíu mày đáp:
- Luận về công lực y đã đạt đến mức tuyệt đỉnh, ngoài võ công của Thái Dương cốc ra, phảng phất còn sử dụng tuyệt học võ công của một môn phái khác nữa.
Nói đoạn Liễu Tuệ đại sư bước lên thang lầu.
Cổ Trường Khanh nói:
- Nghe giang hồ truyền ngôn Huyền môn vũ thư rơi vào tay hắn, lại có Mật Đà Thần Châu tăng công ích khí, rồi hắn lại có thêm ngọc dịch quỳnh tương bồi bổ kinh huyết nữa.
- Cổ minh chủ.
Một tiếng hét kinh hồn vang tới, chưởng môn phái Võ Đang bước đến, lớn tiếng nói:
- Hà tất phải dương danh của gã làm mất đi uy phong của chúng ta.
Chưởng môn phái Nga My Nhạc Phong tán đồng, đứng dậy nói:
- Đúng vậy! Cửu đại môn phái của chúng ta lại thêm tinh anh của tam sơn ngũ nhạc lẽ nào lại đi sợ một tiểu tử ?
Nhất thời tiếng ồn ào vang lên huyên náo khắp ngôi lầu của trà đình.
Liễu Tuệ đại sư chợt cau đôi mày bạc hỏi:
- Cổ minh chủ à, thì ra mọi tinh anh của võ lâm đều tụ tập ở đây ư ?
Cổ Trường Khanh cười gian xảo:

- Thái Dương cốc trùng hiện giang hồ là chuyện đại sự của võ lâm, do vậy Cổ mỗ phải hội tụ anh hùng hào kiệt tứ phương họp nhau cùng bàn luận kế sách để ứng phó.
Liễu Tuệ đại sư mặc nhiên nói:
- Ý của Cổ minh chủ là…
Cổ Trường Khanh ngắt lời:
- Tụ tập hai đạo hắc bạch trong võ lâm liều mạng với hắn.
Liễu Tuệ đại sư tuyên niệm Phật hiệu:
- A di đà Phật, ba chục năm về trước đã tái hiện, e rằng võ lâm lại trầm luân, sa vào sát kiếp dữ dội hơn năm xưa.
Cửu lộ thông báo sứ giả Cơ Tử Xương phái Thanh Thành gật đầu nói:
- Lời đại sư nói không sai. Cơ mỗ cảm thấy Thái Dương cốc đã xuất hiện, Trường Xuân đảo nhất định sẽ lộ diện bởi vì hai đại môn phái này như nước với lửa, thủy hỏa làm sao mà dung hòa được.
Liễu Tuệ đại sư vội ngắt lời, ôn tồn lên tiếng:
- Theo lão nạp thấy thì điểm này hoàn toàn khác với ba chục năm về trước, có lẽ hai phái sẽ đoàn kết lại, điều đó mới là phiền phức cho võ lâm Trung Nguyên đó.
Lời nói vừa thốt ra hơn mấy chục cao thủ chợt lặng im khiến cho bầu khí trên tòa lầu chợt trầm mặc nặng nề hết sức.
Hồi lâu Cổ Trường Khanh mới lên tiếng hỏi:
- Đại sư nói thật chớ ?
Liễu Tuệ đại sư đáp:
- Lão nạp đang cùng với Nhạn Đăng Nhất Trần Tử trên đường đến đây, đi qua Ải môn quan gặp một vị xưng là Ngộ Phi thiền sư đang cùng đi với một thiếu phụ diễm lệ tuyệt trần nhắm hướng Thiên Trúc sơn hành tẩu.
Cổ Trường Khanh bất ngờ hỏi:
- Tại sao đại sư lại nhắc đến mấy kẻ lạ mặt đó ?
Liễu Tuệ đại sư không thèm để ý đến câu hỏi của lão, tiếp tục lên tiếng bảo:
- Các vị, Ngộ Phi đại sư chính là Thái Dương cốc chủ ba mươi năm trước đã gây náo động giang hồ, còn thiếu phụ tuyệt sắc kia chính là Trường Xuân đảo chủ.
- Hả ?
Mọi người đồng thanh la lên một tiếng kinh hãi.
Liễu Tuệ đại sư nói tiếp:
- Hai người đã dẹp bỏ hiềm khích trước kia, hơn nữa còn kết thành cặp tình nhân định tìm một nơi u tịch ở Thiên Trúc sơn cùng an hưởng thú vui điền viên.
Đại sư nói một hơi đến đây rồi ngừng lại một chút, rồi đưa ánh mắt quét qua một lượt khắp các cao thủ võ lâm, đoạn nói tiếp:
- Không chỉ như thế, mà họ còn hạ lịnh cải sửa môn qui, truyền cho Thái Dương cốc chủ và Trường Xuân đảo chủ đời thứ ba kết thành phu thê để xóa bỏ thành kiến giữa hai phái, nhu hợp tuyệt học võ công hai môn thành một mạch.
Lúc này không khí trong tòa lầu trầm mặc nhưng khẩn trương cực độ, ai nấy đều có thể nghe thấy tim mình đập từng nhịp hồi hộp.
Lặng im một lát, Liễu Tuệ đại sư lại nói tiếp:
- Thủ bút Kim Cương kinh của bản môn bị mất trộm, không hề liên quan đến sự hưng vong của võ lâm, vì thế lão nạp xin thoái thác lời thỉnh cầu của Cổ minh chủ, lão nạp bế môn tạ khách từ đây.
Nói vừa dứt lời, đại sư đã chắp tay để trước ngực, miệng niệm Phật hiệu, quay người nhẹ nhàng bước xuống thang lầu.
Cổ Trường Khanh giật mình lớn tiếng gọi:
- Đại sư, đại sư…
Liễu Tuệ đại sư không quay đầu lại, miệng vẫn lẩm bẩm niệm Phật hiệu, dáng điệu hiền từ lướt nhanh ra khỏi trà lầu, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.
Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương bỗng nộ khí nói lớn:
- Cái lão trọc đầu đó thật là nhát gan. Hừ !
Cổ Trường Khanh lạnh lùng cười nói:
- Các vị bằng hữu, cho dù Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo liên thủ đi chăng nữa, võ lâm Trung Nguyên chúng ta cũng không thể rụt đầu co cổ như con rùa đen được.

- Đúng thế
- Không sai !
Cổ Trường Khanh thấy đám ngươi bỗng hăng hái liền thừa cơ nói:
- Nơi Trung Nguyên chúng ta có nhiều môn phái, nên kết minh lại làm một, ý của lão hủ đầu tiên là phải suy tôn một người vào ngôi tổng minh chủ để thống nhất mọi việc để chỉ huy đại sự.
Mọi người lại xôn xao bàn luận không ngớt.
Cổ Trường Khanh lạnh lùng cất tiếng cười nói:
- Lão hủ lúc đầu có ý muốn đề nghị Liễu Tuệ đại sư làm đầu lĩnh lãnh tụ các môn phái, nhưng lão đã không có ý tranh chấp, nên đành phải đề cử chưởng môn phái Võ Đang.
Lữ thị tam anh phái Tiên Lộ đồng thanh hô lớn:
- Bản phái ủng hộ Cổ minh chủ.
Bạch phát ma nữ Triệu Ngũ Nương cũng vội tiếp lời:
- Đúng đó, lão đây cũng muốn được dưới trướng chỉ huy của Cổ minh chủ.
Cổ Trường Khanh giả vờ khiêm tốn chối từ:
- Cổ mỗ đâu có tài đức để ngồi lên tôn vị đó, vì e rằng không đủ sức lo nổi trọng trách.
- Minh chủ không nên thoái thác.
- Không được từ chối mà.
- Trừ ngài ra không ai có thể.
Tiếng la hét reo hò ủng hộ Cổ Trường Khanh vang lên ồn ào, các phái đều suy tôn lão làm minh chủ võ lâm Trung Nguyên, địa vị cao hơn cả Cửu đại môn phái.
* * *
Nói về Kim Phi Hùng, khi chàng trở về khách điếm thì đã thấy Cốc Chi Dương đứng ngay ngoài cửa điếm nghênh đón. Thấy khuôn mặt anh tuấn của thiếu niên này hôm nay cực kỳ buồn bã, ưu tư, lại còn có phần lo lắng, y nói với Kim Phi Hùng giọng thiểu não:
- Tình thế trong thành Kim Lăng hiện nay tương đối bất lợi cho chúng ta.
Cốc Chi Dương vừa nói vừa bước vào trong phòng lấy ra một xấp thiếp hồng ước chừng có hơn mấy chục cái, đưa cho Kim Phi Hùng rồi nói:
- Đây là thiếp của các đại môn phái và bang hội ở Trung Nguyên hẹn với người.
Kim Phi Hùng đưa mắt liếc qua thấy tử thiếp của Cửu đại môn phái, còn có tam sơn Ngũ Nhạc, tam đại ma tôn, tứ đại ma đạo, giang hồ thập ác, nhị quỷ cửu yêu… hầu như toàn bộ võ lâm đều hội tụ đông đủ.
Điều kỳ quái là các tấm tiếp ước hẹn đều ghi ngày Đoan dương hay Đoan ngọ vào lúc chính ngọ, địa điểm đều tập trung dưới chân núi Chung Sơn.
Hiển nhiên là có kẻ nào đó đã âm thầm điều khiển vạch ra kế hoạch hành động, dụng ý muốn huy động lực lượng võ lâm thiên hạ để đối phó với một mình Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng bất giác lạnh lùng mỉm cười:
- Hừ! Đây là cơ hội lớn lao hiếm có thật.
Đột nhiên, chàng phát hiện trong xấp thiếp mời có một tấm thiếp chỉ vỏn vẹn vài chữ Vạn Nhân Kiệt.
Kim Phi Hùng lật đi lật lại tấm thiếp trong tay, lẩm bẩm tự hỏi:
"Người này không biết ở môn phái nào mà không thấy ghi, chỉ có tên húy như vậy kìa? Lạ thật!"
Chính ngay lúc đó phía ngoài cửa có tiếng bước chân vọng đến rồi có tiếng người vang lên:
- Bách Kiếm Minh Khang Tiệp phụng lệnh bái kiến Kim đại hiệp.
Kim Phi Hùng cất tiếng hỏi:
- Ngọc Phiến Lang Quân đó phải không? Hừ! Ta nghĩ ngươi sẽ đến mà.
Ngọc phiến lang quân Khang Tiệp cúi đầu đưa tay vén rèm bước vào, đoạn trịnh trọng dùng hai tay dâng lên trước mặt một tấm thiếp hồng, bên ngoài thếp vàng màu kim nhũ lấp lánh nói:
- Tiểu nhân phụng mạng minh chủ đưa thiếp mời Kim đại hiệp hồi âm.
Kim Phi Hùng đưa tay tiếp lấy tấm thiếp, thấy phía trên viết:
"Đoan ngọ tiết chính ngọ thời, đợi tôn giá tại chân núi Chung Sơn."
Phía dưới có hàng chữ:
"Võ lâm Trung Nguyên tổng minh chủ Cổ Trường Khanh hạ bút."
Kim Phi Hùng cười lạt:
- Hừ! Danh vọng của Cổ Trường Khanh càng ngày càng lớn.
Ngọc Phiến Lang Quân hạ giọng nói:
- Tiểu nhân đợi hồi âm của Kim đại hiệp.

Kim Phi Hùng cao giọng đáp:
- Ngươi về báo lại, Kim mỗ sẽ đến phó ước đúng giờ.
Lời nói còn ngân vang chưa dứt thì bỗng nhiên màn cửa khẽ lay động, một hán tử mặt đỏ, thân hình cao lớn bước vào.
Hán tử này sau lưng đeo một thanh kiếm thiết tiên, mình vận kình trang màu đen, hai mắt sáng quắc, thần thái uy nghi lẫm liệt.
Kim Phi Hùng lập tức nhún mình nhảy vọt tới trước, trầm giọng quát hỏi:
- Các hạ là ai ?
Hán tử đó không hề để ý đến Kim Phi Hùng mà quay sang cất giọng sang sảng nói với Ngọc Phiến Lang Quân:
- Ngươi về báo lại với Cổ Trường Khanh trừ Bạch công tử ra, còn có Vạn Nhân Kiệt cũng sẽ có mặt tại đó.
Kim Phi Hùng nghe vậy, bất giác giật mình kinh ngạc hỏi:
- Các hạ là Vạn Nhân Kiệt sao ?
Vạn Nhân Kiệt không đáp, khẽ phất tay bảo Ngọc Phiến Lang Quân:
- Bây giờ ngươi có thể đi được rồi đó.
Ngọc Phiến Lang Quân khiếp sợ uy phong của Kim Phi Hùng, lại bị cái hào khí của hán tử tự xưng là Vạn Nhân Kiệt khiến gã run rẩy, nên y lắp bắp đáp:
- Dạ… dạ… tiểu nhân xin cáo từ.
Nói rồi gã lui ra sau, rồi vội phóng ra khỏi cửa sổ bỏ chạy như bị ma đuổi.
Kim Phi Hùng cảm thấy lạ lùng, bèn hỏi:
- Các hạ là Vạn Nhân Kiệt, còn Bạch công tử là ai ?
Không ngờ hán tử mặt đỏ đột nhiên quỳ sụp xuống đất, cúi đầu bái lạy chàng, miệng hô lớn:
- Tiểu nhân Vạn Nhân Kiệt khấu đầu bái kiến công tử.
Kim Phi Hùng sửng sốt, không hiểu chuyện gì xảy ra, vội lắc mình xẹt ngang năm thước, tránh không nhận lễ bái của hán tử lạ mặt, miệng bối rối nói không thành câu:
- Mời các hạ đứng dậy, tại hạ là Kim Phi Hùng, đâu… đâu có quen biết gì các hạ ?
Vạn Nhân Kiệt vẫn không chịu nghe, sụp đầu xuống đất bái lạy ba lần, rồi mới ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ nói:
- Công tử ơi, bao nhiêu mưu kế của tiểu nhân cũng không sát hại được người.
Những người có mặt trong phòng đều ngơ ngác nhìn nhau.
Kim Phi Hùng chợt lên tiếng:
- Các hạ có nhìn lầm người không vậy ?
Vạn Nhân Kiệt cả quyết nói:
- Không thể, không thể nào lầm được, tiểu nhân còn có bức họa của lão phu nhân làm chứng mà.
Nói đoạn, hán tử rút từ trong người ra một cuộn giấy đã ngả sang màu vàng ố, trải ra trước mặt chàng.
Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc.
Chỉ thấy trên mặt giấy có vẽ tám hình người.
Ngay phía chính giữa là một cặp phu thê tuổi trạc trung niên, nam nhân đầu đội mão mình mặc triều phục, nữ nhân đầu đội mũ phượng quan, ngồi sóng vai nhau.
Mé bên phải có một hài nữ đang đứng nhìn rất giống Kim Ngân Thi, còn phía bên trái có một nam đồng tướng mạo giống hệt Kim Phi Hùng.
Phía sau có bốn người vận đồ võ sĩ đứng hầu.
Người đứng chính giữa mặt giống như hán tử mặt đỏ Vạn Nhân Kiệt.
Trong ba người còn lại có một người là hóa thân của Cổ Trường Khanh, phía trong là một thiếu niên mặt trắng, lưng đeo trường kiếm và nam nhân trung niên vận trường bào màu xanh.
Kim Phi Hùng hơi nhíu mày khẽ hỏi:
- Bức họa đồ này có ý nghĩa gì ?
Vạn Nhân Kiệt hai mắt ứa lệ, giọng nghẹn ngào:
- Công tử, vị đại nhân này chính làm Tam biên tổng binh Bạch Thiên Đạo, là phụ thân của công tử và là chủ nhân của tiểu nhân đây.
Kim Phi Hùng giật mình kinh ngạc:
- Tại hạ không phải họ Kim sao? Tại hạ họ Bạch à ?
Vạn Nhân Kiệt lại nói:

- Vị mệnh phụ này chính là mẫu thân của công tử gọi là Vọng thị Thái phu nhân.
Hán tử mặt đỏ chỉ vào nam đồng tử trong bức họa nói:
- Đây là họa tượng của công tử lúc lên chín tuổi.
Kim Phi Hùng chợt nói:
- Hài nữ này chắc là muội muội Kim Ngân Thi ?
Vạn Nhân Kiệt lắc đầu nói:
- Đúng rồi, đây là tiểu thơ, muội muội của công tử, nhưng không phải tên là Kim Ngân Thi mà tên là Bạch Lãnh Thu.
- Hả ?
Mọi người trong phòng chợt la lên một tiếng kinh ngạc.
Kim Phi Hùng tròn mắt:
- Ngươi nói muội muội ta tên là Bạch Lãnh Thu sao ?
Vạn Nhân Kiệt gật đầu:
- Chủ nhân của tiểu nhân trấn thủ nơi biên cương suốt hai chục năm, phụng mệnh triều đình về làm Đô ngự sử. Bức họa này do chính tay phu nhân của người họa nên lúc gia đình công tử sắp rời khỏi biên ải.
Kim Phi Hùng nói:
- Trong bức họa này cũng có một người mà…
Kim Phi Hùng chưa kịp nói hết, Vạn Nhân Kiệt đã vội tiếp lời:
- Đây là Cổ Trường Khanh.
Kim Phi Hùng ngơ ngác hỏi:
- Cổ Trường Khanh là gia tướng của phụ thân ta sao ?
Vạn Nhân Kiệt nghiến răng căm hận nói:
- Đúng vậy, công tử hãy nghe tiểu nhân kể từ đầu thì người sẽ rõ. Buổi tối hôm Bạch đại nhân được điều về làm Đô ngự sử, có một lão nhân tự xưng là cốc chủ của Thái Dương cốc đang đêm xông vào trong quan phủ để gặp Bạch lão gia, dâng lên cho người ba cuốn hoàng thư, một viên Mật Đà Thần Châu, và một thanh đoạn kiếm. Lão nhân đó nói rằng công tử là bậc kỳ tài võ lâm, tương lai sẽ trở thành Thái Dương cốc chủ, mong lão gia cấp tốc rời khỏi chốn quan trường, lão gia thấy lão nhân lạ mặt phong thái phi phàm, lại thập phần hòa nhã, nên liền đáp ứng lời thỉnh cầu. Ngay trong đêm người dẫn gia quyến cùng với bốn tùy tướng thân cận chuẩn bị lui về quy ẩn chốn tuyền sơn, cũng là để cho công tử khổ luyện võ công tuyệt thế của Thái Dương cốc, nhưng Cổ tặc muốn chiếm đoạt tuyệt học võ công của Thái Dương cốc, nên khi đi qua Phụng Lăng trang bèn nảy sinh tâm địa bất lương, đâm chết Bạch lão gia cùng phu nhân. Công tử và tiểu thơ được Kim lang kiếm Kim Tùng thừa lúc đại loạn, cứu thoát để tránh tai mắt gian nhân, nên mới đổi họ Kim cho công tử.
Kim Phi Hùng hỏi:
- Còn ngươi và một vị gia tướng nữa thì…
Vạn Nhân Kiệt bi phẫn đáp:
- Tiểu Bạch Long Vĩ Ngọc đã chết tại chỗ còn tiểu nhân thì…
Hán tử vừa nói vừa kéo ống quần bên phải lên để lộ ra một cái chân giả bằng đồng vàng xỉn pha xanh, rồi nói tiếp:
- Tiểu nhân bị Cổ Trường Khanh chặt đứt một chân, nên nằm mê man bất tỉnh, cho nên mới không chết được. Không chỉ như vậy mà thôi, bởi vì Kim Tùng đã cứu công tử rồi lại mang luôn bí quyết võ công, Mật Đà Thần Châu và đoạn kiếm đi mất, nên gian kế của hắn không thành bèn phải lưu lại Phụng Lăng trang, một mặt giả nhân giả nghĩa dùng tài sản của Bạch lão gia xây lên Phụng Lăng trang, chiêu tập thủ hạ, một mặt vẫn dò la xem Kim Tùng và công tử cùng với tiểu thư hạ lạc nơi đâu.
Kim Phi Hùng phẫn nộ hỏi:
- Việc Kim Kiếm trang đang đêm bị thiêu hủy chắc cũng là do Cổ lão tặc gây ra ?
Vạn Nhân Kiệt đáp:
- Đương nhiên là vậy. Hắn soái lĩnh thủ hạ đang đêm phóng hỏa thiêu hủy Kim Kiếm trang, sát hại Kim lang kiếm Kim tam đệ, không ngờ công tử và tiểu thơ lại có thể thoát khỏi miệng hổ, quả là trời có mắt. Mấy năm nay tiểu nhân mai danh ẩn tích, sống dưới chân núi Thiên Sơn, hỏi thăm tin tức về nơi hạ lạc của công tử và tiểu thơ. Nếu không nhờ giang hồ truyền ngôn về đại danh của Kim công tử, lại nói người là truyền nhân của Thái Dương cốc, thì tiểu nhân chắc khó mà tìm ra manh mối.
Vạn Nhân Kiệt từ từ cuộn bức họa lại, giọng buồn xa xăm:
- Nay đã gặp được công tử, còn tiểu thơ không biết…

Kim Phi Hùng khẽ buông tiếng thở dài nói:
- Muội muội của ta vẫn an toàn mạnh khỏe.
Vạn Nhân Kiệt mừng rỡ, hỏi lại:
- Có thật vậy không công tử ?
Kim Phi Hùng vội đáp:
- Thật mà.
Chàng trầm tư hồi lâu rồi đột nhiên nghiến răng rút ngay đoạn kiếm ra múa lên không trung một vòng, rồi thét lớn:
- Cổ lão tặc, mối gia thù này ta phải đòi cho được, chứng cứ đã có. Hừ! Ta xem ngươi còn giả nhân giả nghĩa được bao lâu nữa.
Tiếng thét vừa dứt, chàng đã nhún người một cái, thân hình vọt lẹ bay xẹt ra ngoài cửa điếm.
Vạn Nhân Kiệt thấy vậy liền gõ mạnh chân giả xuống đất, bay người theo sau Kim Phi Hùng, đoạn lớn tiếng gọi:
- Công tử đi đâu vậy ?
Kim Phi Hùng tức giận đáp:
- Lấy đầu Cổ Trường Khanh để tế vong linh song thân ta.
Vạn Nhân Kiệt lắc đầu lia lịa, cất tiếng ngăn chàng:
- Lúc này còn chưa phải giờ làm việc đó, xin công tử nghe lời tiểu nhân, đợi đến ngày tết đoan ngọ hãy động thủ, lúc đó cho dù hắn mọc cánh cũng đừng hòng trốn thoát.
Kim Phi Hùng bối rối hỏi:
- Tại sao vậy ?
Vạn Nhân Kiệt cười khổ:
- Cổ Trường Khanh có lắm mưu thâm kế hiểm, lại thêm bộ mặt lúc nào cũng tươi cười, giả đạo đức, nên rất dễ đánh lừa người ta. Hôm nay các môn phái võ lâm đều bị hắn lợi dụng, mong công tử đợi thêm mấy ngày nữa, tiểu nhân sẽ tự có biện pháp bắt hắn phải nhận tội.
Kim Phi Hùng thấy vẻ mặt của Vạn Nhân Kiệt thành khẩn, đành phải thu thế lộn người trở vào phòng, giọng vẫn chưa hết hậm hực:
- Hừ! Vậy thì ta đành để cho hắn sống thêm mấy ngày nữa vậy.
Vạn Nhân Kiệt gật đầu, hai tay trịnh trọng nâng bức họa đồ lên quá đầu, rồi kính cẩn đưa cho Kim Phi Hùng:
- Công tử, đây là di vật của Thái phu nhân, cũng là vật kỷ niệm duy nhất của người, xin công tử hãy thu nhận.
Kim Phi Hùng bất giác khóc rống lên như mưa gió:
- Phụ mẫu song thân, hài nhi bất hiếu…
Chàng nức nở nghẹn ngào không thốt nên lời, trong lòng đau buồn không sao kể xiết.
Vạn Nhân Kiệt cũng đưa tay lau ngấn lệ, bồi hồi nói:
- Tiểu nhân phải đi đây.
Kim Phi Hùng lặng người kinh ngạc:
- Ngươi phải đi đâu vậy ?
Vạn Nhân Kiệt trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Tiểu nhân phải đi kiếm một người để làm chứng về âm mưu hiểm độc của Cổ tặc, đến lúc đó hắn không tài nào chối cãi được.
Kim Phi Hùng hỏi tiếp:
- Kiếm người đó ở đâu ?
Vạn Nhân Kiệt đáp:
- Kẻ này đã đến Kim Lăng rồi, chỉ là hắn chưa lộ diện mà thôi, nhưng mà dù hắn mọc cánh cũng không tài nào thoát khỏi tay tiểu nhân.
Kim Phi Hùng điểm nụ cười:
- Vậy thì ngươi đi đi.
Vạn Nhân Kiệt cung kính:
- Tiểu nhân xin bái biệt.
Vạn Nhân Kiệt vừa nói xong đã điểm cái chân giả xuống đất rồi vọt mình bay ra ngoài cửa.
Cốc Chi Dương bước đến chúc mừng Kim Phi Hùng:
- Mừng thân thế của Kim đại hiệp đã được minh bạch, mối huyết thù sắp được thanh toán.

Kim Phi Hùng bảo:
- Còn hơn mười ngày nữa mới đến tết đoan ngọ, ta muốn đi tìm muội muội để dự tính bàn một việc này trước đã.
Nói rồi chàng một mình đơn độc đi ra ngoài cửa điếm.
Chàng đi dọc theo bờ sông Tần Hoài tìm kiếm hoa thuyền, hai bên bờ tuy không ít, song không thấy bóng dáng Kỷ La Xuân đâu cả.
Chàng lại tìm đến Bích Vân thiền tự, song vẫn không thấy bóng dáng Bạch Lãnh Thu đâu.
Suốt mấy ngày chàng không hề gặp Bạch Lãnh Thu, ngay cả Tô Ngọc Dung cũng mất tăm mất tích không thấy đâu cả.
Chỉ còn một ngày nữa là đến tiết đoan ngọ, hay còn gọi là đoan dương, khiến cho Kim Phi Hùng càng thêm lo lắng.
Chàng không phải là muốn tìm nàng để hợp sức báo thù, mà hy vọng nàng hiểu được thân thế của mình mà thôi.
* * *
Ngày Đoan ngọ đã tới.
Chân núi Chung sơn cây cỏ xanh tươi, hoa anh đào đỏ rực một khoảng trời.
Nơi thâm cốc ẩn mật lúc này đã có tiếng người nói ồn ào náo nhiệt, phía tả một nhóm, phía bên hữu một tụ đang bàn luận ầm ĩ.
Dưới bóng một cây tùng lớn phía bên trái có phủ một tấm thảm đỏ, rồi căng một tấm lụa vàng rực làm trướng, trước đó có hai ba chục chiếc ghế thái sư sắp thành một hàng.
Chính giữa có một người đang ngồi giữ ngôi vị chí tôn, đó là đệ nhất võ lâm tổng minh chủ Cổ Trường Khanh, được các cao thủ hâm mộ.
Hai bên là các cao thủ tuyệt thế võ lâm, tôn sư hoặc là chưởng môn của một môn phái, cùng với cao thủ võ lâm hai phái hắc bạch, có địa vị cực cao trong võ lâm Trung Nguyên.
Phía trước tấm trướng vàng có hai lá cờ hiệu phất phới, một lá có thêu hình hai con ngô công đang uốn éo, nhe nanh múa vuốt cùng với hàng chữ "Trung Nguyên võ lâm tổng minh chủ."
Còn lá cờ kia thêu một chữ "Cổ" lớn bay lồng lộng trong gió.
Trừ các nhân vật đứng đầu các môn phái có đủ tư cách, ngồi đường vệ chễm chệ trên ghế, còn lại đều ẩn mình trong rừng cây ước chừng hơn ngàn người.
Nhưng mà bầu khí cực kỳ khẩn trương, bầu khí âm trầm phảng phất khắp nơi, làm cho ai nấy lặng im không dám lên tiếng.
Trời đã gần đến chính ngọ, phía ngoài Ngọc Phiến Lang Quân thở hồng hộc vào trước tấm trướng cao giọng nói:
- Kính bẩm minh chủ, Kim Phi Hùng đã tới.
Cổ Trường Khanh đứng dậy bảo:
- Mời hắn vào đây.
Ngọc Phiến Lang Quân quay mình chạy ra, lớn tiếng hô:
- Minh chủ mời Kim đại hiệp vào trong.
Kim Phi Hùng bước vào trong sơn cốc, phía sau có Cốc Chi Dương, Vương Thái Vân, Dương Ngọc Phượng và Lăng Nhạn.
Chàng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu hiên ngang tiến vào, thần thái uy nghi lẫm liệt, đến cách tấm trướng gần một trượng, lớn tiếng nạt:
- Cổ Trường Khanh, ngươi thật lớn gan !
Cổ Trường Khanh lạnh lùng cười nói:
- Kim đại hiệp…
Kim Phi Hùng quát lớn:
- Câm mồm! Ngươi phải gọi ta bằng Bạch đại hiệp hoặc là Bạch công tử mới được.
Cổ Trường Khanh bất giác ngẩn người:
- Ngươi nói cái gì? Bạch công tử ?
Kim Phi Hùng hầm hầm nói lớn:
- Không sai. Ngươi là cái đồ vong ân bội nghĩa, vì tham lợi mà dám ra tay hạ sát chủ tướng của mình.
Sắc mặt Cổ Trường Khanh cố trấn tĩnh, lên tiếng nói:
- Bản minh chủ không hiểu ý ngươi muốn nói gì ?
Kim Phi Hùng giận dữ hét vang:

- Không hiểu à? Có một vị trước kia là Tam biên tổng binh Bạch Thiên Đạo, ngươi có hiểu không? Hay là còn không nhận ra Vạn Nhân Kiệt, Kim Tùng, Tiểu Bạch Long Thường Kiện.
Sắc mặt Cổ Trường Khanh lúc đỏ lúc trắng, mắt chiếu ra tia nhìn lạnh lẽo, trầm giọng thét vang:
- Thì ra ngươi là tiểu xú tử Bạch Vũ lọt lưới của ta. Hừ !
Kim Phi Hùng nổi cơn thịnh nộ hét lớn:
- Cổ Trường Khanh, hôm nay mối huyết thù này ta sẽ bắt mi đền nợ.
Cổ Trường Khanh lạnh lùng cười nói:
- Khoan đã, ngươi đã là Bạch Vũ thì nói vậy cũng không sao.
Kim Phi Hùng nạt nộ:
- Hừ! Ngươi còn không dám ra đây chịu chết sao ?
Cổ Trường Khanh cười âm hiểm:
- Hôm nay là ngày võ lâm Trung Nguyên tính sổ với ngươi, hãy thanh toán chuyện chung xong rồi mối tư thù của hai ta tính sau cũng chưa muộn.
Lão cực kỳ xảo quyệt, quay sang nói với các vị cao thủ đứng đầu các môn phái, giọng gian xảo:
- Buổi phó hội hôm nay là để giải quyết việc chung của võ lâm Trung Nguyên, chớ không phải là vì tư thù, không biết Kim đại hiệp sẽ ăn nói ra sao về tội ác của mình đã gây ra.
Quả nhiên người của các đại môn phái đồng thanh thét vang:
- Gã họ Kim kia, hãy trả lại bảo vật cho bản phái.
- Gã kia, hãy đền mạng cho…
Nhất thời tiếng la hét dồn dập nổi lên.
Kim Phi Hùng điềm nhiên lớn tiếng nói:
- Các vị, tại hạ không có gì đắc tội với các vị, thử nghĩ xem biến cố đều xảy ra tại tổng đàn các vị cách đây mười lăm ngày, chẳng lẽ tại hạ có phép phân thân hay sao ?
Các môn phái cùng đưa mắt nhìn nhau không biết nói sao, ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc.
Kim Phi Hùng lại lớn tiếng bảo:
- Trong đây tất có kẻ giả mạo bản nhân, muốn gây oan giá họa cho Kim mỗ không sai.
Cổ Trường Khanh cười lạnh:
- Cái đồ lẻo mép, hiện tại võ lâm Trung Nguyên đều tụ họp ở đây, ngươi có thể chỉ ra kẻ nào giả mạo ngươi, ai lại có công lực cao như ngươi chớ ?
Cổ Trường Khanh lại lên tiếng nói tiếp:
- Huống chi lúc xảy ra biến cố đều có người làm chứng đã thấy tướng mạo thân hình ngươi, ngươi còn định chối sao ?
Các đại môn phái nghe lão nói không hề phân biệt thực hư, cùng la hét vang trời, có kẻ còn rút binh khí rời khỏi chỗ ngồi, tiến đến vây quanh Kim Phi Hùng, mặt đằng đằng sát khí.
Chàng hết sức tức giận, lớn tiếng nạt:
- Các vị đều là các nhân vật có danh hiệu trong võ lâm, không nên mắc mưu Cổ Trường Khanh mà hỏng việc.
Cổ Trường Khanh rít lên:
- Chỉ cần ngươi giao lại đồ vật cho các môn phái thì ta sẽ một mình thanh toán món nợ với ngươi.
Các đại môn phái nghe vậy liền la lên vang trời:
- Đúng vậy, hãy trả lại bảo vật cho bản môn.
- Thanh Y Tu La, ngươi sợ chúng ta sao…
Kim Phi Hùng tức không sao chịu nổi, đột nhiên đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, gầm lên giận dữ:
- Nếu như các ngươi cố tình bức bách thì đừng có trách Kim mỗ tàn nhẫn đả thương các ngươi.
Cao thủ các phái thấy vậy đều tuốt binh khí cầm lăm lăm trong tay vây chặt Kim Phi Hùng, bầu không khí cực kỳ căng thẳng khẩn trương.
Bỗng nhiên từ trên vách đá, một tiếng hét như sấm nổ dội xuống:
- Hãy khoan động thủ !
Vạn Nhân Kiệt từ trên không trung bay xuống, bên nách kẹp theo một người.
Khi đã đứng vững trên đất, Vạn Nhân Kiệt liền nói:
- Kẻ xâm phạm tổng đài các vị, trộm bảo vật giết người hãm hiếp chính là tên hung thủ này đây.
Bịch !
Một thân hình đã bị ném phịch xuống đất.
Lại nghe tiếng nói vang lên:

- Còn nữa.
Năm bộ y phục cùng với năm chiếc mặt nạ bằng da mỏng đã bay xuống cạnh thân hình kia, cùng bốn người vóc dáng không khác Kim Phi Hùng.
Bộ y phục và mặt nạ giống hệt Kim Phi Hùng.
Kim Phi Hùng ồ lên một tiếng, nét mặt không giấu được vẻ sửng sốt.
Người của các môn phái có mặt tại đây cũng trợn mắt kinh ngạc.
Vạn Nhân Kiệt rẽ đám đông cao thủ đi về phía Cổ Trường Khanh, lạnh lùng hỏi hắn:
- Cổ lão đại, ngươi có còn nhận ra tên nhị đệ này không ?
Mặt Cổ Trường Khanh xám ngắt tựa như xác chết, hai mắt thất thần, bất chợt bước ra sau ba bước, miệng hậm hực nói:
- Thì ra… thì ra ngươi… ngươi là nanh vuốt của Kim Phi Hùng, thảo nào… trong mấy ngày gã đã gây ra…
Lão minh chủ gian giảo này quả thật tinh ma, đã tương kế tựu kế hại người.
Quả nhiên các đại môn phái đều nhao nhao vây quanh hò hét không thôi.
Vạn Nhân Kiệt nghiến răng cười khinh bỉ:
- Hừ! Kẻ giả mạo Bạch công tử đã ở đây, ngươi còn muốn đổ tội cho ta sao ?
Nói rồi, liền xoay người lướt tới nắm lấy cổ áo kẻ nằm dưới đất xách lên, thuận tay giải khai huyệt đạo cho hắn, đoạn lên tiếng nói:
- Các vị xem đây, gã Thiên Diện nhân ma này chính là hung thủ đã giả mạo Thanh Y Tu La đột nhập vào quí bang phái lấy trộm bảo vật, sát hại đồng môn của các vị đó.
Vút !
Chợt có tiếng động rít lên bên tai, một điểm hàn quang xé gió nhằm giữa ngực Thiên Diện nhân ma lao tới như điện xẹt.
Nhưng "keng", một thanh âm vọng tới, ám khí đã rơi bịch xuống đất.
Kim Phi Hùng trừng mắt chỉ vào Cổ Trường Khanh hét lớn:
- Các vị có thấy không? Cổ Trường Khanh định ra tay sát nhân diệt khẩu.
Cổ Trường Khanh thẹn quá hóa giận, điên cuồng hét lớn:
- Bản minh chủ đâu cố ý làm như vậy !
Miệng lão tuy chối bai bải, song đã ngầm thủ sẵn ám khí trong tay, thừa lúc Kim Phi Hùng sơ ý đã lẹ làng phất tay phóng ra hai mươi bốn mũi Truy hồn đinh.
Tiếng rú thảm thiết chợt vang lên chấn động màng nhĩ.
Chẳng những Thiên Diện nhân ma đang ở trên tay Vạn Nhân Kiệt bị Truy hồn đinh ghim vào đại huyệt mà ngay cả bốn người đang nằm dưới đất cũng lăn lộn một hồi rồi cùng tắt thở.
Lúc này các cao thủ của Cửu đại môn phái có kẻ vẫn còn mơ hồ trước sự việc xảy ra, có người chợt lên tiếng chất vấn:
- Tại sao minh chủ phải làm như vậy ?
Cổ Trường Khanh cố trấn tĩnh lên giọng đáp:
- Các vị bằng hữu, Kim Phi Hùng cố ý đem mấy nhân vật tà đạo này để hòng che mắt bịt tai mọi người, che giấu tội ác của y đó.
Vạn Nhân Kiệt nghe vậy bất giác cười lạnh, lớn tiếng nói:
- Cổ Trường Khanh đã ra tay sát hại Thiên Diện nhân ma, hòng che đậy âm mưu hiểm độc của y.
Nói xong, Vạn Nhân Kiệt lộn người đứng trên một tảng đá cao rồi lớn tiếng nói tiếp:
- Bảo vật cùng với các vật trấn sơn của các môn phái bị mất hiện giờ đang cất giấu tại Bích Vân thiền tự, có thuộc hạ của Cổ Trường Khanh canh giữ nghiêm ngặt, đó là chứng cớ rõ ràng nhất không sao chối cãi.
Người của các môn phái võ lâm vốn không có thù hận gì với Kim Phi Hùng, chỉ vì lo lắng cho bảo vật của môn phái bị mất cắp, không sao tìm lại được, mà bây giờ nghe Vạn Nhân Kiệt nói liền vui mừng ra mặt, song vẫn có kẻ còn nghi hoặc hỏi lại:
- Có thật vậy không ?
Vạn Nhân Kiệt cao giọng đáp:
- Vạn mỗ đường đường là một hán tử, Bích Vân thiền tự cũng cách đây không xa, các vị cứ đến đó xem rõ thực hư, sau đó nếu thấy lời Vạn Nhân Kiệt này giả dối, các vị cứ kiếm ta hỏi tội.
- Đúng đó.
- Dù hắn có chạy cũng không thoát.

Tiếng người bàn tán xôn xao rồi tiếng ống tay áo vang lên lồng lộng trong gió, mấy trăm người cùng lúc búng mình vút lên không, thi triển khinh công nhằm hướng Bích Vân thiền tự xẹt tới.
Bất ngờ Vạn Nhân Kiệt hốt hoảng la lên:
- Tiểu chủ nhân, Cổ Trường Khanh định chạy kìa.
Quả nhiên trong lúc lợi dụng đám người đông đảo hoảng loạn, Cổ Trường Khanh cũng nhún mình bỏ chạy thục mạng.
Kim Phi Hùng quát vang như sấm:
- Cổ lão tặc chạy đâu cho thoát.
Cổ Trường Khanh lúc này đã cách xa chàng hơn mười trượng.
Thuật khinh công của lão tuy không tinh diệu lanh lẹ như Kim Phi Hùng, nhưng lão đã bỏ chạy trước, lại cắm đầu thi triển hết công lực, liều mạng chạy cực nhanh theo đường sơn lộ vòng vèo.
Kim Phi Hùng đâu chịu bỏ qua, chàng vội triển khai Quỷ ảnh thiên biến thân pháp đuổi gấp.
Lúc này bọn thủ hạ của Cổ Trường Khanh đang hỗn chiến với Cốc Chi Dương và mấy người khác.
Tiếng la hét vọng lại kinh hồn, khiếp vía, binh khí chạm vào nhau nghe đinh tai nhức óc, khiến cho u cốc Chung Sơn tĩnh lặng giờ đây trở nên náo loạn ghê hồn.
Những tiếng rú thê thảm vang lên, mùi máu tanh bốc lên tanh tưởi vô cùng.
Cổ Trường Khanh chạy bán sống bán chết.
Cách xa năm trượng phía sau Kim Phi Hùng đang đuổi theo không rời. Trước mắt chợt hiện ra một dòng sông cách đó mười trượng.
Cổ Trường Khanh đã giấu sẵn một chiếc thuyền ở đó.
Lão cực kỳ vui mừng vừa chạy như điên vừa quay lại nói:
- Tiểu tử họ Bạch kia, bản minh chủ phải lên thuyền trở về Kim Lăng đây. Hề hề…
Kim Phi Hùng thấy vậy tức khí quát lớn:
- Cổ lão tặc là hảo hán thì lên đây đấu với ta vài hiệp.
Lúc này thuyền đã rời bờ không xa lắm.
Cổ Trường Khanh đắc ý nói như gào:
- Bản minh chủ hôm nay không có cái hứng thú đó, ngày khác ta sẽ gặp lại ngươi. Ha ha ha…
Tiếng cười đắc ý của lão chưa dứt, phía trước có một chiếc du thuyền màu xanh biếc xuất hiện rẽ sóng lướt tới.
Một cái bóng trắng từ trong thuyền bay vút lên không trung, thét vang lanh lảnh:
- Cổ Trường Khanh, bản cô nương đợi ngươi đã lâu.
Bạch Lãnh Thu còn đang lơ lửng trên không trung đã vung kiếm xuất thủ, một ánh ngân quang lóe lên xẹt tới trước ngực lão lẹ tợ sao sa.
Cổ Trường Khanh tựa như người nằm mộng bất ngờ bị dựng dậy, chưa hết bàng hoàng vội la lên thất thanh:
- Chết rồi !
Lão vội cong người thoát lui ra sau gần một trượng, mặt kinh hãi, đúng lúc đó Kim Phi Hùng cũng lao tới, giơ đoạn kiếm đâm vào sau lưng lão tặc.
Gần như đồng thời, trường kiếm của Bạch Lãnh Thu tựa như luồng điện xẹt đâm thẳng tới.
Một tiếng gào thảm thiết chợt vang lên đinh tai.
Hai thanh kiếm một trước một sau đã đâm ngay tim Cổ Trường Khanh.
Một cái bóng áo hồng bay tới, có tiếng Tô Ngọc Dung trong trẻo ngân lên như chuông reo:
- Thất muội tính toán thật chuẩn xác, lão này làm sao sống nổi.
Kim Phi Hùng rút đoạn kiếm ra, tiện tay cắt lấy đầu Cổ Trường Khanh, mừng rỡ reo lên:
- Muội muội, chúng ta đã báo thù được rồi.
Không ngờ Bạch Lãnh Thu cong môi nói:
- Ta họ Bạch, chàng họ Kim, ai là muội muội của chàng ?
Kim Phi Hùng nghe vậy bèn mỉm cười:
- Đúng, nàng nói đúng! Hãy theo ta trở lại sơn cốc dưới chân núi Chung Sơn.
Chàng không muốn phí công giải thích nên chỉ nói vậy thôi.
Bạch Lãnh Thu nói:
- Được rồi, ta cũng đang có phong thơ đưa cho chàng.
Ba người cùng triển khai khinh công, trong nháy mắt đã đến sơn cốc dưới chân núi Chung Sơn.

Lúc này Cốc Chi Dương, Vạn Nhân Kiệt, Dương Ngọc Phượng, Vương Thái Vân chém giết đuổi sạch bọn thuộc hạ của Cổ Trường Khanh. Phía trước tấm trướng màu vàng có một cái bàn. Vạn Nhân Kiệt đã bày sẵn hương đèn cùng đồ dùng cúng tế.
Kim Phi Hùng đem đầu của Cổ Trường Khanh đặt trước hương án, đoạn lấy từ trong người ra một cuộn giấy đã hơi ngả màu vàng, trải ra đặt trước hương án, rồi quì sụp xuống đất, khấu đầu bái lạy xong nức nở khóc lớn:
- Phụ thân, mẫu thân. Hài nhi bất hiếu Bạch Vũ, nữ nhi Bạch Lãnh Thu hôm nay báo mối huyết thù thay cho người. Xin song thân nơi suối vàng được yên lòng nhắm mắt.
Bạch Lãnh Thu hết sức kinh ngạc.
Vạn Nhân Kiệt bước tới vui mừng, hai mắt rướm lệ:
- Tiểu thư, tiểu nhân là Vạn Nhân Kiệt, xin kính chào nữ chủ nhân.
Bạch Lãnh Thu ngơ ngác, miệng lắp bắp:
- Chàng… ngươi…
Vạn Nhân Kiệt đem câu chuyện năm xưa kể lại tường tận cho Bạch Lãnh Thu nghe.
Bạch Lãnh Thu nghe xong òa lên một tiếng, rồi bật khóc nức nở lao tới quì trước hương án, lòng đau như cắt.
Lát sau nàng mới tạm nguôi ngoai, lấy từ trong mình ra một mảnh lụa vàng rồi tới trao cho Tô Ngọc Dung, đoạn hạ giọng nói:
- Lục tỷ, thư của đảo chủ nhờ người chuyển hộ.
Tô Ngọc Dung bất giác đỏ mặt xấu hổ không sao kể xiết.
Bạch Lãnh Thu quay sang nói với Kim Phi Hùng:
- Ca ca, có thư của Trường Xuân đảo chủ và Ngộ Phi đại sư gởi cho ca ca đó.
Kim Phi Hùng vui mừng reo lên kinh ngạc:
- Ồ, thật vậy à ?
Tô Ngọc Dung đưa mảnh lụa vàng cho Kim Phi Hùng, trên mảnh lụa có mấy hàng chữ:
Kim Phi Hùng đứng ngẩn người, đưa mắt ngơ ngác nhìn Bạch Lãnh Thu.
Bạch Lãnh Thu thấy vậy cười nói:
- Ca ca đứng ngây người ra đó làm gì, sao không cúi đầu cảm tạ cốc chủ và đảo chủ đi ?
Nói xong, nàng đưa tay khẽ kéo Tô Ngọc Dung:
- Tỷ tỷ mau quì xuống cùng với ca ca bái tạ trời đất đi.
Dương Ngọc Phượng đứng một bên, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run lẩy bẩy.
Vương Thái Vân mắt cũng rướm lệ, lòng cảm thấy tủi thân.
- Tiểu chủ nhân, Kim Tùng và Vĩ Ngọc vì người mà phải tuyệt tự không có người nối dõi, người cũng phải lo hương khói cho hai nhà đó nữa chớ.
Nói đoạn, lão khẽ kéo áo Dương Ngọc Phượng và Vương Thái Vân đẩy tới bên cạnh Kim Phi Hùng, rồi nói:
- Mọi người hãy cùng nhau bái lạy.
Kim Phi Hùng quỳ trước, phía sau là Tô Ngọc Dung, Dương Ngọc Phượng và Vương Thái Vân, bốn người cùng cúi đầu lạy tạ trời đất, tiếng hoan hô reo mừng chấn động một vùng sơn cốc dưới chân núi Chung Sơn.